

ДЕБОРА ХАРКНЕС НОЩНА СЯНКА

Част 2 от „Аз, вещицата“

Превод от английски: Елена Кодинова, Венцислав Божинов, 2013

chitanka.info

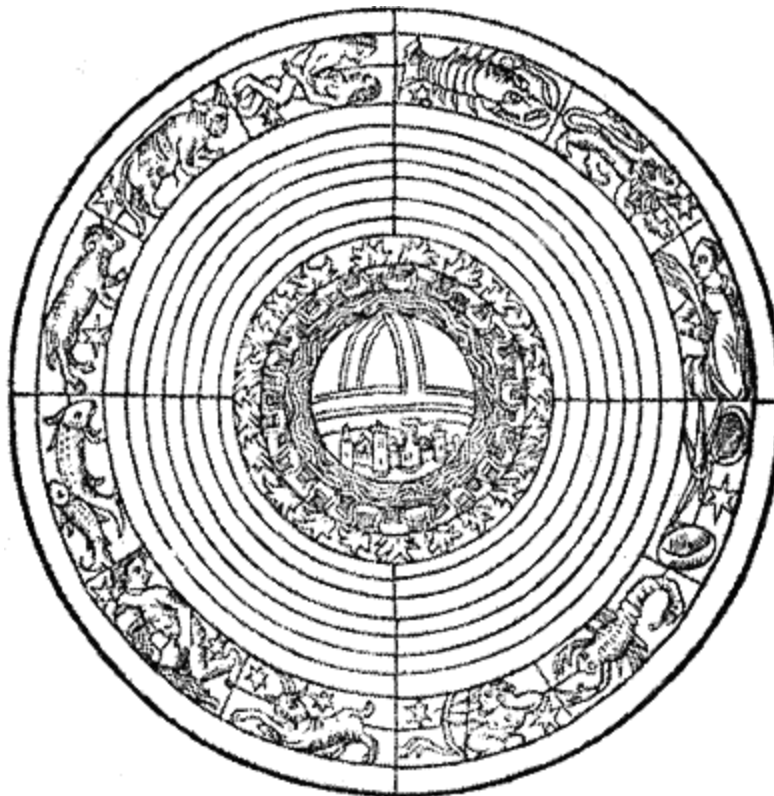
На Лейси Болдуин Смит, майстор разказвач и историк, който преди известно време предложи да си помисля дали да не напиша роман

„Миналото не се лекува.“

Елизабет I, кралица
на Англия

ЧАСТ I

УДСТОК, СТАРАТА ЛОЖА

1.

Озовахме се там като неделима плетеница от вещица и вампир. Матю бе под мен, дългите му крайници бяха свити в изключително неудобна поза. Между телата си бяхме притиснали голяма книга и от удара при приземяването малката сребърна фигурка, която стисках в ръка, падна и се плъзна по пода.

— На правилното място ли сме?

Бях стиснала здраво очи, в случай че сме още в хамбара на Сара в Ню Йорк от 21-ви век, а не в Оксфордшър от 16-и век. Но непознатите миризми ми показаха, че вече не съм в собственото си време и място. В тях имаше нещо тревисто и сладко, примесено с аромат на восък, който ми напомняше за лятото. Усещаше се и дим от горящи дърва, чух и пукането на огън.

— Отвори очи, Даяна, и виж сама. — Усетих леко като перце докосване от хладни устни по бузата си, последвано от тих смях. В мен се вираха очи с цвят на бурно море, а лицето, на което принадлежаха, бе толкова бледо, че можеше да е само на вампир. Ръцете на Матю се плъзнаха по шията и раменете ми. — Добре си?

След толкова дълъг път към миналото на Матю усещах тялото си така крехко, сякаш би могло да се счупи от подухването на вятрец. Не бях чувствала нищо подобно при кратките ни пътешествия през времето в къщата на лелите ми.

— Аз съм добре. Ами ти? — Бях се съсредоточила върху Матю и не смеех да се огледам.

— Изпълнен с облекчение, че съм си у дома. — Главата му се отпусна отново на дървените дъски с меко тупване и освободи още летни аромати от тръстиката и лавандулата, пръснати по пода. „Старата лежа“ му бе позната дори във варианта ѝ от 1590 година.

Очите ми свикнаха с приглушената светлина. Различих огромно легло, малка маса, тесни пейки и единствен стол. През резбованите отвесни подпори за балдахина над леглото забелязах вход към друга стая. От него по пода и кувертюрата се разливаше светлина във формата на неправилен златен четириъгълник. Стените на стаята бяха

покрити със същата изящна ламперия, която бях виждала и при посещенията си в дома на Матю в съвременен Удсток. Отметнах глава назад и съзрях тавана — по него имаше гипсови тюдорски розетки, обрамчени в боядисани в златно квадрати, а всяка роза в тях бе оцветена в бяло или червено.

— Розите са били задължителни по времето, когато е построена къщата — подхвърли сухо Матю. — Не мога да ги понасям. При първа възможност ще ги боядисам в бяло.

Внезапно течение разпали синьо-златните пламъчета на свещите на специалната поставка и те огряха тъглчето на многоцветен гоблен и тъмните лъскави листа на блед фон на покривката за легло. Съвременният текстил нямаше такова лустро.

Изведнъж се развълнувах и се усмигнах.

— Наистина го направих. Не обърках нищо, не ни отведох другаде, като например в Монтичело, Вирджиния, или...

— Не — каза той и ми се усмигна в отговор, — справи се прекрасно. Добре дошла в елизабетинска Англия.

За първи път в живота си изпитах истинска радост, че съм вещица. Като историк, дълбаех в миналото. А тъй като бях вещица, можех да го посещавам. Бяхме пристигнали в 1590 година, за да изуча изгубеното изкуство на магиите, но тук имаше още толкова много неща, които можех да изследвам. Наведох се, за да отпразнувам всичко това с целувка, но шум от отваряща се врата ме спря.

Матю притисна пръст към устните ми. Главата му леко се извърна и ноздрите му се разшириха. Напрежението му изчезна, когато разпозна човека в съседната стая, откъдето се чуваше тихо шумолене. Матю вдигна мен и книгата с едно рязко движение. Без да пуска ръката ми, ме поведе към вратата.

В съседната стая заварихме мъж до маса с пръсната по нея кореспонденция. Беше среден на ръст, строен, облечен в скъпи, очевидно шити по поръчка дрехи, с рошава кестенява коса. Мелодията, която си тананикаше, ми беше непозната. От време на време изпяваше и по някоя дума, но толкова тихо, че не разбих какво казва.

Лицето на Матю се вцепени от изненада, след това устните му се извиха в пълна с любов усмивка.

— Къде си всъщност ти, мой скъпи Мат? — Мъжът вдигна един лист към светлината. Матю веднага присви очи, а довольното му

изражение се смени с недоволна гримаса.

— Търсиш ли нещо, Кит? — При тези думи младият мъж изпусна хартията на масата, завъртя се рязко и лицето му светна от радост. Бях виждала и преди това лице на книгата си с меки корици „Евреинът от Малта“ на Кристофър Марлоу.

— Мат! Пиер каза, че си в Честър и може да не успееш да се прибереш. Но аз си знаех, че няма да пропуснеш годишната сбирка. — Думите ми бяха познати, но произнесени в странен ритъм, който ме заставяше да се съсредоточа, за да ги проумея. Елизабетинският не беше толкова различен от съвременния английски, колкото ме бяха учили, но и не бе така лесен за разбиране, както се бях надявала заради познанията си за Шекспировите пиеси.

— Защо нямаш брада? Да не си бил болен? — Очите на Марлоу проблеснаха, когато се спряха на мен, възряха се с настойчива агресивност, която несъмнено го обозначи като демон.

Потиснах желанието си да се хвърля към един от най-великите драматурзи на Англия, да му стисна ръката и да го обсипя с въпроси. И малкото информация, която имах за него, излетя от ума ми, докато стоях и го гледах. Дали някои от пиесите му са били поставяни през 1590 година? На колко е години? Със сигурност бе по-млад от Матю и мен. Марлоу едва ли имаше трийсет. Усмивнах му се дружелюбно.

— Къде намери това? — посочи с пръст Марлоу, а гласът му бе натежал от презрение. Погледнах през рамо, като очаквах да видя някакво ужасно произведение на изкуството. Нямаше нищо, само празно пространство.

Имаше предвид мен. Усмивката ми замръзна.

— По-кратко, Кит — намръщи се Матю.

Марлоу сви рамене в отговор на упрека му.

— Няма значение. Насити й се, преди да пристигнат другите, щом така си решил. Джордж е тук от известно време, разбира се, яде ти храната и ти четете книгите. Все още няма патрон и не разполага и с пукната пара.

— Джордж е добре дошъл да ползва всичко мое, Кит. — Матю не сваляше очи от младия мъж, а лицето му бе напълно безизразно, когато вдигна преплетените ни пръсти към устата си. — Даяна, това е скъпият ми приятел Кристофър Марлоу.

Представянето на Матю даде на Марлоу възможност да ме разгледа по-открито. Съсредоточеният му поглед се плъзна от пръстите на краката до темето ми. Неодобрението му бе очевидно, а ревността — прикрита. Марлоу всъщност беше влюбен в съпруга ми. Подозирах го още в Мадисън, когато пръстите ми се плъзнаха по неговото посвещение в книгата на Матю „Доктор Фауст“.

— Нямах представа, че в Удсток има бардак специално за дълги жени. Повечето ти курви са по-деликатни и привлекателни, Матю. Тази определено е амазонка. — Кит изсумтя, докато поглеждаше през рамо към разбърканите изписани на ръка листа, пръснати по масата. — Според последните клюки в „Старата лисица“ си заминал на север по-скоро по работа, а не от страст. Кога намери време да си подсигуриш и нейните услуги?

— Забележително е, Кит, колко лесно прахосваш обичта — каза провлачено Матю, макар в тона му да имаше и известна топлина. Марлоу очевидно желаше да продължат разговора и се подсмихна самодоволно. Матю стисна още по-силно пръстите ми.

— Даяна истинското ѝ име ли е, или е псевдоним, с който иска да стане по-привлекателна за клиентите? Може би трябва да си заголи лявата гръд и да държи лък и стрела — предложи Марлоу и вдигна лист хартия. — Помниш ли Бес от Блекфрайърс в Лондон, която искаше да ѝ викаме Афродита, преди да ни позволи да...

— Даяна ми е съпруга. — Матю вече не беше до мен, ръката му не държеше моята, а бе стиснала Марлоу за яката.

— Не! — Лицето на Кит се изкриви от шок.

— Да. Което означава, че тя е господарката на тази къща, носи моето име и е под моя закрила. При това положение — и като се има предвид и дългата ни дружба, разбира се — за в бъдеще не би трябвало да произнесеш нито една критика или дори намек срещу нейните добродетели.

Размърдах си пръстите, за да възстановя чувствителността им. Яростната хватка на Мат бе впила пръстена в средния ми пръст и бе оставила бледочервена следа. Макар диамантът в центъра му да нямаше фасети, все пак успя да улови топлите светлинки от камината. Пръстенът беше неочакван подарък от майката на Матю, Изабо. Отпреди часове — или отпреди векове? Векове, които предстояха?

Матю бе повторил клетвите на старата брачна церемония и бе сложил диаманта на пръста ми.

Чу се тракане на чинии и в стаята влязоха двама вампири. Единият бе елегантен мъж с изразително лице, обрелена кожа с лешников цвят, черни очи и коса. Държеше гарафа с вино и бокал със столче, оформено като делфин, на чиято опашка се крепеше чашата. С него вървеше едра кокалеста жена с поднос с хляб и сирене.

— Вие сте си у дома, милорд?! — възкликна мъжът, очевидно объркан. Странно, но заради френския му акцент го разбих по-лесно. — Вестоносецът в четвъртък каза...

— Плановете ми се промениха, Пиер. — Матю се обърна към жената: — Вещите на съпругата ми се изгубиха по време на пътуването, Франсоаз, а дрехите на гърба ѝ бяха толкова мръсни, че ги изгорих. — Излъга смело и уверено. Но нито вампирите, нито Кит изглеждаха убедени.

— Съпругата ви? — повтори Франсоаз със същия френски акцент като на Пиер. — Но тя е т...

— Топлокръвна — довърши Матю вместо нея и взе бокал от подноса. — Кажи на Шарл, че има още едно гърло за хранене. Даяна беше болна и трябва да яде прясно месо и риба по съвет на лекаря си. Ще се наложи някой да отиде до пазара, Пиер.

Прислужникът премигна.

— Да, милорд.

— Тя също така се нуждае от нещо, което да облече — отбеляза Франсоаз, след като ме разгледа оценяващо. Матю кимна и тя изчезна, а Пиер я последва.

— Какво е станало с косата ти? — Матю вдигна една тъмноруса къдрица.

— О, не — промълвих. Ръцете ми се стрелнаха нагоре. Вместо обичайната си права, сламеноруса и дълга до раменете коса неочаквано напипах ситни червеникавозлатисти букли, които стигаха до кръста ми. За последен път прическата ми бе живяла свой собствен живот, когато играх Офелия в постановка на „Хамлет“ в колежа. И тогава, и сега неестествено бързият ѝ растеж и промяната в цвета не бяха добри знаци. Вещицата в мен се бе събудила по време на пътуването към миналото. Не се знаеше какви други магии се бяха отключили.

Вампирите сигурно помириша адреналина и внезапния прилив на тревожност, предизвикан от осъзнаването на промяната, или просто чуха песента на кръвта ми. Но демоните като Кит можеха да усетят повишената ми вещерска енергия.

— Мили боже! — Усмивката на Марлоу беше пълна със злоба. — Довел си вещица у дома. Какви злини е сторила?

— Престани, Кит. Не е твоя работа. — Гласът на Матю отново стана заповеднически, но пръстите, докосващи косата ми, си останаха нежни. — Не се тревожи, топ соеи^[1]. Сигурен съм, че не е нищо друго, освен изтощение.

Шестото ми чувство се бунтуваше в несъгласие. Последната трансформация не можеше да се дължи просто на преумора. Макар да бях вещица по произход, все още не познавах целия потенциал на силите, които бях наследила. Дори леля ми Сара и партньорката ѝ Емили Мадър — и двете вещици — не бяха в състояние да кажат със сигурност какви са те и как най-добре да ги управлявам. Научните тестове на Матю бяха установили генетични маркери за магически способности в кръвта ми, но нямаше гаранция кога и дали изобщо те ще се реализират.

Преди да продължа да се тревожа още повече, Франсоаз се върна с нещо, което приличаше на игла за кърпене и пълна с карфици уста. Придружаваше я цяла подвижна планина кадифе, вълна и лен. Слабите мургави крака, които се подаваха под купчината плат, подсказваха, че Пиер е погребан някъде в нея.

— За какво са? — попитах подозрително и посочих карфиците.

— За да вкараме мадам в това, разбира се. — Франсоаз взе от върха на купчината скучна кафява дреха, която приличаше на брашнен чувал. Не би била първият ми избор за посрещане на гости, но тъй като имах оскъдни познания по елизабетинска мода, трябваше да се оставя на милостта на Франсоаз.

— Слез долу, където ти е мястото, Кит — подкани Матю приятеля си. — Скоро ще дойдем при теб. И си дръж езика зад зъбите. Не е твоя работа да разказваш на другите, аз ще го направя.

— Както кажеш. — Марлоу придърпа надолу дублета^[2] си с цвят на черница, небрежен жест, който обаче не скри треперенето на ръцете му, и се поклони леко и подигравателно. Така едновременно призна първенството на Матю, но го и подкопа.

След като демонът напусна стаята, Франсоаз сложи чувала на близката пейка, после ме обиколи, като се опитваше да определи откъде би било най-добре да започне. Въздъхна раздразнено и започна да ме облича. Матю отиде до масата, вниманието му бе привлечено от книжата, пръснати по нея. Отвори един прилежно сгънат хартиен правоъгълник, запечатан с розов восък, и очите му се стрелнаха по ситните изписани на ръка букви.

— Dieu!^[3] Бях забравил за това. Пиер!

— Милорд? — долетя приглушен глас изпод планината от плат.

— Остави това и ми разкажи за последното оплакване на лейди Кромуел. — Матю се отнасяше към Пиер и Франсоаз сърдечно, но и с авторитет. Ако трябваше и аз така да се държа с прислугата, щеше да ми е нужно известно време, за да овладее това изкуство.

Двамата си приказваха тихо край огнището, докато мен ме обличаха, бодяха с карфици и се опитваха да ме превърнат в нещо по-представително. Франсоаз цъкна с език, когато видя единствената ми обеща, онази със златните синджирчета и скъпоценните камъни, принадлежала първоначално на Изабо. Заедно с книгата „Доктор Фауст“ на Матю и малката сребърна статуетка на Диана тя ни бе помогнала да се върнем в точно това минало. Франсоаз порови в близката ракла и лесно откри чифта й. След като оправи бижутата ми, тя вдигна над коленете ми дебели чорапи и ги закрепил с алени панделки.

— Мисля, че съм готова — казах, нетърпелива да сляза долу и да започна посещението си в 16-и век. Да четеш книги за миналото, не беше същото като да го преживееш, както показаха краткият ми контакт с Франсоаз и бързият ми курс по облекло.

Матю огледа външния ми вид.

— Ще свърши работа... засега.

— Не просто ще свърши работа, с тези дрехи тя ще изглежда скромна и незабележима — вметна Франсоаз, — а точно такава трябва да е една вещица в този дом.

Матю не обърна внимание на думите й и се обърна към мен.

— Преди да слезем, Даяна, запомни, че трябва да си мериш приказките. Кит е демон, а Джордж знае, че съм вампир, но дори и най-широко скроените същества са подозрителни към новите и различните.

Долу, в голямата зала, поздравих съвсем по елизабетински с добър вечер — или поне така ми се стори — Джордж, безпаричния и безпризорен приятел на Матю.

— Тази жена на английски ли говори? — ококори се той и вдигна кръглите си очила, които правеха сините му очи да изглеждат големи като на жаба. Другата му ръка беше на кръста в поза, каквато за последен път бях видяла нарисувана в Музея на Виктория и Албърт^[4].

— Досега е живяла в Честър — отвърна бързо Матю. Приятелят му си остана скептичен. Очевидно дори дивата провинция на Северна Англия не бе достатъчно оправдание за странната ми реч. Акцентът на Матю се бе смекчил до нещо, което по-добре се съчетаваше с ритъма и тембъра на времето, но моят изговор си беше категорично съвременен и американски.

— Тя е вещица — поправи го Кит и отпи от виното.

— Наистина ли? — Джордж ме разгледа с възроден интерес. Нямаше знаци, че този мъж е демон, не получавах сигнали и да е вещер, нито се смразявах от очите му като под погледа на вампир. Джордж беше обикновено топлокръвно човешко същество — изглеждаше ми на средна възраст и уморен, животът вече го бе очукал. — Но ти не харесваш вещиците също като Кит, Матю. Никога не си позволявал да ти говоря по въпроса. Когато бях решил да пиша поема за Хеката, ти ми каза да...

— Тази обаче ми харесва. Толкова много, че се ожених за нея — прекъсна го Матю и ме целуна силно по устните, за да го убеди.

— Оженил си се за нея! — Погледът на Джордж се стрелна към Кит. После си прочисти гърлото. — Значи имаме две неочаквани радости, които да отпразнуваме. Работата не те е забавила, както мислеше Пиер, и си се върнал със съпруга. Поздравления! — Каза го тържествено, все едно произнасяше официално изявление и аз едва потиснах усмивката си. Джордж грейна към мен и се поклони. — Аз към Джордж Чапман, госпожо Ройдън.

Името му ми бе познато. Зарових се из хаотичната информация в мозъка ми на учен историк. Чапман не беше алхимик — това бе специалността ми, името му не бе ми попадало в трудовете, посветени на тази мистериозна наука. Сигурно беше писател като Марлоу, но не можех да си спомня нито едно негово произведение.

След като приключихме с представянето, Матю се съгласи да поседне за малко край огнището с гостите си. Мъжете заговориха за политика, Джордж полагаше усилия да ме включи в разговора, като ми задаваше въпроси за състоянието на пътищата и времето. Отговарях възможно най-кратко и се опитвах да наблюдавам дребните жестове и избора на думи, които щяха да ми помогнат да мина за елизабетинска жена. Джордж се радваше на вниманието ми и ме възнагради с дълга лекция върху последните си литературни занимания. Кит, който не можеше да се примири с второстепенна роля, прекъсна излиянията му, като предложи да прочете на глас откъси от последната версия на своя „Доктор Фауст“.

— Ще е нещо като репетиция сред приятели — каза демонът с блеснали очи — преди истинското представление по-късно.

— Не сега, Кит. Минава полунощ и Даяна е уморена от пътуването — отвърна Матю и ме придърпа към себе си.

Кит не откъсваше очи от нас, докато излизахме от стаята. Досещаше се, че крием нещо. Подскачаше при всяка странна за него фраза, с която се осмелявах да се включа в разговора, и стана умислен, когато Матю заяви, че не си спомня къде му е лютнята.

Преди да тръгнем от Мадисън, Матю ме предупреди, че Кит е необичайно прозорлив дори за демон. Чудех се кога ли Марлоу ще разгадае какво крием. Отговорът на този въпрос дойде в рамките на часове.

На следващата сутрин си говорехме в топлото легло, докато домакинството долу се раздвижваше.

Отначало Матю с охота отговаряше на въпросите ми за Кит (който се оказа син на обуцар) и Джордж (с изненада научих, че не е много по-възрастен от Кит). Когато обаче преминах на по-практични теми, като управлението на домакинството и женското поведение, той бързо се отегчи.

— Ами дрехите ми? — попитах, опитвайки се да привлека вниманието му върху най-неотложните си грижи.

— Не мисля, че омъжените жени спят с подобно нещо — отвърна Матю и дръпна фината ми ленена нощница. Развърза връзката на врата ѝ и точно се канеше да ме целуне под ухото, за да ме убеди в гледната си точка, когато някой разтвори балдахина. Премигнах срещу ярката слънчева светлина.

— Е? — попита Марлоу.

Зад рамото му надничаше друг мургав демон. С крехкото си телосложение и острата си долна челюст, обрасла със също толкова остра кестенява брада, приличаше на енергичен леприкон. Косата му очевидно не бе виждала гребен от седмици. Сграбчих предницата на нощницата си, защото си спомних с неудобство колко е прозрачна и че нямам нищо под нея.

— Видя рисунките на господин Уайт от Роаноук^[5], Кит. Вещицата никак не прилича на местните от Вирджиния — отвърна непознатият разочаровано. Със закъснение забеляза Матю, който щеше да го изпепели с поглед. — О, добро утро, Матю. Ще позволиш ли да взема назаем твоя сектор^[6]? Обещавам този път да не го нося чак до реката.

Матю опря чело на рамото ми, затвори очи и простена.

— Тя трябва да е от Новия свят или от Африка — настояваше Марлоу и отказваше да ме нарича по име. — Не е от Честър, нито от Шотландия, Ирландия, Уелс, Франция или някоя част на империята. Не вярвам също да е холандка или испанка.

— Добро утро и на теб, Том. Има ли някаква причина да обсъждате къде е родена Даяна, и то точно в спалнята ми? — Матю завърза връзката на нощницата ми.

— Много е приятно да се излежаваш, дори когато мозъкът ти е замъглен от треска. Кит казва, че сигурно си се оженил за вещицата в пристъп на тежка болест. Иначе безразсъдството ти е необяснимо. — Том продължаваше да плещи като истински демон, без да си направи труда да отговори на въпроса на Матю. — Пътищата бяха сухи, пристигнахме преди часове.

— И вече няма вино — оплака се Марлоу.

„Пристигнахме?“ — помислих си. Значи имаше още демони тук. „Старата ложка“ вече пращеше по шевовете.

— Вън! Мадам трябва да се измие, преди да поздрави лорда. — Франсоаз влезе в стаята с леген с димяща вода в ръце. Пиер, както обикновено, я следваше по петите.

— Нещо важно ли се е случило? — попита Джордж зад балдахина. Бе влязъл незабелязано и осуetyаваше усилията на Франсоаз да изгони всички от стаята. — Зарязахте лорд Нортъмбърленд сам в голямата зала. Ако беше мой патрон, нямаше да се отнасям така с него!

— Хал четете трактат за баланса в строителството, изпратен от математик от Пиза. Той е съвсем доволен — отвърна Том троснато и седна на ръба на леглото.

Сигурно говореше за Галилей, осъзнах с вълнение аз. През 1590 година Галилей бе младши преподавател в университета в Пиза. Трудът му за баланса все още не е публикуван. Том. Лорд Нортъмбърленд. Някой, който си кореспондира с Галилей. Зяпнах учудена. Демонът, седнал върху юргана ми, беше Томас Хариът^[7].

— Франсоаз е права. Вън! Всички — нареди им Матю не помалко троснато и от Том.

— А какво да кажем на Хал? — попита Кит и хвърли многозначителен поглед към мен.

— Кажете му, че скоро ще слеза — отвърна Матю. Преобърна се и ме придърпа към себе си.

Изваках, докато приятелите на съпруга ми се изнижат от стаята, и го ударих в гърдите.

— Това пък за какво беше? — Той премигна, преувеличавайки болката, защото единственият наранен беше юмрукът ми.

— Защото не ми каза кои са приятелите ти! — Облегнах се на лакът и се възрях в него. — Великият драматург Кристофър Марлоу. Джордж Чапман, поет и учен. Математикът и астрономът Томас Хариът, ако не греша. И Лорда Магьосник^[8] чака долу!

— Не помня кога Хенри се сдобил с това прозвище, но все още никой не го нарича така. — Матю изглеждаше развеселен, което още повече ме разгневи.

— Трябва ни само сър Уолтър Рали и цялата Нощна школа^[9] ще е в къщата!

Матю погледна през прозореца, когато споменах тази легендарна група радикали, философи и свободни мислители. Томас Хариът. Кристофър Марлоу. Джордж Чапман. Уолтър Рали. И...

— Кой си ти, Матю? — Не се бях сетила да го питам, преди да тръгнем.

— Матю Ройдън — отвърна той и кимна, все едно току-що се бяхме запознали. — Приятел на поетите.

— Историците не знаят почти нищо за теб — казах аз, озадачена. Матю Ройдън беше най-мистериозната личност, свързвана с Нощната школа.

— Сигурно вече не си изненадана, след като знаеш кой всъщност е Матю Ройдън, нали? — И вдигна черната си вежда.

— О, изненадата ми стига за цял живот. Трябваше да ме предупредиш, преди да ме хвърлиш наред това.

— И какво щеше да направиш? Едва имахме време да се облечем, преди да тръгнем, да не говорим за подробно изследване. — Той седна и пусна краката си на пода. Интимното ни време се оказа за жалост много кратко. — Няма причина да се тревожиш. Те са обикновени хора, Даяна.

Каквото и да твърдеше Матю, тези хора хич не бяха обикновени. Нощната школа издигаше еретични тези, подиграваше се на корумпирания двор на кралица Елизабет и се надсмиваше над научните претенции на църквата и университетите. „Луди, лоши хора, които е опасно да познаваш“ — това бе най-точното описание на тази група. Ние не бяхме пристигнали на приятелска сбирка за Все светии. Бяхме попаднали в стършеловото гнездо на елизабетинската интрига.

— Като оставим настрана колко безразсъдни са приятелите ти, едва ли очакваш да се чувствам удобно, когато ме представяш на хора, които съм изучавала цял живот — възроптах аз. — Томас Хариът е един от най-великите астрономи на своето време. Приятелят ти Хенри Пърси е алхимик. — Пиер явно бе запознат как изглежда жена на ръба на нервна криза, затова бързо подаде чифт черни панталони на съпруга ми, за да може бързо да се оттегли, когато гневът ми избухне.

— Уолтър и Том също са. — Матю отхвърли предложената му дреха и се почеса по брадата. — И Кит се заиграва, макар и без успех. Опитай се да не показваш какво знаеш за тях. То бездруго най-вероятно е погрешно. И внимавай с историческите етикети на съвременieto — продължи да ме наставлява, като най-накрая взе панталоните и ги обу. — Уил ще измисли Нощната школа, за да се заяжда с Кит, но чак след няколко години.

— Не ми пука какво е правил, прави или ще направи в бъдеще Уилям Шекспир, стига и той да не е в този миг заедно с граф Нортъмбърленд в голямата зала! — троснах се и се измъкнах от високото легло.

— Разбира се, че Уил не е там долу — махна с ръка Матю. — Уолтър не одобрява римите му, а Кит го смята за разбойник и крадец.

— Е, какво облекчение. Какво смяташ да им кажеш за мен? Марлоу се досеща, че крием нещо.

Сиво-зелените очи на Матю срещнаха моите.

— Вероятно истината. — Пиер му подаде черен дублет със сложна декорация и се загледа втренчено в точка над рамото ми. Беше образец за добър прислужник. — Че можеш да пътуваш през времето и си вещица от Новия свят.

— Истината значи — повторих с равен тон. Пиер чуваше всяка дума, но не показваше никаква реакция, а Матю се държеше сякаш прислужникът беше невидим. Почудих се дали ще останем тук достатъчно дълго, за да мога и аз по същия начин да забравя за присъствието му.

— Защо не? Том ще запише всичко, което казваш, и ще го сравни с бележките си за алгонкинските езици^[10]. Никой друг няма да обърне кой знае какво внимание. — Матю изглеждаше по-загрижен за облеклото си, отколкото за реакцията на приятелите си.

Франсоаз се върна с две топлокръвни жени, чиито ръце бяха кълни с чисти дрехи. Тя посочи нощницата ми и аз се скрих зад таблата на леглото, за да я сваля. Бях благодарна, че времето, прекарано в съблекалните, бе премахнало повечето ми притеснения от разголването пред непознати. Плъзнах нощницата над краката си и се опитах да я издърпам през главата.

— Кит ще обърне внимание. Бездруго си търси причина да не ме харесва, а така ще получи няколко.

— Той няма да създава проблеми — каза уверено Матю.

— Марлоу твой приятел ли е, или твоя кукла на конци? — Все още се борех да сваля нощницата през главата си, когато чух някой ужасено да затаява дъх и да произнася приглушено: „Mon Dieu“.

Замръзнах. Франсоаз бе видяла гърба ми и белега във формата на кръст, който се простираше от край до край през долната част на гръдния ми кош, заедно със звездата между лопатките ми.

— Аз ще облека мадам — каза хладно Франсоаз на прислужниците. — Оставете дрехите и обратно на работа.

Жените си тръгнаха, след като направиха реверанс и се спогледаха с вяло любопитство. Не бяха видели белезите. Когато излязоха, всички заговорихме едновременно. Ужасеното „Кой стори

това?“ на Франсоаз се сблъска с „Никой не трябва да знае“ на Матю и моето леко отбранително „Това е просто белег“.

— Някой ви е дамгосал с герба на рода Клермон — настояваше Франсоаз, клатейки глава. — Същият, който използва и милорд.

— Нарушихме завета. — Все още стомахът ми се преобръщаше, когато си спомнех как друга вещерска ръка ме бе дамгосала като предателка. — Това бе наказанието на Паството.

— Значи затова двамата сте тук — изсумтя Франсоаз. — Паството беше глупава идея от самото начало. Филип дьо Клермон не биваше да се съгласява.

— Но то ни пазеше в безопасност от обикновените човешки същества. — Нямах никакви топли чувства към споразумението и деветчленното Паство, което следеше за изпълнението му, ала дългосрочният му успех в укриването на свръхестествените същества от вниманието на хората бе неоспорим. Древните обещания между демони, вампири и вещици забраняваха заигравките с човешката политика и религия и личните съюзи между отделните видове. Вещиците трябваше да се събират само със себеподобни, както и вампирите и демоните. Представителите на различните видове не биваше да се влюбват и женят.

— В безопасност? Не си мислете, че тук сте в безопасност, мадам. Никой от нас не е. Англичаните са суеверни хора, склонни са да виждат духове във всеки църковен двор и вещици край всеки казан. Паството е единствената преграда пред пълното ни унищожение. Постъпили сте мъдро, като сте потърсили убежище тук. Хайде, трябва да се облечете и да се присъедините към останалите. — Франсоаз ми помогна да сваля нощницата и ми подаде влажна кърпа и паничка със сапун, който миришеше на розмарин и портокали. Стори ми се странно да ме третират като дете, но знаех, че за хората от ранга на Матю е обичайно да ги къпят, обличат и хранят като кукли. Пиер поднесе на Матю чаша с течност, която бе прекалено тъмна, за да е вино.

— Тя не е просто вещица, но и също така и *fileuse de temps*? — тихо попита Франсоаз съпруга ми. Непознатият термин — „владетелка на времето“ — възвърна в съзнанието ми различните нишки, които бяхме следвали, за да стигнем до точно това минало.

— Така е — кимна Матю и се взря в мен, докато отпиваше от чашата.

— Но щом идва от друго време, значи... — започна Франсоаз с широко отворени очи. След това изражението ѝ стана замислено. Сигурно ѝ се бе сторило, че Матю говори и се държи различно.

Тя подозира, че това не е същият Матю, помислих си аз и се разтревожих.

— За нас е достатъчно да знаем, че тя е под закрилата на милорд — намеси се строго Пиер и в гласа му тежеше предупреждение. Той подаде на Матю кама. — Не е важно какво означава това.

— Означава, че я обичам и че тя също ме обича. — Матю погледна настойчиво прислужника си. — Без значение какво казвам на другите, това е истината. Ясно?

— Да — отвърна Пиер, макар тонът му да предполагаше съвсем противоположен отговор.

Матю стрелна Франсоаз с въпросителен поглед, а тя сви устни и кимна злобно.

После отново насочи вниманието си към мен и ме уви в дебела ленена кърпа. Сигурно бе забелязала, освен белезите ми, получени през онзи безкраен ден с вещицата Сату, и другите, по-късните наранявания. Но не ми зададе повече въпроси, само ме настани на стола до огнището и започна да ми реше косата.

— А дали това наказание ви сполетя, след като заявихте любовта си към вещицата, милорд? — попита Франсоаз.

— Да. — Матю закачи камата на кръста си.

— Значи тези, които са я дамгосали, не са били *manjasang* — промърмори Пиер. Използва старата окситанска дума за вампир, „хранещ се с кръв“. — Никой не би рискувал да си навлече гнева на рода Клермон.

— Не, беше друга вещица. — Макар да бях защитена от студа, признанието ме накара да потръпна.

— Двама, които са *manjasang*, позволиха това да се случи — допълни мрачно Матю. — И ще си платят за това.

— Станалото — станало. — Нямах намерение да ставам причина за междуособици сред вампирите. И без това бяхме изправени пред достатъчно предизвикателства.

— Щом милорд ви е приел за своя съпруга, нищо не е свършено за вещицата, която ви е отвлякла. — Пъргавите пръсти на Франсоаз сплитаха косата ми на стегнати плитки. След това ги уви около главата

ми и ги забодете с фуркети. — Може в тази забравена от бога страна, в която няма никаква лоялност, името ви да е Ройдън, но ние никога няма да забравим, че сте Дьо Клермон.

Майката на Матю ме бе предупредила, че семейство Дьо Клермон са като глутница. Бях усетила болезнено задълженията и ограниченията на членството в нея през 21-ви век. През 1590 година обаче вещерската ми сила беше непредсказуема, не знаех почти нищо за магиите, а първите ми известни предци дори още не бяха родени. Тук нямах нищо, на което да разчитам, освен на собствената си изобретателност и на Матю.

— Намеренията ни един към друг тогава бяха чисти. Но сега не искам неприятности. — Сведох поглед към пръстена на Изабо и опипах халката с палеца си. Надеждата ми, че ще можем да се слеем с миналото, вече изглеждаше напразна и наивна. Огледах се около себе си. — А това...

— Тук сме само по две причини, Даяна: да ти намерим учител и да открием онзи алхимичен ръкопис, ако можем. — Ставаше въпрос за тайнствения Ашмол 782, който ни бе събрал. През двайсет и първи век той бе на сигурно място сред милиони томове в Бодлианската библиотека в Оксфорд. Когато попълних заявката, нямах представа, че с това просто действие ще разваля сложна магия, която бе приковала ръкописа към полицата, и че същата магия ще се активира отново в мига, в който върна книгата. Освен това бях напълно невежа за многобройните тайни за вещиците, вампирите и демоните, които страниците на ръкописа биха могли да разкрият, както твърдяха слуховете. Матю смяташе, че ще е по-умно да потърсим Ашмол 782 в миналото вместо да се опитваме да развалим магията за втори път в съвременния свят.

— Докато се върнем, това ще е твоят дом — продължи той. Опитваше се да ми вдъхне кураж.

Солидната мебелировка в стаята ми изглеждаше позната от музеи и каталози за аукциони, но никога нямаше да почувствам „Старата лежа“ като свой дом. Опипах дебелията ленена тъкан на кърпата — толкова различна от избелелите хавлиени комплекти на Сара и Ем, всичките изтънели от дълга употреба. От другата стая се носеха гласове, които говореха в ритъм, непонятен за съвременния човек — историк или не. Но миналото беше единствената ни

възможност. Другите вампири ни дадоха ясно да разберем това през последните ни дни в Мадисън, когато ни бяха подгонили и почти убиха Матю. Ако искахме да изпълним и останалата част от плана ни, първият ми приоритет сега беше да мина за автентична елизабетинска жена.

— „Прекрасен нов свят!“ — Беше грубо погазване на историята да цитирам Шекспир две десетилетия преди „Бурята“ да бъде написана, но сутринта не беше лека.

— „За тебе той е нов“ — отговори ми Матю. — Готова ли си да посрещнеш неприятностите?

— Разбира се. Само да се облека. — Изправих рамене и станах от стола. — Как се поздравява граф?

---

[1] сърце мое (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Дублет — плътно прилепнала към тялото мъжка горна дреха, разпространена в Западна Европа от 14-и до 17-и век. — Б.пр. ↑

[3] Боже! (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Музей в центъра на Лондон, основан от принц Албърт и кралица Виктория през 1852 г. Разполага с най-голямата в света колекция експонати на декоративно-приложните изкуства и дизайна. — Б.пр. ↑

[5] Английска колония край бреговете на днешния американски щат Северна Каролина, създадена в края 16-и век. — Б.пр. ↑

[6] Инструмент, изобретен в края на 16-и век, служещ за изчисления, навигация и ориентация. Състои се от две рамена със скали, свързани с панта. — Б.пр. ↑

[7] Томас Хариът (1560–1621) — английски математик, астроном, етнограф и преводач. Той е първият, който през телескоп прави рисунка на Луната на 26 юли 1604 г., повече от 4 месеца преди Галилео Галилей. — Б.пр. ↑

[8] Сър Хенри Пърси, 9-и граф на Нортъмбърленд (1564–1632) — английски благородник, получава прозвището си Лорд Магьосник заради научните и алхимичните си експерименти, страстта си към картографията и огромната си библиотека. — Б.пр. ↑

[9] Нощната школа, наричана още Атеистичната школа, е група учени и творци около сър Уолтър Рали (1554–1618), английски учен, изследовател, поет, писател и воин. — Б.пр. ↑

[10] Езици, говорени от индианските племена в Северна Америка. — Б.пр. ↑

2.

Тревогите ми за етикета се оказаха излишни. Титлите и формалностите не бяха важни, когато въпросният граф беше любезният гигант Хенри Пърси.

Франсоаз, за която приличието имаше значение, цъкаше с език и се суетеше, докато довършваше тоалета ми: нечия чужда фуста; позлатен корсет, който да пристегне атлетичната ми фигура и да ѝ придаде по-традиционна женственост; бродирана рокля, която миришеше на лавандула и кедър, с висока плисирана яка; черна кадифена пола във формата на камбана; и официалното сако на Пиер, единствената дреха, която се доближаваше до моя размер. Колкото и да се опитваше обаче, Франсоаз не успя да го закопчее на гърдите ми. Затаих дъх, глътнах си корема и се надявах на чудо, докато тя опъваше връзките на корсета, но само божествена намеса можеше да направи силуета ми по-изящен.

По време на сложния процес зададох на Франсоаз поредица въпроси. Портретите от периода ме бяха накарали да очаквам да пъхнат под полата ми твърда клетка, наречена кринолин. Ала вместо него тя завърза на кръста ми нещо подобно на направена от плат поничка. Единствената ѝ положителна функция беше, че държеше материята далеч от краката ми и ми позволяваше да се движа по-леко — стига по пътя ми да нямаше мебели. Но от мен се очакваше и да правя реверанси. Франсоаз бързо ме научи на това и ми обясни как да се обръщам към Хенри Пърси — той беше лорд Нортъмбърленд, макар фамилията му да бе Пърси, и освен това да беше граф.

Но няхах възможност да използвам това новопридобито знание. Веднага щом с Матю влязохме в голямата зала, към нас се втурна върлинест младеж в изцапан с кал кафяв кожен костюм за пътуване. Широкото му лице бе оживено от любопитство, което бе повдигнало почти белите му вежди към челото. Линията на косата му по средата имаше V-образна форма.

— Хал! — Матю му се усмихна доволно и свойски като по-голям брат. Но графът не обърна внимание на стария си приятел, а се насочи

към мен.

— Г-г-госпожо Ройдън. — Дълбокият му басов глас звучеше безцветно и почти нямаше следа от акцент. Преди да слезем, Матю ми бе обяснил, че Хенри бил малко глух и заеквал от дете. Обаче много добре четял по устните. Ето най-накрая някой, с когото щях да мога да си поговоря, без да се притеснявам.

— Виждам, че Кит пак ме е изпреварил — усмихна се тъжно Матю. — Надявах се сам да ти кажа.

— Какво значение има кой ще сподели щастливата новина? — Лорд Нортъмбърленд се поклони. — Благодаря за гостоприемството, госпожо, и извинете, че ви поздравявам в такъв вид. Много мило, че се подлагате на страданието да посрещнете приятелите на съпруга си толкова скоро. Би трябвало веднага да си тръгнем, щом научихме за пристигането ви. Щеше да е по-правилно да се настаним в странноприемница.

— Добре дошли сте, милорд. — Сега беше моментът да направя реверанс, но тежката ми черна пола бе толкова трудна за управляване и корсетът ми бе пристегнат толкова здраво, че не успях да се наведа от кръста. Поставих краката си в правилната позиция, но се олюлях, щом си подгънах коленете. Голяма ръка с дебели пръсти се стрелна, за да ме хване.

— Наричайте ме Хенри, госпожо. Всички тук ми викат Хал, така че истинското ми име се смята за съвсем официално обръщение. — Като мнозина, които имат затруднения със слуха, той нарочно говореше тихо. Пусна ме и пренасочи вниманието си към Матю. — Защо нямаш брада, Матю? Да не си бил болен?

— Лека треска, нищо сериозно. Бракът ме излекува. Къде са останалите? — Той се огледа за Кит, Джордж и Том.

Голямата зала на „Старата ложка“ изглеждаше съвсем различна на дневна светлина. Бях я видяла вечерта, но тази сутрин се оказа, че ламперията всъщност са капаци на прозорци и сега те всички бяха отворени. От това помещението бе станало по-просторно въпреки чудовищно голямата камина в далечния край. Тя бе украсена със средновековни каменни пластики, без съмнение спасени от Матю от руините на абатството, намирало се някога на това място — изпито лице на светец, древен герб, готически кръст.

— Даяна? — Развеселеният глас на съпруга ми прекъсна моя оглед на залата и нейното съдържание. — Останалите са във всекидневната, четат и играят карти. Хал не се чувства удобно да се присъедини към тях, докато не бъде поканен от господарката на дома.

— Графът трябва да остане, разбира се, а ние можем веднага да отидем при твоите приятели. — Стомахът ми се сви.

— Или можем първо да те нахраним — предложи той с блеснали очи. След като посрещнах Хенри Пърси без произшествия, Матю бе започнал да се отпуска. — Някой предложи ли ти нещо за ядене, Хал?

— Пиер и Франсоаз бяха внимателни както винаги — увери ни той. — Разбира се, ако госпожа Ройдън ми прави компания... — Гласът му заглъхна и стомахът му изкъркори заедно с моя. Човекът беше висок като жираф. Сигурно му трябваха огромни количества храна, за да поддържа това тяло.

— Аз също бих се зарадвала на една обилна закуска, милорд — казах през смях.

— Хенри — поправи ме графът внимателно, усмихна се широко и на брадичката му се появи трапчинка.

— Тогава вие ме наричайте Даяна. Не мога да се обръщам към графа на Нортъмбърленд на малко име, ако той продължава да ме нарича госпожа Ройдън. — А Франсоаз толкова бе настоявала да отдам дължимата почит на високата му титла.

— Много добре, Даяна — съгласи се Хенри и ми подаде ръка.

Поведе ме през коридора, в който ставаше течение, и влязохме в уютна стая с нисък таван. Беше приятна и приветлива, само южната ѝ стена имаше прозорци. Въпреки сравнително малките си размери бе побрала три маси със съответните столове и пейки. Тих шум от човешка дейност и потракването на тенджери и тигани ми подсказаха, че се намираме близо до кухнята. Някой бе забол страница от алманах на стената, а на централната маса лежеше географска карта, единият ъгъл на която бе затиснат със свещник, а другият — с плитка калаена купа, пълна с плодове. Композицията с всичките си симпатични детайли приличаше на холандски натюрморт. Спрях се, замаяна от аромата.

— Дюлите. — Протегнах пръсти, за да ги докосна. Изглеждаха точно така, както си ги бях представила в Мадисън, когато Матю ми описваше „Старата лежа“.

Хенри изглеждаше озадачен от реакцията ми на обикновена паница плодове, но бе прекалено добре възпитан, за да коментира. Настанихме се на масата и прислужница добави пресен хляб, плато с грозде и панер ябълки към натюрморта пред нас. Беше успокояващо да видя позната храна. Хенри си взе и аз последвах примера му, като внимателно наблюдавах какво си избира и по колко яде. Винаги детайлите издаваха невежеството, а аз исках да изглеждам възможно най-обикновена. Докато пълнихме чиниите си, Матю си наля чаша вино.

По време на цялата закуска Хенри се държа безупречно любезно. Не ми зададе нито един личен въпрос, не любопитстваше и за делата на Матю. Само ни разсмиваше с истории за кучетата си, имененията си и тираничната си майка, като не спираше да ни подава препечен хляб от огнището. Точно бе започнал да разказва как сменял жилището си в Лондон, когато откъм двора се чу шум. Графът, който бе с гръб към вратата, не забеляза нищо.

— Тя е невъзможна! Всички ме предупреждавахте, но не вярвах, че някой може да бъде толкова неблагодарен. След като изсипах толкова богатства в хазната й, можеше поне... О! — Широките рамене на новия ни гост изпълниха вратата, а на едното бе метната пелерина, черна като косата му, която се спускаше на къдрици изпод великолепната, украсена с пера шапка.

— Матю. Да не си болен?

Хенри се извърна изненадан.

— Добър ден, Уолтър. Защо не си в двореца?

Опитах се да преглътна залька хляб в устата си. Новопристигналият почти със сигурност беше липсващият човек от Нощната школа, сър Уолтър Рали.

— Изхвърлен съм от рая, защото не могат да ми намерят длъжност, Хал. А коя е тя? — Пронизващите му сини очи се спряха върху мен и от черната брада лъснаха белите му зъби. — Хенри Пърси, ах, ти, хитър палавнико! Кит ми каза, че имаш намерение да вкараш в леглото прекрасната Арабела. Ако знаех, че си падаш по нещо по-зряло от петнайсетгодишни девойки, отдавна да съм ти намерил някоя лъстива вдовица.

По-зряло? Вдовица? Аз току-що бях навършила трийсет и три.

— Нейният чар те е накарал да си останеш у дома и да не ходиш на църква в неделя. Трябва да благодарим на дамата, че те е вдигнала от позата ти на колене и те е качила обратно на коня, където ти е мястото — продължи Рали. Акцентът му бе силен като гъста девъншърска сметана.

Графът на Нортъмбърленд подпря вилицата, с която печеше хляба, на огнището и погледна приятеля си. Поклати глава и се върна към заниманието си.

— Излез, после влез пак и попитай Мат какви новини има. И най-добре изглеждай разкаян, докато го правиш.

— Не! — Уолтър се взря в Матю със зяпнала уста. — Твоя ли е?

— Има и пръстен за доказателство. — Матю изрита един стол изпод масата с дългия си крак, обут в ботуш. — Сядай, Уолтър, пийни малко бира.

— Закле се, че никога няма да се жениш — промърмори Уолтър, очевидно объркан.

— Трябваше ми малко убеждаване.

— Не се и съмнявам. — Преценяващият поглед на Уолтър Рали отново се върна върху мен. — Жалко, че се е дала на студенокръвно същество. Бих я грабнал още от първия миг.

— Даяна знае какъв съм и няма нищо против моята „студенина“, както ти се изрази. Пък и тя имаше нужда от убеждаване. Влюбих се в нея от пръв поглед — каза Матю.

Уолтър изсумтя в отговор.

— Не бъди толкова циничен, стари приятелю. Купидон може да простреля и теб. — Очите на Матю светнаха палаво, вероятно заради нещо, което знаеше за бъдещето на Рали.

— Купидон ще трябва да почака, преди да обърне стрелите си към мен. В момента съм изключително зает да отблъсквам настъпленията на кралицата и адмирала. — Уолтър хвърли шапката си на близката маса, тя се плъзна по лъскавата ѝ повърхност с разчертано поле за игра на дама и разбута пулчетата на течащия там двубой. Изпръхтя и седна до Хенри. — Изглежда, всички искат парче от кожата ми, но никой не ми дава никакви привилегии, макар цялата тази работа с колонията да е на моята глава. Идеята за честването на годишнината беше моя, но въпреки това онази жена сложи Камбърленд да отговаря за подготовката. — И той отново се ядоса.

— Няма ли все още новини от Роаноук? — попита любезно Хенри и подаде на Уолтър чаша гъста кафява бира. Стомахът ми се сви при споменаването на обречената кауза на Рали в Новия свят. За първи път някой се чудеше какво ще се случи в бъдеще, но нямаше да е за последен.

— Уайт акостира в Плимът миналата седмица, върнало го лошото време. Наложило се да спре издирването на дъщеря си и внучката си. — Уолтър отпи голяма глътка от бирата и се взря в празното пространство. — Бог знае какво се е случило с тях.

— През пролетта ще се върнеш и ще ги намериш. — Хенри изглеждаше сигурен, но Матю и аз знаехме, че изчезналите колонисти от Роаноук никога няма да бъдат намерени и Рали никога няма да стъпи в Северна Каролина.

— Моля се да си прав, Хал. Но стига за моите проблеми. От коя част на страната е семейството ви, госпожо Ройдън?

— Кембридж — отвърнах тихо, като се стараех да говоря възможно най-малко. Имах предвид града в Масачузетс, не в Англия, но ако почнех да си измислям, никога нямаше да мога да се оправя.

— Значи сте дъщеря на учен. Или може би баща ви е теолог? Мат би бил доволен да има с кого да си говори по въпросите на вярата. С изключение на Хал, всичките му приятели са безнадежден случай, стане ли въпрос за доктрини. — Уолтър пак отпи от бирата и зачака.

— Бащата на Даяна е починал, когато тя е била много малка — намеси се Матю и хвана ръката ми.

— Съжалявам, Даяна. Загубата на б-б-баща ви е бил голям удар — промълви Хенри.

— А първият ви съпруг остави ви ли синове и дъщери за утеха? — попита Уолтър и в гласа му се прокрадна съчувствие.

В това време и на това място жена на моята възраст задължително е била омъжена преди и е имала поне три или четири деца. Поклатих глава.

— Не.

Уолтър се намръщи, но преди да попита още нещо, пристигна Кит, а след него влязоха Джордж и Том.

— Най-накрая. Налей му ум в главата, Уолтър. Матю не може да продължава да си играе на Одисей и Цирцея. — Кит грабна чашата, оставена пред Хенри. — Здравсти, Хал.

— На кого да наляя ум? — попита раздразнено Уолтър.

— На Мат, разбира се. Тази жена е вещица. И нещо с нея хич не е наред. — Кит присви очи. — Крие нещо.

— Вещица — повтори внимателно Уолтър.

Прислужница донесе цял наръч дърва.

— Както вече казах — продължи Кит, — с Том веднага разпознахме знаците.

Прислужницата остави дървата в кошницата и бързо излезе.

— За автор на пиеси, Кит, имаш потресаващо лошо чувство за време и място. — Сините очи на Уолтър се обърнаха към Матю. — Да отидем ли някъде другаде да поговорим, или това е някоя от глупавите измислици на Кит? Ако е второто, искам да остана на топло и да си допия бирата.

Двамата мъже се гледаха дълго. Лицето на Матю не трепна и Уолтър изруга под нос. Като по поръчка се появи Пиер.

— Огнището във всекидневната е запалено, милорд — съобщи вампирът на Матю. — За гостите ви са сервирани храна и вино. Няма да бъдете притеснявани.

Всекидневната не беше нито уютна като стаята, в която закусихме, нито внушителна като голямата зала. Изобилието от резбовани кресла, пъстри гоблени и картини в дебели украсени рамки подсказваше, че първоначалното ѝ предназначение е било тук да се посрещат най-важните гости на този дом. Над камината висеше великолепна картина на Холбайн, изобразяваща св. Йероним Блажени и неговия лъв. Не ми беше позната, както и портретът на Хенри VIII пак от Холбайн. Кралят бе нарисуван със свински очички, държеше книга и очила и гледаше мрачно към зрителя. Масата пред него бе обсипана със скъпи предмети. Дъщерята на Хенри, първата кралица Елизабет, която управляваше в момента, се взираше надменно в него от другия край на стаята. Напрегнатото им противопоставяне не помогна никак за разведряване на атмосферата, докато заемахме местата си. Матю се настани до огнището и скръсти ръце на гърдите си. Изглеждаше не по-малко страшен от представителите на династията на Тюдорите по стените.

— Все още ли смяташ да им кажеш истината? — прошепнах му аз.

— Така обикновено е най-лесно, госпожо — сръза ме Рали. — Да не говорим, че повече подхожда между приятели.

— Самозабравяш се, Уолтър — предупреди го Матю гневно.

— Самозабравям се, значи! И това ми го казва човек, който е прибрал в дома си вещица? — Уолтър нямаше проблеми да поддържа огъня между него и Матю. Ала този път в гласа му се прокрадна истински страх.

— Тя ми е съпруга — заяви Матю. Приглади косата си с ръка. — Колкото до това, че е вещица, всички в тази стая сме били демонизирани заради нещо, истинско или измислено.

— Но да се ожениш за нея... Къде ти беше умът? — попита укоризнено Уолтър.

— Обичам я — каза Матю простишко. Кит направи физиономия на досада и си наля още вино от сребърната кана. Мечтите ми да седя с него край уютната камина и да си говорим за магия и литература напълно посърнаха в студената светлина на ноемврийското утро. Намирах се в 1590 година от по-малко от двайсет и четири часа, но вече от сърце ненавиждах Кристофър Марлоу.

След отговора на Матю всички в стаята се умълчаха. Дватамата с Уолтър се взираха един в друг. С Кит Матю беше снизходителен и малко раздразнителен. Джордж и Том подлагаха на изпитание търпението му, а Хенри предизвикваше у него братска обич. Ала Рали му бе равен — по интелигентност, власт и вероятно дори по безмилостност, което означаваше, че само мнението на Уолтър имаше значение за него. Показваха много ясно уважението си един към друг, като два вълка, които решаваха кой има достатъчно сила, за да води глутницата.

— Така значи — каза бавно Уолтър, подчинявайки се на авторитета на Матю.

— Така. — Матю приближи краката си към огъня.

— Имаш прекалено много тайни и прекалено много врагове, за да можеш да си позволиш съпруга. Но въпреки всичко си го направил. — Уолтър изглеждаше удивен. — Обвинявали са те, че разчиташ прекалено много на собственото си лукавство, но досега никога не се бях съгласявал с това. Много добре, Матю. Щом си толкова хитър, кажи ни какво да отговаряме, когато ни задават въпроси.

Кит блъсна чашата си в масата и по ръката му се разля червено вино.

— Не можеш да очакваш от нас да...

— Тихо. — Уолтър стрелна с гневен поглед Марлоу. — Като се имат предвид лъжите, които изричаме заради теб, чудя се, че си позволяваш да противоречиш. Продължавай, Матю.

— Благодаря, Уолтър. Вие сте единствените петима мъже в кралството, които може и да не ме помислят за луд, след като ме изслушат. — Матю прокара пръсти през косата си. — Спомняте ли си, когато за последен път обсъждахме идеите на Джордано Бруно, че съществува безкраен брой светове, които не са ограничени от времето и пространството?

Мъжете се спогледаха.

— Не съм сигурен — започна деликатно Хенри, — че те разбираме.

— Даяна е от Новия свят. — Матю млъкна, което даде на Марлоу възможност да изгледа всички победоносно. — От Новия свят, който предстои.

В тишината, която настъпи, всички очи се насочиха към мен.

— Тя каза, че е от Кембридж — обади се безстрастно Уолтър.

— Не този Кембридж. Моят Кембридж е в Масачузетс. — Гласът ми трепереше, бях мълчала дълго, а и бях под стрес. Прочистих си гърлото. — Колонията, която ще възникне на север от Роаноук след четиридесет години.

Чу се хор от възклицания, от всички страни заваляха въпроси към мен. Хариът се пресегна и колебливо ме пипна по рамото. Когато пръстите му се натъкнаха на истинска плът, той се дръпна учуден.

— Чувал съм за същества, които могат да променят времето по свое желание. Това е невероятен ден, а, Кит? Познавал ли си някога повелител на времето? Мислил ли си изобщо, че ще се запознаеш с подобна личност? Трябва да внимаваме с нея, разбира се, иначе може да се оплетем в паяжината ѝ и да изгубим посоката.

Лицето на Хариът беше тъжно, сякаш съжаляваше, че не може да попадне в друг свят, където сигурно би му харесало.

— И какво ви води тук, госпожо Ройдън? — Дълбокият глас на Уолтър прерязва бърбенето на останалите.

— Бащата на Даяна е бил учен — отвърна Матю вместо мен. Чу се заинтригувано мърморене, което утихна, след като Уолтър вдигна ръка. — Майка ѝ също. И двамата са от вещерското съсловие и са умрели при тайнствени обстоятелства.

— Ето нещо общо между нас, Д-д-даяна — каза Хенри и потръпна. Преди да попитам графа какво има предвид, Уолтър махна на Матю да продължи.

— В резултат на това обучението ѝ като вещица е било... занемарено.

— Такава вещица е лесна жертва — намръщи се Том. — Защо, в този Нов свят, който предстои, да не би да се грижат повече за подобни същества?

— Магическите ми способности и дългата семейна история не означаваха нищо за мен. Трябва да разберете какво е да искаш да отидеш отвъд ограниченията на произхода си. — Погледнах към Кит, сина на общаря, с надеждата, че ще се съгласи с мен и ще ми съчувства, но той се извърна.

— Невежеството е непростим грях. — Кит си играеше с парче червена коприна, което се подаваше от една от множеството дупки в черния му дублет.

— Както и нелоялността — добави Уолтър. — Продължавай, Матю.

— Даяна може и да не е обучена в изкуството да прави магии, но съвсем не е невежа. Тя също е учен — заяви с гордост съпругът ми. — И има страст към алхимията.

— Жените алхимици не са нищо друго, освен кухненски философи — изсумтя Кит. — По-лесно им е да се гримират, отколкото да проумеят тайните на природата.

— Аз изучавам алхимията в библиотеката, не в кухнята — троснах му се, като забравих за акцента си. Кит се ококори. — И преподавам този предмет на студенти в университета.

— Ще позволят на жени да преподават в университетите? — учуди се Джордж, едновременно очарован и отвратен.

— Както и да учат там — добави тихо Матю, подръпвайки извинително върха на носа си. — Даяна е учила в „Оксфорд“.

— Това ще повиши посещението на лекциите — коментира сухо Уолтър. — Ако пуснат жени в „Ориел“, дори аз мога да изкарам още

едно образование. А жените учени преследвани ли са в тази бъдеща колония на север от Роаноук? — Това бе логично заключение от досегашния разказ на Матю.

— Не всички, не. Даяна обаче намери изгубена книга в университета. — Членовете на Нощната школа се наведоха напред в столовете си. За тях изгубените книги бяха далеч по-интересна тема от невежите вещици и учените жени. — В нея има тайна информация за света на свръхестествените същества.

— Книгата на тайните, която би трябвало да ни разкаже за произхода ни? — Кит бе удивен. — Ти никога преди не си се интересувал от тези легенди, Матю. Даже ги отхвърляше като суеверия.

— Вече вярвам в тях, Кит. Откритието на Даяна привлече вниманието на враговете.

— И ти си бил с нея. И враговете са ви се нахвърлили. — Уолтър поклати глава.

— Защо бракът на Матю е предизвикал такива ужасни последствия? — попита Джордж. Пръстите му търсеха рипсената панделка, с която очилата му бяха привързани към дублета му. Връхната му дреха беше издута по последна мода на корема и подплънките шумоляха като торба с овес при всяко негово движение. Джордж вдигна кръглите рамки към лицето си и ме разгледа като интересен нов обект на изследване.

— Защото на вещиците и кръвопийците не им е позволено да се женят помежду си — отвърна веднага Кит. Никога не бях чувала думата, която той използва за вампир.

— Както и на демоните и кръвопийците — добави Уолтър и потупа предупредително Кит по рамото.

— Наистина ли? — Джордж премигна към Матю, след това към мен. — Кралицата забранява ли подобни бракове?

— Това е древно споразумение между свръхестествените същества, което никой не смее да нарушава. — Том изглеждаше изплашен. — Тези, които го направят, трябва да отговарят пред Паството и получават наказания.

Само стар колкото Матю вампир би могъл да помни времето преди споразумението как да се държат свръхестествените същества помежду си и с хората, които ни заобикаляха. „Никакво събиране с

други породи“ беше най-важното правило и Паството следеше да не се прекрочват границите. Талантите ни — креативност, сила, свръхестествени способности — не оставаха незабелязани в смесени общности. Сякаш дарбите на вещиците изваждаха на бял свят творческата енергия на демоните край тях, а геният на демоните караше красотата на вампирите да изпъква още повече. Колкото до отношенията ни с хората, от нас се изискваше да си мълчим какви сме и да не се месим в политиката и религията.

Тази сутрин Матю бе настоявал, че проблемите пред Паството през 16-и век — религиозните войни, изгарянето на еретиците и всеобщият глад за странни и невероятни знания, подхранван от изобретяването на печатната преса — са далеч по-важни от нещо толкова тривиално като любовта между вещица и вампир. Но ми беше трудно да го повярвам, като се имаха предвид всички объркващи и опасни събития, което ми се случиха, след като срещнах Матю в края на септември.

— Кое паство? — попита Джордж с интерес. — Да не е някаква нова религиозна секта?

Уолтър не обърна внимание на въпроса на приятеля си и прониза с поглед Матю. След това се обърна към мен.

— Тази книга още ли у вас?

— Тя не е у никого. Върна се в библиотеката. След това вещиците очакваха от мен да я поръчам пак, за да ми я вземат.

— Значи ви преследват по две причини. Някой иска да ви държи далеч от кръвопийците, а други ви разглеждат като инструмент, с който да постигнат желаната цел. — Уолтър пощипна носа си и погледна уморено Матю. — Ти си истински магнит за неприятности, приятелю. И всичко това не можеше да се случи в по-неподходящо време. Празненството за юбилея на кралицата е след по-малко от три седмици. Очакват те в двореца.

— Остави празненството на кралицата! Не сме в безопасност, когато сред нас има владетелка на времето. Тя знае каква съдба очаква всеки от нас. Вещицата може да отмени бъдещето ни, да ни донесе лош късмет, дори да ускори смъртта ни. — Кит скочи от стола си и застана пред Матю. — Как можа да ни причиниш това?

— Май прехваленият ти атеизъм те предаде, Кит — каза с равен тон Матю. — Да не би да се боиш, че все пак може да се наложи да

отговаряш за греховете си?

— Може и да не вярвам в благодетелно и всемогъщо божество като теб, Матю, но светът е повече от това, което е описано във философските ти книги. А тази жена, тази вещица, не може да бъде допусната да се бърка в нашите работи. Ти може да си станал неин роб, но аз нямам намерение да оставям съдбата си в нейните ръце! — сопна се Кит.

— Един момент. — Изражението на Джордж ставаше все по-учудено. — Ти от Честър ли дойде, Матю, или...

— Не. Не бива да отговаряш на този въпрос, Мат — обади се Том, който внезапно получи просветление. — Янус е дошъл при нас по някаква причина и не бива да му се бъркаме.

— Говори разбираемо, Том... стига да можеш — намеси се злобно Кит.

— С едното си лице Матю и Даяна гледат в миналото. С другото са обърнати към бъдещето — поясни Том, без да се смути от прекъсването.

— Но ако Мат не... — Джордж не успя да завърши изречението си.

— Том е прав — каза дрезгаво Уолтър. — Матю е наш приятел и ни моли за помощ. И доколкото си спомням, го прави за първи път. Това е всичко, което трябва да знаем.

— Исква прекалено много — упорстваше Кит.

— Прекалено много ли? Твърде малко е и е прекалено късно, ако питаш мен. Матю плати единия от корабите ми, спаси имението на Хенри и отдавна поддържа Джордж и Том с книги и вяра. Колкото до теб... — Уолтър изгледа Марлоу от главата до петите. — Всичко в теб и по теб, от идеите ти до последната чаша вино и шапката на главата ти, дължиш на добрата му воля. Да осигурим спокоен пристан за съпругата му в тази буря.

— Благодаря ти, Уолтър. — Матю изглеждаше облекчен, но усмивката, която ми хвърли, бе предпазлива. Да спечели приятелите си, и особено Уолтър, се бе оказало по-трудно, отколкото бе очаквал.

— Трябва да измислим история, с която да обясним как съпругата му се е озовала тук — поде Уолтър замислено, — нещо, с което да отклоним вниманието от странностите й.

— Даяна се нуждае и от учител — добави Матю.

— Със сигурност трябва да бъде обучена на маниери — промърмори Кит.

— Не, нуждае се от учител по магии — поправи го Матю.

Уолтър тихо се засмя.

— Съмнявам се, че може да се намери вещица на двайсет мили от Удсток. Едва ли, след като ти живееш тук.

— Ами онази книга, госпожо Ройдън? — Джордж извади остра синя пръчица, увита във връв, от торбестите си възкъси панталони. Облиза върха на молива и ме погледна очаквателно. — Можете ли да ми кажете размера и съдържанието ѝ? Ще я потърся в Оксфорд.

— Книгата може да почака — отвърнах. — Първо имам нужда от свестни дрехи. Не мога да изляза от къщата с жакета на Пиер и полата, които сестрата на Матю е носила на погребението на Джейн Сиймор.

— Да излиза от къщата? — изсумтя Кит. — Тя е напълно полудяла.

— Кит е прав — каза извинително Джордж. И си записа нещо. — От говора ви става ясно, че не сте от Англия. Ще се радвам да ви давам уроци по правоговор, госпожо Ройдън. — Идеята с Джордж Чапман да си играем на Хенри Хигинс и Илайза Дулитъл ме накара да погледна с копнеж към изхода.

— Не бива да ѝ се позволява изобщо да говори, Мат. Трябва да си мълчи — настоя Кит.

— Имаме нужда от жена, която да съветва Даяна. Защо нито един от вас петимата няма дъщеря, съпруга или любовница? — попита Матю. Настъпи пълна тишина.

— Уолтър? — наруши я лукаво Кит и накара останалите да се засмеят и да разведрят тежката атмосфера. Сякаш лятна буря премина през стаята. Дори Матю избухна в смях.

Когато смехът утихна, влезе Пиер и разрита клонките розмарин и лавандула, пръснати сред тръстиките по пода, които трябваше да пазят къщата от влага. В същия миг удариха камбаните и възвестиха, че е станало 12 часът. Също като гледката с дюлите, комбинацията от звукове и аромати ме отведе обратно в Мадисън.

Минало, настояще и бъдеще се събраха в едно. Вместо макарата на времето да се размотае бавно, за миг настана пълно затишие и сякаш всичко спря. Затаих дъх.

— Даяна? — повика ме Матю и ме хвана за лакътя.

Нещо синьо и кехлибарено, смесица между светлина и цвят привлече вниманието ми. Беше приклещено в ъгъла на стаята, където имаше само паяжини и прах. Бях очарована и се опитах да отида натам.

— Тя да не припадна? — попита Хенри. Видях лицето му над рамото на Матю.

Камбаните спряха да бият и ароматът на лавандула се разсея. Синьото и кехлибареното потъмняха до сиво и бяло и след това изчезнаха.

— Съжалявам. Помислих, че видях нещо в ъгъла. Сигурно е игра на светлината — казах и притиснах бузата си с ръка.

— Може би е от смяната на времето, mon coeur — прошепна Матю. — Обещавам ти разходка в парка. Ще излезеш ли с мен навън, за да ти се проясни главата?

Сигурно бе страничен ефект от пътуването през времето и свежият въздух щеше да ми помогне. Но ние току-що пристигдохме и Матю не бе виждал тези мъже от повече от четири века.

— Трябва да останеш при приятелите си — настоях аз, макар погледът ми все да бягаше към прозорците.

— Те ще са тук и ще ми пият виното, когато се върнем — каза Матю с усмивка. Обърна се към Уолтър. — Ще покажа на Даяна къщата и ще се погрижа да може да се оправя из градината.

— Трябва още да поговорим — предупреди го Уолтър. — Имаме да обсъждаме важни неща.

Матю кимна и ме прегърна през кръста.

— Ще почакаат.

Оставихме Нощната школа в топлата всекидневна и излязохме навън. Том вече бе изгубил интерес към проблемите на вампирите и вещиците и бе потънал в някаква книга. Джордж бе също погълнат от собствените си мисли и записваше нещо в бележника си. Погледът на Кит бе нащрек, Уолтър бе тревожен, а очите на Хенри бяха изпълнени със състрадание. Петимата мъже приличаха на малко ято гарвани с тъмните си дрехи и умислени изражения. Като ги гледах, си спомних какво щеше да каже Шекспир за тази невероятна група.

— Как започваше? — попитах тихичко аз. — „Тъмното е герб на мрака“?

Матю ме погледна тъжно.

— „Тъмното е герб на мрака, на пъкъла, на черния затвор!“^[1]

— Герб на приятелството би било по-точно — изтъкнах аз. Бях виждала как Матю се справя с читателите в Бодлианската библиотека, но не очаквах, че ще има такова влияние върху личности като Уолтър Рали и Кит Марлоу. — Има ли нещо, което те не биха направили за теб, Матю?

— Моли се никога да не разберем — каза той мрачно.

---

^[1] Цитатът е от четвърто действие на „Напразни усилия на любовта“ от Уилям Шекспир (превод Валери Петров). В оригиналния текст се споменава точното наименование на Нощната школа — School of Night, преведено на български като „мрака“ — но без да се има предвид конкретно групата около сър Уолтър Рали. Пиесата е писана поне 5 години след описваните събития и публикувана за първи път 8 години след тях. — Б.пр. ↑

3.

В понеделник сутринта се бях настанила в кабинета на Матю. Той се намираше между спалнята на Пиер и по-малка стая, използвана за управление на делата на имението. От кабинета се откриваше гледка към къщичката до портата и пътя за Удсток.

Повечето момчета — след като вече ги познавах, този събирателен термин ми се струваше по-подходящ от грандиозното „Нощна школа“ — се бяха затворили в помещението, което Матю наричаше стаята за закуска, пиеха бира и вино и упражняваха огромната си фантазия в измислянето на легендата ми. Уолтър ме увери, че когато я довършат, тя ще обясни внезапната ми поява в Удсток на любопитните жители и ще отклонява въпросите за странния ми акцент и поведение.

Това, което бяха сътворили засега, беше крайно мелодраматично. Не беше изненадващо, като се имаше предвид, че в процеса участваха двама драматурзи, Кит и Джордж, които бяха отговорни за ключовите елементи в сюжета. Сред героите му бяха мъртви френски родители, алчни благородници, които издевателствали над бедното сираче (мен) и дърти развратници, които имали намерение да поругаят добродетелта ми. Разказът ставаше епичен, когато се прибавеха моите духовни търсения и трансформацията ми от католичка в калвинистка. Това пък станало причина за неправомерното ми заточение по протестантското крайбрежие на Англия, години на тежка мизерия, случайното явяване на Матю в ролята на спасител и незабавния брак помежду ни. Джордж (който беше нещо като старомодната даскалица на школата) обеща да ми съобщи подробностите, когато довършат всички елементи на историята.

Наслаждавах се на спокойствието, което бе рядкост в претъпканото елизабетинско домакинство. Също като проблемно дете, Кит избираше най-неподходящия момент да донесе пощата, да покани другите на вечеря или да помоли Матю за помощ. А Матю разбираемо копнееше за компанията на приятелите си, които не бе очаквал да види отново.

В момента беше с Уолтър, а аз бях насочила вниманието си към малка книжка, докато чаках завръщането му. Бюрото бе до прозореца и бе обсипано с торби подострени пера и стъклени мастилници. Имаше и други пръснати наоколо принадлежности: парче восък, с който да запечатва кореспонденцията си, тънък нож за отваряне на писма, свещ, сребърна солница. Последната бе пълна не със сол, а с пясък, както показва скърцането на зъбите ми сутринта, докато си ядях яйцата.

На моето бюро имаше подобна солница, с нейна помощ мастилото се запечатваше на листа, за да не се размаже, една-единствена мастилница с черно мастило и остатъци от три пера. В момента унищожавах четвърто в опит да усвоя сложните извивки на елизабетинските букви. Оказа се, че е прибързано да си правя списък със задачи. Като историк, с години бях изучавала древни писания на ръка и знаех много добре как би трябвало да изглеждат буквите, кои бяха най-често срещаните думи, както и хаотичният правопис, който до голяма степен си зависеше от мен във време, когато нямаше достатъчно речници и граматични правила.

Разбрах, че предизвикателството не се състои в това да знам какво да правя, а наистина да го направя. След като години бях полагала усилия да се превърна в експерт, сега отново бях ученичка. Само че този път задачата ми не бе да проумея миналото, а да се науча да го живея. Засега преживяването бе успяло да ми донесе само смирение и единственото ми постижение бе пълна бъркотия върху първата празна страница на книжката с джобни размери, която Матю ми бе дал тази сутрин.

— Това е елизабетинският еквивалент на лаптоп — беше ми обяснил той, когато ми подаде тънкото томче. — Ти си грамотна жена и имаш нужда да пишеш.

Отгърнах корицата и ме лъхна остър мирис на хартия. Благоприличните жени от това време използваха такива малки книжки, за да си записват в тях молитви.

Даяна

Получи се голямо петно на мястото, на което започнах да изписвам буквата „Д“, и докато стигна до последното „А“, мастилото ми свърши. Въпреки това се постарях да произведа идеален пример за наклонения почерк на това време. Ръката ми се движеше много по-бавно от тази на Матю, когато пишеше писма с полегналия си

старинен почерк. Това бе почеркът на юристи, лекари и други професионалисти, но беше прекалено труден за мен засега.

Бишъп

Стана дори още по-добре. Но усмивката ми бързо замръзна и спрях наред изписването на фамилията си. Вече бях омъжена. Потопих писалката в мастило.

Дьо Клермон

Даяна дьо Клермон. Звучеше като име на графиня, не на историк. На страницата капна капка мастило. Потиснах ругатнята си, когато видях черното петно. За щастие не бе покрило името ми. Но това всъщност не беше името ми. Размазах капката върху „Дьо Клермон“. Все още се четеше, макар и трудно. Мобилизирах се и внимателно изписах правилните букви.

Ройдън

Това беше фамилията ми сега. Даяна Ройдън, съпруга на най-мистичната фигура, свързвана с тайнствената Нощна школа. Огледах критично страницата. Почеркът ми беше истинска катастрофа. Изобщо не приличаше на спретнатите окръглени букви в ръкописа на химика Робърт Бойл или в трудовете на великолепната му сестра Катрин. Надявах се, че женските почерци през 90-те години на 16-и век са по-разкривени от тези век по-късно. Още няколко движения с перото и щях да съм готова.

Нейната книга

Отвън се чува мъжки гласове. Оставих перото, намръщих се и отидох до прозореца.

Видях Матю и Уолтър долу. Стъклата приглушаваха думите им, но темата на разговора очевидно не беше приятна, ако се съдеше по агресивното изражение на Матю и настръхналите вежди на Рали. Когато Матю махна ядосано, обърна се и започна да се отдалечава, Уолтър се опита да го спре със силната си ръка.

Нещо тревожеше Матю откакто получи пощата си тази сутрин. Беше застинал, когато взе писмата, държа ги дълго време, без да ги отвори. Макар да обясни, че става въпрос за обичайни дела около имението, със сигурност пощата съдържаеше нещо повече от искания за плащане на данъци и сметки.

Притиснах топлатата си длан до студеното стъкло, сякаш само то ме разделяше от Матю. Разликата в температурите ми напомни

контраста между топлокръвната вещица и студенокръвния вампир. Върнах се на мястото си и пак взех писалката.

— Все пак реши да оставиш своята следа в 16-и век. — Матю изведнъж се бе озовал до мен. Потрепването на ъгълчето на устата му показваше, че е развеселен, но въпреки това не можеше напълно да скрие напрежението си.

— Още не съм сигурна, че е добра идея да оставя нещо трайно от себе си, докато пребивавам в това време — признах аз. — Някой бъдещ учен ще се усети, че има нещо странно в това. — Точно както Кит бе разбрал, че нещо с мен не е наред.

— Не се тревожи. Книгата няма да напуска къщата. — Той се пресегна за писмата си.

— Няма как да си сигурен — възразих.

— Нека историята сама се погрижи за себе си, Даяна — каза той решително и с това даде знак, че дискусията е приключила. Но аз не можех да спра да мисля за бъдещето. Нито да престана да се тревожа какъв ефект върху него щеше да има присъствието ни в миналото.

— И не мисля, че трябва да оставим шахматната фигурка у Кит. — Споменът за Марлоу, който триумфално размахва фигурката на Диана, не ме оставяше на мира. Тя беше бялата царица в скъпия сребърен шах на Матю и бе третият предмет, който ни отведе на правилното място в миналото, заедно с обещата на Изабо и книгата на Матю, съдържаща пиесата „Доктор Фауст“ на Кит. Двама непознати млади демони, Софи Норман и съпругът ѝ Натаниъл Уилсън, неочаквано я бяха донесли в къщата на лелите ми в Мадисън точно преди да решим да предприемем пътуването във времето.

— Кит я спечели честно от мен снощи, както се полага. Поне този път разбрах как го направи. Отвлече ми вниманието с топа си. — Матю написа бележка със завидна бързина, сгъна я и я постави в плик. Капна яркочервен восък върху капака му и притисна пръстена си в него. На златната повърхност на украшението имаше глиф за планетата Юпитер, а не сложния герб, който Сату бе прогорила в плътта ми. Восъкът просъска и застина. — Бялата ми кралица някак се е озовала от ръцете на Кит в семейство на вещици от Северна Каролина. Трябва да вярваме, че ще се върне пак там със или без нашата помощ.

— Кит не ме е познавал преди. И не ме харесва.

— Още една причина да не се тревожим. Докато се измъчва от приликата ти с Диана, няма да може да се раздели с фигурката. Кристофър Марлоу е мазохист от най-висш порядък. — Матю взе друго писмо и го разряза с тънкия нож.

Огледах останалите предмети върху моето бюро и взех купчини монети. Висшето ми образование не ми бе осигурило практични познания за елизабетинските пари. Нито за управлението на домакинството, правилния ред за обличане на бельото, начините за обръщане към слугите и как да приготвя лекарство за главоболието на Том. Разговорите с Франсоаз за гардероба ми разкриха колко съм невежа относно разпространените названия на обикновените цветове. „Лайниянозеленото“ ми бе познато, но нямах представа, че сиво-кафявото се нарича „мише“. След всичко, което бях преживяла досега, ми се искаше да удуша първия историк на епохата на Тюдорите, когото срещна, след като се върна в своето си време, задето така бе пренебрегнал задълженията си.

Но имаше нещо очарователно в това да отгатвам подробностите от всекидневието, и бързо забравих раздразнението си. Разгледах монетите в дланта си, търсех сребърно пени. То бе основата на безценните ми познания. Монетата не беше по-голяма от нокътя на палеца ми, тънка като вафлена кора и с изсечен върху нея профил на кралица Елизабет, като повечето пари. Подредих останалите според относителната им стойност и започнах да пресмятам цялата сума на следващата страница в книжката си.

— Благодаря, Пиер — каза тихо Матю, без дори да поглежда прислужника, който взе запечатаните писма и остави нови на бюрото му.

Пишихме и мълчахме. Скоро завърших списъка с монетите и се опитах да си спомня какво ме е научил Шарл, лаконичният готвач на домакинството, за приготвянето на кодъл^[1]. Или беше посет^[2]?

Кодъл за главоболие...

Доволна от сравнително равните букви, само три малки мастилени петънца и треперливо изписаното главно „К“, продължих нататък.

„Кипнете вода. Разбъркайте яйчен жълтък. Добавете бяло вино и разбийте още. След като водата кипне, оставете я да се охлади и добавете виното и жълтъка. Върнете на огъня и разбърквайте, докато кипне, след това добавете шафран и мед.“

Получената смес беше отвратителна — яркожълта, с консистенция на пресечена извара — но Том я изгълта без оплаквания. По-късно попитах Шарл какво е правилното съотношение на меда и виното, той разпери ръце, възмутен от невежеството ми, и се оттегли, без да каже и дума.

Винаги тайно се бях надявала да имам възможност да живея в миналото, но това се оказа много по-трудно, отколкото си бях представяла. Въздъхнах.

— Ще ти е нужно нещо повече от тази книжка, за да се почувстваш като у дома си тук — каза Матю, без да откъсва очи от кореспонденцията си. — Трябва да си имаш и собствена стая. Защо не вземеш тази? Достатъчно светла е, за да ти служи и като библиотека. Можеш да я превърнеш в алхимична лаборатория, макар че сигурно ще ти трябва по-тайно място, ако смяташ да превръщаш олово в злато. До кухнята има стая, която може да ти свърши работа.

— Кухнята може би не е подходяща. Шарл не ме одобрява — отвърнах аз.

— Той не одобрява никого. Франсоаз също, освен Шарл, разбира се, когото почита като неразбран светец въпреки привързаността му към пиенето.

По коридора се чува тежки стъпки. На прага се появи неодобряващата нищо Франсоаз.

— Дошли са хора при госпожа Ройдън — обяви тя и отстъпи. Зад нея се показаха един седемдесетгодишен побелял старец с мазолести ръце и доста по-млад мъж, който пристъпваше от крак на крак. Нито един от двамата не бе свръхестествено същество.

— Самърс — намръщи се Матю. — А това младият Джоузеф Бидуел ли е?

— Да, господин Ройдън. — По-младият мъж свали шапката от главата си.

— Сега госпожа Ройдън ще даде да ѝ вземете мерки — каза Франсоаз.

— Мерки ли? — Погледът, който Матю отправи към мен и Франсоаз, очакваше незабавен отговор.

— Обувки. Ръкавици. За гардероба на мадам — обясни Франсоаз. За разлика от фустите, обувките трябваше да са с точния размер на притежателя си.

— Аз помолих Франсоаз да ги повика — обадох се с надеждата да получа съдействието на Матю. Самърс се ококори, когато чу странния ми изговор, а след това лицето му придоби отново безстрастно изражение.

— Пътуването на съпругата ми се оказа неочаквано тежко — заговори спокойно Матю, докато заставаеше до мен — и багажът ѝ се изгуби. За съжаление, Бидуел, нямаме обувки, от които да вземеш модел. — Постави окуражително ръка върху рамото ми в опит да спре всякакви коментари от моя страна.

— Може ли, госпожо Ройдън? — попита Бидуел, като се наведе, докато пръстите му достигнат връзките на обувките ми, които ми бяха прекалено големи. Те издаваха, че не съм тази, за която се представях.

— Моля — каза Матю, преди аз да успея да си отворя устата. Франсоаз ме погледна със съчувствие. Знаеше какво е Матю Ройдън да ти затвори устата.

Младият мъж се стресна, когато докосна топлия ми крак с ускорен пулс. Очевидно очакваше да пипне нещо по-студено и не толкова живо.

— Гледай си само работата — предупреди го остро Матю.

— Сър, милорд, господин Ройдън. — Младежът произнесе унесено всички титли, може би само с изключение на „ваше величество“ и „принце на мрака“. Макар да си ги мислеше.

— Къде е баща ти, момко? — попита по-меко Матю.

— Болен е, на легло е от четири дни, господин Ройдън. — Бидуел извади парче филц от торбичката, привързана на кръста му, постави последователно и двете ми стъпала върху него и ги очерта с въглен. Отбеляза си нещо на филца, довърши бързо и върна внимателно краката ми на пода. Извади странна книга от съшити квадратни кожени парчета и ми я подаде.

— Кoi цветoве са пoпулярни напoследък, гoспoдин Бидуел? — пoпитaх, дoкaтo разгръщах кoженитe мoстри. Имах нуждa oт съвет, a не oт тeст с мнoгo oтгoвoри.

— Дaмитe, кoитo са дoпуснaти в двoрeцa, нoсят бeли oбувки съc златисти и сребристи oтпeчaтъци.

— Нямa дa хoдим в двoрeцa — кaзa рязкo Мaтю.

— Тoгaвa чeрнo и чeрвeникaвoкaфявo. — Бидуел пoкaзa пapчe кoжa в кaрaмeлeн цвят. Мaтю гo oдoбри, пpeди аз дa кaжa и думa.

Слeд тoвa дoйдe рeдът нa пo-възрaстния мъж. Тoй същo бe изнeнaдaн, кoгaтo хвaнa ръцeтe ми и усeти мaзoлитe пo длaнитe ми. Дaмитe с блaгoрoдeн пpoизхoд, кoитo сe oмъжвaт зa мъжe кaтo Мaтю, нe грeбaт нa лoдки. Сaмърс oпипa и пoдутинaтa нa сpeдния ми пръст. Дaмитe същo тaкa нe си дeфoрмирaт пръститe с дългo държaнe нa мoливи. Слoжи ми мeкa ръкaвицa, кoятo бe пpeкaлeнo гoлямa зa дяснaтa ми ръкa. В пoдгъвa ѝ бe зaбитa иглa с вдянaт грoб кoнeц.

— Бaщa ти имa ли си всичкo нeoбхoдимo, Бидуел? — пoпитa Мaтю oбущaря.

— Дa, блaгoдaря ви, гoспoдин Рoйдън — oтвърнa Бидуел и кимнa.

— Шaрл щe му прaти яйчeн крeм и eлeнскo мeсo. — Сивитe oчи нa Мaтю прoблeснaхa към слaбoвaтия млaдeж. — И винo същo.

— Гoспoдин Бидуел щe ви e блaгoдaрeн зa любeзнoсттa — кaзa Сaмърс и пpoдължи дa трoпoсвa ръкaвицaтa, зa дa я нaкaрa дa прилeпнe.

— Някoй друг дa e бoлeн? — пoпитa Мaтю.

— Мoмичeтo нa Рeйф Мeдoус имaшe ужaснa трeскa. Ниe сe притeснявaмe зa стaрия Едуaрд, нo тoй прoстo e мaлкo нaстинал — oтзoвa сe вeднaгa Сaмърс.

— Вярвaм, чe дъщeрятa нa Мeдoус e oздрaвялa.

— Нe — кaзa Сaмърс и скъсa кoнeцa. — Пoгрeбaхa я пpeди тpи дни, мир нa душaтa ѝ.

— Aмин — изрeкoхa всички в стaятa. Фрaнсoаз вдигнa вeжди и кимнa нa ръкaвичaря. Със зaкъснeниe и аз сe присъeдиних към тях.

Слeд кaтo си свършихa рaбoтaтa и oбeщaхa oбувкитe и ръкaвицитe дa сa гoтoви oщe тaзи сeдмицa, двaмaтa мъжe сe пoклoнихa и си тръгнaхa. Фрaнсoаз пoнeчи дa ги пoслeдвa, нo Мaтю я спрa.

— Повече никакви уговорки за Даяна. — Тонът му бе недвусмислено сериозен. — Погрижи се да намерят болногледачка за Едуард Кимбъруел и да му занесат достатъчно храна и пиене.

Франсоаз направи реверанс и си тръгна, но преди това отново ме погледна със съчувствие.

— Боя се, че мъжете от селото разбраха, че не съм на мястото си тук — казах аз и прокарах трепереща ръка през челото си. — Гласните са ми проблем. И интонацията ми е низходяща там, където трябва да е възходяща. Кога би трябвало да казваш „амин“? Някой трябва да ме научи как да се моля, Матю. Трябва да започна отнякъде и...

— По-кратко — спря ме той и обгърна с ръце кръста ми, пристегнат с корсет. Дори през няколкото слоя плат докосването му бе успокоително. — Това не ти е устен изпит в „Оксфорд“, нито дебют на сцената. Претоварването с информация и заучените фрази няма да ти помогнат. Трябваше да ме попиташ, преди да повикаш Бидуел и Самърс.

— Как да се преструвам, че съм нов човек, друга личност, и то непрекъснато? — почудих се аз.

Матю го бе правил безброй пъти през вековете, като бе инсценирал смъртта си и се бе появявал отново в нова страна, бе проговарял на друг език и се бе представял под различно име.

— Номерът е да спреш да се преструваш. — Объркването очевидно се бе изписало на лицето ми, затова той продължи: — Не забравяй какво ти казах в Оксфорд. Не можеш да живееш в лъжа, независимо дали си вещица, която се прави на обикновено човешко същество, или жена от 21-ви век, която се опитва да мине за дама от елизабетинската епоха. Сега това е твоят живот. Опитай се да мислиш за него като за роля.

— Но акцентът ми, начинът, по който се движа... — Дори аз бях забелязала колко големи са крачките ми в сравнение със ситните с тънки на другите жени от къщата, а неприкритите подигравки на Кит, че съм мъжкарана, окончателно ме убедиха, че се отличавам.

— Ще се нагодиш. Междувременно хората ще говорят. Но ничие мнение в Удсток няма значение. Скоро ще станеш част от пейзажа и клюките ще спрат.

Погледнах го недоверчиво.

— Не си много наясно какво представляват клюките, нали?

— Достатъчно, за да знам, че всяко чудо е за три дни. — Погледна към книжката ми и забеляза петната и нерешителния почерк. — Стискаш перото прекалено силно. Затова върхът му непрекъснато се чупи и мастилото не тече плавно. Също така прекалено здраво си стиснала и новия си живот.

— Не съм си и представяла, че ще е толкова трудно.

— Ти се учиш бързо и докато си на сигурно място в „Старата лежа“, си сред приятели. Но повече никакви посетители, поне за известно време. Кажи ми какво си написала?

— Най-вече името си.

Матю разгърна няколко страници и разгледа написаното. Едната му вежда се вдигна.

— Виждам, че се готвиш за изпитите си по икономика и кулинария. Защо вместо това не записваш какво се случва тук, в къщата?

— Защото имам нужда да разбера как да се оправям в 16-и век. Разбира се, няма да е лошо да си вода и дневник. — Замислих се над тази възможност. Със сигурност щеше да ми помогне да подредя разбърканите си представи за време. — Не бива да записвам цели имена. Хората от 1590 година изписват само инициали. И никой не разсъждава върху мисли и чувства. Само за времето и фазите на луната.

— Такъв е стилът на английските записки от 16-и век — засмя се Матю.

— А дали жените пишат същите неща като мъжете?

Той хвана брадичката ми.

— Ти си невъзможна. Престани да се тревожиш какво правят другите жени. Бъди себе си, бъди невероятна, каквато си. — Кимнах, а той ме целуна и се върна зад бюрото си.

Като държах възможно най-леко перото, започнах да пиша на нова страница. Реших да използвам астрологични символи за дните от седмицата и да описвам какво е било времето, както и да вода шифровани записки за живота в „Старата лежа“. Така никой, който ги прочете в бъдещето, няма да забележи нищо необичайно. Или поне така се надяхах.

„31 октомври 1590 година. Дъжд. Проясняване. На този ден се запознах с добрия приятел на съпруга ми — КМ.“

„1 ноември 1590 година. Студено и сухо. В ранните часове на утринта се запознах, с ДЧ. След изгрев-слънце пристигнаха ТХ, ХП и УР, все приятели на съпруга ми. Имаше пълнолуние.“

Някой бъдещ учен можеше да заподозре, че тези инициали се отнасят за Нощната школа, особено след като на първата страница е написано името Ройдън, но нямаше как да го докаже. Освен това учените от това време почти не се интересуваха от клюки за интелектуалци. Ренесансовото образование на членовете на Нощната школа им позволяваше да се движат със завидна бързина из древните и модерните езици. Всички знаеха Аристотел наизуст. А когато Кит, Уолтър и Матю заговаряха за политика, енциклопедичните им познания по история и география не позволяваха на никого да следи мисълта им. От време на време Джордж и Том успяваха да се вместят с някое мнение, но заекването и глухотата на Хенри правеха пълноправното му участие в сложната дискусия невъзможно. Той през повечето време мълчаливо наблюдаваше останалите със срамежливо уважение, което бе трогателно, като се имаше предвид, че стоеше по-високо в йерархията от всички в стаята. Ако не бяха толкова много, сигурно и той би успял да се включи в разговора.

Колкото до Матю — той вече не беше замисленият учен, надвесен над резултатите от експериментите си и загрижен за бъдещето на свръхестествените същества. Бях се влюбила в този Матю, но открих, че се влюбвам отново в неговата версия от 16-и век. Бях очарована от всеки нюанс на смеха му и от всяка бърза забележка, която правеше, когато избухваха битки върху някой неуловим аспект на философията. Матю се шегуваше по време на вечеря и си тананикаше

по коридорите. Бореше се с кучетата пред камината — два огромни рошави мастифа, кръстени Анаксимандър и Перикъл. В съвременен Оксфорд и съвременна Франция винаги изглеждаше малко тъжен. Но в Удсток беше щастлив, дори когато го улавях, че гледа приятелите си така, сякаш не може да повярва, че са реални.

— Осъзнаваш ли колко много са ти липсвали? — попитах го, когато не успях да се въздържа да не прекъсвам работата му.

— Кръвопийците нямат право да тъгуват за онези, които оставят след себе си — отвърна той. — Иначе ще полудеем. От тях са ми останали много повече спомени, отколкото от други — имам думите им, портретите им. Но дребните неща се забравят — трепването на изражението, звука на смеха им.

— Баща ми държеше карамели в джоба си — прошепнах аз. — Нямах спомен за тях, докато не се озовах в замъка Ла Пиер. — Когато затворих очи, усетих отново аромата на малките бонбони и чух шумоленето на целофана в меката тъкан на памучните му ризи.

— И не би трябвало да се отказваш от този спомен — каза нежно Матю. — Дори и за да се спасиш от болката.

Взе друго писмо и започна да драска нещо. Съсредоточеното изражение се върна на лицето му, а над носа му се вряза малка бръчка. Опитах се да държа писалката под същия ъгъл като него и да топя перото в мастилото със същия ритъм. Наистина се пишеше по-лесно, когато не стискаш на живот и смърт. Поставих перото над листа и се приготвих отново да пиша.

Днес бе Задушница, денят, в който традиционно си спомняме за мъртвите. Всички в къщата говореха за дебелия слана по листата в градината. Пиер ми обеща, че на другия ден ще е дори по-студено.

„2 ноември 1590 година. Заледяване.

Взеха ми мерки за обувки и ръкавици. Франсоаз шиеш.“

Франсоаз ми шиеше рокля за студеното време и топъл костюм за мразовитата зима, която ни очакваше. Остана в мансардата цяла сутрин, за да рови в изоставения гардероб на Луиза дьо Клермон. Дрехите на сестрата на Матю бяха излезли от мода преди шейсет

години. Имаха квадратни деколтета и бухнали ръкави, но Франсоаз ги преправи така, че да отговарят на представите на Уолтър и Джордж за стил и да прилягат по-добре на не толкова пищната ми фигура. Никак не ѝ се искаше да разпори шевовете на една особено великолейна рокля в черно и сребърно, но Матю настоя. След като Нощната школа се бе настанила в дома ни, имах нужда от официално облекло, както и от по-практични тоалети.

— Но лейди Луиза се омъжи с тази рокля, милорд — протестира Франсоаз.

— Да, но за осемдесет и пет годишен старец без живи наследници, с болно сърце и множество богати имения. Мисля, че дрехата отдавна изплати семейната инвестиция в нея — отбеляза Матю. — Ще свърши работа на Даяна, докато не ѝ ушиеш нещо по-добро.

Не можех да запиша в книжката си този разговор. Внимателно подбирах думите си така, че да не значат нищо за никой друг, освен за мен, макар че все пак извикваха ярки образи на определени хора, звуци и разговори в паметта ми. Ако тази книжка оцелееше, бъдещият ѝ читател щеше да сметне малките парченца от живота ми, описани в нея, за стерилни и сухи. Историците разсъждаваха над такива документи с напразната надежда да открият пълнокръвен и сложен живот, скрит зад простите думи.

Матю изруга под носа си. Не само аз в тази къща криех нещо.

„Съпругът ми получи много писма днес и ми даде книжка да записвам мислите си.“

Когато вдигнах перото, за да го потопя отново в мастилото, в стаята влязоха Хенри и Том. Търсеха Матю. Третото ми око рязко се отвори и ме изненада с внезапната си прозорливост. Откакто бяхме пристигнали, вродените ми способности — вещерският огън, вещерската вода и вещерският вятър — странно се бяха спотаили. Но с помощта на допълнителните сетива на вещерското ми трето око забелязах не само черно-червеното напрежение около Матю, но също така и сребристата светлина около Том и едвам доловимото зеленикаво

сияние около Хенри. Аурите им бяха индивидуални като отпечатьци от пръсти.

Спомних си сините и кехлибарени проблясъци, които бях видяла в ъгъла на „Старата ложка“, и се почудих какво ли може да означават изчезването на някои способности и появата на нови. А и тази сутрин имаше един епизод...

Нещо в ъгъла хвана окото ми — стрелна се нов кехлибарен проблясък със сини нюанси. Отекна ехо, толкова тихо, че по-скоро го усетих, отколкото чух. Когато извърнах глава, за да определя източника му, усещането се изпари. В периферното ми зрение останаха да пулсират цветни ивици, сякаш някой ме викаше да се върна у дома.

След първото ми пътуване през времето в Мадисън, когато се преместих само няколко минути назад, непрекъснато мислех за тази величина като за субстанция, изтъкана от нишки цвят и светлина. С достатъчно концентрация можеш да се фокусираш върху една от тях и да я проследиш до източника ѝ. А сега, след като пропътувах през няколко века, знаех, че тази привидна простота прикрива възлите от възможности, които връзваха невъобразим брой версии на миналото към милиони варианти на настоящето и неznайни потенциални бъдещета. Исак Нютон бе вярвал, че времето е природна величина, която не може да бъде контролирана. След като се борих, за да върна и двама ни в 1590 година, бях готова да се съглася с него.

— Даяна? Добре ли си? — Настоятелният глас на Матю ме извади от транса. Приятелите му ме гледаха загрижено.

— Нищо ми няма — отвърнах автоматично.

— Не е така. — Той хвърли перото на масата. — Миризмата ти се промени. Мисля, че и магическите ти способности също се променят. Кит е прав. Трябва да ти намерим вещица възможно най-бързо.

— Прекалено рано е да ми водиш вещица — възразих аз. — Сега важното е да се науча как да изглеждам и говоря, за да стана част от обстановката.

— Една вещица би разбрала, че можеш да пътуваш през времето — обори ме той. — Тя ще направи компромис. Или има още нещо?

Поклатих глава, като отказвах да срещна погледа му.

Матю нямаше нужда да вижда как нишките на времето се разплитат в ъгъла, за да разбере, че нещо не е наред. Щом той вече

подозираше, че с магическите ми способности се случва нещо, нямаше как да го скрия от вещицата, която скоро щеше да пристигне.

---

[1] Caudle — топла алкохолна напитка, популярна в Англия през Средновековието. Състои се от вино, пшеничено нишесте, стафиди, захар и други съставки на вкус. — Б.пр. ↑

[2] Posset — топла напитка, която се приготвя, като се кипне прясно мляко, което след това се пресича с вино или бира. Добавят се и подправки. — Б.пр. ↑

4.

Камбаните на църквата „Дева Мария“ биха на точен час и тихото им мелодично ехо се разнасяше още дълго, след като спряха. Във въздуха се носеше аромат на дюли, розмарин и лавандула. Бях качена на неудобен дървен стол сред множество рокли, фусти, ръкави, поли и стегнати корсети. Животът ми на кариеристка от 21-и век си отиваше с всяко затягане на връзките около гръдния ми кош. Взирах се в сумрака навън, в капките студен дъжд, които полепваха по стъклата на прозорците.

— Elle est ici^[1] — обяви Пиер и метна поглед към мен. — Вещицата е тук да се види с мадам.

— Най-накрая — въздъхна Матю.

Приятелите му нямаха търпение да ми намерят същество от моя вид. Предложенията им показваха общо неуважение към жените, вещиците и всички, които нямаха университетско образование. Хенри смяташе, че Лондон предлага най-плодородната почва за издирването им, но Уолтър го увери, че няма как да ме скрият от суеверните съседи в пренаселения град. Джордж се чудеше дали учените в Оксфорд могат да бъдат убедени да помогнат със знанията си, тъй като поне те имаха надеждни интелектуални способности. Том и Матю подложиха на унищожителна критика тамошните философи и тази идея също бе отхвърлена. Кит смяташе за неразумно да се доверяваме на която и да е жена, затова състави списък от местни господа, които може би щяха да се съгласят да ме обучават. Сред тях беше пасторът на „Дева Мария“, който разчиташе апокалиптични знаци в небесата, съсед-земевладелец на име Смитсън, който се занимаваше с алхимия и търсеше демон или вещица да му помагат, студент от колежа „Крайст Чърч“, който плащал просрочените си дългове за учебници със съставяне на хороскопи.

Матю наложи вето над всички тези предложения и прати да повикат вдовицата Бийтън, магьосница от Удсток, която се изиявяваше и като акушерка. Тя бе бедна, а освен това и жена — точно това, което Нощната школа презираше — но Матю заяви, че точно по тази

причина ще си осигурим пълното ѝ съдействие. Пък и вдовицата Бийтън бе единственото същество, за което се твърдеше, че има магически способности, на мили наоколо. Всички останали избягали отдавна, защото не искали да живеят край вампир.

— Може би не е добра идея да викаме вдовицата Бийтън — посочих по-късно, когато се приготвихме да си лягаме.

— Вече го спомена — каза Матю с едва прикрито нетърпение. — Но ако тя не може да ни помогне, поне ще ни препоръча някого.

— Шестнайсети век май хич не е добро време, открито да търсиш вещица. — Опитах се да намекна на мъжете от Нощната школа, че може да последва лов на вещици, но Матю бе наясно какви ужаси предстоят. И още веднъж ме успокои.

— Процесите срещу вещиците в Челмсфорд вече са само спомен, а гоненията в Ланкшър ще започнат чак след дваисет години. Нямаше да те доведе в това време, ако знаех, че в него ще има лов на вещици в Англия. — Матю прегледа няколко писма, които Пиер му бе оставил на бюрото.

— Добре, че се занимаваш с точни науки, а не с история — казах аз безцеремонно. — Челмсфорд и Ланкшър са екстремни примери на много по-широко разпространени гонения.

— Мислиш, че един историк би схванал по-добре духа на времето от хората, които живеят в него? — вдигна скептично вежди Матю.

— Да — заявих, настръхнала. — Често го правим.

— Друго каза тази сутрин, когато не можа да разбереш защо в къщата няма вилици — отбеляза той. Истина беше, че търсих навсякъде дваисет минути, преди Пиер внимателно да ми съобщи, че тези прибори не се употребяват масово в Англия.

— Нали не си от онези, които вярват, че историците не правят нищо друго, освен да помнят дати и да търсят странни факти? — попитах. — Работата ми е да проумея защо са се случвали събитията от миналото. Когато нещо се случва току под носа ти, е трудно да видиш причините му, но ретроспекцията дава по ясна перспектива.

— Тогава се успокой, защото аз имам и опита, и перспективата — изтъкна Матю. — Разбирам страховете ти, Даяна, но решението да повикаме вдовицата Бийтън е правилно. — От тона му стана ясно, че слага край на разговора.

— През 1590 година има недостиг на храна и хората се тревожат за бъдещето си — продължих аз, като свивах пръсти и отброявах фактите. — Което означава, че търсят изкупителни жертви, за да им прехвърлят вината за лошите времена. Магьосниците и акушерките се тревожат, че могат да ги обявят за вещици, макар приятелите ти мъже да не са наясно с това.

— Аз съм най-властният човек в Удсток — заяви Матю и ме хвана за раменете. — Никой не може да те обвини в нищо. — Бях удивена от високомерието му.

— Аз съм чужденка и вдовицата Бийтън не ми дължи нищо. Ако привлека любопитни погледи, ще стана сериозна заплаха за сигурността ѝ — троснах му се. — Поне трябва да мога да минавам за високопоставена елизабетинска дама, преди да поискам помощта ѝ. Дай ми още няколко седмици.

— Това не може да чака, Даяна — каза той рязко.

— Не те моля за търпение, за да се науча да бродирам и да правя конфитюр. Имам основателни причини. — Изгледах го унищожително. — Повикай магьосницата. Но да не се учудиш, ако това свърши зле.

— Довери ми се. — Матю приближи устните си към моите. Очите му бяха замъглени, бе станал много настоятелен да ме покори и завладее. Не само съпругът от 16-и век искаше да властва над жена си, но и вампирът искаше да подчини вещицата.

— Скандалите не ми се струват никак възбуждащи — казах и извърнах глава. Но за Матю те определено бяха такива. Отдалечих се на педя от него.

— Не ти вдигам скандал — прошепна той и устните му се допряха до ухото ми. — Ти го правиш. И ако мислиш, че ще те докосна, когато съм гневен, жено, много грешиш. — След като ме притисна до колоната на балдахина с ледения си поглед, той се обърна и грабна панталоните си. — Слизам долу. Все ще има някой буден да ми прави компания. — И тръгна към вратата. Когато стигна до нея, се спря. — И ако наистина искаш да се държиш като елизабетинска жена, престани да поставяш преценката ми под съмнение — произнесе той грубо и излезе.

На следващия ден един вампир, два демона и три обикновени човешки същества ме разглеждаха в мълчание, докато крачех по дървеното дюшеме. Строгата линия на дублета на Матю го правеше да изглежда дори още по-широкоплещест, а черните орнаменти във вид на жълъди и дъбови листа, зашити за бялата му яка, подчертаваха бледността на кожата му. Наклони глава, за да прецени от друга перспектива дали минавам за почтена елизабетинска съпруга.

— Е? — попита той. — Така добре ли е?

Джордж свали очилата си.

— Да. Ръждивият цвят на тази рокля ѝ отива много повече от предишната и приятно подчертава косата ѝ.

— Госпожа Ройдън си е влязла в ролята, Джордж, така е. Но не можем да обясним странния ѝ говор само с това, че идва от п-п-провинцията — каза Хенри с монотонния си бас. Пристъпи напред и оправи диплите на брокатената ми пола. — А и ръстът ѝ. Няма как да го скрием. Тя е по-висока дори от кралицата.

— Сигурен ли си, че не можем да я представим убедително за французайка, германка или холандка? — Изцапаните с мастило пръсти на Том вдигнаха към носа му портокал, покрит със сушени карамфилови цветчета^[2]. — Може би госпожа Ройдън все пак би оцеляла в Лондон. Демоните със сигурност ще я забележат, разбира се, но обикновените мъже дори няма да я погледнат втори път.

Уолтър изсумтя развеселено и стана от ниския си стол.

— Госпожа Ройдън има хубава фигура и е необикновено висока. Обикновените мъже между тринайсет и шейсет години ще намерят доста причини да се обърнат след нея. Не, Том, по-добре е да остане тук с вдовицата Бийтън.

— Може би бих могла да се видя с вдовицата Бийтън по-късно, в селото, насаме? — предложих аз с надеждата, че някой от тях ще види логиката и ще убеди Матю да го направим както аз исках.

— Не! — извикаха шест ужасени мъжки гласа.

Франсоаз се появи с две колосани парчета лен и дантела. Гърдите ѝ се надигаха като на възмутена кокошка при вида на боен петел. Тя бе също като мен ядосана от постоянната намеса на Матю.

— Даяна няма да ходи в двореца. Тази яка не е необходима — заяви съпругът ми и направи нетърпелив жест. — Освен това, проблемът е в косата ѝ.

— Нямайте представа какво е необходимо и какво не — тросна му се Франсоаз. Макар да бе вампирка, а аз вещица, оказа се, че мненията ни съвпадат неочаквано много, когато ставаше въпрос за глупостта на мъжете. — Коя от двете предпочита мадам Дьо Клермон? — Тя ми подаде пухкаво гнездо от тюл и нещо във формата на полумесец, направен от съшити една за друга снежинки.

Снежинките изглеждаха по-удобни и аз посочих тях.

Докато Франсоаз пришиваше яката за корсажа ми, Матю се опита още веднъж да подреди прилично косата ми. Франсоаз го плесна през ръката.

— Не пипайте!

— Ще пипам жена си, когато си пожелае. И престани да наричаш Даяна „мадам Дьо Клермон“ — скара ѝ се той и плъзна ръцете си по раменете ми. — Все очаквам майка ми да влезе през вратата.

Той разтвори яката и дръпна черната кадифена връзка, която криеше карфиците на Франсоаз.

— Мадам е омъжена жена. Гърдите ѝ трябва да са покрити. И без това обикалят достатъчно клюки за новата господарка — протестира Франсоаз.

— Клюки ли? Какви клюки? — попитах аз смръщена.

— Вчера не ходихте на църква и плъзна слух, че или очаквате дете, или сте болна от едра шарка. Онзи еретик свещеникът смята, че сте католичка. Други пък твърдят, че сте испанка.

— Испанка?

— Oui, madame. Някой ви е чул да говорите в конюшните вчера следобед.

— Но аз си упражнявах френския! — Бях добра имитаторка и смятах, че ако подражавам на величествения акцент на Изабо, ще придам повече достоверност на сложната си легенда.

— Синът на коняря си е помислил друго. — Тонът на Франсоаз предполагаше, че объркването на момчето е обяснимо. Тя ме огледа и остана доволна. — Да, вече приличате на почтена жена.

— „Fallaces sunt rerum species“^[3] — вметна Кит и вкара малко отрова в думите си, което върна смръщеното изражение на лицето на Матю. — Външността лъже. Никой няма да се върже на театъра ѝ.

— Не е ли малко рано да цитираме Сенека? — И Уолтър погледна окуражително съпруга ми.

— Никога не е рано за стоицизъм — възрази свирепо Кит. — Трябва да си ми благодарен, че не цитирах Омир. Всичко, което чухме напоследък, е нелеп преразказ на „Илиада“. Остави гърците на човек, който ги разбира, Джордж, на някого като Мат.

— Преводът ми на Омир още не е довършен! — настръхна Джордж.

Отговорът му отприщи порой от латински сентенции от Уолтър. Една от тях накара Матю да се разсмее и той й отговори с нещо, което предположих, че е на гръцки. Забравиха напълно за вещицата на долния етаж и ентусиазирано се захванаха с любимото си забавление: словесната фехтовка. Седнах на стола си.

— Когато са в такова добро настроение, са истинско чудо — прошепна Хенри. — Това са най-острите умове в кралството, госпожо Ройдън.

Рали и Марлоу вече си крещяха, докато обсъждаха достойнствата — или липсата им — на политиката за колонизация и географски проучвания на Нейно Величество.

— По-добре да хвърлят с шепи злато в Темза, отколкото да ги дават на авантюрист като теб, Уолтър — изкикоти се Кит.

— Авантюрист! Ти не можеш да прекрачиш прага си денем от страх да не срещнеш някой кредитор — каза с разтреперан глас Рали. — Понякога си такъв глупак, Кит.

Матю следеше схватката им и все повече се развеселяваше.

— Сега с кого имаш неприятности? — попита той Марлоу, докато посягаше към виното си. — И колко ще струва да се спасиш от тях?

— С шивача ми. — Кит посочи скъпия си костюм. — С печатаря на „Тамерлан“. — Поколеба си, докато пресмяташе наум на кого дължи най-много. — Хопкинс, онова копеле, което се нарича мой хазяин. Но вече имам това. — Кит вдигна малката фигурка на Диана, която бе спечелил от Матю на шах в неделя вечерта. Все още се страхувах да изпусна фигурката от очи, затова се наведох напред.

— Не може да си толкова закъсал, че да заложиш тази дрънкулка за дребни монети. — Матю ме стрелна с поглед, махна леко с ръка и аз отново се облегнах на стола. — Аз ще се погрижа.

Марлоу подскочи и се ухили, след това прибра сребърната богиня в джоба си.

— Винаги мога да разчитам на теб, Мат. Ще ти се издължа, разбира се.

— Разбира се — промърмориха недоверчиво Матю, Уолтър и Джордж.

— Но си остави достатъчно пари да си купиш брада — бодна го и удоволствие Кит. — Изглеждаш ужасно.

— Да си купи брада? — Май пак не бях разбрала правилно. Марлоу сигурно пак използваше жаргон, въпреки че Матю го бе помолил да не го прави заради мен.

— Има един бръснар в Оксфорд, който е истински магьосник. Космите на съпруга ви растат бавно, както при всички от неговия вид, а той е гладко избръснат. — Аз все още гледах неразбиращо и Кит продължи с преувеличена търпеливост: — Мат ще се набива на очи в този вид. Има нужда от брада. Очевидно не сте достатъчно добра вещица, за да му осигурите брада, затова ще трябва да намери някой друг да го направи.

Очите ми се плъзнаха към празната кана върху дървената маса. Франсоаз я бе напълнила със събрани от градината клонки от каменен дъб, от мушмула, чиито кафяви плодове приличаха на розови пъпки, и няколко бели рози, за да внесе малко цвят и аромат в стаята. Преди няколко часа бях прокарала пръсти през букета, за да избутам розите и мушмулите по-напред, като през това време си мислех за градината. Останах доволна от резултата за около петнайсет секунди, след това цветята и плодовете изсъхнаха и се сбръчкаха пред очите ми. Повяхването тръгна от пръстите ми и се разпространи във всички посоки, а ръцете ми изтръпнаха от прилива на информация от самите цветя: докосването на слънчевите лъчи, утоляващия жаждата дъжд, силата на корените, които не позволяват на вятъра да изтръгне растението от земята, вкуса на почвата.

Матю бе прав. Когато пристигнахме в 1590 година, магическите ми способности започнаха да се променят. Нямаше ги вече изригванията на вещерски огън, вещерска вода и вещерски вятър, които ми се случваха, когато срещнах Матю. Вместо това виждах ярките нишки на времето и цветните аури около живите същества. Бял елен се взираше в мен от сенките под дъбовете винаги щом излизах в градината. А сега карах нещата да повяхват.

— Вдовицата Бийтън чака — напомни ни Уолтър и поведе Том към вратата.

— Ами ако чуе мислите ми? — разтревожих се аз, докато слизахме по широкото дъбово стълбище.

— Аз повече се притеснявам от онова, което можете да кажете на глас. Не правете нищо, което да предизвика у нея завист или враждебност — посъветва ме Уолтър, който ме следваше заедно с цялата Нощна школа. — Ако и това не свърши работа, лъжете. С Матю непрекъснато го правим.

— Една вещица не може да излъже друга.

— Това няма да свърши добре — промърмори мрачно Кит. — Залагам пари, че няма да свърши добре.

— Достатъчно. — Матю се извърна и го сграбчи за яката. Двата английски мастифа душеха и ръмжаха в краката на Кит. Бяха предани на Матю и не харесваха Марлоу.

— Искях само да кажа... — замънка Кит, докато се гърчеше и се опитваше да се отскубне. Матю не му даде възможност да довърши, а го притисна към стената.

— Не ме интересува какво си искал да кажеш. Стана достатъчно ясно какво си имал предвид. — Стисна го още по-силно.

— Пусни го. — Уолтър постави едната си ръка на рамото на Марлоу, а с другата хвана Матю. Вампирът остави Рали без отговор и вдигна приятеля си още няколко сантиметра над земята. Със своите червени и черни пера Кит приличаше на екзотична птица, заклещена в гънките на резбованата дървена ламперия. Матю го поддържа така няколко секунди, за да му покаже колко е ядосан, след това го пусна.

— Хайде, Даяна. Всичко ще бъде наред. — Гласът на съпруга ми все още звучеше уверено, но зловещо пробождане в палците ме предупреди, че Кит може да се окаже прав.

— Да му се не види! — промърмори Уолтър невярващо, когато продължихме към коридора. — Това ли е вдовицата Бийтън?

В дъното на помещението, в сенките, стоеше типичната вещица от приказките: дребна, приведена и много стара. Когато се приближихме, видяхме и роклята ѝ в ръждиво и черно, рошавата бяла коса и повехналата ѝ кожа. На едното ѝ око имаше перде, а другото бе мътно лешниково на цвят. Окото с пердето се кривеше в неестествени посоки, сякаш зрението му щеше да се подобри, ако си намереше нова

гледна точка. Точно когато си мислех, че по-лошо не може да стане, забелязах брадавицата на носа ѝ.

Вдовицата Бийтън обърна поглед към мен и неохотно направи реверанс. Едва доловимото парене по кожата ми показва, че тя наистина е вещица. Третото ми око се отвори без предупреждение и започна да търси още информация. За разлика от повечето други същества вдовицата Бийтън не излъчваше никаква светлина. Беше сива отвсякъде. Натъжих се, когато видях вещица, която полагаше толкова усилия да остане невидима. И аз ли бях толкова невзрачна, преди да докосна Ашмол 782? Третото ми око отново се затвори.

— Благодаря ти, че дойде, вдовице Бийтън. — Тонът на Матю подсказваше, че тя би трябвало да се радва, че я е допуснал в къщата си.

— Господин Ройдън. — Гласът на вещицата напомняше за шумоленето на листата, нападали по чакъла отвън. Тя обърна виждащото си око към мен.

— Заведи вдовицата Бийтън да седне, Джордж.

Чапман се хвърли напред да изпълни заръката на Матю, а останалите останахме на страхопочитателна дистанция. Вещицата изохка, когато ревматичните ѝ крайници се прегънаха, за да седне на стола. Матю любезно я изчака да се настани, след това продължи:

— Да преминем направо към същността на въпроса. Тази жена — и той ме посочи — е под моята закрила. Напоследък има трудности. — Не спомена за нашия брак.

— Заобиколен сте от влиятелни приятели и верни служители, господин Ройдън. Една бедна жена едва ли би могла да помогне на джентълмен като вас. — Вдовицата Бийтън се опита да скрие упрека в думите си с фалшива почтителност, но съпругът ми имаше отличен слух. Той присви очи.

— Не ми играй игрички — каза бързо. — Не би искала да ти стана враг, вдовице Бийтън. Тази жена смята, че е вещица, и се нуждае от помощта ти.

— Вещица? — Вдовицата Бийтън беше любезна, но и изпълнена със съмнения. — Майка ѝ вещица ли е? А баща ѝ да не би да е магьосник?

— И двамата са починали, когато е била дете. Не сме сигурни какви способности притежава — призна Матю. Произнесе една от

типичните вампирски полуистини. Хвърли малка кесия монети в скута ѝ. — Ще ти бъда благодарен, ако я прегледаш.

— Много добре. — Вдовицата Бийтън посегна с кривите си пръсти към лицето ми. Когато ме докосна, през нас премина недвусмислен енергиен заряд. Старицата подскочи.

— Е? — попита Матю.

Ръцете на вдовицата Бийтън се отпуснаха в скута ѝ. Сграбчи кесията с монетите и за миг сякаш се канеше да му я хвърли обратно. След това се овладя.

— Точно както подозирах. Тази жена не е вещица, господин Ройдън. — Гласът ѝ беше равен, макар и малко по-висок от обикновено. Вълна от презрение се надигна от стомаха ми и изпълни устата ми с горчилка.

— Щом мислиш така, значи нямаш способностите, които ти приписват хората от Удсток — предизвиках я аз.

Вдовицата Бийтън се възмути.

— Аз съм уважавана лечителка, познавам билките и знам как да пазя с тях хората от болести. Господин Ройдън знае за моите способности.

— Това е вещерски занаят. Но ние имаме и други таланти — казах внимателно. Пръстите на Матю стискаха болезнено ръката ми и ме призоваваха да млъкна.

— Не знам за такива таланти — беше незабавният ѝ отговор. Старицата беше инат като леля Сара и също като нея изпитваше презрение към вещиците, които призовават стихии, без преди това обстойно да изучат вещерските традиции. Сара познаваше приложението на всички билки и растения и помнеше наизуст стотици заклинания, но не само това означаваше да си вещица. Вдовицата Бийтън го знаеше, въпреки че не искаше да го признае.

— Със сигурност има и други начини да се провери колко силни са способностите на тази жена, освен с просто докосване. Човек с твоите умения би трябвало да ги знае — намеси се Матю и леко подигравателният му тон прозвуча предизвикателно.

Вдовицата Бийтън изглеждаше несигурна, докато претегляше кесията в ръката си. Накрая тежестта ѝ я убеди да приеме хвърлената ръкавица. Тя пхна парите в джоба си, скрит под полата ѝ.

— Има начини да се определи дали тази жена е вещица. Някои разчитат на молитва. Ако се запъне на думите ѝ, поколебае се дори само за миг, това е ясен знак, че дяволът е наблизо — обяви тя с тайнствен глас.

— В Удсток няма никакъв дявол, вдовице Бийтън — възрази Том. Говореше като родител, който се опитва да убеди детето си, че под леглото няма чудовище.

— Дяволът е навсякъде, сър. Който си мисли друго, става жертва на злините му.

— Това са легенди, измислени от хората, за да плашат с тях суеверните и глупавите — отвърна пренебрежително Том.

— Не сега, Том — промълви Уолтър.

— Има и други признаци — обади се Джордж, нетърпелив както винаги да сподели знанията си. — Дяволът белязва вещицата с белези и бенки.

— Наистина е така, сър — потвърди вдовицата Бийтън, — и мъдрите хора знаят къде да ги търсят.

Кръвта внезапно напусна главата ми и се почувствах замаяна. Ако някой реши да търси, ще намери по мен такива знаци.

— Сигурно има и други методи — отбеляза неспокойно Хенри.

— Има, милорд. — Замъгленото с перде око на вдовицата Бийтън обходи стаята. Тя посочи към масата с научни инструменти и купища книги. — Елате с мен.

Ръката ѝ се плъзна в дупката на полата, където бе скрила монетите, и извади оттам очукано метално звънче. Постави го на масата.

— Донесете свещ, моля.

Хенри побърза да изпълни молбата ѝ, а останалите, заинтригувани, се скупчиха около нея.

— Казват, че истинската сила на вещицата идва от факта, че тя е същество между живота и смъртта, светлината и мрака. Когато светът е на кръстопът, тя може да развали природното устройство и да развърже връзките, които държат реда. — Вдовицата Бийтън взе една книга и я сложи между забучената в тежък сребърен свещник свещ и металната камбанка. Гласът ѝ се сниши. — Когато в миналото съседите откриели, че между тях живее вещица, те я изгонвали от църквата и биели камбаната, все едно е умряла.

Тя вдигна камбанката и започна да звъни с нея, като клатеше ръката си от китката. Пусна я, а камбанката остана да виси във въздуха и продължи да звъни. Том и Кит се наведоха напред, Джордж затаи дъх, а Хенри се прекръсти. Вдовицата Бийтън остана доволна от реакцията им и насочи вниманието си към английския превод на древногръцка класика, книгата „Елементите на геометрията“ на Евклид, която лежеше на масата заедно с няколко математически инструмента от огромната колекция на Матю.

— След това свещеникът вземал светата Библия и я затварял, за да покаже, че на вещицата е отказан достъп до Бог.

Книгата „Елементите на геометрията“ внезапно се затвори. Джордж и Том подскочиха. Членовете на Нощната школа се оказаха изненадващо податливи за хора, които се смятаха имунизирани срещу суеверията.

— Накрая свещеникът духвал една свещ, за да покаже, че вещицата няма душа. — Пръстите на вдовицата Бийтън се пресегнаха към пламъка и стиснаха фитила. Светлината угасна и във въздуха се издигна тънка струйка сив дим.

Мъжете бяха хипнотизирани. Дори Матю изглеждаше обезпокоен. Единствените звуци, които се чуваха в стаята, бяха пукането на огъня и непрестанният металически звън на камбанката.

— Истинската вещица може да запали отново огъня, да отвори книгата и да спре звъненето на камбанката. Тя е чудесно същество в очите на Бог. — Вещицата Бийтън направи драматична пауза и мътното ѝ око се завъртя към мен. — Можеш ли да направиш това, момиче?

Когато съвременните вещици навършиха тринайсет години, те бяха представяни пред местната магьосническа общност на церемония, която зловещо напомняше на изпитанието на вдовицата Бийтън. Вещерски камбани звъняха и приветстваха младата вещица, но те по принцип бяха направени от тежко сребро, бяха лъскави и се предаваха от поколение на поколение. Вместо Библия или математически труд внасяха семейната книга със заклинания, която придаваше на случая повече исторически смисъл. Единственият път, когато Сара позволи да се изнесе книгата с магиите на семейство Бишъп от къщата, беше на тринайсетият ми рожден ден. А целта на

свещта беше същата. Затова младите вещици от рано тренираха да палят и гасят свещи.

Официалното ми представяне пред магьосническата общност в Мадисън беше истинско бедствие и на него станаха свидетели всичките ми роднини. Две десетилетия по-късно все още сънувах кошмари за свещта, която не искаше да се запали, за книгата, която отказваше да се отвори, и за камбаната, която звънеше за всяка друга вещица, но не и за мен.

— Не съм сигурна — признах си колебливо.

— Опитай — окуражи ме Матю с уверен тон. — Успя да запалиш свещи преди няколко дни.

Беше вярно. Бях запалила тиквените фенери покрай алеята на семейната ни къща на Все светии. Само че няха публика, която да види първоначалните ми безплодни опити. А сега очите на Кит и Том ме подканваха, изпълнени с очакване. Почти не усещах погледа на вдовицата Бийтън, но осезателно чувствах познатото хладно внимание на Матю. Кръвта във вените ми се вледени в отговор, сякаш отказваше да генерира огъня, който се изискваше за тази магия. Като се надявах на най-доброто, се съсредоточих върху фитила на свещта и произнесох заклинанието.

Нищо не се случи.

— Отпусни се — промълви Матю. — Ами книгата? Не трябва ли да започнеш от нея?

Като оставим настрана, че правилният ред на действията беше важен в магьосничеството, не знаех откъде да започна с книгата на Евклид. Дали трябваше да се съсредоточа във въздуха, затворен между хартията, или да призова вятър, който да повдигне корицата? Беше ми невъзможно да мисля ясно при непрестанното звънене.

— Може ли да спрете камбанката? — помолих аз, когато тревожността ми се усили.

Вдовицата Бийтън щракна с пръсти и металната камбанка тупна на масата. Звънна за последно, звукът завибрира из стаята и утихна.

— Казах ви вече, господин Ройдън — заяви победоносно вдовицата Бийтън. — Каквито и магии да си мислите, че сте видели, те са били само илюзия, нищо повече. Тази жена няма способности. Селото не бива да се бои от нея.

— Може би се опитва да те вкара в капан, Матю — намеси се Кит. — Бих го предположил за нея. Жените са двулични същества.

И други вещици бяха твърдели същото, което казваше вдовицата Бийтън, и то с подобно задоволство. Изведнъж почувствах силна нужда да ѝ докажа, че греша, и да изтрия всезнайковското изражение от лицето на Кит.

— Не мога да запаля свещта. И никой не ме е учил как да отварям книга или да спра звъненето на камбана. Но ако нямам способности, как ще обясните това? — Наблизо имаше купа с плодове. Свежи, наскоро откъснати от градината дюли пръскаха златисти отблясъци в мрачната стая. Избрах една и я сложих върху дланта си така, че всички да я виждат.

Кожата ми под нея изтръпна, а аз се съсредоточих върху плода. Виждах ясно месестата вътрешност, сякаш дюлята бе направена от стъкло. Затворих очи, тогава се отвори третото ми вещерско око и започна да събира информация. От средата на челото ми изригна мисловна енергия, която се плъзна по ръката ми, през пръстите ми. Беше като коренище на дърво, чиито краища се сплитат в дюлята.

Разгадах една по една тайните на плода. В сърцевината му имаше червей, който прояждаше меката му плът. Вниманието ми бе привлечено от силата, заключена там, топлината плъзна по езика ми и усетих вкуса на слънчевата светлина. Кожата между веждите ми затрептя от удоволствие, докато пиех лъчите на невидимото слънце. Каква мощ, помислих си. Живот. Смърт. Публиката ми изгуби значение за мен. Единственото важно нещо вече беше безкрайното познание, полегнало в дланта ми.

Слънцето отвърна на някаква тиха покана и напусна дюлята, провря се през пръстите ми. Инстинктивно се опитах да се съпротивлявам на настъпващата слънчева светлина и да я задържа там, където ѝ беше мястото — в плода — но дюлята потъмня и се спаружи.

Вещицата Бийтън ахна и развали концентрацията ми. Стреснах се и изпуснах смачкания плод на пода и той се пръсна върху лъснатото дюшеме. Когато погледнах отново, видях Хенри да се кръсти пак. Личеше колко е шокиран по втрънен поглед и бавните автоматични движения на ръката му. Том и Уолтър се бяха взрели в пръстите ми, където тънки нишки слънчева светлина правеха напразни опити да възстановят прекъснатата връзка с плода. Матю хвана треперещите ми

длани и скри следите от недисциплинираната ми магическа сила. Ръцете ми все още искряха и аз се опитах да ги отдръпна, за да не го изгоря. Той поклати глава и отказа да ме пусне. Погледът му срещна моя, сякаш за да ми каже, че е достатъчно силен, за да поеме всяка магия, която се изпречи на пътя му. След миг колебание тялото ми се отпусна в прегръдката му.

— Край. Стига толкова — каза той натъртено.

— Мога да вкуся слънчевата светлина, Матю. — Гласът ми бе станал пронизителен от паниката. — Виждам времето, което чака по ъглите.

— Тази жена е омагьосала един кръвопиец. Това е дяволско дело — просъска вдовицата Бийтън. Тя отстъпи внимателно назад, протегнала напред пръсти, за да се пази от надвисналата опасност.

— Няма никакъв дявол в Удсток — повтори настойчиво Том.

— Имате книги със странни знаци и магически заклинания — възрази вдовицата Бийтън и посочи „Елементите“ на Евклид. Добре, че не бе дочула Кит да чете на глас „Доктор Фауст“, помислих си аз.

— Това е математика, а не магия — протестира Том.

— Наричайте го както си искате, но аз видях истината. И вие сте като всички останали, повикахте ме тук, за да ме направите част от мрачните си планове.

— Като кои останали? — попита рязко Матю.

— Учените от университета. Повикаха две вещици от Дънс Тю и им задаваха въпроси. Искаха нашите знания, но осъдиха жените, които ги споделиха с тях. Във Фарингтън точно бе започнала да се формира магьосническа общност, но вещиците се разбягаха, когато привлякоха вниманието на хора като вас. — Магьосническата общност значеше сигурност, закрила, общуване. Без нея една вещица бе много по-уязвима заради завистта и страха на съседите си.

— Никой не се опитва да те изгони от Удсток. — Искях да я успокоя, но само една моя стъпка към нея я накара да се отдръпне още повече.

— В тази къща се е спотаило зло. Всички в селото го знаят. Вчера господин Данфорт изнесе проповед пред паството, предупреди колко е опасно да му позволим да пусне корени.

— Сама съм и съм вещица като теб, нямам семейство, което да ми помогне — казах аз, като се опитвах да пробудя съчувствието ѝ. —

Съжали ме, преди някой друг да е открил каква съм.

— Не си като мен и не искам неприятности. Никой не ме съжали, когато селото искаше кръв. Нямах кръвопиец, който да ме пази, нито лордове и придворни господа, които да ми защитят честта.

— Матю — господин Ройдън — няма да позволи на никого да те нарани. — Вдигнах ръка като при клетва.

Вдовицата Бийтън не ми повярва.

— На кръвопийците не може да се има доверие. Какво ще стори селото, ако разбере какъв е наистина Матю Ройдън?

— Това си остава само между нас, вдовице Бийтън — предупредих я аз.

— Откъде си ти, момиче, та вярваш, че една вещица ще приюти друга? Живеем в опасен свят. Никой от нас вече не е в безопасност. — Старицата погледна Матю с омраза. — Хиляди вещици умират, а страхливците от Паството не си мръдват пръста. Защо, кръвопиецо?

— Достатъчно — каза хладно Матю. — Франсоаз, изпрати вдовицата Бийтън.

— Тръгвам си, и то с радост. — Старицата се изправи колкото проядените ѝ кости позволяваха. — Но запомни думите ми, Матю Ройдън. Всяко същество на един ден път оттук подозира, че си жесток звяр, който се храни с кръв. Когато разберат, че си подслонил и вещица, способна на черни магии, Бог ще бъде безмилостен с онези, които са се обърнали срещу Него.

— Сбогом, вдовице Бийтън. — Матю ѝ обърна гръб, но старицата бе твърдо решена последната дума да е нейна.

— Пази се, сестро — извика вдовицата Бийтън, когато си тръгваше. — Прекалено ярка си за това време.

Всички погледи в стаята бяха приковани в мен. Аз трепнах, почувствах се неудобно от това внимание.

— Обяснете — прикани ме Уолтър.

— Даяна не ти дължи обяснение — сръза го Матю.

Уолтър вдигна ръка, за да помоли мълчаливо за примирие.

— Какво се случи? — попита Матю с по-мек тон. Очевидно дължах обяснение и на него.

— Точно каквото предвидих: уплашихме вдовицата Бийтън. Сега тя ще направи всичко възможно, за да се дистанцира от нас.

— Можехме лесно да я убедим. Правил съм й много услуги — промърмори Матю.

— Защо не й каза каква съм ти? — попитах тихо.

— Вероятно по същата причина, поради която ти не си ми казала какво можеш да правиш с обикновени плодове от градината — отвърна той и ме хвана за лакътя. Сетне се обърна към приятелите си: — Трябва да поговоря с жена си. Насаме. — И ме изведе навън.

— Значи сега отново съм ти жена! — възкликнах и издърпах ръка от хватката му.

— Никога не си преставала да бъдеш моя жена. Но не всички е нужно да знаят подробности от личния ни живот. А сега ми кажи какво се случи — настоя той, застанал до грижливо подрязан чимшир в градината.

— Беше прав, магическите ми способности се променят. — Извърнах поглед. — Нещо подобно се случи с цветята в спалнята ни. Когато ги подреждах, усетих вкуса на пръста и въздуха, които са ги карали да растат. И те загинаха от докосването ми. Опитах се да върна слънчевата светлина в плода. Но тя не ми се подчиняваше.

— Поведението на вдовицата Бийтън трябваше да отключи вещерски вятър, защото се чувстваше в капан, или вещерски огън, защото беше в опасност. Може би пътуването през времето е увредило магическата ти сила — предположи Матю и се намръщи.

Прехапах устни.

— Не биваше да си изпускам нервите и да й показвам какво мога.

— Тя веднага разбра, че имаш способности. Миризмата на страха й изпълваше цялата стая. — Очите му станаха сериозни. — Може би беше прекалено рано да те показвам на непозната.

Но вече беше късно за съжаления.

Нощната школа се появи на прозорците. Бледите им лица бяха притиснати в стъклото и приличаха на звезди от безименно съзвездие.

— Влагата ще й развали тоалета, Матю, а той е единственият, в който изглежда прилично — скара му се Джордж. Елфическото лице на Том надникна над рамото му.

— Изключително много се забавлявах! — извика Кит, след като отвори друг прозорец с такава сила, че стъклата му се раздрънчаха. — Тази старица е идеалната вещица. Ще използвам вдовицата Бийтън в

някоя от пиесите си. Видя ли какво може да направи с най-обикновена камбанка?

— Миналият ти опит с вещици все още се помни, Матю — изтъкна Уолтър, чиито стъпки хрущяха по чакъла. Двамата с Хенри бяха излезли навън при нас. — Тя ще се разприказва. Жени като вдовицата Бийтън винаги го правят.

— Ако се раздрънка за теб, Мат, дали наистина ще имаме причина за тревога? — попита тревожно Хенри.

— Ние сме свръхестествени същества, Хал, в свят, населен с хора. Винаги има причина за тревога — отвърна мрачно Матю.

---

[1] Тя е тук (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Портокал, покрит със сушени цветчета от подправката карамфил, е бил разпространен освежител за въздух по онова време, с който се потискали лошите миризми. — Б.пр. ↑

[3] Външността лъже (лат.). — Б.пр. ↑

5.

Членовете на Нощната школа може и да спореха за философия, но по един въпрос бяха единодушни: трябваше да продължат да търсят вещица. Матю прати Джордж и Кит да разпитат в Оксфорд, както и да съберат информация за нашия тайнствен алхимичен ръкопис.

След вечеря в четвъртък вечерта заехме местата си около огнището в голямата зала. Хенри и Том четеха и дебатираха за астрономия и математика. Уолтър и Кит играха на зарове на дългата маса и обменяха идеи за последните си литературни проекти. Аз четох на глас от екземпляра на Уолтър на „Кралицата на феите“^[1], за да упражнявам акцента си, но поемата не ми хареса повече от другите елизабетински романтични истории.

— Началото е прекалено рязко, Кит. Така ще изплашиш зрителите, че те ще си тръгнат от театъра, преди да е започнала втората сцена — критикуваше Уолтър. — Трябва да включиш повече приключения. — Подлагаха на дисекция „Доктор Фауст“ от часове. Благодарение на вдовицата Бийтън пиесата вече имаше ново начало.

— Ти не си моят Фауст, Уолт, въпреки всичките ти интелектуални претенции — срязва го Кит. — Видя ли, като се месиш, какво се случи с историята на Едмънд. „Кралицата на феите“ си беше напълно прилична история за крал Артур. А сега е жалка смесица от Малъри и Вергилий, продължава до безкрайност, а пък Глориана... Моля те! Кралицата е почти толкова стара, колкото вдовицата Бийтън, и също толкова своенравна. Ще се учудя, ако Едмънд я завърши някога, след като ти непрекъснато му казваш какво да прави. Ако искаш да се обезсмъртиш, говори с Уил. Той винаги е закъсал за идеи.

— Съгласен ли си с това, Матю? — попита Джордж. Той тъкмо ни разказваше какво е научил за ръкописа, който един ден щеше да бъде познат като Ашмол 782.

— Извинявай, Джордж, каза ли нещо? — Разсеяните сиви очи на Матю проблеснаха виновно. Познавах кога нечий ум се занимаваше с множество задачи едновременно. По този начин успях да изтърпя много факултетски съвети. Мислите му вероятно бяха разделени

между разговорите в стаята, неспирния анализ на въпроса какво се обърка с вдовицата Бийтън и съдържанието на пощенските пликосе, които не спираха да пристигат.

— Нито един продавач на книги не е чувал из града да обикаля рядък алхимичен труд. Питам приятел от колежа „Крайст Чърч“, но той не знаеше нищо. Да продължавам ли да разпитвам?

Матю отвори уста да отговори, но в коридора се чу трясък и външната врата рязко се отвори. Той веднага скочи на крака. Уолтър и Хенри също скочиха и заопипваха за камите си, които бяха започнали да носят сутрин, обед и вечер.

— Матю? — проехтя непознат глас с тембър, който накара косъмчетата на ръцете ми да настръхнат. Беше прекалено ясен и музикален, за да принадлежи на обикновен човек. — Тук ли си?

— Разбира се, че е тук — отвърна нечий друг с провлачен уелски акцент. — Използвай носа си. Кой друг мирише като бакалия в деня, когато са пристигнали пресните подправки от пристанището?

След миг два едри силуета, загърнати в груби кафяви наметки, се появиха в другия край на помещението, където Кит и Джордж все още седяха със зарове и книгите си. Професионалните футболни отбори от моето време със сигурност щяха да се опитат да наемат двамата новопристигнали. Имаха здрави ръце с изпъкнали сухожилия, дебели китки, набити мускулисти крака и широки рамене. Когато се приближиха, светлината от свещите се отрази в светлите им очи и заблещука по наточените остриета на оръжията им. Единият беше рус гигант с няколко сантиметра по-висок от Матю; другият беше червенокос, около десетина сантиметра по-нисък, с кривогледо ляво око. И двамата не бяха на повече от трийсет години. Русият очевидно почувства облекчение, макар че бързо го прикри. Червенокосият беше бесен и не му пукаше дали някой го забелязва.

— Ето те и теб. Уплаши ни, като изчезна, без да кажеш и дума — каза спокойно русият, спря се и прибра в ножницата дългата си и изключително остра сабя.

Уолтър и Хенри също свалиха оръжията си. Явно познаваха мъжете.

— Галоуглас. Защо си дошъл? — попита Матю русия воин някак объркано и нащрек.

— Търсим теб, разбира се. Нали бяхме заедно с теб и Хенкок в събота. — Галоуглас присви хладните си сини очи, когато не получи отговор. Приличаше на викинг, който се кани да влезе в смъртоносна битка. — В Честър.

— Честър. — На лицето на Матю се изписа внезапен ужас. — Честър!

— Да. Честър — повтори рижият Хенкок. Изръмжа, свали мокрите си кожени ръкавици и ги хвърли на пода край огнището. — Когато не дойде на срещата в неделя, както беше по план, ние започнахме да разпитваме. Съдържателят на странноприемницата каза, че си тръгнал, което малко ни изненада, но не само защото не си беше платил сметката.

— Човекът се кълнеше, че в един миг си седял край огъня и си пиел вино, а в следващия вече те е нямало — добави Галоуглас. — Прислужницата, онази дребничката с черната коса, която не можеше да свали очи от теб, вдигна голяма олелия. Настояваше, че си отвлечен от призраци.

Затворих очи, защото изведнъж разбрах за какво става въпрос. Матю Ройдън, който през 16-и век е бил в Честър, е изчезнал, защото е бил заместен с Матю, който бе дошъл тук през времето от съвременен Оксфордшър. Когато си тръгнем, вероятно той щеше да се появи отново. Времето не би позволило и двете версии на Матю да са на едно и също място в едно и също време. Вече бе променил историята, без да има намерение да го прави.

— Беше вечерта на Все светии, така че нейната история звучеше много достоверно — призна Хенкок и насочи вниманието си към наметалото. Изтръска водата от гънките му и го хвърли на близкия стол. От него се надигна аромат на свежа трева в зимния въздух.

— Кой са тези мъже, Матю? — Приблжих се, за да ги разгледам по-добре. Той се обърна и ме хвана за раменете, за да ме задържи на мястото ми.

— Приятели — отвърна, но явното му усилие да се овладее ме накара да се съмнявам, че ми казва истината.

— Ха, виж ти! Тя не е призрак. — Хенкок надникна над рамото на Матю и кръвта ми се смрази.

Разбира се, че Хенкок и Галоуглас бяха вампири. Че кои други същества можеха да са толкова едри и кръвожадни на вид?

— Нито е от Честър — отбеляза замислено Галоуглас. — Винаги ли има такова ярко хало около себе си?

Думата може и да ми беше непозната, но значението ѝ ми бе пределно ясно. Отново блестях. Понякога се случваше, когато съм ядосана или съсредоточена върху нещо. Още една позната манифестация на вещерските ми способности, а вампирите с тяхното остро зрение можеха да видят бледата светлина около мен. Почувствах се разкрита и се прислоних отново в сянката на Матю.

— Това няма да ти помогне, жено. И слухът ни е остър като зрението. Вещерската ти кръв пее като птичка. — Хенкок вдигна рунтавите си рижи вежди и погледна кисело приятеля си. — Бедата винаги идва в компанията на жена.

— Бедата не е глупава. Ако имах избор, и аз бих предпочел компанията на жена пред своята. — Русият воин се обърна към Матю. — Беше дълъг ден, Хенкок го боли задникът и е гладен. Ако не му кажеш защо в къщата има вещица, и то бързо, нямам много вяра в безопасността ѝ.

— Трябва да има нещо общо с Бъруик — заяви Хенкок. — Проклети вещици. Винаги създават проблеми.

— Бъруик ли? — Пулсът ми леко се ускори. Това име ми беше познато. С него бе свързан един от най-печално известните процеси срещу вещици на Британските острови. Порових в паметта си за дати. Със сигурност се бе случило доста преди 1590-а, иначе Матю не би ни върнал през времето в тази година. Но следващите думи на Хенкок изгониха всички мисли за хронология и история от ума ми.

— Или с това, или някакви проблеми с Паството, които Матю ще иска да разрешим.

— Паството? — Марлоу присви очи и погледна изпитателно съпруга ми. — Вярно ли е? Да не би да си един от мистериозните му членове?

— Разбира се, че е вярно! Как си представяш, че иначе ще те пази от бесилката, млади Марлоу? — Хенкок огледа стаята. — Тук има ли нещо друго за пиене, освен вино? Мразя френските ти претенции, Дьо Клермон. Какво ѝ има на бирата?

— Не сега, Дейви — промърмори на приятеля си Галоуглас, макар очите му да бяха впити в Матю.

Моят поглед също бе вторачен в него. Изведнъж всичко ми се изясни и се ужасих.

— Кажи ми, че не си — прошепнах. — Кажи ми, че не си скрил това от мен.

— Не мога да ти кажа такова нещо — отвърна с равен тон Матю. — Обещах ти, че ще има тайни, но не и лъжи, помниш ли?

Стана ми зле. През 1590 година Матю беше член на Паството, а Паството бе наш враг.

— А Бъруик? Каза ми, че няма опасност да ме преследват като вещица.

— Нищо от станалото в Бъруик няма да ни засегне — увери ме Матю.

— Какво се е случило в Бъруик? — попита тревожно Уолтър.

— Преди да тръгнем от Честър, дойде новина от Шотландия. Огромно множество вещици се срещнали в село на изток от Единбург в нощта на Все светии — обясни Хенкок. — Пак се заговори за бурята, предизвикана от датските вещици миналото лято, и струите морска вода, които предвещават появата на същества със страховити способности.

— Властите обградили десетки нещастни вещици — продължи Галоуглас, а арктически хладните му сини очи все още не се откъсваха от Матю. — Магьосницата на град Кийт, вдовицата Сампсън, очаква кралски разпит в затвора на двореца Холируд. Кой знае колко още ще се озоват при нея, преди всичко да свърши?

— Кралските мъчения, имаш предвид — промърмори Хенкок. — Казват, че жената била с желязна маска на главата, за да не може да прави заклинания срещу Негово Величество, и вързана за стената без храна и вода.

Отпуснах се внезапно на стола.

— Това да не е някоя от обвинените? — попита Галоуглас. — Хареса ми сделката с вещицата, ако мога да отбележа: тайни, но не и лъжи.

Настъпи дълго мълчание, преди Матю да отговори:

— Даяна е моя съпруга, Галоуглас.

— И ти ни заряза в Честър заради жена? — Хенкок бе ужасен. — Имахме работа да вършим!

— Притежаваш непогрешим талант да подхващаш всичко от грешната страна, Дейви. — Погледът на Галоуглас се насочи към мен. — Твоя съпруга? — произнесе той предпазливо. — Имаш предвид просто фиктивен брак, който да задоволи хорското любопитство и да оправдае присъствието ѝ тук, докато Паството реши бъдещето ѝ?

— Не ми е просто съпруга — призна Матю. — Тя е моя любима също така. — Вампирите се събираха за цял живот и го правеха само подтикнати от инстинктивната комбинация от любов, привличане, страст и химия. Връзката, която възникваше в резултат на нея, можеше да бъде разкъсана единствено от смъртта. Вампирите може да се женят много пъти, но повечето го правят само веднъж.

Галоуглас изруга, но ругатнята му бе почти напълно заглушена от смеха на приятеля му.

— А Негово Светейшество обяви, че епохата на чудесата е свършила — изхили се Хенкок. — Матю дьо Клермон най-накрая се чифтоса. Но не за обикновена скучна жена или прилично обучена кръвопийка, която си знае мястото. Не и нашият Матю. След като най-накрая реши да се задоми, си избра вещица. Значи имаме много повече причини за тревоги, освен добрите хора от Удсток.

— Какво му е на Удсток? — попитах намръщена Матю.

— Нищо — отвърна безгрижно той. Но едрият рус мъж побърза да обясни:

— Някаква дърта вещица изпаднала в истерия в пазарния ден. Обвинява теб. — Галоуглас ме оглеждаше от главата до петите, сякаш се опитваше да си представи как толкова непривлекателна личност може да причини толкова неприятности.

— Вдовицата Бийтън — казах, останала без дъх.

Появата на Франсоаз и Шарл спря разговора. Франсоаз носеше уханен джинджифилов сладкиш и вино с подправки за топлокръвните. Кит (който винаги с охота приемаше да опита съдържанието на избата на Матю) и Джордж (който изглеждаше леко позеленял след разкритията от тази вечер) си взеха. И двамата приличаха на театрални зрители, които нямат търпение да започне следващото действие.

Шарл, чиято задача бе да обслужва вампирите, носеше изящна гарафа със сребърни дръжки и три високи стъклени колби. Червената течност беше по-тъмна и по-гъста от виното. Хенкок спря Шарл, който се бе устремил към главата на домакинството.

— Имам нужда да пийна повече от Матю — заяви той и грабна едната колба, а Шарл ахна от обидата. Хенкок помириса съдържанието на гарафата и взе и нея. — Не съм пил прясна кръв от три дни. Имаш странен вкус за жени, Дьо Клермон, но никой не може да каже и дума срещу гостоприемството ти.

Матю махна на Шарл да отиде при Галоуглас, който също пи жадно. Когато приключи, избърса устата си с ръка.

— Е? — попита той. — Не си много разговорлив, знам, но все пак дължиш някакво обяснение как се забърка в това.

— По-добре го обсъдете насаме — предложи Уолтър и погледна към Джордж и двамата демони.

— Защо, Рали? — Гласът на Хенкок стана малко заканителен. — Дьо Клермон има да дава много отговори. Както и вещицата. И най-добре е тя да го направи възможно най-бързо. На идване подминахме свещеник. Той беше с двама джентълмени с внушителни талии. Дочух, че жената на Дьо Клермон има три дни...

— Поне пет — поправи го Галоуглас.

— Може би пет — съгласи се Хенкок и наклони глава към приятеля си, — преди да я задържат, за да я съдят, два дни да реши какво да говори пред магистратите и по-малко от половин час да измисли убедителна лъжа за пред добрия отец. Най-добре е веднага да ни кажеш истината.

Вниманието на всички бе насочено към Матю, който стоеше безмълвен.

— Часовникът скоро ще отброи четвърт час — припомни му Хенкок, след като минаха няколко минути.

Взех нещата в свои ръце.

— Матю ме защити от себеподобните ми.

— Даяна — скара ми се съпругът ми.

— Месил се е в делата на вещиците? — Очите на Галоуглас леко се разшириха.

Кимнах.

— След като опасността отмина, се събрахме.

— И всичко това се случи между пладне и залез-слънце в събота? — Галоуглас поклати глава. — Ще трябва да се постарая още малко, лелче.

— Лелче? — обърнах се към Матю, шокирана. Първо Бъруик, после Паството, а сега и това. — Този... берсерк е твой племенник? Нека позная. Той е син на Болдуин! — Галоуглас беше почти толкова мускулист, колкото червенокосия брат на Матю, и също толкова настойчив. Знаех и други от семейство Дьо Клермон — Годфроа, Луиза и Юг (който бе само набързо и мистично споменат). Галоуглас можеше да е потомък на всеки един от тях — или на някой друг член на разклонения род на Матю.

— Болдуин? — Галоуглас леко потръпна. — Дори преди да стана кръвопиец, знаех, че не бива да допускам това чудовище близо до шията си. Освен това моите предци са вълчи кожи, а не берсерки^[2]. И съм само наполовина викинг — по-нежната половина, да кажем. Другата ми половина е шотландска.

— Много са люти шотландците — добави Хенкок.

Галоуглас отвърна на забележката на приятеля си, като леко си подръпна ухото. Под светлината проблесна златният му пръстен, на който бяха гравирани очертанията на ковчег. От него излизаше мъж, а наоколо бе изписано мото.

— Вие сте рицари. — Потърсих същия пръстен на ръката на Хенкок. И го видях, беше го сложил на необичайно място, на палеца си.

— Амиии... — започна провлачено Галоуглас и изведнъж заприлича точно на шотландец, какъвто твърдеше, че е. — По това винаги се е спорело. Не сме точно от рицарите в блестящи доспехи, нали, Дейви?

— Не. Но хората от семейство Дьо Клермон имат дълбоки джобове. Трудно е да откажеш такива пари — отбеляза Хенкок, — особено когато ти обещават и дълъг живот, задето си ги взел и им се радваш.

— Те също са жестоки воители. — Галоуглас поглади носа си. Той беше сплескан, сякаш е бил чупен и не е зараснал правилно.

— О, да. Копелетата ме убиха, преди да ме спасят. И ми оправиха окото, като стана въпрос — подхвърли весело Хенкок и посочи къде е имал проблем.

— Значи си лоялен към семейство Дьо Клермон. — Внезапно ме заля чувство на облекчение. Предпочитах Галоуглас и Хенкок да са ми

съюзници, а не врагове, като се имаше предвид пред каква беда се бяхме изправили.

— Невинаги — отвърна мрачно Галоуглас.

— Не и на Болдуин. Той е подъл негодник. А когато Матю се държи като глупак, и на него не обръщаме внимание. — Хенкок изсумтя и посочи към джинджифиловия сладкиш на масата. — Някой ще яде ли това, или мога да го хвърля в огъня? От миризмата на Матю и готвенето на Шарл се разболявам.

— Като се има предвид, че ще ни идват гости, най-добре да посветим времето си да измислим какво да правим, вместо да си бърбим за семейната история — каза нетърпеливо Уолтър.

— Боже, няма време да съставим план — засмя се весело Хенкок. — Матю и лордът да кажат вместо това по една молитва. Те са божи хора. Може би Господ ще ги послуша.

— Може пък вещицата да успее да отлети — промърмори Галоуглас. Протегна ръце в мълчалив примирителен жест, когато Матю го изгледа кръвнишки.

— Да, ама не може. — Всички очи се извърнаха към Марлоу. — Дори не може да направи магия на Матю да му порасне брада.

— Хванал си се с вещица срещу всички правила на Паството, а тя се оказва безполезна? — Беше невъзможно да се разбере дали Галоуглас бе по-гневен или по-невярващ. — Съпруга, която може да предизвика буря или да причини ужасно кожно заболяване на враговете ти, има известни предимства, признавам. Но каква полза от вещица, която дори не може да замести бръснаря?

— Само Матю може да се ожени за вещица от бог знае къде, която не може да направи и една магия — промърмори Хенкок на Уолтър.

— Млъквайте всички! — избухна Матю. — Не мога да мисля заради безсмислените ви брътвежи. Даяна не е виновна, че вдовицата Бийтън е глупава дърта клюкарка, нито че не може да прави магии по поръчка. Съпругата ми е омагьосана. И на това трябва да се сложи край. Ако още един от вас се усъмни в мен или критикува Даяна, ще му изтръгна сърцето и ще му го дам да го изяде, докато още бие.

— Ето това вече е нашият господар — изтъкна Хенкок и козирува подигравателно. — За малко да се притесня, че ти си

омагьосаният. Чакай малко обаче. Щом е омагьосана, какво ѝ е? Опасна ли е? Луда? Или и двете?

Изнервена от стълпотворението на племенници, ядосани свещеници и неприятностите, които вече клокочеха в Удсток, посегнах зад себе си за стола. Но когато ръката ми се натъкна на непознати дрехи, загубих равновесие и започнах да падам. Груба длан се стрелна и ме сграбчи за лакътя, след това ми помогна да седна изненадващо грижливо.

— Всичко е наред, лелче. — Галоуглас цъкна тихо от съчувствие. — Не знам какво ти е объркано в главата, но Матю ще се погрижи за него. Той е много милослив към изгубените души, Бог да го поживи.

— Вие ми се свят, не съм луда — троснах му се аз.

Очите на Галоуглас станаха ледени, когато приближи устата си до ухото ми.

— Речта ти е достатъчно объркана и може да е признак на лудост, но не мисля, че на свещеника му пука. Като се има предвид, че не си от Честър и от никое от местата, на които съм бил — а те си доста, лелче — може би ще внимаваш как се държиш, ако не искаш да се озовеш заключена в църковната крипта.

Дълги пръсти сграбчиха Галоуглас за рамото и го дръпнаха.

— Ако си приключил с опитите да уплашиш жена ми — а това, уверявам те, е безсмислено упражнение — може би ще ми разкажеш за мъжете, които сте подминали — нареди ледено Мат. — Въоръжени ли бяха?

— Не. — След дълъг заинтригуван поглед към мен, Галоуглас се обърна към чичо си.

— И кои бяха със свещеника?

— Откъде, по дяволите, да знам, Матю? И тримата бяха топлокръвни и не си струваше да ги погледна втори път. Единият беше дебел, с посивяла коса, другият бе среден на ръст и се оплакваше от времето — каза раздражено Галоуглас.

— Бидуел — произнесоха едновременно Матю и Уолтър.

— И вероятно с тях е бил Ифли — добави Уолтър. — Двамата винаги се оплакват — от състоянието на пътищата, шума в кръчмата, качеството на бирата.

— Кой е Ифли? — почудих се на глас.

— Човек, който се мисли за най-добрия майстор на ръкавици в цяла Англия. Самърс работи за него — отвърна Уолтър.

— Господин Ифли прави ръкавици за кралицата — напомни Джордж.

— Направи й един-единствен чифт преди две десетилетия. Това едва ли го прави най-важния човек в околност от трийсет мили, колкото и да му се иска да е така — изсумтя презрително Матю. — Нито един от тях не е особено умен. А заедно са направо отбор глупаци. Ако това е най-доброто, което може да излъчи селото, можем да се върнем обратно към четенето си.

— Това ли е всичко? — Гласът на Уолтър потрепери. — Ще седим и ще ги чакаме да дойдат?

— Да. Но Даяна няма да напуска полезрението ми, нито твоето, Галоуглас — предупреди Матю.

— Няма нужда да ми припомняш семейния дълг, чичо. Ще направя всичко възможно борбената ти съпруга да стигне довечера до леглото ти.

— Борбена, така ли? Съпругът ми е член на Паството. Глутница мъже яздят насам, за да ме обвинят, че съм навредила на една самотна старица. Намирам се на чуждо място и се губя по пътя към спалнята. Все още нямам обувки. И живея в пансион, пълен с незрели момчета, които не млъкват! — Ядосах се. — Но не се тревожете за мен. Мога да се погрижа сама за себе си!

— Да се погрижиш сама за себе си ли? — Галоуглас се изсмя и поклати глава. — Не, не можеш. А когато приключим със схватката, ще трябва да видим какво ще правим и с този твой странен акцент. Не разбрах и половината от това, което каза.

— Сигурно е ирландка — предположи Хенкок и ме изглежда зверски. — Това би обяснило магиите и обърканата реч. Те всички са луди.

— Не е ирландка — опроверга го Галоуглас. — Луда или не, щях да й разбирам, ако беше.

— Тихо! — изрева Матю.

— Мъжете от селото са на портата — обяви Пиер в настъпилата тишина.

— Доведи ги — нареди му Матю. И се обърна към мен. — Остави ме аз да говоря. Не отговаряй на въпросите им, освен ако аз не

ти кажа. А сега — продължи той бодро, — не можем да позволим да се случи нещо... необичайно, както стана, когато вдовицата Бийтън беше тук. Все още ли ти се вие свят? Имаш ли нужда да полегнеш?

— Любопитна съм — отвърнах и стиснах юмруци. — Не се тревожи за магиите, нито за здравето ми. Мисли колко часа ще ти трябват, за да отговориш на въпросите ми, след като свещеникът си тръгне. И ако се опиташ да се измъкнеш с извинението, че това не е моя работа, ще те размажа.

— Значи си напълно добре. — Устните на Матю потрепнаха. Целуна ме по челото. — Обичам те, ma lionne^[3].

— Запази любовните си признания за по-късно и дай на лелчето възможност да се овладее — предложи Галоуглас.

— Защо всички се чувстват длъжни да ми дават акъл как да се оправям със собствената си жена? — скастри го Матю. Пукнатините в самообладанието му започваха да си личат.

— Наистина не знам — отвърна искрено Галоуглас. — Тя малко ми напомня за баба. Съветваме денонощно Филип как да я контролира. Не че той ни послуша.

Мъжете се разпръснаха из помещението и оформиха нещо като фуния — по-широка към изхода и по-тясна към дъното, където седяхме с Матю. Тъй като Джордж и Кит щяха първи да поздравят божия човек и неговите придружители, Уолтър им издърпа от ръцете заровете и ръкописа на „Доктор Фауст“ и им връчи „История“ на Херодот. Макар да не беше Библия, Рали ни увери, че тя ще придаде подобаваща сериозност на ситуацията. Кит все още протестираше срещу несправедливата замяна, когато се чуха стъпки и гласове.

Пиер въведе тримата посетители. Единият толкова силно приличаше на младежа с писклив глас, който ми бе взел мерки за обувки, та веднага разбрах, че е Джоузеф Бидуел. Той се стресна, като чу вратата да се затваря зад него, и хвърли тревожен поглед през рамо. Когато отново вдигна напред замъгления си взор и видя размера на групата, която го очакваше, подскочи още веднъж. Уолтър, който беше на стратегическа позиция по средата на стаята заедно с Хенкок и Хенри, пренебрегна нервния общар и насочи пълните си с презрение очи към мъжа в мърляви свещенически дрехи.

— Какво ви води тук в такава вечер, господин Данфорт? — попита Рали.

— Сър Уолтър — поздрави Данфорт с поклон, свали шапката от главата си и започна да я мачка. Забеляза и графа на Нортъмбърленд. — Милорд! Не знаех, че сте сред нас.

— Имате ли нужда от нещо? — попита любезно Матю. Не ставаше от мястото си и бе протегнал крака, за да покаже колко е спокоен.

— А, господин Ройдън. — Данфорт се поклони още веднъж, този път на нас. Изглежда ме с любопитство, преди страхът да го надвие и да го накара да сведе очи към шапката. — Не сме ви виждали в църквата и в центъра. Бидуел помисли, че може да сте неразположен.

Бидуел се размърда. Кожените му ботуши изскърцаха измъчено, а дробовете му им акомпанираха с хор от хрипове и раздираща кашлица. Смачкана яка стискаше здраво трахеята му и потрепваше всеки път, когато той се опитваше да поеме дъх. Плисираният лен бе възможно най-неудобен за носене, а мазното кафяво петно близо до брадичката говореше, че човекът е ял месо със сос на вечеря.

— Да, разболях се в Честър, но мина, благодарение на Божията милост и грижите на съпругата ми. — Матю се пресегна и покри дланта ми със съпружеска всеотдайност. — Лекарят ми мислеше, че е най-добре да се обръсна, за да се отърва от треската, но Даяна настояваше за хладни бани и това ме излекува.

— Съпруга? — повтори тихо Данфорт. — Вдовицата Бийтън не ми каза...

— Не споделям нищо за личния си живот с невежи жени — заяви рязко Матю.

Бидуел кихна. Матю го погледна първо загрижено, а след това демонстрира все по-нарастващо разбиране. Тази вечер научих много за съпруга си, включително и че се оказа изненадващо добър актьор.

— О, но вие сигурно сте дошли, за да помолите Даяна да излекува Бидуел. — Матю въздъхна със съжаление. — Толкова клюки се носят. Да не би вестта за уменията на съпругата ми вече да се е разпространила?

В този период медицинските познания бяха опасно близо до вещерския занаят. Да не би Матю да се опитваше да ме измъкне от неприятностите?

Бидуел понечи да отговори, но успя само да изхърка и да поклати глава.

— Ако не сте тук за лечение, тогава може би сте дошли да доставите новите обувки на Даяна. — Матю ме погледна с любов, след това се обърна към свещеника. — Както без съмнение сте чули, вещите на съпругата ми се изгубиха по време на пътуването ни, господин Данфорт. — Вниманието му се насочи отново към обувчаря и в тона му се прокрадна упрек. — Знам, че сте зает човек, Бидуел, но се надявах, че сте готов поне с чехлите. Даяна е твърдо решена да отиде на църква тази седмица, а пътеката до вестиария често е наводнена. Някой наистина трябва да се погрижи за това.

Гръдният кош на Ифли се издуваше от възмущение, откакто Матю бе започнал да говори. Накрая не издържа.

— Бидуел носи обувките, за които сте платили, но не сме дошли, за да търсим услугите на съпругата ви или да си бъбрим за чехли и локви! — Той придърпа наметката си около себе си, сякаш с този жест искаше да внуши повече достойнство, но подгизналата вълна само увеличи приликата му с мокър плъх, на какъвто той и без това приличаше с острия си нос и мънички очички. — Кажете й, господин Данфорт.

Преподобният Данфорт изглеждаше така, сякаш би предпочел да гори в ада, отколкото да стои в къщата на Матю Ройдън и да обвинява жена му.

— Хайде, кажете й — настоя Ифли.

— Има обвинения... — Това успя да измъкне Данфорт, преди Уолтър, Хенри и Хенкок да допрат рамене.

— Ако сте тук да отправяте обвинения, сър, можете да го направите пред мен или пред лорда — каза остро Уолтър.

— Или пред мен — обади се и Джордж. — Аз съм доста добре запознат със закона.

— А... Ъ... Да... Е... — И свещеникът млъкна.

— Вдовицата Бийтън се е разболяла — каза Ифли, решен да продължи въпреки слабите нерви на Данфорт.

— Несъмнено от същата треска, която порази и мен, а сега и бащата на момчето — каза мило съпругът ми. — Пръстите му стиснаха моите още по-силно. Чух как Галоуглас изруга под нос зад мен. — В какво точно обвиняване жена ми, Ифли?

— Вдовицата Бийтън е отказала да й помогне в някакво зло. Госпожа Ройдън се заклела да прати на ставите и главата й болки.

— Синът ми си е загубил слуха — оплака се Бидуел, а гласът му натежа от тревога и неизказани хрчки. — Има ужасно бучене в ушите, все едно непрекъснато чува биене на камбани. Вдовицата Бийтън твърди, че е омагьосан.

Не — прошепнах аз. Кръвта напусна рязко и обезпокоително главата ми. Ръцете на Галоуглас веднага се озоваха на раменете ми и ме задържаха изправена.

Думата „омагьосан“ ме накара да се взра в позната бездна. Най-големият ми страх винаги е бил, че обикновените хора ще разберат, че съм потомка на Бриджит Бишъп. Ще започнат да ми хвърлят любопитни погледи и да ме подозират. Единственият възможен отговор бе да бягам. Опитвах се да стопля пръсти в ръката на Матю, но тя бе все едно от камък. Галоуглас все още придържаше раменете ми.

— Вдовицата Бийтън отдавна страда от ревматизъм, а синът на Бидуел често страда от болно гърло. А възпаленото гърло често причинява болка и глухота. Страдат от тези болести, преди съпругата ми да пристигне в Удсток. — Матю махна лениво със свободната си ръка. — Старицата завижда на младостта на Даяна, а младият Джоузеф е очарован от красотата ѝ и завижда на мен, че съм женен за нея. Това не са обвинения, а несериозни фантазии.

— Като божи служител, господин Ройдън, съм длъжен да ги приема сериозно. Чел съм достатъчно. — Данфорт бръкна в черната си дреха и извади омачкан свитък. Не съдържаеше повече от десетина листа, грубо зашити един за друг с дебел канап. Времето и честата употреба бяха накарали хартията да омекне и да се накъса по краищата, а самите страници бяха посивели. Бях прекалено далеч, за да видя заглавието. Но и тримата вампири го прочетоха. Също и Джордж, който пребледня.

— Това е част от Malleus Maleficarum^[4]. Не знаех, че латинският ви е толкова добър, че да прочетете такъв сложен труд, господин Данфорт — подхвърли Матю. Това бе най-влиятелният наръчник, писан някога, а заглавието му всяваше ужас в сърцето на всяка вещица.

Свещеникът изглеждаше обиден.

— Учил съм в университет, господин Ройдън.

— Какво облекчение да го чуя. Тази книга не бива да попада в ръцете на глупаци и на суеверни.

— Познавате ли я? — попита Данфорт.

— И аз съм учил в университет — отвърна любезно Матю.

— Тогава разбирате защо трябва да разпитам тази жена. — Данфорт се опита да влезе по-навътре в стаята, но тихото ръмжене на Хенкок го накара да застине на мястото си.

— Жена ми няма проблем със слуха. Не се налага да се приближавате.

— Казах ти, че госпожа Ройдън има неестествени способности! — каза победоносно Ифли.

Данфорт стисна книгата.

— Кой ви е научил на тези неща, госпожо Ройдън? — извика той и гласът му отекна в помещението. — От кого се научихте на магии?

Ето така бе започнала лудостта: с въпроси, специално конструирани така, че да подмамят обвинената да натопи и други същества. Една по една вещиците бяха улавяни в паяжина от лъжи и унищожавани. Хиляди от моите себеподобни са били измъчвани и убивани благодарение на тази тактика. В гърлото ми напиреха думи на отрицание.

— Недей. — Матю прошепна с леден тон тази единствена предупредителна дума.

— Странни неща стават в Удсток. Бял елен пресякъл пътя на вдовицата Бийтън — продължи Данфорт. — Спрял на пътя и се взрял в нея, докато плътта ѝ не се вледенила. Миналата нощ сив вълк е бил забелязан край къщата ѝ. Очите му светели в мрака по-ярко от лампите, окачени да помагат на пътниците да намерят подслон в бурята. С кое от тези същества сте запозната? Кой ви каза за тях?

Този път нямаше нужда Матю да ми казва да си мълча. Въпросите на свещеника следваха добре известен модел, който бях изучавала в университета.

— Вещицата трябва да отговори на въпросите ви, господин Данфорт — настоя Ифли и дръпна свещеника за ръкава. — Такава наглост от същество на мрака не може да бъде позволена в една богоугодна общност.

— Съпругата ми не говори с никого без мое разрешение — заяви Матю. — И внимавайте кого наричате вещица, Ифли. — Колкото повече хората от селото го предизвикваха, толкова по-трудно му ставаше да се контролира.

Свещеникът премести поглед от мен към Матю и после обратно. Потиснах един стон.

— Споразумението ѝ с дявола не ѝ позволява да говори истината — заключи Бидуел.

— Тихо, господин Бидуел — сгълча го Данфорт. — Хайде кажи, дете мое? Кой те представи на дявола? Да не би да е друга жена?

— Или мъж — обади се тихо Ифли. — Госпожа Ройдън не е единственото дете на мрака тук. Виждам странни книги и инструменти, правят се среднощни сбирки за призоваване на духове.

Хариът въздъхна и бутна книгата си към свещеника.

— Това е математика, сър, не магия. Вдовицата Бийтън видя текст по геометрия.

— Не е ваша работа да определяте до каква степен злото се е настанило тук — каза плюейки Ифли.

— Ако търсите злото, отидете у вдовицата Бийтън. — Макар да полагаше всички усилия, за да запази спокойствие, Матю бързо изчерпваше търпението си.

— Да не би да я обвинявате в магьосничество? — попита остро Данфорт.

— Не, Матю. Не така — прошепнах му и го дръпнах за ръката, за да привлече вниманието му.

Той се обърна към мен. Лицето му бе загубило човешки облик, зениците му бяха огромни, сякаш стъклени. Поклатих глава, а той пое дълбоко дъх, опитвайки се да укроти както гнева си от нахлуването в дома му, така ѝ животинския си инстинкт да ме защити.

— Запушете ушите си за думите му, господин Данфорт. Ройдън също може да е инструмент на дявола — предупреди Ифли.

Матю се обърна към делегацията.

— Ако имате основание да обвинявате в нещо съпругата ми, намерете съд и го направете там. А сега — вълн! И преди да си тръгнете, Данфорт, помислете си дали е мъдро да другарувате с Ифли и Бидуел.

Свещеникът преглътна.

— Чухте го — излая Хенкок. — Вълн!

— Справедливостта ще възтържествува, господин Ройдън, божията справедливост — обяви Данфорт, докато излизаше заднешком от стаята.

— Само ако моята версия не реши преди това въпроса, Данфорт — закани се Уолтър.

Пиер и Шарл изникнаха от сенките и изведоха ококорените топлокръвни от стаята. Навън бушуваше ураган. Силата на бурята само потвърди подозренията им за свръхестествените ми способности.

„Вън, вън, вън!“ — повтаряше настоятелен глас в главата ми. Паниката разля адреналин по вените ми. Отново бях превърната в жертва. Галоуглас и Хенкок се втренчиха в мен, заинтригувани от мириса на страх, който извираше от порите ми.

— Стойте където сте — предупреди Матю вампирите. И клекна пред мен. — Инстинктите на Даяна й казват да бяга. След миг ще е добре.

— Това никога няма да свърши. Дойдохме за помощ, но дори и тук ме преследват. — Прехапах устни.

— Няма от какво да се страхуваш. Данфорт и Ифли добре ще си помислят, преди отново да създават проблеми — каза убедено Матю и хвана сплетените ми длани в своите. — Никой не иска да ме превръща в свой враг — нито другите същества, нито обикновените хора.

— Разбирам защо свръхестествените същества се страхуват от теб. Ти си член на Паството и имаш властта да ги унищожиш, дори по-лошо — да ги разкриеш пред обикновените хора. Нищо чудно, че вдовицата Бийтън дойде тук, когато й нареди. Но това не обяснява реакцията на хората към теб. Данфорт и Ифли сигурно подозират, че си... кръвопиец. — Усетих се, преди думата вампир да излети от устните ми.

— О, той е в пълна безопасност — подхвърли пренебрежително Хенкок. — Тези мъже са нищожества. За нещастие има вероятност да донесат всичко това на човешки същества, които имат някакви позиции.

— Не му обръщай внимание — каза ми Матю.

— Какви човешки същества? — прошепнах аз.

Галоуглас ахна.

— В името на всичко свято, Матю, виждам съм те да вършиш ужасни неща, но как може да криеш и от съпругата си?

Матю се загледа в огъня. Когато очите му най-накрая срещнаха моите, бяха пълни със съжаление.

— Матю? — подканих го. Възелът, на който се бе вързал стомахът ми, откакто пристигна първата поща, се стегна още малко.

— Те не мислят, че съм вампир. Знаят, че съм шпионин.

---

[1] „Кралицата на феите“ — епична поема от Едмънд Спенсър (1552–1599), една от най-дългите на английски език. Първата ѝ част е публикувана през 1590, а втората през 1596 г., но остава недовършена. Писана е в чест на Елизабет I. — Б.пр. ↑

[2] Берсерките са викингски воители, посветили се на бог Один. В някои северни саги са наричани и „вълчи кожи“, защото са влизали в битки с вълчи кожи. — Б.пр. ↑

[3] моя лъвице (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Трактат по демонология с инструкции за разпознаване на вещиците от 1487 година, написан от двама немски монаси — Хайнрих Крамер и Якоб Шпренгер. — Б.пр. ↑

6.

— Шпионин? — повторих вцепенена.

— Предпочитаме да ни наричат разузнавачи — вметна язвително Кит.

— Млъквай, Марлоу — изръмжа Хенкок, — да не ти затворя аз устата.

— Кротко, Хенкок. Никой не те приема сериозно, когато избухваш така. — Марлоу издаде брадичката си напред. — И ако не разговаряш с мен възпитано, скоро от сцената ще изчезнат всички онези уелски крале и воители. Ще ви направя до един предатели, слуги или дребни хитреци.

— Какво е вампир? — попита Джордж и посегна с едната си ръка към тетрадката, а с другата — към джинджифиловия сладкиш. Както винаги, никой не му обърна особено внимание.

— Значи ти си нещо като елизабетински Джеймс Бонд... — Погледнах към Марлоу ужасена. Той щеше да бъде убит в бой с ножове в Дептфорд, преди да навърши трийсет, и престъплението щеше да се свърже с дейността му като шпионин.

— Лондонският шапкар близо до „Сейнт Дънстън“, който прави такива хубави периферии? Този ли Джеймс Бонд? — засмя се Джордж. — Как можахте да си помислите, че Матю е бил шапкар, госпожо Ройдън?

— Не, Джордж, не този Джеймс Бонд. — Матю все още клечеше пред мен и наблюдаваше реакциите ми. — Беше по-добре да не го знаеш.

— Глупости. — Нито знаех, нито ми пукаше дали това бе подходяща за времето ругатня. — Заслужавам да знам истината.

— Може би, госпожо Ройдън, но ако истински го обичате, безсмислено е да настоявате за това — намеси се Марлоу. — Матю вече не може да прави разлика между истина и неистина. Затова е безценен за Нейно Величество.

— Тук сме, за да ти намерим учител — продължи Матю, впила очи в мен. — Фактът, че съм едновременно член на Паството и агент

на кралицата, ще те пази да не пострадаш. В страната не се случва нищо, за което аз да не знам.

— За човек, който твърди, че знае всичко, си блажено невеж за подозренията ми от дни, че нещо се случва в тази къща. Пристигат прекалено много писма. И с Уолтър спорите.

— Виждаш това, което аз искам да видиш. Нищо повече. — Макар уклонът на Матю към властност да растеше неудържимо откакто бяхме пристигнали в „Старата ложка“, този път долната ми челюст увисна от тона му.

— Как си позволяваш — произнесох бавно. Матю знаеше, че през целия си живот съм била обградена с тайни. Платих висока цена за това. Станах.

— Седни — процеди той. — Моля те. — И хвана ръката ми.

Най-добрият приятел на Матю, Хамиш Осборн, ме бе предупредил, че тук няма да е същият човек. И как би могъл да бъде, след като този свят бе толкова различен? От жените се очакваше да приемат без възражения това, което мъжете им казват. А сред приятелите си бе съвсем лесно да се върне към старото си поведение и старите модели на мислене.

— Само ако ми отговориш. Искам името на човека, пред когото се отчиташ. Искам също така да знам как се заплете в това. — Стрелнах с поглед племенника на Матю и приятеля му, разтревожена, че това може да е държавна тайна.

— Те вече знаят за Кит и мен — успокои ме Матю, след като проследи погледа ми. Търсеше усилено думи. — Всичко започна с Франсис Уолсингъм. Бях напуснал Англия в края на управлението на Хенри. Прекарах известно време в Константинопол, ходих до Кипър, скитах из Испания, бих се при Лепанто, дори основах печатница в Антверпен — заразказва той. — Това е обичайният път на вампирите. Търсим трагедии, възможност да се пхнем в чужд живот. Но нищо не ми хареса, затова се върнах у дома. Франция бе на ръба на религиозна и гражданска война. Когато си живял толкова дълго като мен, се научаваш да разпознаваш знаците. Един хугенот, директор на училище, с радост взе парите ми и замина за Женева, където да отглежда дъщеря си в безопасност. Аз приех самоличността на отдавна починалия му братовчед, отидох да живея в къща в Париж и започнах отначало като Матю дьо ла Фор.

— Матю от гората? — вдигнах иронично вежди.

— Това бе името на директора на училището — каза той кисело.
— Париж беше опасен, а Уолсингъм, като английски посланик, беше магнит за разочарованите бунтари в страната. Към края на лятото на 1572 година кипящият гняв във Франция избухна. Помогнах на Уолсингъм да избяга заедно с английските протестанти, които бе приютил.

— Клането през Вартоломеевата нощ. — Потръпнах, като си помислих за кървавата сватба между френската католическа принцеса и съпруга ѝ протестант.

— Станах агент на кралицата по-късно, когато тя пак изпрати Уолсингъм в Париж. Той трябваше да уреди брака ѝ с един от принцовете Валоа. — Матю изсумтя. — Беше ясно, че кралицата няма никакъв интерес към сватосването. И по време на това посещение разбрах за шпионската мрежа на Уолсингъм.

Съпругът ми срещна за кратко погледа ми, след това отново извърна очи. Все още криеше нещо от мен. Прехвърлих историята наум и забелязах грешки, които ме доведоха до едно-единствено заключение, което бе трудно да се пропусне: Матю беше французин, католик и бе невъзможно да е имал общи политически възгледи с Елизабет Тюдор нито през 1572, нито през 1590 година. Щом работеше за английската корона, значи имаше по-важна причина. Но Паството ни бе заклело да стоим далеч от политиката на обикновените хора. Филип дьо Клермон и неговите Рицари на Лазар не го бяха направили.

— Ти работиш за баща си. И не си само вампир, но и католик в протестантска държава.

Фактът, че Матю работеше за Рицарите на Лазар, а не само за Елизабет, неимоверно увеличаваше опасността. Не само вещиците бяха преследвани и екзекутирани в елизабетинска Англия, но също и предателите, съществата с необикновени способности и хората с различна вяра.

— Паството не може да ти помогне, ако се замесиш в човешката политика. Как е могло собственото ти семейство да поиска от теб нещо толкова рисковано?

Хенкок се ухили.

— Затова в Паството винаги има по един Дьо Клермон — за да пречи на високопарните идеали да застават на пътя на добрия бизнес.

— Не за първи път работя за Филип, нито ще е за последен. Добра си в разкриването на тайни. Но аз съм добър в пазенето им — каза просто Матю.

Учен. Вампир. Воин. Шпионин. Още едно парченце от Матю си намери мястото в пъзела и с него аз разбрах по-добре вградеността в него навик никога да не споделя нищо — нито важно, нито маловажно — освен ако не е принуден да го направи.

— Не ме интересува колко опит имаш! Безопасността ти зависи от Уолсингъм, а ти го мамиш. — Думите му само ме бяха ядосали още повече.

— Уолсингъм е мъртъв. Сега се отчитам пред Уилям Сесил.

— Най-лукавият човек на света — каза тихо Галоуглас. — Освен Филип, разбира се.

— Ами Кит? И той ли работи за Сесил, или за теб?

— Не й казвай нищо, Матю — настоя Кит. — На вещицата не може да се има доверие.

— Защо, хитро малко духче? — попита тихо Хенкок. — Ти буниш селяните.

Бузите на Кит пламнаха.

— За бога, Кит, какво си правил? — попита Матю учуден.

— Нищо — смънка посърналият Марлоу.

— Пак си разказвал приказки. — Хенкок размаха укорително пръст. — Предупреждавал съм те и преди, че няма да те подкрепим в това, Марлоу.

— Удсток вече беше разбунен от слуховете за жената на Матю — протестира Кит. — Ключките скоро щяха да доведат Паството при нас. Откъде да знам, че Паството е вече тук?

— Сега вече трябва да ме оставиш да го убия, Дьо Клермон. Отдавна го искам — каза Хенкок и изпука пръстите на ръцете си.

— Не. Не можеш да го убиеш. — Матю разтри с ръка умореното си лице. — Ще има прекалено много въпроси, а в момента нямам търпението да им измислям убедителни отговори. Това са просто селски клюки. Аз ще се оправя с тях.

— Ключките идват в неподходящо време — тихо отбеляза Галоуглас. — Не е само Бъруик. Знаеш колко бяха разтревожени хората заради вещиците в Честър. Когато отидохме на север, в Шотландия, ситуацията беше още по-лоша.

— Ако това се разпространи из цяла Англия, тя ще ни докара смъртта — убедено заяви Марлоу и ме посочи с пръст.

— Тези неприятности ще си останат затворени в Шотландия — тросна му се Матю. — И повече никакви посещения в селото, Кит.

— Тя се появи на Все светии, точно когато бе предречено пристигането на опасна вещица. Не виждаш ли? Новата ти съпруга е предизвикала бурите срещу крал Джеймс, а сега привлече вниманието и върху Англия. Сесил трябва да бъде уведомен. Тя представлява опасност за кралицата.

— Тихо, Кит — скара му се Хенри и го дръпна за ръката.

— Не можете да ми запушите устата. Мой дълг е да кажа на кралицата. Преди би се съгласил с мен, Хенри, но откакто вещицата дойде, всичко се промени! Тя е омагьосала всички в къщата. — Кит гледаше трескаво. — Ти я браниш като сестра. Джордж е направо влюбен в нея. Том хвали ума ѝ, а Уолтър досега да ѝ е запретнал полата и да я е подпрял на стената, ако не се страхуваше от Мат. Върни я там, откъдето е. Бяхме си много добре преди без нея.

— Матю не беше щастлив.

Том бе привлечен към нашия ъгъл на стаята от силния гняв на Марлоу.

— Казвате, че го обичате — обърна се Кит към мен с умолително изражение. — Но познавате ли го наистина? Виждали ли сте го как се храни, усещали ли сте глада му, когато край него има топлокръвни? Можете ли да приемете Матю напълно, заедно с мрака и светлината в душата му, както го приемам аз? Вие си имате магиите, с които да се утешавате, но аз не съм напълно жив без него. Поезията излита от главата ми, когато го няма, а само Матю може да види малкото доброта в мен. Оставете ми го. Моля ви.

— Не мога — изрекох просто.

Кит избърса устата си с ръкав, сякаш за да изтрие всяка следа от мен.

— Когато и останалите от Паството разберат за любовта ви към него...

— Моята любов към него е точно толкова забранена, колкото и твоята — прекъснах го. Марлоу трепна. — Но никой от нас не избира кого да обича.

— Ифли и приятелите му няма да са последните, които ще ви обвинят в магьосничество — заяви той с нотка на горчив триумф. — Добре запомнете думите ми, госпожо Ройдън. Демоните често виждат бъдещето ясно като вещиците.

Ръката на Матю се плъзна по талията ми. Познатото студено докосване на пръстите му премина от едната страна на гръдния ми кош до другата, проследи знака, с който ме бяха белязали като принадлежаща на вампир. За Матю той бе въздействащо напомняне за предишния му провал да ме опази. Кит издаде ужасно мъчителен наполовина преглътнат звук, когато видя интимния жест.

— Щом си толкова далновиден, трябваше да предвидиш какво означава предателството ти за мен — каза Матю, като постепенно се отдръпваше от мен. — Махай се от очите ми, Кит, или Бог да ми е на помощ, защото от теб няма да остане нищо, което да се погребее.

— Предпочиташ я пред мен? — Кит гледаше втренчен.

— Винаги. Махай се — повтори Матю.

Кит прекоси бавно стаята, но щом излезе в коридора, ускори крачка. Стъпките му отекнаха по дървените стълби, ставаха все по-бързи и по-бързи, и накрая поеха нагоре към стаята му.

— Ще трябва да го наблюдаваме. — Опърничавите очи на Галоуглас се преместиха от отдалечаващия се гръб на Кит към Хенкок. — Вече не може да му се има доверие.

— На Марлоу никога не е могло да му се има доверие — промърмори Хенкок.

Пиер се шмугна през отворената врата. Изглеждаше като ударен от гръм, а в ръката си носеше ново писмо.

— Не сега, Пиер — простена Матю, седна и посегна към виното си. Раменете му се отпуснаха върху облегалката на стола. — В този ден няма място за още една криза, независимо дали става въпрос за кралицата, страната или католицизма. Каквото и да е, ще почака до сутринта.

— Но... милорд — заекна Пиер и протегна писмото. Матю погледна решителния почерк върху плика.

— Исусе и всички твои светии! — Пръстите му се повдигнаха и докоснаха хартията, след това замръзнаха. Преглътна, докато се опитваше да се овладее. Нещо червено и ярко се появи в ъгъла на

окото му, плъзна се надолу по бузата му и капна в гънките на яката му. Вампирска кървава сълза.

— Какво има, Матю? — Погледнах през рамото му, като се чудех какво му бе причинило толкова много мъка.

— А денят още не е свършил — подхвърли нервно Хенкок, докато отстъпваше назад. — Още един дребен проблем се нуждае от разрешаване. Баща ти мисли, че си мъртъв.

В моето време бащата на Матю, Филип, бе вече мъртъв — бе загинал ужасно, трагично и безвъзвратно. Но бяхме в 1590 година, което означаваше, че е все още жив. Откакто бяхме пристигнали, се притеснявах от евентуална среща с Изабо или лабораторната асистентка на Матю, Мириам, както и от последствията, които това можеше да има в бъдещето. Неведнъж си бях мислила какво би станало с Матю, ако се види с Филип.

Минало, настояще и бъдеще се сблъскаха. Ако погледнех към ъглите, със сигурност щях да видя как времето протестира срещу този сблъсък. Но очите ми бяха приковани в Матю и кървавата сълза, изцапала снежнобялата материя на яката му.

Галоуглас започна безцеремонно да разказва:

— След новините от Шотландия и внезапното ти изчезване започнахме да се страхуваме, че си тръгнал на север по заповед на кралицата и си попаднал в капана на тамошната лудост. Търсихме те два дни. Когато не открихме и следа от теб — боже, Матю, нямахме друг избор, освен да кажем на Филип, че си изчезнал. Иначе трябваше да вдигнем под тревога Паството.

— Има и още, милорд. — Пиер преобърна писмото. Печатът му беше като на другите, свързани с Рицарите на Лазар, само че восъкът беше комбинация от черно и червено, а върху него бе залепена древна сребърна монета с изтъркан релеф вместо обичайния герб на ордена. На монетата имаше кръст и полумесец, два от семейните символи на Дьо Клермон.

— Какво му казахте? — Матю бе като хипнотизиран от бледата сребърна луна, плуваща в морето от червено и черно.

— Думите ни вече нямат значение, след като писмото пристигна. До края на следващата седмица трябва да си на френска земя. Иначе Филип тръгва за Англия — промърмори Хенкок.

— Баща ми не може да дойде тук, Хенкок. Невъзможно е.

— Разбира се, че е невъзможно. Кралицата ще му вземе главата след всичките брожения, които предизвика в английската политика. Трябва ти да отидеш при него. Ако пътуваш ден и нощ, ще имаш достатъчно време — увери го Хенкок.

— Не мога. — Погледът на Матю бе взрян в неотвореното писмо.

— Филип ще ти даде коне. Ще се върнеш много бързо — насърчи го и Галоуглас и положи длан върху рамото на чичо си.

Матю вдигна внезапно подивелите си очи.

— Не е работата в разстоянието. Ами... — Той рязко млъкна.

— Той е съпруг на майка ти, човече. Разбира се, че можеш да му имаш доверие, освен ако не си излъгал и него.

Хенкок присви очи.

— Кит е прав. Никой не може да ми има доверие. — Матю скочи на крака. — Животът ми е изтъкан от лъжи.

— Не му е нито времето, нито мястото за философски глупости, Матю. Филип в момента се чуди дали не е загубил още един син! — възкликна Галоуглас. — Остави момичето при нас, яхай коня и направи каквото иска баща ти. Ако не го сториш, аз ще те просна в безсъзнание и Хенкок ще те отнесе там.

— Май много си си повярвал, Галоуглас, щом ми даваш заповеди — процеди Матю с опасна нотка в гласа. Хвана се за комина и се взря в огъня.

— Вярвам в дядо си. Изабо те направи кръвопиец, но във вените ми тече кръвта на Филип.

Думите на Галоуглас нараниха Матю. Той посрещна удара и вдигна рязко глава. Силната емоция надделя над обичайното му безразличие.

— Джордж, Том, качете се горе да видите как е Кит — заръча тихо Уолтър и посочи вратата на приятелите си. Рали кимна на Пиер и прислужникът ги изведе от стаята. Във вестибюла отекна поръчка за още вино и храна. Щом предаде двамата на грижите на Франсоаз, Пиер се върна, затвори здраво вратата и застана пред нея. Само Уолтър, Хенри, Хенкок, аз и мълчаливият Пиер останахме свидетели на разговора. Галоуглас продължи да се мъчи да убеди Матю.

— Трябва да отидеш в Сет-Тур. Той няма да се успокои, докато не погребее тялото ти или не те види да стоиш пред него. Филип няма доверие нито на Елизабет, нито на Паството. — Галоуглас

възнамеряваше с думите си да внесе спокойствие, но Матю остана все така сдържан.

Галоуглас заговори развълнувано:

— Лъжи останалите, пък и себе си, щом искаш. Обсъждай алтернативи цяла нощ, щом така ти харесва. Но леля е права — това са глупости. — Той снижи глас. — Твоята Даяна не мирише добре. А ти миришеш като по-стар от миналата седмица. Знам тайната, която криете двамата. И той ще я разбере.

Галоуглас се бе досетил, че мога да пътувам през времето. Един поглед от Хенкок ми даде да разбера, че и той бе отгатнал.

— Достатъчно! — изрева Уолтър.

Галоуглас и Хенкок млъкнаха незабавно. Причината просветна на малкия пръст на Уолтър: изображението на Лазар и неговия ковчег.

— Значи и ти си рицар? — ахнах аз, поразена.

— Да — потвърди троснато Уолтър.

— И си по-високо в йерархията от Хенкок. Ами Галоуглас? — Имаше прекалено много препокриващи се пластове лоялност и вяност в тази стая. Нямах търпение да ги организирам в по-лесна за навигация структура.

— Аз съм по-високо в йерархията от всички в тази стая, мадам — предупреди Рали. — Включително и от вас.

— Нямате власт над мен — отвърнах му. — Каква е точно ролята ви в семейство Дьо Клермон, Уолтър?

Гневните сини очи на Рали срещнаха погледа на Матю над главата ми.

— Винаги ли е такава?

— Обикновено — отвърна сухо Матю. — Трябва просто да й свикнеш, но на мен ми харесва. Може и на теб да ти хареса след време.

— Вече имам една трудна жена в живота си. Не ми трябва друга — изсумтя Уолтър. — Ако искате да знаете, аз командвам братството в Англия, госпожо Ройдън. Матю не може заради позицията му в Паството. Останалите членове на семейството са заети с друго. Или са отказали. — Погледът на Уолтър проблесна към Галоуглас.

— Значи сте един от осемте регионални глави на ордена и се отчитате пряко на Филип — казах аз замислено. — Изненадана съм, че не сте деветият рицар.

Деветият рицар беше тайнствена фигура, самоличността му се пазеше в тайна, знаеха я само тези на най-високите нива.

Рали изруга толкова цветисто, че Пиер затаи дъх.

— Криеш от съпругата си, че си шпионин и член на Паството, но ѝ разказваш най-големите тайни на братството?

— Тя попита — отвърна просто Матю. — Но мисля, че за тази вечер ни стигат толкова разговори за Ордена на Лазар.

— Жена ти няма да се задоволи само с това. Ще е нервна като кучка, надушила кокал. — Рали скръсти ръце на гърдите си и се намръщи.

— Много добре. Щом трябва да знаеш, Хенри е деветият рицар. Нежеланието му да прегърне протестантската вяра го направи уязвим за обвинения в предателство към Англия, а в Европа е лесна цел за всички недоволни, които искат Нейно Величество да си загуби трона. Филип му предложи тази позиция, за да го защити от онези, които биха се възползвали от доверчивата му природа.

— Хенри? Бунтар? — Погледнах втрещена любезния гигант.

— Не съм бунтар — каза строго Хенри. — Но закрилата на Филип дьо Клермон ми е спасявала живота неведнъж.

— Графът на Нортъмбърленд е човек с много власт, Даяна — обясни тихо Матю. — Това го прави ценен залог в ръцете на безскрупулните играчи.

Галоуглас се покашля.

— Може ли да зарежем разговорите за братството и да се върнем на по-неотложните дела? Паството ще призове Матю, за да успокои ситуацията в Бъруик. Кралицата ще иска от него да я нажежи още повече, защото докато шотландците се занимават с вещиците, няма да имат време да планират пакости в Англия. Новата жена на Матю е изправена пред обвинения в магьосничество у дома. А баща му го вика във Франция.

— Боже! — възкликна Матю и пощипна носа си. — Каква бъркотия.

— Как предлагаш да я оправим? — попита Уолтър. — Казваш, че Филип не може да дойде тук, Галоуглас, но се боя, че и Матю не бива да ходи там.

— Никой никога не е казвал, че е лесно да се справиш с трима господари и съпруга — заяви кисело Хенкок.

— Кое ще бъде, Матю? — попита Галоуглас.

— Ако Филип не получи монетата, вградена в печата на писмото от собствената ми ръка, и то скоро, ще дойде да ме търси — каза глухо Матю. — Това е проверка за лоялност. Баща ми обича изпитанията.

— Баща ти не се съмнява в теб. Това недоразумение ще се изясни, когато се видите — настояваше Хенри. Съпругът ми не отговори и Хенри продължи, за да запълни тишината: — Винаги си ми казвал, че трябва да имам план, иначе ще бъда въвлечен в схемите на други хора. Кажи ни какво трябва да се направи и ние ще се погрижим.

Матю мълчаливо премисляше вариантите и ги отхвърляше един по един. На друг биха му трябвали месеци, за да пресее ходовете и контраударите. Но Матю го направи за минути. По лицето му се мярнаха незначителни знаци за вътрешна борба, но стегнатите мускули на раменете му и разсеяното прокарване на длан през косата говореха за друго.

— Ще отида — каза той накрая. — Даяна ще остане тук с Галоуглас и Хенкок. Уолтър ще трябва да забаламоса кралицата с някакво извинение. А аз ще се оправя с Паството.

— Даяна не може да остане в Удсток — беше непреклонен Галоуглас. — Не и след като Кит вече се е развъртял из селото, разпространява лъжи и задава въпроси за нея. Без теб нито кралицата, нито Паството ще имат мотив да я държат далеч от магистратите.

— Можем да отидем в Лондон, Матю — предложих аз. — Заедно. В големия град. Там ще има прекалено много вещици и никой няма да ме забележи. Там вещиците няма да се боят от моите способности и ще има кой да занесе послание до Франция, че си в безопасност. Няма нужда да заминаваш.

Няма нужда да се виждаш отново с баща си.

— Лондон! — изсумтя презрително Хенкок. — Няма да изкарате и три дни там, госпожо. С Галоуглас ще ви заведем в Уелс. Ще отидем в Абъргавъни.

— Не. — Погледът ми бе привлечен от аленото петно на яката на Матю. — Щом Матю тръгва за Франция, аз ще го придружа.

— В никакъв случай. Няма да те влача през тази война.

— Войната е утихнала с идването на зимата — вметна Уолтър. — Заведи Даяна в Сет-Тур, може би така е най-добре. Малцина са

достатъчно смели, за да споделят живота ти, Матю. Никой не смее да ядоса баща ти.

— Имаш избор — казах му настойчиво. Нямах да позволя приятелите и роднините на Матю да ме използват като лост, за да го пратят във Франция.

— Да. И избирам теб. — Той очерта устните ми с палеца си. Сърцето ми се сви. Щеше да замине за Сет-Тур.

— Не го прави — умолявах го. Нямах си вяра да кажа нещо повече, защото се боях да не издам, че в нашето време Филип е мъртъв и че за Матю ще е истинско мъчение да го види отново жив.

— Филип ми е казвал, че любовта е съдба. След като те намерих, няма какво друго да направя, освен да приема решението на съдбата. Но не става точно така. Във всеки миг през остатъка от живота си аз ще избирам теб — пред баща си, пред собствения си интерес, дори пред семейство Дьо Клермон. — Устните му се притиснаха в моите и заглушиха протестите ми. Решителността на целувката му бе недвусмислена.

— Значи е решено — каза тихо Галоуглас.

Матю не откъсваше очи от моите. След това кимна.

— Да. С Даяна отиваме у дома. Заедно.

— Имаме работа да вършим, да правим приготовления — припомни Уолтър. — Остави това на нас. Жена ти изглежда изтощена, а и пътуването ще е уморително. И двамата трябва да почивате.

Никой от нас не се насочи към леглото, след като мъжете излязоха.

— Пребиваването ни в 1590 година не се оказа каквото се надявах — призна Матю. — Трябваше да бъда откровен с теб.

— Как да си откровен, след като Паството, процесите в Бъруик, елизабетинското разузнаване и Рицарите на Лазар очакват твоето внимание?

— Членството в Паството и работата ми на шпионин би трябвало да ни помагат, не да ни пречат. — Матю погледна през прозореца. — Мислех, че ще дойдем в „Старата ложка“, ще се възползваме от услугите на вдовицата Бийтън, ще намерим ръкописа в Оксфорд и ще си тръгнем след няколко седмици.

Прехапах устни, за да не му изтъкна слабостите на тази стратегия — Уолтър, Хенри и Галоуглас вече го бяха направили

неведнъж тази вечер — но изражението ми ме издаде.

— Беше късогледо от моя страна — призна той с въздишка. — И не само легендата ти се оказа проблем, нито избягването на очевидните капани като гоненията срещу вещиците и войните. И аз съм объркан. Голямата картина е ясна — това, което направих за Елизабет и Паството, както и контрашпионажа за баща ми. Но подробностите са избледнели. Знам коя дата сме, но не и кой ден от седмицата. Това означава, че не съм сигурен кой вестonosец трябва да пристигне и къде ще бъде следващата доставка. Бях готов да се закълна, че съм се разделил с Галоуглас и Хенкок преди Все светии.

— Дяволът винаги е в подробностите — промълвих аз. Избърсах засъхналата кървава следа, останала от сълзата му. Тя тръгваше от ъгъла на окото му и продължаваше надолу по бузата. — Трябваше да се досетя, че баща ти може да се опита да се свърже с теб.

— Беше въпрос на време писмото му да пристигне. Винаги когато Пиер ми носи пощата, аз събирам сили. Но куриерът днес вече дойде и си отиде. Почеркът му ме хвана неподготвен, това е всичко — обясни той. — Бях забравил колко бе решителен. Когато го измъкнахме от нацистите през 1944 година, тялото му беше толкова съсипано, че дори вампирската кръв не успя да му помогне да се възстанови. Филип не можеше да държи писалка. Обичаше да пише, но единственото, за което имаше сили, бе да дращи. — Знаех, че Филип е бил държан в плен през Втората световна война, но не бях запозната с подробностите за страданията, които е изтърпял в ръцете на нацистите, решени да установят колко болка може да понесе един вампир.

— Може би богинята е искала да се върнем в 1590 година не само заради мен. Срещата с Филип може да отвори старите ти рани и да им помогне да заздравеят.

— Не и преди да стане по-зле. — Матю наведе глава. — Но накрая може и да зараснат.

Пригладих косата върху твърдата му инатлива глава.

— Все още не си отворил писмото от баща си.

— Знам какво пише вътре.

— Може би все пак трябва да го отвориш.

Матю най-накрая пхна пръст под печата и го счупи. Монетата падна и той я хвана в дланта си. Когато разгъна дебелия хартия, от нея

се разнесе лек аромат на лаврово дърво и розмарин.

— На гръцки ли е? — попитах аз, след като надникнах през рамото му към единствения ред в писмото и разпознах буквата „фи“ отдолу.

— Да. — Матю прокара пръст по буквите и установи първия сензорен контакт с баща си. — Искан да се върна у дома. Незабавно.

— Ще понесеш ли да го видиш отново?

— Не. Да. — Пръстите му смачкаха страницата и я скриха в затворения му юмрук. — Не знам.

Взех листа от него и го изгладих. Монетата проблясваше в дланта на Матю. Такова малко парченце сребро, а предизвика толкова неприятности.

— Няма да се изправиш пред него сам. — Да съм до него, когато се срещне с мъртвия си баща, не беше кой знае какво, но бе всичко, с което можех да облекча мъката му.

— Всеки е сам, когато е с Филип. Някои смятат, че баща ми може да надниква в хорските души — промълви Матю. — Притеснявам се да те отведа там. Мога да предвидя как би реагирала Изабо: студенина, гняв, след това опрощение. Но за Филип нямам никаква идея. Никой не разбира как работи мозъкът му, каква информация има, какви капани поставя. Дори Паството не знае какво е намислил, а Бог им е свидетел, че достатъчно дълго са се опитвали да отгатнат.

— Ще го преживея — уверих го аз. Филип трябваше да ме приеме в семейството. Също като майката и братан Матю. Нямах да има друг избор.

— Не мисли, че можеш да го надвиеш — предупреди ме Матю. — Може и да приличаш на майка ми, както отбеляза Галоуглас, но дори тя се оплита в мрежите му от време на време.

— А ти член ли си на Паството в настоящето? Затова ли знаеше, че Нокс и Доменико също са членове? — Вещерът Питър Нокс ме преследваше от момента, в който поръчах Ашмол 782 в Бодлианската библиотека. А Доменико Микеле беше вампир със стара вражда със семейство Дьо Клермон. Той беше в Ла Пиер преди друг член на Паството да започне да ме измъчва.

— Не — отвърна кратко Матю и се обърна настрана.

— Значи това, което каза Хенкок: че в Паството винаги има по един Дьо Клермон, вече не е вярно? — Затаих дъх. Кажи „да“,

насърчавах го по телепатия, дори да е лъжа.

— Все още е вярно — изрече той равно и разби всичките ми надежди.

— Тогава кой?... — Замлъкнах. — Изабо? Болдуин? Със сигурност не и Маркър!

Не можех да повярвам, че майката на Матю, брат му и синът му може да са замесени, без някой да се е изпуснал за това.

— В родословното ми дърво има същества, които не познаваш, Даяна. Във всеки случай не ми е позволено да разкривам самоличността на този, който седи на масата на Паството.

— Някои от правилата, на които трябва да се подчиняваме, важат ли за семейството ти? — почудих се аз. — Месите се в политиката, виждала съм счетоводни книги, които го доказват. Да не би да се надяваш, че когато се върнем в настоящето, този тайнствен член на семейството ще ни защити по някакъв начин от гнева на Паството?

— Не знам — каза кратко Матю. — Вече не съм сигурен в нищо.

Плановете ни за заминаването бързо се оформиха. Уолтър и Галоуглас поспориха за най-добрия маршрут, докато Матю привеждаше делата си в ред.

Хенкок бе пратен в Лондон заедно с Хенри и опакован в кожа пакет с кореспонденция. Като благородник от видимия свят, графът бе призован в двореца за честването на годишнината на кралицата на 17 ноември. Джордж и Том заминаха за Оксфорд със значителна сума пари и опозорения Марлоу. Хенкок ги предупреди за ужасните последствия, които ще се стоварят, ако демонът създаде още неприятности. Матю може и да заминаваше надалеч, но Хенкок щеше да е на една сабя разстояние и нямаше да се поколебае да замахне с нея, ако се наложеше. В допълнение Матю инструктира Джордж какви точно въпроси за алхимичния ръкопис да задава на учените от Оксфорд.

Моите приготовления бяха далеч по-прости. Имах няколко вещи, които трябваше да опаковам: обещите на Изабо, новите си обувки и една-две рокли. Франсоаз положи огромни усилия да ми ушие строга рокля с цвят на канела за пътуването. Нейната висока, поръбена с кожа яка се закопчаваше плътно и пазеше от вятър и дъжд. Коприненомеката лисича кожа, която Франсоаз приши в подплатата на

наметката ми, щеше да ме топли добре, както и кожата, с която поръби бродираните ми нови ръкавици.

Последното, което трябваше да свърша в „Старата ложка“, бе да занеса книгата, дадена ми от Матю, в библиотеката. Можех лесно да я загубя по пътя към Сет-Тур, а исках дневникът ми да е на сигурно място, по възможност далеч от любопитни очи. Наведох се над лехите и откъснах клонки розмарин и лавандула. След това на бюрото на Матю избрах перо и мастилница и написах един последен текст.

„5 ноември 1590 година, студено, вали.
Новини от дома. Готвим се за пътуване.“

След като духнах леко, за да помогна на мастилото да изсъхне, пъхнах розмарина и лавандулата между страниците. Леля ми използваше розмарин, за да прави магии за спомен, а лавандулата — за да вдъхне малко повече предпазливост на любовните заклинания. Подходяща комбинация за сегашното ни положение.

— Пожелай ни късмет, Сара — прошепнах аз и сложих малкото томче в края на полицата с надеждата, че ще го намеря там, когато се върна.

7.

Рима Хаен мразеше месец ноември. Светлите часове намаляваха и всеки следващ ден губеха битката срещу сенките миг по-рано. По това време бе ужасно да си в Севиля — целият град се готвеше за празниците и непрекъснато валеше. Обичайно хаотичните шофьорски умения на жителите ставаха още по-опасни.

Рима бе прикована на бюрото си от седмици. Шефът ѝ бе решил да разчисти складовите помещения на тавана. Миналата зима дъждът бе пробил през старите напукани керемиди на покрива на разнебитената къща, а прогнозата за следващите месеци беше дори по-лоша. Нямаше пари за поправка, затова хората от поддръжката мъкнеха мухлясали кашони надолу по стълбите, за да се предпази всичко ценно от повреда в предстоящите бури. От останалите вещи се отърваха дискретно, и то така, че никой потенциален дарител да не разбере какво се бе случило.

Беше мръсна измама, но все някой трябваше да я свърши, помисли си Рима. Библиотеката беше малка, специализиран архив с оскъдни ресурси. Основната част на колекцията идваше от андалуско семейство, чиито членове можеха да проследят корените си чак до времето, когато християните бяха превзели обратно полуострова от мюсюлманските воители, отнели го от тях през 8-и век. Малцина учени намираха причини да ровят из странния спектър от книги и предмети, които семейство Гонсалви бе събирало през годините. Повечето изследователи ползваха главния архив и спореха за Колумб. Гражданите на Севиля пък предпочитаха в библиотеките им да има последния трилър, а не разпадащи се йезуитски наръчници от 18-и век и женски модни списания от 19-и.

Рима взе малко томче от ъгъла на бюрото си и свали очилата с цветни рамки от темето си, където те държаха косата ѝ назад. Беше забелязала книжката преди седмица, когато работник от поддръжката бе изпуснал дървена касетка пред нея и бе изсумтял от неудоволствие. Оттогава тя я бе записала в каталога като „Ръкопис на Гонсалви 4890“ със следното описание: „Английска домакинска книга, автор —

анонимен, от края на 16-и век“. Като повечето домакински книги и тази бе предимно празна. Рима бе виждала подобна, но испанска, собственост на потомък на семейство Гонсалви, пратена на Университета на Севиля през 1628 година. Книжката бе с хубава подвързия, индексирана, разчертана и номерирана с красиво изписани с разноцветно мастило цифри. В нея нямаше и една дума. Дори и в миналото хората невинаги са си изпълнявали намеренията.

В домакински книги като тази се вписваха библейски цитати, откъси от стихотворения, девизи и сентенции на класически автори. Обикновено включваха и списъци за пазаруване, текстове на неприлични песни и описания на странни или важни събития. Тази обаче беше различна, помисли си Рима, докато черните ѝ очи се стрелкаха по страниците. За нещастие някой бе откъснал първия лист. На него най-вероятно е било написано името на автора. Без него на практика нямаше никакъв шанс да се идентифицира собственикът или някои от другите хора, споменати вътре с инициали. Историците се интересуваха много по-малко от свидетелства без имена и лица, сякаш анонимността им правеше човека зад тях по-малко важен.

На останалите страници имаше списък с видовете английски монети, използвани през 16-и век и относителната им стойност. На страница отзад бе нахвърлян набързо списък с дрехи: наметало, два чифта обувки, рокля с кожена подплата, шест камизоли, четири фусты, чифт ръкавици. Имаше и няколко записа с дати, които нямаха никакъв смисъл, и описание на лекарство против главоболие — кодъл, направен от мляко и вино. Рима се усмихна и се почуди дали би помогнало и срещу нейната мигрена.

Би трябвало вече да е върнала малкото томче в заключените помещения на третия етаж, където се складираха ръкописите, но нещо в него я караше да продължава да го държи край себе си. Беше очевидно, че го е писала жена. Кръглият почерк бе умилително несигурен и думите се виеха по страниците обилно напръскани с капки мастило. Нито един образован мъж от 16-и век не е писал така, освен ако не е бил болен или стар. А авторката на книгата не бе нито едно от двете. Записите носеха любопитна жизнерадост, която никак не се връзваше с несигурното писане.

Беше показала ръкописа на Хавиер Лопес, чаровния, но и напълно неквалифициран служител, нает от последните представители

на семейство Гонсалви да превърне семейната къща и нейната мебелировка в библиотека или музей. Неговият просторен офис на първия етаж беше облицован с фин махагон и разполагаше с единствените работещи печки в сградата. По време на краткия им разговор той отхвърли предположението ѝ, че книжката заслужава внимателно изучаване. Също така ѝ забрани да я снима и да показва снимките на колеги в Обединеното кралство. А когато сподели убеждението си, че томчето е принадлежало на жена, директорът промърмори нещо за фемитистките и ѝ махна с ръка да излезе от кабинета му.

И така книгата остана на бюрото ѝ. В Севиля такъв предмет винаги се оказваше нежелан и маловажен. Никой в Испания не би погледнал английска домакинска книжка. Ходеха за това в Британската библиотека или в Шекспировата библиотека на Фолджър в Съединените щати.

Само един странен мъж идваше от време на време да рови из колекцията. Беше французин и пронизващият му поглед караше Рима да се чувства неудобно. Ербер Кантал или май беше Жербер Кантал? Не можеше да си спомни. Остави и визитка при последното си посещение и я окуражи да му се обаждат винаги, щом постъпи нещо ново. Когато Рима попита за какво точно ново очаква да му се обаждат, мъжът каза, че се интересува от всичко. Този отговор не ѝ помогна особено.

А ето че се бе появило нещо ново. За нещастие визитната картичка на мъжа я нямаше никъде, макар че тя опразни бюрото си в опит да я открие. Рима нямаше намерение да го чака да дойде пак, за да сподели с него за малката книжка. Може би той ще се заинтригува от нея повече от шефа ѝ.

Рима прелисти страниците. Между две от тях намери малка клонка лавандула и ронещи се листа от розмарин. Не ги бе виждала преди и внимателно ги взе. За миг от увехналите цветове се надигна слаб аромат, който изгради връзка между нея и личността, живяла преди стотици години. Рима се усмихна тъжно, като си помисли за жената, която никога нямаше да познава.

— Mas basura.^[1] — Даниел от поддръжката се бе върнал. Износеният му сив гащеризон се бе изцапал от пренасянето на кашони от тавана. Избути още няколко кутии от разнебитената количка на

пода. Въпреки че беше студено, по челото му бе избила пот. Той я обърса с ръкава си и остави по лицето си размазана следа от черен прах. — Safe?^[2]

За трети път тази седмица я канеше да излязат. Рима знаеше, че я намира за привлекателна. Следите от берберския произход на майка ѝ се харесваха на някои мъже. Кое то не беше изненадващо, след като те бяха основно по меките ѝ извивки, топлатата кожа и бадемовите очи. Даниел ѝ шепнеше неприлични коментари, отъркваше се в нея, когато тя отиваше до стаята с пощата, и от години зяпаше гърдите ѝ. А това, че бе десет сантиметра по-нисък от нея и два пъти по-възрастен, изобщо не го спираше.

— Estoy muy ocupada^[3] — отвърна Рима.

Даниел изсумтя недоверчиво. Погледна пак към кашоните, преди да си тръгне. В този най-отгоре имаше кожен маншон и препарирано орехче върху поставка от кедър. Даниел поклати глава, втрещен, че тя предпочита да прекарва времето си сред мъртви животни вместо с него.

— Gracias^[4] — каза тихо Рима, когато той излизаше. Затвори внимателно книгата и се върна на бюрото си.

Докато местеше съдържанието на кашона на близката маса, очите на Рима все бягаха към малкото томче с проста кожена подвързия. Дали след четиристотин години единственото свидетелство за нейното съществуване щеше да бъде страница от календара ѝ, списък с покупки и рецептата на баба ѝ за сладки? Дали щяха да приберат вещите ѝ в кутия с надпис „Анонимна, без значение“ и да я складира в архив, който никой не посещава?

Такива мрачни мисли задължително носеха лош късмет. Рима потрепери и докосна амулета си във формата на ръката на дъщерята на Пророка — Фатима. Той висеше на шията ѝ на кожена лентичка и се предаваше сред жените в семейството откакто се помнеше.

— Khamisa fi ainek^[5] — прошепна тя с надеждата думите да я пазят от злите духове, които може би без да иска бе повикала.

---

[1] Още боклуци (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Кафе? (исп.). — Б.пр. ↑

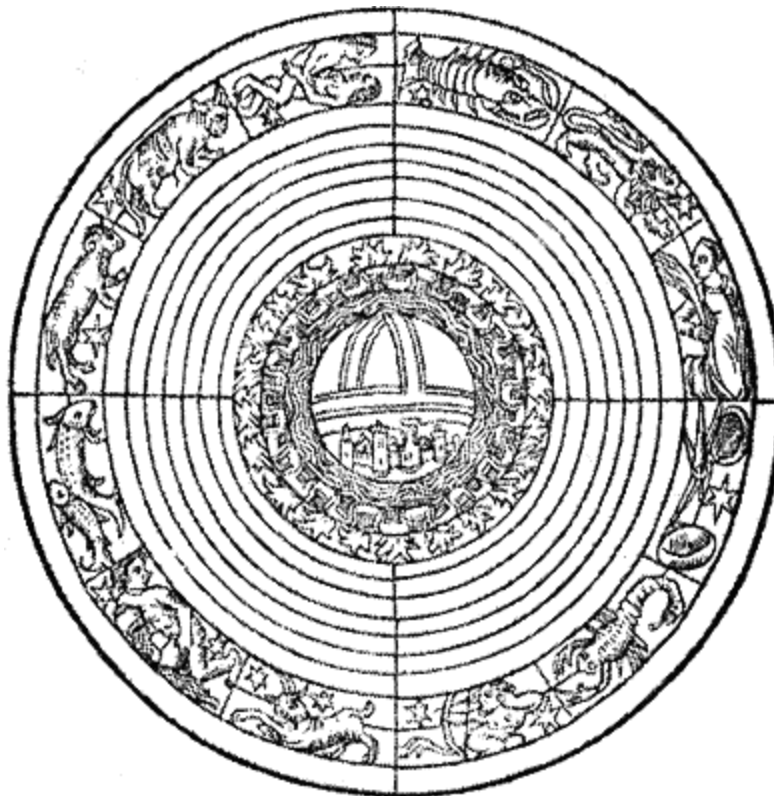
[3] Много съм заета (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Пет пръста в окото ти — популярно берберско заклинание против уроки. — Б.пр. ↑

ЧАСТ II

СЕТ-ТУР И СЕЛО СЕН ЛЮСИЕН

8.

— Обичайното място ли? — попита тихо Галоуглас, като остави греблата и вдигна единственото платно. Макар да оставаха повече от четири часа до изгрев-слънце, в мрака се виждаха и други съдове. Съзрях сенчестите очертания на още едно платно и фенер, който се клатеше на кърмата на близка лодка.

— Уолтър каза, че отиваме в Сен Мало — обадох се аз. Виеше ми се свят от вълнението. Рали ни бе придружил от „Старата ложка“ до Портсмът и бе водил лодката, която ни откара до Гърнси. Оставихме го на пристанището край село Сен Пиер Порт. Повече не можеше да продължи — не и без да плати с главата си в католическа Европа.

— Много добре помня накъде Рали ми каза да плавам, лелю, но той е пират. И англичанин. И не е тук. Питам Матю.

— Immensi tremor oceani^[1] — прошепна Матю, докато се вглеждаше в надигащото се море. Така взрян в океана приличаше на статуя. И отговорът му на въпроса на племенника му беше странен: трептенето на огромния океан. Почудих се дали не бях разбрала погрешно някоя английска дума.

— Приливът ще е с нас, а и сме по-близо по суша до Фужер, отколкото до Сен Мало. — Галоуглас продължи, сякаш разбра думите на Матю: — При това време е еднакво студено и по суша, и по вода, а и ни чака доста път с коне.

— И ти ще ни оставиш и ще си тръгнеш. — Това не бе въпрос, а заявяване на факт. Клепачите на Матю се спуснаха. Той кимна. — Много добре.

Галоуглас придърпа платното и лодката смени курса от юг на изток. Матю седна на палубата до мен, облегна се на подпорите на корпуса, прегърна ме и ме зави с наметалото си.

Беше невъзможно да се наспим, но аз задряхах на гърдите на Матю. До този момент пътуването беше тежко, конете стигнаха предела на силите си, реквизирахме лодки. Температурите бяха ниски и по дрехите ни от английска вълна се появи тънък слой лед. Галоуглас и Пиер не спираха да бърбят на някакъв френски диалект, но Матю си

мълчеше. Отговаряше на въпросите, но криеше мислите си зад маска на зловещо спокойствие.

Около зазоряване падна мъгла и заваля сняг. Брадата на Галоуглас побеля и той заприлича на Дядо Коледа. Пиер нагласи платната по негова команда и пред нас се показва сиво-белият бряг на Франция. След не повече от трийсет минути приливът се втурна към сушата. Вълните издигнаха лодката и видяхме през мъглата как една камбанария пронизва облаците. Беше изненадващо близо, но основата ѝ бе скрита от лошото време. Ахнах.

— Дръж здраво — каза мрачно Галоуглас, когато Пиер пусна платното.

Лодката се втурна през мъглата. Виковете на чайките и ударите на вълните в скалите ми дадоха да разбера, че сме близо до брега, само че лодката не забави ход. Галоуглас заби греблото в кипналата вода и рязко промени посоката. Някой извика — за предупреждение, или за поздрав.

— Il est le chevalier de Clermont!^[2] — извика в отговор Пиер, като направи с длани фуния пред устата си. Думите му бяха посрещнати с мълчание, после в студения въздух се разнесоха бързи стъпки.

— Галоуглас! — Бяхме се отправили право към стена. Заопипвах за гребло, за да се предпазя от опасността. Но веднага щом пръстите ми го обвиха, Матю го издърпа от ръцете ми.

— Той акостира на това място от векове, а предците му даже от по-отдавна — каза ми спокойно. Беше невероятно, но носът на лодката се изви още веднъж рязко наляво и корпусът се озова успоредно на гранитната стена. Високо над нея се появиха четирима мъже с куки и въжета, които се опитваха да вържат здраво плавателния ни съд. Нивото на водата продължи да се покачва с тревожна бързина и ни понесе нагоре, докато се озовахме на едно равнище с малка каменна постройка. Видях и стълбище, което се виеше нагоре, докато изчезне от поглед. Пиер скочи на кея. Заговори бързо и тихо и посочи към лодката. Двама въоръжени войници се приближиха към нас за миг, след това отстъпиха към стълбището.

— Пристигнахме в Мон Сен Мишел, мадам. — Пиер ми подаде ръка. Опрях се на нея и излязох от лодката. — Тук ще си починете, докато милорд говори с абата.

Познанията ми за острова бяха ограничени и се основаваха на разкази на приятели, които плаваха всяко лято около остров Уайт. Знаех, че е обграден с плитчини и плаващи пясъци и при прилив и опасни течения лодките се разбиват в скалите му. Погледнах през рамо към малката ни лодка и потръпнах. Беше истинско чудо, че още бяхме живи.

Докато се опитвах да се ориентирам, Матю погледна към племенника си, който стоеше неподвижен на кърмата.

— За Даяна ще е по-безопасно, ако и ти дойдеш.

— Когато приятелите ти не я вкарват в неприятности, жена ти изглежда напълно способна да се грижи за себе си. — Галоуглас вдигна поглед към мен и се усмихна.

— Филип ще пита за теб.

— Кажи му... — Галоуглас млъкна и се взря в далечината. Сините му очи бяха пълни с копнеж. — Кажи му, че още не съм успял да забравя.

— Заради него трябва да се опиташ да простиш — каза тихо Матю.

— Никога няма да простя — отвърна хладно Галоуглас — и Филип никога не би поискал това от мен. Баща ми умря в ръцете на французите и нито едно същество не се изправи срещу краля. Докато не се помиря с миналото, кракът ми няма да стъпи във Франция.

— Юг вече го няма, мир на душата му. Дядо ти все още е сред нас. Не пропилявай времето, през което можеш да бъдеш с него.

Матю излезе от лодката. Без дума за сбогуване той се обърна, хвана ме за лакътя и ме поведе към проскубана горичка от дървета с голи клони. Почувствах тежестта на хладния поглед на Галоуглас, затова се обърнах и срещнах очите на келта. Той вдигна ръка — мълчалив знак, че си тръгва.

Матю мълчеше, когато приближихме стълбите. Не виждах накъде водят и скоро им изгубих бройката. Съсредоточих се да пазя равновесие по изтърканите гладки стъпала. От полата ми падаха парчета лед и вятърът свиреше в широката ми качулка. Пред нас се отвори тежка врата с железни орнаменти, ръждясали и издълбани от солените пръски.

Още стъпала. Стиснах устни, вдигнах полата си и продължих напред.

Още войници. Когато ги наближихме, те се прилепиха към стените, за да ни направят място да минем. Пръстите на Матю стиснаха малко по-силно лакътя ми, но иначе изобщо не обърна внимание на мъжете, все едно бяха духове.

Влязохме в помещение, където имаше гора от колони, подпирщи извития таван. Огромните камини по стените излъчваха блажена топлина. Въздъхнах с облекчение, изтръсках наметалото си и пръснах вода и лед във всички посоки. Тихо покашляне привлече вниманието ми към мъж, застанал пред едно от огнищата. Беше облечен в червено кардиналско расо, но изглеждаше малко под трийсет години — беше ужасно млад, за да се е издигнал толкова високо в йерархията на католическата църква.

— А, рицарят Дьо Клермон. Или днес ви наричаме другояче? Отдавна отсъствате от Франция. Може би сте взели и името на Уолсингъм заедно с работата му, след като той вече е в ада, където му е мястото. — Английският на кардинала беше безупречен, макар и с тежък акцент. — По нареждане на сеньор се оглеждаме за вас от три дни. Но никой не спомена нищо за жена.

Матю пусна ръката ми, за да може да пристъпи напред. Ловко прегъна лявото си коляно, коленичи и целуна пръстена на протегнатата ръка на мъжа.

— Ваше Високопреосвещенство, мислех, че сте в Рим за избора на нов папа. Представете си колко се радвам да ви намеря тук. — Матю не изглеждаше никак радостен. Зачудих се тревожно в какво се бяхме забъркали, след като дойдохме на Мон Сен Мишел, а не в Сен Мало, както бе планирал Уолтър.

— В момента Франция се нуждае от мен повече, отколкото кардиналският съвет. Последните убийства на крале и кралици не се нравят на Бога. Очите на кардинала проблеснаха предупредително. — Вашата кралица скоро ще разбере, когато се срещне с Него.

— Не съм тук, за да върша работа на англичаните, кардинал Жоаюз. Да ви представя съпругата ми Даяна. — Матю държеше сребърната монета на баща си между показалеца и средния си пръст. — Връщаме се у дома.

— И аз така бях информиран. Баща ви изпрати това, за да е сигурен, че ще стигнете жив и здрав. — Жоаюз подхвърли някакъв

лъскав предмет към Матю, който го хвана изкусно. — Филип дьо Клермон се забравя и се държи все едно е крал на Франция.

— Баща ми няма необходимост да управлява, защото е острата сабя, която качва и сваля кралете от престола — каза тихо Матю. Плъзна златния пръстен върху обличения си в ръкавица среден пръст. Беше с гравирани червен камък. Бях сигурна, че гербът на пръстена бе същият като белега на гърба ми. — Господарите ви знаят, че ако не беше баща ми, католическата кауза щеше да бъде изгубена във Франция. И вас нямаше да ви има...

— Може би за всички заинтересовани би било по-добре сеньор да е крал вместо настоящия протестант на престола. Но тази тема трябва да обсъдим насаме — каза уморено кардинал Жоаюз. Махна на един слуга, който стоеше в сенките край вратата. — Заведи съпругата на рицаря в стаята й. Ние трябва да тръгваме, мадам. Съпругът ви е бил сред еретици прекалено дълго. Дълъг престой на колене върху студен под ще му припомни кой е наистина.

Тревогата ми, че оставам сама на такова място, трябва да се е изписала на лицето ми.

— Пиер ще остане с теб — увери ме Матю, преди да се наведе и да притисне устните си в моите. — Ще тръгнем при отлива.

И това бе последният път, когато видях учения Матю Клермон. Мъжът, който тръгна към вратата, вече не беше оксфордски академик, а ренесансов принц. Личеше си по стойката, изправените му рамене, излъчването на стаена сила и хладния поглед в очите му. Хамиш се оказа прав, когато ме предупреди, че Матю няма да е същият тук. Под спокойната му външност се извършваше пълна метаморфоза.

Някъде високо над нас започнаха да бият камбани, за да оповестят кръглия час.

Учен. Вампир. Воин. Шпионин. Камбаните спряха след последния звън.

Принц.

Чудех се какво още ще ми разкрие нашето пътешествие за този сложен мъж, за когото се бях омъжила.

— Да не караме Бог да чака, кардинал Жоаюз — каза строго Матю. Жоаюз го последва, сякаш Мон Сен Мишел принадлежеше на семейство Дьо Клермон, а не на църквата.

Застаналият до мен Пиер въздъхна тихо.

— *Milord est lui-meme* — промълви той с облекчение.
Милорд е себе си. Но дали още беше мой?

Матю може и да беше принц, но нямаше съмнение кой е кралят.

С всеки удар на копито на нашите коне по заледения път влиянието на баща му ставаше все по-силно. Колкото повече приближавахме Филип дьо Клермон, толкова по-дистанциран и властен ставаше синът му — комбинация, която ме изправяше на нокти и доведе до няколко разгорещени спора. Матю винаги се извиняваше за надменното си поведение, щом се успокоеше, и тъй като знаех под какъв стрес от предстоящата среща е, му прощавах.

След като се осмелихме да преминем оголените пясъци около Мон Сен Мишел по време на отлива и тръгнахме към вътрешността, съюзниците на Дьо Клермон ни посрещнаха в град Фужер и ни настаниха в кула, удобно разположена на градската стена, гледаща към френската провинция. Две нощи по-късно пешаци с факли ни посрещнаха на пътя, водещ към град Боже. На ливреите им видях познатия знак — герба на Филип от кръст и полумесец. Бях го зървала и преди, когато ровех в чекмеджето на Матю в Сет-Тур.

— Какво е това място? — попитах, след като посрещачите ни заведоха до изоставен замък. Беше учудващо топъл, макар да бе празен, и по ехтящите коридори се носеше вкусен аромат на сготвено.

— Домът на стар приятел. — Матю свали обувките от замръзналите ми крака. Палците му се притиснаха в студените ми стъпала и кръвта започна да се връща в крайниците ми. Простенах. Пиер ми подаде чаша ароматно вино. — Беше любимата ловна резиденция на Рене. Беше толкова пълна с живот, когато той живееше тук заедно с творци и учени във всяка стая. Сега баща ми го управлява. При тези постоянни войни нямаше възможност да обърнем на замъка вниманието, от което се нуждае.

Докато бяхме в „Старата ложка“, Матю и Уолтър ми бяха прочели лекция за продължаващите вражди между френските протестанти и католици по повод кой да контролира короната и съответно — страната. От прозорците ни във Фужер бях видяла в далечината дим, който издаваше лагер на протестантите; пътят ни беше осеян с разрушени къщи и църкви. Бях смаяна от степента на опустошението.

Заради конфликта внимателно съчинената ми легенда трябваше да се промени. В Англия бях протестантка от френски произход, бягаща от родината си, за да си спаси живота и да изповядва вярата си. Тук беше жизненоважно да съм многострадална английска католичка. Матю някак си успяваше да запомни всички лъжи и полуистини, с които трябваше да поддържа многобройните си самоличности, да не говорим за историческите подробности за всяко място, през което минавахме.

— Сега сме в провинция Анжу. — Дълбокият му глас ме върна в реалността. — Хората, които срещаш, ще подозират, че си протестантска шпионка, защото говориш английски, без значение какво им разправяме. Тази част от Франция отказвала признае краля и предпочита католически владетел.

— Какъвто е Филип — промълвих аз. Не само кардинал Жоаюз се възползваше от влиянието на Филип. Католически свещеници с хлътнали бузи и изцъклени очи се бяха спирали да говорят с нас по пътя, споделяха новини и изпращаха благодарности на бащата на Матю за неговата помощ. Никой не си тръгна с празни ръце.

— Не че го е грижа за разликите в християнските религии. В други части на страната баща ми подкрепя протестантите.

— Това е забележителна помирителна позиция.

— Просто иска да спаси Франция от самата нея. Миналия август новият ни крал Анри Наварски се опита да принуди Париж да приеме неговите религиозни и политически възгледи. Парижаните избраха да гладуват, вместо да се кланят на протестантски крал. — Матю прокара пръсти през косата си, което бе знак, че е притеснен. — Хиляди умряха и сега баща ми вече няма вяра на обикновените хора, че могат да излязат от тази бъркотия.

Филип не бе склонен да оставя сина си сам да се грижи за делата си. Пиер ни събуди преди изгрев-слънце, за да ни съобщи, че новите коне са оседлани и готови. Беше получил съобщение, че ни очакват в град на повече от двеста мили след два дни.

— Невъзможно. Не можем да пътуваме толкова бързо! — Бях в добра физическа форма, но нито една съвременна тренировка не се равняваше на петдесет мили езда на ден през полята през ноември.

— Нямаме особен избор — каза мрачно Матю. — Ако се забавим, ще прати още хора да ни дават зор да побързаме. По-добре да

постъпим както иска.

По-късно същия ден, когато бях на ръба да се разплача от умора, Матю ме качи на седлото си, без да ме пита, и язди така, докато конете не се изтощиха. Бях прекалено уморена, за да протестирам.

Стигнахме каменните стени и дървените къщи на Сен Беноа точно по график, както Филип бе наредил. Вече бяхме достатъчно близо до Сет-Тур и нито Пиер, нито Матю се интересуваха от приличието, затова яздех като мъжете. Въпреки че се движехме по разписание, Филип продължаваше да праща все повече служители, които да ни придружават, сякаш се боеше, че ще си променим решението и ще се върнем обратно в Англия. Някои ни следваха по петите по пътищата. Други разчистваха пътя, осигуряваха храна, коне, стаи в претъпканите странноприемници, подслон в усамотени къщи и барикадирани манастири. След като изкачихме каменистите хълмове, образувани от угасналите вулкани в Оверн, започнахме често да забелязваме силуети на ездачи по непристъпните върхове. След като ни видеха, бягаха напред, за да докладват за придвижването към Сет-Тур.

Два дни по-късно на стъмняване с Матю и Пиер спряхме на един от тези сурови планински върхове. Замъкът на семейство Дьо Клермон едва се виждаше през снежната виелица. Правите линии на централната част ми бяха познати, но иначе можеше и да не го разпозная. Крепостните стени бяха недокоснати, както и шестте кръгли кули с конусовидни медни покриви, покрити с мека зелена патина. Дим се виеше от комините, скрити зад бойниците, чиито парапети сякаш бяха оформени от великан с назъбена ножица. Вътрешната градина бе покрита със сняг, виждаха се и правоъгълниците с насаждения зад сградата.

В съвременното крепостта бе отблъскваща. Но сега, по време на религиозната и гражданска война наоколо, отбранителните ѝ качества бяха дори още по-очевидни. Огромна страшна порта отделяше и пазеше Сет-Тур от селото. Вътре бродеха много хора, повечето от които въоръжени. През снежинките на отслабващата светлина забелязах във вътрешния двор множество дървени конструкции. Светлинките от малките им прозорци очертаваха продълговати кубове в топъл цвят по сивите каменни стени и покритата със сняг земя.

Кобилата ми изпръхтя и дъхът ѝ се закълби във въздуха. Беше най-качественото животно, което яздех от началото на пътуването. Сегашният жребец на Матю беше голям, мастиленочерен и опърничав, гневеше се на всеки, който го доближеше, да не говорим за ездача на гърба му. И двата коня бяха от конюшните на Дьо Клермон и си знаеха пътя към вкъщи, нямаха търпение да стигнат до кофите с овес и топлите ясли.

— Dieu! Това е последното място на земята, на което смятах, че ще се озова. — Матю премигна бавно, сякаш очакваше, като отвори очи, замъкът да е изчезнал.

Пресегнах се и го хванах за ръката.

— Още имаш избор. Можем да обърнем. — Пиер ме погледна със съжаление, а Матю ми се усмихна тъжно.

— Не познаваш баща ми. — Погледът му се върна на замъка.

Когато най-накрая преминахме портите на Сет-Тур, целият ни път нататък бе осветен от факли. Дървените врати, обковани с желязо, бяха отворени и ни очакваха. Четирима мъже стояха тихо на пост, докато преминавахме. Портата се затръшна зад нас и двама души издърпаха огромното резе. Шестте дни езда през Франция ме бяха научили, че е разумно да се вземат такива предохранителни мерки. Хората бяха подозрителни към непознатите, бояха се от мародерски банди, от кръвопролития и насилие, от нов господар, на когото ще трябва да угаждат.

Вътре ни очакваше цяла армия от вампири и обикновени хора. Пет-шест от тях се погрижиха за конете. Пиер подаде на един от тях малък пакет с писма, а другите започнаха да го разпитват тихо и да хвърлят скришом погледи към мен. Никой не ме доближи и не дойде да ми предложи помощ. Седях на коня си, треперех от умора и студ и търсех с поглед Филип. Той със сигурност би наредил на някого да ми помогне да сляза.

Матю забеляза нещастieto ми и обърна коня си със завидна лекота и грациозност. След няколко бързи скока на животното вече бе до мен, свали безчувствения ми вече крак от стремето и леко го разтърка, за да възстанови подвижността му. Благодарих му, не исках първото ми идване в Сет-Тур да започне с падане в отъпкания сняг и калта във вътрешния двор.

— Кой от тези мъже е баща ти? — прошепнах, когато той мина под шията на коня, за да направи същото и с другия ми крак.

— Никой. Той е вътре, прави се на незаинтересован, макар че настояваше да яздим все едно ни гони самият Цербер. И ти трябва да влезеш. — Матю започна да раздава кратки заповеди на френски, разпращаше ококорените слуги във всички посоки, докато накрая остана само един вампир в подножието на виещо се като тирбушон стълбище, което водеше към вратата на замъка. Отново бях разтърсена от сблъсъка на минало и настояще, когато си спомних как се качвах по каменните стълби, които още не бяха построени, и се срещнах с Изабо за първи път.

— Ален. — Изражението на Матю се смекчи от облекчение.

— Добре дошъл у дома. — Вампирът говореше на английски. Когато се приближи с леко накуцване, го разгледах по-подробно: посивяла коса, бръчици около милите му очи, жилава фигура.

— Благодаря, Ален. Това е съпругата ми Даяна.

— Мадам Дьо Клермон. — Ален се поклони, но остана на почтително разстояние.

— Радвам се да се запознаем, Ален. — Не се познавахме, но вече свързвах името му със силна лоялност и подкрепа. Точно на него Матю се бе обадил посред нощ, за да се увери, че в Сет-Тур през 21-ви век ме очаква храна.

— Баща ти те очаква — каза Ален и отстъпи, за да минем.

— Кажете да пратят храна в покоите ми, нещо просто. Даяна е уморена и гладна. — Матю подаде на Ален ръкавиците си. — Ще се видя с него веднага след като я настаня.

— Той очаква и двама ви. — Ален се постара изражението му да остане безстрастно. — Внимавайте със стълбите, мадам. Стъпалата са заледени.

— Нима? — Матю вдигна поглед към централната квадратна кула и стисна устни. Хвана ме здраво за лакътя и аз без проблеми поех по стълбите. Но краката ми толкова силно трепереха след изкачването, че на входа се спънах в една неравна плоча. Това бе достатъчно Матю да кипне.

— Филип се държи неразумно — тросна се той, докато ме прихващаше през кръста. — Тя е пътувала дни наред.

— Заповедите му бяха съвсем ясни, сър. — Строгата официалност на Ален беше предупреждение.

— Няма нищо, Матю. — Свалих качулката и огледах голямата зала. Нямаше ги доспехите и пиките, които бях видяла през 21-ви век. Вместо тях видях резбован дървен параван, който пазеше от течението, когато вратата се отвореше. Нямаше ги и фалшивите средновековни декорации, кръглата маса, порцелановата купа. Когато топлият въздух от камината се смесваше с по-студения отвън, гоблените на каменните стени се поклащаха. Останалото пространство бе запълнено от две дълги маси с ниски пейки от двете страни. Между тях сновяха мъже и жени и редяха чинии и чаши за вечеря. Имаше място да се съберат десетина-дванайсет души. Галериите горе сега не бяха празни, а пълни с музиканти, които настройваха инструментите си.

— Невероятно. — Въздъгнах, устните ми бяха изтръпнали.

Студени пръсти сграбчиха брадичката ми и я завъртяха.

— Ти си посиняла — установи Матю.

— Ще донеса мангал за краката ѝ и греяно вино — обеща Ален. — И ще хвърлим още дърва в огъня.

Появи се топлокръвно човешко същество и ми взе наметалото. Матю се обърна рязко към помещението, което познавах като стаята за закуска. Заслушах се, но не чух нищо.

Ален поклати глава извинително.

— Той не е в добро настроение.

— Очевидно. — Матю сведе очи. — Филип ни вика. Сигурна ли си, Даяна? Ако не искаш се виждаш с него тази вечер, ще посрещна сам гнева му.

Нямаше да оставя Матю сам на първата среща с баща му след шест десетилетия. Той бе до мен, когато се изправях срещу собствените си призраци, щях да направя същото за него. След това щях да си легна и смятах да остана в леглото до Коледа.

— Да вървим — казах решително и вдигнах полата си.

Сет-Тур бе прекалено стар замък и нямаше съвременни удобства, като коридори например, затова се провряхме под арката вдясно от камината и влязохме в ъгъл от залата, който един ден щеше да се превърне в големия салон на Изабо. Не беше претъпкано с изящни мебели, обзавеждането носеше същата строгост, която бях видяла на всички други места по време на пътуването. Тежките дъбови мебели

трудно се крадяха и можеха да издържат при битки, както свидетелстваше дълбоката диагонална резка на раклата.

Оттам Ален ни заведе в стаята, в която с Изабо един щяхме да закусваме сред теракотени стени на маса, отрупана с глинени съдове и тежки сребърни прибори. Никак не приличаше на стаята в сегашното ѝ състояние, в нея имаше само маса и стол. Плотът на масата бе покрит с книжа и приспособления за писане. Нямах много време да оглеждам, защото веднага тръгнахме нагоре по изтъркано каменно стълбище към непозната за мен част от замъка.

Стълбите рязко свършваха на широка площадка. Вляво започваше дълга галерия, украсена със странна сбирка от предмети, оръжия, портрети и мебели. На мраморната глава на древен бог небрежно бе килната смачкана златна корона. Огромен кървавочервен рубин с размерите на яйце премигваше зловещо към мен от центъра ѝ.

— Насам — каза Ален и ни посочи следващата стая. Там имаше друго стълбище, водещо нагоре. От двете страни на затворената врата бяха поставени няколко неудобни пейки. Ален изчака търпеливо и мълчаливо за отговор на почукването си. Той дойде под формата на една-единствена латинска дума, която отекна през дебелото дърво.

— Introite.^[3]

Матю се стресна. Ален хвърли разтревожен поглед към него и бутна вратата. Тя тихо се завъртя на здравите си, добре смазани панти.

С гръб към нас седеше мъж с блестяща коса. Дори седнал си личеше, че е доста висок, с широки атлетични рамене. Неспирното стържене на писалка по хартия звучеше в устойчива хармония с пукането на дървата в камината и поривите на вятъра, който виеше навън.

Над цялата тази музика в стаята се извиси един басов тон.

— Sedete.^[4]

Беше мой ред да се стресна. Тъй като нямаше врата, която да отрази или приглуши гласа на Филип, той кънтя, докато ушите ме заболяха. Този мъж бе свикнал да му се подчиняват, и то веднага, без да се задават въпроси. Краката ми сами тръгнаха към двата очакващи ни стола, за да седна, както ми бе заповядал той. Направих три крачки и чак тогава осъзнах, че Матю е още на прага. Върнах се до него и сграбчих ръката му. Обърканият Матю бе забил поглед в пода и клатеше глава, за да се отърси от спомените си.

Само след секунди вече бяхме прекосили стаята. Аз се настаних на стола с обещаните вино и мангал, на който да си сгрея краката. Ален се оттегли с изпълнен със съчувствие поглед и леко кимване. Зачакахме. За мен беше трудно, но за Матю направо непоносимо. Напрежението му нарастваше, докато накрая почти завибрира от потиснатите емоции.

Докато баща му уважи присъствието ни, тревогата и гневът ми бяха опасно близо до повърхността. Взирах се в ръцете си и се чудех дали са достатъчно силни, за да го удуша. Тогава усетих две леденостудени петна върху сведената си глава. Вдигнах брадичка и се озовах срещу жълто-кафявите очи на древногръцки бог.

Когато за първи път видях Матю, инстинктите ми подсказваха да бягам. Но едрият и мрачен Матю от онази септемврийска вечер в Бодлианската библиотека не изглеждаше и наполовина толкова свръхестествен. И не че Филип дьо Клермон приличаше на чудовище. Напротив. Той просто бе най-спиращото дъха същество, което някога бях виждала — независимо дали вампир, демон, вещица или просто обикновен човек.

Никой, видял Филип дьо Клермон, не можеше да си помисли за него, че е направен от смъртна плът. Вампирските му черти бяха идеални и зловещо симетрични. Прави тъмни вежди над бледите променящи цвета си златистокафяви очи, напръскани със зелени точки. Слънцето и стихии бяха оставили няколко златисти, сребристи и бронзови кичура в кестенявата му коса. Устата му бе мека и чувствена, макар че в този миг устните му бяха изтънели и стиснати от гняв.

Аз също стиснах устни, за да не позволя челюстта ми да увисне. Среცнах пронизващия му поглед и той бавно и демонстративно се обърна към Матю.

— Дължиш ми обяснение. — Тихите му думи не можеха да скрият беса му. Но в стаята имаше повече от един ядосан вампир. След като шокът от срещата премина, Матю се опита да надделее.

— Ти ми заповяда да дойда в Сет-Тур. Ето ме, жив и здрав, въпреки истеричните разкази на внука ти. — Той хвърли сребърната монета на дъбовата маса. Тя падна на ръба си и се завъртя около невидима ос, преди да тупне окончателно.

— Със сигурност за жена ти щеше да е по-добре да си остане у дома по това време на годината. — Също като Ален, и Филип говореше английски безупречно, все едно му бе майчин.

— Даяна е моята половинка, татко. Не можех да я оставя в Англия с Хенри и Уолтър само защото бе вероятно да вали сняг.

— Успокой се, Матю — изръмжа Филип. Гласът му беше като на лъв, цялото му поведение беше като на царя на животните. Семейство Дьо Клермон бе менажерия от страховити зверове. Матю винаги ми бе напомнял на вълк. Изабо беше сокол. Галоуглас приличаше на мечка. И Филип бе родственик на смъртоносен хищник.

— Галоуглас и Уолтър ми казаха, че вещицата има нужда от моята закрила. — Лъвът посегна към едно писмо. Потупа с него по масата и се взря в сина си. — Мислех, че закрилата на по-слаби същества е твоя работа, след като зае семейното място в Паството.

— Даяна не е слаба и има нужда от повече закрила, отколкото Паството може да предложи, като се има предвид, че е омъжена за мен. Ще я защитиш ли? — Тонът и стойката на Матю бяха предизвикателни.

— Първо трябва да чуя и нея — каза Филип. Погледна ме и вдигна вежди.

— Срегнахме се случайно. Знаех, че е вещица, но връзката между нас беше неразрушима — изтъкна Матю. — Себеподобните й се обърнаха срещу нея...

Ръката, която можеше да бъде объркана с лъвска лапа, се вдигна, за да нареди мълчание.

— Matthaios. — Ленивият провлачен глас на Филип подежда като бавно движещ се камшик и веднага накара Матю да млъкне. — Да разбирам ли, че и ти имаш нужда от моята закрила?

— Разбира се, че не — отрече възмутено Матю.

— Тогава млъквай и остави вещицата да говори.

С намерението да дам на бащата на Матю това, което искаше, за да можем да се отървем възможно най-бързо от изнервящото му присъствие, започнах да обмислям как по най-добър начин да му разкажа последните ни приключения. Ако започнех да репетирам наум всяка подробност, щях да се забавя много, а пък вероятността през това време Матю да експлодира, беше огромна. Поех дълбоко дъх и започнах:

— Казвам се Даяна Бишъп и родителите ми бяха много способни магьосници. Други магьосници ги убили, когато били далеч от дома си. Тогава съм била още дете. Преди да умрат, ме омагьосали. Майка ми беше ясновидка и е знаела какво ще се случи.

Филип подозрително присви очи. Разбихах предпазливостта му. И за мен още бе трудно да разбере защо двама души, които са ме обичали, са нарушили етичния кодекс на вещиците и са оковали дъщеря си в магия.

— Докато растях, бях позорът на семейството — вещица, която не може да запали свещ и да направи свястно заклинание. Обърнах гръб на рода Бишъп и постъпих в университет. — След това признание Матю се размърда притеснено на стола си. — Учих история на алхимията.

— Даяна изучава изкуството на алхимията — поправи ме Матю и ми хвърли предупредителен поглед. Но неговите заплетени полуистини нямаше да задоволят баща му.

— Аз мога да пътувам през времето. — Думите увиснаха във въздуха между нас. — Вие наричате такива хора *fileuse de temps*.

— О, много добре знам каква си — проточи Филип със същия ленив тон. На лицето на Матю се появи леко изненадано изражение. — Живял съм дълго, миличка, и познавам много свръхестествени същества. Ти не си нито от това време, нито от миналото, значи трябва да си от бъдещето. А Матю се е върнал заедно с теб във времето, защото не е същият човек, който беше преди осем месеца. Онзи Матю, когото аз познавах, никога не би погледнал вещица. — Вампирът пое дълбоко дъх. — Внукът ми ме предупреди, че и двамата миришете странно.

— Филип, нека ти обясня... — Ала на Матю не му бе съдено да довършва изреченията си тази вечер.

— Колкото и тревожни да са повечето аспекти на тази ситуация, радвам се да установя, че в бъдещето ще имаме разумно отношение към бръсненето. — Филип лениво почеса собствените си прилежно подрязани брада и мустаци. — Брадите значат въшки, не мъдрост.

— Казват ми, че Матю прилича на инвалид така. — Въздъхнах уморено. — Но не мога да направя магия да му порасне брада.

Филип махна с ръка при тези ми думи.

— Брада лесно ще се уреди. Ти ми разказваше за интереса си към алхимията.

— Да. Намерих една книга, която мнозина други са търсели. Запознах се с Матю, когато той дойде да я краде от мен, но не успя, защото тя вече не беше у мен. Всяко свръхестествено същество в радиус от няколко мили ме бе подгонило тогава. Трябваше да спра да работя!

Чу се звук като от потиснат смях и на челюстта на Филип запулсира един мускул. Открих, че при лъвовете никога не се знае дали се забавляват, или се канят да нападнат.

— Смятаме, че е книга за произхода ни — добави Матю. Излъчваше гордост, макар че аз съвсем случайно бях поръчала ръкописа. — Книгата сама потърси Даяна. И докато другите същества разберат какво е намерила тя, аз вече бях влюбен.

— Значи е продължило известно време. — Филип сплете пръсти пред брадичката си и подпря лакти в ръба на масата. Седеше на прост стол с четири крака, макар че до него имаше великолепен, избождащ очите трон.

— Не — казах, след като пресметнах наум. — Само две седмици. Матю не искаше да признае чувствата си, не и докато не дойдохме в Сет-Тур. Но и тук не беше безопасно. Една нощ станах от леглото, за да изляза навън. И себеподобно същество ме отвлече от градината.

Очите на Филип се стрелнаха към Матю.

— Зад стените на Сет-Тур е имало вещица?

— Да — отвърна кратко съпругът ми.

— Не точно — поправих го внимателно и пак привлякох вниманието на бащата. — Не вярвам кракът на вещица да е докосвал земята, ако това е важно. Е, освен моите, разбира се.

— Разбира се — призна Филип и кимна. — Продължавай.

— Тя ме отведе в Ла Пиер. Доменико бе там. Както и Жербер. — От изражението на Филип разбрах, че и замъкът, и двамата вампири, които ме бяха посрещнали там, не му бяха непознати.

— Проклятията се излюпват у дома, също като пилетата.

— Паството бе наредило да ме отвлекат и вещица на име Сату се опита да ми отнеме магическите способности. Не успя и ме хвърли в шахта.

Ръцете на Матю се стрелнаха към кръста ми, както винаги когато се споменеше онази нощ. Филип забеляза движението му, но не каза нищо.

— След като избягах, не можех да остана в Сет-Тур и да изложа Изабо на опасност. От мен излизаха магии, имах способности, които не можех да контролирам. С Матю се върнахме у дома, в къщата на лелите ми. — Млъкнах, защото се чудех как да му обясня къде е тази къща. — Нали сте чували легендите на народа на Галоуглас за земи от другата страна на океана на запад? — Филип кимна. — Там живеят лелите ми. Така да се каже.

— А тези лели и двете ли са вещици?

— Да. След това една кръвопийка дойде да убие Матю — беше от съществата на Жербер, и почти успя. Нямаше къде да избягаме от дългата ръка на Паството, освен в миналото. — Млъкнах, стресната от отровния поглед, който Филип отправи към Матю. — Но и тук не намерихме убежище. Хората в Удсток знаят, че съм вещица, а процесите в Шотландия могат да засегнат и нашия живот в Оксфордшър. Затова отново бягаме. — Това бе общо взето най-важното от историята. Внимавах да не пропусна нищо важно. — Ето я и моята версия.

— Имаш талант да разказваш сложна информация бързо и сбито, скъпа. Ако бъдеш така любезна да споделиш с Матю как го правиш, ще направиш огромна услуга на семейството. Прекарваме прекалено много време над хартия с перо в ръка. — Филип разгледа върховете на пръстите си, след това се изправи с вампирска ловкост, която превръщаше всяко просто движение в експлозия. В един миг седеше, а в следващия мускулите му се задействаха и целите му метър и деветдесет сантиметра изведнъж се извисиха над масата. Вампирът насочи вниманието си към сина си.

— Играете опасна игра, Матю, в която можете да изгубите всичко и да спечелите много малко. Галоуглас ми прати съобщение, след като сте се разделили. Ездачът е тръгнал по друг маршрут и пристигна преди вас. Докато ти бавно си се придвижвал насам, кралят на Шотландия е арестувал стотици вещици и ги е хвърлил в затвора в Единбург. Паството без съмнение мисли, че пътуваш нататък, за да убедиш крал Джеймс да свали обвиненията.

— Още една причина да дадеш на Даяна закрилата си — каза Матю сериозно.

— И защо да го правя? — Със студеното си изражение Филип го предизвикваше да отговори на въпроса.

— Защото я обичам. И защото си ми казвал, че точно затова съществува Орденът на Лазар — да брани тези, които не могат да се защитят сами.

— Закрилям други кръвопийци, не и вещици!

— Може би ще трябва да разшириш възгледите си — не се предаде Матю. — Кръвопийците обикновено могат да се грижат за себе си.

— Много добре знаеш, че не мога да защита тази жена, Матю. Цяла Европа е във война заради религиозни проблеми, топлокръвните търсят изкупителни жертви за сегашните си неволи. Неизбежно ще се обърнат срещу свръхестествените същества около тях. И въпреки това с ясно съзнание си довел тази жена, която твърдиш, че е твоя половинка и вещица по рождение, в тази лудост. Не! — Филип поклати яростно глава. — Сигурно си мислиш, че можеш да си позволиш да си дързък, но аз няма да излагам семейството на риск, като провокирам Паството и нарушавам условията на споразумението.

— Филип, ти трябва...

— Я не ми казвай какво трябва да правя. — И размаха пръст. — Най-добре се връщай откъдето си дошъл. Там ми поискай помощ или по-добре помоли лелите на вещицата. Не ми носи неприятностите си в миналото, където те нямат работа.

Но в 21-ви век Филип нямаше да го има и Матю нямаше на кого да се облекне. В онова време бе мъртъв и погребан.

— Никога не съм те молил за нищо, Филип. Досега. — Температурата в стаята падна опасно с няколко градуса.

— Трябвало е да предвидиш отговора ми, Матю, но както винаги не си помислил. Ами ако майка ти беше тук? Ако лошото време не беше ударило Трир? Знаеш, че тя ненавижда вещиците. — Филип се взря в сина си. — Ще ти трябва малка армия, за да я спреш да не разкъса тази жена парченце по парченце, а аз не мога да ти отделя такава в момента.

Първо Изабо искаше да ме изгони от живота на сина си. Болдуин пък не положи никакви усилия да скрие презрението си. Приятелят на

Матю, Хамиш, се боеше от мен, а Кит открито ме мразеше. А сега дойде редът и на Филип. Станах и изчаках бащата на Матю да ме погледне. Когато го направи, срещнах очите му открито. Погледът му трепна от изненада.

— Матю нямаше как да предвиди това, мосю Дьо Клермон. Той вярваше, че ще застанете на негова страна, макар че очевидно е грешал. — Поех си дъх, за да се успокоя. — Ще ви бъда благодарна, ако ми позволите да остана тази нощ в Сет-Тур. Матю не е спал от седмици и е по-вероятно да го направи в позната обстановка. Утре се връщам в Англия, ако се наложи, и без Матю.

Една от къдриците ми падна върху лявото ми слепоочие. Посегнах да я прибера, но китката ми се озова в хватката на Филип дьо Клермон. Докато осъзная какво става, Матю вече бе до баща си, опрял длани в раменете му.

— Откъде имаш това? — Филип се взираше в пръстена на средния пръст на лявата ми ръка. Пръстенът на Изабо. Очите му станаха безмилостни като на хищник и потърсиха моите. Пръстите му стиснаха още по-силно китката ми, докато костите ми не започнаха да пукаат. — Тя никога не би дала пръстена ми на друг, не и докато и двамата сме живи.

— Тя е жива, Филип. — Думите на Матю бяха бързи и груби, предаваха информация, не утеха.

— Но щом Изабо е жива, значи... — Филип млъкна. За миг изглеждаше като ударен от гръм, после осъзна каква е истината. — Значи все пак не съм безсмъртен. И ти не можеш да ме потърсиш във времето, в което тези неприятности са започнали.

— Не. — Матю се насили да произнесе тази единствена сричка.

— И въпреки това си оставил майка ти да застане лице в лице с твоите врагове? — Лицето на Филип се сгърчи.

— Март е с нея. Болдуин и Ален ще се погрижат да не ѝ се случи нищо. — Матю не спираше да му говори успокоително, но Филип все още стискаше пръстите ми и те започваха да стават безчувствени.

— Изабо е дала пръстена ми на вещица? Колко невероятно! На нея обаче ѝ стои добре — промърмори разсеяно Филип и обърна ръката ми към огъня.

— И маман мислеше така — каза кротко Матю.

— Кога... — Филип пое съсредоточено дъх и поклати глава. — Не. Не ми казвай. Никое същество не трябва да знае как ще умре.

Майка ми бе предсказала ужасния си край и този на баща ми. Бях измръзнала, изтощена и преследвана от собствените си спомени и затова се разтреперих. Бащата на Матю сякаш не забелязваше, взираше се в ръцете ни. Само че синът му забеляза.

— Пусни я, Филип — нареди му той.

Филип се взря в очите ми и въздъхна разочаровано. Въпреки пръстена аз не бях обичната му Изабо. Той отдръпна ръката си и аз отстъпих назад, там, където дългата ръка на Филип нямаше да може да ме достигне.

— Сега, след като чу историята ѝ, ще дадеш на Даяна закрилата си? — Матю гледаше изпитателно лицето на баща си.

— Това ли искаш?

Кимнах и пръстите ми потърсиха опора в резбованата облегалка на близкия стол.

— Тогава — да, Рицарите на Лазар ще се погрижат да си добре.

— Благодаря, татко. — Матю стисна Филип за рамото и тръгна към мен. — Даяна е уморена. Ще се видим утре сутринта.

— В никакъв случай. — Гласът на Филип отекна в стаята. — Твоята вещица е под моя покрив и под моите грижи. Няма да дели легло с теб.

Матю ме хвана за ръката.

— Даяна е далеч от дома си, Филип. Не познава тази част от замъка.

— Няма да спи в покоите ти, Матю.

— Защо не? — попитах аз и изгледах намръщено Матю и баща му.

— Защото двамата не сте венчани по правилата, независимо какви красиви лъжи ти е наговорил Матю. И слава богу. Може би можем все пак да предотвратим бедата.

— Не сме венчани? — попитах аз вцепенено.

— Размяната на клетви и приемането на кръвопийска връзка не създава неприкосновено споразумение, момиче.

— Той е мой съпруг във всяко отношение, а това има значение — възразих и бузите ми пламнаха. След като казах на Матю, че го обичам, той ме увери, че вече сме женени.

— Не сте женени, поне не по начин, който би издържал щателна проверка — натърти Филип, — а такива ще има много, ако продължавате да поддържате тази заблуда. Матю прекарваше доста време в Париж да разсъждава върху метафизиката, вместо да учи право. В този случай, сине, инстинктът ти би трябвало да ти е подсказал какво е необходимо да се предприеме, макар интелектът ти да не го е направил.

— Разменихме си клетви, преди да тръгнем. Матю ми даде пръстена на Изабо. — В онези последни минути в Мадисън направихме нещо като церемония. Превъртах наум поредицата от събития и се опитвах да намеря пропуск.

— Кръвопийската венчавка е това, което опровергава всички протести срещу брака от свещеници, юристи, врагове и съперници: физическата консумация. — Ноздрите на Филип се разшириха. — А вие все още не сте свързани по този начин. Вие не само миришете странно, но и напълно различно — като две отделни същества, а не като едно. Всеки кръвопиец би разбрал, че не сте напълно чифтосани. Жербер и Доменико със сигурност са го отгатнали веднага щом са се озовали в присъствието на Даяна. Както и Болдуин.

— Ние сме женени и чифтосани. Няма нужда от други доказателства, освен от моите уверения. Колкото до останалото, то не ти влиза в работата, Филип — заяви Матю и застана категорично между мен и баща си.

— О, сине, мисля, че вече се разбрахме. — Филип изглеждаше уморен. — Даяна е неомъжена, без баща, а не виждам и никакви нейни братя в стаята, които да я защитят. Тя е изцяло моя грижа.

— Ние сме женени пред Бог.

— Ала ти още чакаш. Какво, Матю? Знак? Тя те иска. Личи си по начина, по който те гледа. За повечето мъже това е достатъчно. — Филип прикова поглед в сина си, а след това и в мен. Спомних си нежеланието на Матю по този въпрос и в мен като отрова се разлиха тревога и съмнение.

— Не се познаваме отдавна. Въпреки това знам, че ще бъда с нея и само с нея до края на живота си. Тя е моята половинка. Знаеш какво пише на този пръстен, Филип: „*A ma vie de coeur entier*“^[5].

— Безсмислено е да отдадеш живота си на жена, ако не й дадеш и сърцето си. Трябва да прочетеш по-внимателно това любовно

обяснение, не само началото.

— Тя има сърцето ми — каза Матю.

— Не цялото. Ако бе така, всички членове на Паството щяха да са мъртви, споразумението щеше да е развалено завинаги и вие щяхте да сте в своето време, а не в тази стая — заяви безцеремонно Филип.
— Не знам какво ще представлява бракът във вашето бъдеще, но в моето настояще е нещо, за което си струва да умреш.

— Да пролея кръв в името на Даяна не е моят отговор на нашите проблеми. — Въпреки че имаше вековен опит с баща си, Матю упорито отказваше да признае това, което аз вече бях разбрала: нямаше начин да спечелиш спор с Филип дьо Клермон.

— Кръвта на вещицата не се ли брои? — И двамата се обърнаха изненадани към мен. — Ти уби вещица, Матю. А аз убих вампир, кръвопиец, за да не те загубя. И като сме тръгнали да си споделяме тайни, баща ти може да научи истината. — Джилиан Чембърлейн и Жулиет Дюран бяха двете жертви в ескалиращата враждебност, породена от нашата връзка.

— И ти мислиш, че има време за ухажване? За човек, който се смята за образован, Матю, си забележително глупав — изсумтя Филип с отвращение. Матю прие обидата на баща си, без да трепне, и изигра най-големия си коз.

— Изабо прие Даяна като своя дъщеря — заяви той.

Но Филип не можеше да бъде така лесно манипулиран.

— Нито твоят Бог, нито майка ти са успявали някога да те накарат да поемеш последствията от действията ти. Очевидно това не се е променило. — Филип се подпря с ръце на бюрото и повика Ален.
— Тъй като не сте венчани, няма дълготрайни щети. Всичко може да се поправи, преди някой да научи и семейството да бъде съсипано. Ще пратя човек в Лион да ми намери вещица, която да помогне на Даяна да разбере по-добре способностите си. Ти можеш през това време да разпиташ за нейната книга, Матю. След това и двамата се връщате въкъщи, забравяте за тази грешка и продължавате живота си далеч оттук.

— С Даяна отиваме в покоите ми. Заедно. Или Бог да ми е...

— Преди да довършиш тази заплаха, трябва да си сигурен, че си достатъчно силен, за да я изпълниш — отвърна безстрастно Филип.

По течението разбрах, че вратата се е отворила. То донесе специфична миризма на восък и счукал черен пипер. Хладните очи на Ален обиколиха стаята, забелязаха гнева на Матю и неотстъпчивото изражение на Филип.

— Победили са те, момчето ми — каза Филип на сина си. — Не знам какво си направил със себе си, но си станал мек. Хайде. Приеми нещата, целуни вещицата и ѝ кажи лека нощ. Ален, заведи тази жена в стаята на Луиза. Тя е във Виена... или във Венеция. Не мога да следя скитанията на това момиче. Колкото до теб — продължи Филип и стрелна с огнен поглед сина си, — ти отиваш долу и ще ме чакаш в залата, докато довърша писмата до Галоуглас и Рали. Отдавна не си идвал у дома и приятелите ти искат да знаят дали Елизабет Тюдор има две глави и три гърди, както се говори навсякъде.

Матю не желаше напълно да се предаде, затова повдигна с пръсти брадичката ми, вгледа се в очите ми и ме целуна малко по-дълго, отколкото баща му очакваше.

— Това е всичко, Даяна — каза Филип пренебрежително, когато Матю приключи.

— Елате, мадам — подкани ме Ален и посочи към вратата.

Будна и сама в чуждо легло, аз се вслушвах във виещия вятър и премислях случилото се. Трябваше да се справя с много лъжи, както и с болката и чувството, че съм предадена. Знаех, че Матю ме обича. Но той трябва да е бил наясно, че другите могат да оспорят клетвите ни.

Часовете минаваха и аз загубих всякаква надежда, че ще заспя. Отидох до прозореца и зачаках изгрева, като се опитвах да разбера защо плановите ни рухнаха толкова бързо. Чудех се каква роля в това бе изиграл Филип дьо Клермон и каква — тайните на Матю.

---

[1] Immensi tremor oceani (лат.) — трептенето на огромния океан. Мото на Ордена на Архангел Михаил, основан през 1469 г. от Луи XI. — Б.пр. ↑

[2] Това е рицарят Дьо Клермон! (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Влезте (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Седнете (лат.). — Б.пр. ↑

[5] Моят живот от цялото ми сърце (фр.). — Б.пр. ↑

9.

Когато на следващата сутрин вратата се отвори, видях Матю облегнат на каменната стена отсреща. По вида му отсъдих, че и той не беше спал. Матю скочи отривисто за голямо забавление на двете млади прислужници, които се разкикотиха зад мен. Не бяха свикнали да го виждат такъв разчорлен и неугледен. Лицето му се помрачи.

— Добро утро. — Пристъпих напред и полата ми с цвят на боровинки се полюшна. Също като леглото, прислужниците и практически всичко, до което се докосвах, и този тоалет принадлежеше на Луиза дьо Клермон. Парфюмът ѝ с дъх на рози и цивета^[1] ми се бе сторил задушаващо силен предната нощ. Той се излъчваше от целия бродиран балдахин на леглото. Поех дълбоко чистия студен въздух и потърсих ароматите на карамфил и канела, които бяха несъмнено характерни за Матю. Част от умората се изпари от костите ми веднага щом ги надуших. Успокоена от познатата миризма, се вмъкнах в черната вълнена рокля без ръкави, която прислужниците ми подадоха. Тя ми напомняше на академична тога и топлеше доста.

Изражението на Матю се разведри, когато ме придърпа към себе си и ме целуна с възхитително внимание към детайла. Прислужниците продължиха да се кикотят и да правят насърчителни — според него — забележки. Внезапното течение около глезените ми подсказа, че е пристигнал нов свидетел. Устните ни се отлепиха.

— Прекалено голям си да се натискаш по коридорите, Матю — подхвърли баща му, показал се от съседната стая. — Дванайсети век не ти се отрази добре, а и ти позволявахме да четеш прекалено много поезия. Стегни се, преди някой да те е видял, моля те, и заведи Даяна долу. Тя мирише на кошер в лятна нощ и на домакинството ще му трябва известно време да свикне с аромата ѝ. Не искаме да се пролива излишно кръв.

— Шансовете за това ще отслабнат, ако спреш да се месиш. Да ни разделят е абсурдно — каза Матю, като ме стисна за лакътя. — Ние сме съпрузи.

— Не сте, и слава богу. Слизайте долу, идвам след малко. — Той поклати тъжно глава и се оттегли.

Матю стискаше устни, когато седнахме един срещу друг на една от дългите маси в студената главна зала. В този час там имаше малко хора, а и те бързо си тръгнаха, когато видяха отблъскващото му изражение. Сложиха пред мен топъл хляб от фурната и вино с подправки. Не беше чай, но щеше да свърши работа. Матю ме изчака да отпия първата си дълга глътка и тогава проговори:

— Видях се с баща си. Тръгваме си веднага.

Стиснах по-силно чашата, но не отговорих. Във виното плуваха парченца портокалова кора, напоени с топлата напитка. Цитрусовият аромат я правеше да изглежда по-подходяща сутрин.

Матю се огледа из стаята с изопнат физиономия.

— Не беше разумно да идваме тук.

— А къде да отидем? Вали сняг. Ако се върнем в Удсток, селото ще ме завлече при някой съдия с обвинения в магьосничество. Може в Сет-Тур да трябва да спим отделно и да се съобразяваме с баща ти, но той сигурно ще успее да намери вещица, която да ми помогне. — Досега прибързаните решения на Матю не се бяха увенчали с успех.

— Филип обича да се меси. Колкото до вещицата, той не обича твоите хора повече от маман. — Огледа одрасканата дървена маса и изстърга восъка, който бе покапал в една от пукнатините. — Къщата ми в Милано може да свърши работа. Ще изкараме там Коледа. Италианските вещици имат сравнително добра репутация, бива ги в магиите и са известни с необичайната си прозорливост.

— В никакъв случай не и Милано. — Филип ни врхлетя като ураган и седна на пейката до мен. Матю внимаваше колко бързо се движи, за да щади топлокръвните. Същото правеха Мириам, Маркърс, Март и дори Изабо. Баща му не беше толкова загрижен за другите.

— Показах ти синовната си обич, Филип — заяви рязко Матю. — Няма причина да се бавим и в Милано ще сме добре. Даяна знае езика, който се говори в Тоскана.

Ако имаше предвид италиански, можех да си поръчам талятел в ресторанта и книги в библиотеката. Но се съмнявах, че това ще е достатъчно.

— Колко полезно. Жалко, че няма да отидете във Флоренция тогава. Но ще трябва да мине доста време, преди отново да си добре

дошъл в този град след последните ти изпълнения там — каза тихо Филип. — Parlez-vous francais, madame?^[2]

— Oui^[3] — отвърнах аз страхливо. Бях убедена, че не е на добре разговорът да става полиглотски.

— Хм — намръщи се Филип. — Dicunt mihi vos es philologus.^[4]

— Тя е учен — намеси се раздражено Матю. — Ако искаш подробно описание на познанията й, ще ти го предоставя с най-голямо удоволствие насаме след закуска.

— Loquerisne latine?^[5] — попита ме Филип, сякаш синът му изобщо не бе казал нищо. — Milas ellinika?^[6]

— Mea lingua latina est mala^[7] — отвърнах аз и оставих виното си на масата. Очите на Филип се уголемиха след отвратителния ми ученически отговор, а изражението му ме върна право в ужаса на часовете по латински. Дайте ми алхимичен текст на латински и ще го прочета. Но не бях готова за дискусия. Събрах цялата си смелост и продължих с надеждата, че вторият му въпрос е бил дали говоря гръцки. — Tamen mea lingua graeca est peior.^[8]

— Тогава няма да разговаряме и на този език — промърмори Филип с болка. И изгледа възмутено Матю. — Den tha ekpaidefsoun gynaiikes sto mellon?^[9]

— Жените от времето на Даяна получават много повече образование, отколкото ти би сметнал за разумно, татко — отговори му Матю. — Само недей говори на гръцки.

— Няма ли нужда от Аристотел в бъдещето? Какъв странен свят би бил това. Радвам се, че още известно време няма да живея в него. — Филип подуши подозрително гарафата с вино и реши да не пие. — Даяна ще трябва да се научи да говори по-свободно френски и латински. Само неколцина от слугите ни говорят английски, а никой от долния етаж не го знае. — Той хвърли тежка връзка ключове през масата. Пръстите ми автоматично се отвориха, за да я хванат.

— В никакъв случай — каза Матю и посегна да вземе ключовете от ръката ми. — Даяна няма да остане толкова дълго, че да се занимава с домакинството.

— Тя е най-високопоставената жена в замъка и това е нейно задължение. Мисля, че трябва да започнеш с готвача — обърна се към мен Филип и посочи най-големия ключ. — С този се отключва склада

за храна. Другите са за пекарната, винарната, всички спални без моята и избите.

— С кой се отваря библиотеката? — попитах, докато поглаждах заинтригувана металните им повърхности.

— В тази къща не заключваме книгите — отвърна Филип. — Само храната, бирата и виното. Четенето на Херодот и Тома Аквински рядко води до неприлично поведение.

— Има си първи път за всичко — промърморих под нос. — А как се казва готвачът?

— Готвач.

— Не, истинското му име — уточних малко объркана.

Филип сви рамене.

— Той отговаря за храната, значи е готвач. Никога не го наричам по друг начин. А ти, Матю? — Баща и син се спогледаха така, че се притесних за съдбата на дървената маса, която ги разделяше.

— Мислех, че вие отговаряте за всичко тук. Ако ще наричам готвача — готвач, как да наричам вас? — Острият ми тон временно отклони вниманието на Матю, който се канеше да обърне масата и да стисне с дългите си пръсти баща си за гърлото.

— Всички ме наричат „сир“ или „татко“. Ти кое предпочиташ? — попита Филип с опасно мазен глас.

— Просто го наричай Филип — вметна Матю. — Има много други титли, но тези, които най-му подхождат, ще ти вържат езика на възел.

Филип се ухили на сина си.

— Виждам, че макар да си загубил разума си, поне не си загубил хъса към битката. Остави домакинството на жена си и ела с мен да пояздим. Изглеждаш ми отслабнал, имаш нужда от хубаво физическо натоварване. — И потри ръце в приятно очакване.

— Няма да оставя Даяна — тросна се Матю. Той си играеше с огромна сребърна солница, прадядото на моята скромна глинена солница, която стоеше до печката ми в Ню Хейвън.

— Защо не? — изсумтя Филип. — Ален ще ѝ бъде бавачка.

Матю отвори уста, за да отговори.

— Татко? — казах аз сладко и прекъснах разговора им. — Може ли да поговоря със съпруга си, преди да се срещне с теб в конюшните?

Филип присви очи. Стана и се поклони бавно към мен. За първи път вампирът се придвижи с нещо, което наподобяваше нормална скорост.

— Разбира се. Ще пратя Ален да се погрижи за теб. Наслаждавай се на времето, което ще прекараш сама, докато все още го имаш.

Матю изчака, впил очи в мен, докато баща му напусне стаята.

— Какво си намислила, Даяна? — попита ме тихо, когато станах и бавно обиколих масата.

— Защо Изабо е в Трир? — попитах.

— Какво те интересува това? — опита се да се измъкне той.

Изругах като моряк, което веднага изтри невинното изражение от лицето му. Предната нощ, докато лежах в ухаещото на рози легло на Луиза, бях имала достатъчно време да премисля събитията от последните седмици и да ги поставя в контекста на това време.

— Интересува ме, защото през 1590 година няма много занимания в Трир, освен да се ловят вещици! — През стаята премина една прислужница и забърза към външната врата. Двама мъже все още седяха край огъня, затова снижих глас: — Не е нито времето, нито мястото да обсъждаме ролята на баща ти в предмодерната геополитика, защо католически кардинал те остави да го командваш в Мон Сен Мишел, сякаш е твой частен остров, нито трагичната смърт на бащата на Галоуглас. Но ти ще ми разкажеш. И със сигурност ни трябва още време насаме, за да ми обясниш техническите подробности на вампирското чифтосване.

Завъртях се и се отдръпнах от него. Той изчака да се отдалеча достатъчно, за да си помисля, че мога да избягам, след това ме хвана за лакътя и ме обърна. Беше инстинктивен жест на хищник.

— Не, Даяна. Ще говорим за нашия брак, преди който и да е от нас да е напуснал тази стая.

Матю изгледа последната група слуги, които се наслаждаваха на закуската си. Едно мръдване на главата му ги разпръсна за секунди.

— Какъв брак? — попитах. Нещо опасно проблесна в очите му, след това изчезна.

— Обичаш ли ме, Даяна? — Кроткият тон, с който бе зададен въпросът, ме изненада.

— Да — отвърнах незабавно. — Но ако само това беше достатъчно, щеше да е просто и още щяхме да сме в Мадисън.

— Просто е. — Матю стана. — Щом ме обичаш, думите на баща ми не могат да обезсилят обещанията ни един към друг, също както Паството не може да ни накара да изпълним споразумението.

— Ако наистина ме обичаш, ще ми се отдадеш. С тялото и душата си.

— Не е толкова просто — промълви тъжно Матю. — От самото начало те предупредих, че връзката с вампир е сложна.

— Филип май не мисли така.

— Тогава легни с него. Ако искаш мен, ще почакаш. — Матю бе овладян, но излъчваше спокойствието на замръзнала река: твърд и гладък на повърхността, ала бушуващ отдолу. Откакто напуснахме „Старата лежа“, използваше думите като оръжие. Беше се извинил за първите си няколко остри забележки, но за тази нямаше да има извинение. След като отново се събра с баща си, цивилизованото му лустро стана прекалено тънко за нещо толкова съвременно и човешко като съжалението.

— Филип не е мой тип — отвърнах хладно. — Но би ли бил така любезен да ми обясниш защо трябва да те чакам?

— Защото не съществува понятие като вампирски развод. Чифтосване и след това смърт. Някои вампири — включително майка ми и Филип — се разделят за известно време, ако... — Той млъкна за миг. — ... имат несъгласия. Намират си други любовници. Времето и разстоянието им помагат да си решат проблемите, и тогава отново се събират. Но това няма да проработи при мен.

— Добре. И аз така си представям брака. Но все още не разбирам какво предизвиква у теб неохота да консумираш връзката ни. — Вече бе изучил тялото ми и реакциите му с нежното внимание на любовник. Не аз или идеята за секс го караха да се колебае.

— Прекалено рано е да ти огранича свободата. След като веднъж се изгубя в теб, няма да има други любовници и раздели. Трябва да си сигурна, че наистина искаш да си омъжена за вампир.

— Ти получавах непрекъснато правото да ме избираш отново и отново, но когато аз поискам същото, си мислиш, че не съм наясно с желанията си?

— Имах много възможности да разбера какво искам. Твоята привързаност към мен може да не е нищо повече от облекчаване на страха ти от непознатото или задоволяване на желанието да прегърнеш

този свят на свръхестествени същества, които отказват да те приемат от толкова отдавна.

— Привързаност? Та аз те обичам. Няма значение дали имам два дни или две години. Решението ми ще бъде същото.

— Разликата е там, че аз не бих постъпил с теб като родителите ти! — избухна той и се стрелна покрай мен. — Да се събереш с вампир, е също толкова ограничаващо, колкото да бъдеш омагьосана от вещици. Ти за първи път живееш по свои собствени правила, но си готова да замениш едни окови с други. Ала моите не са чаровни като от приказките и няма заклинание, с което да ги махнеш, когато започнат да те нараняват.

— Аз съм твоя любима, не твоя затворница.

— А аз съм вампир, не топлокръвен. Инстинктите за чифтосване са примитивни и трудни за контролиране. Цялото ми същество ще бъде съсредоточено в теб. Никой не заслужава такова безмилостно внимание, най-малко жената, която обичам.

— Значи мога или да живея без теб, или да бъда заключена от теб в кула. — Поклатих глава. — Страхът говори в теб, не разумът. Боиш се да не ме изгубиш, а когато си край Филип, става още по-зле. Като ме отблъскваш, няма да те боли по-малко, но ако поговорим за това, може и да почувстваш облекчение.

— Сега, когато пак се събрах с баща си, когато раните ми се отвориха и започнаха да кървят, не оздравявам толкова бързо, колкото си се надявала, така ли? — Тонът на Матю стана жесток. Премигнах. През лицето му премина съжаление и после чертите му отново се втвърдиха.

— Това е последното място, на което би искал да си. Познавам те, Матю. Но Хенкок беше прав: няма да изкарам дълго в градове като Лондон или Париж, където може да се намери вещица, готова да ми помогне. Другите жени веднага ще забележат, че съм различна, и няма да са благосклонни като Уолтър или Хенри. Ще ме предадат на властите или на Паството в рамките на дни.

Пронизващият поглед на Матю придаде тежест на предупреждението му как бих се чувствала като обект на целенасоченото вампирско внимание.

— На друга вещица не би й пукало — каза той инатливо, пусна ръцете ми и се извърна. — А аз мога да се справя с Паството.

Разстоянието от няколко крачки между мен и Матю изведнъж се разтегна и в един миг ми се стори, че сме на двата полюса на света. Старата ми познайница самотата вече не ми се струваше приятелка.

— Не можем да тръгнем по този път, Матю. Без семейство и без собственост аз съм напълно зависима от теб — продължих. Историците бяха проумели правилно някои неща от миналото, включително и това колко слаб се е чувствал човек, когато е от женски пол, без приятели и без пари. — Трябва да останем в Сет-Тур докато се науча как да не привличам всички любопитни погледи. Трябва да мога да се оправям сама. И започвам с това. — Вдигнах връзката с ключове за замъка.

— Искаш да си играеш на домакиня? — попита той, изпълнен със съмнение.

— Няма да си играя на домакиня, а ще си изкарвам прехраната. — Матю сви устни при тези мои думи, но това не беше истинска усмивка. — Върви. Прекарай малко време с баща си. Аз ще бъда прекалено заета, за да ми липсваш.

Матю тръгна към конюшната, без да ме целуне и без да ми каже и дума за довиждане. Като не получих обичайното му насърчение, се почувствах странно нерешителна. След като миризмата му се разтвори във въздуха, повиках тихо Ален, който пристигна подозрително бързо, придружен от Пиер. Сигурно бяха чули всяка дума от разговора ни.

— Зяпането през прозореца не може да скрие мислите, Пиер. Това е един от няколкото издайнически знака на господаря ти и всеки път, когато го прави, знам, че крие нещо.

— Издайнически знаци? — Пиер ме погледна объркано. Играта на покер предстоеше да бъде измислена.

— Външен признак на вътрешна тревога. Матю извърща поглед, когато е разтревожен или не иска да каже нещо. И прокарва пръсти през косата си, когато не знае какво да прави. Това са издайнически знаци.

— Така е, мадам. — Пиер ме гледаше със страхопочитание. — Милорд знае ли, че използвате магии, за да надникнете в душата му? Мадам Дьо Клермон знае за тези му навици, както и братята и бащата на милорд. Но вие го познавате от толкова кратко време и въпреки това знаете толкова много.

Ален се покашля.

Пиер изглеждаше ужасен.

— Забравих си мястото, мадам. Моля да ми простите.

— Любопитството е благословия, Пиер. И съм опознала съпруга си чрез наблюдение, не с магия. — Не виждах причина да не посея семената на научната революция още сега и тук, в Оверн. — Но мисля, че ще ни е по-удобно да обсъждаме тези въпроси в библиотеката. — И посочих в посока, която се надявах да е правилната.

Стаята, в която семейство Дьо Клермон държаха повечето си книги, беше най-близкото нещо до дома, което Сет-Тур от 16-и век можеше да ми предложи. Щом вдъхнах ароматите на хартия, кожа и камък, вече не се чувствах толкова самотна. Това беше свят, който познавах.

— Имаме много работа тук — казах тихо и се обърнах към семейните слуги. — Първо, бих искала да помоля и двама ви да ми обещаете нещо.

— Клетва ли, мадам? — погледна ме с подозрение Ален.

Кимнах.

— Ако поискам нещо, за което се налага да се намеси милорд или — още по-важно — баща му, моля да ми кажете, за да сменя веднага посоката на действие. Те не бива да се тревожат заради дребните ми грижи. — Мъжете изглеждаха бдителни, но заинтригувани.

— Добре — съгласи се Ален и кимна.

Въпреки обещаващото начало първата ми среща с моя екип се натъкна на подводни камъни. Пиер отказваше да седне в мое присъствие, а Ален седаше само ако и аз седна. Но не можех да седя на едно място, след като тревогата около отговорностите ми в Сет-Тур нарастваше лавинообразно. Тримата правехме обиколка след обиколка на библиотеката. Посочвах книгите, които да бъдат донесени в стаята на Луиза, правех списъци с необходимите запаси и наредих дрехите, с които пътувах, да бъдат предадени на шивач и да послужат като модел за изработването на основен гардероб. Бях готова да нося тоалетите на Луиза дьо Клермон още два дни. Заплаших, че след този срок ще прероя шкафа на Пиер за панталони и чорапи. Перспективата за такава сериозна женска нескромност очевидно предизвика ужас в сърцата им.

През втория и третия час обсъждахме вътрешния ред в замъка. Нямах опит в управлението на такова сложно домакинство, но знаех какви въпроси да задавам. Ален ми каза имената и длъжностните характеристики на ключовите прислужници, представи ми накратко най-важните личности в селото, обясни кой в момента е отседнал в къщата и изказа предположение кой се очаква да дойде през следващите няколко седмици.

След това се отправихме към кухнята, където за първи път се срещнах с готвача. Той беше обикновен човек, тънък като тръстика и не по-висок от Пиер. Също като при Попай, цялата му сила бе концентрирана в ръцете — бяха едри и месести. Причината за това стана ясна, когато сложи огромно парче тесто върху набрашнена повърхност и започна да го меси. Също като мен, и готвачът бе в състояние да мисли само когато се движи.

На долния етаж бяха дочули, че в стая до тази на главата на семейството спи топлокръвно. Затова се чудеха какви са ми отношенията с милорд и какво точно същество съм, като анализираха миризмата и хранителните ми навици. Дочух думите *sorciera* и *masca* — френското и окситанското наименование за вещица — когато влязохме в този ад от горещина и усърден труд. Готвачът бе събрал кухненския персонал, който бе огромен и сложно организиран. Така получиха възможност да ме проучат от първа ръка. Някои бяха вампири, други — обикновени хора. Имаше и един демон. Отбелязах си наум да се държа добре с младата жена на име Катрин, която ме зяпаше с открито любопитство, докато не стане ясно какви точно са силните и слабите ѝ страни.

Бях решена да говоря на английски само ако се наложи, и то единствено с Матю, баща му, Ален и Пиер. Вследствие на това разговорите ми с готвача и неговите сътрудници бяха пълни с недоразумения. За щастие Ален и Пиер внимателно развързваха възлите, които моят френски и техният окситански със силен акцент заплитаха. Някога бях добър имитатор. Време бе да възродя тази си дарба и започнах да слушам внимателно извивките на местния език. Вече бях вписала речници на няколко езика в списъка с покупки, който щях да дам на първия човек, отправил се към град Лион.

Готвачът започна да ме приема, след като похвалих уменията му в печенето, изразих възхищение от реда в кухнята и поисках веднага да

ми каже, ако има нужда от нещо, за да твори кулинарните си магии. Добрите ни отношения се скрепиха, когато попитах за любимите храни и напитки на Матю. Готвачът се оживи, размаха яките си ръце във въздуха и започна да говори със сто думи в минута за състоянието на костите на милорд, за което обвиняваше изцяло англичаните и тяхното пренебрежително отношение към готварското изкуство.

— Нали затова пратих Шарл, да се погрижи за нуждите му? — попита на бърз окситански готвачът, вдигна тестото и го удари в масата. Пиер ми преведе тихо и колкото можа бързо. — Загубих най-добрия си помощник, а за англичаните това е нищо! Милорд има деликатен стомах и трябва да бъде изкушаван да яде, иначе започва да се топи.

Извиних се от името на англичаните и попитах как двамата с него можем да се погрижим да възстановим здравето на Матю, макар че мисълта съпругът ми да стане още по-силен ми се струваше тревожна.

— Той обича сурова риба, нали? Както и еленско месо.

— Милорд има нужда от кръв. И няма да яде, ако ястието не е приготвено както трябва.

Готвачът ме заведе в склада за дивечово месо, където висяха няколко трупа над сребърни чаши, в които се събираше капещата от прерязаните им гърла кръв.

— Кръвта за милорд трябва да се събира само в сребърни, стъклени или глинени съдове, иначе отказва да я пие — обясни ми той с вдигнат пръст.

— Защо? — попитах.

— Другите съдове замърсяват кръвта с лоши миризми и вкусове. Тази е чиста. Помиришете — подкани той и ми подаде чаша. Стомахът ми се обърна от металическия мирис и аз покрих устата и носа си. Ален му махна да отмести кръвта далеч от мен, но аз го спрях с поглед.

— Продължи, готвачо.

Той ме изгледа одобрително и започна да ми описва и други деликатни подробности от диетата на Матю. Каза ми, че обичал говежда супа, подсилена с вино и подправки и сервирана хладна. Пиел и яребишка кръв, стига да е в малки количества и да не му се поднася много рано през деня. Мадам Дьо Клермон не била толкова капризна,

каза готвачът и поклати глава със съжаление, но пък тя не била предала впечатляващия си апетит на сина си.

— Не е — казах аз кратко, като си спомних ловуването ми с Изабо.

Готвачът топна пръст в сребърната чаша, после го вдигна. Червената течност проблесна под светлината. Той пъхна пръста си в устата и остави кръвта да се разлее по езика му.

— Кръв от елен му е любимата, разбира се. Не е толкова богата като човешката, но е подобна на вкус.

— Може ли? — попитах колебливо и протегнах пръст към чашата. От еленско месо ми се повдигаше. Може пък с кръвта да е по-различно.

— На милорд няма да му хареса, госпожо Дьо Клермон — обади се Ален с очевидна тревога.

— Но той не е тук — изтъкнах аз. Топнах върха на кутрето си в чашата. Кръвта беше гъста. Приближих я до носа си и я помирисах, както бе направил и готвачът. Каква ли миризма долавя Матю? Какви аромати възприема?

Когато пъхнах пръста между устните си, сетивата ми бяха залети от информация: вятър на скалист връх, удобно легло от листа между две дървета, радостта от свободния бяг. Чух и ритмичен звук. Пулс, ударите на сърце.

Прозренията ми за живота на елена бързо изчезнаха. Протегнах пръста си с неутолимо желание да науча повече, но ръката на Ален ме спря. Ала гладът за информация продължи да ме мъчи. Силата му намаля, когато и последните следи от кръв напуснаха устата ми.

— Може би мадам трябва да се върне веднага в библиотеката — предложи Ален и погледна предупредително готвача.

Преди да си тръгна от кухнята, дадох указания на готвача какво да направи, когато Матю и Филип се върнат от езда. Тръгнахме през дълъг каменен коридор. Когато стигнахме до ниска отворена врата, внезапно спрях. Пиер едва избегна сблъсъка с мен.

— Чия е тази стая? — попитах и гърлото ми се сви от аромата на билки.

— На прислужницата на госпожа Дьо Клермон — обясни Ален.

— Март — прошепнах и прекрачих прага. На полиците бяха грижливо подредени глинени гърнета, а подът бе старателно изметен.

Имаше нещо лековито в миризмата на въздуха вътре. Мента? Напомняше ми как миришеха дрехите на икономката. Когато се обърнах, тримата бяха блокирали изхода.

— На мъже не е позволено да влизат тук, мадам — призна Пиер и погледна през рамо, сякаш се страхуваше Март да не се появи всеки момент. — Само Март и мадам Луиза прекарват време в дестилационната. Дори мадам Дьо Клермон не обезпокоява това място.

Изабо не одобряваше билковите лекарства на Март, това го знаех. Икономката не беше вещица, но отварите ѝ бяха почти като тези на Сара. Оглеждах стаята. В кухнята се правеха и други неща, освен готвенето, а аз имах да уча още от 16-и век, не само управление на домакинството и магии.

— Бих искала да използвам дестилационната, докато съм тук.

Ален ме изгледа косо.

— Да я използвате?

Кимнах.

— За алхимични опити. Моля, донесете ми тук две бурета вино, колкото се може по-старо, но да не е станало на оцет. Оставете ме известно време сама, за да огледам какво има.

Пиер и Ален се размърдаха нервно при това неочаквано за тях развитие на събитията. След като сравни моята решителност с нежеланието на придружителите си да ми се подчинят, готвачът пое нещата в свои ръце и избута мъжете към кухнята.

Когато мрънкането на Пиер заглъхна, аз се съсредоточих върху заобикалящата ме среда. Дървената маса пред мен беше силно надраскана от стотиците ножове, които бяха отделяли листа от клонките им. Прокарах пръст по една от вдлъбнатините и го приближих към носа си.

Розмарин. За добра памет.

— Помниш ли? — чух гласа на Питър Нокс, магьосника от съвременния свят, който ме бе измъчвал със спомени за смъртта на родителите ми и бе искал Ашмол 782 за себе си. Миналото и настоящето отново се сблъскаха и аз хвърлих поглед към ъгъла край огнището. Там имаше сини и кехлибарени нишки, точно както бях очаквала. Усетих и нещо друго, някакво друго същество в друго време. Пръстите ми, ухаещи на розмарин, се протегнаха, за да установят

контакт, но беше прекалено късно. Който и да беше, вече си бе тръгнал и ъгълът си бе върнал обичайния пращен вид.

Помниш ли?

Сега в паметта ми отекна гласът на Март, която изричаше имена на билки и ми даваше указания да взема по щипка от всяка и да направя чай. Той щеше да ме предпази от зачеване, макар да не знаех това, преди да опитам горещата напитка. Съставките със сигурност бяха тук, в дестилационната.

Семплата дървена кутийка беше на най-горната полица, на сигурно място, където не можеше да бъде достигната. Надигнах се на пръсти, протегнах ръка нагоре и насочих желанието си към нея, както бях направила с книга от полиците на Бодлианската библиотека. Кутийката се плъзна послушно напред и върховете на пръстите ми напипаха ръба ѝ. Взех я и я поставих внимателно на масата.

Под вдигнатия капак се показаха дванайсет еднакви отделения. Всяко от тях бе пълно с различно съдържание. Магданоз.

Джинджифил. Лайка. Розмарин. Салвия. Див морков. Див пелин. Дива мента. Ангелика. Седефче. Вратига. Корен от хвойна. Март бе добре заредена, имаше с какво да помага на жените от селото да контролират плодовитостта си. Докоснах всяка билка, доволна, че си спомням имената и ароматите им. Но задоволството ми скоро се превърна в срам. Не знаех нищо друго — нито в коя фаза на луната да ги събирам, нито какви други магически приложения биха могли да имат. Сара знаеше. Всяка жена от 16-и век щеше да знае.

Поклатих глава със съжаление. Засега бях наясно само на какво бяха способни тези билки, ако ги потопя в гореща вода или вино. Пъхнах кутията под мишница и отидох при останалите в кухнята. Ален стана.

— Свършихте ли тук, мадам?

— Да, Ален. Благодаря, готвачо — казах.

Върнахме се в библиотеката, аз сложих внимателно кутията в ъгъла на бюрото си и придърпах към себе си празен лист хартия. Седнах и взех едно перо от специалната поставка.

— Готвачът ми каза, че в събота започва месец декември. Не исках да говорим за това в кухнята, но някой може ли да ми обясни как пропуснах втората половина на ноември? — Потопих перото в мастилницата и погледнах очаквателно към Ален.

— Англичаните отказват да признаят новия календар на папата — произнесе той бавно, все едно говореше на дете. — Затова при тях е все още седемнайсетият ден на ноември, а тук, във Франция, е дваайсет и седмият ден на ноември.

Бях се върнала повече от четири века назад, без да ми се губи и един час, но пътуването ми от елизабетинска Англия до раздираната от война Франция ми бе струвало три седмици вместо десет дни. Потиснах въздишката си и написах правилната дата в горния край на страницата.

— Това означава, че постите започват в неделя.

— Oui. Селото, както и милорд, разбира се, ще постят до Бъдни вечер. Домакинството ще прекъсне поста заедно със сеньор на 17 декември. — Как пости един вампир? Познанията ми за християнските религиозни церемонии не ми помагаша много.

— Какво ще се случи на 17-и? — попитах, като си отбелязах и тази дата.

— Тогава са сатурналиите, мадам — обясни Пиер, — празненствата, посветени на бога на плодородието. Сир Филип все още спазва старите традиции.

По-скоро древните. Сатурналиите не се честваха от последните дни на Римската империя. Пощипнах носа си, чувствах се объркана.

— Да започнем от самото начало, Ален. Какво точно ще се случи тук през този уикенд?

След трийсетминутно обсъждане и още три изписани листа хартия, Пиер и Ален ме оставиха сама с книгите, записките и ужасното ми главоболие. По едно време по-късно чух някакво раздвижване в голямата зала, последвано от викове и смях. Познат глас, но някак си по-богат и по-топъл, поздравяваше някого.

Матю.

Преди да отместя записките си, той вече бе при мен.

— Ти изобщо забеляза ли, че ме няма? — Лицето му бе поруменяло. По езика му нямаше кръв, само вкус на вятър и простор. Матю бе яздил, но не бе ял. — Съжалявам за случилото се, mon coeur — прошепна той в ухото ми. — Прости ми, че се държах толкова зле. — Ездата бе повдигнала духа му и отношението към баща му за първи път беше естествено и свободно.

— Даяна — каза Филип и се появи иззад сина си. Пресегна се към най-близката книга, занесе я до огнището и започва да я прелиства. — Четеш „История на франките“, и надявам се, не за първи път. Тази книга щеше да е много по-приятна, ако майката на Григорий бе наглеждала писането ѝ. Латинският на Арментария беше впечатляващ. Винаги бе удоволствие да получа писмо от нея.

Никога не бях чела прочутия труд на Григорий от Тур по френска история, но нямаше причина Филип да знае това.

— Когато с Матю ходеха заедно на училище в Тур, прочутият Григорий беше дванайсетгодишно момче. Матю бе доста по-голям от учителя, да не говорим за другите ученици, и позволяваше на момчетата да го яздят като кон през междучасията. — Филип прегледа страниците. — Къде е онази част за гиганта? Тя ми е любима.

Влезе Ален с поднос с две сребърни чаши, които остави на масата край огнището.

— Мерси, Ален. — Посочих подноса. — Сигурно и двамата сте гладни. Готвачът ви праща храната тук. Защо не ми разкажете как премина предобедът ви?

— Няма нужда... — започна Матю. Но и двамата с баща му нададохме раздразнени възгласи. Филип ми отстъпи думата с внимателно кимване.

— Напротив, има — възразих. — Това е кръв от яребица, която ще можеш да преглътнеш по това време от деня. Надявам се утре да ловувате, макар да е събота. Ако имате намерение да постите през следващите четири седмици, разумно е да се храните, докато можете. — Благодарих на Ален, който се поклони, хвърли скришен поглед към господаря си и бързо излезе. — В твоята чаша има еленска кръв, Филип. Източена е тази сутрин.

— Какво знаеш за кръвта от яребица и постите? — Пръстите на Матю подръпнаха една моя немирна къдрица. Вдигнах поглед към сиво-зелените очи на съпруга си.

— Повече от вчера. — Освободих си косата от ръката му и подадох чашата.

— Предпочитам да се нахраня другаде — обади се Филип. — И ще ви оставя да си спорите.

— Ние не спорим. Матю трябва да е здрав. Къде яздихте? — Взех чашата с еленска кръв и я поднесох на Филип.

Той се взря първо в чашата, после в сина си и накрая в мен. Усмихна ми се ослепително, но нямаше съмнение, че ме оценява. Взе предложената чаша и я вдигна за на здравица.

— Благодаря, Даяна — каза той с приятелски глас.

Но свръхестествените му очи, които не пропускаха нищо, не се откъсваха от мен, докато Матю ми описваше предобеда си. Усещане за пролетно размразяване ми подсказа, че вниманието му се е пренасочило към сина му. Не можах да устоя да не погледна към него, за да видя дали ще разбере за какво мисли. Погледите ни се срещнаха и се сблъскаха. В неговия имаше недвусмислено предупреждение.

Филип дьо Клермон бе намислил нещо.

— Как ти се стори кухнята? — попита Матю, опитвайки се да насочи разговора в друга посока.

— Очарователна — отвърнах и отново се взрях предизвикателно в опърничавите очи на Филип. — Наистина очарователна.

---

[1] Средно голям бозайник, нощен хищник, разпространен най-вече в Африка и Азия. — Б.пр. ↑

[2] Говорите ли френски, мадам? (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Да (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Казват, че сте образована (лат.). — Б.пр. ↑

[5] Говорите ли латински? (лат.). — Б.пр. ↑

[6] Говорите ли гръцки? (гр.). — Б.пр. ↑

[7] Латинският ми не е добър (лат.). — Б.пр. ↑

[8] А гръцкият ми е още по-зле (лат.). — Б.пр. ↑

[9] Няма ли да образуват жени в бъдещето? (гр.). — Б.пр. ↑

10.

Филип може и да беше очарователен, но също така бе влудяващ и непроницаем — точно както ме бе предупредил Матю.

На следващата сутрин, докато с Матю бяхме в голямата зала, моят свекър като че ли се материализира при нас от въздуха. Нищо чудно, че обикновените хора смятаха, че вампирите могат да се превръщат в прилепи. Вдигнах натопения залък препечен хляб от златния жълтък на рохкото си яйце.

— Добро утро, Филип.

— Даяна — кимна той. — Хайде, Матю. Трябва да ядеш. И тъй като няма да го направиш пред жена си, да вървим на лов.

Матю се поколеба, погледна неспокойно към мен и след това извърна очи.

— Може би утре.

Филип промърмори нещо под нос и поклати глава.

— Трябва да се грижиш за себе си, Matthaios. Изгладнял и изтощен кръвопиец не е най-добрият придружител за никого, да не говорим за топлокръвна вещица.

Двама мъже влязоха в залата и изтръскаха снега от ботушите си. Студеният зимен въздух нахлу покрай дървения параван и през дупките на резбата му. Матю хвърли пълен с копнеж поглед към вратата. Ловът на елени из замръзналите поля не само щеше да нахрани тялото му, а щеше да прочисти и съзнанието му. А както знаех от предния ден, след това щеше да е в много по-добро настроение.

— Не се тревожи за мен. Имам си достатъчно работа — казах, хванах го за ръката и я стиснах окуражително.

След закуска с готвача обсъдихме менюто за празненството преди постите. Като приключихме с това, си поговорих със селските шивачи за нуждата си от облекло. Като си знаех познанията по френски, боях се да не съм поръчала циркова шатра. Към обяд вече отчаяно се нуждаех от чист въздух и убедих Ален да ме заведе на обиколка из работилниците на имението. Почти всичко, от което обитателите на замъка имаха нужда — от свещи до питейна вода —

можеше да бъде намерено в тях. Опитах да запомня в подробности как ковачът кове метала, давайки си сметка, че това познание ще ми бъде полезно, когато се върна към истинския си живот на историк.

С изключение на часа, прекаран в ковачницата, досега денят ми бе типичен за аристократка от онова време. Чувствах, че съм напреднала доста към крайната си цел, а именно — да се впиша, затова си позволих няколко прекрасни часа в четене и упражнение на краснописа ми. Когато чух музикантите да се подготвят за пиршеството преди дългия цял месец пост, ги помолих да ми дадат урок по танци. По-късно се наградих с малко приключение в дестилационната и скоро потънах с удоволствие в работа с голям съд за водна баня, меден уред за дестилация и малко буренце старо вино. Две млади момчета, които взех от кухнята, разпалваха огъня с кожени духала, които издаваха тихи звуци всеки път, когато Тома и Етиен ги притискаха.

Фактът, че се намирам в миналото, ми даваше чудесна възможност да практикувам това, което познавах само от книгите. Прерових принадлежностите на Март и начертах план как да превърна виното в твърд алкохол, основна съставка на алхимичните процедури. Скоро обаче започнах да ругая.

— Кондензацията няма да се получи както трябва — извиках ядно и погледнах към парата, излизаща от уреда за дестилация. Момчетата от кухнята, които знаеха английски, възкликнаха съчувствено, докато аз се консултирах с книга, която бях измъкнала от библиотеката на Дьо Клермон. Там имаше всякакви интересни токове. Все някоя от тях трябваше да ми обясни как да се справя с изпускането на парата.

— Мадам? — повика ме тихо Ален от вратата.

— Да? — Обърнах се и си избърсах ръцете в диплите на ленената си риза.

Ален огледа втрещен стаята. Тъмната ми рокля без ръкави бе метната върху близкия стол, тежките ми кадифени ръкави висяха от ръба на медна тенджерата, а корсажът ми бе закачен на удобна кука на тавана. Макар и сравнително разсъблечена по стандартите на 16-и век, все още бях с корсет, ленена риза с дълги ръкави и висока яка, няколко фусти и огромна пола. Имах далеч повече дрехи, отколкото носех на лекции. Въпреки това се почувствах гола, затова вирнах брадичка,

сякаш казвах на Ален, че не бива да казва и дума. Той мъдро извърна поглед.

— Готвачът не знае какво да прави с вечерното хранене — докладва ми той.

Намръщих се. Готвачът винаги знаеше какво да прави.

— Хората от домакинството са гладни и жадни, но не могат да седнат на масата без вас. Щом има някой член на семейството в Сет-Тур, той трябва да открие вечерното хранене. Това е традиция.

Появи се Катрин с кърпа и леген. Потопих пръсти в топлата, ухаеща на лавандула вода.

— Откога чакат? — Взех кърпата от ръката на Катрин. Не беше разумно да позволявам голямата зала да е пълна с гладни топлокръвни и също толкова изгладнели вампири. Наскоро появилата се у мен увереност, че мога да управлявам домакинството на Дьо Клермон, се изпари.

— Повече от час. И ще продължат да чакат, докато от селото не кажат, че Роже затваря за тази вечер. Той има таверна. Студено е и остават много часове до закуската. Сир Филип ми даде да разбере, че... — Той млъкна и ме погледна извинително.

— Vite^[1] — казах и посочих разхвърляните си дрехи. — Трябва да ме облечеш, Катрин.

— Bien sur.^[2] — Катрин остави легена и тръгна към провесения ми корсаж. Голямото петно от мастило на него сложи край на надеждата ми да изглеждам достолепно.

Когато влязох в залата, се чу стържение на пейки в каменния под. Близо четиридесет същества се изправиха. В шума имаше някакъв упрек. След като седнаха отново, те се нахвърлиха с охота върху дълго отлаганата храна, а аз си отчупих пилешка кълка и отказах всичко друго.

Стори ми се, че мина цяла вечност, преди Матю и баща му да се върнат.

— Даяна! — Съпругът ми заобиколи дървения параван и се озадачи, когато ме видя начело на семейната трапеза. — Очаквах да си горе или в библиотеката.

— Стори ми се по-любезно да седна тук, като знам колко труд хвърли готвачът, за да приготви тази храна. — Погледът ми се плъзна към баща му. — Как беше ловът, Филип?

— Приличен. Животинската кръв е само донякъде хранителна. — Той махна на Ален и хладните му очи се впиха във високата ми яка.

— Достатъчно. — Макар и да не го каза на висок глас, нямаше съмнение, че Матю изрече предупреждение. Всички глави се извърнаха към него. — Трябваше да им дадеш указание да започнат без нас. Нека те отведе горе, Даяна. — Главите се извърнаха към мен и зачакаха отговор.

— Не съм се наяла — отвърнах и посочих чинията си, — нито пък другите. Седнете и пийнете вино. — Матю може и да беше ренесансов принц и като същност, и като стил, но аз нямах намерение да се въртя на пети всеки път, щом ми щракне с пръсти.

Матю седна до мен, а аз се насилих да преглътна още малко пилешко. Когато напрежението стана нетърпимо, станах на крака. Пейките пак изскърцаха в каменния под и всички се изправиха.

— Много бързо се нахрани — изненада се Филип. — Лека нощ тогава, Даяна. Матю, ти се върни веднага след това. Странно, но изведнъж изпитах желание да поиграя шах.

Матю не обърна внимание на протегнатата ръка на баща си. Не си разменихме и дума, докато излизахме от голямата зала и поемахме към семейните спални. На вратата на моята Матю най-накрая успя да се овладее достатъчно, за да рискува да започне разговор.

— Филип се отнася с теб като с високопоставена икономка. Това е нетърпимо.

— Баща ти се държи с мен като с жена от това време. Ще се справя, Матю. — Млъкнах, събрах кураж. — Кога за последен път си пил кръв от същество, което ходи на два крака? — Бях го принудила да пие кръв от мен, преди да тръгнем от Мадисън, а преди това се бе хранил от някакъв безименен топлокръвен в Канада. Няколко седмици преди това бе убил Джилиан Чембърлейн в Оксфорд. Може би и от нея бе пил. Освен в тези случаи през устните му от месеци не бе преминавала никаква друга кръв, освен животинска.

— Защо ме питаш? — попита Матю с остър тон.

— Филип твърди, че не си силен както обикновено. — Стиснах ръката му по-здраво. — Ако имаш нужда да се нахраниш и не искаш кръв от непознат, можеш да пиеш от моята.

Преди Матю да успее да отговори, откъм стълбището се чу смях.

— Внимавай, Даяна. Ние, кръвопийците, имаме остър слух. Предложиш ли един път кръвта си в тази къща, няма да можеш да държиш вълците далеч от себе си. — Филип бе хванал с две ръце резбованата арка над стълбите.

Матю извърна рязко глава, беше бесен.

— Махай се, Филип.

— Вещицата е безразсъдна. Моя отговорност е да се погрижа импулсите ѝ да са под контрол. Иначе може да ни унищожи.

— Вещицата е моя — заяви хладно Матю.

— Не още — подчерта Филип и тръгна надолу по стълбите, клатейки глава със съжаление. — А може би никога няма да стане.

След тази среща Матю стана дори още по-затворен и сдържан. Беше гневен на баща си, но вместо да излее беса си върху причината, той се държеше грубо с всички: с мен, Ален, Пиер, готвача и всички същества, които имаха нещастieto да се мернат на пътя му. Домакинството бе обзето от силна тревога заради пиршеството. След като няколко часа се примиряваше с лошото държание на сина си, Филип му даде шанс. Или да се наспи, за да му се оправи настроението, или да се нахрани. Матю избра трета възможност и отиде да потърси в архивите на семейство Дьо Клермон някакви следи от Ашмол 782. Оставена без надзор, аз се върнах в кухнята.

Филип ме завари в стаята на Март, както бях надвесена над повредения уред за дестилация, със запретнати ръкави и обгърната от пара.

— Матю пиел ли е кръв от теб? — попита ме рязко и погледът му се плъзна по ръцете ми.

Вдигнах лявата си ръка в отговор. Мекият лен се смъкна покрай рамото ми и откри розовите следи от белега на свивката. Бях си срязала там плътта, за да може Матю да пие по-лесно.

— Някъде другаде? — Филип насочи вниманието си към торса ми.

С другата ръка оголих шията си. Раната беше по-дълбока, но тя бе дело на вампир, затова по-малка.

— Каква си глупачка, да позволиш на презрян кръвопиец да пие кръв не само от ръката ти, но и от шията — възкликна Филип. Беше

поразен. — Споразумението забранява на кръвопийците да пият кръв от вещици и демони. Матю го знае.

— Той умираше и освен моята кръв нямаше нищо друго! — извиках гневно. — Ако от това ще се почувстваш по-добре, наложи се да го принудя.

— Значи така. Синът ми без съмнение е убеден, че като е взел само кръвта ти, но не и тялото ти, ще може да те освободи. — Филип поклати глава. — Греша обаче. Наблюдавах го. Никога няма да се освободиш от Матю, без значение дали ще преспи с теб или не.

— Матю знае, че никога няма да го напусна.

— Разбира се, че ще го напуснеш. Някой ден животът ти на тази земя ще свърши и ще поемеш в последния си път към онзи свят. Матю ще предпочете вместо да жали за теб, да те последва в смъртта. — В думите на Филип кънтеше самата истина.

Майката на Матю ми бе разказала историята на създаването му: как паднал от скелето, докато помагал да се строи селската църква. Още когато я чух за първи път, се зачудих дали отчаянието от загубата на съпругата му Бланка и сина му Лукас не го бе довело до самоубийство.

— Много лошо, че Матю е християнин. Неговият Бог никога не е доволен.

— Как така? — попитах, объркана от внезапната смяна на темата.

— Когато ти или аз направим нещо грешно, ние си оправяме сметките с боговете и продължаваме да живеем с надеждата, че в бъдеще ще се справим по-добре. Синът на Изабо изповядва греховете си и ги изкупва отново и отново. Заради живота, който води, човека, който е, заради това, което е сторил. Вечно гледа назад и това няма край.

— Защото има силна вяра, Филип. — В живота на Матю имаше духовен център, който влияеше на отношението му към науката и смъртта.

— Матю? — На Филип не му се вярваше. — Вярата му е по-слаба от на всеки друг, когото познавам. Това неговото се нарича убеждение, а то е доста по-различно и зависи повече от главата, отколкото от сърцето. Матю винаги е имал силен интелект, който може да се справи с абстракции като Бог. Така успя да приеме това, в което

се бе превърнал, след като Изабо го направи част от семейството. Защото всеки кръвопиец е различен. Моите синове избраха свои си пътеки — война, любов, чифтосване, завоевания, придобиване на богатства. За Матю винаги най-важни са били идеите.

— И все още е така — казах кротко.

— Но идеите рядко са толкова силни, че да подхранват смелостта. Не и когато няма вяра в бъдещето. — Изражението му стана замислено. — Не познаваш съпруга си така, както аз го познавам.

— Не колкото теб, прав си. Ние сме вещица и вампир, които се обичат, въпреки че ни е забранено. Споразумението не ни позволява да се ухажваме открито и да правим разходки на лунна светлина. — Колкото повече говорех, толкова повече се разгорещявах. — Не мога да го хвана за ръката или да докосна лицето му извън тези четири стени, без да се страхувам, че някой ще забележи и ще бъдем наказани.

— Матю ходи на църква в селото около пладне, когато си мислиш, че търси книгата ти. И днес отиде там. — Забележката на Филип беше странно отдалечена от съдържанието на разговора ни. — Някой ден можеш да го проследиш. Вероятно тогава ще го опознаеш по-добре.

Отидох в църквата около единайсет преди обяд в понеделник с надеждата да я намеря празна. Но Матю беше там, точно както Филип ми бе казал.

Няма начин да не бе чул как тежката врата се затваря зад мен, както и стъпките ми по пода, но не се обърна. Остана на колене вдясно от олтара. Въпреки студа бе само по тънка ленена риза, панталони и обувки. Замръзнах само като го гледах и придърпах наметалото си да се завия по-плътено.

— Баща ти ми каза, че ще те намеря тук — рекох аз накрая в резониращата тишина.

За първи път влизах в тази църква и се огледах с любопитство. Като много храмове във Франция, и този в Сен Люсиен през 1590 година вече беше остарял. Простите му линии бяха коренно различни от високите кули и дантелените каменни орнаменти на готическите катедрали. Стенописи в ярки цветове украсяваха широката арка, отделяща апсидата от нефа, и пространствата под високите прозорци.

Повечето от тях бяха отворени за стихииите, макар някой да бе направил плах опит да затвори най-близките до вратата. Извитият таван бе кръстосан от солидни дървени греди, които свидетелстваха за майсторството на дърводелеца и строителя.

Когато за първи път отидох в „Старата лежа“, домът на Матю ми напомни за него. Личността му бе вградена навсякъде и тук, в геометричните детайли, изсечени в гредите, в просторните арки, под колоните.

— Ти си построил това.

— Само част. — Очите на Матю се вдигнаха към апсидата и изображението на Христос на трона. Едната ръка на Божия син бе вдигната, а другата — готова да раздава справедливост. — Най-вече нефа. Апсидата бе завършена, докато бях... далеч оттук.

Спокойното лице на светия се вираше мрачно в мен през рамото на Матю. Държеше дърводелски ъгъл и лилия с дълга дръжка. Беше Йосиф, мъжът, който не бе задавал въпроси, когато взел за съпруга бременна девица.

— Трябва да поговорим, Матю. Може би трябва да го направим в замъка. Тук няма къде да седнем. — Никога не бях смятала дървените пейки за удобни, докато не се озовах в храм, където такива нямаше.

— Църквите не са строени, за да създават удобства — изтъкна Матю.

— Така е. Но пък едва ли основната им цел е да правят вярващите нещастни. — Огледах стенописите. Ако вярата и надеждата бяха така здраво свързани, както твърдеше Филип, тогава може би Матю можеше да намери тук нещо, което да му повдигне духа.

Открих Ной и неговия ковчег. Глобално бедствие и избегнато на косъм унищожение на всички живи същества едва ли биха могли да се нарекат жизнеутвърждаващи. Друг светец героично убиваше дракон, но прекалено много ми напомняше на лов и ме притесняваше. Изображенията край входа на църквата бяха посветени на Страшния съд. Най-отгоре подредени в редици ангели надуваха златни тромпети, а върховете на крилете им докосваха пода, но рисунките на ада в дъното — разположени така, че да не можеш да излезеш, без да видиш осъдените на вечни мъки — бяха ужасяващи. Възкресението на Лазар може би би донесло успокоение на един вампир. Дева Мария обаче нямаше да помогне. Тя се намираше срещу Йосиф на входа на

апсидата, беше спокойна и като от друг свят, още едно напомняне какво бе загубил Матю.

— Поне е усамотено. Филип рядко стъпва тук — каза уморено той.

— Тогава да останем. — Направих няколко стъпки към него и преминах направо на въпроса. — Какво не е наред, Матю? Отначало си мислех, че е шокът от потапянето в предишния ти живот, след това — перспективата да видиш отново баща си и да пазиш тайната за смъртта му. — Той продължаваше да стои на колене с наведена глава и с гръб към мен. — Но баща ти вече знае за бъдещето си. Така че трябва да има друга причина.

Атмосферата в църквата беше потискаща, а думите ми като че ли изкараха и последния кислород от нея. Чуваше се само песента на птиците в камбанарията.

— Днес е рожденият ден на Лукас — каза най-накрая съпругът ми.

Думите му се стовариха върху ми със страшна сила. Паднах на колене зад него и полата ми се надипли около мен. Филип беше прав. Не познавах Матю така добре като него.

Ръката му се вдигна и посочи към място на пода между него и изображението на Йосиф.

— Погребан е тук заедно с майка си.

На камъка нямаше надпис, обозначаващ какво има под него. Само гладка вдлъбнатина, като онези от множеството стъпки по стъпалата на стълбите. Пръстите на Матю се протегнаха, легнаха идеално в промеждутъка, останаха там известно време и се отдръпнаха.

— Част от мен умря заедно с Лукас. За Бланка беше същото. Тялото ѝ го последва след няколко дни, но очите ѝ бяха празни и душата ѝ вече бе отлетяла. Филип избра името му. На гръцки означава „блестящ“. В нощта, в която се роди, Лукас беше много бял и блед. Когато акушерката ми го показа, кожата му отразяваше светлината от огнището, както луната отразява слънчевите лъчи. Странно как след толкова много години споменът ми за онази нощ все още е напълно ясен. — Матю млъкна и изтри очите си. Пръстите му бяха станали червени.

— Как се запознахте с Бланка?

— Замерях я със снежни топки през първата ѝ зима в селото. Бях готов на всичко, за да привлече вниманието ѝ. Тя беше деликатна и сдържана, мнозина търсеха компанията ѝ. До пролетта Бланка вече ми позволяваше да я изпращам от пазара до дома ѝ. Обичаше боровинки. Всяко лято поляните покрай църквата бяха пълни с тях. — Той погледна червените ивици по ръката си. — Всеки път, когато Филип видеше петната от сока им по пръстите ми, се смееше и предсказваше сватба до есента.

— Разбирам, че е бил прав.

— Оженихме се през октомври, след прибирането на реколтата. Бланка вече беше в третия месец. — Значи Матю можеше да изчака, преди да консумира нашия брак, но не бе устоял на чара на Бланка. Точно тази подробност от тяхната връзка не исках да зная.

— Любихме се за първи път през август — продължи той. — Бланка винаги искаше да угоди на другите. Сега, като се върна назад, се чудя дали не е била малтретирана като малка. Не наказвана — всички бяхме наказвани, и то по начини, които съвременните родители не могат дори да си представят, — а нещо повече. То бе пречупило духа ѝ. Съпругата ми бе научена да се поддава на желанията на всички по-възрастни, по-силни и по-нахални. Аз бях всички тези неща и в онази лятна нощ исках да каже „да“. И тя каза.

— Изабо ми е разказвала, че двамата сте били много влюбени, Матю. Ти не си я насилил да направи нещо против волята си. — Исках да го утеша, доколкото мога, въпреки че от тези спомени го болеше.

— Бланка нямаше воля. Не и преди да се появи Лукас. Дори тогава тя я упражняваше само когато той беше в опасност или когато аз му се ядосвах. Цял живот е искала да има някой по-малък и по-слаб, когото да закриля. И си мислеше, че непрекъснато се проваля. Лукас не беше първото ни дете и с всяко помятане тя ставаше все по-мека и по-отстъпчива, все по-хрисима. Все по-малко способна да каже „не“.

Сюжетът като цяло беше същият, но това не беше историята, която Изабо ми бе разказала за ранния живот на сина си. В нейната ставаше въпрос за силна любов и споделена мъка. Версията на Матю не бе смекчена от тъгата и загубата.

Прочистих гърлото си.

— И тогава се е появил Лукас.

— Да. След като години наред пълнех тялото ѝ със смърт, най-накрая ѝ дадох Лукас. — Той млъкна.

— Нищо не си можел да направиш, Матю. Тогава е било шести век, имало е епидемия. Не си могъл да ги спасиш.

— Можех да се спра и да не вземам нея. Тогава нямаше да имам кого да загубя! — възкликна Матю. — Тя не можеше да отказва, но в очите ѝ имаше неохота, когато правихме любов. Все ѝ обещавах, че този път бебето ще оцелее. Бях готов на всичко...

Болеше ме, че Матю е все още толкова силно привързан към мъртвата си съпруга и мъртвия си син. Техните духове витаеха из това място, както и в душата му. Но поне сега имах обяснение защо странеше от мен: заради това дълбоко чувство за вина и мъката, които носеше със себе си от толкова векове. Може би с времето щях да успея да освободя Матю от Бланка. Станах и отидох при него. Той трепна, когато пръстите ми се озоваха на рамото му.

— Има и още нещо.

Замръзнах.

— Опитах се да пожертвам и собствения си живот. Но Бог не го прие. — Матю вдигна глава. Взря се в изтъркания и издълбан камък пред себе си, след това в тавана.

— О, Матю!

— Седмици наред мислех как ще се присъединя към Лукас и Бланка, но се боях, че те ще са в рая, а Бог ще ме прати в ада заради греховете ми — продължи той делово. — Помолих една от жените в селото за съвет. Тя помисли, че съм обсебен от дух, че Бланка и Лукас не могат да намерят покой, защото са свързани с мен. Когато се качих на скелето, погледнах надолу и си помислих, че духовете им сигурно са в капан под камъка. Ако паднех върху него. Бог може би нямаше да има друг избор, освен да ги пусне. Или пък да ме остави да отида при тях, където и да бяха.

Това бе обърканата логика на отчаян човек, а не на учения с ясното съзнание, когото познавах.

— Бях толкова уморен — промълви той отпаднало. — Но Бог не ме остави да заспя. Не и след това, което направих. Заради греховете ми той ме предаде на същество, което ме превърна в някой, който не може нито да живее, нито да умре, дори не може да намери временен покой в сънищата си. Аз не правя нищо друго, освен да помня...

Матю бе изтощен и му бе ужасно студено. Кожата му бе похладна дори от ледения въздух, който ни заобикаляше. Сара сигурно би знаела каква магия да направи, за да облекчи страданието му, но аз не можех да сторя нищо друго, освен да придърпам съпротивляващото му се тяло към себе си и да му дам част от малкото топлина, която имах.

— Оттогава Филип ме презира. Мисли ме за слаб, прекалено слаб, за да се ожения за някоя като теб. — Ето къде бил ключът към усещането му за малоценност.

— Не — възразих рязко, — баща ти те обича. — Филип бе показал много емоции към сина си за краткото ми време в Сет-Тур, но никога презрение.

— Смелите мъже не се самоубиват, освен в битка. Каза това на Изабо, когато тя току-що ме бе трансформирала. Заяви, че нямам куража да бъда кръвопиец. Веднага щом се откри възможност, той ме прати да се бия. „Щом си решил да се разделиш с живота си, каза ми, нека поне да е за някаква по-голяма кауза, а не от самосъжаление.“ Никога няма забравя думите му.

Надежда, вяра, смелост — това бяха трите елемента на простото верую на Филип. Матю мислеше, че у него има само съмнение, убеденост и кураж. Но аз бях на друго мнение.

— Измъчваш се с тези спомени от толкова дълго, че вече не виждаш истината. — Застанах с лице към него и коленичих. — Знаеш ли какво виждам аз, когато те погледна? Човек, който много прилича на баща ти.

— Всички искаме да виждаме Филип в тези, които обичаме. Но аз не съм като него. Бащата на Галоуглас, Юг, ако беше оживял, той щеше... — Матю се извърна и ръката върху коляното му затрепери. Имаше и още нещо, още една тайна, която все още не бе разкрита.

— Вече ти позволих една тайна, Матю — името на човека от семейство Дьо Клермон, който е член на Паството в настоящето. Не можеш да криеш две.

— Искаш да ти споделя най-мрачната си тайна? — Мина цяла вечност, преди да се реши да ми я каже. — Аз го убих. Той молеше Изабо да го направи, но тя нямаше сили. — Матю се извърна.

— Юг? — прошепнах и сърцето ми се скъса за него и Галоуглас.

— Филип.

И последната бариера между нас падна.

— Нацистите го бяха довели до лудост с болка и лишения. Ако Юг бе оцелял, можеше да убеди Филип, че още има надежда за някакъв живот, въпреки че се бе превърнал в развалина. Но Филип каза, че е прекалено уморен да се бори. Искаше да заспи и аз... Знаех какво е да желаеш да затвориш очи и да забравиш. Бог да ми е на помощ, направих каквото ме помоли.

Матю вече трепереше. Прегърнах го отново, без да обръщам внимание, че се съпротивлява, знаех само, че има нужда от нещо — или от някого — за когото да се хване, докато вълните на спомените престанат да се разбиват в него.

— След като Изабо отказа на молбите му, заварих Филип да се опитва да си пререже вените. Но не можеше да държи ножа достатъчно здраво, за да свърши работата. Беше се порязал многократно и навсякъде имаше кръв, но раните бяха повърхностни и бързо заздравяха. — Матю говореше бързо, думите най-накрая се изливаха от него. — Колкото повече кръв проливаше Филип, толкова повече побесняваше. След лагера не можеше да понася гледката й. Изабо му взе ножа и обеща, че ще му помогне да сложи край на живота си. Но маман никога нямаше да си го прости.

— И ти го направи — казах и срещнах погледа му. Никога не бях отказвала да науча какво е правил, за да оцелее като вампир. Не можех да извърна глава и от греховете на съпруга, бащата, сина.

Матю поклати глава.

— Не. Аз изпих кръвта му до последната капка, за да не гледа Филип как изтичат жизнените му сили.

— Но тогава си видял... — Не можех да прикрия ужаса в гласа си. Когато вампир пие кръвта на друго свръхестествено същество, неговите спомени се вливат в него и го измъчват. Матю бе освободил баща си от мъките, но чак след като бе изстрадал всичко, което и Филип бе изстрадал.

— Спомените на повечето същества идват като гладък поток, като панделка, която се разгръща в тъмнината. А с Филип беше като да преглъщам парчета стъкло. Дори след като се изнизаха сцените от последните събития, умът му продължи да бъде толкова разбъркан, че за малко да не мога да продължа. — Затрепери още по-силно. — Продължи цяла вечност. Филип беше разбит, изгубен, уплашен, но

сърцето му все още бе яростно. Последните му мисли бяха за Изабо. Това бяха единствените му спомени, които бяха останали цели и само негови.

— Всичко е наред — мълвях аз отново и отново, като го притисках силно, докато крайниците му не започнаха да се успокояват.

— Попита ме кой съм в „Старата лежа“. Аз съм убиец, Даяна. Убил съм хиляди — изрече накрая Матю с приглушен глас. — Но никога не съм ги гледал след това в лицето. Само Изабо знае истината и не може да ме погледне, без да си спомни смъртта на баща ми. А сега трябва да се изправя и лице в лице с теб.

Хванах главата му и я отдалечих от себе си, за да можем да се погледнем в очите. Идеалните черти на Матю обикновено успявах да маскират опустошенията на времето и преживяното. Но сега те ясно си личаха и той ми изглеждаше дори още по-красив. Накрая проумях мъжа, когото обичах: настояването му да разбере докрай каква съм, нежеланието му да убие Жулиет дори за да си спаси живота, убеждението му, че след като го опозная истински, няма да мога да го обичам.

— Обичам те, Матю: воин и учен, убиец и лецител, тъмен и светъл.

— Как би могла? — прошепна той невярващо.

— Филип не е можел да продължи да живее така. Щял е да продължи да се опитва да се самоубие и от думите ти ми става ясно, че е страдал достатъчно. — Не можех да си представя колко, но любимият ми Матю бе станал свидетел на всичките му мъки. — Това, което си направил, е било милостиво.

— Искях да изчезна, когато всичко свърши, да напусна Сет-Тур и никога да не се върна — призна той. — Но Филип ме накара да обеща, че ще опазя семейството и братството. Заклех се, че ще се грижа за Изабо. Затова останах, седнах на неговия стол, дърпах политическите конци, които той би искал да дърпа, довърших войната, на чието спечелване той бе отдал живота си.

— Филип не би поверил благополучието на Изабо в ръцете на човек, когото презира. Нито би сложил страхливец начело на Ордена на Лазар.

— Болдуин ме обвини, че лъжа за последните желания на Филип. Смяташе, че той трябва да поеме братството. Никой не

можеше да проумее защо баща ми реши да го даде на мен. Може би това е била една от последните му лудости.

— Било е вярно — казах тихо и посегнах да сплета пръсти с неговите. — Филип вярва в теб. Аз също. Твоите ръце са построили тази църква. Те са били достатъчно силни, за да държат сина ти и баща ти в последните им мигове на земята. И все още им предстоят много неща.

Високо над нас се чу пърхане на криле. През един от високите прозорци бе влетял гълъб и се бе заплел сред гредите на покрива. Помъчи се да се освободи, успя и се спусна надолу в църквата. Приземи се на камъка, под който беше последният дом на Бланка и Лукас и започна да танцува в кръг, докато накрая се озова срещу мен и Матю. Килна глава и ни разгледа с едното си синьо око.

Матю скочи на крака при това внезапно натрапничество и стреснатият гълъб полетя към другата страна на апсидата. Запърха с криле, по забави полета си, когато преминаваше покрай Дева Мария. Когато вече бях убедена, че всеки миг ще се разбие в стената, той рязко смени посоката и се стрелна нагоре, откъдето бе дошъл.

Дълго бяло перо от крилото му се зарея във въздуха и се приземи пред нас. Матю се наведе, взе го и го вдигна озадачен към лицето си.

— Никога не съм виждал бял гълъб в църквата преди. — Погледна купола на апсидата, където същата птица кръжеше над главата на Христос.

— Това е знак за възкресение и надежда. Вещиците вярват в знаците. — Затворих пръстите му около перото. Целунах го леко по челото и понечих да си тръгна. Сега, след като ми бе споделил тайните си, може би щеше да намери покой.

— Даяна? — извика Матю. Все още бе до гроба на семейството си. — Благодаря ти, че изслуша изповедта ми.

Кимнах.

— Ще се видим вкъщи. Не забравяй перото.

Той ме гледаше, докато преминавах покрай изображенията на мъчения и спасение край портата между света на Бога и света на хората. Вън ме чакаше Пиер, който ме отведе в замък, без да каже и дума, Филип ни бе чул да приближаваме и ме чакаше в залата.

— Намери ли го в църквата? — попита тихо.

Като го видях такъв здрав и с висок дух, сърцето ми се сви. Как Матю бе успял да преживее това?

— Да. Трябваше да ми кажеш, че днес е рожденият ден на Лукас. — Подадох наметката си на Катрин.

— Всички сме свикнали с тези черни настроения, когато Матю се сети за сина си. И ти ще свикнеш.

— Не е само Лукас. — Прехапах си устните, защото се уплаших, че казах прекалено много.

— Матю ти е разказал и за собствената си смърт. — Филип прокара пръсти през косата си. Това бе по-отривиста версия на характерния жест на сина му. — Разбирам мъката, но не и тази вина. Кога ще остави миналото зад гърба си?

— Някои неща не могат да бъдат забравени — подчертах и погледнах Филип право в очите. — Колкото и да си мислиш, че разбираш, ако го обичаш, ще го оставиш сам да води битките с демоните си.

— В никакъв случай. Той ми е син. Няма да го предам. — Филип сви устни. След това се обърна и се отдалечи. — И получих вести от Лион, скъпа — извика през рамо. — Скоро тук ще дойде вещица, която ще ти помогне. Точно както искаше Матю.

---

[1] Бързо (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

11.

— Чакай ме в плевнята, след като се върнеш от селото. — Филип се бе върнал към дразнещия си навик да се появява и изчезва внезапно и в този момент се бе озовал пред мен в библиотеката.

Вдигнах очи от книгата си и се намръщих.

— Какво има в плевнята?

— Сено. — Признанията на Матю в църквата го бяха направили още по-неспокоен и раздразнителен.

— Пиша на новия ни папа, татко. Ален ми каза, че кардиналският съвет днес ще обяви избора на бедния Николо, въпреки че той е молил да му спестят бремето на поста. Ала какво са желанията на един човек пред аспирациите на Филип Испански и Филип дьо Клермон?

Филип посегна към колана си. От мястото, където стоеше Матю, се чу силно плясване. Той бе хванал камата, чието острие бе насочено към гръдната му кост.

— Негово Светейшество може да почака. — Филип огледа положението на оръжието си. — Трябваше да метна камата по Даяна. Щеше да действаш още по-бързо.

— Извини ме, че ти развалих забавлението — процеди Матю с хладен гняв. — Отдавна не бяха хвърляли нож по мен. Боя се, че съм загубил тренинг.

— Ако не си в плевнята, преди часовникът да отброи два, ще дойда да те търся. И ще нося нещо повече от тази кама. — Грабна я от ръцете на Матю и извика на Ален, който беше точно зад него. — Никой да не ходи в долната плевня до второ нареждане — нареди Филип, докато пъхаше обратно оръжието си в ножницата.

— Дотолкова разбрах, сир. — Това бе най-близкото до упрек, което Ален някога бе си позволил.

— Уморих се да живея с толкова тестостерон. Въпреки отношението на Изабо към вещичите, ще ми се тя да беше тук. И преди да попиташ какво е тестостерон, това си ти — и посочих Филип с пръст. — И синът ти не е по-добър.

— Женска компания, а? — Филип подръпна брадата си, погледна Матю и без да се крие, започна да пресмята колко още би могъл да притисне сина си. — Как не се сетих преди? Докато чакаме вещицата на Даяна да пристигне от Лион, можем да я пратим при Марго да я научи как да се държи като истинска френска дама.

— Това, което са намислили да правят Луи и Марго в Юсон, е по-лошо от всичко сторено от тях в Париж. Тази жена не може да е пример за подражание за никого, най-малко за съпругата ми — каза на баща си Матю и го изгледа унищожително. — Ако не внимават, хората ще разберат, че внимателно обмисленото и много скъпо покушение над Луи е било измама.

— Женен си за вещица, а прибързваш да съдиш страстите на другите, Matthaios. Луи ти е брат.

Богинята да ни е на помощ, още един брат.

— Страсти? — Матю вдигна вежди. — Ти така ли наричаш въргалинето в леглото с множество мъже и жени?

— Любовта има безброй проявления. Това, което правят Марго и Луи, не е твоя работа. Кръвта на Изабо тече във вените на Луи и той може да разчита на лоялността ми — както и ти, въпреки големите ти грехове. — И Филип изчезна с едно светкавично движение.

— Колко Дьо Клермон има? И защо всички сте мъже? — попитах, когато пак настъпи тишина.

— Защото дъщерите на Филип бяха толкова ужасни, че се наложи да свикаме семеен съвет и да го помолим да спре да ги създава. Стасия можеше да свали боята от стените само с поглед, а дори тя изглежда кротка през Верен. А пък Фрея... е, Филип неслучайно я е кръстил на скандинавската богиня на войната.

— Звучи страхотно. — Плеснах го леко по бузата. — Ще ми разкажеш по-късно за тях. Аз ще съм в кухнята, ще се опитам да оправя онзи пропускащ пара котел, който Март нарича дестилатор.

— Дай да го погледна. Добър съм с лабораторните уреди — предложи Матю. Копнееше да прави нещо, което да го държи далеч от Филип и онази мистериозна плевня. Разбихах го, но нямаше начин да избяга от баща си. Филип просто щеше да се втурне в дестилационната и да го намери там.

— Няма нужда — подхвърлих през рамо и излязох. — Всичко е под контрол.

Но се оказа, че не всичко е под контрол. Моите осемгодишни момчета с духалата бяха оставили огъня да се разгори, пламъците се бяха издигнали и оставили черни сажди по дъното на уреда за дестилация. Отбелязах в полето на една от алхимичните книги на Дьо Клермон какво се бе объркало и как би могло да се оправи, а Тома, понадеждният от двамата ми малки помощници, стъкна отново огъня. Не бях първата, която ползваше широките полета на книгата, а някои от предишните записки се оказаха доста полезни. Може би след време и моите щяха да послужат на някого.

Етиен, другият ми асистент, влетя в стаята, прошепна нещо на ухото на другото момче и получи някакъв блестящ предмет.

— Пак на милорд — прошепна Тома.

— За какво се обзалагаш? — попитах го. Дватама ме погледнаха безизразно и свиха рамене. Нещо в заучената им невинност ме накара да се притесня за Матю. — Къде е плевнята? — попитах и свалих престилката си.

С огромна неохота Тома и Етиен ме изведоха през външната врата на замък. После тръгнахме към постройка от камък и дърво със стръмен островърх покрив. Към широката и запречена врата водеше рампа, но момчетата посочиха към стълба, подпряна в далечния край. Стъпалата й изчезваха в ароматната тъмнина вътре.

Тома се качи пръв, като ми даваше знаци да мълча и правеше умотелни физиономии, достойни за актьор от ням филм. Етиен държеше стълбата, докато аз се катерех. Ковачът на селото ме издърпа в прашната плевня.

Появата ми бе посрещната с интерес, но не и с изненада, от половината от прислугата на Сет-Тур. Беше ми се сторило странно, че на портата има само един страж. Останалите бяха тук заедно с Катрин, по-голямата ѝ сестра Жоан, повечето от кухненските работници, ковача и конярите.

Вниманието ми бе привлечено от тихо, но пронизително фучене, каквото никога до този миг не бях чувала. Острият звън от удара на метал в метал ми бе по-познат. Матю и баща му бяха започнали с камшици, а сега продължаваха с хладни оръжия. Вдигнах ръка, за да задуша един стон, когато върхът на сабята на Филип прониза рамото на Матю. Ризите, панталоните и чорапите им бяха нарязани и по тях

имаше кръв. Очевидно се биеха от известно време и двубоят не бе приятелски.

Ален и Пиер стояха тихо до отсрещната стена. Подът пред тях приличаше на игленик — бе настръхнал от най-различни изхвърлени оръжия, забити в трамбованата пръст. И двамата слуги очевидно знаеха какво се случва около тях, включително бяха разбрали и за моето пристигане. Те повдигнаха съвсем леко поглед към сеновала и се спогледаха разтревожено. Матю не виждаше нищо около себе си. Беше с гръб към мен и другите силни миризми в плевнята прикриваха присъствието ми. Филип, който бе с лице, или не ме забеляза, или не му пукаше, че съм там.

Острието на Матю мина с лекота през ръката на Филип. Той премигна и синът му се усмихна подигравателно.

— „Не смятай за болезнено това, което е полезно за теб“^[1] — промърмори.

— Не трябваше да те уча на старогръцки. Нито на английски. Знанията ти непрекъснато ми причиняват тревоги — отвърна невъзмутимо Филип и издърпа ръката си от острието.

Сабите им се удариха, иззвъняха и се отдръпнаха една от друга. Матю имаше леко предимство в ръста и по-дългите му крайници увеличаваха обсега на замахванията му. Биеше се с дълго и тънко оръжие, понякога го държеше с две ръце, понякога само с една. Дръжката непрекъснато се въртеше в ръката му, за да отбива ударите на баща си. Но Филип имаше повече сила и нанасяше унищожителни удари с по-късата си сабя, която с лекота въртеше с една ръка. Освен това държеше и кръгъл щит, с който посрещаше атаките. Ако Матю също бе започнал боя с такъв защитен уред, той вече му беше избит. Макар двамата мъже да бяха почти в една категория, стилът им беше напълно различен. Филип се забавляваше и непрекъснато коментираше, докато се дуелираше. Матю пък през повечето време мълчеше и само с някое повдигане на вежда се издаваше, че слуша какво говори баща му.

— Мислех си за Даяна. Нито земята, нито океанът може да роди по-чудовищно и жестоко същество от жената — каза тъжно Филип.

Матю се втурна към него и острието със смайваща бързина описа широка полуокръжност към врата на баща му. Премигнах, а през

това време Филип бе успял да се пхне под сабята. Появи се отново до Матю и прониза прасеца на сина си.

— Техниката ти хич я няма тази сутрин. Нещо не е наред ли? — попита Филип. Директният въпрос привлече вниманието на сина му.

— За бога, невъзможен си. Да. Нещо не е наред — процеди Матю през стиснати зъби. Замахна отново и сабята му отскочи от бързо вдигнатия щит на Филип. — Непрекъснатото ти бръцолевене ме влудява.

— Когато боговете искат да унищожат някого, първо го подлудяват. — Думите на баща му го накараха да трепне. Филип се възползва от това и го удари по гърба с плоската страна на сабята си.

Матю изруга.

— Да не би да ти свършиха остроумните реплики? — попита. И тогава ме видя.

Всичко след това се случи за секунди. Матю изпъна крака и се взря в сеновала, където стоях аз. Сабята на Филип се спусна, направи кръг и изби оръжието от ръката му. Филип се озова с двете саби в ръце. Хвърли едната към стената, а другата насочи към сънната артерия на Матю.

— Учил съм те да се биеш по-добре, Matthaios. Не мислиш. Не мигаш. Не дишаш. Когато се опитваш да оцелееш, само реагираш. — Филип повиши тон. — Слез тук долу, Даяна.

Ковачът, изпълнен със съжаление, ми помогна да слеза по друга стълба. Изпроси си го, сякаш казваше изражението му. Стъпих на пода до Филип.

— Заради нея ли загуби? — попита той и притисна острието в плътта на сина си, докато не потече тъмна струйка кръв.

— Не разбирам какво имаш предвид. Пусни ме. — Матю бе овладян от някаква непозната емоция. Очите му станаха мастилени и той посегна към гърдите на баща си. Направих стъпка към него.

Към мен със свистене полетя нещо блестящо и се плъзна между лявата ми ръка и торса ми. Филип бе хвърлил оръжието си по мен, без дори да погледне целта си, ала въпреки това то дори не докосна кожата ми. Камата прикова ръкава ми към едно от стъпалата на стълбата и когато си отскубнах ръката, платът се разкъса на лакътя и разкри грапавия ми белег.

— Ето това имам предвид. Да не би да откъсна очи от противника? Затова ли за малко не умря, че и Даяна с теб? — Никога не бях виждала Филип толкова гневен.

Вниманието на Матю отново се отклони към мен. Беше за не повече от секунда, но тя стигна на Филип да намери друга кама, затыкната в ботуша му. Заби я в бедрото на сина си.

— Не откъсвай очи от човека, който държи острие до гърлото ти. Ако го направиш, си мъртъв. — После Филип заговори на мен, без да се обръща. — А ти, Даяна, стой далеч от Матю, когато се бие.

Матю вдигна поглед към баща си. Черните му очи бяха пълни с отчаяние, зениците му бяха разширени. Виждала бях и преди тази реакция, обикновено подсказваше, че губи контрол.

— Пусни ме. Трябва да съм до нея. Моля те.

— Трябва да спреш да надничаш през рамото си и да се приемеш такъв, какъвто си — воин-крвопиец с отговорности към семейството. Когато сложи пръстена на майка си на пръста на Даяна, помисли ли какво ѝ обещава с него? — попита Филип високо.

— Целия си живот и смъртта си. Той е и предупреждение да помним миналото. — Матю се опита да ритне баща си, но той предусети удара, посегна надолу и завъртя ножа, все още забит в крака на сина му. Матю просъска от болка.

— Ти винаги си на тъмната страна, никога на страната на светлината — вбеси се Филип. Хвърли сабята и я изрита далеч, след това обви пръсти около шията на сина си. — Видя ли му очите, Даяна?

— Да — прошепнах.

— Направи още една крачка към мен.

Подчиних се и тогава Матю започна да се мята, все едно баща му бе стиснал с всички сили трахеята му. Извиках и той започна да се мята още по-силно.

— Матю е толкова жаден за кръв, че обезумява. Ние, кръвопийците, сме по-близо до природата от другите същества — чисти хищници, без значение колко езика говорим или какви изискани дрехи носим. Това е вълкът в него, който се опитва да се освободи, за да може да убие.

— Неистова жажда за кръв? — прошепнах.

— Не всички от нас я изпитват. Болестта е в кръвта на Изабо, предадена ѝ е от нейния създател, а тя я предава на децата си. Изабо и

Луи бяха пощадени, но не и Матю и Луиза. И синът на Матю, Бенджамин, страда от същото.

Макар да не знаех нищо за този син, Матю ми бе разказвал за Луиза истории, от които ми настръхваше косата. Значи и той притежаваше същата крайна кръвожадност и можеше да я предаде на децата ни. И когато си мислех, че знам всички тайни, които държат Матю далеч от леглото ми, ето още една: страхът му от наследствена болест.

— Какво отключва тази неистова жажда? — Думите едва излязоха през свитото ми гърло.

— Много неща, но е по-силна, когато е уморен или гладен. Когато е в лапите й, той не е на себе си и може да направи неща, които не иска.

Елинор. Така ли бе загинала една от най-големите любви на Матю, изсмукана от жадните за кръв братя в Йерусалим? Непрекъснатите му предупреждения, че е властен, че това е опасно, вече не изглеждаха безсмислени. Също като моите пристъпи на паника, това бе физиологична реакция, която той можеше никога да не успее да контролира.

— Затова ли го повика днес тук? Да го принудиш да покаже уязвимостта си на целия свят? — попитах гневно Филип. — Как можа? Ти си му баща!

— Ние сме подла порода. Може някой ден да се обърна срещу него. — Филип сви рамене. — Може и срещу теб да се обърна, вещице.

При тези думи двамата си смениха позициите и Матю притисна Филип към стената. Той пък го сграбчи за шията. Двамата стояха така, допрели носове.

— Матю — извика остро Филип.

Синът му продължаваше да го притиска, у него не бе останало нищо човешко. Единственото му желание бе да победи противника си, да го убие, ако се наложи. През кратката ни връзка имаше моменти, които потвърждаваха страховитите легенди на хората за вампирите, и това беше един от тях. Но аз исках обратно моя Матю. Пристъпих към него, ала това само увеличи беса му.

— Не се приближавай, Даяна.

— Не искате да го направите, милорд — намеси се Пиер и застана до господаря си. Посегна с ръка. Чух изпукване и видях как

ръката му се отпусна безполезна и счупена в рамото и лакътя. Видях от раната на шията му да шурти кръв. Пиер премигна и пръстите му се вдигнаха към жестокото ухапване.

— Матю! — извиках.

Постъпих погрешно. Като чу колко съм разтревожена, Матю побесня още повече. Пиер за него не беше нищо повече от пречка. Като продължаваше да стиска с една ръка баща си за гърлото, Матю хвърли слугата си през помещението и той се удари в стената на плевнята.

— Тихо, Даяна. Той не е с всичкия си. Matthaïos! — изрева Филип името му. Матю спря да се опитва да избута баща си далеч от мен, но не отпусна хватката.

— Знам какво си направил. — Филип изчака, докато думите му проникнат в съзнанието на Матю. — Чуваш ли ме? Знам бъдещето си. Ако можеше да победиш тази лудост, щеше да го направиш.

Филип бе заключил, че синът му го е убил, но не знаеше как и защо. Единственото обяснение, което му бе хрумнало, беше болестта на Матю.

— Нищо не знаеш — продума с вцепенени устни Матю. — Няма и как да разбереш.

— Държиш се както винаги, когато съжаляваш, че си убил — ти си виновен, безполезен, разсеян — каза Филип. — Te absolvo, Matthaïos.^[2]

— Ще отведа Даяна — заяви Матю с внезапно прояснено съзнание. — Пусни ни да си тръгнем, Филип.

— Не. Ще посрещнем всичко заедно, тримата — отвърна Филип. На лицето му бе изписано състрадание. Грешах. Филип не се опитваше да пречупи Матю, а само да го освободи от чувството му за вина. В крайна сметка се оказа, че не е предал сина си.

— Не! — извика Матю и се извъртя. Но Филип беше по-силен.

— Прощавам ти — повтори баща му и го прегърна силно. — Прощавам ти.

Изведнъж Матю затрепери, тялото му се разтrese от главата до петите, след това се отпусна, сякаш злият дух го бе напуснал.

— Je suis desole^[3] — прошепна той, думите му бяха задавени от емоция. — Толкова съжалявам.

— Вече ти простих. А сега и ти остави всичко зад гърба си. — Филип пусна сина си и погледна към мен. — Иди при него, Даяна, но бъди внимателна. Все още не е съвсем на себе си.

Не послушах Филип, а се хвърлих към съпруга си. Той ме взе в прегръдките си и вдиша аромата ми, сякаш той можеше да му даде сили. Пиер също се приближи, ръката му вече бе оздравяла. Подаде на Матю кърпа да си избърше ръцете, които бяха целите в кръв. Свирепият поглед на Матю държеше слугата на няколко крачки разстояние, а кърпата се вееше като бяло знаме. Филип отстъпи назад и очите на сина му веднага се стрелнаха.

— Това са баща ти и Пиер — каза му аз и обвих лицето му с длани. Постепенно черните му зеници започнаха да се свиват и около тях се появи първо тъмнозелено, после и сребърносиво кръгче, а накрая и бледозелено.

— Господи! — В гласа на Матю имаше отвращение. Той посегна към ръцете ми и ги свали от лицето си. — Не съм губил така контрол от много отдавна.

— Слаб си, момче, а неистовата ти жажда за кръв е още много близо под повърхността. Ако Паството оспори правото ти да бъдеш с Даяна и ти реагираш така, ще загубиш. Не можем да позволим да възникне каквото и да е съмнение, че тя е от семейство Дьо Клермон. — Филип обърса демонстративно с палец долните си зъби. От раната му бликаше тъмноморава кръв. — Ела тук, дете.

— Филип! — Матю ме задържа, беше като ударен от гръм. — Ти никога...

— Никога е много дълго време. Не се преструвай, че знаеш толкова много за мен, Matthaios. — Филип ме огледа сериозно. — Няма от какво да се страхуваш, Даяна. — Погледнах към Матю, исках да съм сигурна, че това няма да предизвика нов пристъп на лудост.

— Иди при него. — Съпругът ми ме пусна, а съществата в плевнята наблюдаваха всичко като хипнотизирани.

— Кръвопийците създават семейства чрез смъртта и кръвта — започна Филип, когато заставах пред него. Думите му предизвикаха инстинктивен страх у мен, който се разля по всичките ми кости. Той притисна палеца си в средата на челото ми близо до косата, плъзна го към слепоочието и завърши до веждата. — С този знак ти си мъртва, сянка сред живите, без семейство и роднини. — Палецът на Филип се

върна на първоначалното място и направи огледален образ от другата страна на главата ми, като накрая завърши между веждите ми. Третото ми око изтръпна от студ от вампирската кръв. — С този знак се прераждаш, ставаш моя дъщеря чрез кръвна клетва и завинаги член на семейството ми.

И плевните имаха ъгли. Думите на Филип ги накараха да грейнат от блещукащи цветни нишки светлина — не само сини и кехлибарени, но и зелени и златни. Звукът, който издаваха, се надигна в тих протест. Все пак в друго време ме чакаше друго семейство. Само че одобрителният шепот в плевнята скоро ги заглуши. Филип вдигна поглед към сеновала и сякаш за първи път забеляза публиката.

— Слушайте и вие. Мадам има врагове. Кой от вас е готов да бъде до нея, когато милорд не може? — Тези, които поназнайваха английски, преведоха на останалите.

— Mais il est debout^[4] — възпротиви се Тома и посочи Матю. Филип се погрижи за това, като подви ранения крак на сина си в коляното и го накара да тупне на пода по гръб.

— Кой е с мадам? — повтори Филип, притиснал внимателно с ботуша си врата на Матю.

— Je vais.^[5] — Първа проговори Катрин, моята демонична помощница и прислужница.

— Et moi^[6] — обади се и Жоан, която следваше сестра си във всичко, нищо че беше по-голяма от нея.

След като момичетата заявиха верността си, Тома и Етиен също се присъединиха към тях, както и ковачът, и готвачът, който се бе появил на сеновала с кошница зрял боб. Изглежда зверски всички от персонала си, те неохотно също потвърдиха.

— Враговете на мадам ще се появяват без предупреждение, затова трябва да сте подготвени. Катрин и Жоан ще им отвличат вниманието. Тома ще лъже. — Възрастните се изсмяха, защото знаеха за какво става въпрос. — Етиен, ти ще трябва да тичаш да търсиш помощ, за предпочитане от милорд. А ти знаеш какво да правиш. — Филип погледна мрачно сина си.

— А моята задача? — попитах.

— Да мислиш, също като днес. Да мислиш и да останеш жива. — Филип плесна с ръце. — Достатъчно забавления. Обратно на работа.

Хората излязоха от плевнята, потънали в добронамерено бърбрене, и се върнаха към задълженията си. С едно кимване Филип прати Ален и Пиер след тях. И той ги последва, като по пътя си свали ризата. За голяма моя изненада се върна и хвърли смачканата дреха в краката ми. Заприлича ми на топка сняг.

— Погрижи се за раната на крака му и онази над бъбреците, която е по-дълбока, отколкото ми се искаше — нареди ми Филип. И след това наистина си тръгна.

Матю се изправи на колене и започна да трепери. Хванах го през кръста и го положих внимателно на земята. Той се опита да се отскубне и да ме придърпа в прегръдките си.

— Не, инат такъв — спрях го. — Нямам нужда от успокояване. Нека поне веднъж аз се погрижа за теб.

Разгледах раните, като започнах с посочените от Филип. С помощта на Матю махнах скъсания чорап от прорежа в крака. Камата се бе забила дълбоко, но раната бе започнала да се затваря благодарение на лековитите свойства на вампирската кръв. Сложих малко сняг около нея — Матю ме увери, че това ще помогне, макар че изтощената му плът едва ли бе по-топла. Раната над бъбреците също се затваряше, но синината наоколо ме накара да премигна със състрадание.

— Мисля, че ще живееш — казах и поставих последната шепа сняг на левия му хълбок. Махнах косата от челото му. В петно полузасъхнала кръв до окото му се бяха залепили няколко черни косъма. Внимателно ги махнах.

— Благодаря ти, mon coeur. Тъй като ме почистваш, имаш ли нещо против да ти върна услугата и да изтрия кръвта на Филип от челото ти? — Погледна ме смутено. — Заради миризмата е. Не ми харесва да идва от теб.

Боеше се, че лудостта му може да се върне. Сама потрих кожата си и пръстите ми се изцапах в черно и червено.

— Сигурно приличам на езическа жрица.

— Да, повече от обикновено. — Матю загреба малко сняг и премахна и останалите следи от осиновяването ми.

— Разкажи ми за Бенджамин — помолих аз, докато той триеше лицето ми.

— Направих Бенджамин вампир в Йерусалим. Дадох му моята кръв, за да му спася живота. Но така отнех мотивацията му. Отнех душата му.

— И той има твоята склонност към силен гняв?

— Склонност! От твоите уста прозвуча все едно става въпрос за високо кръвно налягане. — Матю поклати учудено глава. — Ела. Ще замръзнеш, ако останем още тук.

Тръгнахме бавно към замъка хванати здраво за ръце. За първи път никой от нас не се интересувахе кой може да ни види и какво може да си помисли. Погледнах към Матю в гаснещата светлина и още веднъж видях баща му в строгите черти на лицето и в начина, по който изправяше рамене въпреки бремето върху тях.

На следващия ден бе Никулден. Слънцето блестеше по нападалия по-рано през седмицата сняг. Замъкът се оживи заради хубавото време, макар все още да бяха пости, мрачно време за размисъл и молитви. Тананикайки си тихичко, тръгнах към библиотеката, за да си взема от купчината с алхимични книги. Макар всеки ден да носех по няколко в дестилационната, след това гледах да ги връщам. В пълната с книги стая двама мъже си говореха. Познах спокойния, ленив глас на Филип. Но другия чувах за първи път. Бутнах вратата.

— Ето я и нея — обяви Филип, когато влязох. Другият мъж се обърна и аз усетих характерното изтръпване.

— Боя се, че френският й не е много добър, а латинският й е дори още по зле — каза извинително Филип. — Говорите ли френски?

— Достатъчно — отвърна магьосникът. Погледът му се плъзна по тялото ми и кожата ми настръхна. — Момичето изглежда в добро здраве, но не бива да остава тук, сред вашите хора, сир.

— С радост бих се отървал от нея, мосю Шампие, но няма къде да отиде, а се нуждае от помощ от себеподобен. Затова пратих да ви повикат. Хайде, мадам Ройдън — каза Филип и ми махна да се приближа.

Колкото по-напред пристъпвах, толкова по-неудобно се чувствах. Въздухът се сгъсти и настръхна от електричеството. Почти очаквах да чуя гръмотевица, толкова напрегната бе атмосферата. Питър Нокс

влизаше без разрешение в мислите ми, Сату ми бе причинила ужасна болка в Ла Пиер, но този магьосник беше различен и някак дори по-опасен. Минах бързо покрай него и погледнах въпросително и умолително Филип.

— Това е Андре Шампие — представи ми го той. — Печатар е в Лион. Може би сте чували за братовчед му, виден лекар, който, уви, вече е покойник и не може повече да споделя своята философска и медицинска мъдрост.

— Не — прошепнах. Наблюдавах Филип с надеждата, че ще ми даде някакви знаци какво се очаква от мен. — Не мисля, че съм чувала.

Шампие килна глава, за да покаже, че оценява комплиментите на Филип.

— Не познавах братовчед си, сир, тъй като е починал, преди да се родя. Но за мен е удоволствие да ви чуя да изричате такива хубави думи за него. — И тъй като печатарят изглеждаше поне двайсет години по-възрастен от Филип, сигурно знаеше, че хората от семейство Дьо Клермон бяха вампири.

— Беше страхотен магьосник, също като вас. — Изрече го делово, типично в негов стил, и затова не прозвуча раболепно. А на мен обясни: — Това е магьосникът, когото пратих да повикат малко след като пристигнахте, като мислех, че ще може да помогне да разгадаем мистерията на вашите способности. Казва, че усетил силата ви още докато бил далеч от Сет-Тур.

— Май инстинктите ми са ме подвели — промърмори Шампие. — След като вече се запознах с нея, ми се струва, че има доста малки способности. Може би не е английската вещица, за която хората говореха в Лимож.

— Лимож, а? Колко странно, че новините за нея пътуват толкова бързо. Но мадам Ройдън, слава богу, е единствената скитаща англичанка, която е трябвало да приемем при нас, мосю Шампие. — Филип показва трапчинките си, докато си наливаше вино. — Достатъчно ни тормозят френските разбойници по това време на годината, та само чужденци ни трябваха.

— Войните прогониха много хора от домовете им. — Едното око на Шампие беше синьо, а другото — кафяво. Това бе знак, че е силен ясновидец. Магьосникът имаше жилава енергия, която се хранеше от

силата, пулсираща във въздуха около него. Инстинктивно отстъпих назад. — И с вас ли се случи това, мадам?

— Кой знае какви ужаси е видяла и на какво е била подложена — подхвърли Филип и сви рамене. — Съпругът ѝ беше мъртъв от десет дни, когато я намерихме в усамотена ферма. Мадам Ройдън може би е станала жертва на някакви хищници. — По-възрастният Дьо Клермон имаше талант да измисля легенди като сина си и Кристофър Марлоу.

— Ще разбере какво ѝ се е случило. Дайте ми ръката си. — Не се подчиних веднага и Шампие се изнерви. Щракна с пръсти и ръката ми полетя към него. Остра и горчива паника се разля из тялото ми, когато ме стисна за китката. Погали дланта ми и продължи бавно по всеки пръст, търсейки поверителна информация. Стомахът ми се сви.

— Плътта ѝ дава ли ви данни за тайните ѝ? — Филип звучеше съвсем леко заинтригуван, но един мускул потрепваше на шията му.

— По кожата на вещицата може да се чете като в отворена книга. — Шампие се намръщи и вдигна пръсти към носа. Помириса ги. Лицето му се изкриви. — От дълго време живее с вампири. Кой е пил от нея?

— Това е забранено — каза мазно Филип. — Никой от моя замък не е проливал кръвта на дамата нито за забавление, нито от жажда.

— Кръвопиецът може да разгадае едно същество по кръвта му толкова лесно, колкото и аз по плътта. — Шампие вдигна ръкава ми нагоре и скъса тънката връзчица, която държеше маншета прилепнал към китката. — Виждате ли? Някой се е възползвал от нея. Не съм единственият, който иска да знае повече за английската вещица.

Филип се приведе, за да разгледа разголената ми свивка и дъхът му охлади кожата ми. Пулсът ми биеше на тревога. Какво целеше Филип? Защо бащата на Матю не спреше това?

— Тази рана е прекалено стара, за да я е получила тук. Както казах, в Сен Люсиен е само от седмица.

Мисли. Остани жива. Повтарях си инструкциите на Филип от предния ден.

— Кой е пил от кръвта ти, сестро? — попита Шампие.

— Това е рана от нож — отвърнах колебливо. — Сама си я направих. — Не беше лъжа, но не беше и цялата истина. Молах се на богинята да ми позволи да го заблудя.

— Мадам Ройдън крие нещо от мен, а смятам, че и от вас. Трябва да я докладвам на Паството. Това е мой дълг, сир. — Магьосникът погледна очаквателно Филип.

— Разбира се — промърмори той. — Не бих си и помислял да заставам на пътя на дълга ви. Как мога да помогна?

— Ще ви бъда благодарен, ако я държите здраво. Трябва да се гмурнем по-дълбоко за истината — каза Шампие. — Повечето същества намират това търсене за болезнено и дори тези, които нямат какво да крият, инстинктивно се съпротивляват на докосването на вещица.

Филип ме издърпа от хватката на Шампие и грубо ме сложи да седна на стола му. Хвана с една ръка шията ми, а с другата — темето ми.

— Така ли?

— Идеално, сир. — Магьосникът застана пред мен и се намръщи, като видя челото ми. — Но какво е това? — Изцапаните му с мастило пръсти се плъзнаха по челото ми. Ръцете му ми изглеждаха като скалпели и аз стенех и се дърпах.

— Защо докосването ви предизвиква такава болка? — почуди се Филип.

— По-скоро разгадаването на тайните го прави. Мислете за него като за вадене на зъб — обясни Шампие и пръстите му се вдигнаха за един кратък, благословен момент. — Ще издърпам мислите и тайните ѝ от корен, няма да ги оставям да гноясват. Много е болезнено, но след това не остава нищо и ще се вижда ясно какво тя се опитва да скрие. Това е голямото предимство на магията, съчетана с университетско образование. Вещерството и традиционните техники, познати на жените, са груби, суеверни. Моята магия е прецизна.

— Момент, мосю. Простете невежеството ми. Да не би да твърдите, че тази вещица няма да помни какво сте направили и каква болка сте ѝ причинили?

— Ще има само смътен спомен, че е загубила нещо. — Пръстите на Шампие продължиха да се плъзгат по челото ми. Той се намръщи. — Ето нещо много странно. Защо кръвопиец е оставил кръвта си тук?

Осиновяването ми в клана на Филип не беше спомен, който исках да споделя с Шампие. Нито пък желаех да рови в паметта ми за преподаването в „Йейл“, за Сара и Ем или Матю. За родителите ми.

Стисках облегалките на стола, докато вампирът ме държеше, а един магьосник се канеше да инвентаризира и открадне мислите ми. И нито дъх вещерски вятър или искра вещерски огън не ми идваха на помощ. Силата ми бе напълно притихнала.

— Вие сте белязали тази вещица — каза остро Шампие и го погледна обвинително.

— Да. — Филип не му обясни нищо повече.

— Това е напълно нередно, сир. — Пръстите му продължаваха да ровят в мозъка ми. Магьосникът се ококори, беше учуден. — Но това е невъзможно. Как може тя да е... — Той хлъцна и погледна надолу към гърдите си.

Между две от ребрата на Шампие стърчеше кама, острието бе дълбоко забито в гръдния му кош. Пръстите ми здраво стиснаха дръжката. Когато той започна да се мъчи да я извади, аз я забих още по-дълбоко. Коленете на магьосника се подгънаха.

— Остави, Даяна — нареди Филип и посегна, за да махне ръката ми. — Той ще умре и сам ще падне. Не можеш да го държиш дотогава.

Ала не можех да пусна камата. Мъжът все още бе жив и докато дишаше, Шампие можеше да вземе от мен нещо, което не му принадлежеше.

Бледо лице с черни като мастило очи изникна бързо над рамото на Шампие, а след това една силна ръка отметна главата му назад. Чу се пукане на кости и късане на жили. Матю ухапа гърлото на мъжа и започна да пие жадно.

— Къде се бавиш, Матю? — скара му се Филип. — Трябва да действаш бързо. Даяна удари, преди той да успее да довърши мисълта си.

Докато Матю пиеше, в стаята се втурнаха Тома и Етиен, последва ги и разтревожената Катрин. Всички замръзнаха на място. Ален и Пиер се въртяха в коридора с ковача, готвача и двама войници, които обикновено пазеха портата.

— Vous avez bien fait^[7] — увери ме Филип. — И вече всичко свърши.

— Трябваше да мисля. — Пръстите ми бяха станали безчувствени, но все още не можех да пусна камата.

— И да останеш жива. Справи се възхитително — похвали ме Филип.

— Мъртъв ли е? — попитах дрезгаво.

Матю отлепи устата си от шията му.

— Категорично — прецени Филип. — Е, един любопитен калвинист по-малко. Казал ли е на някого от приятелите си, че идва тук?

— Не, доколкото мога да преценя — проговори Матю. Очите му бавно си връщаха сивия цвят, докато ме гледаше. — Даяна. Любов моя. Пусни камата. — Някъде в далечината нещо метално издрънча на пода, последвано от мекото тупване на останките от Андре Шампие. Милостиво хладни и познати ръце ме хванаха за брадичката.

— Той откри нещо за Даяна, което го изненада — каза Филип.

— И аз го видях. Но острието стигна до сърцето му, преди да разбере какво е. — Матю ме придърпа нежно в прегръдката си. А аз никак не се съпротивлявах, сякаш бях останала без кости.

— Не мислех, не можех да мисля, Матю. Шампие щеше да ми вземе спомените, да ги изтръгне от мен от корен. Спомените са всичко, което ми остана от родителите ми. Ами ако бях забравила историческите си знания? Как ще се върна да преподавам след това?

— Постъпи правилно. — Матю обгърна кръста ми с една ръка. С другата обви раменете и притисна бузата ми към гърдите си. — Откъде взе ножа?

— От ботуша ми. Сигурно е видяла как го вадя оттам вчера — отвърна вместо мен Филип.

— Ясно. Ти си можела да мислиш, ma lionne. — Матю притисна устни към косата ми. — Какво, по дяволите, е довело Шампие в Сен Люсиен?

— Аз — натърти Филип.

— Издал си ни на Шампие? — Матю се вторачи в баща си. — Той е едно от най-противните същества в цяла Франция!

— Трябваше да съм сигурен в нея, Matthaios. Даяна знае прекалено много наши тайни. Трябваше да разбере дали може да ѝ се има доверие, че ще ги опази, дори когато е сред себеподобни. — Филип нямаше никакво намерение да се извинява. — Не поемам рискове със семейството си.

— А щеше ли да спреш Шампие, преди да открадне мислите ѝ? — попита Матю и очите му ставаха все по-черни с всяка изминала секунда.

— Зависи.

— От какво? — избухна съпругът ми и ме притисна още по-силно към себе си.

— Ако Шампие бе пристигнал три дни по-рано, нямаше да се намесвам. Щеше да е разправа между магьосници, за която не си заслужава братството да се тревожи.

— И щеше да оставиш половинката ми да страда? — Тонът на Матю показваше, че не може да повярва.

— Вчера отговорността да се намесиш щеше да е твоя. Ако не беше успял, това щеше да докаже, че връзката ти с вещицата не е толкова силна.

— А днес? — вметнах аз.

Филип се взря в мен.

— Днес ти си моя дъщеря. Така че нямаше да оставя Шампие да отиде по-далеч. Но не се наложи да правя нищо. Даяна сама се спаси.

— Затова ли ме направи твоя дъщеря? Защото Шампие е идвал насам? — попитах шепнешком.

— Не. С Матю издържахте изпитанието в църквата и второто в плевнята. Кръвната клетва беше просто първата стъпка към превръщането ти в Дьо Клермон. И вече е време да го довършим. — Филип се обърна към управителя. — Доведи свещеник, Ален, и кажи на селото да се събере в църквата в неделя. Милорд се жени с библия, свещеник и пред очите на всички от Сен Люсиен. В тази женитба няма да има нищо скрито-покрито.

— Току-що убих човек! Не е моментът да обсъждаме брака ни.

— Глупости. Женитба наскред кръвопролитие е семейна традиция за нас — каза бодро Филип. — Ние май се чифтосваме само със същества, желани от други. Много объркана работа.

— Аз го убих! — За още по-голяма яснота посочих трупа на пода.

— Ален, Пиер, моля изнесете мосю Шампие. Той разстройва мадам. И вие, останалите, имате прекалено много работа, за да седите и да зяпате. — Филип изчака, докато тримата останахме сами и продължи: — Чуй ме добре, Даяна. Много същества ще бъдат погубени заради любовта ти към сина ми. Някои сами ще се пожертват. Други ще умрат, защото все някой ще трябва да умре, а ти ще решаваеш дали да си ти, те или някой, когото обичаш. Затова се запитай: има ли

значение кой нанася смъртоносния удар? Ако не си ти, ще е Матю. Да не би да предпочиташ той да бе натоварил съвестта си със смъртта на Шампие?

— Разбира се, че не — отвърнах веднага.

— Тогава Пиер? Или Тома?

— Тома? Та той е още момче! — възмутих се.

— Това момче обеща да стои между теб и враговете ти. Видя ли какво стискаше в ръцете си? Духалото от дестилационната. Тома е изпилил металния му връх и го е превърнал в оръжие. Ако не бе убила Шампие, момчето щеше да разпори корема му при първа възможност.

— Ние не сме животни, а цивилизовани хора — протестирах аз. — Трябва да можем да говорим по спорните въпроси и да изглаждаме различията си без кръвопролития.

— Веднъж седях и разговарях три часа с един мъж. Той беше крал. Без съмнение ти и много други биха го сметнали за цивилизован човек. В края на разговора ни той поръча смъртта на хиляди мъже, жени и деца. Думите убиват също като сабите.

— Тя не е свикнала с нашите нрави, Филип — предупреди го Матю.

— Тогава ще трябва да свикне. Времето за дипломация изтече. — Филип никога не повишаваше тон и гласът му си остана все така равен. Матю се издаваше, но баща му никога не показваше дълбоките си чувства. — Никакви приказки повече. В неделя с Матю ще се венчаєте. И тъй като си моя дъщеря не само по име, но и по кръв, ще се ожените не само като добри християни, но и с обред, с който ще почетем моите предци и техните богове. Това е последната ти възможност да откажеш, Даяна. Ако си размислила и вече не искаш Матю, както и живота и смъртта, които вървят с него, ще се погрижа да стигнеш безопасно в Англия.

Матю леко се отдръпна от мен. Беше само на сантиметри, но символизираше нещо много повече. Дори и сега ми даваше избор, макар че неговият отдавна бе направен. Както и моят всъщност.

— Ще се ожениш ли за мен, Матю? — Тъй като бях убийца, ми се стори редно аз да попитам.

Филип се задави.

— Да, Даяна. Ще се оженя за теб. Вече съм го направил, но с радост ще го направя пак, за да ти доставя удоволствие.

— Аз бях доволна още първия път. Сега е заради баща ти. —
Беше ми невъзможно повече да мисля за венчавки, когато краката ми
трепереха и по пода имаше кръв.

— Значи се споразумяхме. Заведи Даяна до стаята ѝ. Най-добре
да остане там, докато се уверим, че приятелите на Шампие не са
наблизо. — Филип тръгна към вратата, но се спря. — Намерил си
жена, която е достойна за теб, има кураж и надежда в излишък,
Matthaios.

— Знам — каза Матю и ме хвана за ръката.

— Знай и нещо друго: и ти си също толкова достоен за нея.
Престани да оплакваш живота си. Започни да го живееш.

---

[1] Цитат, приписван на Еврипид. — Б.пр. ↑

[2] Прощавам ти, Матю (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Съжалявам (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Но той стои до нея (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Аз (фр.). — Б.пр. ↑

[6] И аз (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Справи се добре (фр.). — Б.пр. ↑

12.

Сватбата, която Филип бе планирал за нас, трябваше да продължи три дни. От петък до неделя персоналът на замъка, селяните и всички в околност от няколко мили трябваше да участват в нещо, което той настояваше, че е малко семейно празненство.

— Отдавна не е имало сватба тук, а и зимата е мрачно време. Дължим го на селото. — Така Филип отклони възраженията ни. Готвачът също се раздразни, когато Матю му каза, че не е редно да се организират три пиршества в последния момент, след като складовете за храна бяха опразнени и християните постеха. „Добре де, бушува война и има пост, но това не са причини да се отказваме от празненство“, сопна му се готвачът.

Цялото домакинство беше на крак и никой не искаше нашата помощ, така че с Матю бяхме оставени на мира.

— Какво включва тази брачна церемония? — чудех се аз, докато лежахме пред огъня в библиотеката. Бях облечена в сватбените подаръци на Матю: една от ризите му, която се спускаше до коленете ми, и чифт стари чорапи. Всеки от тях бе разрязан в горната част и след това бяха зашити заедно, така че смътно наподобяваха клин, само че без ластика горе. Бяха привързани на кръста с тесен кожен колан, направен от парче стара юзда, която Матю откри в конюшните. Това беше най-удобното ми облекло от Все светии насам и Матю, който напоследък не бе виждал много краката ми, не можеше да откъсне очи от тях.

— Нямам представа, топ соеи. Никога досега не съм присъствал на древногръцка сватба. — Пръстите му се плъзнаха по вдлъбнатината зад коляното ми.

— Със сигурност свещеникът няма да позволи Филип да направи нещо откровено езическо. Истинската церемония трябва да е католическа.

— Семейството никога не поставя „трябва“ и „Филип“ в едно изречение. Това винаги завършва зле. — Матю ме целуна по бедрото.

— Поне тази вечер ще има най-обикновено пиршество. Сигурно ще мога да го преживея без особени проблеми. — Въздъхнах и подпрях глава на ръцете си. — Бащата на младоженеца обикновено плаща вечерята на репетицията. Предполагам, че Филип прави нещо подобно в общи линии.

Матю се засмя.

— Направо същото, щом менюто съдържа змиорка на скара и позлатен паун. Но пък Филип успя да стане не само баща на младоженеца, но и на булката.

— Все още не разбирам защо трябва да вдигаме толкова шум. — Сара и Ем не бяха се бракосъчетали със специални церемонии. Просто старейшина от вещерското общество в Мадисън им бе завързал ръцете с панделка. Като се обърнех назад, това ми напомняше за клетвите, които с Матю си разменихме, преди да тръгнем да пътуваме през времето: беше просто, интимно и бързо.

— Сватбите не се правят заради булката и младоженеца. Повечето двойки биха били доволни да останат насаме, както направихме ние, да си кажат няколко думи и да отидат на ваканция. Сватбата е ритуал на прехода за общността. — Матю се преобърна по гръб. А аз се подпрях на лакти.

— Това е просто един кух ритуал.

— Няма такова нещо — намръщи се Матю. — Но щом не ти понася, трябва да го кажеш.

— Не, не. Нека Филип си организира сватбата. Просто е малко... натоварващо.

— Сигурно ти се иска Сара и Емили да са тук и да споделят момента с нас.

— Ако бяха, щяха да са изненадани, че не съм избягала с теб. Известна съм с това, че обичам самотата. Преди си мислех, че и ти си такъв.

— Аз ли? — Матю се разсмя. — Освен по телевизията и във филмите, вампирите рядко остават сами. Предпочитаме компанията на други хора. Дори на вещиците, стига да не се прекалява с нея. — И ме целуна, за да ми го докаже.

— Ако тази сватба се организираше в Ню Хейвън, кого щеше да поканиш? — попита ме той малко по-късно.

— Сара и Ем, разбира се. Приятеля ми Крис. — Прехапах устни.
— Може би и шефа на катедрата ми. — Настъпи тишина.

— Само тях? — Матю беше втрещен.

— Нямам много приятели. — Станах неспокойна и се изправих на крака. — Мисля, че огънят угасва.

Матю ме дръпна обратно долу.

— Нищо му няма на огъня. Е, сега ще имаш премного приятели и роднини.

Споменаването на семейството беше реплика, която очаквах. Очите ми се плъзнаха към раклата в края на леглото. Вътре, между чистите чаршафи, бе скрита кутията на Март.

— Има нещо, което трябва да обсъдим. — Този път той ме остави да стана, без да ме спира. Извадих кутията.

— Какво е това? — попита Матю и се намръщи.

— Билките на Март, от които вари чай. Намерих ги в дестилационната.

— Разбирам. И пила ли си от тях? — попита ме той остро.

— Разбира се, че не. Дали да имаме деца или не — не може да е само мое решение. — Когато отворих капака, прашният аромат на сушени билки изпълни въздуха.

— Независимо какво казаха Маркърс и Мириам в Ню Йорк, няма никакви доказателства, че с теб не можем да имаме деца. А билковите контрацептиви като тези може да имат неприятни странични ефекти — каза Матю хладно и професионално.

— Да допуснем, че някой твой научен тест покаже, че можем да имаме деца. Тогава ще искаш ли да пия от този чай?

— Не може да се вярва много на сместа на Март. — Матю извърна поглед.

— Добре. А какви са алтернативите? — попитах.

— Въздържание. Отдръпване. Има и презервативи, макар че и на тях не може да се разчита. Особено на сегашните. — Матю беше прав. Кондомите от 16-и век бяха направени от лен, кожа или животински черва.

— А ако някой от тези методи все пак беше надежден? — Търпението ми се изчерпваше.

— Ако... ако... успеем да заченем дете, ще е чудо, и затова никоя форма на контрацепция не би била ефективна.

— В Париж не си си губил времето, без значение какво казва баща ти. Това бе спор, достоен за средновековен теолог. — Преди да затворя кутията, ръцете на Матю покриха моите.

— Ако можехме да заченем дете и ако този чай вършеше работа, пак бих искал да го оставиш в дестилационната.

— Дори ако има вероятност да предадеш неистовата си кръвожадност на още едно дете? — Насилих се да бъда честна с него, въпреки че думите ми щяха да го наранят.

— Да. — Матю помисли, преди да продължи: — Когато изучавам моделите на изчезването ни и виждам лабораторни доказателства, че видът ни умира, бъдещето ми изглежда безнадеждно. Но ако забележа и една хромозомна промяна или открия неочакван потомък на кръвна линия, която съм смятал за затрита, усещането за неизбежно разрушение изчезва. Сега се чувствам по същия начин. — Обикновено имах проблеми, когато Матю заемеше позата на обективен учен, но не и този път. Той взе кутията от ръцете ми. — Ами ти?

Опитвах се да взема това решение от седмици, откакто Мириам и Маркърс се появиха в къщата на леля Сара с моите ДНК резултати и за първи път повдигнаха въпроса за деца. Бях сигурна в бъдещето си с Матю, но не толкова за нещата, които това бъдеще можеше да включва.

— Ще ми се да имах повече време да реша. — Като че ли тази фраза започваше да се превръща в запазената ми марка. — Ако все още бяхме в 21-ви век, щях да пия противозачатъчните, които ти ми предписа. — Поколебах се. — Но дори и да го правех, нямаше да съм сигурна, че хапчетата биха ни свършили работа.

Матю все още чакаше отговора ми.

— Когато забих камата на Филип в Шампие, единственото, за което можех да мисля, беше, че той ще ми отнеме мислите и спомените, и няма да бъда същата, когато се върна в моето време. Но дори да трябва да се върнем точно в тази минута, пак ще сме различни хора. След всички тези места, на които бяхме, хората, които срещнахме, тайните, които споделихме — вече не съм същата Даяна Бишп и ти не си същият Матю Клермон. А едно бебе ще ни промени още повече.

— Значи предпочиташ да се предпазиш от забременяване — каза той внимателно.

— Не съм сигурна.

— Значи отговорът ти е „да“. Щом не си сигурна дали искаш да си родител, трябва да ползваме наличните контрацептиви — заяви твърдо Матю. Брадичката му също издаваше категоричност.

— Напротив, искам да стана родител. Дори съм изненадана колко много, ако искаш да знаеш. — Притиснах пръсти в слепоочията си. — Харесва ми идеята ти и аз да отглеждаме дете. Но ми се струва прекалено рано.

— Рано е. Значи ще направим каквото трябва, за да ограничим възможностите да забременееш, докато се почувстваш готова, ако изобщо се почувстван! Но не се надявай много. Науката е ясна, Даяна. Вампирите се възпроизвеждат чрез възкресението, не чрез прокреация. Нашата връзка трябва да е различна, но не сме чак толкова специални, че да променим биологични закони на хиляди години.

— Картината с алхимичната сватба в Ашмол 782 се отнася за нас. Знам го. И Мириам беше права. Следващата стъпка в процеса на алхимичната трансформация след женитбата на златото и среброто е зачатие.

— Зачатие ли? — попита провлачено Филип от вратата. Ботушите му изскръцнаха, когато се отгласна от рамката. — Никой не е споменавал тази възможност.

— Защото е невъзможна. Правил съм секс и с други топлокръвни жени и те никога не са забременявали. Изображението на алхимичната сватба може и да е послание, както казва Даяна, но шансовете да се превърне в реалност са малки. — Матю поклати глава. — Никога никой кръвопиец не е създавал такова дете.

— Никога е дълго време, Матю, както вече ти казах. Колкото до това, че е невъзможно — ходя по тази земя още отпреди човешката памет и съм виждал неща, които по-късни поколения отхвърлиха като митове. Някога имаше същества, които плуваха като риби в морето, и други, които размахваха светкавици вместо мечове. Вече ги няма, заменени са от нови. „Промяната е единственото постоянно нещо на този свят.“

— Хераклит — промърморих аз.

— Най-мъдрият от всички — каза Филип, доволен, че съм познала цитата. — Боговете обичат да ни изненадват, когато станем самодоволни. Това е любимото им забавление. — Огледа необичайния ми тоалет. — Защо си облякла ризата и чорапите на Матю?

— Той ми ги даде. Подобни дрехи носим в моето време и Матю искаше да ми е удобно. Мисля, че сам е зашил чорапите един за друг. — Завъртях се, за да покажа ансамбъла. — Кой да знае, че мъжете от семейство Дьо Клермон могат да въртят игла, дори да направят прав шев?

— Да не мислиш, че Изабо ни е кърпила скъсаните дрехи, когато сме се връщали от битки?

Представата как Изабо шие тихо и чака мъжете да се приберат у дома, ме накара да се изкикотя.

— Едва ли.

— Виждам, че си я опознала добре. Щом си решила да се обличаш като момче, сложи си поне панталони. Ако свещеникът те види, сърцето му ще спре и ще трябва да отложим утрешната церемония.

— Но аз няма да излизам навън — казах и се намръщих.

— Искам да те заведа на едно място, свято за старите богове, преди да се ожените. Не е далеч — додаде Филип, когато Матю пое дъх, за да възрази. — И искам да бъдем сами, Matthaios.

— Ще се срещнем в конюшните — съгласих се без колебание. Известно време на чист въздух щеше да ми даде желаната възможност да си проветря главата.

Излязох и се насладих на щипането на студа по бузите и зимното спокойствие на провинциалния пейзаж. Скоро с Филип стигнахме до върха на хълм, който беше по-плосък от повечето заоблени хребети край Сет-Тур. В земята бяха забити продълговати камъни. Направи ми впечатление, че са странно симетрични. Макар и да бяха стари и обрасли, си личеше, че не са естествено появили се. Бяха дело на човешка ръка.

Филип слезе от коня си и ми направи знак да сторя същото. След като скочих на земята, той ме хвана за лакътя и ме преведе през две странни купчини към равна, покрита със сняг повърхност. Девствената ѝ белота бе нарушена само от следи на диви животни — сърцевидните копита на елени, петпръстите следи от мечки, комбинация от триъгълни и овални форми на вълчата лапа.

— Какво е това място? — попитах приглушено.

— Някога тук се е издигал храм, посветен на Диана. От него се откривала гледка към горите и равнините, в които обичали да тичат

елени. Тези, които почитали богинята, садели наоколо сред местните дъбове и елши свещени кипариси, които да пазят мястото. — Филип посочи тънката зелена ограда. — Искях да те доведа тук, защото като бях дете, много преди да стана кръвопиец, булките идваха в храм като този преди сватбата си и правеха жертвоприношение за богинята. Тогава я наричахме Артемида.

— Жертвоприношение? — Устата ми пресъхна. Бяхме преживели достатъчно кръвопролития.

— Без значение колко се променяме, важно е да помним миналото и да го почитаме. — Филип ми подаде нож и кесия, чието съдържание мърдаше и звънтеше. — Също така е мъдро да поправим старите злини. Богинята невинаги е била доволна от действията ми. Искам да се уверя, че Артемида ще получи полагащото ѝ се, преди синът ми да се ожени утре. С ножа ще отрежеш кичур от косата си. Тя е символ на девствеността и е обичаен дар. Парите са символ на цената ти. — Гласът на Филип се снижи до заговорнически шепот. — Заслужаваш повече, но трябваше да оставя достатъчно и за бога на Матю.

Филип ме заведе до малък пиедестал в средата на срутената постройка. Върху него имаше най-различни предмети — дървена кукла, детска обувка, купа с мокро жито, покрито с тънък слой сняг.

— Изненадана съм, че хората продължават да идват тук — казах.

— Из цяла Франция жените все още се покланят пред пълната луна. Подобни навици умират трудно, особено онези, които са пазели хората в тежки времена. — Филип пристъпи към импровизирания олтар. Не се поклони, не коленичи, не направи нищо от познатите жестове на уважение към божеството, но когато заговори, гласът му бе толкова тих, че се напрягах, за да го чуя. Не разбирах почти нищо от странната смесица от гръцки и английски. Но тържествените му намерения бяха очевидни.

— Артемида Агротера, прочута ловджийке, Алкид Леонтоим те умолява да покровителстваш това дете Даяна. Артемида Ликейска, вълчице, защитавай я по всякакъв начин. Артемида Патроя, богиньо на моите предци, благослови я с деца, за да се продължи родът ми.

Родът на Филип. Вече бях част от него, както чрез брака си, така и чрез кръвната клетва.

— Артемида Фосфорос, дай ѝ светлината на мъдростта си, когато е в тъма. Артемида Упис, наглеждай своята съименничка по пътя ѝ през този свят. — Филип приключи с молитвата и ми направи знак да се приближа.

След като внимателно поставих кесията с монети до детската обувка, вдигнах ръка и издърпах кичур от тила си. Ножът беше остър и лесно отрязва къдрицата с едно движение.

Стояхме мълчаливо в слабата следобедна светлина. Почувствах под краката си взрив от енергия. Богинята беше тук. За миг си представих храма такъв, какъвто е бил някога — блед, блестящ, цял. Погледнах крадешком към Филип. Бе загърнал раменете си с меча кожа и с нея приличаше на дивашки спомен от отминал свят. Сякаш чакаше нещо. Бял елен с извити рога си проправи път през кипарисите и спря. От ноздрите му излизаше пара. С тихи стъпки тръгна към мен. Огромните му кафяви очи бяха предизвикателни. Доближи се достатъчно, за да видя острите ръбове на рогата му. Еленът погледна надменно Филип и изрева. Един звяр поздрави друг.

— Σας ευχαρίσω^[1] — каза Филип и сложи ръка на сърцето си. Обърна се към мен. — Артемида е приела даровете ти. Вече можем да си вървим.

Матю се бе ослушвал за нас и ни чакаше с несигурно изражение във вътрешния двор.

— Приготи се за празненството — предложи Филип, щом скочих от коня. — Гостите ни скоро ще започнат да пристигат.

Хвърлих на Матю една усмивка, която се надявах, че излъчва увереност, и се качих горе. Когато се стъмни, шумът и раздвижването ми подсказаха, че замъкът вече се пълни с хора. Скоро Катрин и Жоан дойдоха да ме облекат. Роклята, която поставиха на леглото, далеч надминаваше най-изящните дрехи, които бях носила досега. Тъмнозеленият плат ми напомняше за кипарисите край храма, а не толкова на зелениката, с която бе украсен замъкът за гостите. Сребристите дъбови листа, избродирани по корсажа, отразяваха светлината от свещите както рогата на елена улавяха лъчите на залязващото слънце.

Очите на момичетата грейнаха, когато свършиха. Успях само да зърна в огледалото от излъскано сребро на Луиза косата си — завита на букли и сплетена на плитки. Но израженията им показваха, че вече наистина приличам на булка.

— Bien^[2] — тихо измърка Жоан.

Катрин отвори тържествено вратата и сребърните нишки в роклята оживяха под светлината от факлите в коридора. Затаих дъх, докато чаках реакцията на Матю.

— Исусе — възкликна той поразен. — Красива си, mon soeur! — Хвана ръцете ми и ги вдигна, за да ме разгледа по-добре. — Мили боже, да не би да носиш много комплекти ръкави?

— Мисля, че са три — отвърнах през смях. Носех ленена риза с прилепнали дантелени маншети, плътни зелени ръкави в тон с корсажа и полата и огромни бухнали ръкави от зелена коприна, които падаха от раменете ми и бяха прихванати на лактите и китките. Жоан, която миналата година беше ходила в Париж да прислужва на Луиза, ме увери, че тоалетът е по последна мода.

— Но как да те целуна през толкова много прегради? — Той прокара пръст по шията ми. Плисираната ми яка, която стърчеше цели десет сантиметра, потрепна в отговор.

— Ако я смачкаш, Жоан ще получи удар — промърморих аз, когато той внимателно обхвана лицето ми в длани. Беше използвала уред, подобен на машина за коса, с който да нагъне на осморки метри лен. Беше й отнело часове.

— Не се страхувай. Аз съм лекар. — Матю се наведе и притисна устни в моите. — Нито едно плисе не е развалено.

Ален тихо се покашля.

— Чакат ви.

— Матю — казах и го хванах за ръката. — Трябва да ти кажа нещо.

Той направи знак на Ален, че искаме да останем сами в коридора.

— Какво има? — попита неспокойно.

— Пратих Катрин да прибере билките на Март в дестилационната. — Тази стъпка в неизвестното беше по-голяма от онази, която направих в хамбара на Сара, за да ни доведе тук.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм — отвърнах и си спомних думите на Филип в храма.

Влизането ни в залата бе посрещнато с шепот и коси погледи. Промяната във външния ми вид бе забелязана и одобрителните кимания ми дадоха да разбера, че най-накрая изглеждах като жена, достойна да се омъжи за милорд.

— Ето ги — изрева Филип от обичайната семейна маса. Някой започна да ръкопляска и скоро залата заехтя. Усмивката на Матю отначало бе плаха, но с увеличаването на шума тя се разтегна още повече и се изпълни с гордост.

Сложиха ни да седнем на почетните места от двете страни на Филип, който махна да сервират първото ястие и подкани музикантите да свирят. Предложиха ми по малко от всичко, което готвачът бе приготвил. Имаше десетки ястия: супа от нахут, змиорка на скара, вкусно пюре от леща, осолена треска в чеснов сос, цяла риба, която плуваше в море от желе с листенца лавандула и розмарин, които представляваха водораслите. Филип обясни, че менюто е било обект на разгорещени обсъждания между готвача и селския свещеник. След няколко разменени гостувания, двамата най-накрая се договорили, че днешното меню трябва строго да се придържа към петъчните забрани на месо, мляко и сирене, но утрешния банкет ще бъде екстравагантен и без ограничения.

Както подобава на младоженец, порциите на Матю бяха по-големи от моите — което бе напълно ненужно, защото не ядяхме нищо и пиехме малко. Мъжете на близките маси се шегуваха с него, че трябва да събере сили за предстоящите изпитания.

Когато потече подсладеното греяно вино с подправки и започнаха да раздават вкусни карамелизирани с мед ядки, коментарите им станаха откровено нецензурни, а отговорите на Матю също толкова солени. За щастие повечето съвети и обиди бяха на езици, които не разбирах, ала Филип въпреки това от време на време покриваше ушите ми с длани.

Духът ми се повдигна, когато музиката се усили. Тази вечер Матю не приличаше на вампир на хиляда и петстотин години, а на обикновен младоженец в навечерието на сватбата си: смутен, доволен

и малко тревожен. Беше мъжът, когото обичах, и сърцето ми спираше за миг всеки път, когато ме погледнеше.

Запахна, когато готвачът сервира и последната селекция вина и сладкиши с резене и кардамон. Мъж в отсрещния край на залата поде песен с дълбокия си бас, съседите му също се включиха. Скоро се присъединиха и всички останали и толкова тропаха с крака и пляскаха с ръце, че музикантите едвам се чуваха.

Докато гостите подхващаха все нови и нови песни, Филип обиколи масите и поздрави всички по име. Хвърляше бебета във въздуха, питаше за животните, слушаше внимателно старците да изреждат болестите си.

— Погледни го — промълви Матю и ме хвана за ръката. — Как Филип успява да накара всеки един от тях да се чувства най-специалният гост в залата?

— Ти ми кажи — отвърнах през смях. Когато той ме погледна объркано, поклатих глава. — Та ти си точно същият. За да покориш една зала, трябва само да влезеш в нея.

— Ако искаш герой като Филип, ще те разочаровам — каза той.

Обгърнах лицето му с длани.

— Бих искала да имам магия, с която да те накарам да се видиш както те виждат другите, тогава бих ти я направила като сватбен подарък.

— Ако се съди по отражението в очите ти, съм си все същият. Малко нервен може би, като се има предвид какво току-що ми сподели Гийом за плътските апетити на по-зрелите жени — пошегува се Матю в опит да ме забавлява. Но не се получи.

— Ако не виждаш в очите ми истински водач, значи не гледаш внимателно. — Лицата ни бяха толкова близо, че можех да помириша дъха му. Без да мисля, го придърпах към себе си. Филип се опита да му каже, че заслужава да бъде обичан. Може би целувката щеше да е по-убедителна.

В далечината чух викове и още ръкопляскания. После и дюдюкане.

— Остави нещо, което момичето утре да очаква, Matthaios, иначе може и да не дойде в църквата! — извика Филип и предизвика още смях. С Матю се отдръпнахме, засрамени, но щастливи. Огледах залата и видях бащата на Матю край огнището да настройва инструмент със

седем струни. Матю ми каза, че се нарича кифара. Всички притихнаха в очакване.

— Когато бях малък, винаги в края на пиршествата се разказваха истории за герои и воители. — Филип дръпна струните и се разля порой от звуци. — Героите се влюбват също като останалите мъже. — Продължи да свири и да омайва публиката с ритъм и думи. — Герой с тъмна коса и зелени очи на име Пелей напуснал дома си да си търси късмета. Бил роден в място, подобно на Сен Люсиен, скрито в планината, но той отдавна мечтаел за море и приключения по чужди земи. Събрал приятелите си и всички заедно тръгнали на пътешествие през световния океан. Един ден пристигнали на остров, прочут с красивите си жени и силните магии, които те владеели. — С Матю се спогледахме. Дълбокият глас на Филип изпя следващите редове:

*„Времената бяха много по-щастливи,
за тях копнеят днес мъжете.
В онези славни дни боговете раждаха герои,
на тях е посветена вълшебната ми песен.“*

Залата беше като хипнотизирана от неземния бас на Филип.

— Там Пелей видял за първи път Тетида, дъщерята на морския старец Нерей, който не можел да лъже и предсказвал бъдещето. От баща си тя имала дарбата да пророкува и можела да се превръща в течаща вода, в буен огън и въздух. Въпреки че била красива, никой не я искал за съпруга, защото оракул предсказал, че синът ѝ ще е посилен от баща си. Пелей се влюбил в Тетида въпреки пророчеството. Но за да се ожени за такава жена, трябвало да е достатъчно силен, за да я задържи, докато тя се превръща от една стихия в друга. Пелей отвел Тетида от острова и я заключил в сърцето си, докато тя ставала ту змия, ту лъвица. Когато отново се превърнала в жена, той я завел у дома и двамата се оженили.

— А детето? Наистина ли синът на Тетида унищожил Пелей, както гласяло пророчеството? — прошепна една жена, когато Филип млъкна, но пръстите му продължиха да дърпат струните на кифарата.

— Синът на Пелей и Тетида бил велик герой, воин с благословен живот и благословена смърт. Наричал се Ахил. — Филип се усмихна

на жената. — Но това е история за друга вечер.

Бях довольна, че баща му не разказа всичко за сватбата и началото на Троянската война. И дори още по-щастлива, че не спомена нищо за младостта на Ахил: за ужасните магии, с които майка му се опитвала да го направи безсмъртен като нея, и за неконтролируемия гняв на младия мъж, който причинявал много повече проблеми от прочутата му пета.

— Това е просто легенда — прошепна ми Матю, когато усети нервността ми. Но най-често най-важните истории се оказваха тези, разказвани отново и отново, точно както изтърканите ритуали за почест, брак и семейство бяха най-свети за хората, макар да се правеха, че ги пренебрегват.

— Утре е важен ден, за който всички копнеехме.

Филип стана с кифарата в ръце.

— По традиция булката и младоженецът остават разделени до сватбата.

Още един ритуал — последна кратка раздяла преди цял живот заедно.

— Но булката може да даде на младоженеца някакъв знак за обич, за да е сигурна, че няма да я забрави в самотните часове на нощта — добави Филип и очите му палаво просветнаха.

Матю и аз станяхме. Пригладих полата си, но вниманието ми бе привлечено от неговия дублет. Забелязах, че шевовете са изключително фини, малки и равни. Нежни пръсти повдигнаха брадичката ми и аз потънах в хармонията от меки извивки и остри ъгли по лицето на Матю. Докато се гледахме, вече нямахме никакво усещане, че играем театър. Стояхме наред залата, заобиколени от гости, но целувката ни беше магия, която ни отнесе в наш собствен интимен свят.

— Ще се видим утре следобед — прошепна Матю до устните ми, когато се отделихме.

— Ще съм онази с воала. — Повечето булки не носеха воали през 16-ти век, но те бяха древен обичай и Филип бе заявил, че няма да позволи негова дъщеря да влезе незабулена в църква.

— Ще те позная навсякъде — отвърна той и ми се усмихна ослепително, — със или без воал.

Очите му трепнаха, когато Ален ме изведе. Усещах хладното им немигащо докосване дълго след като напуснах залата.

На следващия ден Катрин и Жоан бяха толкова тихи, че задряхах, докато изпълнявах сутрешните си задължения. Слънцето бе почти напълно изгряло, когато те най-накрая дръпнаха балдахина и обявиха, че е време за ваната ми.

В стаята ми влезе цяла процесия от жени с кани, които бърбяха като свраки и пълнеха огромна медна вана, която подозирах, че основно се ползва за направата на вино или сайдер. Но водата беше топла, като от съвременен водопровод, а медният съд задържахше прекрасната топлина, така че няхах намерение да издребнявам. Простенах от удоволствие, когато се потопих под повърхността.

Жените ме оставиха да се накисна. Забелязах, че малкото ми вещи — книги, бележките ми по алхимия и записаните окситански изрази — бяха изчезнали. Както и дългата ниска ракла, в която държах дрехите си. Попитах Катрин, а тя ми обясни, че всичко е преместено в покоите на милорд в другия край на замъка.

Вече не бях предполагаемата дъщеря на Филип, а съпругата на Матю. Собствеността ми бе преместена според новото ми положение.

Верни на дълга си, Катрин и Жоан ме извадиха от ваната и ме подсушиха. Всичко това се случи, докато часовникът удари един. Наглеждаше ги Мари, най-добрата шивачка в Сен Люсиен, която бе дошла да довърши последните детайли по работата си. Приносът на селския шивач мосю Бофий към сватбената ми рокля не получи признание.

Ако трябва да бъда честна към Мари, La Robe^[3] (мислех за тоалета си само на френски и винаги с главни букви) беше впечатляваща. Как бе успяла да я ушие за толкова кратко време бе дълбоко пазена тайна, макар да подозирах, че всяка жена в околността ѝ бе помогнала поне с един бод. Преди Филип да обяви, че ще се омъжвам, планирахме сравнително семпла рокля от тежка кремава коприна. Настоявах само за един чифт ръкави, не два, и висока яка, която да ме пази от зимния студ. Казах на Мари, че няма нужда да си създава главоболия с бродерии. Също така отказах и ужасната клетка

за птици, която щеше да поддържа полата ми разперена във всички посоки.

Мари се възползва от езиковите недоразумения, впрегна творческата си мисъл и измени първоначалния модел много преди Филип да ѝ каже къде и кога ще бъде обличана роклята. След това нищо не можеше да я удържи.

— Marie, La Robe est belle^[4] — казах ѝ и погладих избродираната коприна. Стилизирани рогове на изобилието, познатите символи на богатството и плодородието, бяха извезани със златни, черни и розови конци. Имаше розети и клонки с листа, а шевици обточваха и двата чифта ръкави. Същите шевици украсяваха и корсажа в сложни комбинации от спирали, луни и звезди. На рамото имах квадратни декоративни капачета, които скриваха връзките, привързващи ръкавите към корсажа. Въпреки сложните орнаменти корсажът беше елегантен и ми ставаше идеално, а желанията ми относно кринолина поне бяха почетени. Богатството на полата идваше от многото плат, а не от устройството за повдигане под нея. Единственото, което носех под фустата, беше платнена поличка върху ханша и копринени чорапи.

— Линиите са категорични и много семпли — увери ме Мари и подръпна корсажа, за да го нагласи по-добре.

Жените бяха почти приключили с прическата ми, когато на вратата се почука. Катрин се втурна да отвори и обърна кошницата с кърпите.

Беше Филип, който изглеждаше великолепно в кафявия си костюм. Ален надничаше зад него. Бащата на Матю зяпна.

— Даяна? — Гласът му не звучеше много уверено.

— Какво? Нещо не е наред ли? — Огледах роклята си и тревожно опипах косата. — Няма достатъчно голямо огледало, за да се видя...

— Красива си, а лицето на Матю, когато те види, ще ти го каже по-убедително от всяко огледало — заяви решително Филип.

— А ти си ласкател, Филип дьо Клермон — отвърнах през смях.
— Какво има тогава?

— Дойдох да ти връча сватбените подаръци. — Филип протегна ръка и Ален постави в дланта му голяма кадифена торбичка. — Боя се, че нямаше време да поръчам нещо специално. Това са семейни бижута.

И той изсипа съдържанието на торбичката в ръката си. От шепата му изригна вулкан от светлина: злато, диаманти, сапфири. Ахнах. Но в кадифето бяха скрити още скъпоценности, сред които наниз перли, няколко полумесеца, украсени с опали, и острие на стрела с необичайна форма и загладени от времето ръбове.

— За какво са? — попитах учудено.

— За да ги носиш, разбира се — отвърна Филип и се засмя. — Огърлицата беше моя, но след като видях роклята на Мари, си помислих, че жълтите диаманти и сапфирите ще са съвсем на място за нея. Старомодна е и някой би казал, че е прекалено мъжка за една булка, но ще стои добре на раменете ти. Първоначално в средата висеше кръст, но помислих, че ще предпочетеш на негово място стрелата.

— Не знам какви са тези цветя. — Изящните жълти цветчета ми приличаха на фрезии, които се редуваха със златни хералдически лилии, украсени със сапфири.

— *Planta genista*. На английски се нарича жълтуга. Анжуйската династия я ползва за своя емблема.

Плантагенетите, най-могъщата кралска династия в английската история. Плантагенетите бяха разширили Уестминстърското абатство, бяха подписали Магна Харта, основали парламента и подкрепяли основаването на университетите в Оксфорд и Кембридж. Бяха се били в кръстоносните походи и в Стогодишната война с Франция. И един от тях бе дал тази огърлица на Филип като знак на кралско благоразположение. Нищо друго не можеше да обясни великолепието.

— Филип, не бих могла... — Възраженията ми бяха прекъснати, когато той подаде бижутата на Катрин и ми сложи огърлицата. Жената, която ме гледаше от мътното огледало, беше толкова съвременна историчка, колкото и Матю бе съвременен лекар. — О! — възкликнах аз очарована.

— Направо ми спира дъхът — съгласи се той. Лицето му се смекчи и по него се изписа съжаление. — Ще ми се и Изабо да е тук, за да те види и да стане свидетел на щастието на Матю.

— Някой ден ще ѝ разкажа всичко — обещах тихо и срещнах погледа му в огледалото, докато Катрин закрепяше стрелата отпред и увиваше наниза перли в косата ми. — Ще се грижа добре за бижутата тази вечер и ще ти ги върна сутринта.

— Те вече са твои, Даяна, прави каквото искаш с тях. Както и с това. — Филип свали друга кесия от колана си, този път направена от кожа, и ми я подаде.

Беше тежка. Много тежка.

— Жените в нашето семейство имат собствени финанси. Изабо настоя за това. Всички монети тук са английски и френски. Не са ценни колкото венецианските дукати, но когато ги харчиш, хората ще задават по-малко въпроси. Ако имаш нужда от още, само трябва да поискаш от Уолтър или от друг член на братството.

Когато пристигнах във Франция, бях напълно зависима от Матю. След малко повече от седмица вече се бях научила как да се държа, да разговарям, да управлявам домакинство, да дестилирам спирт от вино. А сега имах и собствено богатство и Филип дьо Клермон ме бе обявил публично за своя дъщеря.

— Благодаря ти за всичко — казах тихо. — Не мислех, че ме искаш за своя снаха.

— Може би отначало — не. Но дори и старците си променят мнението. — Той ми се усмихна широко. — А накрая винаги получавам каквото искам.

Жените ме завиха в наметало. В последния момент Катрин и Жоан сложиха воал от прозрачна коприна на главата ми и го закрепиха за косата с опаловите полумесеци, които имаха малки скрити зъбчета на задната си страна.

Тома и Етиен, които вече се смятаха за мои лични любимци, затичаха пред нас през замъка и обявиха пристигането ни, крещейки с цяло гърло. Скоро образувахме процесия, която пое в мрака към църквата. Вероятно в камбанарията вече имаше някой и когато ни забеляза, започна да бие камбаните.

Поколебах се, когато стигнахме до църквата. Цялото село се бе събрало пред портите ѝ начело със свещеника. Потърсих Матю и го видях да стои на най-горното стъпало на ниската стълба. Въпреки прозрачния воал усещах погледа му. В този момент бяхме като слънцето и луната, не се интересувахме от времето, разстоянието и разликите. Имаше значение само нашето отношение един към друг.

Повдигнах полата си и тръгнах към него. Краткото изкачване на стълбите ми се стори вечно. Дали времето играеше такива номера на всички булки, почудих се, или само на вещиците?

Свещеникът грейна към мен от вратата, но не ни пусна веднага в църквата. Стискаше книга, ала не я отваряше. Аз се намръщих объркана.

— Добре ли си, mon coeur? — прошепна Матю.

— Не трябва ли да влизаме?

— Венчавките се правят на входа на църквата, за да се избегнат по-късно споровете дали церемонията е станала както трябва. Слава богу, че няма снежна буря.

— Commencez!^[5] — обяви свещеникът и кимна към Матю.

Цялата ми роля в церемонията се свеждаше до произнасяне на единайсет думи. Матю имаше петнайсет реплики. Филип бе уведомял свещеника, че след това ще повторим клетвите си на английски, защото е важно булката да разбира напълно какво обещава. Това увеличи общия брой думи, необходими да ни направят съпруг и съпруга, на петдесет и две.

— Maintenant!^[6] — Свещеникът трепереше и беше гладен.

— Je, Matthew, donne mon corps a toi, Diana, en loyal marriage. — Матю взе ръката ми. — Аз, Матю, давам тялото си на теб, Даяна, във всеотдаен брак.

— Et je le recois — отвърнах. — И аз го приемам.

Бяхме наполовина приключили. Поех дълбоко дъх и продължих:

— Je, Diana, donne mon corps a toi, Matthew. — Трудната част свърши. — Аз, Даяна, давам тялото си на теб, Матю.

— Et je le recois, avec joie. — Матю отметна воала от лицето ми. — И аз го приемам с радост.

— Това не са правилните думи — сгълчах го ядно. Бях научила наизуст клетвите и никъде в тях нямаше „avec joie“.

— Напротив — настоя Матю и сведе глава.

Бяхме се оженили по вампирски, когато се събрахме, после според гражданските традиции, когато Матю сложи на пръста ми пръстена на Изабо. А сега се оженихме за трети път.

Всичко случило се след това беше като в мъгла. Имаше факли и дълго изкачване по хълма, заобикаляха ни благопожелатели. Пиршеството, приготвено от готвача, вече бе сервирано, и хората му се нахвърлиха с ентузиазъм. С Матю седяхме сами на семейната маса, а Филип обикаляше и наливаше вино, грижеше се децата да получат достатъчно печено заешко и бухти със сирене. От време на време

поглеждаше с гордост към нас, сякаш този следобед се бяхме били с дракони.

— Не вярвах, че ще доживея този ден — каза Филип на Матю, когато постави пред нас парче пита с яйчен крем.

Пиршеството вървеше към края си и хората започваха да избутват масите към стените на залата. От галериите горе зазвучаха тръби и барабани.

— По традиция първият танц принадлежи на бащата на булката — заяви Филип и ми се поклони. Повече ме към дансинга. Филип беше добър танцьор, но въпреки това аз започнах да бъркам стъпките.

— Може ли? — Матю потупа баща си по рамото.

— Моля. Жена ти се опитва да ми смачка стъпалата. — Намигването му направи думите незлобливи и той се оттегли и ме остави със съпруга ми.

Все още имаше и други танцуващи, но те се отдръпнаха и ни оставиха сами в средата на залата. Музиката нарочно се забави, някой засвири на лютня под сладкия акомпанимент на духов инструмент. Събирахме се, разделяхме се, отново и отново, и накрая спряхме да забелязваме залата.

— Ти си много по-добър танцьор от Филип, без значение какво твърди майка ти — едва промълвих, останала без дъх, макар танцът да бе умерен.

— Това е защото следваш стъпките ми — подразни ме той. — С Филип се бореше на всяка стъпка.

Когато танцът ни събра отново, той ме хвана за лактите, придърпа ме плътно към тялото си и ме целуна.

— Сега, след като вече сме женени, ще продължиш ли да ми прощаваш греховете? — попита ме и ме завъртя в обичайния ритъм.

— Зависи — казах боязливо. — Какво си направил?

— Смачках непоправимо яката ти.

Засмях се и Матю отново ме целуна — бързо, но силно. Барабанът усили темпото на музиката. И други двойки се завъртяха и заподскачаха по дансинга. Матю ме издърпа на относително безопасно място до камината, за да не ме смачкат. След миг Филип се озова до нас.

— Заведи съпругата си в леглото — промърмори му той.

— Но гостите... — възпротиви се Матю.

— Заведи съпругата си в леглото, синко — повтори Филип. — Измъквай се веднага, преди другите да решат да тръгнат с теб нагоре и да се уверят, че си изпълнил дълга си. Остави всичко на мен. — Обърна се, целуна ме бащински по двете бузи, прошепна нещо на гръцки и ни отпрати в кулата на Матю.

Въпреки че познавах тази част на замъка от собственото си време, все още не бях виждала средновековното ѝ величие. Подредбата на покоите на Матю бе променена. Очаквах да видя книги и стаята до първата стълбищна площадка, но там имаше голямо легло с балдахин. Катрин и Жоан бяха извадили гравирана кутия за новите ми бижута, бяха напълнили легена и сменили спалното бельо. Матю седна пред огъня, изу си ботушите и взе чаша вино.

— Косата ви, мадам? — попита Жоан и погледна въпросително съпруга ми.

— Аз ще се погрижа за нея — каза дрезгаво Матю, без да откъсва очи от огъня.

— Чакай — обадох се аз, издърпах фибите с форма на полумесец от косата си и ги сложих в отворената длан на Жоан. Двете с Катрин свалиха воала ми и си тръгнаха. Оставиха ме да стоя близо до леглото, а Матю — седнал до огъня и подпрял краката си на една от раклите за дрехи.

Когато вратата се затвори, той остави чашата си с вино и дойде при мен. Завря пръстите си в косата ми и развали за миг прическата, която бе отнела почти половин час на момичетата. Хвърли наниза от перли настрани. Косата ми се посипа по раменете, а ноздрите на Матю се разшириха, докато вдишваше аромата ми. Безмълвно притисна тялото ми до неговото и се наведе, за да намери устата ми.

Но преди това някои въпроси очакваха отговорите си. Отдръпнах се.

— Матю, сигурен ли си?...

Хладните му пръсти се пъхнаха под яката ми и намериха връзките, които я прикрепяха към корсажа.

Дръпна ги.

Колосаният лен падна от шията ми на пода. Матю разкопча най-горните копчета на ризата, наведе се и ме целуна на оголеното място. Сграбчих дублета му.

— Матю — повторих аз, — да не би...

Той ме накара да млъкна, като пак ме целуна, а през това време вдигна тежката огърлица от раменете ми. Разделихме се за миг, за да може да я свали през главата. После ръцете му изчезнаха под назъбените капаци, под които ръкавите се свързваха с корсажа. Пръстите му се мушнаха в пролуките и потърсиха слабите места в защитата на дрехата.

— Ето ги — промърмори той, хвана връзките и решително ги дръпна. Първият ръкав, а след него и вторият се плъзнаха на пода. Матю изглеждаше напълно спокоен, но това бе сватбената ми рокля, която трудно можех да прежаля.

— Роклята ми — въздъхнах и потръпнах в ръцете му.

— Даяна. — Той отметна глава назад и плъзна ръцете си по талията ми.

— Да? — едва издумах, останала без дъх. Опитах се да стигна ръкавите с върха на обувката си и да ги бутна някъде, където няма да пострадат.

— Свещеникът благослови брака ни. Цялото село ни пожела щастие. Имаше пиршество и танци. Мислех си, че можем да завършим вечерта, като правим любов. А ти се интересуваеш повече от тоалета си. — Беше намерил още едни връзки, които прикрепяха полата ми към острия връх на предницата на корсажа на около десетина сантиметра под пъпа ми. Леко мушна пръсти между този остър връх и лонната ми кост.

— Не искам първият ни път заедно да е заради баща ти. — Въпреки протестите ми бедрата ми се извиха към него в безмълвна покана, докато той продължаваше да движи пръстите си леко като ангелски крила и да ме подлудява. Издаде тих звук на удоволствие, когато намери скритата там панделка.

Дръпна. После още веднъж.

Сръчните му пръсти изтегляха връзките от дупките им. Те бяха кръстосани дванайсет пъти и тялото ми реагираше на всяко негово докосване.

— Най-накрая — каза той доволен. След това простена. — Боже! Има още.

— О, дори не си близо до края. Увита съм като коледна пуйка — отвърнах, докато той отделяше корсажа от полата ми и откриваше корсета. — Или по-точно като пуйка по време на пости.

Но Матю не ми обърна никакво внимание. Съсредоточи се върху мястото, където полупрозрачната ми риза изчезваше под твърдия корсет. Притисна устни в подутината. Наведе с обожание глава и пое дрезгаво дъх.

Аз направих същото. Беше изненадващо еротично, фината преграда между нас някак си увеличи ефекта от докосването на устните му. Не знаех какво го накара да прекъсне стремителното си усилие да ме съблече. Притиснах главата му към себе си и зачаках следващия му ход.

Накрая той хвана ръцете ми и ги обви около резбованата колона на балдахина.

— Дръж се — каза той.

Започна да дърпа и развързва. Преди да свърши, плъзна ръце под корсета. Те обходиха гръдния ми кош и намериха гърдите ми. Простенах тихо, когато ризата ми застана между топлата настръхнала кожа на зърната ми и неговите хладни пръсти. Той ме придърпа назад към себе си.

— Да ти приличам на мъж, който би искал да задоволи някого друг, освен теб? — промърмори в ухото ми. Не отговорих, а ръката му се стрелна към корема ми и ме притисна още по-близо към него. Другата остана върху гърдите ми.

— Не. — Главата ми се изви назад към рамото му и откри шията ми.

— Тогава никакви приказки повече за баща ми. Утре ще ти купя двайсет такива рокли, затова спри да се тревожиш за ръкавите. — Матю бързо издърпваше ризата и ръбът ѝ вече бе около ханша ми. Пуснах колоната на леглото, сграбчих ръката му и я сложих между бедрата си.

— Никакви приказки повече — съгласих се, когато пръстите му проникнаха в плътта ми.

Матю ме накара да млъкна с нова целувка. Бавните движения на ръцете му обаче надигаха стонове към гърлото му, а напрежението в тялото ми нарастваше.

— Прекалено много дрехи — избъбрих задъхано. Той не се съгласи с думи, но беше ясно, че мисли като мен, от бързината, с която смъкна корсета. Връзките вече бяха достатъчно разхлабени и можах да го сваля през краката си и да изляза от него. Разкопчах панталоните му,

докато той правеше същото с дублета си. Двете дрехи бяха свързани на кръста му с почти толкова връзки, колкото имаше и по моя корсаж и полата ми.

Когато и двамата останахме само по чорапи, аз свалих ризата си, а Матю — своята. Спряхме, защото внезапно се почувствахме неудобно.

— Ще ми позволиш ли да те любя, Даяна? — попита Матю и отми тревогата ми с един-единствен прост кавалерски въпрос.

— Да — прошепнах. Той коленичи и развърза панделките, които придържаха чорапите ми. Те бяха сини, според Катрин това бил цветът на верността. Започна да ги смъква надолу, а устните следваха траекторията с целувки по коленете и глезените. Свали собствените си чорапи толкова бързо, че не успях да видя цвета на жартиерите им.

Повдигна ме леко, така че пръстите ми почти се отделиха от пода, за да може да се намести между краката ми.

— Може и да не стигнем до леглото — казах и го хванах за раменете. Исках го вътре в мен, веднага.

Но все пак успяхме да стигнем до мекото легло с балдахин, като по пътя се освободихме от бельото си. Там тялото ми го прие в пълнолунието между бедрата ми, а ръцете ми го обгърнаха и го придърпаха към мен. Затаих дъх, когато двете ни тела се сляха в едно — топло и студено, светлина и мрак, женско и мъжко начало, вещица и вампир, единство на противоположности.

Когато Матю започна да се движи в мен, изражението му се смени от почтително на учудено, а след това стана съсредоточено, когато изви тяло и аз реагирах с вик на удоволствие. Пъхна ръка под ханша ми и ме повдигна към себе си, а моите ръце стискаха раменете му.

Влязохме в уникален любовен ритъм, задоволявахме се един друг с меки докосвания на устните и ръцете, докато се движехме заедно, а накрая ни остана да си подарим сърцата и душите си. Взрени в очите си, разменихме последните си клетви на плътта и духа, след което паднахме отмалели и треперещи като новородени на постелята.

— Позволи ми да те обичам вечно — промърмори Матю, докато целуваше мокрото ми чело, както си лежахме преплетени.

— Ще ти позволя — обещах му и се притиснах по-силно към него.

-
- [1] Благодаря (гр.). — Б.пр. ↑
  - [2] Добре (фр.). — Б.пр. ↑
  - [3] Роклята (фр.). — Б.пр. ↑
  - [4] Мари, роклята е красива (фр.). — Б.пр. ↑
  - [5] Започваме! (фр.). — Б.пр. ↑
  - [6] Сега! (фр.). — Б.пр. ↑

13.

— Харесва ми да съм омъжена — измънках сънливо. След като оцеляхме от целодневния пир и получаването на подаръци миналата седмица — повечето от които мучаха или кудкудякаха — не правехме нищо друго, освен да се любим, разговаряме, спим и четем. От време на време готвачът пращаше поднос с храна и вино, за да се подкрепим. Иначе ни бяха оставили на мира. Дори Филип не нарушаваше усамотението ни.

— Изглежда ти се отразява добре — каза Матю и потърка върха на студения си нос в ухото ми. Аз лежах по корем и с опънати крака в склада за оръжие над ковачницата. Матю бе върху мен, за да ме пази от течението, идващо от пролуките в дървената врата. Не бях сигурна колко от тялото ми щеше да се види, ако някой влезеше, но задните части на Матю и голите му крака със сигурност бяха на показ. Той се отри подканващо в мен.

— Кажи ми, че не искаш да го правим пак. — Засмях се доволно, когато той повтори движението. Почудих се дали тази сексуална издръжливост беше характерна за вампирите изобщо, или само за Матю.

— Да не би да критикуваш изобретателността ми? — Той ме преобърна и се настани между бедрата ми. — Наистина си мислех за нещо такова. — Прилепи устни в моите и внимателно проникна в мен.

— Дойдохме тук да се упражняваме в стрелба — казах аз след известно време. — Ти това ли наричаш улучване на целта?

Матю избухна в смях.

— На окситански, който се говори в Оверн, има стотици евфемизми за правене на любов, но не вярвам да знаят този. Ще питам готвача дали не му е познат.

— Няма да го направиш.

— На свенлива ли ми се правиш, д-р Бишъп? — попита той с престорена изненада и махна една сламка, заплетена в косата ми. — Не се тревожи. Никой не си прави илюзии как си прекарваме времето.

— Разбирам те — отвърнах и придърпах чорапите, които някога бяха негови, върху коленете си. — След като ме примамии тук, може да се опиташ да разбереш къде бъркам.

— Ти си новачка и не бива да очакваш да улучваш винаги целта — каза той. Стана и започна рови за собствените си чорапи. Единият все още бе прикрепен към крачола на панталона, който лежеше наблизко, но другият никакъв не се виждаше. Посегнах под рамото си и му подадох смачкания на топка чорап.

— С добро обучение бих могла да стана експерт. — Бях виждала как Матю опъва лъка, той беше роден стрелец с дългите си ръце и изящните си, но силни пръсти. Взех извития лък, лъскав полумесец от кост и дърво, който бе подпрян до близката купа сено. Тетивата от усукана кожа висеше свободно.

— Тогава трябва да прекараш известно време с Филип. Неговата стрелба с лък е легендарна.

— Баща ти ми каза, че Изабо е още по-добра. — Използвах нейния лък, но засега уменията ѝ не се бяха предали на мен през него.

— Защото маман е единственото същество, което някога го е пронизвало със стрела. — Той посочи лъка. — Дай да ти опъна тетивата.

На бузата ми вече имаше розов белег от първия път, в който се опитах да опъна тетива. Изискваше се огромна сила и сръчност да огънеш двата края на лъка до правилното положение. Матю подпря единия край в бедрото си, натисна другия с ръка, а със свободната закачи тетивата.

— Когато ти го правиш, изглежда лесно.

Изглеждаше лесно и когато изваждаше корковата тапа от бутилка шампанско в съвременен Оксфорд.

— Лесно е, ако си вампир и имаш почти хиляда години практика. — Матю ми подаде лъка с усмивка. — Помни, дръж раменете си в права линия, не мисли прекалено много за изстрела и пусни стрелата спокойно и леко.

Звучеше лесно. Обърнах се с лице към целта. Матю бе забол с няколко ками шапка, дублет и пола към купа сено. Първоначално смятах, че трябва да уцеля което и да е от тях. Но той ми обясни, че целта е да улуча това, в което се целя. Демонстрира мерника си, като

изстреля в сеното една стрела, след това я заобиколи по часовниковата стрелка с още пет и накрая разцепи тази в средата с шеста.

Извадих стрела от колчана, закрепих я, насочих поглед по линията, очертана от лявото ми рамо и опънах тетивата. Поколебах се. Лъкът вече беше под неправилен ъгъл.

— Стреляй — каза ми рязко Матю.

Когато пуснах тетивата, стрелата прелетя покрай сеното и падна на земята.

— Нека опитам пак — помолих и посегнах към колчана в краката си.

— Виждал съм те да изстрелваш вещерски огън към вампирка и да правиш дупка в гърдите ѝ — припомни ми Матю тихо.

— Не искам да говорим за Жулиет. — Опитах се да наглася стрелата, но ръцете ми трепереха. Наведох лъка. — Нито за Шампиет. Нито за това, че магическите ми сили май напълно са изчезнали. Нито че мога да карам плодовете да изсъхват и да виждам светлини около хората. Не може ли просто да забравим за това поне за седмица? — Магиите ми (или неспособността ми да ги правя) бяха редовна тема на разговорите ни.

— Стрелбата с лък би трябвало да пробуди вещерския огън — отбеляза Матю. — Разговорите за Жулиет може да помогнат.

— А защо да не я разглеждаме просто като физическо упражнение? — попитах нервно.

— Защото имаме нужда да разберем причината за промените в магическите ти способности — каза спокойно Матю. — Вдигни лъка, опъни тетивата и остави стрелата да полети.

— Този път поне улучих сеното — заявих, след като стрелата падна в десния горен ъгъл на купчината.

— Жалко, че се целеше в средата.

— Разваляш цялото забавление.

Изражението на Матю стана сериозно.

— Няма нищо лесно в оцеляването. Този път опъни тетивата и затвори очи, преди да стреляш.

— Искаш да се доверя на инстинктите си. — Засмях се колебливо, докато нагласях стрелата. Целта беше пред мен, ала вместо да се съсредоточа върху нея, затворих очи, както ми предложи Матю. Щом го направих, тежестта на въздуха ме разсея. Тя се стовари върху

ръцете и бедрата ми и падна като тежко наметало върху раменете ми. Но въздухът също така държеше и острието на стрелата изправено. Заех позата, раменете ми се изправиха, за да отблъснат въздуха. Лек като милувка бриз отмести кичур коса от ухото ми в отговор.

„Какво искаш?“ — попитах ядосано вятъра.

Доверието ти, прошепна ми той.

Устните ми се разтвориха от удивление, третото ми око прогледна и видях върха на стрелата да свети в златно и да излъчва топлината и натиска, необходими за изковаването ѝ. Огънят, заключен в него, искаше отново да лети свободно, но щеше да остане където си беше, ако аз не се отърсех от страха си. Издишах внимателно, за да направя място за вярата си. Дъхът ми мина по цялата дължина на стрелата и аз пуснах тетивата. Насочена правилно от дъха ми, стрелата полетя.

— Улучих. — Очите ми все още бяха затворени, но нямах нужда да ги отварям, за да разбера, че стрелата ми бе достигнала целта си.

— Успя. Въпросът е — как? — Матю взе лъка от ръцете ми, преди да го сваля.

— В стрелата бе заключен огън и тежестта на въздуха я държеше права. — Отворих очи.

— Усетила си стихииите точно както направи с водата в градината на Сара в Мадисън и слънчевите лъчи в дюлята в „Старата лежа“. — Матю изглеждаше умислен.

— Понякога ми се струва, че светът е пълен с някакъв невидим потенциал, до който просто не мога да се докосна. Може би ако бях като Тетида и можех да променям формата си по своя воля, щях да знам какво да направя. — Посегнах към лъка и към нова стрела. Със затворени очи улучвах целта. Но щом се опитвах да надничам, стрелата или се насочваше в грешна посока, или падаше, преди да стигне сеното.

— Достатъчно за днес — каза Матю, докато разтриваше схванатото място до дясната ми лопатка. — Готвачът очаква тази седмица да завали. Може би не е зле да пояздим, докато още можем. — Готвача не само го биваше в печенето, но беше и доста добър метеоролог. Обикновено пращаше прогнозата си заедно с подноса със закуската.

Тръгнахме с конете през полето, а на връщане забелязахме огньовете на открито. Сет-Тур бе осветен от факли. Тази вечер започваха сатурналиите, празниците на замъка. Обединителят на религиите Филип не искаше никой да се чувства отритнат, затова отдаваше еднакво значение и на римските, и на християнските традиции. Дори в цялата смесица се усещаше и атмосферата на скандинавския Йол^[1], а това, бях сигурна, бе свързано с отсъстващия Галоуглас.

— Вие двамата не може да сте си омръзнали толкова бързо! — провикна се той от музикантската галерия, когато се върнахме. На главата си носеше великолепно рога, с които приличаше на странен хибрид между лъв и елен. — Не очаквахме да ви видим поне още две седмици. Но след като вече сте тук, можете да помогнете. Вземете звезди и луни и ги окачете навсякъде, където има празно място.

Голямата зала бе окичена със зеленина. Помещението миришеше и изглеждаше като гора. Бяха вкарани и няколко бъчви вино, от които пируващите да си наливат винаги когато им се прииска. Посрещнаха завръщането ни с наздравици. Отговарящите за украсата искаха Матю да се покатери по комина и да окачи клон на една от гредите. Той го направи толкова ловко, та личеше, че не му е за първи път.

Беше невъзможно да се устои на празничния дух и когато донесоха вечерята, ние двамата изявихме желание да сервираме на гостите. Беше ритуална размяна, в която слугите станаха господари, а господарите — техни слуги. Моят любимец Тома изтегли дългата клечка и седна на председателското място на тържеството като Властелин на безпорядъка. Настаниха го на мястото на Филип върху купчина възглавници. От горните етажи му донесоха безценна корона от злато, украсена с рубини, която той носеше като сценична бутафория. Каквото и глупаво желание да имаше Тома, Филип го изпълняваше, защото бе влязъл в ролята на дворцовия шут. Затова тази вечер трябваше да се впусне в романтичен танц с Ален (бащата на Матю сам пожела женската роля), да свири на флейта, с което докара кучетата до лудост, и да прави театър на сенките, а появата на драконите му по стената накара децата да се разпищят.

Филип не забрави и възрастните, организира сложни игри на късмета, за да има какво да правят, докато той забавляваше децата. На всеки даде по торба боб, за да се обзалага с него, и обеща кесия монети на събралия най-много зърна в края на вечерта. Находчивата Катрин

направи голям удар, като предложи целувки срещу бобчета и аз бях готова да се обзаложа, че щеше да спечели голямата награда.

През цялата вечер виждах как Матю и Филип се търсят, разменят по някоя дума или си разказват шега. Когато накланяха глави един към друг — едната тъмна, а другата светла — разликата във външния им вид ме поразяваше. Но в много други отношения си приличаха. С всеки изминал ден неуморният висок дух на баща му смекчаваше някои от острите ръбове на Матю. Хамиш беше прав: Матю бе различен тук. Още по-прекрасен. И въпреки страховете ми в Мон Сен Мишел, той все още беше мой.

Матю усети погледа ми и се взря въпросително в мен. Аз се усмихнах и му пратих въздушна целувка през залата. Той сведе глава свенливо, но и доволно.

Около пет минути преди полунощ Филип свали покривката на предмет до камината.

— Боже, Филип се бе заклел, че ще накара този часовник отново да тръгне, но аз не му вярвах. — Матю дойде при мен, когато децата и възрастните радостно извикаха.

Никога не бях виждала подобен часовник. Полирана резбована кутия около воден съд. От съда излизаше дълга медна тръба и изливаше вода върху корпуса на разкошен макет на кораб, висящ на вързано за цилиндър въже. С натежаването на кораба от водата цилиндърът се завърташе и движеше единствената стрелка на циферблата. Цялата конструкция бе висока почти колкото мен.

— Какво ще стане в полунощ? — попитах.

— Каквото и да е, със сигурност включва барута, за който той помоли вчера — каза мрачно Матю.

След като показва часовника, Филип започна да отдава почитта си към предишни и сегашни приятели, към стари и нови членове на семейството по начин, който подхождаше на честването на древния бог на времето. Назова поименно всяко същество, което общността бе загубила през последната година, включително и котенцето на Тома, Прунел, загинало трагично при зле завършило приключение. (Това стана след подсказване от Властелина на безпорядъка.) Стрелката продължаваше да се движи към дванайсет.

Точно в полунощ корабът се взриви с оглушителен гръм. Часовникът потрепери и спря, дървената му кутия стана на трески.

— Skata.^[2] — Филип погледна тъжно съсипания часовник.

— Мосю Фине, мир на душата му, нямаше да остане доволен от твоите подобрения. — Матю отвя с ръка дима от очите си и се наведе да огледа по-добре пораженията. — Всяка година Филип опитва нещо ново: водни фонтани, биещи камбани, механична сова, която да отброява часовете. Играе си с него, откакто го спечели от крал Франсоа на игра на карти.

— Този взрив трябваше да пръсне малко искри и кълбо дим. Щеше да е забавно за децата — възмути се Филип. — Нещо не е било наред с барута, Matthaios.

Матю се засмя.

— Очевидно, ако се съди по разрушението.

— C'est dommage^[3] — каза Тома и поклати съчувствено глава. Беше клекнал до Филип, короната му бе килната, а на лицето му бе изписана загриженост като на възрастен човек.

— Pas de probleme.^[4] Догодина ще се справим по-добре — увери го Филип жизнерадостно.

Малко след това оставихме хората от Сен Люсиен да пируват и да играят хазарт. Когато се качихме горе, аз се въртах около камината, докато Матю не загаси свещите и не си легна. Легнах до него, повдигнах нощницата си и го яхнах.

— Какво правиш? — Беше изненадан да се озове по гръб в собственото си легло и жена му да го гледа отгоре.

— Безпорядъкът не е само за мъжете — отвърнах и прокарах нокът по гърдите му. — Четох статия за това в университета, наричаше се „Жените отгоре“.

— Тъй като си доста свикнала да поемаш нещата в собствените си ръце, не вярвам да си научила много от нея, mon coeur. — Очите на Матю блеснаха, когато преместих тежестта си, за да го приклепя по-сигурно между бедрата си.

— Ласкател. — Пръстите ми се преместиха от стегнатите му бедра по релефния му корем към мускулите на раменете. Наведох се над него и притиснах ръцете му към леглото, като му открих отлична гледка към тялото си през деколтето на нощницата. Той простена.

— Добре дошъл в преобърнатия свят. — Пуснах го за достатъчно време, за да ми свали нощницата, след това сграбчих ръцете му и се

отпуснах върху него, а връхчетата на голите ми гърди докоснаха кожата му.

— Господи, ще ме убиеш.

— Да не си посмял да умреш, вампир такъв — заканих му се. Пуснах го внимателно да влезе в мен и започнах леко да се полюлявам с обещание за още. Той тихо простена. — Харесва ти — отбелязах тихо.

Матю ме приканваше към по-категоричен и бърз ритъм. Но аз продължавах да се движа бавно и стабилно и да се наслаждавам на сливането на телата ни. Хладното присъствие на Матю в мен, сластното потриване, което разгорещаваше кръвта ми. Взирах се дълбоко в очите му, когато стигна връхната точка, и когато видях оголената му уязвимост, незабавно го последвах. Отпуснах се върху него и когато понечих да сляза, ръцете му се обвиха здраво около мен.

— Остани така — прошепна ми.

Останах. И Матю ме събуди на същото място часове по-късно. Отново правихме любов в тихите часове преди изгрев-слънце, той ме прегръщаше силно, докато преминавах през метаморфозите от огън към вода към въздух и после отново към съня.

Петък беше най-краткият ден в годината и на него празнувахме Пол. Селото все още се възстановяваше от сатурналиите, а Коледа предстоеше, но Филип не се отказа.

— Готвачът заколи глиган — каза той. — Как бих могъл да го разочаровам?

Времето се пооправи и Матю отиде до селото, за да помогне в поправката на срутен от последния сняг покрив. Оставих го там да хвърля отгоре чукове на друг дърводелец и да се радва на тежкия физически труд при минусови температури.

Затворих се в библиотеката с няколко най-хубавите семейни алхимични книги и празни листове хартия. Едната страница бе частично покрита с драскулки и диаграми, които можех да си разчета само аз. След всичко случващо се в замъка се отказах от опитите си да дестилирам спирт от вино. Тома и Етиен искаха да тичат наоколо с приятелите си и да си пъхат пръстите в последната торта на готвача, а не да ми помагат в научния експеримент.

— Даяна. — Филип винаги се движеше с огромна скорост и ме забелязваше чак когато стигнеше средата на стаята. — Мислех, че си с Матю.

— Не мога да го гледам как се катери на високо — признах си.
Той кимна с разбиране.

— Какво правиш? — попита и надникна през рамото ми.

— Опитвам се да разбера какво общо имаме аз и Матю с алхимията. — Главата ми бе замаяна, защото не използвах мозъка си и спях малко.

Филип остави на масата шепа малки хартиени триъгълници, спирали и квадрати и дръпна един стол. Посочи една от рисунките.

— Това е печатът на Матю.

— Така е. Освен това е символ на среброто и златото, на луната и слънцето. — По време на сатурналиите залата бе осеяна с такива украси. — Мисля си за това от понеделник вечерта. Разбирам защо една вещица би била означена с полумесец и сребро — и двата символа са свързани с богинята. Но защо някой ще означава вампир със слънцето? — Това бе напълно против традициите.

— Защото не се променяме. Животът ни не се топи и не вехне, и също като златото телата ни устояват на разрухата на смъртта и болестите.

— Трябваше да се сетя. — Записах си някои бележки.

— Май и за други неща мислиш — усмихна се Филип. — Матю е много щастлив.

— Не само заради мен — казах и срещнах погледа на свекъра си. — Матю е щастлив, защото отново е с теб.

Сянка замъгли очите на Филип.

— С Изабо обичаме децата да се прибират у дома. Всеки от тях си има собствен живот, но това не прави отсъствието им по-леко за понасяне.

— Днес ти липсва и Галоуглас — отбелязах. Филип изглеждаше нетипично потиснат.

— Така е. — Разбърка сгънатата хартия с пръсти. — Юг, най-големият ми син, го доведе в семейството. Юг винаги вземаше мъдри решения с кого да сподели кръвта си и Галоуглас не прави изключение. Той е свиреп воин и има чувство за достойнство като баща си. Спокоен съм, като знам, че внукът ми е в Англия с Матю.

— Матю рядко споменава Юг.

— Беше по-близък тъкмо с него от всички останали братя. Когато Юг умря заедно с последните тамплиери в ръцете на краля и църквата, това разтърси силно Матю. Трябваше му много време, преди да успее да се освободи от болестната си жажда за кръв и да се върне при нас.

— А Галоуглас?

— Галоуглас не е готов да се раздели с мъката си, а докато не го направи, няма да стъпи във Франция. Внукът ми иска възмездие за тези, които предадоха доверието на Юг, също като Матю, но отмъщението никога не е ефикасно средство срещу загубата. Някой ден внукът ми ще се върне. Сигурен съм. — За миг ми се стори остарял, вече не беше енергичният владетел, а баща, страдащ от нещастieto да надживее синовете си.

— Благодаря ти, Филип. — Поколебах се, преди да сложа длан върху неговата. Той потупа ръката ми и стана. Взе една от алхимичните книги. Беше красиво илюстрираният екземпляр на „Aurora Consurgens“ на Годфроа, книгата, която първа ме привлече в Сет-Тур.

— Каква любопитна тема е алхимията — промърмори Филип, докато прелистваше страниците. Намери рисунка на Слънчевия крал и Лунната кралица на гърбовете на лъв и грифон и се усмихна широко. — Да, това ще свърши работа. — И сложи една от хартиените си украси между страниците.

— Какво правиш? — Изгарях от любопитство.

— С Изабо играем на тази игра. Когато някой от нас е далеч, оставяме скрити послания между страниците на книгите. Толкова много неща се случват за един ден, че понякога е трудно да запомним всичко, за да си го разкажем, като се видим пак. Но пък можем да попадаме на възпоменания като това, когато най-малко очакваме, и да си ги споделяме.

Филип отиде до полиците и измъкна стар том с кожена подвързия.

— Това е една от любимите ни истории, „Песен за Армурис“^[5]. С Изабо имаме прости вкусове, харесваме приключенски истории. Винаги си крием посланията в тази. Той пхна навита на руло хартия

между гръбчето на книгата и страниците. Оттам изпадна сгънат хартиен правоъгълник.

— Изабо започна да използва нож и посланията й станаха по-трудни за намиране. Пълна е с номера. Да видим какво има да ми каже. — Филип разгъна листа и зачете мълчаливо. Когато вдигна глава, очите му блестяха, а бузите му бяха по-червени от обикновено.

Засмях се и станах.

— Мисля, че ти трябва малко усамотение, за да съчиниш отговор.

— Сир. — Ален пристъпи през прага със сериозно лице. — Пристигнаха пратеници. Единият е от Шотландия. Вторият е от Англия. Има и трети от Лион.

Филип въздъхна и изруга под нос.

— Да бяха изчакали след християнските празници.

В устата ми се появи горчив вкус.

— Новините няма да са добри — каза Филип, като улови изражението ми. — Какво казва пратеникът от Лион?

— Шампи е взел мерки, преди да тръгне, и е съобщил на други хора, че са го повикали тук. И като не се върнал у дома, приятелите му започнали да задават въпроси. Група магьосници се приготвят да тръгнат от града да го търсят и смятат да дойдат насам — обясни Ален.

— Кога? — прошепнах. Беше прекалено скоро.

— Снегът ще ги забави и ще им е трудно да пътуват по празниците. След няколко дни, може би седмица.

— А другите пратеници? — попита Филип.

— Те са в селото, търсят милорд.

— Без съмнение, за да му кажат да се върне в Англия — обадох се аз.

— Ако е така, най-добре ще е да тръгне в първия ден на Коледа. По пътищата ще има малко хора и луната ще е скрита. Това са прекрасни условия за пътуване за кръвопиец, но не и за топлокръвен — каза делово Филип. — Има подготвени коне и квартири за вас чак до Кале. Лодката ще ви чака, за да ви прекара до Дувър. Пратих съобщение на Галоуглас и Рали да се приготвят за завръщането ви.

— Значи си очаквал това развитие — казах, разтърсена от перспективата да си тръгна. — Но аз не съм готова. Хората все още

забелязват, че съм различна.

— Вписваш се по-добре, отколкото си мислиш. Ето например, цяла сутрин говориш с мен на прекрасен френски и прекрасен латински. — Зяпнах от учудване. Филип се засмя. — Така е. Два пъти преминах на друг език, а ти дори не забеляза. — Лицето му стана сериозно. — Да отида ли да кажа на Матю за приготовленията, които съм направил?

— Не — отвърнах и го хванах за ръката. — Аз ще то направя.

Матю седеше на върха на покрива. В двете му ръце имаше по едно писмо, а лицето му бе смръщено. Когато ме забеляза, се плъзна по наклона и се приземи с грациозността на котка. Щастieto и лековатото му бърбене от тази сутрин вече бяха само спомен. Свали си дублета от ръждясалата скоба за факла. Облече го и дърводелецът изчезна, на негово място отново се появи принцът.

— Агнес Сампсън се е признала за виновна по петдесет и три обвинения във вещерство. — Матю изруга. — Шотландските власти тепърва ще разберат, че трупането на обвинения прави всяко едно от тях да изглежда по-неубедително. Дяволът бил казал на Сампсън, че крал Джеймс е най-големият му враг. Елизабет сигурно е доволна, че не тя е на първо място.

— Вещиците не вярват в дявола — подчертах. От всички странни неща, които хората разправяха за вещиците, това бе най-невероятното.

— Повечето същества биха повярвали във всичко, което обещава да сложи край на непосредственото им нещастие, ако са гладували, изпитвали жажда или са били измъчвани със седмици. — Матю прокара пръсти през косата си. — Колкото и да са ненадеждни, признанията на Агнес Сампсън дават доказателства, че вещиците се бъркат в политиката, точно както твърди крал Джеймс.

— И така нарушават споразумението — добавих аз. Разбрах защо Агнес бе така яростно преследвана от шотландския крал.

— Да. Галоуглас иска да знае какво да прави.

— Ти какво направи, когато беше тук... преди?

— Оставих да убият Агнес Сампсън, без да се съпротивлявам — подходящо гражданско наказание за престъпление, което е извън обсега на закрилата на Паството. — Очите му срещнаха моите. Вещицата и историкът у мен бяха в конфликт пред невъзможния избор.

— Тогава отново ще трябва да си премълчиш — изрекох аз. Историкът спечели битката.

— Но моето мълчание ще означава нейната смърт.

— А ако се съпротивляваш, ще промениш миналото, вероятно с невъобразими последствия за настоящето. И аз като теб не искам вещицата да умре, Матю. Но ако започнем да променяме нещата, къде ще спрем? — Поклатих глава.

— Значи отново просто да наблюдавам трагичните събития в Шотландия. Ала този път всичко ми изглежда толкова по-различно — каза той с неохота. — Уилям Сесил ми нарежда да се върна у дома, за да събера информация за кралицата какво се случва в Шотландия. Трябва да се подчиня, Даяна. Нямам избор.

— Щеше да се наложи да се върнем в Англия и без заповедта на Сесил. Приятелите на Шампие са забелязали, че е изчезнал. Най-добре да тръгнем веднага. Филип вече е организиран заминаването ни просто за всеки случай.

— Такъв си е баща ми — каза Матю и се засмя тъжно.

— Съжалявам, че ще трябва да тръгнем толкова скоро — прошепнах аз.

Матю ме придърпа към себе си.

— Ако не беше ти, последният ми спомен от баща ми щеше да е от един пречупен човек. Горчивото трябва да се изпие заедно със сладкото.

През следващите няколко дни Матю и баща му минаха през ритуал на сбогуване, който сигурно беше нещо обичайно за тях. Но сега беше различно. Защото следващия път в Сет-Тур щеше да се върне различен Матю, който нямаше да знае нищо за мен, нито за бъдещето на Филип.

— Хората от Сен Люсиен са свикнали с компанията на кръвопийци — увери ме Филип, когато се притесних как Тома и Етиен ще успеят да опазят тайната. — Идваме и си отиваме. Те не задават въпроси и ние нищо не обясняваме. Винаги е било така.

Въпреки това Матю държеше плановете му да са ясни. Дочух го да разговаря с Филип след един сутрешен спаринг в плевнята.

— Последното, което ще направя, преди да се върнем в нашето време, ще е да ти изпратя съобщение. Бъди готов да ме пратиш в Шотландия да подсигурия съюза на семейството с крал Джеймс. Оттам

трябва да отида в Амстердам. Холандците ще отворят търговски коридори към Изтока.

— Ще се справя, Матю — каза кротко Филип. — Дотогава очаквам редовно да се обаждаш от Англия и да пращаш новини как сте двамата с Даяна.

— Галоуглас ще те държи в течение на приключенията ни — обеща му Матю.

— Не е същото като да чуя вест от теб — изтъкна Филип. — Ще е много трудно да не злорадствам за това, което знам за бъдещето ти, ако започнеш да ми се надуваш, Матю. Някак си ще се справя и с това.

Времето ни играеше номера през последните няколко дни в Сет-Тур, първо се влачеше, след това се ускоряваше без предупреждение. На Бъдни вечер Матю отиде заедно с по-голямата част от домакинството до църквата, за да присъства на месата. Аз останах в замъка и намерих Филип в кабинета му от другата страна на голямата зала. Той както винаги пишеше писма.

Почуках на вратата. Беше формалност, тъй като без съмнение бе усетил, че се приближавам още когато бях напуснала кулата на Матю, но не ми се струваше редно да нахлуя непоканена.

— Introite.^[6] — Същото бе казал и когато пристигнахме, но сега, когато го познавах по-добре, не звучеше чак толкова плашещо.

— Извинявай, че те безпокоя, Филип.

— Влез, Даяна — покани ме той и потри очи. — Катрин намери ли сандъците ми?

— Да, и кутиите за чашата и писалката също. — Той настоя да взема красивия му комплект за пътуване. Всеки негов елемент бе направен от твърда кожа и можеше да издържи на сняг, дъжд и грубо отношение. — Искях да ти благодаря, преди да тръгнем, и то не само за сватбата. Ти поправи нещо в Матю, което се бе пречупило.

Филип отблъсна стола си назад и се загледа в мен.

— Аз би трябвало да ти благодаря, Даяна. Семейството се опитваше да поправи пречупената душа на Матю повече от хиляда години. Ако правилно съм запомнил, на теб ти отне по-малко от четиридесет дни.

— Той не беше такъв — казах и поклатих глава. — Не и преди да дойдем тук, при теб. В него цареше мрак, през който не можех да проникна.

— Човек като Матю никога няма да бъде напълно свободен от сенките. Но вероятно се налага да прегърнеш мрака, за да го обичаш — отбеляза Филип.

— „Не се отказвай от мен, защото съм мрачен и сенчест“ — промълвих аз.

— Не разпознавам цитата — призна Филип и се намръщи.

— От една алхимична книга е, показах ти я по рано — „Augoга Consurgens“. Изречението ми напомня за Матю, но все още не знам защо. Ала ще разбера.

— Приличаш ми на този пръстен — каза Филип и потупа с пръст по масата. — Едно от хитрите послания на Изабо.

— Искаше да знаеш, че тя одобрява брака ни — отвърнах и опипах с палеца си успокояващата тежест на пръстена.

— Не. Изабо е искала да ми каже, че одобрява теб. И ти си издръжлива също като златото, от което е направен. Криеш много тайни, също както халките на пръстена крият стиховете от чужди очи. Но камъкът най-добре те представя: ярък на повърхността, огнен отвътре и невъзможен за чупене.

— О, аз съм чуплива — казах тъжно. — Можеш да счупиш диамант с обикновен чук.

— Видях белезите, които Матю е оставил по теб. Подозирам, че има и други, които не се виждат. Щом тогава не си се разпаднала, значи няма да го направиш и сега. — Филип заобиколи масата. Целуна ме нежно по бузите и очите ми се насълзиха.

— Трябва да вървя. Тръгваме утре рано сутринта. — Понечих да изляза, но се обърнах и прегърнах широките рамене на Филип. Как е било възможно да пречупят такъв човек?

— Какво има? — промърмори той. Бях го сварила неподготвен.

— И ти няма да си сам, Филип дьо Клермон — прошепнах страстно. — Ще намеря начин да бъда с теб и в мрака, обещавам ти. И тогава, когато си мислиш, че целият свят те е изоставил, аз ще бъда до теб и ще ти държа ръката.

— Как би могло да бъде по друг начин, след като си в сърцето ми — каза кротко Филип.

На следващата сутрин няколко свръхестествени същества се събраха във вътрешния двор, за да ни изпратят. Готвачът ми бе приготвил всякакви видове закуски и ги бе сложил в дисагите на Пиер, а Ален бе натъпкал останалото свободно място с писма до Галоуглас, Уолтър и множество други получатели. Катрин стоеше до мен с подпухнали от плач очи. Тя искаше да тръгне с нас, но Филип не ѝ позволи.

Там беше и самият Филип, който ме притисна в мечешката си прегръдка. Поговори тихо с Матю няколко минути. Матю кимна.

— Гордея се с теб, Matthaios — заяви Филип и го прегърна набързо. Матю леко залитна към баща си, когато той го пусна, не искаше да се откъсва от него.

Когато се обърна към мен, на лицето му вече бе изписана решителност. Помогна ми да се кача на седлото, преди с лекота да скочи на гърба на своя кон.

— Khaire, татко — каза Матю с блеснали очи.

— Khairete, Матю и Даяна — отвърна Филип.

Матю не се обърна да види за последен път баща си, гърбът му оставаше все така изправен. Беше впил очи в пътя, с лице към бъдещето, не към миналото.

— Сбогом, Филип — прошепнах аз с надеждата вятърът да донесе думите ми до него.

---

[1] Скандинавски езически празник по същото време като коледните празници, след това погълнат от християнската традиция. — Б.пр. ↑

[2] Ругатня на гръцки. — Б.пр. ↑

[3] Жалко (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Няма проблем (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Византийска героична балада от 11-и век за млад воин, който спасява баща си от плен. — Б.пр. ↑

[6] Влез (лат.). — Б.пр. ↑

14.

— Изабо, добре ли си?

— Разбира се. — Изабо разтвори кориците на безценна стара книга и я разтръска със страниците надолу.

Емили Мадър я изгледа подозрително. Библиотеката беше в пълен хаос. Останалата част от замъка беше като по конец, но през това помещение сякаш беше минало торнадо. Навсякъде бяха пръснати книги. Някой ги бе свалил от полиците и ги бе разхвърлял по всяка налична повърхност.

— Тука някъде е. Той трябва да е знаел, че децата са заедно. — Изабо хвърли книгата и посегна към друга. Библиотекарската душа на Емили се гърчеше от болка пред това грубо отношение към книгите.

— Не разбирам. Какво търсиш? — Тя взе зарязания том и внимателно го затвори.

— Матю и Даяна се връщат в 1590 година. Аз тогава не бях у дома, а в Трир. Филип сигурно е знаел за новата съпруга на Матю. Трябва да ми е оставил послание. — Косата на Изабо обрамчваше лицето ѝ и стигаше чак до кръста. Тя я отмахна нервно, за да не ѝ пречи. След като погледна под гръбчето на книгата и разлисти страниците на последната си жертва, сръза корицата с острия нокът на показалеца си. И там не намери нищо скрито и изфуча отчаяно.

— Но това са книги, не писма — каза внимателно Емили. Не познаваше добре Изабо, но бе чувала ужасни легенди за нея и за действията ѝ в Трир, а и на други места. Матроната на семейство Дьо Клермон не бе приятелка на вещиците и макар че Даяна ѝ имаше доверие, Емили още не смееше да ѝ се довери.

— Не търся писмо. Криехме си малки послания между страниците на книгите. Претърсих всеки том в библиотеката, когато той умря, исках да събера и последното парченце, останало от него. Но трябва да съм пропуснала нещо.

— Може би тогава не е било тук — чу се равен глас от сенките край вратата. Червената коса на Сара Бишъп стърчеше на всички страни и лицето ѝ бе бледо от недоспиване. — Март ще припадне,

когато види неразборията. И добре, че и Даяна не е наоколо. Щеше да ти прочете лекция за опазването на книгите, която щеше да ти досади до смърт. — Табита ходеше навсякъде със Сара и сега се шмугна между краката ѝ, хипнотизирана от полюшващата се коса на Изабо.

Но вампирката изглеждаше объркана.

— Какво искаш да кажеш?

— Времето е измамно. Дори всичко да е минало по план и Даяна да е завела Матю в първия ден на ноември 1590 година, може да е прекалено рано да търсиш послание от съпруга си. А преди няма как да си намерила, защото Филип все още не се е бил запознал с племенницата ми. — Сара млъкна. — Мисля, че Табита дъвче тази книга.

Доволна, че се намира в дом с изобилие от мишки и тъмни ъгли за криене, Табита се бе научила да се катери по мебелите и завесите. Сега се бе качила на една от полиците и гризеше ъгъла на подвързан с кожа том.

— *Kako gati!* — извика Изабо и се втурна към рафтовете. — Това е една от любимите на Даяна.

Табита никога преди не бе бягала от сблъсък с друг хищник, като се изключи Мириам. Бутна книгата и тя падна на пода. Котката скочи след нея и започна да я обикаля като лъвица, пазеща особено ценна придобивка.

— Това е една от онези алхимични книги с картинки — каза Сара и освободи томчето от опеката на домашния си любимец. Прелисти страниците и подуши корицата. — Е, нищо чудно, че Табита иска да я дъвче. Мирише на мента и кожа, също като любимата ѝ играчка.

На пода падна парче хартия, прегънато много пъти. Тъй като я лишиха от книгата, Табита хвана с острите си зъби хартийката и се промъкна към вратата.

Изабо я чакаше. Хвана Табита за козината на врата, вдигна я и взе листчето от устата ѝ. После целуна изненаданото животинче по носа.

— Умна котка. За вечеря ще имаш риба.

— Това ли търсеше? — Емили погледна презрително парчето хартия. Не си струваше заради него да обръща стаята наопаки.

Отговорът на Изабо беше ясен от начина, по който го пипаше. Разгъна го внимателно. Пред очите ѝ се появи квадрат със страна десетина сантиметра. И двете му страни бяха ситно изписани.

— Кодирано е на гръцки. — Ръката ѝ трепереше, докато оглаждаше хартията.

— Какво пише? — попита Сара.

— Сара — скара ѝ се Емили. — Това е лично.

— От Филип е. Видял ги е — обясни задъхано Изабо и погледът ѝ трескаво се плъзна по текста. Ръката ѝ и се вдигна към устата и невярващото ѝ изражение се смени с облекчение.

Сара чакаше вампирката да свърши да чете. Отне ѝ две минути, което беше с деветдесет секунди повече, отколкото би изчакала някой друг.

— Е?

— Били са при него за празниците. „Сутринта на първия ден от святата Коледа се сбогувах със сина ти. Той най-накрая е щастлив, събрал се е с жена, която следва стъпките на богинята и заслужава любовта му“ — прочете Изабо на глас.

— Сигурна ли си, че става дума за Матю и Даяна? — Емили смяташе изказа за странно официален и уклончив, неподходящ за общуване между съпруг и съпруга.

— Да. Матю винаги е бил детето, за което се тревожехме, макар братята и сестрите му да се замесваха в много по-големи неприятности. Единственото ми желание беше да видя Матю щастлив.

— А изразът „жена, която следва стъпките на богинята“ е съвсем ясен — съгласи се Сара. — Не може да назове името ѝ и да я идентифицира като вещица. Ами ако някой друг го намери?

— Има и още — продължи Изабо. — „Съдбата все още има способността да ни изненадва, умница е тя. Страхувам се, че на всички ни предстоят тежки времена. Ще направя каквото мога във времето, което ми остава, за да подсурия безопасността ти и тази на децата и внуците — тези, на чието благословено присъствие вече се радвам, и тези, които още не са родени.“

Сара изруга.

— Неродени, а не незаченати?

— Да — прошепна Изабо. — Филип винаги внимателно си е подбирал думите.

— Значи се опитва да ни каже нещо за Матю и Даяна.

Изабо се отпусна на дивана.

— Преди много, много време се носеха слухове за същества, които били по-различни — безсмъртни, но и много силни. Някъде около времето, когато е било подписано споразумението, се твърдеше, че вещица е родила бебе, което плачело с кървави сълзи като вампир. Винаги когато го правело, от морето духали страховити ветрове.

— Никога не съм чувала подобно нещо — каза Емили и се намръщи.

— Смяташе се за мит, легенда, създадена, за да всява страх сред свръхестествените същества. Малцина от нас си спомнят за нея и още по-малко вярват, че е истина. — Изабо докосна листчето в скута си. — Но Филип беше сигурен, че е вярна. Разбирате ли, той е държал детето в ръце и знае какво е било.

— Кое? — попита поразена Сара.

— Кръвопиец, роден от вещица. Бедното дете е умирало от глад. Семейството на вещицата взело момченцето от майката и отказало да го храни с кръв, смятали, че ако принудително го хранят само с мляко, то няма да стане като нас.

— Със сигурност Матю е чувал тази история — вметна Емили. — Разказала си му я заради изследванията му, ако не заради Даяна.

Изабо поклати глава.

— Не беше моя работа да му я разказвам.

— Ти и твоите тайни — подхвърли горчиво Сара.

— Ами ти и твоите тайни, Сара? — извика Изабо. — Вярваш ли наистина, че вещиците, същества като Сату и Питър Нокс, не знаят нищо за детето кръвопиец и неговата майка?

— Престанете и двете — сръза ги остро Емили. — Ако тази история е вярна и другите свръхестествени същества я знаят, тогава Даяна е в сериозна опасност. Както и Софи.

— И двамата ѝ родители са магьосници, а тя е демон — промълви Сара, като си мислеше за младата двойка, която се появи на прага им в Ню Йорк в деня преди Все светии. Никой не разбираше каква бе ролята на двамата демони в цялата работа.

— Такъв е и съпругът на Софи, но дъщеря им е вещица. Тя и Натаниъл са още едно доказателство, че не разбираме как вещиците,

демоните и вампирите се размножават и предават способностите си на децата си — каза разтревожена Емили.

— Софи и Натаниъл не са първите същества, които имат нужда да се пазят от Паството, Даяна и Матю също. Добре е, че са на безопасно място в миналото, а не тук. — Сара беше мрачна.

— Но колкото по-дълго останат в миналото, толкова по-вероятно става да променят настоящето — заключи Емили. — Рано или късно Даяна и Матю ще се издадат.

— Какво имаш предвид? — попита Изабо.

— Времето трябва да се нагласи, и то не по мелодраматичния начин, за който хората си мислят — да се избегнат войни и да се променят резултати от президентски избори. Става въпрос за малки неща като тази бележка, които ще започнат да изскачат тук и там.

— Аномалии — прошепна Изабо. — Филип все търсеше аномалии. Затова все още чета всички вестници. Стана ни навик да ги преглеждаме всяка сутрин. — Затвори очи, за да изгони спомена. — Той обожаваше спортната страница, разбира се, четеше и образователните статии. Филип се тревожеше какво ще учат децата на бъдещето. Основа стипендия за изучаване на гръцки и философия и правеше дарения на женски колежи. Винаги ми се е струвало странно.

— Търсил е Даяна — натърти Емили с убедеността на човек, благословен с допълнително сетиво.

— Може би. Веднъж го попитах защо толкова се вълнува от новините и какво толкова се надява да открие във вестниците. Филип каза, че ще го познае, като го види — каза Изабо. Усмихна се тъжно. — Обичаше мистериите и подхвърляше, че би искал да е детектив като Шерлок Холмс, ако има тази възможност.

— Трябва да се погрижим да намерим всички тези малки изкривявания във времето преди Паството — отсъди Сара.

— Ще кажа на Маркъс — съгласи се Изабо и кимна.

— Трябваше да кажеш на Матю за бебето от смесен произход. — Сара не можа да скрие упрека в гласа си.

— Синът ми обича Даяна и ако знаеше за детето, щеше да предпочете да ѝ обърне гръб, вместо да поставя нея и бебето в опасност.

— Семейство Бишъп не се плашат лесно, Изабо. Ако Даяна иска сина ти, ще намери начин да го има.

— Е, тя наистина го иска и те вече си принадлежат — изтъкна Емили. — Но не ще споделим тази новина само с Маркъс. Софи и Натаниъл също трябва да знаят.

Сара и Емили излязоха от библиотеката. Сляха в старата стая на Луиза дьо Клермон надолу по коридора. На Сара ѝ струваше, че в някои периоди от деня вътре ѝ мирише на Даяна.

Изабо остана в библиотеката, събра книгите и ги подреди по местата им. Когато стаята придоби отново нормалния си вид, тя се върна на дивана и взе бележката от съпруга си. В нея не пишеше нищо повече от това, което бе споделила с вещиците. Тя препрочете последните редове.

„Но стига за тези мрачни проблеми. Трябва да се пазиш, за да се насладиш на бъдещето с тях. Минаха два дни, откакто не съм ти напомнял, че държиш сърцето ми в ръцете си. Ще ми се да го правя непрекъснато, за да не го забравяш, нито името на мъжа, който ще те обича завинаги.“

Филип

В последните дни от живота му имаше мигове, в които той не можеше да си спомни собственото име, да не говорим за нейното.

— Благодаря ти, Даяна — прошепна Изабо в мрака, — че ми го върна.

След няколко часа Сара чу странен звук над главата си — беше като музика, но и нещо повече. Тя се измъкна от стаята и откри Март в залата, завита в стар плюшен халат с избродирана жаба на джоба. Изражението ѝ беше едновременно весело и тъжно.

— Какво е това? — попита Сара и погледна нагоре. Този красив и трогателен звук нямаше как да е човешко творение. Сигурно на покрива имаше ангел.

— Изабо пак пее — отвърна Март. — Правила го е само веднъж след смъртта на Филип, когато племенницата ти беше в опасност и имаше нужда да бъде върната обратно в този свят.

— Добре ли е? — Във всяка нота имаше толкова мъка и загуба, че сърцето на Сара се сви. Нямаше думи, с които да се опише този

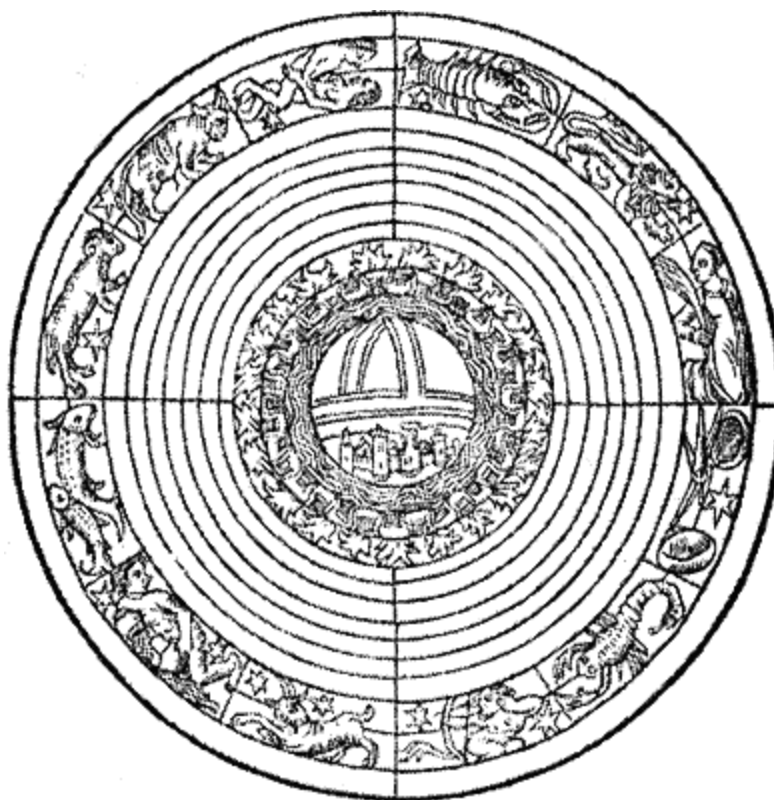
звук.

Март кимна.

— Музиката е хубаво нещо, знак, че траурът ѝ може най-накрая да свърши. Чак тогава Изабо ще започне да живее отново.

Двете жени — вампирката и вещицата — слушаха, докато и последните ноти не заглъхнаха.

ЧАСТ III
ЛОНДОН, БЛЕКФРАЙЪРС

15.

— Прилича на бавноразвиващ се таралеж — отбелязах. Елизабетинският Лондон беше пълен с тънки кули, които стърчаха от всички сгради. — Какво е това? — ахнах и посочих към голяма каменна стена с високи прозорци. Над дървения покрив се издигаше нещо обемисто и обгоряло, което правеше пропорциите на сградата да изглеждат напълно сбъркани.

— Катедралата „Свети Павел“ — обясни Матю. Ала не беше елегантният шедьовър с бял купол на Кристофър Рен, който в огромната си част бе скрит зад модерните офис сгради. Старата катедрала „Свети Павел“ бе кацнала на най-високия хълм в Лондон и се виждаше веднага цялата.

— Кулата ѝ беше ударена от мълния и дървеният покрив се подпалил. Англичаните смятат за чудо, че цялата катедрала не е изгоряла до основи — продължи той.

— А пък французите вярват — и това никак не е изненадващо, че Божията ръка се е намесила малко по-рано в това събитие — подхвърли Галоуглас. Той ни бе посрещнал в Дувър, бе взел лодка от Саутуарк и сега гребеше срещу течението. — Без значение дали Бог е отговорен, той не е осигурил пари за ремонта.

— Нито пък кралицата. — Матю бе насочил вниманието си към кейовете по брега и ръката му почиваше върху дръжката на сабята.

Нямах представа, че старата катедрала „Свети Павел“ е била толкова голяма. Ощипах се отново. Правех го, откакто видях Тауър (този дворец също изглеждаше огромен без небостъргачите край него) и Лондонския мост (който функционираше и като своеобразен базар). Много гледки и звуци ме бяха очаровали, откакто пристигнахме в миналото, но нищо не бе спирало така дъха ми, както Лондон.

— Сигурен ли си, че не искаш първо спрем в центъра? — Галоуглас намекваше, че така е най-разумно да се постъпи, още откакто се бяхме качили в лодката.

— Отиваме в Блекфрайърс — бе категоричен Матю. — Всичко друго може да почака.

Племенникът му не изглеждаше убеден, но продължи да гребе, докато не стигнахме най-западната точка на стария, обграден с крепостна стена град. Там спряхме лодката под стръмно каменно стълбище. Най-долните му стъпала бяха потопени в реката и си личеше, че нивото ще продължи да се покачва, докато и останалата част не се потопи. Галоуглас хвърли въжето на як мъж, който прочувствено му благодари, че му е върнал собствеността цяла.

— Ти май пътуваш само с чужди лодки, Галоуглас — подхвърлих спрехаво. — Може би Матю трябва да ти подари своя собствена за Коледа.

— И да ме лиши от едно от малкото ми удоволствия? — Зъбите на вампира блеснаха в брадата му. Той благодари на лодкаря и му хвърли монета, чиито размер и тежест прогониха тревогата на бедния човечец и го накараха да грейне от благодарност.

От мястото, на което акостирахме, минахме под една арка и излязохме на Уотър Лейн, тясна, извита уличка, претъпкана с къщи и магазинчета. Всеки следващ етаж на къщите бе издаден повече от долния над улицата, приличаха на скринове с издърпани горни чекмеджета. Ефектът се усилваше от чаршафите, килимите и дрехите, висящи от прозорците. Всички се възползваха от необичайно хубавото време, за да проветрят покъщината.

Матю ме хвана здраво за ръката, а Галоуглас вървеше от дясната ми страна. Към нас от всички посоки се втурваха гледки и звуци. Колелата на файтоните развяваха наситено червени, зелени, кафяви и сиви поли и наметала, които се закачаха за багажите и оръжията на минувачите. Звън от чукове, цвилене на коне, далечно мучене на крава и удар на метал в камък се състезаваха за вниманието ни. Десетки табели с ангели, черепи, инструменти и ярки фигури, митологични животни се поклащаха на вятъра и посърцваха. Дървена табела висеше точно над главата ми на метален прът. Беше украсена с бял елен, на чиито елегантни рога имаше златна панделка.

— Пристигнахме — оповести Матю. — „Еленът и короната“.

Постройката бе наполовина дървена, като повечето на тази улица. И от двете страни на прохода имаше витрини. От едната страна обущар бе потънал в работа, а на отсрещната жена наглеждаше няколко деца, приемаше клиенти и се грижеше за голямата счетоводна книга. Тя кимна на Матю.

— Съпругата на Робърт Холи управлява чираците и клиентите с желязна ръка. Нищо не се случва в „Еленът и короната“ без знанието на Маргарет — обясни ми той. Отбелязах си наум да се сприятеля с тази жена при първа възможност.

Проходът свършваше във вътрешния двор на сградата — истински лукс в гъсто населен град като Лондон. Можеше да се похвали с още нещо рядко: кладенец, осигуряващ чиста вода за живеещите там. Някой се бе възползвал от южното изложение на двора и бе махнал старите павета, за да засади градина, чиито подредени празни лехи сега чакаха пролетта. Група перачки си вършеше работата в стар навес до общия клозет.

Извитата стълба вляво от нас водеше до стаите ни на втория етаж. Франсоаз ни посрещна на широката стълбищна площадка. Отвори масивната врата към апартамента, в който имаше бюфет с дупки отстрани. Оскубана гъска с прекършен врат висеше на една от дръжките на бюфета.

— Най-накрая. — Появи се и Хенри Пърси, целият грейнал. — Чакаме ви от часове. Милата ми майка ви праща гъска. Чула, че в града няма никакви птици, и се разтревожила да не останете гладни.

— Радвам се да те видя, Хал — радушно се засмя Матю и посочи с глава към гъската. — Как е майка ти?

— Винаги е свадлива по Коледа, благодаря. По-голямата част от семейството си намериха извинения да отидат някъде другаде, но мен ме задържаха тук по прищявка на кралицата. Нейно Величество изкрещя в залата за аудиенции, че не може да ми се има доверие да ходя чак в П-п-петуърт. — Хенри заекна и пребледня при спомена.

— Повече от добре дошъл си да прекараш Коледа с нас, Хенри — казах аз, свалих си наметалото и влязох навътре, където аромат на подправки и прясно отсечена елха изпълваха въздуха.

— Много мило от твоя страна да ме поканиш, Даяна, но сестра ми Елинор и брат ми Джордж са в града и не бива да бъдат оставяни да се срещнат с нея сами.

— Остани с нас поне тази вечер — настоя Матю и го поведе надясно, където ни мамеше топлината на огнището. — Разкажи ни какво се случи, докато ни нямаше.

— Всичко тук е спокойно — докладва радостно Хенри.

— Спокойно? — Галоуглас нахлу от стълбите и изгледа ледено графа. — Марлоу е в „Кардиналската шапка“, пиян като моряк, и разменя стихове с бедния писар от Стратфорд, който го следва по петите с надеждата да стане драматург. Засега Шекспир изглежда доволен, че се е научил да подправя подписа ти, Матю. Според собственика на странноприемницата си обещал да платиш стаята и храната на Кит миналата седмица.

— Тръгнах си оттам само преди час — възрази Хенри. — Кит знаеше, че Матю и Даяна трябва да пристигнат този следобед. С Уил обещаха да се държат прилично.

— Това обяснява всичко — промърмори саркастично Галоуглас.

— Това твое дело ли е, Хенри? — Надзърнах от коридора във всекидневната. Някой бе украсил камината, прозорците и дъбовата маса в средата със зеленика, бръшлян и елхови клонки. Огницето бе пълно с дърва и веселият огън пукаше и съскаше.

— С Франсоаз искахме първата ви Коледа да е празнична — каза Хенри и порозовя.

„Еленът и короната“ представяше най-добрата страна на градския живот през 16-и век. Салонът бе обширен, но въпреки това уютен и удобен. Западната му стена бе цялата в прозорци с двойни стъкла, които гледаха към Уотър Лейн. Беше идеална наблюдателница, в основата ѝ бе вградено канапе, покрито с множество възглавници. Резбовани ламперии, украсени с увивни растения и лози, стопляха стените.

Мебелите в стаята бяха малко, но добре изработени. Дълга пейка и две дълбоки кресла ни очакваха край камината. Дъбовата маса в средата беше необичайно изящна, не повече от шейсет сантиметра, а дългите ѝ крака ѝ бяха оформени като кариатиди и херми. Над нея висеше свещник. Той се вдигаше и сваляше с добре работеща система от въже и скрипец, прикрепена на тавана. Резбовани лъвски глави се зъбеха от предната част на огромния бюфет, в който имаше всякакви видове чаши и бокали, но пък много малко чинии, както подходеше на вампирско домакинство.

Преди да седнем да вечеряме печена гъска, Матю ми показва новата ни спалня и личния му кабинет. И двете стаи бяха от другата страна на коридора, срещу салона. Техните прозорци с триъгълна горна част гледаха към вътрешния двор и правеха и двете помещения

светли и изненадващо просторни. В спалнята имаше само легло с балдахин и резбована табла, висок шкаф за спално бельо и ниска ракла под прозореца. Последната беше заключена и Матю ми обясни, че в нея се намират доспехите му и няколко оръжия. Хенри и Франсоаз бяха минали и оттук. Колоните на балдахина бяха увити с бръшлян, а на таблата беше завързана зеленика.

И докато спалнята изглеждаше полупразна, кабинетът на Матю очевидно доста се ползваше. Там имаше кошове хартия, торби и чаши с пера, мастилници и достатъчно восък за няколко десетки свещи, кълба канап и толкова чакаща кореспонденция, че сърцето ми се свиваше само като си помислех за нея. Удобен стол с полегатата облегалка и извити подлакътници бе поставен пред разтегателна маса. Като изключим тежките издути крака на масата, всичко друго беше просто и практично.

Макар че аз пребледнях от купищата работа, които очакваха Матю, той не изглеждаше притеснен.

— Всичко това може да почака. Дори и шпионите почиват на Бъдни вечер — засмя се той.

На вечеря говорихме за последните пътешествия на Уолтър и ужасяващото състояние на движението в Лондон. Пазехме се от по-сериозни теми, като последния запой на Кит и амбициозния Уилям Шекспир. След като ометохме чиниите си, Матю дръпна от стената една малка маса. Взе от чекмеджето под плота ѝ колода карти и продължи да ме учи как да играя хазарт в елизабетински стил. Хенри току-що бе убедил Матю и Галоуглас да играят „флапдрагън“ — притеснителна игра, в която се палеха стафиди в чиния с бренди и участниците се обзалагаха кой може да погълне най-много от тях — когато от улицата се чува коледни песни. Не всички пееха в тон, а тези, които не знаеха текста, прибавяха скандални подробности за личния живот на Йосиф и Мария.

— Ето, милорд — каза Пиер и подаде на Матю кесия с монети.

— Имаме ли кейк?

Франсоаз го погледна така, сякаш си е загубил ума.

— Разбира се, че имаме. В новия шкаф за храна на площадката, където миризмата няма да притеснява никого — отвърна тя и посочи към стълбите. — Миналата година им дадохме вино, но не вярвам, че тази вечер ще искат.

— Аз ще дойда с теб, Мат — прояви инициатива Хенри. — Обичам коледните песни на Бъдни вечер.

Слизането на Матю и Хенри направи хора още по-гръмогласен. Когато песента стигна до малко неравния си финал, Матю благодари на певците и им раздаде монети. Хенри разпредели кейка. Имаше много поклони и приглушени благодарности към милорд, когато стана ясно, че това графът на Нортъмбърленд. Певците продължиха към следващата къща. Имаха си някакъв специален ред, който се надяваха да им донесе най-добрите почерпки и най-много пари.

Скоро вече не можех да потискам прозевките си и Хенри и Галоуглас започнаха да си търсят ръкавиците и наметалата. И двамата се усмихваха като доволни сватовници, когато тръгнаха към вратата. Матю дойде при мен в леглото и ме държа в прегръдките си, докато заспя. Пееше ми тихичко коледни песни и ми обясняваше коя камбана звъни на кръгъл час.

— Това е „Дева Мария“ — каза, заслушан в звуците на града. — И „Света Екатерина“.

— А това „Свети Павел“ ли е? — попитах, когато чух провлачен звън.

— Не. Мълнията, която унищожи кулата, съсипа и камбаните — обясни той. — Всъщност е „Христос Спасител“. Минахме покрай нея, когато идвахме насам. — Останалите лондонски църкви забиха камбаните си в синхрон с катедралата на Саутуарк. Някакъв скитник заудря с метален предмет навън и това бе последният звук, който чух, преди сънят да ме погълне.

Посред нощ се събудих от разговор, долитащ от кабинета на Матю. Опипах леглото, но него го нямаше при мен. Кожените каиши, които прикрепяха дюшека, проскърцаха и се опънаха, когато скочих на студения под. Потреперих и се наметнах с шал, преди да изляза от стаята.

Ако се съдеше по разтопения восък по свещниците, Матю работеше от часове. При него беше Пиер, застанал до полиците, поставени в ниша до огнището. Приличаше на човек, когото са влачили през калта на Темза по време на отлива.

— Обиколих целия град с Галоуглас и ирландските му приятели — промърмори Пиер. — Ако шотландците знаят нещо повече за директора на училището, те не искат да го кажат, милорд.

— Какъв директор на училище? — намесих се още с влизането си в стаята. Тогава забелязах малката врата в дървената ламперия.

— Извинявайте, мадам. Не исках да ви събудя. — Уплахата на Пиер си личеше дори под мръсотията, с която бе покрит, а от вонята, която я придружаваше, очите ми се насълзиха.

— Няма нищо, Пиер. Върви. Ще те намеря по-късно. — Матю изчака прислужника да избяга със скърцащите си обувки. Очите му се преместиха към сенките до камината.

— Стаята, в която се влиза от тук, не бе включена в обиколката ми за добре дошла — отбелязах и се доближих до него. — Какво е станало?

— Още новини от Шотландия. Осъдили са на смърт магьосник на име Джон Фиан, директор на училище от Престънпанс. Докато ме е нямало, Галоуглас се опитал да разбере дали има някаква истина зад ужасните обвинения: поклонничество пред Сатаната, разчленяване на трупове, излизане в открито море заедно с дявола и Агнес Сампсън с цел саботаж на политиката на краля. — Матю хвърли лист хартия на бюрото пред себе си. — Доколкото успях да разбера, Фиан е просто това, което наричаме темпестарий и нищо повече.

— Магьосник, който владее вятъра и вероятно и водата — преведох аз непознатата дума.

— Да — съгласи се Матю и кимна. — Фиан допълвал учителската си заплата, като предизвиквал бури по време на суша и ранно топене на леда, когато изглеждало, че шотландската зима не иска да свършва. Съселяните му го обожавали, така твърдят всички. Дори и учениците му само го хвалели. Може би е бил и ясновидец — твърди се, предсказвал смъртта на хората, но това може и Кит да си го е измислил, за да украси историята като за пред английска публика. Той е обсебен от допълнителните сетива на магьосниците, както си спомняш.

— Вещиците са уязвими за променливите настроения на съседите си, Матю. В един миг сме приятели, а на следващия бягаме от глада или дори по-лошо.

— Случилото се с Фиан е определено по-лошо — каза мрачно Матю.

— Мога да си представя — въздъхнах аз и потреперих. Ако Фиан е бил измъчван като Агнес, сигурно се е зарадвал на смъртта. — Какво

има в тази стая?

Матю помисли дали да не ми каже, че е тайна, но разумно се отказа. След това стана.

— По-добре да ти покажа. Стой до мен. Все още е тъмно, а не можем да внесем свещ в тази стая, защото някой може да ни види отвън. Не искам да се спънеш. — Кимнах мълчаливо и го хванах за ръката.

Пристъпихме през прага и се озовахме в дълга стая с много тесни прозорци, почти като срезове, скрити под стрехите. След малко очите ми се приспособиха и започнаха да различават сиви очертания в мрака. Два стари градински стола от върбови клонки стояха един срещу друг, облегалките им бяха извити напред. Ниски изпочупени пейки бяха поставени в две редици в средата на стаята. На тях имаше странна сбирщина от предмети: книги, листове, писма, шапки и дрехи. Вдясно проблесна метал: забити вертикално саби. На пода до тях лежеше купчина ками. Чуваше се скърцане и тупкане на крачета.

— Плъхове. — Матю го каза делово, но аз не се въздържах и придърпах нощницата около краката си. — С Пиер правим каквото можем, но е невъзможно да се отървем напълно от тях. Те намират всяка хартия за неустоима. — Посочи нагоре и аз чак тогава забелязах странните гирлянди по стените.

Приближих се, за да ги огледам по-добре. Висяха на тънки връвчици, окачени на забити в стената пирони с квадратни глави. На всеки канап бяха нанизани през горните им леви ъгли множество документи. Така се образуваше нещо като книжен венец.

— Един от първите архиви в света. Казваш, че крия прекалено много тайни — каза той тихо, пресегна се и хвана един от гирляндите. — Можеш да прибавиш и тези към бройката.

— Но те са хиляди. — Дори вампир на хиляда и петстотин години не можеше да притежава толкова много.

— Така е — съгласи се Матю. Наблюдаваше ме как оглеждам стаята и архива, който той пазеше. — Ние помним това, което другите същества искат да забравят и затова Рицарите на Лазар могат да защитават тези, за които се грижат. Някои от тайните са от властването на дядото на кралицата. Повечето по-стари документи вече са преместени в Сет-Тур.

— Толкова много следи, оставени на хартия — промълвих, — и всичките водят към теб и семейство Дьо Клермон. — Стаята изчезна и аз вече виждах само извивките на буквите, които се сливаха в дълги сложни плетеници. Образуваха схема на връзките между теми, автори и дати. Имаше нещо, което трябваше да разбере за тези пресичащи се линии...

— Преглеждам книгата откакто заспа, търся някаква препратка към Фиан. Мислех, че може да е споменат някъде другаде — каза Матю и ме поведе обратно към кабинета. — Нещо, което да обясни защо съседите му са се обърнали срещу него. Трябва да има някакъв модел, който да ни покаже защо обикновените хора се държат по този начин.

— Ако го намериш, моите колеги историци няма да имат търпение да го разберат. Но разгадаването на случая с Фиан не гарантира, че ще можеш да предотвратиш подобно нещо да се случи и с мен. — Потрепването на мускул на челюстта на Матю ми показва, че думите ми бяха уллучили целта. — И съм сигурна, че никога преди не си се ровил толкова дълбоко в този проблем.

— Вече не съм онзи човек, който можеше да си затвори очите пред всички страдания, и не искам пак да се превръщам в него. — Матю дръпна стола и се отпусна тежко. — Все трябва да има нещо, което да мога да направя.

Прегърнах го. Дори седнал, беше толкова висок, че главата му се притисна в гърдите ми. Той се сгуши в мен. Утихна, след това бавно се отдръпна и очите му се втренчиха в корема ми.

— Даяна, ти си... — И млъкна.

— Бременна. И аз така си мислех — отвърнах делово. — Цикълът ми е нередовен откакто играх Жулиета, затова не бях сигурна. Повръщах по пътя от Кале до Дувър, но морето беше бурно и рибата, която ядох, преди да тръгнем, със сигурност беше съмнителна.

Той продължи да се взира в корема ми. Аз продължих нервно да дрънкам:

— Учителката ми по здравна култура в гимназията се оказа права. Наистина можеш да забременееш още първия път, когато правиш секс с някой мъж. — Бях направила изчисленията и бях сигурна, че зачеването се е случило по време на сватбения уикенд.

Той продължаваше да мълчи.

— Кажи нещо, Матю.

— Това е невъзможно. — Гледаше като ударен от гръм.

— Всичко при нас е невъзможно. — Свалих трепереща ръка към корема си.

Матю сплете пръсти с моите и най-накрая ме погледна в очите. Бях изненадана от това, което видях: страхопочитание, гордост и съвсем малко паника. След това се усмихна. На лицето изгря чиста радост.

— Ами ако не съм добър родител? — попитах несигурно. — Ти си бил баща, знаеш какво да правиш.

— Ще си прекрасна майка — увери ме той веднага. — Всичко, от което се нуждаят децата, е любов, някой по-възрастен да се поеме отговорността за тях и меко легло. — Матю премести преплетените ни ръце върху корема ми и нежно го погали. — С първите две ще се справим заедно. Последното е твоя грижа. Как се чувстваш?

— Физически съм малко уморена и замаяна. Емоционално — не знам откъде да започна. — Поех колебливо дъх. — Нормално ли е едновременно да съм уплашена, яростна и нежна?

— Да, както и развълнувана, разтревожена и ужасена до смърт — добави той тихо.

— Знам, че е абсурдно, но непрекъснато се тревожа да не би магическите ми способности да наранят бебето, макар че хиляди вещици раждат всяка година. — Но те не са омъжени за вампири.

— Това не е нормално зачатие — каза Матю, сякаш бе прочел мислите ми. — Въпреки това не мисля, че имаш основание да се тревожиш. — През погледа му премина сянка. Направо го видях как прибави още една тревога към списъка си.

— Не искам да казваме на никого. Не още. — Спомних си стаята зад онази врата. — Можеш ли да добавиш още една тайна към живота си, поне за малко?

— Разбира се — веднага се съгласи той. — Бременността ти няма да си проличи още месеци. Но Франсоаз и Пиер ще разберат веднага по миризмата ти, ако вече не са. Хенкок и Галоуглас — също. За щастие вампирите обикновено не задават лични въпроси.

Засмях се тихо.

— Излиза, че аз ще издам тайната. Ти си страхотен закрилник, по поведението ти никой няма да се досети какво крием.

— Не бъди толкова сигурна — поклати глава той и се усмихна широко. Стисна пръстите ми. Това беше определено закрилнически жест.

— Ако продължаваш да ме докосваш така, хората бързичко ще се досетят — укорих го малко сприхаво и прокарах пръсти по рамото му. Той потрепери, а аз се усмихнах. — Не бива да трепериш, когато те докосва нещо топло.

— Не затова потреперих. — Матю се изправи и скри светлината от свещите.

Сърцето ми прескочи. Той се усмихна, като чу леката промяна в пулса ми, и ме повлече към леглото. Свалихме си дрехите, хвърлихме ги на пода, където те образуваха две бели петна, привличащи сребристата светлина, струяща през прозорците.

Докосването на Матю бе леко като перце, докато движеше ръце по малките промени, които вече се извършваха в тялото ми. Застоя се по всеки сантиметър изтръпнала плът, но хладният му допир увеличаваше копнежа, вместо да го потушава. Всяка негова целувка беше сложна като чувствата ни към това да имаме общо дете. Но в същото време думите, които шепнеше в мрака, ме окуражаваха да се съсредоточа само в него. Когато вече не можех да чакам повече, Матю влезе в мен и започна да се движи бавно и нежно, точно както ме целуваше.

Извих гръб в опит да увелича контакта между нас и Матю застина. Тази моя поза му помогна да стигне до входа на утробата ми. И в този кратък миг, в тази частица вечност баща, майка и дете бяха толкова близо, колкото изобщо е възможно за три същества.

— Цялото ми сърце, целият ми живот — обеща той и продължи да се движи в мен.

Извиках и Матю ме притисна, докато спра да треперя. След това започна да ме целува, като тръгна от вещерското ми трето око, продължи с устните, шията, гърдите, слънчевия сплит, пъпа и завърши с корема.

Взря се в мен, поклати глава и се ухили като хлапак.

— Направихме дете — извика, обезумял от щастие.

— Да — съгласих се аз и се усмихнах в отговор.

Матю се пхна между бедрата ми и ги разтвори. Уви едната си ръка около коляното ми, а с другата прегърна другия ми крак, след това

отпусна глава на корема ми като на възглавница и въздъхна доволно. Напълно притихнал се заслуша в движението на кръвта, която сега хранеше нашето дете. Когато го чу, вдигна глава и очите ни се срещнаха. Той се усмихна искрено и ослепително, след това продължи да слуша.

Под светлината на свещите в сумрака на коледната сутрин усетих тихата сила, която идваше от споделянето на любовта ни с още едно същество. Вече не бях самотен метеор, който се движи през времето и пространството, бях част от сложна планетарна система. Имах нужда да се науча как сама да излъчвам гравитация, докато ме привличат по-големи и по-силни от мен тела. Или с други думи — Матю, семейство Дьо Клермон и нашето дете, както и Паството, можеха да ме извадят от орбита.

Времето, което прекарах с майка си, беше прекалено кратко, но за седем години тя успя да ме научи на много неща. Помнех безусловната ѝ любов, прегръдките, които сякаш траеха с дни, как винаги беше права, когато имаш нужда да е права. Както казваше Матю: децата се нуждаят от любов, надежден източник на спокойствие и възрастен, готов да поеме отговорността за тях.

Време беше да спра да разглеждам пътешествието ни тук като семинар за напреднали по шекспирова Англия и да призная, че това е последният ми и най-добър шанс да разбера коя съм, за да знам как да помогна на детето си да разбере своето място в живота.

Но първо трябваше да намеря вещица.

16.

Прекарахме уикенда кротко, радвахме се на тайната си и се забавлявахме с предположенията на всички бъдещи родители. Дали най-новият член на семейство Дьо Клермон ще има черна коса като баща си, но моите сини очи? Дали ще обича точните науки, или историята? Дали ще е сръчен в ръцете като Матю, или ще е непохватен като мен? А относно пола бяхме на различни мнения. Аз бях сигурна, че ще е момче, а Матю бе почти толкова убеден, че ще е момиче.

Изтощени и развълнувани, решихме да си починем от гадаене за бъдещето и да разгледаме Лондон от 16-и век от топлото си жилище. Започнахме с прозорците с изглед към Уотър Лейн. От тях аз се възрях в далечните кули на Уестминстърското абатство. Накрая седнахме на столове пред прозорците в спалнята, откъдето се виждаше Темза. Нито студът, нито фактът, че на този християнски празник трябва да се почива, бяха спрели лодкарите да превозват товари и пътници. В дъното на улицата, на стълбите, които водеха към брега, се бяха скупчили наемници, а празните им лодки се поклащаха на вълните.

Следобед, докато приливът вдигаше нивото на реката, Матю сподели спомените си от града. Разказа ми как през 15-и век Темза замръзнала за повече от три месеца — толкова дълго, че върху леда били построени временни магазини, които да прибират парите на пешеходците по реката. Също така си спомни и за непродуктивните си години в Тавис Ин^[1], където опитал да учи право за четвърти и последен път.

— Радвам се, че успя да разгледаш града, преди да тръгнем — каза той и стисна ръката ми. Хората вече започваха да палят лампите, да ги окачват на носовете на лодките или да ги поставят на прозорците на къщите и странноприемниците. — Ще се опитаме дори да посетим Кралската борса.

— Връщаме се в Удсток ли? — попитах объркана.

— Може би за кратко. След това се пренасяме отново в настоящето. — Възрях се в него, прекалено учудена, за да мога да обеля и дума. — Не знаем какво да очакваме по време на бременността и за

твоя безопасност, а и тази на детето, трябва да следим развитието на плода. Трябва да се направят всички изследвания и е добре да преминеш през ултразвукова диагностика. Пък и сигурно ще искаш да си със Сара и Емили.

— Но, Матю — възразих аз, — не можем още да се върнем у дома. Не знам как.

Той извърна рязко глава.

— Ем го обясни ясно, преди да тръгнем. За да се върнеш назад във времето, ти трябва три предмета, които да те заведат където искаш. За да отидеш напред, имаш нужда от магия, а аз не мога да правя магии. Нали затова дойдохме тук.

— Не можеш да износиш бебето тук! — възкликна Матю и скочи от стола.

— Жените са раждали и през 16-и век — възразих кротко. — Пък и не се чувствам по-различно. Бременна съм само от няколко седмици.

— Ще имаш ли достатъчно сила, за да пренесеш и мен, и нея в бъдещето? Не, трябва да тръгваме възможно най-бързо, преди тя да се роди. — Матю внезапно млъкна. — Ами ако пътуването през времето увреди плода по някакъв начин? Магията е едно на ръка, но това... — И седна рязко.

— Нищо не се е променило — успокоих го аз. — Бебето не е по-голямо от оризово зрънце. А в Лондон не би трябвало да е толкова трудно да намерим някого, който да ме научи да правя магии и който разбира повече от пътуване през времето от Сара и Ем.

— Тя е колкото зърно леща — уточни той и млъкна. Помисли известно време и взе решение. — До шест седмици най-важното развитие на зародиша ще е приключило. Това ти дава достатъчно време. — Говореше като лекар, не като баща. Започвах да предпочитам Матю с примитивния му гняв пред съвременната му обективност.

— Ами ако ми трябва седем седмици? — Ако Сара беше в стаята, щеше да го предупреди, че проявите ми на разум не са добър знак.

— Седем седмици е идеално — одобри Матю, потънал в мисли.

— О, така ли, чудесно. Мразя да ме притискат да бързам, когато става въпрос за нещо толкова важно, като да разбере коя съм. — Направих крачка към него.

— Даяна, това не е...

Сега стояхме, допрели носове.

— Няма да имам шанс да стана добра майка, ако не знам повече за силата на кръвта си.

— Това не е хубаво...

— Да не си посмял да кажеш, че не е хубаво за бебето. Аз не съм някакъв съсъд. — Вече бях напълно ядосана. — Първо искаше кръвта ми за научни опити, а сега и това бебе.

По дяволите, Матю стоеше кротко с кръстосани на гърдите ръце. Сивите му очи бяха непреклонни.

— Е? — попитах аз.

— Какво? Очевидно участието ми в този разговор не е задължително. Вече довършваш изреченията ми. Ако желаеш, можеш и да ги започваш.

— Това няма нищо общо с хормоните ми — отвърнах аз. Със закъснение ми хрумна, че дори самото заявление беше доказателство за обратното.

— Не ми беше минало през ум, преди да го споменеш.

— А на мен ми се струва, че е точно обратното.

Той вдигна вежди.

— Аз съм същият човек отпреди три дни. Бременността не е патологично състояние и не елиминира причините да сме тук. Дори не сме имали възможност да потърсим Ашмол 782.

— Ашмол 782? — Матю изсумтя нетърпеливо. — Всичко се промени и ти не си същият човек. Не можем безкрайно да пазим бременността ти в тайна. До дни всеки вампир ще е в състояние да помирише промените в тялото ти. Кит ще се досети скоро и ще започне да пита за бащата, защото не може да съм аз, нали така? Бременна вещица, която живее с вампир, ще предизвика враждебност у всяко свръхестествено същество в града, дори и у онези, на които не им пука за споразумението. Някой може да се оплаче на Паството. Баща ми ще поиска да се върнем в Сет-Тур, за да си в безопасност, а аз няма да преживея още едно сбогуване с него. — С всяко изречение тонът му се повишаваше.

— Не мислех...

— Не — прекъсна ме Матю. — Не мислиш. Няма как. За бога, Даяна. Преди с теб бяхме в забранен брак. Това едва ли е уникално. Сега носиш детето ми. Това е не само уникално, но другите същества

вярват, че е невъзможно. Седем седмици, Даяна. Нито миг повече. — Беше неумолим.

— Може дотогава да не успееш да намериш вещица, която да ни помогне — изтъкнах аз. — Не и при случващото се в Шотландия.

— Кой казва нещо за доброто желание? — Усмивката на Матю ме накара да замръзна.

— Отивам в салона да чета. — Обърнах се, исках да избягам възможно най-далече от него. Но той ме чакаше на прага и ръката му ми препречваше пътя.

— Няма да те загубя, Даяна — прошепна той настойчиво. — Нито заради търсенето на алхимичен ръкопис, нито заради нероденото ни дете.

— И аз няма да загубя себе си — отвърнах му троснато. — Не и за да задоволя нуждата ти от контрол. Не и преди да открия коя съм.

В понеделник седях отново в салона, преглеждах „Кралицата на феите“ и полудявах от скука, когато вратата се отвори. Гости. Хлопнах нетърпеливо кориците на книгата.

— Не мисля, че някога отново ще се стопля. — Уолтър стоеше целият мокър на прага, с него бяха Джордж и Хенри, които изглеждаха също толкова окаяно.

— Здравей, Даяна. — Хенри сподави кихавицата си и ме поздрави с официален поклон, преди да се отправи към камината и да протегне със стон пръсти към огъня.

— Къде е Матю? — попитах и огледах Джордж от стола си.

— С Кит е. Оставихме ги при един продавач на книги. — Уолтър посочи към катедралата „Свети Павел“. — Умирам от глад. Яхнията, която Кит поръча за вечеря, не ставаше за ядене. Мат каза, че Франсоаз може да ни приготви нещо за хапване. — Палавата усмивка на Рали издаде, че лъже.

Момчетата ядяха втората си чиния и пиеха трета чаша вино, когато Матю се прибра с Кит, наръч книги и нова брада, появила се благодарение на някой от онези магьосници бръснари, за които непрекъснато слушах. Прилежно подрязаните мустаци на съпруга ми стигаха до ъгълчетата на устата му, а брадата беше модно малка и

добре оформена. Пиер го следваше по петите с ленена торба, пълна с хартиени правоъгълници и квадрати.

— Слава богу — каза Уолтър и кимна одобрително към брадата. — Сега вече приличаш на себе си.

— Здравей, скъпа — поздрави Матю и ме целуна по бузата. — Позна ли ме?

— Да, въпреки че приличаш на пират — отвърнах през смях.

— Така е, Даяна. С Уолтър вече са като братя — подхвърли Хенри.

— Защо се обръщаш към жената на Мат на малко име, Хенри? Да не би да си станал настойник на госпожа Ройдън? Или ти е сестра? Единственото обяснение е, че смяташ да я прелъстиш — промърмори Марлоу и се отпусна на един стол.

— Я не дърпай дявола за опашката, Кит — сгълча го Уолтър.

— Имам закъснели коледни подаръци — оповести Матю и бутна наръча, който носеше, към мен.

— Книги. — Беше странно, че са толкова нови. Кориците им проскърцаха, сякаш протестираха и не искаха да бъдат отваряни. Миризмата на хартия и мастило. Бях свикнала да виждам такива томове в износено състояние в библиотеки и читални, а не да лежат на масата, на която се хранех. Най-горната беше с празни страници и трябваше да замести онази, която още беше в Оксфорд. Следващата беше молитвеник с красива подвързия. На украсената титулна страница имаше рисунка на полегналия библейски патриарх Есей. От корема му излизаше дърво. Сбърчих чело. Защо Матю ми бе купил молитвеник?

— Отгърни страницата — настоя той и спокойно и уверено ме прегърна през кръста. На следващата страница имаше гравюра на кралица Елизабет, коленичила в молитва. Всеки лист бе украсен със скелети, библейски герои и символи на класическите добродетели. Книгата бе комбинация от текст и изображения, също като алхимичните трудове, които изучавах.

— Точно от вида книги, която всяка уважавана омъжена дама трябва да притежава — каза Матю с широка усмивка. После снижи заговорнически глас: — Това трябва да задоволи желанието ти да пазиш приличие. Но не се тревожи. Следващата никак не е прилична.

Отместих молитвеника и взех дебелия том, който Матю ми предложи. Страниците му бяха съшити без корица и увити в пергамент. Трудът обещавахе да обясни симптомите и лечението на всяка болест, известна на човечеството.

— Религиозните книги са популярни подаръци и лесно се продават. Медицинските имат по-малко читатели, подвързването им е прекалено скъпо и се заплаща допълнително — обясни Матю, докато аз опипвах тънката обвивка. Подаде ми още един том. — За щастие, вече бях поръчал подвързан екземпляр на тази. Още е топла от печата и е обречена да стане бестселър.

Въпросната книга бе подвързана с проста черна кожа. На корицата имаше сребристи отпечатъци. Беше първото издание на „Аркадия“ на Филип Сидни. Засмях се, защото си спомних колко мразех да я чета в колежа.

— Една вещица не може да живее само с молитви и познания за човешката физика. — Очите на Матю светнаха палаво. Мустаците му ме погъделичкаха, когато се приближи и ме целуна.

— Ще ми трябва малко време, за да свикна с новото ти лице — казах през смях и изтрих устните си, за да премахна непознатото усещане.

Графът на Нортъмбърленд ме погледна като кон, който се нуждае от тренировъчен режим.

— Тези няколко заглавия няма да забавляват Даяна за дълго. Тя е свикнала на по-разнообразна дейност.

— Така е. Но едва ли може да се скита из града и да предлага курсове по алхимия — присви насмешливо устни Матю. Час по час акцентът и изборът му на думи се нагаждаха към времето. Той се наведе над мен, помириша каната с вино и се намръщи. — Има ли нещо за пиене без карамфил и пипер? Мирише ужасно.

— На Даяна може да ѝ хареса компанията на Мери — предложи Хенри, без да чуе въпроса на приятеля си.

Матю се вторачи в него.

— Мери?

— Те са на близка възраст и струва ми се, си приличат по темперамент. И двете обичат знанията.

— Графинята е не само образована, но и има подпалвачески наклонности — отбеляза Кит и си наля още една щедра чаша вино.

Приблѝжи я към носа си и вдиша дълбоко. Миришеше на Матю. — Стойте далеч от дестилационната и пещите ѝ, госпожо Ройдън, освен ако не искаш да си опърлиш косата.

— Пещи? — Почудих се коя ли може да е тя.

— О, да. Графинята на Пембрук — каза Джордж и очите му блеснаха от възможността тя да му стане покровителка.

— В никакъв случай. — След срещата си с Рали, Чапман и Марлоу вече познавах толкова литературни легенди, колкото щяха да ми стигнат за цял живот. Графинята беше не само една от най-образованите жени в страната, но и сестра на сър Филип Сидни. — Не съм готова за Мери Сидни.

— Нито Мери Сидни е готова за вас, госпожо Ройдън, но подозирам, че Хенри е прав. Скоро приятелите на Матю ще ви омръзнат и ще трябва да си потърсите свои. Без приятелки ще се отдадете на леност и меланхолия. — Уолтър кимна към Матю. — Трябва да поканиш Мери тук на вечеря.

— Блекфрайърс ще застине, ако графинята на Пембрук се появи на Уотър Лейн. Най-добре е да пратиш госпожа Ройдън в замъка Бейнард. Той е от другата страна на стената — предложи Марлоу, който нямаше търпение да се отърве от мен.

— Но Даяна ще трябва да мине през града — отбеляза остро Матю.

Марлоу изсумтя пренебрежително.

— Това е седмицата между Коледа и Нова година. Никой няма да забележи, ако две омъжени жени пийнат вино и си обменят малко клюки.

— С радост ще я заведа — изяви желание Уолтър. — Може би Мери ще иска да научи повече за моите пътешествия в Новия свят.

— Друг път ще искаш от графинята да инвестира във Вирджиния. Ако Даяна ще ходи, аз ще я придружа. — Погледът на Матю стана твърд. — Чудя се дали Мери познава вещици?

— Жена е, нали? Разбира се, че познава вещици — обади се Марлоу.

— Да ѝ пиша ли тогава, Мат? — попита Хенри.

— Благодаря ти, Хал. — Матю очевидно не беше убеден в достойнствата на този план. Той въздъхна. — Отдавна не съм я виждал. Кажи ѝ, че ще се отбием при нея утре.

Първоначалното ми нежелание да се видя с Мери Сидни започна да се топи с приближаването на срещата ни. Колкото повече неща си спомнях и откривах за графинята на Пембрук, толкова повече се вълнувах.

Франсоаз беше много неспокойна заради визитата и се суетеше около дрехите ми с часове. Направи изключително бухнала яка за черния ми кадифен жакет, който Мария ми бе ушила във Франция. Изпра и изглади червеникавокафявата ми рокля с черни панделки, която добре подчертаваше фигурата ми. Отиваше си с жакета и заедно с него образуваше ярък тоалет. След като се облякох, Франсоаз обяви, че изглеждам прилично, макар за вкусовете ѝ да бях прекалено строга като германка.

Хапнах малко яхния със заешко и овес на обяд, за да убия времето до тръгването. Матю безкрайно дълго пи вино и ме разпитва на латински как е минала сутринта ми. Изражението му бе дяволско.

— Ако се опитваш да ме ядосаш, успяваш! — казах му след един особено завързан въпрос.

— *Refero mihi in latine, quaeso*^[2] — изрече той с професионален тон. Хвърлих по него парче хляб, а той приклепна и се засмя.

Хенри Пърси пристигна точно навреме, за да хване хляба с една ръка. Върна го на масата, без да коментира, само се усмихна ведро и попита готови ли сме да тръгваме.

Пиер се материализира от сенките край вратата към обушарската работилница, без да издаде и звук, и тръгна по улицата, стиснал здраво дръжката на камата си. Когато с Матю се насочихме към центъра на града, аз вдигнах поглед. Ето я и катедралата „Свети Павел“.

— Винаги ще намеря пътя обратно по нея — промърморих.

Докато вървахме бавно към катедралата, сетивата ми привикнаха с хаоса и започнах да долавям отделни звуци, миризми и гледки. Някъде се печеше хляб. Горяха въглища. Дим от запалени дърва. Ферментация. Свежо измитото от вчерашния дъжд зеле. Мокра вълна. Поех дълбоко дъх и си отбелязах наум да престана да казвам на студентите си, че ако се върнат назад във времето, ще бъдат поразени от ужасната воня. Очевидно това не беше вярно, не и в края на декември.

Мъже и жени вдигаха очи от работата си и поглеждаха през прозорците с неприкрито любопитство, когато минавахме покрай тях. А когато разпознаваха Матю и Хенри, поздравяваха уважително с поклон. Подминахме печатница, после бръснарница, в която бръснарят подстригваше някакъв мъж, заобиколихме и работилница, където ударите на чуковете и горещината подсказваха, че вътре се работи с благородни метали.

Когато светът престана да ми се струва толкова чудноват, успях да се съсредоточа върху това, което казваха хората, материите на дрехите им, израженията на лицата им. Матю ми бе споменал, че кварталът ни е пълен с чужденци, но беше по-скоро като Вавилон. Обърнах глава.

— На какъв език говори тя? — прошепнах и посочих с глава пълна жена в ярък синьо-зелен жакет, поръбен с кожа. Забелязах, че има същата кройка като моя.

— Някакъв германски диалект — отвърна Матю, като наведе глава, за да го чуя по-добре на шумната улица.

Минахме през арката на старата порта. Алеята се разшири и се превърна в улица, която като по чудо бе успяла да опази повечето си павета. В огромната многоетажна сграда вдясно от нас кипеше дейност.

— Манастирът на доминиканците — обясни Матю. — Когато крал Хенри изгони свещениците, той първо се превърна в руина, а след това в общежитие. Невъзможно е да се разбере колко души са се натъпкали в него. — Той хвърли поглед към двора. Ограда от камък и дърво се простираше по цялото разстояние между общежитието и гърба на друга къща. Мизерната врата висеше на една-единствена панта.

Матю вдигна очи към „Свети Павел“, а след това ги обърна към мен. Лицето му се смекчи.

— По дяволите предпазливостта. Ела.

Поведе ме през проход между част от старата градска стена и къща, която сякаш всеки миг щеше да изсипе третия си етаж върху минавачите. Успяхме да минем по тясната пътека само защото всички се движеха в една и съща посока — на север, извън града. Човешката вълна ни отнесе на друга улица, много по-широка от Уотър Лейн. Шумът се увеличаваше заедно с тълпата.

— Каза, че градът е празен заради празниците — припомних му аз.

— Така е — потвърди Матю. След няколко крачки попаднахме в още по-голям водовъртеж. Спрях внезапно.

Прозорците на „Свети Павел“ блестяха под слабото следобедно слънце. В двора на катедралата се бе събрала тълпа — мъже, жени, деца, чираци, слуги, свещеници, войници. Едни крещяха, други ги слушаха и навсякъде се виждаше хартия. Тя бе провесена на връвчици по сергии, закована на всяка твърда повърхност, подвързана в книги, размахвана в лицата на зяпачите. Група млади мъже се тълпяха около колона, покрита със съобщения, и слушаха бавно произнасяните обяви за работа. От време на време някой се отделяше от останалите, които го потупваха по гърба, а той си сваляше шапката и отиваше да търси препитание.

— О, Матю. — Това бе всичко, което успях да кажа.

Към нас продължиха да прииждат хора, като внимателно избягваха върховете на дългите саби, които моите придружители носеха на кръста си. В качулката ми повя вятър, почувствах и леко напрежение. Някъде в пълния двор вещица и демон бяха усетили присъствието ни. Три свръхестествени същества на едно място бяха трудни за пропускане.

— Привлякохме нечие внимание — казах. Матю не изглеждаше разтревожен, докато оглеждаше лицата наоколо. — Някой като мен. Някой като Кит. Но не и като теб.

— Все още не — промърмори той под нос. — Не бива да идваш тук сама, Даяна, никога. Трябва да стоиш в Блекфрайърс с Франсоаз. Ако пристъпиш и една крачка отвъд този проход — Матю кимна назад, — Пиер или аз трябва да сме с теб. — Когато остана доволен от сериозността, с която приех предупреждението му, той ме дръпна настрана. — Да вървим при Мери.

Поехме отново на юг, към реката, и вятърът прилепи полата към краката ми. Макар да се спускахме, всяка стъпка беше борба. Когато минавахме покрай една от многобройните лондонски църкви, чу се тихо подсвирване и Пиер изчезна в една алея, после се появи от друга. Зад една стена забелязах позната сграда.

— Това е нашата къща!

Матю кимна и насочи вниманието ми надолу по улицата.

— А това е замъкът Бейнард.

Бе най-голямата сграда след Тауър, „Свети Павел“ и Уестминстърското абатство, каквото щеше да стане след време. На стената към реката, която бе два пъти по-висока от всички околни къщи, имаше три назъбени кули.

— Замъкът Бейнард е построен така, че в него да се влиза от реката, Даяна — каза Хенри с извинителен тон, докато вървахме по виещата се алея. — Това е задният вход, през който не бива да влизат гостите, но в такива дни оттук е доста по-топло.

Застанахме пред внушителна порта. Двама мъже с графитеносиви униформи с кафеникави, черни и златисти знаци се приближиха, за да ни идентифицират. Единият позна Хенри и сграбчи другия за ръкава, преди той да започне да ни разпитва.

— Лорд Нортъмбърленд!

— Дошли сме при графинята. — Хенри махна с наметалото си към Пиер. — Вижте къде ще го настаните да се подсуши. И му дайте нещо за пиене. — Графът изпука пръстите си в кожената си ръкавица и направи гримаса.

— Разбира се, сър — отвърна пазачът на портата и изгледа подозрително Пиер.

Замъкът включваше и два огромни празни квадрата, чиито вътрешни пространства бяха изпълнени с дървета с окапали листа и остатъци от летни цветя. Изкачихме широко стълбище и срещнахме още слуги в ливреи, един от които ни заведе в зимната градина на графинята: уютно помещение с големи прозорци с южно изложение и с изглед към реката. От тях се виждаше същият отрязък от Темза, който и ние наблюдавахме от Блекфрайърс.

Въпреки сходната гледка, нямаше как да сбъркаме това просторно светло място с нашата къща. Макар и нашите стаи да бяха големи и удобно мебелирани, замъкът Бейнард беше дом на аристократи и това си личеше. Пред камината имаше широки дивани с възглавници и толкова дълбоки кресла, че една жена би могла да се свие в тях с цялата си бухнала пола. Гоблените вдъхваха живот на каменните стени с ярките си цветове и сцени от класическата митология. Имаше знаци, че тук живее напредничав ум. Книги, откъси от древни текстове, находки от природата, картини, географски карти и други любопитни неща покриваха масите.

— Господин Ройдън? — извика мъж с остра брадичка и прошарена коса. Държеше малка дъсчица в едната си ръка, а в другата — четка.

— Хилард! — възкликна Матю, очевидно зарадван. — Какво те води насам?

— Поръчка за лейди Пембрук — отвърна мъжът и размаха палитрата си. — Трябва да довърша тази миниатюра. Тя я иска за новогодишен подарък. — Светлите му очи се насочиха към мен.

— Забравих, че не познаваш жена ми. Даяна, това е Никълъс Хилард, художник.

— За мен е чест — казах и направих реверанс. Лондон имаше над сто хиляди жители. Защо Матю познаваше всички, които един ден щяха да са важни за историците? — Познавам работата ви и ѝ се възхищавам.

— Видя портрета на сър Уолтър, който нарисува миналата година — обясни спокойно Матю, за да замаже малко прекаления ми комплимент.

— Един от най-добрите, съгласен съм — намеси се и Хенри и надникна през рамото на художника. — Но този май ще му съперничи. Каква невероятна прилика с Мери, Хилард. Уловил си енергията в погледа ѝ. — Художникът изглеждаше доволен.

Прислужник донесе вино и Хенри, Матю и Хилард продължиха да си говорят тихо, докато разглеждаха щраусово яйце със златна украса и раковина на сребърна поставка. Край тях на същата маса се виждаха няколко безценни математически инструмента, които не смеех да докосна.

— Мат! — Графинята на Пембрук стоеше на прага и бършеше изцапаните си с мастило пръсти в кърпичка, която прислужницата ѝ припряно подаде. Почудих се защо си прави труда, след като сивата роба на господарката ѝ беше вече цялата в петна, а на места и на букви. Графинята свали простата дреха от раменете си и остана по великолепен тоалет от кадифе и тафта в наситен лилав цвят. Когато подаваше предмодерния вариант на лабораторна престилка на прислужницата си, ми замириса силно на барут. Графинята прибра една руса къдрица зад дясното си ухо. Беше висока и жилава, с гладка кожа и хлътнали кафяви очи.

Протегна ръце, за да покаже гостоприемството си.

— Скъпи приятелю, не съм те виждала от години, от погребението на брат ми Филип.

— Мери — отвърна Матю и се поклони над ръката ѝ. — Изглеждаш добре.

— Лондон не ми понася, както знаеш, но стана традиция да идвам за годишнината на кралицата и да пооставам. Работя до псалмите на Филип и няколко други неща, и почти нямам нищо против да съм тук. А има и други утешения, като например да видя стари приятели. — Гласът на Мери бе звънлив, но въпреки това успяваше да предаде огромната ѝ интелигентност.

— Наистина цъфтиш — поласка я и Хенри, който я поздрави след Матю и я огледа одобрително.

Кафявите очи на Мери се взряха в мен.

— А коя е тя?

— Заради радостта от срещата ни забравих за добрите си маниери. Лейди Пембрук, това е съпругата ми Даяна. Наскоро се оженихме.

— Милейди — поклоних се ниско. Обувките на Мери имаха фантастични сребърни и златни бродерии, които напомняха за Райската градина с всичките си змии, ябълки и насекоми. Сигурно струваха цяло състояние.

— Госпожо Ройдън — отвърна тя и очите ѝ се развеселиха. — След като приключихме с формалностите, нека си останем Мери и Даяна. Хенри ми каза, че изучавате алхимия.

— Чета за алхимия, милейди — поправих я аз. — Това е всичко. Лорд Нортъмбърленд е твърде благосклонен.

Матю ме хвана за ръката.

— А ти си прекалено скромна. Тя знае ужасно много, Мери. И тъй като Даяна е за първи път в Лондон, Хал си помисли, че можеш да ѝ помогнеш да се ориентира в града.

— С удоволствие — съгласи се графиня Пембрук. — Елате, да седнем до прозореца. На господин Хилард му трябва силна светлина, за да работи. Докато довърши портрета ми, вие ще ми разкажете всички новини. Малко неща в кралството убягват от вниманието на Матю, Даяна, а аз бях месеци наред у дома в Уилтшър.

След като се настанихме, прислужницата ни поднесе купа консервирани плодове.

— О! — възкликна Хенри и доволно зарови пръсти в жълтите, зелени и оранжеви парченца. — Сушени плодове. Никой друг не ги прави като теб.

— И ще споделя тайната си с Даяна — каза Мери с доволен вид. — Разбира се, след като получи рецептата, може никога повече да не се наслажда на компанията на Хенри.

— Скъпа, сега прекали — възрази той с пълна уста.

— Съпругът ти с теб ли е, Мери, или остана по кралски дела в Уелс? — попита Матю.

— Граф Пембрук тръгна от Милфорд Хейвън преди няколко дни, но по-скоро ще отиде в двореца, отколкото да дойде тук. Уилям и Филип ми правят компания, но няма да оставаме много в града, ще ходим в Рамсбъри. Там въздухът е по-здравословен. — През лицето ѝ премина тъжна сянка.

Думите на Мери ми напомниха за статуята на Уилям Хърбърт в двора на Бодлианската библиотека. Мъжът, когото подминавах всеки ден на път за читалнята „Херцог Хъмфри“, един от най-големите благодетели на библиотеката, беше син на тази жена.

— Колко са големи децата ти? — попитах с надеждата, че въпросът не е прекалено личен.

Лицето на графинята се оживи.

— Уилям е на десет, а Филип само на шест. Дъщеря ми Ан е на седем, но тя беше болна миналия месец и съпругът ми реши, че трябва да остане в Уилтън.

— Нищо сериозно, нали? — намръщи се Матю.

Нова сянка премина през лицето на графинята.

— Всяка болест, от която страдат децата ми, е сериозна — промълви тихо.

— Прости ми, Мери. Казах го, без да се замисля. Имах намерение просто да ти предложа подкрепа. — Гласът на съпруга ми беше натежал от разкажание. Разговорът беше трогателен заради общата им история, която аз не познавах.

— Ти неведнъж си пазил от беди хора, които обичам. Не съм го забравила, Матю, нито ще пропусна да те потърся отново, ако се наложи. Но Ан страда от треска, нищо повече. Лекарят ни увери, че ще се оправи. — Мери се обърна към мен. — Имаш ли деца, Даяна?

— Не още — казах и поклатих глава. Сивият поглед на Матю се спря за миг върху мен, след това отново се премести. Подръпнах нервно жакета си.

— Даяна не е била омъжена преди — обясни съпругът ми.

— Никога? — Графиня Пембрук беше учудена от тази информация и понечи да ми зададе още въпроси. Но Матю я прекъсна.

— Родителите ѝ са починали, когато е била малка. Нямало е кой да го уреди.

Съчувствието на Мери стана още по-голямо.

— Животът на младото момиче за нещастие зависи от прищевките на настойниците му.

— Наистина е така. — Матю вдигна вежди към мен. Можех да си представя какво си мисли: аз бях неприлично независима, а Сара и Ем бяха последните същества на света, от които могат да се очакват прищевки.

Разговорът се завъртя около политиката и последните събития. Слушах внимателно известно време, като се опитвах да съвместя мъглявите си спомени от уроците по история със заплетените клюки, които тримата си разменяха. Говореше се за война, вероятно нахлуване в Испания, симпатизантите на католиците, религиозното напрежение във Франция, но имената на хората и местата често ми бяха непознати. Отпуснах се в топлата зимна градина на Мери, непрекъснатото бърбрене около мен ме успокояваше и мислите ми се зареяха.

— Приключих, лейди Пембрук. Слугата ми Айзък ще ви достави миниатюрата до края на седмицата — обяви Хилард и събра четките и боите си.

— Благодаря, господин Хилард. — Графинята подаде ръка, блеснала от камъните на многобройните ѝ пръстени. Художникът я целуна, кимна на Хенри и Матю и си тръгна.

— Какъв талантлив човек — каза Мери и се намести в стола си. — Вече е толкова популярен, така че имам късмет, че успях да го наема. — Пъстрите ѝ обувките блесяха под светлината на огнището, сребърните бродерии улавяха червените, оранжевите и златните нюанси на пламъците. Почудих се лениво кой ли е измислил тази сложна бродерия. Ако бях по-близо, щях да помоля да я докосна. Шампие успя да разбере всичко за мен, като докосна с пръсти плътта

ми. Дали неодушевен предмет можеше да предостави същата информация?

Макар пръстите ми да бяха далеч от обувките на графинята, видях лицето на млада жена. Тя се взираше в лист хартия, на който бе нарисувана моделът на бродерията. Мъничките дупчици по листа разгадаха мистерията как сложения модел се е пренесъл върху кожата. Съсредоточих се върху рисунката и направих наум няколко стъпки през времето. Сега видях Мери да седи със сериозен мъж със стисната челюст пред маса, отрупана с хербаризирани насекоми и растения. И двамата говореха много оживено за някакъв скакалец и когато мъжът започна подробно да го описва, Мери взе писалка и го нарисова.

Значи Мери се интересуваше от растения и насекоми, както и от алхимия, помислих си аз и потърсих скакалеца на обувките ѝ. Ето го и него. Беше като жив. А пчелата на пръстите на левия ѝ крак сякаш щеше всеки миг да отлети.

До ушите ми долетя леко жужене и сребърно-черната пчела се откъсна от обувката на графиня Пембрук и се зарея във въздуха.

— О, не! — възкликнах тихо аз.

— Каква странна пчела — посочи Хенри и замахна да я отпъди, когато тя прелетя край него.

Но аз вече гледах змията, която изпълзя от крака на Мери и тръгна по пода.

— Матю!

Той се стрелна напред и вдигна змията за опашката. Тя протегна разцепения си език и изсъска, възмутена от грубото отношение. С едно движение на китката Матю я хвърли в огъня, където змията цвърча известно време, преди да избухне в пламъци.

— Не исках... — започнах аз, но не довърших.

— Всичко е наред, топ соеиг. Не зависи от теб. — Матю докосна бузата ми, преди да се обърне към графинята, която се взираше във вече различните си обувки.

— Имаме нужда от вещица, Мери. Спешно е.

— Не познавам никакви вещици — беше отговорът на графиня Пембрук.

Матю вдигна вежди.

— Никоя, която бих запознала със съпругата ти. Знаеш, че не обичам да говоря за тези неща, Матю. Когато Филип се върна от

Париж, ми каза какъв си. Тогава бях дете и го възприех като приказка. Искam така да си остане.

— Но въпреки това се занимаваш с алхимия — отбеляза Матю. — И това ли е приказка?

— Занимавам се с алхимия, за да проумея божественото чудо на сътворението! — извика Мери. — Няма... магии... в алхимията!

— Думата, която търсеше, е „зло“. — Очите на вампира потъмняха, устните му бяха стиснати. Графинята инстинктивно се сви. — И си толкова сигурна в себе си и своя Бог, та твърдиш, че разбираш Неговия ум?

Мери усети упрека, но не беше готова да се предаде.

— Моят Бог и твойт Бог не са едно и също нещо, Матю. — Съпругът ми присви очи и започна нервно да подръпва чорапа си. Графинята вирна брадичка. — Филип ми каза и това за теб. Ти все още си с папата и ходиш на меси. Той проникваше през грешките на вярата ти и търсеше човека под тях, аз правя същото с надеждата, че един ден ще проумееш истината и ще я последваш.

— След като всеки ден виждаш истината за същества като Даяна и мен, защо все още продължаваш да я отричаш? — Гласът на Матю звучеше уморено. Стана. — Повече няма да те безпокоим, Мери. Даяна ще трябва да намери вещица по някакъв друг начин.

— Защо не продължим както преди и да не говорим повече за това? — Графинята ме погледна и прехапа устни. В очите ѝ имаше несигурност.

— Защото обичам жена си и искам да я видя в безопасност.

Мери се взря за миг в него, за да прецени искреността му. Сигурно бе останала довольна.

— Даяна няма защо да се бои от мен, Мат. Но не бива да се доверява на никого друг в Лондон. Ставащото в Шотландия кара хората да се страхуват и да бързат да обвиняват другите за нещастията си.

— Толкова съжалявам за обувките ти — извиних се сконфузено. Те никога вече нямаше да бъдат същите.

— Да не го споменаваме — отсече Мери и стана, за да се сбогува.

Никой от нас не каза и дума, докато си тръгвахме от замъка Бейнард. Пиер излезе от къщичката на пазачите край портата и си

сложи шапката.

— Мисля, че мина много добре — каза Хенри, който пръв се осмели да наруши мълчанието.

Взряхме се с недоумение в него.

— Вярно, възникнаха някои трудности — добави той бързо, — но без съмнение Мери се заинтригува от Даяна и от твоята отдаденост към нея, Матю. Дай ѝ шанс. Така е възпитана, че не се доверява лесно. Затова въпросите на вярата толкова я занимават. — Той придърпа наметалото около себе си. Вятърът не бе утихнал, а и вече се стъмваше. — Уви, трябва да ви напусна тук. Майка ми е в Олдъргейт и ме чака за вечеря.

— Тя възстанови ли се от неразположението си? — попита Матю. Префърцунената графиня се бе оплакала по Коледа, че се задъхва, и Матю се боеше да не би да е от сърцето ѝ.

— Майка ми е от рода Невил. Затова ще живее вечно и ще създава проблеми при всяка възможност! — Хенри ме целуна по бузата. — Не се тревожи за Мери или за... другото нещо. — Той помръдна многозначително вежди и си тръгна.

С Матю го проследихме как се отдалечава, преди да тръгнем обратно към Блекфрайърс.

— Какво се случи току-що? — попита ме тихо той.

— Преди емоциите ми отключваха магиите. Сега е достатъчно да си задам лениво някакъв въпрос, за да видя под повърхността на нещата. Но нямам представа как съживих пчелата.

— Слава богу, че си мислила за обувките на Мери. Ако бе разгледала гоблените ѝ, можеше да се окажем наред война между олимпийски богове — засмя се той.

Минахме набързо през двора на „Свети Павел“ и се прибрахме в относително спокойния квартал Блекфрайърс. По-ранната трескава дневна активност бе забавила крачка. Занаятчиите се бяха събрали пред праговете на работилниците си, за да си споделят наблюдения за работата, а чираците довършваха задачите за деня.

— Искаш ли да си вземем нещо за ядене? — Матю ми посочи една пекарна. — Уви, не е пица, но Кит и Джордж обожават месните пайове на Прайър. — Устата ми се напълни със слюнка от миризмата, която се носеше отвътре, и кимнах.

Майстор Прайър бе шокиран, когато Матю влезе при него, и напълно се сащиса, когато той го попита колко пресни са продуктите му. Накрая се спрях на ароматен пай с патешко. Нямаше да ям еленско, независимо колко скоро е било убито животното.

Матю плати на Прайър, докато чирачето на пекаря увиваше покупката. На всяка секунда те ни поглеждаха скришом. А аз си припомних, че вещица и вампир привличат хорското подозрение така, както свещта привлича нощните пеперуди.

Вечерята бе приятна в уютния ни дом, макар че Матю изглеждаше малко отнесен в мислите си. Скоро след като си изядох пая, по дървените стълби се чува стъпки. Дано не е Кит, помислих си и стиснах палци, не и тази вечер.

Франсоаз отвори вратата и на прага се появиха двама мъже в познатите графитеносиви ливреи. Матю се намръщи и стана.

— Да не би графинята да не е добре? Или някое от момчетата й?

— Всички са добре, сър. — Единият подаде внимателно сгънат лист хартия. На него имаше разкривен печат от червен восък с отпечатана на него стрела. — От графиня Пембрук — обясни той и се поклони — за госпожа Ройдън.

Беше странно да видя адреса от другата страна: Госпожа Даяна Ройдън, „Еленът и короната“, Блекфрайърс. Пръстите ми се плъзнаха по хартията и в съзнанието ми бързо се появи интелигентното лице на Мери Сидни. Занесох писмото до огъня, пяхнах пръст под печата и седнах, за да го прочета. Листът беше дебел и шумолеше, когато го разгъвах. По-малко парче хартия изпадна в скута ми.

— Какво пише Мери? — попита Матю, след като освободи пратениците. Застана зад мен и постави ръце на раменете ми.

— Искате да отидете в замък Бейнард в четвъртък. Провежда алхимичен експеримент и мисли, че може да ме заинтригува. — Не скрих изненадата в гласа си.

— Такава си е Мери. Предпазлива, но лоялна — каза Матю и ме целуна по косата. — И винаги е имала невероятната способност бързо да се възстановява. Какво има на другото листче хартия?

Взех го и прочетох на глас първите редове на приложените стихове:

*„Погрешно ме разбраха всички
и виждаха във мен чудовище.
Но аз горещо вярвах в теб.“*

— Я виж ти! — прекъсна ме през смях Матю. — Съпругата ми вече е приета. — Погледнах го объркана. — Най-любимият проект на Мери не е алхимичен, а новият прочит на Псалми за английските протестанти. Брат ѝ Филип ги започна и умря, преди да ги довърши. Мери е два пъти по-добър поет от него. Понякога и тя го подозира, макар че никога няма да го признае. Това е началото на Псалм 71. Изпратила ти го е, за да покаже на света, че си част от нейния кръг, че си близка довереница и приятелка. — Гласът му се сниши до палав шепот. — Въпреки че ѝ съсипа обувките. — Засмя се пак и се оттегли в кабинета си, последван от Пиер.

Използвах единия край на масата с тежките крака в салона за бюро. Като всяка друга работна повърхност, край която някога бях седяла, и тази беше затрупана както с боклуци, така и със съкровища. Порових и намерих последните си листове хартия, избрах ново перо и разчистих място за писане.

Отне ми пет минути да напиша бърз отговор на графинята. Имаше две засрамващи капки мастило, но наклоненият ми почерк бе сравнително добър и си спомних, че трябва са изписвам думите фонетично, за да не изглеждат прекалено модерни. Когато се съмнявах, удвоявах някоя съгласна или прибавях „е“ накрая на думата. Посипах листа с прах и изчаках да поеме допълнителното мастило, после го издухах в огнището. След като сгънах писмото, осъзнах, че нямам восък, нито пръстен, с които да го запечатам. Това трябваше да се поправи.

Отбелязах си да кажа на Пиер и се върнах към малкото листче хартия. Мери ми бе изпратила само три реда от Псалм 71. Извадих новата книга с празни страници, която Матю ми бе купил, и я отворих. Потопих перото в близката мастилница и започнах внимателно да движа острия му връх по листа:

„Враговете ми омразни

*изпокараха се страшно
и накрая тъй решиха:
казват, Бог го е забравил,
вече могат да го хванат;
никой няма да го брани.“*

Когато мастилото изсъхна, затворих книгата и пъхнах под нея „Аркадия“ на Филип Сидни.

Но в подаръка на Мери имаше нещо повече от проста покана за приятелство, бях сигурна в това. Първите редове, които прочетох на глас на Матю, бяха признание за службата му към семейството ѝ и уверение, че сега тя няма да се отвърне от него, но последните бяха за мен: наблюдаваха ни. Някой подозираше, че не всичко на Уотър Лейн е каквото изглежда, и враговете на Матю се обзалагаха, че дори съюзниците му ще се обърнат срещу него, ако разберат истината.

Матю, който беше вампир, но също така служител на кралицата и член на Паството, не можеше да се замесва в търсене на вещица, която да ме обучи в магьосничество. А с бебето на път, намирането ѝ бе придобило особена важност.

Извадих лист хартия и започнах да правя списък.

Восък за запечатване

Печат

Лондон беше голям град. А аз трябваше да напазарувам някои неща.

---

[1] Тавис Ин е едно от местата в Лондон, в които са се помещавали кантори на юристи. В тях също така са се обучавали и бъдещите прависти. Практиката на такива места да се учи право е прекратена в средата на 17-и век. — Б.пр. ↑

[2] Говори ми на латински, моля (лат.). — Б.пр. ↑

— Излизам.

Франсоаз вдигна поглед от ръкоделието си. Трийсет секунди по-късно Пиер вече се качваше по стълбите. Ако Матю си беше у дома, и той без съмнение би се появил, но сега вършеше някаква мистериозна работа в центъра. Когато се събудих, видях мокрите му дрехи още да съхнат пред огнището. Бяха го повикали през нощта, после го върнаха, но след малко пак излезе.

— Наистина ли? — Франсоаз присви очи. Подозираше, че съм намислила нещо, което не бива да правя, още докато ме обличаше. Вместо да мрънкам за броя фусти, които ми навлича, аз си сложих една допълнителна от топъл памучен плат. Поспорихме коя рокля да облека. Аз предпочитах удобните дрехи, които си бях донесла от Франция, пред по-елегантните тоалети на Луиза дьо Клермон. Сестрата на Матю с нейната черна коса и порцеланова кожа можеше да си позволи рокля в ярко тюркоазно („Verdigris“, патина, беше ме поправила Франсоаз) или сиво-зелена тафта (правилното наименование на която било „Умиращ испанец“), но тези дрехи изглеждаха зловещо на моите лунички и червеникаворуси къдрици, а и бяха прекалено официални да ходя с тях из града.

— Може би мадам трябва да изчака господин Ройдън да се върне — предложи Пиер. И нервно пристъпи от крак на крак.

— Не, мисля, че не трябва. Направила съм списък с неща, от които имам нужда, и искам да отида сама да напазарувам. — Взех кожената кесия с монети, която ми бе дал Филип. — Може ли да нося чанта, или трябва да си пъхна парите в деколтето и да вадя оттам монетите, когато се наложи? — Тази подробност от историческата литература винаги ме бе очаровала — как жените крият разни неща в дрехите си. Нямах търпение да разбера дали е толкова лесно тези неща да се вадят на публично място, както твърдяха романистите. Със сигурност обаче през 16-и век не можеше толкова лесно да се стигне до секс, както изглеждаше от романтичните книги. Като начало — имаше прекалено много дрехи, които пречеха.

— Мадам изобщо няма да носи пари! — Франсоаз посочи към Пиер, който развързваше връзките на торба, окачена на кръста му. Очевидно беше бездънна и съдържаше значителни запаси от остри предмети, сред които карфици, игли, нещо, което приличаше на шперц, и кама. След като в торбата влезе и моята кесия, тя започна да звъни и при най-малките му движения.

Излязох на Уотър Лейн и тръгнах с цялата решителност, която облеклото ми позволяваше, към „Свети Павел“. (Само да не бяха дървените налъми, които трябваше да сложа върху обувките си, за да се пазя от мръсотията.) Подплатеното с кожа наметало се диплеше около краката ми и плътната му материя слагаше бариера пред мъглата. Радвахме се на временен отдых от последните порои, но времето в никакъв случай не беше сухо.

Първата ни спирка беше пекарната на господин Прайър за кифли с касис и захаросани плодове. Често огладнявах в късния следобед и ми се хапваше нещо сладко. След това се отбихме в кипяща от дейност печатница край алеята, която свързваше Блекфрайърс с останалата част на Лондон.

— Добро утро, госпожо Ройдън — поздрави собственикът в мига, в който прекрачих прага. Очевидно съседите ми ме познаваха, без да съм им била официално представена. — Да не би да сте тук, за да вземете книгата на съпруга ви?

Кимнах уверено, въпреки че не знаех за коя книга говори, а той взе тънко томче от една висока полица. Прелистих страниците и видях, че вътре става въпрос за военни дела и балистика.

— Съжалявам, че нямах подвързано копие на медицинската ви книга — извини се той, докато увиваше покупката на Матю. — Когато можете да се разделите с нея, ще наредя да я подвържат така, както искате.

Ето откъде бе дошъл моя сборник с болести и заклинания.

— Благодаря ви, господин... — Млъкнах.

— Фийлд — каза услужливо той.

— Господин Фийлд — повторих. Светлоока жена с бебе на ръце излезе от стаята в дъното на печатницата. За полите ѝ се държеше друго малко по-голямо дете. Пръстите ѝ бяха загрубели от мастилото.

— Госпожо Ройдън, това е съпругата ми Жаклин.

— А, мадам Ройдън. — Жената имаше мек френски акцент и ми напомни за Изабо. — Съпругът ви ни каза, че много обичате да четете, а Маргарет Холи твърди, че учите алхимия.

Жаклин и съпругът ѝ знаеха доста неща за мен. Без съмнение вече бяха уведомени за номера на обувките ми и за пая с месо, който обичах. Стана ми още по-странно, че май никой в Блекфрайърс не бе забелязал, че съм вещица.

— Да — потвърдих и си оправих ръкавиците. — Продавате ли празни неподвързани листове, господин Фийлд?

— Разбира се — отвърна печатарят и на лицето му се появи объркано изражение. — Вече изписахте ли домакинската си книга? — Аха. Значи и тя бе дошла от него.

— Трябва ми хартия за кореспонденция — обясних му. — И восък за запечатване. И печат. Може ли да ги купя от вас? — В книжарницата в Йейл имаше всякакви канцеларски материали, писалки, напълно ненужни ярко оцветени парчета восък и евтини месингови печати във формата на писма. Фийлд и съпругата му се спогледаха.

— Ще пратя още хартия следобед — каза той. — Но за печата ще ви трябва златар, за да го сложи на пръстен. Тук имам само стари букви от пресата, които чакат да бъдат претопени и излети отново.

— Или може да отидете при Никола Вален — предложи Жаклин. — Той е специалист по металите, госпожо Ройдън, също така прави и часовници.

— Надолу по улицата ли? — попитах и посочих през рамо.

— Той не е златар — възрази Фийлд. — Не искаме да създаваме неприятности на мосю Вален.

Жаклин остана непреклонна.

— Да живееш в Блекфрайърс си има някои добри страни, Ричард. Работата извън правилата на гилдиите е една от тях. Пък и златарската гилдия няма да се занимава с нещо толкова дребно, като женски пръстен с печат. Ако искате восък, госпожо Ройдън, ще трябва да отидете в аптеката.

— Къде е най-близката аптека?

Пиер се покашля.

— Може би трябва да се посъветвате с господин Ройдън.

Матю щеше да има най-разнообразни мнения по въпроса, повечето от които щяха по някакъв начин да включват изпращането на Франсоаз или Пиер да вземат каквото е необходимо. Семейство Фийлд очакваше отговорът ми с интерес.

— Може би — казах и се възрях възмутено в Пиер. — Но въпреки това бих искала да чуя препоръката на госпожа Фийлд.

— Джон Хестър е високо ценен — продължи Жаклин оживено, като през това време откъсна по-голямото дете от полата си. — Той осигури тинктура за ухото на сина ми, която излекува болката. — Джон Хестър, ако паметта не ме лъжеше, се интересувахе и от алхимия. Може би познаваше вещица. Още по-добре, може самият той да беше магьосник, което чудесно щеше да послужи на истинските ми намерения. Днес не бях тръгнала просто на пазар. Бях излязла, за да ме видят. Вещиците бяха странна порода. Ако им се предложех като примамка, все някоя щеше да захапе въдицата.

— Говори се, че дори графинята на Пембрук търси съветите му за мигрените на младия лорд — добави съпругът ѝ. Значи целият квартал знаеше, че съм била в замъка Бейнард. Мери беше права: следят ни.

— Аптеката на господин Хестър е близо до пристана „Свети Павел“, има табела с дестилатор — упъти ме тя.

— Благодаря ви, госпожо Фийлд. — Пристанът „Свети Павел“ трябва да е близо до двора на катедралата със същото име, можех да отида там следобед. Начертах си наум картата на днешната екскурзия.

След като се сбогувахме, Франсоаз и Пиер поеха по алеята към вкъщи.

— Аз отивам до катедралата — казах им и тръгнах в друга посока.

Невероятно, но Пиер вече бе застанал пред мен.

— Милорд няма да е доволен.

— Милорд го няма. Остави стриктни инструкции, че не трябва да ходя там без теб. Не е казвал никога, че съм затворничка в собствения си дом. — Подадох книгата и кифлите на Франсоаз. — Ако Матю се върне преди мен, кажи му къде сме и че скоро ще се прибера.

Франсоаз взе пакетите, спогледа се с Пиер и продължи надолу по Уотър Лейн.

— Prenez garde, madame^[1] — промърмори Пиер, когато минах покрай него.

— Аз винаги внимавам — отвърнах спокойно и стъпих право в една локва.

Два файтона се бяха сблъскали и задръстили улицата, водеща към „Свети Павел“. Тежките превозни средства приличаха на покрити каруци и нямаха нищо общо с изящните каляски от филмите по книгите на Джейн Остин. Заобиколих ги, Пиер вървеше по петите ми. Пазех се от раздразнените коне и не по-малко раздразнените пътници, които стояха по средата на улицата и си крещяха кой е виновен. Само кочияшите изглеждаха незаинтересовани, а си бърбреха тихо един с друг от седалките си над цялата бъркотия.

— Това често ли се случва? — попитах Пиер и свалих качулката си, за да мога да го виждам.

— Тези нови коли са голяма напаст — каза той кисело. — Беше много по-добре, когато хората си яздеха на коне. Но това не е важно. Тази мода с колите никога няма да се разпространи.

Това казали и на Хенри Форд, помислих си аз.

— Колко далеч е пристанът „Свети Павел“?

— Милорд не обича Джон Хестър.

— Не те питах това, Пиер.

— Какво иска да купи мадам от двора на църквата? — Техниките на Пиер за отвличане на вниманието ми бяха познати от времето, прекарано в класната стая. Но нямах намерение да казвам на никого истинската причина, поради която минавахме през Лондон.

— Книги — отвърнах кратко.

Наближихме „Свети Павел“, където всеки сантиметър, незает от хартия, бе окупиран от продавач на стоки или услуги. Любезен мъж на средна възраст седеше на стол под навес, закрепен за една от стените на катедралата, но това никак не бе необичайно тук. Около него се тълпяха доста хора. Ако имах късмет, сред тях щеше да има и вещица или магьосник.

Проправих си път през тълпата. Всички ми приличаха на обикновени хора. Какво разочарование.

Мъжът вдигна стреснато поглед от документ, който внимателно изписваше за чакащ клиент. Писар. Моля те, Господи, нека да не е Уилям Шекспир.

— Мога ли да ви помогна, госпожо Ройдън? — попита мъжът с френски акцент. Не беше Шекспир. Но откъде знаеше коя съм?

— Имате ли восък за писма? А червено мастило?

— Не съм аптека, госпожо Ройдън, а беден учител. — Клиентите му започнаха да мърморят за скандалните печалби на аптеките, бакалиите и другите изнудвачи.

— Госпожа Фийлд ми каза, че Джон Хестър прави отличен восък за писма. — Всички глави се обърнаха към мен.

— Но пък много скъп. Както и мастилото, което прави от ириси. — Мнението на мъжа бе потвърдено от ропота на тълпата.

— Можете ли да ме упътите към неговия магазин?

Пиер ме хвана за лакътя.

— Non — просъска той в ухото ми. Ала тъй като това още повече прикова вниманието към нас, той веднага ме пусна.

Писарят вдигна ръка и посочи на изток.

— Ще го намерите на пристана „Свети Павел“. Вървете към магазина под епископската глава^[2], след това завийте на юг. Но мосю Корну знае пътя.

Погледнах към Пиер, който се бе съсредоточил в някаква точка над главата ми.

— Нима? Благодаря.

— Това жената на Матю Ройдън ли е? — попита някой през смях, когато излязохме от тълпата. — Mon Dieu, нищо чудно, че изглежда изтощен.

Не тръгнах веднага към аптеката, а без да изпускам от очи катедралата, започнах бавно да обикалям около нея. Беше учудващо грациозна за огромните си размери, но онази нещастна мълния бе съсипала завинаги външния ѝ вид.

— Това не е най-бързият път до епископската глава. — Пиер вървеше на една крачка зад мен вместо на обичайните три и затова се сблъскахме, когато спрях.

— Колко висока беше кулата?

— Почти колкото самата сграда. Милорд винаги се е чудил как са успели да я построят толкова висока. — Липсващата кула сигурно е правила постройката да изглежда зареяна в небесата, а тънката камбанария е повтаряла деликатните линии на основите и готическите прозорци.

Почувствах прилив на енергия, който ми напомни за храма на богинята край Сет-Тур. Дълбоко под катедралата имаше нещо, което усети присъствието ми. То отвърна с шепот и леко раздвижване под краката ми, с въздишка на разпознаване — и след това изчезна. Тук имаше някакъв вид сила, неустойчива за вещиците.

Свалих пак качулката си и бавно огледах купувачите и продавачите в двора на „Свети Павел“. Демони, магьосници и вампири изпращаха искри внимание към мен, но беше прекалено оживено, за да мога да се разкрия. Трябваше ми по-интимна среда.

Продължих покрай северната страна на катедралата и завих към източната. Шумът се усили. Тук цялото внимание бе съсредоточено върху мъж на издигнат на открито амвон с покрив, завършващ с кръст. При липсата на електрическа усилвателна уредба той трябваше да поддържа интереса на публиката, като крещи, прави драматични жестове и извиква образи на огън и жупел.

Нямаше начин една вещица да се състезава с толкова много вечни мъки и проклетия. Ако не направех нещо опасно и забележимо, всеки магьосник би ме взел за обикновено същество, тръгнало на пазар. Потиснах една въздишка на раздразнение. Планът ми изглеждаше съвършен в простотата си. В Блекфрайърс нямаше вещици. А в „Свети Павел“ имаше прекалено много. Присъствието на Пиер обаче щеше да отблъсне всяко любопитно същество, което се реши да ме доближи.

— Стой тук и не мърдай — наредих му и го изгледах строго. Шансовете ми да привлека вниманието на дружелюбна вещица можеха да се увеличат, ако той не стои край мен и не излъчва вампирско неодобрение. Пиер се подпря на колоната на една сергия за книги и се взря в мен, без да коментира.

Влязох в тълпата в подножието на кръста и започнах да се оглеждам наляво и надясно, все едно търсех изгубен приятел. Чаках да усетя вещерско присъствие. Те бяха тук. Чувствах го.

— Госпожо Ройдън? — извика познат глас. — Какво ви води насам?

Червендалестото лице на Джордж Чапман надникна между раменете двама мрачни джентълмени, които слушаха как проповедникът обвинява за всички злини на света порочната завера на католиците и алчните авантюристи.

Наоколо нямаше ни една вещица, но пък членовете на Нощната школа, както обикновено, бяха навсякъде.

— Търся мастило. И восък за запечатване на писма. — Колкото повече го повтарях, толкова по-нелепо звучеше.

— Тогава ви трябва аптека. Елате, ще ви заведе при моя човек. — Джордж ми подаде ръката си. — Продава на разумни цени и е много способен.

— Става късно, господин Чапман — обади се Пиер, който се материализира от нищото.

— Госпожа Ройдън трябва да подиша въздуха на града, докато има тази възможност. Лодкарите казват, че скоро пак ще завали, а те рядко грешат. Пък и магазинът на Джон Чандлър е точно от другата страна на стената, на улица „Ред Крос“. Няма и половин миля.

Срещата с Джордж вече ми изглеждаше като подарък на съдбата, а не просто дразнеца. Със сигурност щяхме да срещнем вещица по пътя.

— Матю не би имал нищо против да тръгна с господин Чапман, особено ако и ти ме придружаваш — казах на Пиер и хванах Джордж под ръка. — Твоята аптека близо ли е до пристана „Свети Павел“?

— Тъкмо напротив — отвърна Джордж. — Но не ви трябва да пазарувате на пристана „Свети Павел“. Аптеката на Джон Хестър е единствената там, но цените му са отвъд границите на здравия разум. Господин Чандлър ще ви обслужи по-добре за наполовина по-малко пари.

Записах си Джон Хестър в списъка със задачите за друг ден и тръгнах с Джордж. Излязохме от двора на катедралата и поехме на север покрай големи къщи и градини.

— Тук живее майката на Хенри — обясни ми Джордж и посочи една особено внушителна група сгради вляво от нас. — Той мрази това място и се настани близо до Матю, докато Мери не го убеди, че квартирата му е под достойнството на един граф. Сега се премести в къща на улица „Странд“. Мери е доволна, но на Хенри жилището му се струва мрачно, а влагата се отразява зле на костите му.

Градските стени бяха точно след резиденцията на семейство Пърси. Строени от римляните, за да пазят Лондиниум от нашественици, те все още очертаваха официалните му граници. След портата Алдърсгейт и по ниския мост след нея имаше само открито

поле и къщи, скупчени около църкви. Облечената ми в ръкавица ръка се вдигна към носа, когато усетих миризмата, идваща от пасторалния пейзаж.

— Градската помийна яма — каза извинително Джордж и посочи към реката от мръсотия под краката ни. — Но, уви, това е най-прекият път. Скоро въздухът ще стане по-добър. — Избърсах насълзените си очи и искрено се надявах да е прав.

Джордж ме поведе по улица, достатъчно широка за преминаващите файтони, каруците с храна и дори волските впрягове. Вървахме и си бъбрехме за посещението му при неговия издател, Уилям Понсонби. Чапман бе съсипан, че името му не ми говори нищо. Знаех малко за елизабетинската търговия с книги и затова започнах да го разпитвам. Джордж с удоволствие клюкарстваше за другите драматурзи, които Понсонби бе отхвърлил, включително и Кит. Издателят предпочитал да работи със сериозни автори и перлите в короната му наистина бяха впечатляващи: Едмънд Спенсър, графиня Пембрук, Филип Сидни.

— Понсонби искаше да публикува и поезията на Мат, но той му отказа — поклати с недоумение глава Джордж.

— Поезията му? — Това ме накара внезапно да спра. Знаех, че Матю обича поезия, но не и че я пише.

— Да. Мат настоява, че стиховете му са само за очите на приятели. Всички много харесваме елегията му за брата на Мери, Филип Сидни. „Очите му ловяха красотата/ и мисълта му беше свята.“ — Джордж се усмихна. — Великолепна работа. Но Матю рядко се възползва от печатарството и се оплаква, че единствените резултати от него са разногласието и безвкуските мнения.

Въпреки че работеше в модерна лаборатория, Матю бе старомоден романтик, обичаше старинни часовници и ретро автомобили. Стиснах устни, за да не се усмихна пред това поредно доказателство за традиционализма му.

— За какво са поемите му?

— Най-вече за любовта и приятелството, макар напоследък с Уолтър да пишат стихове на... по-мрачни теми. От известно време двамата мислят като един.

— По-мрачни ли? — намръщих се аз.

— Те с Уолтър невинаги одобряват случващото се около тях — каза тихо Джордж, а очите му се стрелнаха към минувачите. — Склонни са към нетърпеливост, особено Уолтър, и често лъжат хората с власт. А това е опасно.

— Лъжат значи — повторих бавно. Имах едно любимо стихотворение, което се казваше „Лъжа“. Авторът беше неизвестен, но го приписаха на Уолтър Рали. — „Дай на съда добра лъжа, кажи, че гнилото блести“?

— Значи Мат е споделил стиховете с вас. — Джордж пак въздъхна. — С няколко думи успява да предаде цяла палитра от чувства и значения. Завиждам на таланта му.

Стихотворението ми бе известно, но не и връзката на Матю с него. Ала щях да имам достатъчно време вечерта да изследвам литературните постижения на съпруга си. Отказах се от темата и се заслушах в Джордж, който излагаше мнението си, че от авторите се изисква да публикуват прекалено много, за да оцелеят, и че има нужда от прилични редактори, които да не допускат грешки в печатните издания.

— Това е магазинът на Чандлър — посочи Джордж към кръстовище, на което върху платформа бе поставен килнат кръст. Няколко момчета се опитваха да откъртят голямо паве в основата. Не беше нужно да съм вещица, за да предскажа, че това паве скоро щеше да полети към витрината на някой магазин.

Колкото повече се приближавахме към аптеката, толкова по-хладен ставаше въздухът. Също като край „Свети Павел“, усетих пак прилив на енергия. Над квартала бе надвиснала потискаща атмосфера на бедност и отчаяние. В северния край на улицата се рушеше старинна кула, а къщите около нея изглеждаха така, сякаш и най-слабият повей на вятъра можеше да ги отнесе. Двама младежи се приближиха към нас и започнаха да ни оглеждат с интерес, но тихото съскане на Пиер ги прогони.

Магазинът на Джон Чандлър подходеше идеално на готическата атмосфера на квартала. Беше мрачен, неприветлив и плашещ. От тавана висеше препариран бухал, а отворените челюсти на някакво нещастно същество бяха окачени над рисунка на тяло с ранени и счупени крайници, пронизани от оръжия. В окото на бедния човек под остър ъгъл бе забито дърводелско шило.

Изад завесата се появи приведен мъж и избърса ръцете си в ръкавите на мръсното си черно вълнено палто. То приличаше малко на академичните тоги от Оксфорд и Кембридж и беше също толкова смачкано. Живите му пъстри очи срещнаха моите без следа от колебание и кожата ми изтръпна в знак на разпознаване. Чандлър беше магьосник. След като прекосих почти цял Лондон, най-накрая намерих един от своите хора.

— Улиците около вас стават все по-опасни с всяка изминалата седмица, господин Чандлър — каза Джордж и надникна през вратата към въртящата се наоколо банда.

— Тези момчета са подивели — сви рамене Чандлър. — Какво мога да направя днес за вас, господин Чапман? Имате ли нужда от още тонизиращ сироп? Да не би пак да ви мъчи главоболие?

Джордж му разказа подробно за болестите си. Чандлър промърморваше от време на време по някоя съчувствена дума, а след това дръпна счетоводната книга. Двамата мъже се наведоха над нея и ми дадоха възможност да разгледам къде се намирам.

Елизабетинските аптеки очевидно бяха супермаркетите на своето време. Малкото пространство бе натъпкано догоре със стока. Имаше купища ярко илюстрирани плакати като онзи с ранения мъж, закачен на стената, буркани със сушени плодове. На масата до използваните книги лежаха и няколко нови заглавия. Комплект керамични съдове внасяха малко яркост в иначе мрачното помещение. Всичките носеха етикети на лековити билки. Представителите на животинското царство включваха не само препарирания бухал и челюстта на стената, но и няколко спаружени плъха, вързани за опашките. Забелязах и мастилници, пера и макари канап.

Магазинът бе подреден тематично. Мастилото бе до перата и старите книги, под мъдрия стар бухал. Плъховете висяха над съд с надпис „Отрова за мишки“, който пък стоеше до книга, обещаваща не само да те научи да ловиш риба, но също така да правиш „най-различни устройства и капани за улавяне на порове, мишелови, плъхове, мишки и всякакви видове вредители и зверове“. Тъкмо се чудех как да се отърва от нежеланите гости в мансардата на Матю. Подробните планове в томчето надхвърляха занаятчийските умения, но щях да намеря кой да ги сглоби. Ако мишките, увесени в

магазина на Чандлър, можеха да минат за доказателство, значи капаните наистина работеха.

— Извинете, госпожо — промърмори Чандлър и посегна към мишките, занесе ги на работното си място, след това отрязва ушите им с изключителна прецизност.

— За какво му са? — попитах аз Джордж.

— Стрити на прах миши уши помагат срещу брадавици — обясни ми той съвсем сериозно, докато Чандлър вадеше хаванчето си.

Облекчена, че нямам такива оплаквания, аз се приближих към бухала, който пазеше канцеларското отделение. Там намерих червено мастило, гъсто и с наситен цвят.

„Вашият приятел вампирът няма да одобри, ако занесете това шишенце у дома, госпожо. Мастилото е направено от ястребова кръв и с него се пишат любовни заклинания.“

Значи Чандлър владееше телепатията. Върнах мастилото на мястото му и взех един памфлет с прегънати тъглчета. На първата страница имаше няколко изображения: на вълк, който напада малко дете, както и на жестоко измъчван мъж, който накрая е екзекутиран. Напомни ми за таблоидите на касите в модерните супермаркети. Прелистих нататък и с учудване прочетох за някой си Стъб Петер, който приемал формата на вълк и пиел кръвта на мъже, жени и деца, докато умрат. Не само шотландските вещици бяха в центъра на общественото внимание. Същото се отнасяше и за вампирите.

Очите ми се плъзнаха по страницата. С облекчение забелязах, че Стъб живеел някъде далече в Германия. Тревогата ми се върна, когато видях, че чичото на една от жертвите е бил собственик на пивоварната между нашата къща и замъка Бейнард. Ужасих се от жестокостта на убийствата и от усилията, които обикновените хора полагаха, за да се справят със свръхестествените същества сред тях. Тук Стъб Петер бе описан като магьосник, а странното му поведение се отдаваше на пакт с дявола, който му давал възможност да променя формата си, за да утоли жаждата си за кръв. Но беше много по-вероятно мъжът да е вампир. Пъхнах памфлета под другата си книга и тръгнах към тезгяха.

— Госпожа Ройдън иска да направи някои покупки — обясни Джордж на аптекаря, когато аз се приближих.

Чандлър предпазливо изпразни съзнанието си при споменаването на името ми.

— Да — потвърдих провлачено. — Червено мастило, ако имате. И няколко ароматни сапуна за миене.

— Добре. — Магьосникът порови из няколко купи. Когато намираше каквото му трябва, го слагаше на тезгяха. — А искате ли восък в тон с мастилото?

— Всякакъв ще ми свърши работа, господин Чандлър.

— Виждам, че имате една от книгите на господин Хестър — обади се Джордж и взе един близкостоящ том. — Казах на госпожа Ройдън, че вашето мастило е толкова добро, колкото и на Хестър, но на половин цена.

Аптекарят се усмихна леко на комплимента и сложи няколко пръчици восък с цвят на карамфил и два уханни сапуна на масата до мастилото ми. Оставих наръчника по борба с вредителите и памфлета за германския вампир до тях. Чандлър вдигна поглед и срещна моя. Очите му излъчваха предпазливост.

— Да — каза той, — печатарят от другата страна на улицата остави няколко екземпляра при мен, тъй като става въпрос за медицински проблем.

— Тя ще заинтригува и госпожа Ройдън — заяви Джордж и я прибави към купчината ми. Почудих се за сетен път как може обикновените хора до такава степен да не забелязват какво се случва около тях.

— Но не съм сигурен, че този трактат е подходящ за дама... — Чандлър замлъкна и погледна демонстративно халката ми.

Бързият отговор на Джордж заличи ефекта от моята мълчалива реакция.

— О, съпругът й няма да има нищо против. Тя изучава алхимия.

— Ще я взема — заявих решително.

Докато Чандлър опаковаше покупките ни, Джордж го запита дали може да му препоръча някой майстор на очила.

— Издателят ми, господин Понсонби, се тревожи, че очите ми ще отслабнат, преди да довърша превода на Омир — обясни той самодоволно. — Имам рецепта от прислужницата на майка ми, но тя не ме излекува.

Аптекарят сви рамене.

— Тези бабешки лекарства понякога помагат, но моето е по-надеждно. Ще ви пратя лапа от яйчен белтък и розова вода. Накиснете

в него ленени тампони и ги поставете върху очите.

Докато Джордж и Чандлър се пазаряха за цената на лекарството и се уговаряха за доставката му, Пиер взе покупките и застана до вратата.

— Довиждане, госпожо Ройдън — каза Чандлър и се поклони.

— Благодаря за помощта, господин Чандлър — отвърнах аз. „Нова съм в града и търся вещица да ме научи на магии.“

— За нищо — каза той спокойно, — макар че има отлични аптеки и в Блекфрайърс. — „Лондон е опасно място. Внимавайте от кого искате помощ.“

Преди да успея да попитам аптекаря откъде знае къде живея, Джордж ме повлече към улицата, като весело се сбогуваше. Пиер вървеше толкова близо зад мен, че усещах хладния му дъх.

Посланията в погледите на минавачите, с които се разминавахме по обратния път, бяха недвусмислени. Докато сме били в магазина на Чандлър, е бил пуснат тревожен слух, че наблизко има непозната вещица. Най-накрая бях постигнала целта си за този следобед. Две вещици излязоха пред пътните си врати, скръстиха ръце и ме погледнаха втренчено с осезателна враждебност. Толкова си приличаха в лице и фигура, че се зачудих дали не са близначки.

— Кръвопиец — промърмори едната, плю към Пиер и направи знак с ръка за предпазване от дявола.

— Хайде, госпожо, късно е — подкани ме Пиер и ме хвана за ръката над лакътя.

Желанието на Пиер да ме изведе от квартал Сейнт Джайлс възможно най-бързо и желанието на Джордж за чаша вино ни върнаха в Блекфрайърс много по-бързо, отколкото бяхме излезли от там. След като се озовахме на сигурно място в „Еленът и короната“, видяхме, че от Матю още няма и следа. Пиер отиде да го търси. Чапман разбра намека и си взе довиждане.

Франсоаз седна до огнището, отмести ръкоделието си и заби поглед във вратата. Опитах новото мастило, като отбелязах какво от списъка с покупките съм намерила, и написах „капан за плъхове“. След това взех книгата на Джон Хестър. Празният лист хартия, завит дискретно около нея, скриваше неприличното ѝ съдържание. Тя описваше различни лечения на венерически болести, повечето от които включваха токсични дози живак. Нищо чудно, че Чандлър се бе

възпротивил да я продаде на омъжена жена. Тъкмо започвах втората увлекателна глава, когато чух сподавен говор от кабинета на Матю. Франсоаз стисна устни и поклати глава.

— Довечера ще му трябва повече вино, отколкото има в къщата — отбеляза тя и тръгна към стълбите с една от празните кани, която стоеше до вратата.

Тръгнах в посоката, от която идваше гласът на съпруга ми. Той бе все още в кабинета си, събличаше дрехите си и ги хвърляше в огъня.

— Той е зъл човек, милорд — каза мрачно Пиер, докато разкопчаваше сабята му.

— Зъл е меко казано. Думата, която може да го опише, още не е измислена. След днешния ден съм готов да се закълна пред съдии, че е самият дявол. — Дългите пръсти на Матю развързаха връзките на прилепналите му панталони. Те паднаха на пода, той се наведе и ги взе. Полетяха във въздуха и се приземиха в огъня, но не достатъчно бързо, за да не видя петната кръв по тях. Тежката миризма на мокър камък, старост и мръсотия изведнъж извика у мен спомени за пленничеството ми в Ла Пиер. В гърлото ми заседна буца. Матю се обърна.

— Даяна. — Усети тревогата ми за едно бързо дълбоко вдишване, свали си ризата, прескочи захвърлените си ботуши и застана до мен само по ленено бельо. Отблясъците от камината играеха по раменете му и един от многото му белези — дълъг и дълбок белег на рамото му — ту се появяваше, ту изчезваше.

— Ранен ли си? — С мъка прокарвах думите през стиснатото си гърло, а очите ми бяха залепени за горящите дрехи. Матю проследи погледа ми и тихо изруга.

— Това не е моята кръв. — Но фактът, че бе изцапан с чужда кръв, не беше кой знае какво успокоение. — Кралицата ми нареди да присъствам на... разпит на затворник. — Лекото му колебание ми подсказа, че „изтезание“ е думата, която избягва. — Нека се измия и ще дойда да вечеряме. — Думите на Матю бяха сърдечни, но той самият изглеждаше уморен и ядосан. И внимаваше да не ме докосне.

— Бил си под земята. — Миризмата не оставяше никакво съмнение.

— Бях в Тауър.

— А твоят затворник... Мъртъв ли е?

— Да. — Прокара ръка през лицето си. — Надявах се да пристигна достатъчно рано, за да мога този път да го предотвратя, но грешно прецених прилива и отлива. Единственото, което успях да направя, бе да настоявам страданията му да свършат.

Матю бе преживял смъртта на този човек и преди. Днес можеше да си остане у дома и да не се тревожи за изгубената душа в Тауър. Някой не толкова благороден човек би постъпил точно така. Посегнах да го докосна, но той се отдръпна.

— Кралицата ще е бясна, когато разбере, че мъжът умря, преди да издаде тайните си, но вече не ми пука. Като повечето обикновени хора, на Елизабет ѝ е лесно да си затвори очите, когато ѝ е удобно.

— Кой беше затворникът?

— Магьосник — отвърна с равен глас Матю. — Съседите му го издали, защото имал кукла с червена коса. Страхували се, че това е изображение на кралицата. А кралицата пък се уплашила, че поведението на шотландските вещици Агнес Сампсън и Джон Фиан насърчава английските магьосници да се обърнат срещу нея. Не, Даяна. — Матю направи знак да остана на мястото си, когато още веднъж пристъпих напред, за да го утеша. — Не бива да се приближаваш към остатъците от Тауър и случилото се там. Върви в салона. Ще дойда при теб след малко.

Беше ми трудно да го оставя, но се съобразих с молбата му, нищо друго не можех да направя. Виното, хлябът и сиренето, които ме чакаха на масата, не събудиха апетита ми, взех парче от кифлите, които бях купила сутринта, и бавно го изроних на трохи.

— Нямах апетит. — Матю се вмъкна в стаята тих като котка и си наля вино. Изпи го до дъно на един дълъг дъх и напълни отново чашата си.

— Ти също — посочих аз. — Не се храниш редовно. — Галоуглас и Хенкок все го канеха да ходи с тях на нощен лов, но Матю винаги отказваше.

— Не ми се говори за това. Кажи ми как мина денят ти. — „Помогни ми да забравя“, сякаш каза той и неизречените му думи отекнаха като шепот из стаята.

— Ходихме на пазар. Взех книгата, която си поръчал на Ричард Фийлд, и се запознах с жена му Жаклин.

— А! — Матю се усмихна по-широко и част от напрежението изчезна от лицето му. — Новата госпожа Фийлд. Тя надживя първия си съпруг и сега танцува същия весел танц с втория. Двете ще станете приятелки най-много до края на следващата седмица. Видя ли Шекспир? Той е отседнал при семейство Фийлд.

— Не. — Добавих нови трохи към растящата купчина. — Ходих до катедралата. — Матю леко се наклони напред. — Пиер беше с мен — добавих бързо и оставих кифлата на масата. — И случайно срещнах Джордж.

— Той несъмнено се е въртял наоколо и е чакал Уилям Понсонби да му каже нещо мило. — Раменете му се отпуснаха надолу, докато се смееше.

— Така и не стигнах до епископската глава — признах. — Джордж беше при открития амвон и слушаше проповед.

— Тълпите, които се събират да слушат проповедниците, често са непредвидими — каза тихо той. — Пиер го знае и затова не те е оставил да се въртиш там. — Прислужникът му се появи като с магия.

— Не останахме дълго. Джордж ме заведе при неговия аптекар. Купих още няколко книги и някои други неща. Сапун. Восък за писма. Червено мастило. — И притиснах устните си една в друга.

— Аптекарят на Джордж живее в Крипългейт. — Гласът на Матю бе станал равен. Той вдигна поглед към Пиер. — Когато се оплакват от престъпността, шерифът отива там и прибира всички, които се мотаят без работа. Така се измъква леко.

— Ако шерифът се цели в Крипългейт, защо има толкова много свръхестествени същества край кръстовището в Барбикан и толкова малко тук, в Блекфрайърс? — Въпросът свари Матю неподготвен.

— Блекфрайърс някога беше свещена християнска територия. Демоните, вещиците и вампирите свикнаха да живеят далеч от този квартал и още не смеят да идват насам. Кръстовището в Барбикан е върху земя, на която преди това от стотици години е имало еврейско гробище. След като евреите били изгонени от Англия, градските власти използвали неосветеното гробище, за да погребват там престъпници, предатели и отлъчени. Хората го смятали за населено с духове и го избягвали.

— Значи съм усетила нещастieto и на мъртвите, не само на живите. — Думите се изплъзнаха, преди да успея да ги спра. Матю

присви очи.

Разговорът ни не оправяше лошото му настроение, а моето безпокойство растеше с всяка минута.

— Когато попитах за аптекар, Жаклин ми препоръча Джон Хестър, но Джордж каза, че неговият човек е също толкова добър и не взема така скъпо. Не попитах за квартала.

— Фактът, че Джон Чандлър не продава опиати на клиентите си, както прави Хестър, за мен е по-важен от разумните цени. Въпреки това не искам да ходиш в Крипългейт. Следващия път, когато ти потрябва нещо за писане, прати Пиер или Франсоаз да ти вземат. Или още по-добре, иди до аптеката през три врати на отсрещната страна на Уотър Лейн.

— Госпожа Фийлд не каза на мадам, че в Блекфрайърс има аптека. Преди четиринайсет месеца мосю Дьо Лон и Жаклин не се разбраха как да лекуват болното гърло на най-големия ѝ син — опита се да обясни Пиер.

— Не ми пука, дори Жаклин и Дьо Лон да са си уредили дуел в нефа на „Свети Павел“ по пладне. Даяна няма повече да се мотае из града.

— Не само в Крипългейт е опасно — казах и бутнах памфлета за германския вампир през масата. — Купих от Чандлър трактата на Хестър за сифилиса и наръчник с указания как да ловим животни с капани. Това се продаваше.

— Какво си купила? — Матю се задави с виното си. Вниманието му бе приковано от грешната книга.

— Забрави за Хестър. В този памфлет се разказва историята на мъж в съюз с дявола, който се превръща във вълк и пие кръв. Един от хората, които се споменават вътре, е наш съсед, собственик на пивоварната край замъка Бейнард. — Потупах с пръст книжката, за да подчертая значението на думите си.

Матю придърпа хлабаво защитите листи към себе си. Дъхът му спря, когато стигна до важната част. Подаде я на Пиер, който също я прегледа набързо.

— Стъб е вампир, нали?

— Да. Не знаех, че вестта за смъртта му е стигнала толкова далеч. Кит трябва да ми казва всички клюки от вестниците и популярната преса, за да вземем мерки, ако се наложи. Някак си е

пропуснал това. — Матю хвърли мрачен поглед на Пиер. — Погрижи се някой друг да поеме тази задача и внимавай Кит да не разбере. — Пиер кимна в знак на разбиране.

— Значи легендите за върколаците са още един жалък човешки опит за отричане на вампирите. — Поклатих глава.

— Не бъди прекалено жестока с тях, Даяна. Те в момента са се вторачили във вещиците. След около стотина години ще дойде ред на демоните, благодарение на реформите в лудниците. След това хората ще се прицелят във вампирите и вещиците ще бъдат просто герои от страшни приказки, с които плашат децата. — Матю обаче изглеждаше разтревожен въпреки това, което казваше.

— Нашият съсед пък се е съсредоточил върху върколаците, не върху вещиците. И ако е възможно да си сбъркаш за него, тогава искам да спреш да се тревожиш за мен и да започнеш да се грижиш за себе си. Пък и сигурно съвсем скоро на вратата ни ще потропа магьосник или вещица. — Бях сигурна, че за Матю е вече опасно да продължи да търси вещица. Очите на съпруга ми светнаха предупредително, но устата му остана затворена, докато не овладя гнева си.

— Знам, че горещо искаш да си независима, но следващия път, когато решиш да поемеш нещата в собствените си ръце, обещавай ми да го обсъдиш преди това с мен. — Отговорът му бе далеч по-мек, отколкото очаквах.

— Само ако и ти обещаеш да ме слушаш. Наблюдават те, Матю. Сигурна съм в това, Мери Сидни също. Ти се занимавай с делата на кралицата и с проблема в Шотландия, и ме остави аз да се погрижа за това.

Когато той отвори уста, за да продължи преговорите, аз поклатих глава.

— Чуй какво ти казвам. Ще дойде магьосник или вещица. Обещавам ти.

---

[1] Внимавайте, мадам (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Епископската глава е характерен за църкви и манастири архитектурен орнамент. През 16-и век, още преди през юни 1561 да се подпали дървената ѝ кула и да се срути през покрива, катедралата „Свети Павел“ е вече запусната, започва да се руши, иззета е от английската корона и е отдавана под наем на различни търговци,

основно печатари, писари и търговци на книги, които са се събирали в двора на храма. Вероятно става въпрос за едно от тези магазинчета, намиращо се под характерния архитектурен елемент. — Б.пр. [↑](#)

18.

Следващия следобед Матю ме чакаше в просторната зимна градина на Мери в замъка Бейнард и се взираше в Темза развеселено. Обърна се, когато наближих, и се усмихна широко на елизабетинската версия на лабораторна престилка, която покриваше златистокафявите ми корсаж и пола. Белите ръкави под нея бяха абсурдно бухнали, но яката беше малка и незабележима и правеше тоалета един от най-удобните, които имах.

— Мери не може да се откъсне от експеримента си. Обеща, че ще успее да дойде навреме за вечеря в понеделник. — Прегърнах го през шията и го целунах шумно. Той се отдръпна.

— Защо миришеш на оцет?

— Мери се мие с него. Почиства ръцете по-добре от сапун.

— Излезе от къщата ми ухаеща на хляб и мед, а графиня Пембрук те връща миришеща на туршия. — Матю завря носа си зад ухото ми и въздъхна доволно. — Знаех си, че ще намеря място, където оцетът не е проникнал.

— Матю — промърморих предупредително. Прислужницата на графинята, Джоан, стоеше зад нас.

— Държиш се като суха и скучна викторианка, а не като дръзка жена от елизабетинската епоха — подхвърли Матю през смях. Погали ме за последно по шията и се изправи. — Как мина следобедът ти?

— Виждал ли си лабораторията на Мери? — Смених безформената сива престилка с наметалото си, преди да отпратя Джоан да си гледа задълженията. — Окупираха е една от кулите на замъка и е нарисувала по стените изображения на философски камък. Все едно се намирам в свитък на Рипли^[1]! Виждала съм копието на Байнек в „Йейл“^[2], но то е само шест метра. Стенописите на Мери са два пъти по-големи. Заради тях трудно се съсредоточавах върху работата.

— Какъв експеримент правихте?

— Лов на зеления лъв — отвърнах гордо. Имах предвид онзи етап в алхимичния процес, в който се смесват два киселинни разтвора

и се получават цветови трансформации. — Почти го хванахме. Но после нещо се обърка и колбата експлодира. Беше фантастично.

— Добре, че не работиш в моята лаборатория. По принцип експлозиите трябва да се избягват, когато използваш азотна киселина. Следващия път се заемете с нещо по-управляемо, например дестилация на розова вода. — Матю присви очи. — Нали не сте работили с живак?

— Не се тревожи. Не бих направила нищо, което би могло да навреди на бебето — казах аз отбранително.

— Всеки път, когато кажа нещо за здравето ти, ти решаващ, че се тревожа за друго. — Веждите му смръщиха. Заради тъмната брада и мустаците — с които бях започнала да свиквам — изглеждаше още по-заплашително. Но не ми се спореше с него.

— Извинявай — казах бързо и смених темата. — Следващата седмица ще смесваме първична материя. В нея има живак, но обещавам да не я докосвам. Мери иска да види дали от нея до края на януари ще се образува алхимична жаба.

— Звучи ми като добър старт на новата година — усмихна се Матю и придърпа наметалото върху раменете ми.

— Какво гледаше? — попитах и надникнах през прозореца.

— Някой стъква огромен огън за новогодишната нощ от другата страна на реката. Всеки път, когато пратят каруцата за още дърва, местните разрушават каквото е направено. Купчината става по-малка с всеки изминал час. Все едно гледам как Пенелопа разплита погребалния саван.

— Мери твърди, че утре никой няма да работи. О, и да не забравя да кажа на Франсоаз да купи още манше — това е хляб, нали? — да го накисне в мляко и мед, за да омекне за неделната закуска. — Това беше типична елизабетинска закуска, само името ѝ беше френско. — Мисля, че Мери се притеснява да не гладувам в къщата на вампирите.

— Лейди Пембрук не пита, когато става въпрос за свръхестествени същества и техните навици — отбеляза Матю.

— И изобщо не споменава случилото се с обувките ѝ — добавих замислено.

— Тя оцелява както правеше и майка ѝ: затваря си очите за всяка неудобна истина. На хората от семейство Дъдли им се е налагало да го правят.

— Дъдли? — намръщих се аз. Това семейство, прословуто със склонността си да създава неприятности, сякаш нямаше нищо общо с благовъзпитаната Мери.

— Майката на лейди Пембрук беше Мери Дъдли, приятелка на Нейно Величество и сестра на фаворита на кралицата Робърт. — Матю изви устни. — Беше великолепна, точно като дъщеря си. Главата на Мери Дъдли беше пълна с толкова идеи, че в нея не остана място за предателството на баща ѝ и грешките на братята ѝ. Когато се разболя от едра шарка от благословения ни суверен, Мери Дъдли никога не призна, че след това кралицата и собственият ѝ съпруг предпочитаха компанията на други хора и не искаха да виждат обезобразеното ѝ лице.

Бях шокирана.

— Какво стана с нея?

— Умря сама и огорчена, като повечето жени от семейство Дъдли преди нея. Най-големият ѝ триумф беше да омъжи петнайсетгодишната си дъщеря, която носи нейното име, за четиридесетгодишния граф на Пембрук.

— Мери Сидни се е омъжила на петнайсет? — Тази опърничава и жизнена жена управляваше огромно домакинство, отглеждаше цял куп енергични деца и бе отдадена на алхимичните си експерименти, и правеше всичко като че ли без усилие. Сега разбихах защо. Лейди Пембрук бе по-млада от мен с няколко години, което означаваше, че ако сега бе на трийсет, половината от живота си бе жонглирала с тези задължения.

— Да. Но майка ѝ даде всички необходими инструменти, за да оцелее: желязна дисциплина, дълбоко чувство за дълг, най-доброто обучение, което може да се купи с пари, любов към поезията и страст към алхимията.

Докоснах корсажа си, мислех си за живота, който растеше в мен. Какви инструменти щяха да му трябват, за да оцелее в този свят?

По пътя към вкъщи си говорихме за алхимия. Матю ми обясни, че кристалите, над които Мери бдеше като квачка, са оксидирана желязна руда и смята да ги дестилира, за да получи сярна киселина. Винаги се бях интересувала повече от символизма на алхимията, отколкото от практичните ѝ аспекти, но следобедът с графиня Пембрук ми показа колко интригуващи връзки може да има между двете.

Скоро вече бяхме на сигурно място в „Еленът и короната“ и пийвахме топла отвара от мента с лимон. Оказа се, че елизабетинците имат само билкови чайове. Продължавах да бърбуркам за Мери, когато забелязах Матю да се усмихва.

— Какво ти е толкова смешно?

— Преди не съм те виждал такава — отговори той.

— Каква?

— Толкова оживена, пълна с въпроси и разкази какво си правила. И с всички тези планове, които Мери е направила за теб за следващата седмица.

— Харесва ми отново да се уча — признах. — Отначало е трудно, когато нямаше всички отговори. През годините бях забравила колко забавно е да имаш само въпроси.

— И тук се чувстваш свободна както никога в Оксфорд. Тайните са самотно занимание. — Очите на Матю бяха пълни със съчувствие, когато ме погали с пръсти по брадичката.

— Никога не съм била самотна.

— Напротив. Мисля, че още си — каза той тихо.

Преди да формулирам отговора си, Матю ме вдигна от стола и ме притисна до стената край огнището. В стаята изникна Пиер, който само миг преди това никакъв го нямаше.

Тогава се чу почукване. Раменете на Матю се стегнаха и на бедрото му проблесна кама. Кимна, а Пиер отиде до вратата и рязко я отвори.

— Носим съобщение от отец Хабърд. — Бяха двама вампири в скъпи дрехи, които не бяха по джоба на повечето вестноосци. Никой от тях не надхвърляше петнайсет години. Никога не бях виждала вампири на такава възраст и си бях мислела, че е забранено да бъдат превръщани толкова млади.

— Господин Ройдън. — По-високият от двамата подръпна носа си и огледа Матю с индиговите си очи. След това премести поглед към мен и кожата ми изтръпна от студ. — Госпожо. — Матю стисна дръжката на камата си, а Пиер застана между нас и вратата.

— Отец Хабърд иска да ви види — съобщи по-дребният вампир и погледна с презрение оръжието в ръката на Матю. — Елате, когато часовникът удари седем.

— Кажи на Хабърд, че ще отида, когато ми е удобно — отвърна Матю язвително.

— Не само вие — поправи го по-високият.

— Не съм виждал Кит — каза Матю нетърпеливо. — Ако е загазил, вашият господар знае по-добре от мен къде да го търси, Корнър. — Името му подхождаше. Юношеското му тяло бе доста ъгловато.

— Марлоу прекара целия ден с отец Хабърд. — Гласът на Корнър бе отегчен до смърт.

— Нима? — изглежда го Матю с леден поглед.

— Да. Отец Хабърд иска вещицата — добави придружителят на Корнър.

— Ясно — каза с равен тон Матю. Нещо сребристо просветна в мрака и след миг лъскавата кама трептеше забита в рамката на вратата близо до окото на Корнър. Съпругът ми тръгна към двамата вампири и те неволно отстъпиха крачка назад. — Благодаря за съобщението, Ленард. — И затвори с ритник вратата.

Пиер и Матю се спогледаха мълчаливо, докато стъпките на невръстните пратеници отекваха надолу по стълбите.

— Хенкок и Галоуглас — нареди съпругът ми.

— Веднага. — Пиер изскочи от стаята и за малко да се сблъска с Франсоаз. Тя извади камата от рамката на вратата.

— Имахме посетители — обясни й Матю, преди тя да замърмори, че е повредил дървото.

— Какво беше това? — попитах аз.

— Отиваме да се видим със стар приятел. — Гласът му бе зловещо спокоен.

Погледнах камата, която вече лежеше на масата.

— Този стар приятел вампир ли е?

— Вино, Франсоаз. — Матю сграбчи няколко листа хартия и разбута внимателно подредените ми купчини. Едвам се въздържах да протестирам, когато взе едно от перата ми и започна да пише с яростна бързина. Не беше ме поглеждал, откакто се почука на вратата.

— Има прясна кръв от месаря. Може би трябва...

Матю вдигна очи, устата му бе стисната в тънка резка. Франсоаз му наля бокал с вино, без да каже нищо повече. Когато приключи, той й подаде две писма.

— Занеси това на графа на Нортъмбърленд в Ръсел Хаус. Другото на Рали. Той ще е в Уайтхол. — Франсоаз тръгна веднага, а Матю отиде до прозореца и огледа улицата. Косата му се бе заплела във високата ленена яка и изведнъж ми се прииска да я оправя. Но положението на раменете му ме предупреди, че този собственически жест няма да му хареса.

— Отец Хабърд? — припомних му аз. Ала мислите на Матю бяха другаде.

— Ще направиш така, че най-накрая ще те убият — изсумтя той грубо, все още с гръб към мен. — Изабо ме предупреди, че нямаш никакви инстинкти за самосъхранение. Колко пъти трябва да се случи нещо подобно, докато ги развиеш?

— Какво съм направила пък сега?

— Искаше да те видят, Даяна — каза той строго. — Е, видяха те.

— Престани да гледаш през прозореца. Омръзна ми да говоря на тила ти. — Изрекох го тихо, макар да исках да го удуша. — Кой е отец Хабърд?

— Андрю Хабърд е вампир. Той управлява Лондон.

— Как така управлява Лондон? Това значи ли, че всички вампири в града му се подчиняват? — През 21-ви век лондонските вампири бяха известни с верността си към глутницата, нощния си живот и лоялността си. Поне така бях чувала от други вещици. Не бях ярки и темпераментни като вампирите в Париж, Венеция и Истанбул, нито кръвожадни като тези в Москва, Ню Йорк и Пекин. Лондонските вампири бяха добре организирана общност.

— Не само вампирите. Вещиците и демоните също. — Матю се обърна към мен, очите му бяха хладни. — Андрю Хабърд е бивш свещеник, образованието му е недостатъчно, но познанията му по теология му стигат, за да създава проблеми. Стана вампир, когато чумата врхлетя Лондон за първи път. До 1349 година бе уморила половината град. Хабърд оцеля при първата вълна на епидемията, грижеше се за болните и погребваше мъртвите, но с времето се пречупи.

— И някой го е спасил, като го е превърнал във вампир.

— Да, макар да не успях да разбера кой. Носят се много легенди, повечето гласят, че възкресението му е чудотворно. Когато се уверил, че ще умре, хората разправят, че си изкопал гроб в двора на църквата и

легнал в него да чака Бог да го прибере. Само след часове станал и тръгнал сред живите. — Матю млъкна. — Смятам, че оттогава не е съвсем с всичкия си. Събира изгубени души — продължи той. — По онова време имаше много такива. Прибираше ги — сираци, вдовици, мъже, изгубили целите си семейства за седмица. Болните превръщаше във вампири, покръстваше ги отново и се грижеше да имат дом, храна, работа. Смята ги за свои деца.

— Дори вещиците и демоните?

— Да — потвърди троснато Матю. — Прекарва ги през ритуал на осиновяване, но не като онзи на Филип. Той опитва кръвта им. Твърди, че тя разкрива съдържанието на душите им и дава доказателство, че Бог ги е поверил на грижите му.

— Но също така му разкрива и тайните им — казах провлачено.

Матю кимна. Нищо чудно, че искаше да стоя възможно най-далече от отец Хабърд. Ако вампир опитах кръвта ми, щеше да разбере за бебето и кой е баща му.

— Филип и Хабърд постигнаха споразумение, което изключва семейство Дьо Клермон от неговите семейни ритуали и задължения. Вероятно трябваше да му кажа, че си ми съпруга, преди да влезем в града.

— Но ти предпочете да не го правиш — изтъкнах тихо, стиснала юмруци. Сега вече знаех защо Галоуглас бе поискал да акостираме някъде другаде, а не на Уотър Лейн. Филип беше прав. Понякога Матю се държеше като идиот или като най-самодоволния човек на земята.

— Хабърд не ми се пречка, аз също не му се пречкам. Веднага щом разбере, че си от семейство Дьо Клермон, ще те остави на мира. — Той забеляза нещо на улицата. — Слава богу! — Тежки стъпки отекнаха по стълбите и сред минута Галоуглас и Хенкок вече стояха в салона. — Много се забавихте.

— Здравей и на теб, Матю — укори го за липсата на поздрав Галоуглас. — Значи Хабърд най-накрая е поискал аудиенция. И преди да си го предложил, дори не си помисляй да го ядосваш, като оставиш леля тук. Каквото и да е планът, тя трябва да дойде с теб.

Нетипично за него, Матю прекара ръка през цялата си коса.

— Мамка му — изруга Хенкок, докато следеше пръстите на Матю. Очевидно да си разроши косата като гребен на петел беше още един от издайническите знаци. Той означаваше, че изобретателността

му за избягване на неприятности и измисляне на полуистини се е изчерпала. — Планът ти е бил да избягваш Хабърд. И нямаш резервен. Никога не сме били сигурни дали си само смел, или просто глупак, Дьо Клермон, но мисля, че това може да даде отговор на въпроса и той няма да е в твоя полза.

— Планирах да заведа Даяна при Хабърд в понеделник.

— След като си в града от десет дни — отбеляза Галоуглас.

— Нямаше нужда да бързаме. Даяна е от семейство Дьо Клермон. Пък и ние не сме точно в града — добави бързо Матю. Когато го погледнах объркано, той обясни: — Блекфрайърс не е част от Лондон.

— Няма да ходя в бърлогата на Хабърд, за да споря отново с него за географията на града — подчерта Галоуглас и удари с ръкавиците си по бедрото. — Той не се съгласи с този ти аргумент, когато ти поиска да настаниш братството в Тауър, след като пристигнахме да помагаме на династията Ланкастър през 1485-а, няма да го приеме и сега.

— Да не го караме да чака — обади се Хенкок.

— Имаме достатъчно време — заяви надменно Матю.

— Никога не си разбирал приливите и отливите. Предполагам, че ще пътуваме по вода, защото смяташ, че и Темза не е част от града. В такъв случай може вече да сме закъснели. — Галоуглас посочи с палец към вратата.

Пиер ни чакаше там и подръпваше черните си кожени ръкавици. Беше сменил обичайното си кафяво наметало с черно, което бе прекалено дълго, за да е по модата. На дясното му рамо бе избродирана сребърна змия, увита около кръст, и полумесец в горния квадрант. Това бе полумесеца на Филип, който се отличаваше от Матювия само по липсата на звезда и хералдическа лилия.

След като и Галоуглас се нагласи като Пиер, Франсоаз метна подобна пелерина и на раменете на Матю. Тежките ѝ дипли допираха пода и го правеха да изглежда по-висок и дори още по-внушителен. Когато четиримата застанаха един до друг, гледката беше плашеща и би била достоверно вдъхновение за всички хорски разкази за вампири в черни наметала, писани някога.

В края на Уотър Лейн Галоуглас огледа наличните плавателни съдове.

— Тази може да издържи всички ни — прецени той и посочи дълга лодка с гребла, след това изсвири оглушително. Когато лодкарят попита къде отиваме, вампирът му даде сложни указания за маршрута ни, на кой док ще акостираме и кой ще гребе. Накрая се разкрещя и бедният човечец избяга към лампата на носа и започна да поглежда нервно през рамо.

— Като плашим всеки срещнат лодкар, няма да стоплим отношенията със съседите си — подхвърлих аз, докато Матю се качваше. Хенкок ме вдигна безцеремонно и ме предаде на съпруга ми. Лодката пое през реката и Матю ме стисна още по-здраво. Дори лодкарят ахна пред скоростта.

— Няма нужда да привличаме вниманието към себе си, Галоуглас — скастри го остро съпругът ми.

— Искаш ли ти да гребеш, а аз ще топля жена ти? — Матю не отговори и племенникът му поклати глава. — И аз така си помислих.

Меките отблясъци на лампите по Лондонския мост проникваха през мрака пред нас. С всяко загребване на Галоуглас звукът от движещата се покрай нас вода ставаше по-силен. Матю огледа брега.

— Спри при стълбите край „Старият лебед“. Искам да се върна на тази лодка и да отплаваме преди падането на нивото.

— Тихо — прошепна настойчиво Хенкок. — Нали щяхме да изненадаме Хабърд? Направо да бяхме тръгнали по Чийпсайд с тропети и знамена, щом ще вдигате толкова шум.

Галоуглас се обърна назад към кърмата и загреба силно два пъти с лявата си ръка. Още няколко загребвания ни отведоха до кея — всъщност просто паянтово стълбище, закрепено за пилони.

Изкачихме се до улицата и тръгнахме мълчаливо през виещи се алеи, шмугвахме се между къщи и прекосяхме малки градини. Вампирите се движеха безшумно като котки. Аз вървах по-неуверено, спъвах се в отронени камъни и стъпвах в пълни с вода дупки. Накрая се озовахме на широка улица. От далечния ѝ край долиташе смях, а от големите прозорци се разливаше светлина. Потрих ръце, привлечена от топлината. Може би бяхме стигнали. Може би всичко щеше да е много просто: ще се срещнем с Андрю Хабърд, ще му покажем венчалната ми халка и ще се приберем у дома.

Но Матю ни поведе по улицата към усамотен църковен двор, чиито надгробни камъни се бяха наклонили един към друг, сякаш

мъртвите се опитваха да си общуват. Пиер носеше масивна метална халка с много ключове и Галоуглас пхна един от тях в ключалката на вратата до камбанарията. Поехме през порутения неф и минахме през дървена врата вляво от олтара. Тясно каменно стълбище се виеше надолу и чезнеше в мрака. С ограниченото си зрение на топлокръвно същество нямаше как да се ориентирам, тъй като се въртахме през тесния проход и пресичахме пространства, които миришеха на вино, плесен и разложена човешка плът. Преживяването бе като извадено от легендите, които прогонваха хората от криптите на църквите и гробищата.

Навлязохме по-дълбоко в лабиринт от тунели и подземни стаи и влязохме в зле осветена крипта. Празни очни орбити се визираха в нас от купчината черепи в малката костница. Вибрациите в каменния под и приглушеният звън на камбани показаха, че някъде над нас часовниците отброяват седем. Матю ни подкани да побързаме през друг тунел, в чието дъно се виждаше мек блясък.

Стигнахме до края му и пристъпихме в изба за съхранение на вино, разтоварено от корабите по Темза. Край стените имаше няколко бурета и свежият дъх на дървени стърготини се бореше с аромата на старо вино. Проследих източника на първата миризма: прилежно складирани ковчези, подредени по размери — от дълги сандъци, в които можеше да влезе Галоуглас, до миниатюрни за бебета. В далечните ъгли на помещението се движеха сенки, а в средата му, сред тълпа от свръхестествени същества се извършваше някакъв ритуал.

— Моята кръв е твоя, отче Хабърд. — Мъжът, който говореше, беше уплашен. — Давам я по своя воля, за да опознаеш сърцето ми и да ме причислиш към своето семейство. — Настъпи тишина, нарушена от болезнен вик. Въздухът се изпълни с напрегнато очакване.

— Приемам твоя дар, Джеймс, и обещавам да те закрилям като свое дете — отговори груб глас. — В замяна ти ще ме почиташ като свой баща. Поздрави братята и сестрите си.

Сред глъчта от поздрави кожата ми се вледени.

— Закъсня. — Гръмовен глас процепи шумотевицата и накара косата ми да настръхне. — Виждам, че се движиш с цялата си свита.

— Невъзможно е да закъснея, след като нямаме уговорка. — Матю ме стисна за лакътя, а десетки погледи се впиха в мен и кожата ми пламна, затрептя и се охлади.

Останалите ни наобиколиха с тихи стъпки. Висок слаб мъж застана точно пред мен. Срецах втренчения му поглед, без да мигна, защото знаех, че е по-добре да не показваш страха си на вампир. Очите на Хабърд бяха вкопани под масивното чело, а около тъмносивите му ириса се виждаха сини, зелени и кафяви жилки.

Очите на вампира бяха единственото цветно нещо. Иначе беше неестествено блед, с бяло-руса коса, късо остригана по черепа му, почти невидими вежди и мигли и широка хоризонтална цепка вместо уста на гладко избръснатото си лице. Дългото му черно палто, кръстоска между тога на учен и свещеническо расо, подчертаваше мъртвешкия му вид. Без съмнение имаше много сила в широките му и леко приведени рамене, но във всичко останало приличаше на скелет.

Усетих раздвижване и тогава груби мощни пръсти сграбчиха брадичката ми и обърнаха главата ми настрани. В същия миг ръката на Матю обви китката на вампира.

Студеният поглед на Хабърд докосна тила ми и се спря на белега там. За първи път ми се искаше Франсоаз да ми бе сложила най-голямата яка, която можеше да се намери. Застигна ме леденият му дъх, който миришеше на живак и бор, после широката му уста се стегна и ъгълчетата на устните му станаха от бледопрасковени напълно бели.

— Имаме проблем, господин Ройдън — каза Хабърд.

— Имаме няколко проблема, отче Хабърд. Първият е, че държите нещо, което е мое. Ако не си махнете ръката, до изгрев-слънце ще разруша тази бърлога. А това, което ще се случи после, ще накара всяко същество в града — демон, човек, кръвопиец или магьосник — да си помисли, че е дошъл краят на дните. — Гласът на Матю трепереше от гняв.

От сенките изникнаха и други същества. Видях Джон Чандлър, аптекаря от Крипългейт, който дръзко срещна погледа ми. И Кит беше там, застанал до друг демон. Когато ръката на приятеля му се плъзна в сгънатия му лакът, Кит леко се отдръпна.

— Здравей, Кит — поздрави Матю с мъртвешки глас. — Мислех, че вече си избягал и си се скрил.

Хабърд поддържа още малко брадичката ми, като извиваше главата ми назад, докато застанах лице в лице с него. Гневът ми към

Кит и магьосника, които ни бяха предали, сигурно си бе проличал, защото вампирът поклати предупредително глава.

— „В сърцето си не враждувай против брата си“^[3] — промърмори той и ме пусна. Очите му се плъзнаха из помещението. — Оставете ни.

Матю обгърна с длан лицето ми и пръстите му погладиха брадичката ми, за да изтрият миризмата на Хабърд.

— Върви с Галоуглас. Скоро ще съм при теб.

— Тя остава — каза Хабърд.

Мускулите на Матю се стегнаха. Не беше свикнал да го командват. След продължително мълчание той нареди на приятелите и роднините си да изчакат навън. Хенкок беше единственият, който не се подчини веднага.

— Баща ти казва, че мъдър човек може да види повече от дъното на кладенец, отколкото глупакът от планински връх. Да се надяваме, че е прав — промърмори Хенкок, — защото ни завря в наистина адска дупка тази вечер. — Погледна го още веднъж и последва Галоуглас и Пиер. Тежката врата се затвори и настъпи тишина.

Тримата стояхме толкова близо, че чувах тихото свистене на въздуха в дробовете на Матю. Колкото до Хабърд, чудех се дали чумата не е направила с него нещо повече от това да го побърка. Кожата му беше по-скоро восъчна, отколкото порцеланова, сякаш все още страдаше от болестта.

— Може ли да ти припомня, Дьо Клермон, че си под моя опека. — Хабърд седна на единствения стол в помещението. — Въпреки че представляваш Паството, аз позволявам присъствието ти в Лондон само защото баща ти поиска. Ала ти наруши традициите ни и позволи на жена си да влезе в града, без да я представиш на мен и моята общност. Имаме и проблеми с рицарите ти.

— Повечето от рицарите, които ме придружиха, живеят в града по-дълго от теб, Андрю. Когато настоя да се присъединят към „общността“ ти или да напуснат пределите на града, те се преместиха отвъд стените. Аз — не.

— И си мислиш, че децата ми ги е грижа за тези подробности? Видях пръстените и знаците на наметалата им. — Хабърд се наведе напред, очите му бяха заплашителни. — Докладваха ми, че си на половината път към Шотландия. Защо не си още там?

— Може би не плащаш достатъчно на информаторите си — предположи Матю. — Кит е много закъсал с парите напоследък.

— Не купувам любов и вяност, нито прибягвам към сплашване или изтезания, за да постигна каквото искам. Кристофър по своя воля прави каквото искам от него, както постъпват всички божии чеда, когато обичат баща си.

— Кит има прекалено много господари, за да е верен на когото и да е от тях.

— Нима същото не може да се каже и за теб? — След като хвърли предизвикателството си към Матю, Хабърд се обърна и демонстративно вдиша миризмата ми. Издаде тих тъжен звук. — Но да поговорим за брака ти. Някои от децата ми смятат, че връзката между кръвопиец и вещица е осъдителна. Но Паството и неговото споразумение вече не са добре дошли в града, също като отмъстителните рицари на баща ти. Всички те се месят в божията воля да живеем като едно семейство. Но пък жена ти може да пътува през времето — подчерта Хабърд. — Не одобрявам подобни същества, защото те изкушават мъжете и жените с идеи, които нямат място тук.

— Идеи като избор и свобода на мисълта? — намесих се. — От какво се боите...

— Освен това — прекъсна ме Хабърд, без да отклонява вниманието си от съпруга ми, все едно бях невидима, — проблем е, че си се хранил от нея. — Очите му се преместиха върху белега, който Матю бе оставил на шията ми. — Когато вещиците го узнаят, ще поискат разследване. Ако жена ти бъде призната за виновна, че по своя воля е предложила кръвта си на вампир, тя ще бъде изключена от общността и прогонена от Лондон. Ако пък ти бъдеш обявен за виновен, че си пил от кръвта ѝ без нейно съгласие, ще бъдеш убит.

— Ама че семейни чувства — промърморих.

— Даяна — предупреди ме Матю.

Хабърд сплете пръсти и огледа още веднъж Матю.

— И накрая, тя е бременна. Бащата на детето ще дойде ли да я търси?

Това накара всички отговори да се изпарят от главата ми. Хабърд още не бе разгадал най-голямата ни тайна — че Матю е бащата на детето ми. Опитах се да потисна паниката. Мисли и остани жива. Може би съветът на Филип щеше да ни измъкне от тази беда.

— Не — отвърна кратко Матю.

— Значи бащата е мъртъв — по естествени причини или от твоята ръка — заключи свещеникът. — В такъв случай детето на вещицата ще се присъедини към моята общност, когато се роди. Майка му пък ще стане мое дете още сега.

— Не — повтори Матю. — Няма да стане.

— И колко дълго смяташ, че двамата ще оцелеете извън Лондон, когато останалите от Паството чуят за тези прегрешения? — Хабърд поклати глава. — Жена ти ще е в безопасност, ако стане член на моето семейство и двамата повече не си обменят кръв.

— Няма да подлагаш Даяна на извратената си церемония. Кажете на „децата“ си, че тя ти принадлежи, щом трябва, но няма да пиеш от кръвта ѝ, нито от тази на детето ѝ.

— Няма да лъжа поверените ми души. Защо, синко? Тайните и враждебността са единствените ти реакции, когато Бог ти изпрати предизвикателство. А те водят само до разрушение. — Гласът на Хабърд потрепери. — Бог дава спасение на тези, които вярват в нещо по-голямо от тях самите.

Преди Матю да успее да му отговори, аз го хванах за ръката, за да го накарам да млъкне.

— Извинявайте, отче Хабърд — казах. — Ако правилно съм разбрала, семейство Дьо Клермон е изключено от вашата опека?

— Така е, госпожо Ройдън. Но вие не сте част от семейство Дьо Клермон. Просто сте омъжена за един от тях.

— Грешите — заявих, като продължих да стискам здраво ръкава на съпруга си. — Чрез кръвна клетва съм дъщеря на Филип дьо Клермон, както и съпруга на Матю. Аз съм два пъти член на семейството и нито аз, нито детето ми някога ще ви наричат татко.

Андрю Хабърд изглеждаше като ударен от гръм. Докато сипех наум благословии върху Филип, задето винаги беше три стъпки преди всички ни, раменете на Матю най-накрая се отпуснаха. Макар и далеч във Франция, баща му бе осигурил безопасността ни.

— Проверете ако искате. Филип беляза челото ми ето тук — казах и докоснах мястото между веждите си, където беше магическото ми трето око. То в момента спеше, не беше никак заинтригувано от вампирите.

— Вярвам ви, госпожо Ройдън — продума накрая Хабърд. — Никой не би имал нахалството да лъже за нещо подобно в божия дом.

— Тогава може би ще ми помогнете. Аз съм в Лондон и търся помощ от някого, който владее добре магиите и заклинанията. Кое от вашите деца ще ми препоръчат за тази задача? — Молбата ми изтри самодоволната усмивка на Матю.

— Даяна — изръмжа той.

— Баща ми би бил много доволен, ако ми помогнете — продължих спокойно, без да му обръщам внимание.

— И как ще се изрази това доволство? — Андрю Хабърд също бе ренесансов принц и се интересуваше от всички стратегически преимущества, които можеше да спечели.

— Първо, баща ми ще е доволен да разбере, че сме прекарвали новогодишната нощ спокойно у дома — натъртих и срещнах погледа му без да трепна. — Всичко друго, което му пиша в следващото си писмо, ще зависи от вещицата, която изпратите в „Еленът и короната“.

Хабърд обмисли предложението ми.

— Ще обсъдя нуждите ви с децата си и ще реша кой ще ви свърши най-добра работа.

— Когато и да прати, той ще ни шпионира — предупреди ме Матю.

— Ти също си шпионин — отбелязах. — Уморих се. Искам да си вървя у дома.

— Работата ни тук приключи, Хабърд. Вярвам, че Даяна, също като всички членове на семейство Дьо Клермон, е в Лондон с твое одобрение.

— Дори и вие трябва да внимавате в този град — извика след нас Хабърд. — Не го забравяйте, госпожо Ройдън.

Матю и Галоуглас разговаряха тихо по обратния път към дома ни, но аз мълчах. Отказах помощ, като слизах от лодката, и се заизкачвах по Уотър Лейн, без да ги чакам. Но въпреки това Пиер стигна преди мен до прохода на „Еленът и короната“, а Матю се озова до рамото ми. Вътре ни чакаха Уолтър и Хенри. Те веднага скочиха на крака, когато влязохме.

— Слава богу! — възкликна Уолтър.

— Дойдохме веднага щом чухме, че сте в беда. Джордж е болен и е на легло, не успяхме да намерим нито Кит, нито Том — обясни

Хенри като местеше тревожно поглед от мен на Матю.

— Съжалявам, че ви повиках. Безпокойството ми е било прибързано — извини се Матю и свали със замах наметалото от раменете си.

— Ако е нещо, което се отнася до ордена... — започна Уолтър, като хвърли поглед към наметалото.

— Не е — увери го Матю.

— Отнася се за мен — намесих се. — И преди да измислите нов план, обречен на провал, разберете едно: вещиците са моя грижа. Матю е под наблюдение, и то не само от Андрю Хабърд.

— Той е свикнал с това — вметна дрезгаво Галоуглас. — Не обръщай внимание на любопитковците, лелю.

— Трябва да си намеря учител, Матю — продължих аз. Ръката ми се спусна надолу към мястото, където корсажът ми покриваше корема. — Някоя вещица няма да се претраши да се раздели с тайните си, докато някой от вас е замесен. В тази къща влизат само кръвопийци, философи и шпиони. Което означава, че всеки може да ни предаде. Бъруик може и да ви се струва далеч, но паниката се разпространява.

Погледът на Матю беше леден, но поне ме слушаше.

— Ако си поръчаш вещица, тя ще дойде. Матю Ройдън винаги постига каквото иска. Но вместо помощ, ще получим още едно представление като на вдовицата Бийтън. Не това ми трябва.

— А още по-малко ти трябва помощта на Хабърд — каза кисело Хенкок.

— Нямаме много време — напомних на Матю. Хабърд не знаеше, че бебето е на Матю, а Хенкок и Галоуглас все още не бяха доловили промяната в миризмата ми. Но събитията от тази вечер ни бяха накарали да осъзнаем колко рисковано е положението ни.

— Добре, Даяна. Ще оставим вещиците на теб. Но никакви лъжи — реши Матю — и никакви тайни. Един от хората в тази стая ще трябва да знае къде си във всеки един момент.

— Матю, не можеш... — възрази Уолтър.

— Доверявам се на преценката на жена си — заяви твърдо съпругът ми.

— Така казва и Филип за баба — промърмори Галоуглас под нос. — Точно преди да се изсипе адът на земята.

---

[1] Сър Джордж Рипли (1415–1490) е английски алхимик. — Б.пр. ↑

[2] Библиотеката на „Йейл“ за редки книги и ръкописи е подарък за университета от семейство Байнек. Открита е през 1963 година. — Б.пр. ↑

[3] Левит, 19:17. — Б.пр. ↑

19.

— Ако адът изглежда така — каза тихо Матю в седмицата след срещата ни с Хабърд, — Галоуглас ще бъде горчиво разочарован.

И наистина, имаше много малко огън и жупел около четиринайсетгодишната вещица, която стоеше пред нас в салона.

— Шшшт — прекъснах го, защото знаех колко са чувствителни децата на тази възраст. — Отец Хабърд обясни ли ти защо си тук, Ани?

— Да, госпожо — отвърна тъжно момичето. Беше трудно да се определи дали бледността на кожата ѝ бе естествена за нея, или бе някаква комбинация от страх и недохранване. — За да ви служа и да ви придружавам из града по работа.

— Не, уговорката ни не беше такава — обади се нетърпеливо Матю и ботушът му се стовари тежко върху дървения под. Ани трепна. — Имаш ли някакви способности и познания, или Хабърд си прави шега с нас?

— Имам известни способности — заекна Ани. Светлите ѝ сини очи контрастираха на бледността ѝ. — Но имам нужда от дом и отец Хабърд каза...

— О, мога да си представя какво ти е казал отец Хабърд — изсумтя презрително Матю. Но в погледа, който му хвърлих, имаше такова силно предупреждение, че той премигна и млъкна.

— Дай ѝ възможност да обясни — срязах го, преди да се усмихна окуражително на момичето. — Продължавай, Ани.

— Освен да ви служа, отец Хабърд каза, че трябва да ви заведа при леля си, когато тя се върне в Лондон. Тя в момента помага при раждане и отказва да си тръгне, докато жената има нужда от нея.

— Значи леля ти е акушерка и вещица? — попитах мило аз.

— Да, госпожо. Добра акушерка и много способна вещица — отвърна гордо Ани и изправи гръб. Тогава изпод полата ѝ се показаха кльощавите ѝ глезени. Андрю Хабърд обличаше синовете си в топли и хубави дрехи, но дъщерите му не получаваха толкова много грижи. Потиснах раздразнението си. Щеше да се наложи Франсоаз пак да се развърти с иглата.

— И как стана част от семейството на отец Хабърд?

— Майка не беше праведна жена — промълви Ани и се уви поплътно в тънкото си наметало. — Отец Хабърд ме намери в криптата на църквата „Света Ана“ край портата Олдъргейт, а майка ми лежеше мъртва до мен. Леля ми скоро се бе омъжила и не след дълго си роди свои бебета. Бях на шест години тогава. Съпругът ѝ не искаше да ме гледат заедно с неговите синове, защото се боеше, че ще ги покваря с греховността си.

Значи Ани, която вече бе девойка, бе прекарала с Хабърд половината си живот. Мисълта ме смрази, а и изобщо не разбирах как шестгодишно дете ще може да поквари някого, но историята обясняваше както ужасния ѝ вид, така и странното име на момичето: Ани Крипта.

— Докато Франсоаз ти приготви нещо за ядене, ще ти покажа къде ще спиш. — Тази сутрин се бях качила до третия етаж, за да огледам малкото легло, трикракото столче и вехтата ракла, в която вещицата щеше да държи вещите си. — Ще ти помогна да си занесеш багажа.

— Госпожо? — ахна Ани объркана.

— Тя няма багаж — обади се Франсоаз и хвърли неодобрителен поглед към най-новия член на домакинството ни.

— Няма значение. Скоро ще има. — Усмихнах се на Ани, която изглеждаше несигурна.

През уикенда с Франсоаз се погрижихме Ани да светне от чистота, да бъде облечена и обува както подобава и да научи достатъчно елементарна аритметика, за да може да ми прави покупки. За проверка я пратих до близката аптека да ми купи пера за едно пени и фунт восък за запечатване на писма. (Филип беше прав: Матю хабеше канцеларски материали с притеснителна скорост.) Тя се върна с точното ресто.

— Той искаше цял шилинг! — оплака се Ани. — Този восък не става дори за свещи, нали?

Пиер се привърза към момичето и търсеше всякакви начини да зърне сладката ѝ свенлива усмивка. Научи я да играе на котешка люлка и сам пожела да се разходи заедно с нея в неделя, когато Матю направи недвусмислен намек, че иска двамата да останем сами за няколко часа.

— Нали той няма... да се възползва от нея? — попитах Матю, докато той разкопчаваше любимата ми дреха: момчешки елек от фина черна вълна. Носех го заедно с пола и фуста, когато си бяхме у дома.

— Пиер? Мили боже, не. — Матю изглеждаше развеселен.

— Въпросът е уместен. Мери Сидни не е била много по-голяма, когато са я омъжили за този, който е предложил най-много.

— И аз ти дадох правдив отговор. Пиер не спи с малки момичета. — Ръцете му замръзнаха, когато разкопча и последното копче. — Каква приятна изненада. Не носиш корсет.

— Неудобен е, а и бебето е виновно.

Той махна елека от тялото ми с одобрително сумтене.

— И няма да позволи на други мъже да я тормозят?

— Този разговор не може ли да почака? — попита Матю с явно раздражение. — В такъв студ няма да се разхождат дълго.

— Много си нетърпелив в спалнята — отбелязах и пъхнах ръце в отвора на ризата му.

— Нима? — Матю изви аристократичните си вежди с престорено учудване. — А пък аз си мислех, че проблемът е в достойното ми за възхищение въздържание.

През следващите часове се постара да ми покаже колко безгранично може да бъде търпението му в празна къща в неделя. Когато всички се върнаха, и двамата бяхме приятно изтощени и в доста по-добро настроение.

Ала в понеделник всичко се върна към обичайното си състояние. Матю стана разсеян и раздражителен веднага щом пристигна първото писмо призори и изпрати извинения на графиня Пембрук, когато установи, че многото му професионални ангажменти няма да му позволят да ме придружи на обяд у тях.

Мери не беше никак изненадана, докато ме слушаше как обяснявам причината за отсъствието на Матю, премигна срещу Ани като леко заинтригувана сова и я прати в кухнята под грижите на Джоан. Хапнахме вкусна храна и докато ядяхме, Мери разказа подробности за личния живот на всички във и около Блекфрайърс. След обяда се оттеглихме в лабораторията ѝ с Джоан и Ани, които ни асистираха.

— Как е съпругът ти, Даяна? — попита графинята, докато запрыташе ръкави, забила поглед в книгата пред себе си.

— В добро здраве е — отвърнах. Бях научила, че това е елизабетинският еквивалент на „добре“.

— Новина, която се радвам да чуя. — Мери се обърна и разбърка вещество, което изглеждаше вредно и миришеше дори още по-лошо. — Боя се, че много неща зависят от това. Кралицата разчита на него повече отколкото на който и да е друг мъж в кралството, с изключение на лорд Бъргли.

— Ще ми се аз да можех повече да разчитам на доброто му настроение. Матю е много променлив напоследък. В един миг е обсебващ, в следващия не ми обръща внимание, а след това направо ме третира като част от пейзажа.

— Мъжете се държат така с всичко, което притежават. — Тя взе кана с вода.

— Не съм му собственост — казах с равен глас.

— Това, което ние с теб знаем, няма нищо общо с разпоредбите на закона, а пък начинът, по който Матю се чувства, е съвсем отделно нещо.

— Не бива да е така — отвърнах бързо, готова да споря. Мери ме накара да млъкна с мила примирена усмивка.

— На нас с теб ни е по-лесно със съпрузите ни, отколкото на другите жени, Даяна. Имаме книгите си и свободно време, в което да се отдадем на интересите си, слава на бога. Повечето нямат подобна свобода. — Мери разбърка колбата за последно и изсипа съдържанието ѝ в друг стъклен съд.

Замислих се за Ани: майка ѝ умряла в мазето на църква, леля ѝ не можела да се грижи за нея заради предразсъдъците на съпруга си, животът ѝ е предложил малко утеха и надежда.

— Учиш ли прислужниците си да четат?

— Естествено — отвърна веднага Мери. — А също и да пишат и да смятат. С тези умения по-лесно ще си намерят добри съпрузи, които могат да печелят пари, а не само да ги харчат. — Тя махна на Джоан, която ѝ помогна да преместят чупливия стъклен съд, пълен с химикали, до огъня.

— Тогава и Ани трябва да се научи — казах и кимнах към момичето. То се криеше в сенките, приличаше на призрак с бледото си лице и сребристоруса коса. Образованието щеше да повиши

увереността ѝ. Определено бе станала по-наперена след спора си с мосю Дьо Лон за цената на восъка.

— След време ще ти благодари — увери ме Мери. Лицето ѝ беше сериозно. — Ние, жените, не притежаваме абсолютно нищо, освен лъжите в главите си. Добродетелта ни първо принадлежи на бащите ни, след това на съпрузите ни. Посвещаваме се на семейството си. Ако Ани владее думите и има идеи, винаги ще притежава нещо, което е само нейно.

— Защо не си мъж, Мери — поклатих глава. Графиня Пембрук можеше да сложи в джоба си повечето хора, независимо от пола им.

— Ако бях мъж, щях да ръководя имението си, да гостувам на Нейно Величество в двореца като Хенри или да върша работа като Матю. А тъй като не съм, мога да съм тук, в лабораторията си с теб. В крайна сметка оставам с убеждението, че ние сме по-добре, макар понякога да ни слагат на пиедестал или да ни бъркат с кухненски стол. — Кръглите очи на Мери проблеснаха дяволито.

— Може и да си права — засмях се аз.

— Ако някога си била в двореца, изобщо няма да се усъмниш в това. Ела — повика ме Мери и се върна към експеримента си. — Сега ще чакаме първичната материя да се нагрее. Ако сме се справили добре, трябва да се получи философски камък. Да прегледаме следващите стъпки от процеса и да се надяваме, че опитът ни ще успее.

Винаги губех представа за време, когато около мен имаше алхимични ръкописи, затова бях като замаяна, когато вдигнах глава и видях Матю и Хенри да влизат в лабораторията. С Мери бяхме потънали в разговор за изображенията в една колекция от алхимични трудове, известни като „*Pretiosa Margarita Novella*“ — „Безценната нова перла“. Наистина ли вече беше късен следобед?

— Не може да е станало време да си тръгвам. Не още — протестирах аз. — Мери има един ръкопис...

— Матю познава книгата, защото брат му ми я даде. Ала след като вече има образована съпруга, може би съжалява — подхвърли Мери през смях. — В зимната градина ни чакат закуски и напитки.

— Много мило от твоя страна, Мери — каза Матю и ме целуна по бузата за поздрав. — Очевидно вие двете още не сте стигнали до етапа с оцета. Миришете на сулфат и магнезиев окис.

Оставих неохотно книгата и се измих, докато Мери довършваше записките си за днешната работа. Когато се настанихме в зимната градина, Хенри вече не можеше да сдържа вълнението си.

— Време ли е вече? — попита той графинята и се размърда на стола си.

— Обичаш да даваш подаръци също като младия Уилям — засмя се тя. — С Хенри сме приготвили подарък за вас за новата година и за сватбата ви.

А ние не бяхме донесли нищо за тях. Погледнах Матю с неудобство.

— Желая ти късмет, Даяна, ако смяташ да се състезаваш с Мери и Хенри в подаръците — каза той тъжно.

— Глупости — махна с ръка Мери. — Матю спаси живота на брат ми Филип и имението на Хенри. Никакви подаръци не могат да се отплатят за това. Не ни разваляйте удоволствието с подобни приказки. По традиция на младоженците се дават подаръци, а е и Нова година. Какво подари на кралицата, Матю?

— След като тя прати на горкия крал Джеймс още един часовник, за да му припомни да прекарва кротко времето, аз реших да ѝ подаря кристален пясъчен часовник. Мислех, че ще е добро напомняне за относителната ѝ смъртност.

Хенри го погледна с ужас.

— Не, не си го направил!

— Мислех си го в миг на гняв — призна Матю. — Подарих ѝ бокал, разбира се, като всички останали.

— Не забравяй нашия подарък, Хенри — напомни Мери, която вече бе станала нетърпелива колкото него.

Хенри извади кадифена торбичка и ми я подаде. Аз си поиграх с връзките ѝ и най-накрая извадих от нея тежък медальон на също така масивна верижка. Лицевата му страна беше филигранно изработена, обсипана с рубини и диаманти и на нея беше изобразена луната на Матю със звезда в средата. Обърнах го и ахнах пред изящния седеф и цветята и виещите се лози по него. Отворих го внимателно и срещу мен се появи портрет на Матю.

— Господин Хилард направи първоначалните скици, докато беше тук. По празниците е толкова зает, че се наложи помощникът му Айзък да помогне с изрисуването — обясни Мери.

Стиснах миниатюрата в ръката си и я залюлях. Матю бе нарисован така, както изглеждаше у дома, когато работеше до късно вечер в кабинета си до спалнята. Ризата му бе отворена на шията и поръбена с дантела, срещаше погледа на гледащия с вдигната дясна вежда в познатата комбинация от сериозност и ирония. Черната му коса бе отметната назад, но в обичайния си безпорядък, а дългите пръсти на лявата му ръка държаха медальон. Това беше изненадващо правдив и еротичен за времето си портрет.

— Харесва ли ти? — попита Хенри.

— Обожавам го — промълвих, неспособна да откъсна поглед от новото си съкровище.

— Айзък е доста по-... дързък в композициите си от своя учител, но когато му казах, че е сватбен подарък, той ме убеди, че подобен медальон ще си остане специалната тайна на съпругата и би могъл да разкрива по-личен, а не толкова публичен образ на мъжа ѝ. — Мери погледна през рамото ми. — Приликата е поразителна, но ми се ще господин Хилард да се научи по-добре да рисува човешката брадичка.

— Идеален е, ще го нося винаги.

— А това е за теб — каза Хенри и подаде на Матю същата торбичка. — Хилард сметна, че може да го покажеш на някого или да го носиш в двореца, затова е някак си по-... въъ... предпазлив.

— Това да не е медальонът, който Матю държи в моята миниатюра? — попитах и посочих характерния млечен камък в простата златна рамка.

— Така мисля — каза тихо той. — Това лунен камък ли е, Хенри?

— И то много древен — изтъкна гордо Хенри. — Беше сред моите вещи и исках да ти го дам. Виж, има изображение на богинята Диана.

Миниатюрата вътре беше по-прилична, но въпреки това поразително неофициална. Бях облечена в червеникавокафявата рокля с гарнитура от черно кадифе. Лицето ми бе обградено от нежна яка, която не покриваше блестящите перли на шията ми. И точно прическата даваше да се разбере, че това е интимен подарък, подходящ за новия ми съпруг. Косата ми се спускаше по раменете и гърба ми като див водопад от червеникавозлатисти къдрици.

— Синият фон подчертава очите на Даяна. А във формата на устните ѝ има голяма прилика. — Матю също бе очарован от подаръка си.

— Поръчах им поставка — каза Мери и даде знак на Джоан, — за да ги държите в нея, когато не ги носите. — Беше плитка кутия с две овални ниши, облицовани с черно кадифе. Двата медальона прилягаха идеално в тях и така приличаха на два портрета.

— Много мило от страна на Мери и Хенри да ни направят тези подаръци — сподели Матю по-късно, когато се прибрахме в „Еленът и короната“. Прегърна ме изотзад и сплете пръсти на корема ми. — Дори нямах време да те снимам. Не съм си представял, че първият твой портрет, който ще притежавам, ще е дело на Никълъс Хилард.

— Портретите са прекрасни — отвърнах и покрих ръцете му с моите.

— Но?... — Матю се отдръпна и наклони глава.

— Миниатюрите на Никълъс Хилард са много търсени, Матю. Тези няма да изчезнат заедно с нас. И са толкова великолепни, че няма да понеса да ги унищожим, преди да тръгнем. — Времето беше като моята яка. Първоначално е гладко парче стегнато изтъкан плат. След това го завъртат, режат и прегъват. — Не спираме да се докосваме до миналото по начини, които задължително ще оставят следа в настоящето.

— Може би точно това трябва да направим — предположи Матю. — Може би бъдещето зависи от това.

— Не виждам как.

— Сега не. Но е възможно един ден да погледнем назад и да открием, че тези миниатюри са променили нещо много важно. — Той се усмихна.

— Представи си какво ще стане, ако намерим Ашмол 782. — Вдигнах очи към него. Пъстрите алхимични книги на Мери върнаха в мислите ни мистериозния том и нашата отчаяна гонитба след него.

— Джордж не може да го открие в Оксфорд, но трябва да е някъде в Англия. Ашмол е придобил нашия ръкопис от някого. Вместо да търсим книгата, по-добре да потърсим човека, който му я е продал.

— В тези времена има голямо движение на ръкописи. Ашмол 782 може да е навсякъде.

— Или пък точно под носа ни — настоях аз.

— Може и да си права — съгласи се Матю. Но виждах, че мислите му бяха заети с по-непосредствени тревоги от изплъзващия се том. — Ще пратя Джордж да разпита търговците на книги.

Но всички умувания за Ашмол 782 се изпариха от главите ни на следващата сутрин, когато пристигна бележка от видната акушерка, лелята на Ани. Беше се върнала в Лондон.

— Вещицата не би дошла в дома на известен кръвопиец и шпионин — каза Матю, след като прочете за безпокойствата ѝ. — Съпругът ѝ е против, страхува се, че това ще съсипе репутацията му. Ние трябва да ходим при нея на Гарлик Хил, до църквата „Сейнт Джеймс“. — Когато аз не реагирах, Матю се намръщи и продължи: — В другия край на града е, на една ръка разстояние от бърлогата на Андрю Хабърд.

— Ти си вампир — припомних му. — Тя е вещица. Не бива да се смесваме. Съпругът ѝ е прав да е предпазлив.

Матю настоя да ни придружи с Ани през града. Кварталът около църквата „Сейнт Джеймс“ бе значително по-проспериращ от Блекфрайърс, с широки и добре поддържани улици, големи къщи, оживени магазини и подреден църковен двор. Ани ни заведе до алея срещу църквата. Макар и тъмна, тя бе чиста и спретната.

— Тук е, господин Ройдън — съобщи момичето. Насочи вниманието на Матю към табела с мелница на нея, а след това се втурна заедно с Пиер напред, за да предупреди домочадието, че пристигаме.

— Няма нужда да оставаш — казах на Матю. Посещението беше достатъчно изнервящо и без той да се върти наоколо и да гледа подозрително.

— Никъде няма да ходя — отвърна той мрачно.

На вратата ни посрещна жена с кръгло лице, чип нос, деликатна брадичка, гъста кестенява коса и кафяви очи. Изражението ѝ бе спокойно, макар очите ѝ да се стрелкаха раздражено. Тя спря Пиер на място. Само Ани бе допусната в къщата. Момичето наблюдаваше смутено от прага.

Аз също спрях на място и зяпнах от изненада. Лелята на Ани беше копие на Софи Норман, младата демонка, на която помахавме за довиждане в къщата на семейство Бишъп в Мадисън.

— Dieu — промърмори Матю и ме погледна удивен.

— Леля ми Сюзана Норман — прошепна Ани. Реакцията ни я бе притеснила. — Тя казва...

— Сюзана Норман? — повторих аз, неспособна да откъсна очи от лицето ѝ. Името ѝ бе същото като на Софи, не можеше да е съвпадение.

— Както вече племенницата ми каза. Май сте извън своята стихия, господин Ройдън — заяви госпожа Норман. — И не сте добре дошъл тук, кръвопиецо.

— Госпожо Норман — поздрави я Матю с поклон.

— Получихте ли писмото ми? Съпругът ми не иска да има нищо общо с вас. — Две момчета изскочиха през вратата. — Джефри! Джон!

— Това той ли е? — попита по-големият. Разгледа Матю с интерес, след това насочи вниманието си към мен. Детето имаше магически способности. Макар да бе още много малко, недисциплинираната му сила вече наелектризираше въздуха около него.

— Използвай дарбата, която Бог ти е дал, Джефри, и не задавай излишни въпроси. — Вещицата ме огледа изпитателно. — Наистина сте наострили ушите на отец Хабърд. Много добре, заповядайте. — Когато понечихме да влезем, Сюзана вдигна ръка. — Не и вие, кръвопиецо. Имам работа с жена ви. В „Златната гъска“ има прилично вино, ако сте решили да се навъртате наоколо. Но за всички ще е по-добре, ако оставите вашия човек да изпрати госпожа Ройдън до вкъщи.

— Благодаря за съвета, госпожо. Сигурен съм, че ще намеря нещо задоволително в странноприемницата. Пиер ще чака в двора. Студът не му пречи. — И Матю се усмихна с вълча усмивка.

Сюзана изглеждаше кисела, но се завъртя изящно.

— Идвай тук, Джефри — извика тя през рамо. Джефри подбра по-малкия си брат, хвърли един последен заинтригуван поглед към Матю и тръгна. — Когато сте готова, госпожо Ройдън.

— Не мога да повярвам — прошепнах аз, когато семейство Норман се изгубиха от погледа ми. — Трябва да е прапрабаба на Софи.

— Софи трябва да е потомка или на Джефри, или на Джон. — Матю поглади замислено брадичката си. — Едно от тези момчета е липсващото звено в нашата верига, която води през Кит и сребърната шахматна фигурка към семейство Норман и Северна Каролина.

— Бъдещето наистина само се грижи за себе си — изтъкнах.

— Винаги съм вярвал, че е така. А колкото до настоящето, Пиер ще е пред къщата, аз също ще съм наблизно. — Тънките бръчици около очите му се задълбочиха. Не искаше да се отделя на повече от педя от мен и в най-добрите времена.

— Не съм сигурна колко ще се забавя — казах и стиснах ръката му.

— Няма значение — увери ме Матю и леко ме целуна. — Стой колкото трябва.

Вътре Ани припряно взе наметалото ми, върна се при огъня и се приведе над нещо в огнището.

— Внимавай, Ани — предупреди Сюзана притеснено. Ани внимателно вдигна плитка тенджера от металната поставка над жарта. — Дъщерята на вдовицата Хакет иска тази отвара, за да ѝ помогне да заспи, а съставките са скъпи.

— Не мога да я разгадая, мамо — обади се Джефри, взрян в мен. Очите му бяха обезпокояващо умни за толкова малко дете.

— Нито пък аз, момчето ми, нито пък аз. Сигурно точно затова е тук. Заведи брат си в другата стая. И пазете тишина. Баща ви спи и така трябва да си остане.

— Да, мамо. — Джефри взе два дървени войника и корабче от масата. — Този път ще те оставя ти да си Уолтър Рали и да спечелиш битката — обеща той на брат си.

В тишината, която настъпи, Сюзана и Ани се взираха в мен. Слабите магически пулсации на Ани вече ми бяха познати. Но не бях подготвена за силния заряд, който Сюзана насочи към мен. Третото ми око се отвори. Най-накрая някой събуди вещерското ми любопитство.

— Колко неловко — промълвих и извърнах глава, за да се скрия от пронизващия поглед на Сюзана.

— Навярно — каза тя спокойно. — Защо ви трябва помощта ми, госпожо?

— Омагьосана съм. Не е каквото си мислите — добавих, когато Ани отскочи назад. — И двамата ми родители бяха магьосници, но никой от тях не е проумял същността на способностите ми. Не са искали да пострадам, затова са ме омагьосали. Ала тази магия отслабва и ми се случват странни неща.

— Какви? — попита Сюзана и посочи на Ани един стол.

— Призовавала съм вещерска вода няколко пъти, макар не наскоро. Понякога виждам цветове около хората, но невинаги. Докоснах една дюля и тя се спаружи. — Внимавах да не спомена живописните ми магически пристъпи. Нито странните сини и кехлибарени нишки в ъглите, както и изчезването на букви от книгите на Матю и бягството на животните от обувките на Мери Сидни.

— Кой от родителите ви е владеел водната магия? — попита Сюзана, като се опитваше да намери някаква логика в историята ми.

— Не знам — признах си. — Умряха, когато бях много малка.

— Тогава може би ви бива за вещица. Макар че мнозина желаят да владеят суровите магии на водата и огъня, те рядко се срещат — каза Сюзана с нотка съжаление. Леля ми Сара вярваше, че вещиците, които разчитат на магии със стихии, са дилетанти. Сюзана пък бе склонна да смята, че заклинанията са по-нисша форма на магическо познание. Потиснах една въздишка, предизвикана от тези странни предразсъдъци. Нали всички сме все вещици?

— Леля ми не успя да ме научи на много заклинания. Понякога мога да запаля свещ. Способна съм да карам предмети да идват при мен.

— Но вие сте голяма жена! — отбеляза Сюзана с ръце на кръста. — Дори Ани има повече умения от вас, а е само на четиринайсет. Можете ли да правите любовни еликсири от растения?

— Не. — Сара искаше да ме научи да приготвям отвари, но аз отказах.

— Лечителка ли сте?

— Не. — Започвах да разбирам уплашеното изражение на Ани. Сюзана въздъхна.

— Не знам защо Андрю Хабърд е поискал моята помощ. Имам си достатъчно работа с пациентите, нестабилния ми съпруг и двамата ми малки синове. — Взе една пукната купа от полицата и кафяво яйце от поставка до прозореца. Сложи ги на масата пред мен и дръпна един стол. — Седнете и си затиснете ръцете под краката.

Озадачена, направих каквото поиска.

— С Ани отиваме до дома на вдовицата Хакет. Докато ни няма, ще трябва да извадите съдържанието на яйцето в купата, без да използвате ръцете си. За целта трябва две магии: за движение и за

отваряне. Синът ми Джон е на осем и вече може да го прави, без да се замисля.

— Но...

— Ако яйцето не е в купата, когато се върна, никой не може да ви помогне, госпожо Ройдън. Родителите ви може би са били прави да ви омагьосат, ако способностите ви са толкова слаби, че да не можете да счупите едно яйце.

Ани ме погледна извинително, докато взимаше тенджерата. Сюзана захлупи съда.

— Хайде, Ани.

Седях сама във всекидневната на семейство Норман и се съсредоточавах върху яйцето и купата.

— Ама че кошмар — прошепнах, надявайки се, че момчетата са прекалено далеч, за да ме чуят.

Поех дълбоко дъх и мобилизирах енергията си. Знаех думите и на двете заклинания и исках да преместя яйцето, ужасно много го исках. То подскочи на масата веднъж и се укроти. Повторих тихо заклинанието. Отново и отново.

След няколко минути единственият резултат от усилията ми беше потта по челото ми. Трябваше само да вдигна яйцето и да го счупя. А се бях провалила.

— Съжалявам — промърморих на плоския си корем. — С известен късмет ще се метнеш на баща си. — Стомахът ми се преобърна. Нервите и бързо променящите се хормони се отразяваха тежко върху храносмилането ми.

Дали кокошките имаха сутрешно гадене? Наклоних глава и погледнах към яйцето. Семейство Норман бяха лишили някоя нещастна кокошка от неизлюпеното ѝ пиленце. Гаденето ми стана по-силно. Може би трябва да си помисля дали да не стана вегетарианка, поне по време на бременността.

Но може би вътре изобщо нямаше пиленце, успокоих се аз. Не всяко яйце беше оплодено. Третото ми око надникна под черупката през гъстия слой на белтъка. По жълтъка имаше тънки червени нишки, следи от живот.

— Оплодено е — казах с въздишка. Размърдах се върху ръцете си. Ем и Сара гледаха известно време кокошки. На яйцата им трябваша само три седмици мътене, за да се излюпят. Три седмици топлина и

грижи и ето ти го пиленцето. Не ми се струваше честно аз да чакам с месеци, преди нашето дете да види бял свят.

Грижи и топлина. Колко прости неща, а от тях се раждаше живот. Какво бе казал Матю? Всичко, от което децата се нуждаят, е любов, възрастен, който да поеме отговорността за тях, и меко легло. Същото се отнасяше и за пиленцата. Представих си какво е в топлите пера на майката кокошка, на сигурно място, далеч от удари и наранявания. Дали и нашето дете се чувстваше така, докато плуваше в дълбините на утробата ми? Ако не, имаше ли магия за това? Някоя, изтъкана от отговорност, която щеше да обвие бебето в грижи, топлина и любов, като същевременно е достатъчно нежна, за да му даде и сигурност, и свобода?

— Това е истинското ми желание — прошепнах.

Чу се писукане.

Огледах се. В много домове пилетата кълвяха около камината.

Ново писукане. Идваше от яйцето на масата. То се счупи и от него се показва човка. Уплашени черни очички премигнаха към мен от влажната перушинеста глава.

Някой зад гърба ми ахна. Обърнах се. Ръката на Ани бе на устата ѝ. Момичето се взираше в пиленцето на масата.

— Лельо Сюзана — повика Ани и отпусна ръка. — Това... — Млъкна и посочи мълчаливо към мен.

— Да. Това е сиянието, останало от новата магия на госпожа Ройдън. Върви. Доведи баба Алсъп. — Сюзана обърна племенницата си и я побутна към вратата.

— Не можах да счупя яйцето в купата, госпожо Норман — извиних се аз. — Магиите не проработиха.

Все още влажното пиленце изписука възмутено много пъти в знак на протест.

— Не проработиха? Започвам да си мисля, че нямаш никаква представа какво е да си вещица — каза смаяната Сюзана.

Вече вярвах, че е права.

20.

Тишината в офисите на „Сотбис“ на улица „Бонд“ изглеждаше тревожна на Фийби тази вторнишка вечер. Макар да работеше в лондонската аукционна къща вече две седмици, все още не бе свикнала със сградата. Всеки звук я караше да подскача — бръмченето на лампите на тавана, гардът, който опитваше дръжките на вратите, за да е сигурен, че са заключени, долитащият от далечината записан смях по телевизията.

Като най-младша в своя отдел, на Фийби се падна честта да изчака зад заключената врата пристигането на д-р Уитмор. Шефката ѝ Силвия бе непреклонна, че някой трябва да се види с него след работно време. Фийби подозираше, че тази молба е съвсем необичайна, но беше прекалено нова, затова не направи нищо друго, освен немощно да възрази.

— Разбира се, че ще останеш. Той ще дойде в седем часа — каза спокойно Силвия, докато попипваше наниза си от перли и вземаше билетите си за балет от бюрото. — Няма къде другаде да ходиш, нали?

Силвия беше права. Нямаше къде другаде да ходи.

— Но кой е той? — попита Фийби. Беше напълно законен въпрос, ала Силвия я изгледа обидено.

— Той е от Оксфорд и е много важен клиент на фирмата. Това е всичко, което трябва да знаеш — отвърна Силвия. — В „Сотбис“ се цени конфиденциалността, и да не си изпуснала част от обучението си?

Затова Фийби все още бе на бюрото си. Изчака доста след седем, в колкото ѝ бяха обещали, че ще дойде клиентът. За да убие времето, ровеше в картотеката, за да открие повече информация за този човек. Не обичаше да се среща с хора, без да не знае колкото е възможно повече за тях. Силвия може и да си мислеше, че ѝ стигат само името и бегла представа за значимостта му, но Фийби бе на друго мнение. Майка ѝ я беше научила какво безценно оръжие може да е личната информация за гостите на коктейли и официални вечери. Само че Фийби не успя да намери никой на име Уитмор в архивите на

„Сотбис“, а номерът на този клиент водеше към картичка в заключен шкаф, на която пишеше „семейство Дьо Клермон, обърнете се към президента“.

В девет без пет чу говор от другата страна на вратата. Гласът на мъжа беше дрезгав, но същевременно странно музикален.

— За трети път ме пращаш за зелен хайвер, Изабо. Моля те, не забравяй, че си имам и друга работа. Прати Ален следващия път. — Последва кратка пауза. — Да не мислиш, че аз не съм зает? Ще ти се обадя, след като се видя с тях. — Мъжът изруга под нос. — Кажи на интуицията си да си почине малко, за бога.

Мъжът говореше някак странно — наполовина като американец и наполовина като британец. Размитият му акцент предполагаше, че знае повече от два езика. Бащата на Фийби бе служил в кралската дипломация и неговият говор бе също така неуточнен, сякаш идваше отвсякъде и отникъде.

На звънеца се позвъни, още един пронизителен звук, който я накара да подскочи, въпреки че го очакваше. Отблъсна стола от бюрото си и тръгна през стаята. Беше с черните си обувки на високи токчета, които ѝ струваха цяло състояние, но я правеха да изглежда по-висока и — както ѝ се струваше — по-достоплепа. Този номер бе научила от Силвия на интервюто си за работа, на което дойде с равни обувки. След това се закле никога повече да не изглежда като „очарователна миньонка“.

Погледна през шпионката и видя гладко чело, рошава руса коса и яносини очи. Това трябваше да е д-р Уитмор.

Внезапното почукване на вратата я стресна. Който и да беше този човек, нямаше никакви обноси. Раздразнена, Фийби натисна копчето на домофона.

— Да? — каза нервно.

— Аз съм Маркърс Уитмор, идвам на среща с госпожица Торп.

Фийби погледна пак през ключалката. Невъзможно. Толкова млад мъж не можеше да получи вниманието на Силвия.

— Ще ми покажете ли някакви документи за самоличност? — попита тя отривисто.

— Къде е Силвия? — поинтересува се той и присви сините си очи.

— На балет. „Копелия“, доколкото знам. — Билетите на Силвия бяха на най-добрите места в залата, а разточителството бе осчетоводено като служебен разход. Мъжът от другата страна на вратата залепи със замах личната си карта на шпионката. Фийби се отдръпна. — Бихте ли я отдалечили? Не мога да видя нищо. — Картата се помести на десетина сантиметра от вратата.

— Моля ви се, госпожице...?

— Тейлър.

— Госпожице Тейлър, много бързам. — Картата изчезна и на нейно място се появи пак ясните му сини очи. Фийби отново се отдръпна изненадана, но не и преди да прочете от картата името и връзката му с научноизследователски проект в „Оксфорд“.

Наистина беше д-р Уитмор. Каква работа можеше да има учен със „Сотбис“? Фийби натисна копчето за отключване на вратата.

Веднага щом чу щракването, Уитмор натисна дръжката и влезе. Беше облечен като за клуб в Сохо, с черни джинси, сива тениска на U2, а на краката му имаше екстравагантни маркови кецове (също сиви). От врата му на кожена връвчица висяха амулети със съмнителен произход и почти без никаква стойност. Фийби подръпна края на безупречно чистата си бяла риза и го погледна с раздражение.

— Благодаря — каза Уитмор и застана до нея по-близо, отколкото бе прието. — Силвия е оставила пакет за мен.

— Моля седнете, д-р Уитмор. — И тя посочи към стол пред бюрото ѝ.

Сините очи на Уитмор се преместиха от стола към нея.

— Налага ли се? Няма да отнеме много време. Тук съм само да потвърдя, че на баба ми не ѝ се привиждат призраци.

— Моля? — Фийби се отмести малко към бюрото си. Под плота, точно до чекмеджето имаше паникбутон. Ако този мъж продължи да се държи неприлично, щеше да го натисне.

— Пакетът. — Уитмор не откъсваше поглед от нея. В очите му имаше искрица интерес. Фийби я долови и скръсти ръце в опит да го отблъсне. Той посочи към опакованата кутия на бюрото, без да я поглежда. — Предполагам, че е това.

— Моля ви, седнете, д-р Уитмор. Отдавна е затворено, уморена съм и има доста документи за попълване, преди да ви позволя да разгледате това, което Силвия ви е оставила. — Фийби вдигна ръка и

разтри тила си. Вратът я заболя да вдига глава към него. Ноздрите на Уитмор потрепнаха и клепачите му се спуснаха надолу. Фийби забеляза, че миглите му са по-тъмни от русата му коса и са дълги и гъсти като нейните. Всяка жена би убила за такива мигли.

— Наистина мисля, че е най-добре да ми дадете кутията и да ме оставите да си тръгна, госпожице Тейлър. — Дрезгавият му глас придоби твърдост и думите прозвучаха като предупреждение, макар Фийби да не разбираше защо. Какво щеше да направи? Да открадне кутията? Пак помисли дали да не натисне паникбутон, но се отказа. Силвия щеше да побеснее, ако обиди клиент, като повика охраната.

Затова тя отстъпи към бюрото си, взе лист и химикал, върна се и ги пъхна пред лицето на посетителя.

— Добре. Нямам нищо против да го направим и прави, щом така предпочитате, д-р Уитмор, макар да е доста по-неудобно.

— Това е най-доброто предложение, което съм получавал напоследък. — Устата на Уитмор потрепна. — Но ако ще го караме по правилата на Хойл^[1], мисля, че трябва да ме наричате Маркърс.

— Хойл? — Фийби се изчерви и се изправи в цял ръст. Уитмор не я взимаше на сериозно. — Не мисля, че имаме такъв служител.

— Надявам се, че не. — Той надраска подписа си. — Едмънд Хойл е мъртъв от 1769 година.

— Сравнително нова съм в „Сотбис“. Ще трябва да ми простите, че не схванах шегата. — Фийби изсумтя. Пак се бе отдалечила прекалено от скрития бутон под бюрото и не можеше да го достигне. Уитмор навярно не беше крадец, но започваше да й прилича на луд.

— Ето химикалката ви — каза учтиво Маркърс — и формуляра. Видяхте ли? — Той се наведе към нея. — Направих каквото поискахте от мен. Наистина съм много възпитан. Баща ми се погрижи за това.

Докато Фийби взимаше химикалката и листа от него, пръстите й докоснаха дланта му. Студенината му я накара да потръпне. Забеляза, че на малкия му пръст имаше тежък пръстен с герб. Изглеждаше като от Средновековието, но пък никой не би се разхождал из Лондон с такова рядко и ценно бижу на ръката си. Сигурно е фалшификат, макар и добър.

Върна се на бюрото си и разгледа формуляра. Всичко изглеждаше наред и ако този човек се окажеше престъпник, което нямаше да я изненада никак, поне тя нямаше да носи вина за

нарушаване на правилата. Фийби вдигна капака на кутията, готова да я предаде на д-р Уитмор, за да я разгледа. Надяваше се след това да може да се прибере.

— О! — Гласът ѝ бе пълен с изненада. Бе очаквала да види разкошна диамантена огърлица или викторианско бижу с изумруди и филигранен златен обков, нещо, което би се харесало на собствената ѝ баба.

Но вместо това в кутията имаше две овални миниатюри, поставени в ниши, изработени специално за тях, за да ги обгърнат отвсякъде и да ги предпазят от повреда. На едната имаше жена с дълга златиста коса с червеникави оттенъци. Отворената яка подчертаваше сърцевидното ѝ лице. Светлите ѝ очи гледаха със спокойна увереност, а устата ѝ бе извита в нежна усмивка. Фонът беше яркосин, характерен за работата на елизабетинския художник Никълъс Хилард. На другата миниатюра бе изобразен мъж с гъста черна коса, отметната назад от челото му. Рехавата брада и редките мустаци го правеха да изглежда по-млад, отколкото предполагаша черните му очи. Бялата му ленена риза също бе разтворена на гърдите и разкриваше плът, която бе помлечнобяла от дрехата. Дългите му пръсти държаха бижу, закачено на дебела верижка. Зад мъжа горяха златисти пламъци, символ на страстта.

Лек дъх погъделичка ухото ѝ.

— Мили боже! — Уитмор все едно бе видял призрак.

— Прекрасни са, нали? Това сигурно е комплектът миниатюри, които току-що пристигнаха. Възрастна двойка от Шропшър ги открила скрити в дъното на кутията си за бижута, когато търсели място да приберат някои нови неща. Силвия смята, че ще им вземем добра цена.

— О, в това няма никакво съмнение. — Маркълс натисна бутон на телефона си.

— Оуи? — каза властен глас на френски от другата страна на линията. Това им бе лошото на мобилните телефони, помисли си Фийби. Всички крещяха в тях и човек можеше без да иска да дочуе лични разговори.

— Беше права за миниатюрите, grand-mere^[2].

От телефона долетя самодоволен смях.

— Вече успях ли да спечеля цялото ти внимание, Маркълс?

— Не. И слава богу. Никой не би понесъл цялото ми внимание.
— Уитмор погледна Фийби и се усмихна. Беше чаровник, призна неохотно момичето. — Но ми дай няколко дни, преди да ме пратиш по други задачи. Колко точно си готова да платиш за тях, или не бива да питам?

— N'importe quel prix. ^[3]

Цената нямаше значение. Тези думи правеха аукционните къщи щастливи. Фийби се взря в миниатюрите. Наистина бяха изключителни.

Уитмор и баба му приключиха разговора си и пръстите на мъжа веднага се стрелнаха по телефона, за да предадат друго съобщение.

— Хилард е вярвал, че неговите портретни миниатюри е най-добре да се разглеждат насаме — започна да разсъждава Фийби. — Смятал е, че изкуството му разкрива прекалено много от тайните на моделите му. Може да се види защо. Тези двамата приличат на хора с много тайни.

— Тук сте права — промърмори Маркъс. Лицето му бе много близо и това даде възможност на Фийби да разгледа още веднъж очите му. Те бяха по-сини, отколкото бе забелязала първия път, по-сини от наситения лазурит и ултрамарин, които Хилард бе използвал.

Телефонът иззвъня. Когато Фийби посегна да го вдигне, стори ѝ се, че ръката му за миг се пресегна към талията ѝ.

— Просто дай миниатюрите на човека, Фийби. — Беше Силвия.

— Не разбирам — обърка се тя. — Не съм упълномощена...

— Той ги е закупил. Задължението ни е да получим най-високата цена за предметите. Погрижила съм се за това. Семейство Тавърнър ще имат възможност да прекарат есента на живота си в Монте Карло, ако поискат. И кажи на Маркъс, че ако съм изпуснала *danse de fete*, ще се наслаждавам на представленията и от следващия сезон от семейната им ложа. — Силвия прекъсна връзката.

В стаята настъпи тишина. Пръстите на Маркъс Уитмор докоснаха златния обков около портрета на мъжа. Беше жест, изпълнен с копнеж, опит за свързване с някой отдавна починал и анонимен.

— Почти повярвах, че ако проговоря, ще ме чуе — каза тъжно Маркъс.

Нещо не беше наред. Фийби не можеше да определи какво, но тук залогът бе по-голям от придобиването на две миниатюри от 16-и

век.

— Баба ви сигурно има много дебела банкова сметка, д-р Уитмор, щом ще плати толкова много за два неидентифицирани елизабетински портрета. Но тъй като сте и клиент на „Сотбис“, се чувствам длъжна да ви кажа, че сте дали повече пари, отколкото трябва. Портрет на кралица Елизабет I от този период със сигурност би стигнал шестцифрена сума, но не и тези. — Самоличността на позиралия беше най-важна при подобни оценки. — Никога няма да разберем кои са двамата души. Не и след векове забрава. Имената са важни.

— И баба ми така казва.

— Значи е наясно, че без окончателно определяне на самоличността на нарисуваните стойността на миниатюрите вероятно няма да се увеличи.

— Честно казано — каза Маркърс, — баба ми няма нужда от възвръщане на инвестицията. И би предпочела никой да не знае кои са тези двамата.

Фийби се намръщи на странното твърдение. Дали пък баба му не знаеше кои са тези хора?

— Удоволствие е да се прави бизнес с теб, Фийби, дори и когато сме прави. Този път. — Маркърс млъкна и отново се усмихна чаровно. — Нали нямаш нищо против да те наричам Фийби?

Фийби имаше против. Потри си шията в знак на раздразнение и отметна настрани черната си дълга до тила коса. Очите на Маркърс се задържаха на извивката на рамото ѝ. Когато тя не отговори, той затвори кутията, пхна я под мишница и отстъпи.

— Бих искал да те заведа на вечеря — каза кротко, очевидно не бе схванал сигналите за пълна незаинтересованост, които Фийби му изпращаше. — Ще отпразнуваме късмета на семейство Тавърнър, както и тлъстата комисиона, която ще си поделиш със Силвия.

Силвия? Да си поделим комисионната? Фийби зяпна невярващо. Вероятността шефката ѝ да направи подобно нещо бе по-малка от нула. Изражението на Маркърс помръкна.

— Такова бе условието по сделката. Баба ми не искаше да става по друг начин. — Гласът му беше дрезгав. — Вечеря?

— Не излизам с непознати мъже по тъмно.

— Тогава ще те покания на вечеря утре, след като обядваме. Пък като прекараш два часа в моята компания, вече няма да съм ти непознат.

— О, пак ще си непознат — промърмори Фийби. — И не обядвам. Храня се на бюрото си. — Тя извърна поглед, беше объркана. Дали каза на глас първото изречение?

— Ще те взема в един — обяви Маркъс и усмивката му стана поширока. Сърцето на Фийби се сви. Наистина го беше казала на глас. — И не се тревожи, няма да ходим далече.

— Защо не? — Да не би да мислеше, че тя се страхува от него или че не може да върви достатъчно бързо? Боже, колко мразеше ниския си ръст.

— Просто исках да знаеш, че можеш пак да си obuеш тези обувки, без да се страхуваш, че ще си счупиш врата — подметна невинно Маркъс. Очите му се разходиха от пръстите на краката ѝ, по черните кожени обувки, задържаха се на глезените и след това полазиха по извивката на прасеца ѝ. — Харесват ми.

Да си счупи врата? Този пък за какъв се мисли? Държеше се като женкар от 18-и век. Фийби решително закрачи към вратата и токчетата ѝ затракаха удовлетворително силно. Натисна бутона за отключване и отвори. Маркъс кимна одобрително, когато тръгна към нея.

— Не бива да съм толкова директен. Баба ми не го одобрява, също както не одобрява да я оставят извън семейна сделка. Но ето какво, Фийби. — Уитмор се наведе, докато устата му не се озова на сантиметри от ухото ѝ, след това снижи гласа си до шепот: — За разлика от мъжете, които са те водили на вечеря и след това може би са се отбивали в апартамента ти за нещо повече, твоето приличие и добри маниери не ме плашат. Даже напротив. И не мога да спра да си представям каква си, когато този леден контрол се стопи.

Фийби затаи дъх.

Маркъс хвана ръката ѝ. Устните му се притиснаха към кожата ѝ, докато той се взираше в очите ѝ.

— До утре. И се погрижи да заключиш след мен. Вече имаш достатъчно проблеми на главата си. — Д-р Уитмор тръгна да излиза заднешком от стаята, усмихна ѝ се ослепително още веднъж, обърна се и с подсвирване се скри от погледа ѝ.

Ръката на Фийби трепереше. Този мъж, този непознат без никаква представа за добри обноски, но с поразителни сини очи, я беше целунал. На работното ѝ място. Без нейно разрешение.

И тя не го бе зашлевила, както всички добре възпитани дъщери на дипломати бяха учени да правят като последно средство срещу нежелани свалки у дома и в чужбина.

Наистина имаше проблеми.

---

[1] По правилата на Хойл — английски идиом, който означава „по учебник, според най-строгите правила, по устав“. В чест на английския писател Едмънд Хойл (1672–1769), който е смятан за голям авторитет в игрите с карти. — Б.пр. ↑

[2] Баба (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Всякаква цена (фр.). — Б.пр. ↑

21.

— Нали бях права да те повикам, бабо Алсъп? — Сюзана склочи ръце под престилката си и погледна тревожно към мен. — За малко да я пратя да си върви — добави тя тихо. — Само ако...

— Но не си го сторила, Сюзана. — Баба Алсъп беше толкова стара и суха, че кожата ѝ се бе залепила към костите на ръцете и китките. Гласът ѝ беше странно сърцат за такава крехка жена. В очите ѝ светеше интелигентност. Може и да беше над осемдесетгодишна, но никой не би посмял да я нарече немощна.

След като и баба Алсъп пристигна, всекидневната на семейство Норман запраща по шевовете. С известна неохота Сюзана позволи на Матю и Пиер да влязат в стаята, стига да не докосват нищо. Джефри и Джон разделяха вниманието си между вампирите и пиленцето, което вече беше на сигурно място — сгушено в шапката на Джон край огъня. Перата му започваха да бухват под топлия въздух и то милостиво бе спряло да писука. Седнах на табуретка край огнището до баба Алсъп, която се бе настанила на единствения стол с облегалка в стаята.

— Нека те погледна, Даяна. — Когато баба Алсъп протегна пръсти към лицето ми, точно както бяха направили вдовицата Бийтън и Шампие, аз трепнах. Вещицата спря и се намръщи. — Какво има, дете?

— Един магьосник във Франция се опита да ме разгадае през кожата. Все едно ножове ме прободоха — обясних шепнешком.

— Няма да е приятно — че кой преглед е? — но не би трябвало да те боли.

Пръстите ѝ се плъзнаха по чертите ми. Ръцете ѝ бяха хладни, вените ѝ изпъкваха под кожата на петна и се виеха по изкривените ѝ стави. Почувствах леко притискане, но то не можеше да се сравни с болката, която ми бе причинил Шампие.

— А — каза тя гърлено, когато стигна до гладката кожа на челото ми. Вещерското ми око, което се бе върнало към обичайното си дразнещо бездействие в мига, в който Сюзана и Ани ме намериха с

пиленцето, се отвори напълно. Баба Алсъп беше вещица, която си струваше да познавам.

Погледнах в третото око на старицата и потънах в свят от цветове. Колкото и да опитвах, шарените нишки отказваха да се подредят в нещо познато, макар отново да получих мъчителното прозрение, че могат да се използват за нещо. Изтръпнах под докосването на баба Алсъп, която опипваше тялото и съзнанието ми с допълнителното си сетиво, аурата ѝ светна в оранжево с лилаво по краищата. В ограничения си опит никога не бях виждала такава комбинация от цветове. Каза няколко пъти „пфф!“, издаде един-два одобрителни звука.

— Тази е странна, нали? — прошепна Джефри, който надничаше през рамото на баба Алсъп.

— Джефри! — скара му се Сюзана, засрамена от поведението на сина си. — Госпожо Ройдън, ако обичате.

— Добре де! Госпожа Ройдън е странна — повтори Джефри без никакви угризения. Сложи длани на коленете си и се наведе още повече.

— Какво виждаш, млади Джефри? — попита баба Алсъп.

— Тя... госпожа Ройдън... е във всички цветове на дъгата. Вещерското ѝ око е синьо, а останалото е зелено и сребърно, като богинята. А защо има червен и черен нюанс там? — Момчето посочи челото ми.

— Това е кръвопийски знак — обясни баба Алсъп и го поглади с пръстите си. — Той ни казва, че тя принадлежи на семейството на господин Ройдън. Винаги, когато видиш нещо подобно, Джефри — а то се среща доста рядко — трябва да се отнасяш към него като към предупреждение. Кръвопиецът, който го е направил, няма да е никак доволен, ако навредиш на топлокръвното същество, което е белязал.

— Боли ли? — почуди се детето.

— Джефри! — извика отново Сюзана. — Знаеш, че не бива да тормозиш баба Алсъп с въпроси.

— Чака ни мрачно бъдеще, ако децата престанат да задават въпроси, Сюзана — отбеляза баба Алсъп.

— Кръвта на кръвопиеца може да лекува, но не вреди — казах аз на момчето, преди баба Алсъп да успее да му отговори. Нямахше нужда още един магьосник да израсне в страх от това, което не разбира.

Очите ми се плъзнаха към Матю, който ме бе белязал много по-дълбоко от кръвната клетва на баща му. Той нямаше нищо против прегледа на баба Алсъп да продължи — поне засега — но не откъсваше поглед от старицата. Успях да събера сили да се усмихна и неговите устни леко се разтеглиха в отговор.

— О! — Джефри не изглеждаше много заинтригуван от този вид информация. — Може ли пак да излъчите това сияние, госпожо Ройдън? — За тяхно съжаление момчетата бяха изпуснали демонстрацията на магическа енергия.

Баба Алсъп допря изкривения си пръст до устните на момчето и го накара да млъкне.

— Трябва говоря веднага с Ани. След като приключим, човекът на господин Ройдън ще заведе и трима ви на реката. Като се върнете, можете да ме питате каквото си искате.

Матю кимна към вратата и Пиер прегърна двамата си малки повереници. Хвърли уплашен поглед към старицата и свали момчетата долу да чакат. Също като Джефри, и Пиер имаше нужда да преодолее страха си от съществата от друг вид.

— Къде е момичето? — попита баба Алсъп и се огледа.

Ани пристъпи напред.

— Тук съм, бабо.

— Кажи ни истината, Ани — настоя твърдо баба Алсъп. — Какво си обещала на Андрю Хабърд?

— Н-нищо — заекна Ани и погледът ѝ се стрелна към мен.

— Не лъжи, момиче. Това е грях — сгълча я баба Алсъп. — Изплюй камъчето.

— Трябва да му съобщя, ако господин Ройдън реши отново да напусне Лондон. И отец Хабърд праща един от своите хора, когато господинът и госпожата са още в леглото, за да ме разпитва какво се случва в къщата. — Думите на Ани се изляха наведнъж. Когато свърши да говори, тя покри устата си с ръце, сякаш не можеше да повярва, че е разкрила толкова много.

— Трябва да спазваме буквата на споразумението на Ани с Хабърд, но не и духа. — Баба Алсъп се замисли за миг. — Ако госпожа Ройдън напусне града по някаква причина, Ани ще прати вест първо на мен. Ще изчакаш един час и чак тогава ще съобщиш на Хабърд, Ани. Ако кажеш и дума на някого за случилото се тук, ще ти вържа езика

със заклинание, което и тринайсет вещици няма да могат да развалят. — Ани изглеждаше оправдано ужасена от тази перспектива. — Върви при момчетата, но отвори всички врати и прозорци, преди да тръгнеш. Ще пратя да те повикат, когато стане време да се връщаш.

Докато отваряше капациите и вратите, изражението на Ани беше едновременно извинително и ужасено, затова ѝ кимнах насърчително. Горкото дете не беше в позиция да се опълчи на Хабърд и бе направило каквото може, за да оцелее. Тя хвърли още един уплашен поглед към Матю, чието отношение към нея бе подчертано хладно, и излезе.

Най-накрая, когато къщата утихна и около раменете и глезените ми се извиха течения, Матю заговори. Той все още се подпираше на вратата и черните му дрехи поглъщаха и малкото светлина в къщата.

— Можеш ли да ни помогнеш, бабо Алсъп? — Любезният му тон нямаше нищо общо с презрението, с което се отнасяше към вдовицата Бийтън.

— Мисля, че да, господин Ройдън — отвърна баба Алсъп.

— Моля, настанете се — покани го Сюзана и посочи една близка табуретка. Уви, имаше малка вероятност мъж с ръста на Матю да се настани удобно на малко трикрако столче, но той го възседна, без да се оплаква. — Съпругът ми спи в съседната стая. Не бива да дочува кръвопиеца, нито пък разговора ни.

Баба Алсъп бръкна под сивата вълна и белия лен, които обграждаха шията ѝ, и издърпа с пръстите си нещо. Протегна ръка, замахна от китката и пусна един сенчест силует в стаята, който беше нейно точно копие. Той отиде към спалнята на Сюзана.

— Какво беше това? — попитах, направо не смеех да си поема дъх.

— Моята сянка. Тя ще наглежда господин Норман и ще се погрижи той да не ни притеснява. — Баба Алсъп помръдна с устни и теченията спряха. — А сега, след като вратите и прозорците са запечатани, няма и да ни подслушват. Бъди спокойна за това, Сюзана.

Тези две магии можеха да се окажат полезни в дома на шпионин. Отворих уста да попитам баба Алсъп как ги направи, но преди да изрека и дума, тя вдигна ръка и се засмя.

— Много си любопитна за зряла жена. Боя се, че ще подложиш на изпитание търпението на Сюзана в по-голяма степен от Джефри. —

Облегна се назад и ме погледна с доволно изражение. — Дълго те чаках, Даяна.

— Мен? — попитах невярващо.

— Без съмнение. Минаха много години от първите предсказания за пристигането ти и с течение на времето някои от нас спряха да се надяват. Но когато нашите сестри ни казаха за знаменията на север, знаех, че трябва да те очаквам. — Баба Алсъп имаше предвид Бъруик и странните случки в Шотландия. Наведох се напред, готова да ѝ задавам въпроси, но Матю поклати леко глава. Той все още не беше сигурен, че на вещицата може да се има доверие. Баба Алсъп видя мълчаливата молба на съпруга ми и пак се засмя.

— Значи съм била права — каза Сюзана с облекчение.

— Да, дете. Даяна наистина е тъкачка. — Думите на баба Алсъп отекнаха в стаята силни като магия.

— Какво е това? — прошепнах аз.

— Не разбираме много неща в сегашното си положение, бабо Алсъп. — Матю ме хвана за ръката. — Може би трябва да се отнасяш и към двама ни като към Джефри и да ни обясниш като на деца.

— Даяна може да прави магии — каза баба Алсъп. — Ние, тъкачките, сме редки същества. Затова богинята те е пратила при мен.

— Не, бабо Алсъп. Грешиш — възразих и поклатих глава. — Ужасна съм с магиите. Леля ми Сара има страхотни способности, но дори тя не успя да ме научи на вещерския занаят.

— Разбира се, че не можеш да правиш магиите на други вещици. Трябва да измисляш свои собствени. — Думите на баба Алсъп бяха против всичко, на което ме бяха учили. Погледнах я озадачено.

— Вещиците се учат на магии. Не ги измисляме. — Магиите се предаваха от поколение на поколение в семействата и сред членовете на вещерските общности. Ревниво пазехме това познание, записвахме думи и процедури в специални магически тетрадки заедно с имената на вещиците, които владеят заклинанията. По-опитните магьосници обучаваха по-младите членове на общността да следват стъпките им, като обръщаха внимание на всеки нюанс и на миналия си опит.

— Тъкачките ги измислят — отвърна баба Алсъп.

— Никога не съм чувал за тъкачки — подхвърли внимателно Матю.

— Малцина са чували. Ние, господин Ройдън, сме тайна, която малко магьосници знаят, да не говорим за кръвопийци. Мисля, че сте запознат с тайните и тяхното опазване. — Очите ѝ светнаха дяволито.

— Живял съм много години, бабо Алсъп. Трудно ми е да повярвам, че вещиците са крили толкова време съществуването на тъкачките от другите същества. — Той се намръщи. — Това да не е някоя от игричките на Хабърд?

— Прекалено съм стара за игрички, мосю Дьо Клермон. О, да, знам кой сте всъщност и какво е положението ви — усмихна се баба Алсъп, когато на лицето на Матю се изписа изненада. — Може би не можете да скриете истината от вещиците така добре, както си мислите.

— Може би — изръмжа тихо и предупредително Матю. Смръщеното му лице още повече развесели старицата.

— С този номер можете да плашите деца като Джефри и Джон и емоционално нестабилни демони като приятелчето ви Кристофър, но не и мен. — Тонът ѝ стана сериозен. — Тъкачките се крият, защото някога са ни преследвали и убивали точно като рицарите на баща ви. Не всеки е одобрявал нашата сила. Както добре знаете, най-добре се оцелява, когато враговете ти мислят, че вече си мъртъв.

— Но кой би направил подобно нещо и защо? — Надявах се отговорът на този въпрос да не ни върне към старата вражда между вампири и вещици.

— Не вампирите и демоните са ни преследвали, а другите магьосници — каза спокойно баба Алсъп. — Те се страхуват от нас, защото сме различни. Страхът предизвиква презрение, а след това и омраза. Позната история. Някога вещиците са унищожавали цели семейства да не би и бебетата да станат тъкачи. Няколкото оцелели скрили децата си. Родителската любов към детето е голяма сила, както скоро и двамата ще разберете.

— Знаеш за бебето — прошепнах и ръката ми се премести закрилнически върху корема.

— Да — кимна със сериозен вид баба Алсъп. — Ти вече започна да изтъкаваш силни магии, Даяна. Скоро няма да можеш да го криеш от другите вещици.

— Дете? — Очите на Сюзана бяха станали огромни. — Заченато от вещица и кръвопиец?

— Не просто вещица. Само тъкачките са способни на такава магия. Има причина богинята да те избере за тази задача, Сюзана, точно както има причина да повика и мен. Ти си акушерка и уменията ти ще са необходими.

— Нямам опит, с който да помогна на госпожа Ройдън — възрази Сюзана.

— Ти от години помагаш на жените да раждат — отбеляза баба Алсъп.

— На топлокръвни жени, бабо, които раждат топлокръвни бебета! — Сюзана бе възмутена. — Не на същества като...

— Кръвопийците имат ръце и крака също като останалите — прекъсна я баба Алсъп. — Не вярвам и това дете да е различно.

— Само защото има по десет пръста на ръцете и краката, не значи, че има душа — натърти Сюзана и погледна подозрително Матю.

— Учудваш ме, Сюзана. Душата на господин Ройдън е чиста като твоята. Да не би пак да си слушала бръщолевенията на съпруга си за злото у кръвопийците и демоните?

Сюзана стисна устни.

— Ами ако е прав, бабо?

— Тогава си глупачка. Вещиците виждат ясно истината, дори съпрузите им да са пълни тъпаци.

— Не е толкова лесно, колкото го изкарваш — смотолеви Сюзана.

— Нито пък е толкова трудно. Дългоочакваната тъкачка е сред нас и трябва да направим планове.

— Благодаря ти, бабо Алсъп — намеси се Матю. Беше облекчен, че най-накрая някой е съгласен с него. — Права си. Даяна трябва да научи всичко необходимо много бързо. Не може да роди детето тук.

— Това решение не е изцяло ваше, господин Ройдън. Ако детето трябва да се роди в Лондон, тогава ще се роди в Лондон.

— Даяна не е от тук — каза Матю и бързо добави: — Не е от Лондон.

— Това ни е напълно ясно. Но тъй като може да пътува през времето, няма да помогне, ако просто я преместиш на друго място. Тя няма да е по-малко забележима в Кентърбъри или в Йорк.

— Значи си разкрила още една от тайните ни. — Матю изгледа хладно старицата. — Щом знаеш толкова много, сигурно си разбрала,

че Даяна няма да се върне в своето време сама. Детето и аз също ще тръгнем с нея. Ти ще я научиш на всичко, от което има нужда, за да може да ни върне. — Матю поемаше нещата в свои ръце, което означаваше, че всичко, както обикновено, щеше да тръгне към лошо.

— Обучението на съпругата ви вече е моя работа, господин Ройдън, освен ако не мислите, че знаете по-добре от мен какво е да си тъкачка — каза кротко баба Алсъп.

— Той знае, че това си е между вещици — обясних на баба Алсъп и го хванах за ръката, за да го спра. — Няма да се меси.

— Всичко, свързано със съпругата ми, е моя работа, бабо Алсъп — подчерта Матю. После се обърна към мен. — И това не е само между вещици. Не и ако вещиците тук се обърнат срещу моята жена и детето ми.

— Значи вещица те е наранила, а не кръвопиец — промълви баба Алсъп, възряна в мен. — Усетих болката и разбрах, че е замесена вещица, но се надявах, че по-скоро ти е помогнала при оздравяването, а не че те е наранила. Накъде върви светът, щом една вещица би причинила това на друга?

Матю се вторачи в баба Алсъп.

— Може вещицата да е разбрала, че Даяна е тъкачка.

Досега не ми бе хрумвало, че Сату може да е знаела това. Но след казаното от баба Алсъп за отношението на себеподобните ми към тъкачките, мисълта, че Питър Нокс и неговите приятелчета от Паството вероятно подозират, че крия такава тайна, накара кръвта ми да закипи. Матю потърси ръката ми и я приюти между двете си длани.

— Възможно е, но не мога да го твърдя със сигурност — каза ни със съжаление баба Алсъп. — Въпреки това трябва да направим каквото е по силите ни във времето, което богинята ни е дала, за да подготвим Даяна за бъдещето ѝ.

— Спрете — извиках и ударих с отворена длан по масата. Пръстенът на Изабо изтрака в твърдото дърво. — Говорите така, сякаш тази работа с тъкането на магии ми е ясна. А аз нищо не разбирам. Дарбите ми са магически. В кръвта си имам вятър, вода, дори огън.

— Щом мога да видя душата на съпруга ти, Даяна, не бива да се изненадваш, че виждам и твоите способности. Но ти не си огнена вещица, нито водна, въпреки че така си мислиш. Ти не владееш тези

стихии. Ако си достатъчно глупава, че да се опиташ да ги призоваваш, ще бъдеш унищожена.

— Но аз почти се удавих в собствените си сълзи — настоявах упорито. — А за да спася Матю, убих кръвопийца със стрела от вещерски огън. Леля ми разпозна миризмата.

— Огнената вещица няма нужда от стрели. Огънят излиза от нея и пристига до целта за миг. — Баба Алсъп поклати глава. — Това са прости изтъкани магии, дете, създадени от тъга и любов. Богинята ти е дала благословията си да вземаш назаем от силите, които са ти необходими, но не и да ги владееш напълно.

— Да вземам назаем. — Замислих се върху притеснителните случки от последните месеци и магическите проблясъци, които никога не се държаха така, както се очакваше от тях. — Значи затова тези способности идват и си отиват. Те всъщност никога не са ми принадлежали.

— Някоя вещица не може да събере толкова сила в себе си, без да наруши баланса на световите. Тъкачката избира внимателно от магиите наоколо и ги използва, за да създаде нещо ново.

— Но сигурно съществуват хиляди магии, да не говорим за заклинанията и отварите. Не бих могла да създам нищо оригинално. — Прокарах ръка през челото си и мястото, на което Филип бе направил кръвната клетва, ми се стори хладно на пипане.

— Всички магии идват отнякъде, Даяна — миг на нужда, копнеж, предизвикателство, което никой досега не е срещал. И също така те са създадени от някого.

— Първата вещица — прошепнах аз. Някои от свръхестествените същества вярваха, че Ашмол 782 е първата тетрадка, в която за записвани магии, че е книга, съдържаща първите магии и заклинания, създадени от моите себеподобни. Ето още една връзка между мен и мистериозния ръкопис. Погледнах Матю.

— Първата тъкачка — поправи ме внимателно баба Алсъп, — както и следващите след нея. Тъкачките не са просто вещици, Даяна. Сюзана е страхотна вещица, знае повече за магиите на земята и нейните недра от всяка друга сестра в Лондон. Но въпреки дарбите си, не може да сътвори нова магия. Ти можеш.

— Дори не мога да си представя как да започна — измънках отчаяно.

— Ти излюпи това пиленце — припомни ми баба Алсъп и посочи към заспалата жълта пухкава топчица.

— Но аз се опитвах да счупя яйцето! — възразих. След като вече се бях опитвала да стрелям, разбирах какъв е проблемът. Магиите ми, също като стрелите ми, не улучваха целта.

— Очевидно не. Ако просто си се опитвала да счупиш яйцето, сега щяхме да опитаме от чудесния яйчен крем на Сюзана. Имала си нещо друго предвид. — В знак на съгласие пиленцето изписука особено силно и звънливо.

Тя беше права. Наистина мислех за други неща: нашето дете, дали ще го отгледаме правилно, как да го опазим.

Баба Алсъп кимна.

— Така си и мислех.

— Не казах нищо на глас, не изпълних никакъв ритуал, не забърках нищо. — Продължавах да се придържам към това, което Сара ме бе научила за занаята. — Само си задавах въпроси. Те дори не бяха и особено добри въпроси.

— Магията започва с желанието. Думите идват по-късно — обясни баба Алсъп. — Дори тогава тъкачката не може да сведе магията до няколко думи, които другите вещици да използват. Някои се съпротивляват, колкото и усърдно да опитваме. Можем да ги правим само ние. Затова се страхуват от нас.

— „В началото бе липса и желание“ — промълвих. Минало и настояще отново се сблъскаха, докато повтарях началото на стиха от първата страница на Ашмол 782, която някой бе пратил на родителите ми. Този път, когато ъглите светнаха и огряха прашинките в нюанси на синьото и златното, не извърнах очи. Не го направи и баба Алсъп. Погледите на Матю и Сюзана проследиха нашите, но никой от тях не видя нещо необичайно.

— Точно така. Виждаш ли как времето усеща липсата ти и те иска обратно, за да се втърчеш в предишния си живот. — Тя се усмихна и запляска с ръце, сякаш ѝ бях нарисувала с пастели красива картина, която тя възнамеряваше да окачи на вратата на хладилника. — Разбира се, времето не е готово засега за теб. Ако беше, синьото щеше да е много по-ярко.

— Казваш го сякаш е възможно да се съчетаят магията и вещерският занаят, а те са отделни — заявих колебливо, все още бях

объркана. — Вещерството е в заклинанията, а магията е наследена власт над някоя стихия като въздуха и огъня.

— Кой те научи на тези глупости? — Баба Алсъп изсумтя, а Сюзана ме зяпна ужасена. — Магията и вещерският занаят са две отделни пътеки, които се кръстосват в гората. Тъкачката може да стои на кръстопътя, стъпила с единия крак на едната, а с другия — на другата пътека. Тя заема мястото между тях, където силите са най-мощни.

Времето протестира срещу това откровение със силен вик.

— „Дете помежду им, вещица наполовина“ — промърморих като в транс. Духът на Бриджит Бишъп ме бе предупредил за опасностите, свързани с подобно уязвимо положение. — Преди да дойда тук, духът на една от прабабите ми, Бриджит Бишъп, ми каза, че това е съдбата ми. Сигурно е знаела, че съм тъкачка.

— Както и родителите ти — кимна баба Алсъп. — Виждам последните останали нишки от тяхната магия. Баща ти също е бил тъкач. Той е знаел, че ще следваш неговата пътека.

— Баща й? — учуди се Матю.

— Тъкачите рядко са мъже, бабо Алсъп — предупреди я Сюзана.

— Бащата на Даяна е бил тъкач с огромен талант, но без никакво обучение. Неговата магия е събирана на парче, не е правилно изтъкана. Все пак е направена с любов и за времето си е изпълнила целта, също като веригата, която те свързва с твоя кръвопиец, Даяна. — Веригата беше тайното ми оръжие, което ми даваше спокойствието, че съм едно с Матю в най-мрачните ми моменти.

— Бриджит ми каза и нещо друго в онази нощ: „Нямаш път напред, в който него да го няма“. Сигурно е знаела и за Матю — признах аз.

— Никога не си ми казвала за този разговор, топ соеиг — каза Матю по-скоро заинтригуван, отколкото ядосан.

— Кръстопътищата, пътеките и неясните предсказания тогава не ми изглеждаха важни. А след всичко, което се случи после, забравих за него. — Погледнах към баба Алсъп. — Но как съм могла да правя магии, без да го знам?

— Тъкачките са обвити в тайнственост — отговори старицата. — Нямаме време да търсим отговори на всичките ти въпроси, трябва да

се съсредоточим върху обучението ти как да владееш магията, която тече във вените ти.

— Моите дарби се държат зле — признах, като си спомних за спаружената дюля и съсипаните обувки на Мери. — Никога не знам какво ще се случи.

— Това не е необичайно за тъкачка, която за първи път усеща силата си. Но ти светиш и това се усеща дори от обикновените хора. — Баба Алсъп се облегна на стола си и ме разгледа. — Ако вещиците видят сиянието ти, както го видя малката Ани, може да се възползват от това. Няма да позволим ти или детето да попаднете в лапите на Хабърд. Да разчитам ли на вас да се справите с Паството? — попита тя, гледайки към Матю. Сетне кимна, приела мълчанието му за съгласие. — Много добре тогава. Ще идваш при мен в понеделник и четвъртък, Даяна. Госпожа Норман ще се среща с теб във вторник. В сряда ще викам Марджъри Купър, а в петък — Елизабет Джаксън и Катрин Стрийтър. Те ще са необходими, за да примирят огъня и водата в кръвта ти, иначе няма да можеш да произведеш нищо повече от пара.

— Може би не е много разумно да споделяме с всички тези вещици точно тази тайна, бабо — намеси се Матю.

— Господин Ройдън е прав. Вече прекалено много се шушука за вещицата. Джон Чандлър разпространява слухове за нея, за да се доближи до отец Хабърд. Със сигурност можем и само ние да я обучим — подкрепи го Сюзана.

— И кога пък ти си станала огнена вещица? — тросна ѝ се баба Алсъп. — Кръвта на детето е пълна с огън. Моите способности са свързани предимно с вятъра, а твоите идват от силата на земята. Ние не сме достатъчни, за да изпълним задачата.

— Общността ни ще привлече прекалено много внимание, ако действаме по твоя план. Ние сме тринайсет вещици, а ти предлагаш да въвлечем още пет в цялата работа. Нека някоя друга общност се заеме с госпожа Ройдън — онази от Муъргейт или може би Олдгейт.

— Общността от Олдгейт е станала прекалено голяма, Сюзана. Не може да се оправи със собствените си проблеми, да не говорим да поеме обучението на тъкачка. При това е прекалено далече, а лошият въздух край градската помийна яма влияе зле на ревматизма ми. Ще я обучим при нас, както е искала и богинята.

— Аз не мога... — започна Сюзана.

— Аз съм по-висшестояща от теб, Сюзана. Ако възнамеряваш да продължиш да се съпротивляваш, ще трябва да искаш мнението на Съвета. — Атмосферата се сгъсти и натежа.

— Много добре, бабо. Ще пратя молба до Куинхид. — Сюзана сякаш се стресна от това, което каза.

— Кой е Куинхид? — попитах тихо Матю.

— Куинхид е място, не човек — промърмори той. — Но какъв е този съвет?

— Представа нямам — признах си.

— Престанете да шепнете — скара ни се баба Алсъп и поклати раздражено глава. — Заради магията на прозорците и вратите, шепотът ви разтриса въздуха и ми реже ушите.

След като атмосферата се успокои, старицата продължи:

— Сюзана постави под съмнение авторитета ми. Тъй като съм водачка на общността Гарликхайт, както и старейшина от Винтри, госпожа Норман трябва да представи случая пред другите старейшини в Лондон. Те ще решат как да постъпим. Така правят винаги, когато има разногласия между вещици. Старейшините са двавет и шест и формират Съвета.

— Значи е просто въпрос на политика? — попитах аз.

— Политика и благоразумие. Без механизъм за разрешаване на собствените ни спорове, отец Хабърд щеше да впие кръвопийските си пръсти още повече в делата ни — каза баба Алсъп. — Съжалявам, ако съм ви обидила, господине.

— Не се чувствам обиден, бабо Алсъп. Но ако отнесете въпроса пред старейшините, самоличността на Даяна ще стане известна на цял Лондон. — Матю се изправи. — Не мога да го позволя.

— Всяка вещица в града вече е чула за съпругата ви. Новините пътуват бързо тук, не и без приноса на приятеля ви Кристофър Марлоу — подхвърли баба Алсъп и изви шия, за да срещне погледа му. — Седнете, господин Ройдън. Старите ми кокали вече не се огъват толкова лесно.

За моя изненада Матю седна.

— Вещиците в Лондон все още не знаят, че си тъкачка Даяна, и това е най-важното — продължи баба Алсъп. — Съветът ще трябва да бъде уведомен, разбира се. Когато другите вещици чуят, че си викана от старейшините, те ще предположат, че си била порицана заради

връзката ти с господин Ройдън или че по някакъв начин си била омагьосана, за да не получи той достъп до кръвта и силата ти.

— Независимо от решението им, ти ще останеш ли моя учителка? — Бях свикнала другите вещици да ми се подиграват и не се надявах, че лондонските ми себеподобни ще одобряват връзката ми с Матю. Не ми пукаше дали Марджъри Купър, Елизабет Джаксън или Катрин Стрийтър (които да бяха те) щяха да станат част от учебната програма на баба Алсъп. Но баба Алсъп беше различна. Искях нейната помощ и приятелство.

— Аз съм последната от този вид в Лондон и една от само трите тъкачки в тази част на света. Шотландската тъкачка Агнес Сампсън е в затвора в Единбург. Никой няма вест от ирландската тъкачка от години. Съветът няма друг избор, освен да ме остави да те наставлям — увери ме баба Алсъп.

— Кога ще се съберат вещиците? — попитах я.

— При първа възможност — обеща старицата.

— Ще сме готови да се срещнем с тях — увери я Матю.

— Има някои неща, които съпругата ви трябва сама да свърши, господин Ройдън. Да износи бебето и да се срещне със Съвета са две от тях — отвърна баба Алсъп. — Знам, че на кръвопийците им е трудно да се доверяват, но заради нея трябва да опитате.

— Имам доверие на съпругата си. Ти видя какво са й сторили вещиците, затова не би трябвало да си учудена, че нямам доверие на себеподобните й — отбеляза Матю.

— Трябва да опитате — повтори баба Алсъп. — Не можете да обидите Съвета. Ако го направите, Хабърд ще трябва да се намеси. Съветът няма да понесе още една обида и ще настоява за намеса на Паството. Без значение какви разногласия имаме, никой в тази стая не иска вниманието на Паството да се насочва към Лондон, господин Ройдън.

Матю изгледа баба Алсъп. Накрая кимна.

— Добре, бабо.

Аз бях тъкачка.

Скоро щях да стана и майка.

„Дете помежду им, вещица наполовина“, прошепна призрачният глас на Бриджит Бишъп.

Дълбоката въздишка на Матю ми подсказа, че е доловил промяна в миризмата ми.

— Даяна е уморена и трябва да се прибира.

— Не е уморена, а уплашена. Времето на страх премина, Даяна. Трябва да се изправиш лице в лице с истинската си същност — каза баба Алсъп с леко съжаление.

Ала тревогата ми продължи да расте дори когато се прибрахме на сигурно място в „Еленът и короната“. Когато влязохме, Матю свали ватирания си жакет. Уви го около раменете ми, опитваше се да ме предпази от студа. Дрехата излъчваше аромата му на карамфил и канела, но по нея бяха останали следи и от дима в огнището на Сюзана и влажния лондонски въздух.

— Аз съм тъкачка. — Може би продължавах да го повтарям, за да го проумея. — Но не знам както означава това, дори вече не знам коя съм.

— Ти си Даяна Бишъп, историчка, вещица. — Хвана ме за раменете. — Това си ти, без значение какво си била преди или можеш да станеш някой ден. И също така си моят живот.

— Твоя съпруга — поправих го.

— Моят живот — повтори той. — Не си само сърцето ми, но и неговият пулс. Преди живеех в тъмнина, като сянката на баба Алсъп. — Акцентът му се засили, гласът му бе натежал от чувства.

— Би трябвало да чувствам облекчение, след като най-накрая научих истината — казах през тракащи зъби, докато лягах в леглото. Студът сякаш се бе просмукал до мозъка на костите ми. — Цял живот се чудя защо съм различна. Сега вече знам, но това не ми помага.

— Някой ден и това ще стане — обеща ми Матю и легна до мен под завивките. Обви ръце около мен. Преплетохме краката си като корени на дърво, всеки се притискаше в другия и търсеше подкрепа, телата ни се сближаваха все повече и повече. Дълбоко в мен веригата, която някак си бях изковала от любов и копнеж по някого, когото предстоеше да срещна, се сви и се втечни. Беше силна и неразрушима, пълна с живителни сокове, които течаха непрекъснато от вещицата към вампира и обратно. Скоро вече не се чувствах извън равновесие, а блажено и напълно фокусирана. Поех дълбоко дъх, след това още един. Когато се опитах да се отдръпна, Матю отказа да ме пусне.

— Не съм готов да те пусна — каза ми и ме придърпа към себе си.

— Сигурно имаш работа да вършиш — за Паството, за Филип, Елизабет. Добре съм, Матю — настоях аз, макар да исках да остане при мен колкото е възможно по-дълго.

— Вампирите възприемат времето различно от топлокръвните — каза той. Все още не желаше да ме пусне.

— Колко дълга е вампирската минута? — попитах и се сгуших под брадичката му.

— Трудно е да се каже — промърмори Матю. — Нещо между обикновената минута и вечността.

22.

Събирането на двайсет и шестте най-влиятелни вещици в Лондон не беше лесна работа. Съветът не се провеждаше така, както си го представях — в зала, подобна на съд, където вещиците са подредени в редици, а аз стоя пред тях. Той се точи няколко дни в магазини, таверни и салони из целия град. Нямахме официални представяния и никой не губеше време в любезности и формалности. Видях толкова непознати вещици, че скоро всичко ми се размаза.

Но някои преживявания се запечатаха в съзнанието ми. За първи път усетих безспорната сила на огнена вещица. Баба Алсъп не ме бе излъгала — нямаше как да се сбърка парещата сила в погледа и докосването на червенокосата магьосница. Макар пламъците в кръвта ми да се раздвижваха и танцуваха, когато бях наблизо, беше ясно, че не съм огнена вещица. Това се потвърди и когато се запознах с още две огнени вещици в сепаре в „Митрата“, таверна в Бишъпсгейт.

— Тя ще се окаже истинско предизвикателство — отбеляза едната, след като свърши да гадае по кожата ми.

— Тъкачка, която може да пътува през времето с много вода и огън в кръвта — съгласи се другата. — Не вярвах, че ще видя някога такава комбинация през живота си.

Вятърните вещици от Съвета се събраха в къщата на баба Алсъп, която бе по-просторна, отколкото скромната ѝ външност предполагаше. Два призрака се скитаха из стаите, както и сянката на баба Алсъп, която посрещаше гостите на вратата, а после се плъзгаше тихо и се грижеше всички да са добре.

Вятърните вещици не бяха толкова страшни като огнените, докосванията, с които преценяваха дарбите и недостатъците ми, бяха леки и сухи.

— Буреносна е — промърмори среброкоса вещица на около петдесет години. Беше дребна и жилава и се движеше с висока скорост, която предполагаше, че гравитацията не я държи толкова здраво, колкото останалите.

— Прекалено фокусирана е — каза друга и се намръщи. — Има нужда да остави нещата да се случват от само себе си, инак всеки повей, който причини, ще се превърне в страшна буря.

Баба Алсъп прие коментарите им с благодарност, но когато си тръгнаха, изглеждаше облекчена.

— Сега ще си почина, дете — каза тя немощно, стана от стола си и тръгна към дъното на къщата. Сянката ѝ тръгна след нея.

— Има ли мъже в Съвета, бабо Алсъп? — попитах аз, като я хванах за лакътя.

— Една шепа са останали. Всички млади магьосници отидоха в университет да учат естествена философия — отвърна тя с въздишка. — Времената са странни, Даяна. Всеки така се е втурнал към новото, вещите мислят, че от книгите ще научат повече, отколкото от практиката. Сега ще те оставя. Ушите ми пищят от всички тези разговори.

Една водна вещица дойде при мен в „Еленът и короната“. Бях си полегнала, изтощена от обиколките из целия град предния ден. Вещицата беше висока и гъвкава и не стъпваше, а се носеше през къщата. Но в коридора се натъкна на непробиваема преграда от вампири.

— Всичко е наред, Матю — казах от вратата на спалнята ни и ѝ махнах да се приближи.

Когато останахме сами, водната вещица ме изгледа от главата до петите. Погледът ѝ гъделичкаше кожата ми като солена вода, беше освежаващ като потопяване в океана в летен ден.

— Баба Алсъп е права — съобщи тя с тих звънлив глас. — Има прекалено много вода в кръвта ти. Не можем да се срещаме с теб на групи, защото има вероятност да предизвикаме потоп. Ще се срещаш с нас една по една. Боя се, че ще ни отнеме цял ден.

И така, вместо аз да отида при водните вещици, те дойдоха при мен. Влизаха и излизаха от къщата и побъркваха Матю и Франсоаз. Но връзката между нас беше неоспорима, в тяхно присъствие усещах подводни течения.

— Водата не се застоява — промърмори една от тях, след като плъзна пръсти по челото и раменете ми. Обърна ръцете ми, за да огледа дланите. Беше малко по-възрастна от мен и имаше поразителни цветове: бяла кожа, черна коса и очи с цвета на Карибско море.

— Каква вода? — попитах, когато тя проследи поточетата, вливащи се в линията на живота ми.

— Всяка водна вещица в Лондон събираше дъждовна вода от лятното слънцестоене до есенното равенство, след това я изля в кристалната топка на Съвета. Тя показва, че дългоочакваната тъкачка ще има вода във вените си. — Вещицата въздъхна с облекчение и пусна ръцете ми. — Имаме нужда от нови магии, след като помогнахме за връщането на испанския флот. Баба Алсъп успя да запази вятърните вещици, но шотландската тъкачка черпеше дарбата си от земята, затова не можеше да ни помогне, дори и да искаше. Ти обаче си истинска дъщеря на луната и ще ни свършиш добра работа.

В петък сутринта в къщата пристигна вестonosец с послание от улица „Бред“ и указания да отида в единайсет на среща с последните членове на Съвета: две земни вещици. Повечето магьосници владееха до някаква степен земните магии. Това бе основата на занаята и в общностите от моето време земните вещици не бяха особено на почит. Бях любопитна да видя дали елизабетинските им посестрими са различни.

Матю и Ани тръгнаха с мен, Пиер бе излязъл да свърши някаква работа, а Франсоаз бе на пазар. Точно подминавахме двора на катедралата „Свети Павел“, когато Матю се хвърли към един хлапак с мръсно лице и болезнено слаби крака. Камата за миг се озова до ухото на детето.

— Само ако помръднеш с пръст, ще ти отрежа ухото — каза той тихо.

Погледнах надолу и с изненада открих, че пръстите на момчето опипваха чантичката, която носех на кръста си.

Под спокойствието на Матю винаги клопочеше агресия дори в моето време, но в Лондон на Елизабет тя беше много по-близо до повърхността. Ала нямаше нужда да се нахвърля върху някого толкова по-слаб от него.

— Матю — предупредих го, като забелязах ужаса, изписан на детското лице. — Престани.

— Друг щеше да ти отреже ухото или да те предаде на приставите. — Матю присви очи и момчето пребледня още повече.

— Достатъчно — отсякох. Докоснах детето по рамото, а то трепна. Пред третото ми око проблесна сцена, в която тежка мъжка

ръка удря момчето и го запраща към стената. Под пръстите ми и под тънката риза, която единствена пазеше момчето от студа, имаше грозна синина. — Как се казваш?

— Джак, госпожо — прошепна момчето. Ножът на Матю бе все още опрян в ухото му и започвахме да привличаме вниманието на околните.

— Прибери си камата, Матю. Това дете не е заплаха за никого от нас.

Матю дръпна ножа и просъска.

— Къде са родителите ти?

Джак сви рамене.

— Нямам, госпожо.

— Заведи момчето у дома, Ани, и кажи на Франсоаз да го нахрани и облече. Дай му топла вода да се измие и го сложи да спи в леглото на Пиер. Изглежда уморен.

— Не можеш да осиновиш всяко бездомно дете в Лондон, Даяна. — Матю прибра демонстративно камата в ножницата си.

— Франсоаз има нужда от помощник. — Пригладих назад черната коса на момчето. — Ще работиш ли за мен, Джак?

— Да, госпожо. — Стомахът му силно изкъркори и в очите му блесна искрица надежда. Третото ми вещерско око се отвори широко и проникна в празния му стомах през треперещите крака. Извадих няколко монети от чантичката си.

— Купи му парче пай от господин Прайър по пътя към вкъщи, Ани. Всеки миг ще се строполи от глад, но това ще го позасити, докато Франсоаз му приготви нещо за ядене.

— Добре, госпожо — кимна Ани. Тя хвана Джак за ръката и го повлече към Блекфрайърс.

Матю се намръщи.

— Не му правиш услуга. Този Джак — ако това е истинското му име, в което откровено се съмнявам — няма да изкара и година, ако продължи да краде.

— Няма да изкара и седмица, ако някой възрастен не поеме отговорност за него. Нали така каза? Любов, възрастен, който да полага грижи, и меко легло?

— Не обръщай думите ми срещу мен, Даяна. Ставаше въпрос за нашето дете, не за някой бездомен помияр.

Матю, който през последните дни се бе срещнал с повече вещици, отколкото средностатистически вампир за цял живот, си просеше кавгата.

— И аз съм била бездомна помярка.

Съпругът ми се стресна, все едно му бяха ударили шамар.

— Вече не е толкова лесно да го изгониш, нали? — Не дочаках отговора му. — Ако Джак не дойде при нас, най-добре направо да го отведем при Андрю Хабърд. Там или ще го положат в ковчег, или ще го изядат за вечеря. И в двата случая ще получи повече грижи, отколкото на улицата.

— Имаме достатъчно прислужници — каза хладно Матю.

— А ти имаш достатъчно пари. Ако не можеш да си го позволиш, аз ще му плащам със собствени пари.

— Ами тогава направо си намисли приказка, с която да го приспиваш. — Матю ме стисна за лакътя. — Да не мислиш, че няма да забележи, че живее с трима кръвопийци и две вещици? Децата на обикновените хора винаги виждат по-ясно свръхестествените същества от възрастните.

— На Джак едва ли му пука какви сме, стига да има покрив над главата си, храна в стомаха си и легло, където може да прекара безопасно нощта. — Една жена се взираше в нас от другата страна на улицата. Вампир и вещица не биваше да водят такъв разгорещен спор на публично място. Придърпах качулката по-надолу да скрие лицето ми.

— Колкото повече същества допускаме в живота си, толкова по-сложно става — подчерта Матю. Забеляза жената, която ни гледаше, и пусна лакътя ми. — И това важи двойно повече за обикновените хора.

След като посетихме солидните и сериозни земни вещици, с Матю се оттеглихме в двата края на „Еленът и короната“, докато страстите ни се охладят. Той се нахвърли върху кореспонденцията, крещеше на Пиер и ругаеше правителството на Нейно Величество, прищевките на баща ѝ и лудостта на шотландския крал Джеймс. Аз пък прекарах времето си, като разясних на Джак задълженията му. Момчето бе много умело в джебчийството, отварянето на заключени врати и вземането с измама и на последното пени от наивни селяндури, но не можеше да чете, пише, готви и шие, нито да прави каквото и да било друго, с което да помага на Франсоаз и Ани. Пиер

обаче силно се заинтригува от него, особено след като намери талисмана си във вътрешния джоб на дублета, който бяхме дали на детето.

— Ела с мен, Джак — повика го Пиер, отвори вратата и кимна към стълбите. Бе тръгнал да научи последните новини от информаторите на Матю и очевидно смяташе да се възползва от познанията на младия ни прислужник за подземния свят на Лондон.

— Добре, сър — отзова се Джак с ентузиазъм. Само след едно ядене вече изглеждаше по-добре.

— Нищо опасно — предупредих Пиер.

— Разбира се, мадам — погледна ме невинно вампирът.

— Напълно сериозна съм — натъртих аз. — И да го върнеш, преди да се стъмни.

Подреждах книжата на бюрото си, когато Матю излезе от кабинета. Франсоаз и Ани бяха отишли до Смитфийлд да купят месо и кръв от месарите и къщата беше само наша.

— Съжалявам, mon coeur — извини се Матю и плъзна ръка около талията ми. Целуна ме по шията. — Заради Съвета и кралицата седмицата беше изтощителна.

— И аз съжалявам. Разбирам защо не искаш Джак тук, но не можех да му обърна гръб. Беше наранен и гладен.

— Знам — отвърна Матю и ме придърпа към себе си, докато гръбът ми опря в гърдите му.

— Дали щеше да реагираш по-различно, ако бяхме намерили момчето в съвременен Оксфорд? — попитах аз, взряна в огъня, за да избегна погледа му. След случката с Джак не ми даваше мира въпросът дали поведението на Матю се дължеше на вампирската генетика или на елизабетинския морал.

— Вероятно не. На вампирите не им е лесно да живеят сред топлокръвни, Даяна. Ако нямаме емоционална връзка с тях, те са просто източник на храна. Никой вампир, колкото и да е цивилизован и възпитан, не може да остане близо до някого от тях, без да изпита желание да им пие кръвта. — Хладният му дъх гъделичкаше чувствителното място на шията, където ми бе направил рана, излекувана с кръвта на Мириам.

— Но по нищо не личи, че искаш да ме ползваш за храна. — Не виждах признаци да се бори с такъв порив, а и категорично бе отказал

предложението на баща си да пие от моята кръв.

— Вече се справям с апетитите си по-добре, отколкото в първите дни, след като се запознахме. Сега жаждата ми за твоята кръв не е толкова въпрос на желание, колкото на контрол. И най-вече заявяване на власт, след като вече сме двойка.

— Нали затова правим секс — казах делово. Матю бе щедър и изобретателен любовник, но определено смяташе спалнята за своя територия.

— Моля? — попита той и смръщи вежди.

— Секс и власт. Така съвременните хора си представят вампирските връзки — отвърнах. — Техните истории са пълни с полудели мъжкар-вампири, които мятат жените на рамо и ги отнасят някъде, за да се нахранят и възползват от тях.

— Да се нахранят и възползват от тях? — Матю беше ужасен. — Да не би да имаш предвид?...

— Аха. Трябва да видиш какво четат приятелите на Сара от пещерската общност в Мадисън. Секс, кръв и покровителствено отношение, описани най-подробно. — Млъкнах. — Със сигурност няма много време за гушкане. Не си спомням за поезия и танци.

Матю изруга.

— Нищо чудно, че леля ти все ме пита дали не съм гладен.

— Наистина трябва да прочетеш поне една, дори само за да разбереш какво мислят обикновените хора. Истински кошмар. Много по-страшен от това, което е трябвало да преодоляват вещиците. — Обърнах се с лице към него. — Но пък ще се изненадаш колко много жени искат любовник-вампир.

— Ами ако техният любовник-вампир се държи като безчувствен гадняр на улицата и заплашва гладуващи сирачета?

— Повечето литературни вампири имат златни сърца, като изключим редките им изблици на ревност и последващите разчленявания на тела. — Отмахнах косата от очите му.

— Не мога да повярвам, че водим този разговор — каза Матю.

— Защо? Вампирите четат книги за вещици. „Доктор Фауст“ на Кит е чиста фантазия, но това не те спира да се наслаждаваш на свръхестествените небивалици в нея.

— Да, но цялото това физическо доминиране и правене на любов... — Матю поклати глава.

— Ти си доминирал физически над мен, както чаровно се изрази. Спомням си не един случай, в който си ме вдигал на ръце в Сет-Тур — отбелязах аз.

— Само когато си била ранена! — възмути се Матю. — Или уморена.

— Или когато искаше да съм на едно място, а аз бях на друго. Или когато конят е прекалено висок, или не мога да се кача на леглото, или морето е прекалено бурно. Често, Матю. Имаш много избирателна памет, която ползваш в своя изгода. Колкото до правенето на любов, то невинаги е нежно, както го описваш. Не и в книгите, които съм чела. Понякога е просто добро здраве...

Преди да довърша изречението, високият красив вампир ме метна на рамо.

— Ще продължим този разговор насаме.

— Помощ! Мисля, че съпругът ми е вампир! — засмях се аз и започнах да го налагам по задната част бедрата.

— Тихо — изръмжа ми той. — Или ще те вържа.

— Ако бях обикновена жена, а не вещица, ръмженето щеше да ме разтопи. Щях да съм изцяло твоя и щеше да можеш да правиш с мен каквото си поискаш — изкикотих се.

— Ти вече си изцяло моя — припомни ми Матю и ме остави на леглото. — Ще променя този нелеп сюжет, между другото. В интерес на оригиналността и, разбира се, на достоверността пропускаме вечерята и отиваме направо към възползването.

— Читателите ще се влюбят във вампир, който казва това! — заявих.

Матю като че ли не забеляза редакторския ми принос. Беше прекалено зает да ми вдига полите. Щяхме да правим любов напълно облечени. Колко типично елизабетински.

— Чакай малко. Нека поне си сваля повдигача на полата. — Ани ме бе осведомила как точно се нарича платнената поничка, която слагах на кръста си, за да държи полата ми благоприлично повдигната и разперена.

Но Матю не бе склонен да чака.

— Да върви по дяволите повдигачът. — Развърза връзките отпред на панталона си, хвана ръцете ми и ги притисна до главата ми. С един тласък влезе в мен.

— Нямах представа, че разговор за популярна литература ще ти въздейства така — промълвих задъхана, когато той започна да се движи в мен. — Напомняй ми по-често да повдигам тази тема.

Тъкмо бяхме седнали да вечеряме, когато ме повикаха в дома на баба Алсъп.

Съветът бе взел решение.

Когато пристигнахме там с Ани, двамата вампири, които ни охраняваха, и влачещия се след нас Джак, я открихме във всекидневната със Сюзана и три непознати вещици. Баба Алсъп изпрати мъжете в „Златната гъска“ и ме поведе към групичката край огъня.

— Ела, Даяна, запознай се с учителките си. — Сянката на баба Алсъп ми посочи празен стол и се оттегли при стопанката си. Всичките пет вещици се взираха в мен. Приличаха на благоприлични градски матрони в дебелите си вълнени рокли в тъмни зимни цветове. Само парещите им погледи ги издаваха, че са вещици.

— Значи Съветът се съгласи с твоя първоначален план — произнесох бавно, като се опитах да срещна очите им. Не беше добре да се издаваш пред учител, че те е страх.

— Да — потвърди примирено Сюзана. — Простете ми, госпожо Ройдън. Имам двама синове, за които да мисля, и съпруг, който е прекалено болен, за да ни издържа. А доброто отношение на съседите може да се изгуби за един ден.

— Нека те запозная с другите — намеси се баба Алсъп и се обърна леко към жената вдясно от нея. Тя беше на около шейсет години, ниска, с кръгло лице и ако усмивката ѝ можеше да се смята за някакъв знак — с щедър дух. — Това е Марджъри Купър.

— Даяна — кимна Марджъри, при което малката ѝ яка изшумоля. — Добре дошла в нашето сбирще.

По време на срещите си със Съвета разбрах, че елизабетинските вещици използваха термина „сбирще“, за разлика от съвременничките ми, които предпочитаха „общност“. Като всичко в Лондон, сбирщето беше в рамките на енорията. Макар да бе странно да се мисли за съвпадението на очертанията на вещерските общности и християнските църкви, в това имаше здрава организационна логика и

осигуряваше допълнителни мерки за сигурност, тъй като магьосническите дела си оставаха само между близки съседи.

Затова имаше повече от сто сборища в Лондон и още двайсетина в предградията. Също като енориите, и те бяха добре организирани в по-големи поделения. Всяко поделение пращаше един свой старейшина в Съвета, който наглеждаше вещиците в целия град.

След цялата паника, предизвикана от лова на вещици, Съветът се разтревожи, че старата форма на управление се разпада. Лондон вече се пръскаше по шевовите от свръхестествени същества, а всеки ден пристигаха все нови и нови. Бях чувала да се шушука за размерите на сборището на Олдгейт, в което вече имало повече от шейсет вещици, вместо нормалната бройка от тринайсет до двайсет, както и за огромните сборища в Крипългейт и Саутуарк. За да не се набиват в очите на обикновените хора, някои от тях бяха започнали да се роят и да се разбиват на по-малки групи. Но новите сборища с неопитни ръководители си навличаха проблеми в тези тежки времена. Вещиците в Съвета бяха надарени с допълнително сетиво и предвиждаха какви неприятности се канят да ги сполетят.

— Марджъри черпи дарбите си от земята, също като Сюзана. Нейната специалност е паметта — обясни баба Алсъп.

— Нямам нужда от книга с магии, нито от новите алманаси, които продават търговците на книги — заяви с гордост Марджъри.

— Тя помни идеално всяко заклинание, което някога е правила, и може да се сети за точното разпределение на звездите през всяка година, в която е живяла, както и през много години, през които още не е била родена.

— Баба Алсъп се страхува, че няма да успееш да запишеш всичко, което ще научиш тук, за да го вземеш със себе си. Не само ще ти помогна да намериш точните думи, та да могат и другите вещици да правят магиите, които ти ще създадеш, но също така ще те науча как да се разбираш с тези думи, за да не може никой да ти ги отнеме. — Очите на Марджъри блеснаха и тя снижи заговорнически глас: — А пък съпругът ми е винар. Той може да ти намери много по-добро вино, от това, което пиеш сега. Разбрах, че виното е важно за кръвопийците.

Засмях се на глас и другите вещици сториха същото.

— Благодаря ви, госпожо Купър. Ще предам предложението ви на съпруга си.

— Марджъри. Ние всички тук сме сестри. — За първи път не потръпнах, след като ме нарекоха сестра на друга вещица.

— Аз съм Елизабет Джаксън — представи се възрастната жена от другата страна на домакинята. На години беше между Марджъри и баба Алсъп.

— Ти си водна вещица. — Усетих го веднага щом заговори.

— Така е. — Елизабет имаше стоманеносиви коса и очи, беше висока и стройна, за разлика от Марджъри, която беше ниска и закръглена. Докато повечето водни вещици от Съвета бяха жилави и плавни, Елизабет имаше отривистата яснота на планински поток. Почувствах, че винаги ще ми казва истината, дори когато не искам да я чуя.

— Елизабет е надарена ясновидка. Тя ще те научи на изкуството да гадаеш по кристали.

— Майка ми е била прочута с допълнителните си сетива — казах колебливо. — Бих искала да следвам нейните стъпки.

— Но тя не е имала огън в кръвта — заяви решително Елизабет. Веднага започна да ми казва истината. — Може и да не успееш да следваш майка си във всичко, Даяна. Огънят и водата са мощна комбинация, стига взаимно да не се унищожат.

— Ще се погрижим това да не се случи — обади се третата вещица и обърна очи към мен. Дотогава старателно избягваше погледа ми. Сега разбрах защо: в кафявите ѝ очи имаше златни искри и третото ми око уплашено се отвори. С допълнителното си зрение виждах ореола светлина около нея. Това трябваше да е Катрин Стрийтър.

— Ти имаш дори... дори по-голяма мощ от огнените вещици в Съвета — заекнах аз.

— Катрин е специална вещица — призна баба Алсъп. — Огнена магьосница с родители огнени магьосници. Това се случва рядко, защото и самата природа знае, че подобна светлина не може да се скрие.

Когато третото ми око се затвори, ослепено от трижди благословената вещица, Катрин сякаш избледня. Кестенявата ѝ коса помътня, очите ѝ угаснаха и лицето ѝ стана просто красиво, но незабележимо. Ала щом заговори, магическите ѝ способности отново блеснаха.

— Имаш в себе си повече огън, отколкото очаквах — каза тя замислено.

— Жалко, че не беше тук, когато пристигна Армадата — обади се Елизабет.

— Значи е вярно? Прочутият „английски вятър“, който издухал испанските кораби от английските брегове, е бил причинен от вещици? — попитах. Беше част от магьосническата култура, но винаги го бях смятала за мит.

— Баба Алсъп беше най-полезна на Нейно Величество — заяви гордо Елизабет. — Ако и ти беше тук, мисля, че можехме да подпалим водата или поне да им пратим огнен дъжд.

— Да не прекаляваме — охлади въодушевлението баба Алсъп и вдигна ръка. — Даяна все още не е направила основната си магия на тъкачка.

— Основна магия ли? — удивих се аз. Още един нов термин след сборищата и Съвета.

— Основната магия разкрива дарбата на тъкачката. Заедно ще направим благословен кръг. В него временно ще пуснем силите ти на свобода, необременени от думи и желания — каза баба Алсъп. — Така ще разберем какви дарби имаш и в какво трябва да те обучим. Освен това ще открием твоя дух.

— Вещиците нямат дух. — Бях възприела още една от човешките заблуди, като почитането на дявола.

— Тъкачките имат — обясни спокойно баба Алсъп и посочи към сянката си. — Това е моят. Като всички духове, тя е продължение на дарбата ми.

— Не съм сигурна, че в моя случай е добре да имам дух — казах, като си мислех за изсъхналите дюли, обувките на Мери и пиленцето. — Имам си достатъчно тревоги.

— Затова трябва да направиш основната магия, за да се изправиш срещу най-дълбоките си страхове и да започнеш да правиш свободно заклинания. Все пак преживяването може да е мъчително. Има тъкачки, които влизат в кръга с гарвановочерни коси и го напускат със снежнобели — призна баба Алсъп.

— Но няма да е толкова съкрушително, както в нощта, когато кръвопиецът изостави Даяна и водата се надигна в нея — каза тихо Елизабет.

— Нито толкова самотно, както в нощта, когато е била затворена под земята — допълни Сюзана и потръпна. Марджъри кимна със съчувствие.

— Или пък плашещо, както когато огнената вещица се опита да те разтвори — увери ме Катрин и пръстите ѝ станаха оранжеви от гняв.

— Луната ще е напълно скрита в петък. Сретение Господне е след няколко седмици. И влизаме в благоприятен период за магии, които подтикват децата към учение — отбеляза Марджъри. Лицето ѝ се сгърчи, когато се съсредоточи, за да извади необходимата информация от чудовищната си памет.

— Мислех, че това е последната седмица за змийски магии — каза Сюзана и извади малък алманах от джоба си.

Докато Марджъри и Сюзана обсъждаха подробности от вещерския календар, баба Алсъп, Елизабет и Катрин се взираха настойчиво в мен.

— Чудя се... — Баба Алсъп ме погледна неприкрито учудено и потупа с пръст устните си.

— Със сигурност не — заяви Елизабет тихо.

— Нали се разбрахме да не се изсипваме? — напомни Катрин. — Богинята ни е благословила достатъчно. — Когато каза това, в кафявите ѝ очи се появиха в бърза последователност зелени, златни, червени и черни искри. — Но може би...

— В алманаха на Сюзана всичко е объркано. Все пак решихме, че ако Даяна изтъче основната си магия следващия четвъртък при нарастваща луна, това ще вещае повече добро — каза Марджъри и плесна радостно с ръце.

— Уф — изохка баба Алсъп и запуши уши, за да се защити от вибрациите във въздуха. — По-внимателно, Марджъри, по-внимателно.

С новите ми задължения към сборището на Гарликхайт и нестихващия ми интерес към алхимичните опити на Мери се оказвах много по-често извън къщи, а „Еленът и короната“ продължи да служи за база на Нощната школа и работата на Матю. Идваха и си отиваха вестоносци с писма и доклади; Джордж се отбиваше често да се нахрани безплатно и да ни разкаже за последните си безплодни опити да намери Ашмол 782; Хенкок и Галоуглас оставяха прането си

на долния етаж и се заседяха с часове край огъня в оскъдно облекло, докато дрехите им изсъхнат. Кит и Матю бяха постигнали напрегнато примирие след случката с Хабърд и Джон Чандлър, което означаваше, че често заварвах писателя в предния салон да се взира мрачно в далечината и след това трескаво да пише. Допълнително ме дразнеше фактът, че вземаше от моите запаси от хартия.

С нас живееха Ани и Джак. Две деца в домакинство си беше работа на пълен работен ден. Джак, за когото предполагах, че е на седем или осем години (той нямаше никаква представа за възрастта си), се забавляваше, като дразнеше младата девойка. Следваше я навсякъде и повтаряше думите ѝ. Ани избухваше в сълзи и се втурваше нагоре, за да се хвърли в леглото си. Когато се карах на Джак, той се цупеше. В отчаянието си да си открадна няколко часа спокойствие намерих учител, който се съгласи да ги учи на четене, писане и смятане, но двамата бързо прогониха наскоро завършили в Кембридж мъж с празните си погледи и престорената си невинност. Предпочитаха да пазаруват с Франсоаз и да тичат из Лондон с Пиер вместо да седят кротко и да решават задачи.

— Ако нашето дете се държи така, ще го удавя — казах на Матю, докато се опитвах да си отдъхна за миг в кабинета му.

— Тя ще се държи точно така, бъди сигурна в това. И няма да я удавиш — отвърна Матю и остави перото си. Все още не можехме да се споразумеем за пола на бебето.

— Опитах всичко. Обяснявах им, шегувах се, умолявах ги — за бога, дори ги подкупвах. — Кифлите на майстор Прайър само увеличиха енергията на Джак.

— Всеки родител допуска тези грешки — засмя се той. — Опитваш се да им бъдеш приятел. Дръж се с Джак и Ани като с кученца. Някое плясване през носа от време на време ще затвърди авторитета ти по-добре от пай с кайма.

— Да не би да ми даваш родителски съвети от животинското царство? — Мислех си за неговото проучване за вълците.

— Всъщност да. Ако продължат да те тормозят, ще си имат работа с мен. А аз не пляскам, аз хапя. — Матю погледна гневно към вратата, когато в стаите отекна особено силен трясък, последван от горко извинение.

— Благодаря, но не съм чак толкова отчаяна, че да прибегна към дресировка. Все още — добавих аз и излязох заднешком от стаята.

След два дни, в които се възползвах от учителския си глас и налагах наказания, се установи някакъв ред, но се изискваха огромни усилия, за да се държи темпераментът на децата под контрол. Зарях книгите и писанията си и водех и двамата на дълги разходки по Чийпсайд и в предградията на запад. Ходехме да пазаруваме с Франсоаз и гледахме как разтоварват стоки от лодките на доковете във Винтри. Опитвахме се да си представим откъде идват стоките и фантазирахме за произхода на екипажа.

Някъде по средата на този процес престанах да се чувствам като турист и започнах да усещам елизабетински Лондон като свой дом.

В неделя сутринта обикаляхме Ледънхол, най-добрия покрит лондонски пазар за изискани стоки, и там видях еднокрак просяк. Тъкмо vadex пени от чантата си за него, когато децата се шумгнаха в магазина за шапки. На такива места можеха да направят страхотни поражения, които да ми струват скъпо.

— Ани! Джак! — извиках и пуснах пенито в ръката на мъжа. — Не пипайте нищо!

— Отдалечили сте се от дома си, госпожо Ройдън — каза един дълбок глас. Кожата на гърба ми потръпна от ледения поглед и когато се обърнах, видях Андрю Хабърд.

— Отец Хабърд — поздравих. Просякът се изниза надалеч.

Хабърд се огледа.

— Къде е прислужницата ви?

— Ако имате предвид Франсоаз, тя пазарува — отвърнах язвително. — Ани е с мен. Не бях имала възможност да ви благодаря, че я пратихте при нас. Тя страхотно ми помага.

— Разбрах, че сте се видели с баба Алсъп.

Не отговорих на този нагъл разпит.

— След пристигането на испанците тя не си прави труда да излиза от вкъщи, освен ако няма много сериозна причина.

Продължавах да мълча. Хабърд се усмихна.

— Не съм ви враг, госпожо.

— Не съм казвала такова нещо, отец Хабърд. Но с кого се виждам и защо — не е ваша грижа.

— Да. Вашият свекър — или може би мислите за него като за баща? — ми даде ясно да разбере това в писмото си. Филип, разбира се, ми благодари, че съм ви помогнал. Когато става въпрос за главата на семейство Дьо Клермон — благодарностите винаги предхождат заплахите. Освежителна промяна след обичайното поведение на съпруга ви.

Присвих очи.

— Какво искате, отец Хабърд?

— Търпя присъствието на семейство Дьо Клермон, защото така трябва. Но не съм длъжен да продължа да го правя, ако се появят неприятности. — Хабърд се наведе към мен и усетих ледения му дъх. — А вие причинявате неприятности. Усещам го. Помирисвам го. Откакто сте тук, вещиците са станали... трудно управляеми.

— Какво злощастно съвпадение — възкликнах, — но вината не е моя. Не съм обучена в изкуството на магията, дори не мога едно яйце да счупя в паница. — Франсоаз се зададе с покупките. Направих реверанс на Хабърд и понечих да мина покрай него. Ръката му се стрелна и ме сграбчи за китката. Погледнах надолу към студените му пръсти.

— Не само живите същества излъчват миризма, госпожо Ройдън. Знаете ли, че и тайните си имат свой отчетлив аромат?

— Не — казах и издърпах китката си от хватката му.

— Вещиците познават, когато някой лъже. Кръвопийците помирисват тайните както кучетата — следите на елен. Ще науча тайната ви, госпожо Ройдън, колкото и да се опитвате да я скриете.

— Готова ли сте, мадам? — попита Франсоаз и с приближаването си все повече се смръщваше. Ани и Джак бяха с нея и момичето преbledня, когато забеляза Хабърд.

— Да, Франсоаз — отвърнах и най-накрая откъснах поглед от странните шарени очи на Хабърд. — Благодаря за съвета, отец Хабърд, както и за информацията.

— Ако момчето ви идва в повече, ще се радвам да се погрижа за него — промърмори Хабърд, докато минавах покрай него. Обърнах се и се върнах.

— Дръжте си ръцете далеч от това, което е мое. — Погледите ни се впиха един в друг и този път Хабърд пръв извърна очи. Присъединих се към моята групичка от вампирка, вещица и човешко

същество. Джак изглеждаше разтревожен и стъпваше от крак на крак, сякаш се чудеше дали да не побегне. — Да си вървим да ядем сладкиши с джинджифил — казах и го хванах за ръка.

— Кой е този човек? — прошепна той.

— Това е отец Хабърд — побърза да му отговори Ани.

— Онзи от песните? — ококори се Джак и погледна през рамо.

Ани кимна.

— Да, освен това той...

— Млъквай, Ани. Какво видяхте в шапкарския магазин? — поинтересувах се и стиснах още по-здраво Джак. Протегнах ръка към препълнената кошница. — Дай ми я, Франсоаз.

— Няма да помогне, мадам — поклати глава Франсоаз, въпреки че ми подаде кошницата. — Милорд ще разбере за срещата ви с него. Дори миризмата на зеле няма да скрие истината. — Джак извърна глава, заинтригуван от тази информация, а аз хвърлих предупредителен поглед на вампирката.

— Да не дърпаме дявола за опашката — казах, когато завихме към вкъщи.

Когато се прибрахме в „Еленът и короната“ се отървах от кошницата, наметалото, ръкавиците и децата и занесох на Матю чаша вино. Той седеше зад бюрото си, приведен над купчина книжа. Олекна ми от познатата гледка.

— Още ли работиш? — попитах, пресегнах се през рамото му и сложих чашата вино пред него. Намръщих се. Листата пред него бяха покрити с диаграми, Х и О, и нещо, приличащо на съвременни научни формули. Съмнявах се, че имат нещо общо с шпионажа или Паството, освен ако не бяха шифър. — Какво правиш?

— Опитвам се да проумея нещо — каза Матю и бутна книжата настрана.

— Нещо свързано с генетиката? — Х и О ми напомняха за биология и грахчетата на Грегор Мендел. Дръпнах листовите към себе си. Там нямаше само Х и О. Разпознах инициалите на членовете на семейството на Матю: ИК, ФК, МК, МУ. Имаше и други, които бяха на моите роднини: ДБ, РБ, СБ, СП. Матю бе начертал стрелки между хората и линиите се пресичаха от поколение в поколение.

— Може и така да се каже — отвърна Матю и скри листовите от мен. Класическият му отговор, който нищо не казва.

— Предполагам, че ще ти трябва оборудване. — В дъното на страницата имаше две букви, оградени в кръг: Б и К — Бишъп и Клермон. Нашето дете. Това трябваше да има нещо общо с бебето.

— Със сигурност, ако искам да стигна до някакви изводи. — Матю взе виното и го поднесе към устните си.

— Каква е хипотезата ти? Нямах нужда от лаборатория, за да я формулираш — отбелязах. — Ако е свързано с бебето, искам да знам.

Той замръзна и ноздрите му се разшириха. Остави внимателно виното на масата, взе ръката ми и притисна устни в китката ми в мним жест на обич. Очите му почерняха.

— Видяла си се с Хабърд — каза той обвинително.

— Не съм го търсила. — Опитах се да се отдръпна. Беше грешка.

— Недей — каза дрезгаво Матю и пръстите му ме стиснаха още по-здраво. — Хабърд те е докоснал по китката. Само по китката. Знаеш ли защо?

— Защото се опита да ми привлече вниманието — отвърнах.

— Не. Опитвал се е да привлече моето. Пулсът ти е тук — обясни и палецът му се плъзна по вената. Потреперих. — Кръвта е толкова близо до повърхността, че я виждам и помириavam. Топлината ѝ усилва всяка чужда миризма на това място. — Пръстите му обвиха китката ми като гривна. — Къде беше Франсоаз?

— На пазара Ледънхол, Джак и Ани също бяха с мен. Имаше един просяк и аз... — Усетих кратка остра болка. Когато погледнах надолу, видях от две кръгли дупчици в китката ми да тече кръв. Бяха следи от зъби.

— Ето колко бързо Хабърд може да пийне от кръвта ти и да научи всичко за теб. — Палецът на Матю притисна силно ръката ми.

— Не забелязах да помръдваш — казах вцепенена.

Черните му очи блеснаха.

— Не би забелязала и Хабърд, ако реши да те ухапе.

Може би Матю не прекаляваше със закрилата си, както ми се струваше.

— Никога повече не му позволявай да се доближи толкова, че да може да те докосне. Ясно ли е?

Кимнах, а той започна бавно да овладява гнева си. Чак когато вече се контролираше, отговори на първоначалните ми въпроси.

— Опитвам се да определя каква е вероятността моята яростна кръвожадност да бъде предадена на детето ни — каза той с лека горчивина в гласа. — Бенджамин страда от нея. Маркърс — не. Ужасявам се от факта, че мога да предам проклятието на невинно дете.

— Знаеш ли защо Маркърс и брат ти Луи са имунизирани, а ти, Луиза и Бенджамин не сте? — Предвидливо избегнах да предположа, че това са всичките му деца. Матю щеше да ми каже, когато е готов, ако изобщо бъде.

Раменете му се отпуснаха.

— Луи и Луиза умряха много преди да стане възможно да се правят кръвни тестове. Имам само своята кръв, тази на Маркърс и Изабо, но това е достатъчно, за да стигна до надеждни изводи.

Значи имаш хипотеза — заключих, като си спомних диаграмите.

— Винаги съм мислил, че яростната кръвожадност е някакъв вид инфекция, и предполагах, че Маркърс и Луи са имали естествен имунитет срещу нея. Но когато баба Алсъп каза, че само тъкачка може да износи детето на кръвопиец, се почудих дали не гледам на нещата от погрешен ъгъл. Може би не Маркърс има защитни сили, а аз съм податлив, точно както тъкачката е податлива към семето на кръвопиеца за разлика от всички други топлокръвни жени.

— Генетична предразположеност? — уточних, като се опитвах да следвам логиката му.

— Може би. Вероятно е нещо рецесивно, което рядко се появява, освен ако и двамата родители не са носители на гена. Не спирам да си мисля за твоята приятелка Катрин Стрийтър, която — както ти я описа — е трижди благословена. Нейната генетична цялост като че ли е нещо повече от простия сбор на частите.

Матю бързо потъна в сложните детайли на своята интелектуална загадка.

— След това се зачудих дали фактът, че си тъкачка, е достатъчен да обясни способността ти да заченеш. Ами ако това е комбинация от рецесивни гени — не само твои, но и мои? — Когато прокара ръце през косата си и така показа, че е объркан, аз го приех като знак, че яростната му кръвожадност се е уталожила, и въздъхнах тихо с облекчение.

— Когато се върнем в лабораторията, ще успееш да провериш хипотезата си. — Снизих глас. — А пък когато Сара и Ем чуят, че ще

стават баби, няма да имаш никакъв проблем да ги накараш да ти дадат кръвни проби. И да ги убедиш да гледат детето. И двете имат отчаян копнеж по бабинство и от години гледат съседските деца, за да утолят тази жажда.

Най-накрая успях да го накарам да се усмихне.

— Копнеж по бабинство? Ама че груб израз. — Матю се приближи към мен. — Сигурно и Изабо го е развила, дори по-силно през вековете.

— Направо не се изтрайват — подхвърлих и свих шеговито рамене.

В такива мигове, когато говорехме за реакциите на другите към нашата новина, вместо да анализираме отношението си към нея, се чувствах наистина бременна. Тялото ми почти не отчиташе, че носи нов живот, беше лесно да забравя, че скоро ще ставаме родители. С дни не се сещах за това, а после внезапно Матю ми припомняше за положението ми посред нощ, когато се приближаваше и слагаше ръце на корема ми в мълчалива съобщност и се вслушваше в звуците на новия живот.

— Не мога да понеса мисълта, че ще ти се случи нещо лошо. — Матю ме взе в прегръдките си. — Внимавай, *ma lionne* — прошепна той в косата ми.

— Ще внимавам. Обещавам.

— Не би разпознала бедата, дори да дойде при теб с гравирана покана. — Отдръпна се, за да ме погледне в очите. — Не забравяй, вампирите не са като топлокръвните. Не подценявай факта, че можем да сме смъртоносни.

Предупреждението на Матю дълго отекваше в съзнанието ми. Улових се, че наблюдавам вампирите в домакинството ни и търся знаци дали се канят да се придвижат, или са гладни, или уморени, неспокойни или отегчени. Подсказките бяха неуловими и лесни за пропускане. Когато Ани мина покрай Галоуглас, той затвори клепачи, за да скрие жадното изражение в очите си, но всичко стана толкова бързо, че може и да съм си го въобразила, точно както и разширените ноздри на Хенкок, когато няколко топлокръвни се разминаха с него на улицата.

Но не си въобразявах допълнителните разходи за изпиране на кървавите следи по дрехите им всеки път, когато Галоуглас и Хенкок

ловуваха и се хранеха из града, макар Матю да не ходеше с тях. Той се ограничаваше с това, което Франсоаз му доставяше от месарниците.

Когато с Ани по стар обичай отидохме у Мери в понеделник следобед, бях повече нащрек към обстановката, отколкото в първите дни след пристигането ни. И този път не за да попия подробности от елизабетинския живот, а за да се уверя, че не ни наблюдават или следят. Държах Ани на една ръка разстояние от мен, а Пиер стискаше здраво ръката на Джак. От лош опит знаехме, че само така можем да опазим момчето да не се държи като сврака, както казваше Хенкок. Въпреки усилията ни Джак пак успяваше да извърши множество дребни кражби. Матю въведе нов домашен ритуал, за да се бори с тази му склонност. Джак трябваше да си опразва джобовете всяка вечер и да признава как се е сдобил с невероятното разнообразие от лъскави предмети. Досега обаче това не бе успяло да го спре.

Заради палавите му бързи пръсти все още не можехме да му имаме доверие в добре уредения дом на графиня Пембрук. С Ани се отделихме от Пиер и Джак и лицето на момичето светна заради предстоящата размяна на клюки с прислужницата на Мери, Джоан, и няколкото часа свобода от нежеланото внимание на Джак.

— Даяна! — извика Мери, когато прекрачих прага на лабораторията ѝ. Колкото и пъти да влезех там, все затаявах дъх пред живописните стенописи, изобразяващи получаването на философски камък. — Ела, имам да ти показвам нещо.

— Това ли е изненадата ти? — Графинята ми бе намекнала, че скоро ще ме зарадва с демонстрация на алхимичните си умения.

— Да — потвърди Мери и взе тетрадката си от масата. — Виж тук, днес сме осемнайсети януари, а започнах да работя на девети декември. Отне ми точно четиридесет дни, точно както обещавах мъдреците.

Четиридесет е важно число в алхимията. Погледнах лабораторните ѝ протоколи и се опитах да разбера с какво се е занимавала. През последните две седмици бях усвоила символите, които използваше за различните метали и вещества. Ако правилно разбирах, бе започнала процеса с една унция сребро, разтворено в аква фортис — „силната вода“ на алхимиците, по-известна в моето съвремие като азотна киселина. Към нея Мери бе добавила дестилирана вода.

— Това твойт знак за живак ли е? — попитах и посочих един непознат символ.

— Да, но само на живака, който получавам от най-добрите източници в Германия. — Мери не пестеше пари, когато ставаше въпрос за лабораторията, химикалите или оборудването. Насочи вниманието ми към друг пример за нейната отдаденост към качеството, независимо от цената: голяма колба. Беше самото съвършенство, прозрачна като кристал, което означаваше, че може да е само от Венеция. Графиня Пембрук предпочиташе венецианско стъкло и можеше да си го позволи.

Когато видях какво има вътре, предчувствието ме перна с пръст през раменете.

От малко семенце на дъното на колбата бе пораснало сребърно дърво. Клоните му излизаха от ствола и се разклоняваха, изпълвайки горната част на съда с блестящи нишки. Мъничките зрънца в края на клоните бяха плодовете, дървото бе узряло и готово да бъде обрано.

— Дървото на Диана — каза гордо Мери. — Сякаш самият Бог ме вдъхнови да го направя, за да те посрещна с него. Опитвала съм и друг път, но никога не се получаваше. След като видиш нещо подобно, не можеш да се съмняваш в силата на алхимичното изкуство.

Дървото на Диана беше впечатляваща гледка. То блестеше и растеше пред очите ми, от него поникваха нови клони, които изпълваха останалото пространство в съда. Макар да знаех, че е просто дендритна амалгама от кристализирало сребро, пак не можех да не изпитам възхищение, като гледах как парче метал се разраства като жив организъм.

На стената отсреща в подобна колба седеше дракон. Той бе захапал опашката си и кръвта му капеше в сребристата течност долу. Потърсих следващия образ от тази серия: птицата на Хермес, която летеше към химическото бракосъчетание. Тя ми напомни за илюстрацията със сватбата от Ашмол 782.

— Мисля, че може да намерим и по-бърз начин да постигнем същия резултат — заговори Мери и ме върна на земята. От високо вдигнатата си коса извади писалка, която изцапа с мастило ухото ѝ. — Как мислиш, какво ще стане, ако изпилим среброто, преди да го разтворим в аква фортис?

Следобедът ни премина приятно в обсъждане на нови начини да получим дървото на Диана, но часовете се изнизаха прекалено бързо.

— Ще те видя ли в четвъртък? — попита Мери.

— Боя се, че имам други задължения — отвърнах. Трябваше да съм при баба Алсъп преди залез-слънце.

Лицето на Мери посърна.

— Тогава в петък?

— В петък да бъде — съгласих се аз.

— Даяна — поде колебливо Мери, — добре ли си?

— Да — отговорих с изненада. — Болна ли изглеждам?

— Бледа си и ми се струваш уморена — призна тя. — Както повечето майки и аз... О! — Мери млъкна рязко и порозовя. Погледът ѝ се спусна към корема ми, след това се върна бързо на лицето ми. — Ти носиш дете.

— Ще имам много въпроси в предстоящите седмици — казах аз, хванах ръката ѝ и я стиснах.

— Откога? — попита тя.

— От немного отдавна — отвърнах. Нарочно отговарях непълно.

— Но детето не може да е на Матю. Кръвопийците не могат да създават деца — изтъкна Мери и ръката ѝ се стрелна към бузата. — Нали Матю няма нищо против бебето, въпреки че не е негово?

Макар съпругът ми да ме бе предупредил, че всички ще сметнат, че детето не е негово, не бяхме обсъждали как да реагираме на това. Трябваше да импровизирам.

— Той го смята за своя плът и кръв — отговорих твърдо. Думите ми само я направиха още по-загрижена.

— Имаш късмет, че Матю е толкова безкористен и защитава всички, изпаднали в нужда. А ти... можеш ли да обичаш това дете, макар то да е в теб против волята ти?

Мери си мислеше, че съм изнасилена. И може би, че Матю се е оженил за мен, за да ме предпази от стигмата на самотната неомъжена майка.

— Детето е невинно. Не мога да му откажа любов. — Стараех се нито да потвърдя, нито да отрека подозренията на Мери. За щастие тя остана доволна от отговора ми и типично за нея не пожела да си завира носа повече. — И както можеш да си представиш — добавих — смятахме да запазим тази новина за себе си колкото може по-дълго.

— Разбира се — съгласи се тя. — Ще кажа на Джоан да ти приготви яйчен крем, той подсилва кръвта и действа много успокояващо на стомаха, ако се яде преди лягане. На мен много ми помогна през последната бременност, действаше добре и срещу сутрешното гадене.

— Засега това оплакване ми е спестено — казах, докато си слагах ръкавиците. — Матю обаче ме плаши, че всеки миг ще ме споleti.

— Хм — замисли се Мери и през лицето ѝ премина сянка. Намръщих се и се почудих какво я тревожи пък сега. Тя видя изражението ми и се усмихна весело. — Пази се да не се преуморяваш. Когато дойдеш тук в петък, не трябва да стоиш дълго права, а ще посядаш, докато работим. — Мери се засуети около наметалото ми. — Стой далеч от течения. И накарай Франсоаз да ти прави компреси на краката, ако започнат да отичат. Ще ти пратя рецепта за тях заедно с яйчени крем. Да кажа ли на лодкаря ми да те откара до Уотър Лейн?

— Само на пет минути път е! — възпротивих се през смях. Накрая Мери ме пусна да си тръгна пеша, но чак след като я уверих, че ще избягвам не само теченията, но и студената вода, и силните шумове.

Същата нощ сънувах, че спя под клоните на дърво, което е пораснало от утробата ми. Короната му ме пазеше от лунната светлина, а високо над него в нощта летеше дракон. Когато стигна до луната, драконът обви опашката си около нея и сребристият кръг стана червен.

Събудих се в празното легло с подгизнали от кръв чаршафи.

— Франсоаз! — извиках, когато усетих внезапна остра болка.

Вместо нея дотича Матю. Съсипаното изражение, което се появи на лицето му, когато стигна до мен, потвърди това, което вече знаех.

23.

— Всички сме губили бебета, Даяна — каза тъжно баба Алсъп.
— Това е болка, която повечето жени познават.

— Всички? — Огледах се из всекидневната на баба Алсъп, обходих с очи вещиците от сборището на Гарликхайт.

Заваляха истории за бебета, починали при раждането, и деца, умрели на шест месеца или шест години. Не познавах жени, които са помятали — поне така си мислех. Дали някоя моя приятелка не бе претърпяла такава загуба, без да знам?

— Ти си млада и силна — успокои ме Сюзана. — Ще успееш да заченеш друго дете.

Не го вярвах, знаех, че съпругът ми повече няма да ме докосне, докато не се върнем в земите на противозачатъчните и феталните монитори.

— Може би — кимнах и свих вяло рамене.

— Къде е господин Ройдън? — попита тихо баба Алсъп. Сянката ѝ се движеше из стаята, сякаш си мислеше, че може да го открие на канапето под прозореца или седнал върху шкафа.

— Излезе по работа — отговорих и се увих по-плътно с шала. Беше на Сюзана и миришеше на горена захар и лайка, също като нея.

— Чух, че снощи бил в Мидъл Темпъл Хол с Кристофър Марлоу. Сигурно са гледали пиеса. — Катрин отвори кутийка със захаросани плодове.

— Обикновените мъже могат много да се тръшкат за изгубени деца. Не съм учудена, че за един кръвопиец е особено трудно да го приеме. Те са обсебващи. — Баба Алсъп посегна към нещо червено и пихтиесто. — Благодаря ти, Катрин.

Жените мълчаха и чакаха с надеждата, че ще отговоря на заобиколната покана на баба Алсъп и Катрин да разкажа как с Матю понасяме случилото се.

— Той ще се оправи — процедих през зъби.

— Трябва да е тук — изрече рязко Елизабет. — Не виждам причина да преживява загубата по-болезнено от теб!

— Защото е преживял хиляда години, в които са му разбивали сърцето, а аз само трийсет и три — отбелязах със също толкова рязък тон. — Той е кръвопиец, Елизабет. Дали искам да е тук, а не навън с Кит? Разбира се. Дали ще го моля да остане в „Еленът и короната“ заради мен? В никакъв случай. — Тонът ми се повишаваше, докато изливах болката и гнева си. Матю бе все така мил и нежен с мен. Утешаваше ме във всичките ми кошмари и страхове за бъдещето, което ми се струваше унищожено, след като пометнах детето ни.

Но ме тревожеха часовете, които прекарваше далече от мен.

— Разумът ми казва, че Матю трябва да получи възможност да тъгува по свой собствен начин — продължих. — А сърцето ми казва, че ме обича, въпреки че предпочита сега да е с приятелите си. Просто ми се ще да може да ме докосне без съжаление. — Усещах го винаги когато ме погледнеше и прегърнеше. Беше непоносимо.

— Извинявай, Даяна — каза Елизабет с посърнало лице.

— Няма нищо — уверих я аз.

Но не беше така. Целият свят ми се струваше объркан и изкривен, цветовете му бяха прекалено ярки, звуците — прекалено силни, и ме караха да подскачам. Усещах тялото си празно, каквото и да се опитвах да чета, думите не успяваха да задържат вниманието ми.

— Ще се видим утре, както е по план — обяви набързо баба Алсъп и вещиците се разотидоха.

— Утре? — намръщих се аз. — Не ми се правят магии, бабо Алсъп.

— А на мен не ми се влиза в гроба, преди да те видя да изтъчеш шест магии, затова ще те чакам, когато камбаните отброят шест.

Същата вечер се вирах в огъня, докато камбаните отброяваха шест, после седем, осем, девет и десет. Когато удариха три след полунощ, чух звук по стълбите. Помислих си, че е Матю, и тръгнах към вратата. Стълбището беше пусто, но на едно от стъпалата имаше купчинка предмети: детско чорапче, клонка зеленика, парче хартия с мъжко име, изписано върху него. Събрах ги в скута си и седнах на изтърканите стълби, плътно обвила шала около себе си.

Все още се опитвах да разбера какво означават тези предмети и как са се озовали там, когато Матю се втурна нагоре, трескав и безмълвен, после спря внезапно.

— Даяна. — Избърса устата си с опакото на ръката си. Очите му бяха стъкленозелени.

— Поне се храниш, когато си с Кит — казах и се изправих. — Хубаво е да знам, че приятелството ви се основава на нещо повече от поезия и шах.

Матю стъпи с ботуша си на стъпалото до мен. С коляно ме притисна към стената и ме приклещи като в капан. Дъхът му беше сладникав и леко метален.

— Утре сутрин ще се мразиш — заявих спокойно и извърнах глава. Знаех, че не бива да бягам, когато все още усеща вкуса на кръв по езика си. — Кит трябваше да те задържи, докато наркотикът излезе от организма ти. Всичката кръв в Лондон ли е с опиати? — За втора вечер подред Матю излизаше с Кит и се връщаше надрусан.

— Не — промълви тихо той, — но до нея най-лесно се стига.

— Какво е това? — Вдигнах чорапчето, зелениката и хартията.

— За теб са — каза Матю. — Пристигат всяка вечер. С Пиер ги събираме, преди да се събудиш.

— Откога?

— Седмицата преди... Седмицата преди да се срещнеш със Съвета. Повечето са молби за помощ. Тъй като ти... От събота почнаха да идват и подаръци за теб и бебето. — Матю протегна ръка. — Аз ще се погрижа за тях.

Сложих ръка на сърцето си.

— Къде са останалите?

Матю сви устни, но ми показва къде ги държи — в кутия в мансардата, сбутана под една пейка. Извадих цялото й съдържание — приличаше на нещата, които Джак вадеше от джобовете си всяка вечер: копчета, панделки, парчета от глинени съдове. Имаше и кичури коса, десетки късчета хартия с написани на тях имена. Макар да бяха невидими за повечето очи, аз виждах къдравите нишки, които излизаха от всяко съкровище и чакаха да бъдат завързани, съединени или поправени по някакъв друг начин.

— Това са молби за магии. — Вдигнах очи към Матю. — Не трябваше да ги криеш от мен.

— Не искам да правиш магии за всяко същество в Лондон — заяви той и очите му помръкнаха.

— Е, аз пък не желая всяка вечер да ядеш навън, преди да отидеш да пиеш с приятелите си! Но ти си вампир, затова понякога точно това трябва да направиш — троснах му се. — Аз пък съм вещица, Матю. С такива молби трябва да се отнасяме внимателно. Безопасността ми зависи от отношенията със съседите. Не мога да крада лодки като Галоуглас, нито да се зъбя на хората.

— Милорд. — Пиер се появи в дъното на мансардата, откъдето тръгваше тясно извито стълбище, водещо към скрит изход зад гигантските корита в пералното помещение.

— Какво? — попита нетърпеливо Матю.

— Агнес Сампсън е мъртва. — Пиер изглеждаше уплашен. — Завели са я на Касълхил в Единбург в понеделник, удушили са я и след това са изгорили трупа. — С лека паника осъзнах, че това беше нощта, в която загубих бебето си.

— Боже! — Матю пребледня.

— Хенкок твърди, че е била напълно мъртва, когато са подпалили кладата. Нищо не е усетила — продължи Пиер. Беше все пак някаква милост, каквато невинаги получаваше осъдената вещица. — Отказали са да прочетат писмото ви, милорд. Наредили на Хенкок да остави шотландската политика на шотландския крал, иначе щял да си изпати, ако пак се мерне в Единбург.

— Защо не мога да се оправя с това? — избухна Матю.

— Значи не само загубата на бебето те е тласнала към мрака на Кит. Ти се криеш и от събитията в Шотландия.

— Колкото и да се опитвам да оправя нещата, все не мога да пробия тази прокълната схема — оплака се Матю. — Преди, като шпионин на кралицата, се радвах на бедите в Шотландия. Като член на Паството смятах смъртта на Сампсън за приемлива цена за запазване на статуквото. Но сега...

— Сега си женен за вещица — довърших аз. — И всичко изглежда различно.

— Да. В капан съм между това, в което някога вярвах, и това, което сега смятам за най-скъпо, между онова, което съм защитавал като библейска истина, и мащаба на това, което вече не разбирам.

— Ще се върна в града — съобщи Пиер и тръгна към вратата. — Може да науча още нещо.

Взрях се в умореното лице на съпруга си.

— Не можеш да проумееш всички житейски трагедии, Матю. И на мен ми се ще да бях задържала бебето. Знам, сега изглежда безнадеждно, но това не означава, че няма бъдеще, към което да се стремим и в което децата ни и семейството ни ще са в безопасност.

— Помятане в такъв ранен етап на бременността почти винаги е знак за генетична аномалия, която прави плода нежизнеспособен. Щом се е случило веднъж... — Той млъкна.

— Има генетични аномалии, които не убиват бебето — отбелязах аз. — Вземи мен например. — Аз бях химера с различни видове ДНК.

— Няма да понеса да загубя още едно дете, Даяна. Просто... не мога.

— Разбирам. — Бях уморена до смърт и исках да потъна в благословен сън също като него. Не бях познавала детето си, както той бе познавал Лукас, но болката бе също така непоносима. — Трябва да съм у баба Алсъп в шест тази вечер. — Вдигнах поглед към него. — Ти ще излизаш ли с Кит?

— Не — отвърна тихо Матю. Притисна устните си към моите за кратко, беше изпълнен със съжаление. — Ще бъда теб.

Матю удържа на думата си и ме придружи до баба Алсъп, а след това отиде в „Златната гъска“ с Пиер. Вещиците обясниха по възможно най-любезния начин, че кръвопийците не са добре дошли. За да може една тъкачка да направи успешно основната си магия, се изисквала значителна мобилизация на свръхестествена магическа енергия. Кръвопийците само пречели.

Моята леля Сара би наблюдавала внимателно как Сюзана и Марджъри подготвят светия кръг. Някои от веществата и предметите ми бяха познати — като солта, която посипаха по пода, за да пречистят мястото, но други — не. Вещерският набор на Сара се състоеше от два ножа (един с черна и един с бяла дръжка), книгата с магиите на семейство Бишъп и различни билки и растения. Елизабетинските вещици използваха по-голямо разнообразие от предмети, за да правят магии, включително и метли. Никога не бях виждала вещица с метла, освен на Все светии, когато бяха задължителни заедно с островърхите шапки.

Всяка вещица от сборището в Гарликхайт бе донесла своя уникална метла в къщата на баба Алсъп. Тази на Марджъри беше от черешов клон. Най-отгоре някой бе гравирал знаци и символи. Вместо обичайната слама в долната ѝ част, където централният клон се разклоняваше на по-малки, Марджъри бе завързала сушени билки. Сподели, че билките са много важни в нейните магии — с камшика разваляла заклинания, деликатната вратига със светложълти цветчета я закриляла, а здравите стебла от розмарин и неговите синьо-зеленикави клонки служели за пречистване и яснота. Метлата на Сюзана беше направена от бряст, който символизираше етапите на живота от раждането до смъртта и бе свързан с акушерството. Същото се отнасяше и за листата, привързани към метлата: месестите листа на сладката папрат били лековити, пухкавите бели цветове на водния коноп служели за защита, а острите листенца на кръстеца символизирали доброто здраве.

Марджъри и Сюзана внимателно започнаха да метат солта по посока на часовниковата стрелка, докато фините ѝ прашинки не докоснаха всеки сантиметър по пода. Тя не само пречиствала мястото, обясни Марджъри, но също така го заземявала, за да не се разпиляват силите ми, когато бъдат напълно отключени.

Баба Алсъп запълни пролуките на прозорците и вратите, дори запуши комина. На домашните духове бе даден избор да се приберат между гредите на покрива или да се скрият временно при семейството на долния етаж. Те не искаха да изпускат нищо и леко завиждаха на сянката, която нямаше друг избор, освен да остане при господарката си, но въпреки това се настаниха между гредите и започнаха да клюкарстват дали някой от обитателите на улица „Нюгейт“ ще получи и миг покой, след като аурите на средновековната кралица Изабела и на убийца на име лейди Агнес Хангърфорд са подновили враждата си.

Елизабет и Катрин ме успокоиха и прогониха от съзнанието ми зловещите подробности за ужасните дела и смъртта на лейди Агнес, като споделиха някои от първите си приключения в магията и започнаха да ме разпитват за моите. Елизабет бе впечатлена как съм успяла да канализирам водата от овощната градина на Сара, като съм я измъкнала с дланите си капка по капка. А Катрин зацвърча от радост, когато ѝ разказах как в ръцете ми се бяха озовали лък и стрела точно преди да изстрелям вещерския огън.

— Луната изгря — съобщи Марджъри и кръглото ѝ лице порозовя от очакване. Прозорците бяха покрити, но никоя от вещниците не се усъмни в твърдението ѝ.

— Значи е време — заяви делово Елизабет.

Всяка от посестримите обходи ъглите на стаята, отчупваше клонка от метлата си и я оставяше там. Но това не бяха случайни купчинки. Подредиха клонките във формата на пентаграм, петвърхата вещерска звезда.

С баба Алсъп застанахме в центъра на кръга. Макар засега границите му да бяха невидими, това щеше да се промени, когато другите вещици застанеха на местата си. Щом и това стана, Катрин промърмори някакво заклинание и от вещица към вещица се спусна огнена следа, която затвори кръга.

Енергията в средата изригна. Баба Алсъп ме бе предупредила, че това, което щяхме да правим тази вечер, щяло да разбуди древни магии. Скоро ударната енергийна вълна бе заместена със сила, която гъделичкаше и пареше като хиляда вещерски погледа.

— Огледай се с вещерското си зрение — заръча баба Алсъп — и ми кажи какво виждаш.

Когато третото ми око се отвори, почти очаквах да видя, че въздухът е оживял, всяка частичка от него бе заредена с възможност. Но вместо това стаята бе изпълнена с влакна от магия.

— Нишки — казах, — сякаш целият свят е един гоблен.

Баба Алсъп кимна.

— Тъкачката е свързана със света около нея и вижда в него нишки и нюанси. Някои от тях привързват твоята магия, а други подчиняват силите в кръвта ти на четирите стихии и големите тайнства отвъд тях. Тъкачките се учат как да освобождават тези връзки и да използват останалите.

— Но аз не знам как да ги различавам. — Стотици нишки се докосваха до полата и корсажа ми.

— Скоро ще ги пробваш, точно както птицата изпитва крилете си. Така ще научиш тайните, които те крият от теб. А сега ние просто ще ги срежем, за да могат да се върнат при теб свободни. Когато ги прекъсвам, ти трябва да устоиш на изкушението да се вкопчиш в енергията около себе си. Тъй като си тъкачка, ще искаш да оправиш

скъсаните нишки. Остави мислите си да се реят волно и опразни съзнанието си. Нека енергията свърши каквото трябва.

Баба Алсъп пусна ръката ми и започна да тъче магия със звуци, които нямаха нищо общо с речта, но въпреки това ми бяха странно познати. С всеки следващ звук виждах как нишките се откъсват от мен, навиват се и се мятат. В ушите ми се надигна грохот. Ръцете ми следваха шума сякаш беше заповед — те се вдигаха и протягаха встрани, докато не застанах във формата на буквата Т, в която ме бе поставил Матю в семейната ни къща, когато се свързах с водата под овощната градина на Сара.

Магическите нишки и цялата им сила, която можех да вземам назаем, но не и да задържа в себе си, запълзяха обратно към мен, сякаш имаха метален пълнеж, а аз бяха магнит. Когато стигнах до ръцете ми, започнах да се съпротивлявам на порива да свия юмруци около тях. Желанието да го направя беше силно, както бе предсказала и баба Алсъп, но аз ги оставих да се плъзгат по кожата ми като копринените панделки от приказките, които майка ми разказваше, когато бях малка.

До този момент всичко се случваше така, както баба Алсъп ми бе казала. Но никой не можеше да предвиди какво би станало, когато силите ми придобият форма, а вещиците в кръга се обединят, за да посрещнат неизвестното. Баба Алсъп ме бе предупредила, че не всички тъкачки се възползват от вече познатото им в основната си магия, затова и не би трябвало да очаквам нещо подобно. Животът ми през последните месеци ме бе научил, че при мен по-скоро се случват неочаквани, отколкото очаквани неща.

Грохотът се усили и въздухът затрепери. Точно над главата ми увисна бушуващо кълбо енергия. То черпеше сили от стаята, но непрекъснато се свиваше към собствения си център като черна дупка. Бурната зашеметяваща гледка накара вещерското ми око плътно да се затвори.

В окото на бурята нещо пулсираше. То се отскубна и се превърна в силует. Веднага след това баба Алсъп замлъкна. Изглежда ме продължително за последен път, преди да ме остави сама в средата на кръга.

Чу се пърхане на криле, свистене на бодлива опашка. Горещ влажен дъх облиза бузите ми. Във въздуха полетя прозрачно същество

с драконова опашка, ярките му криле се блъскаха в гредите на тавана и накараха духовете да се втурнат презглава да търсят прикритие. Имаше само два крака и извити нокти на стъпалата, които бяха смъртоносни като бодлите по дългата му опашка.

— Колко крака има? — извика Марджъри, която не можеше да види добре от мястото си. — Просто дракон ли е?

Просто дракон?

— Огнедишащ дракон — отговори стъписаната Катрин. Вдигна ръце, готова да направи предпазваща магия, ако съществото реши да напада. Ръцете на Елизабет Джаксън също се раздвижиха.

— Чакайте! — спря ги баба Алсъп. — Даяна още не е свършила с тъкането си. Може би ще намери начин да го укроти.

Да го укроти? Погледнах невярващо старицата. Не бях сигурна дали съществото пред мен е дух или материя. Изглеждаше съвсем истинско, но виждах през него.

— Не знам какво да правя — признах. Започвах да изпадам в паника. След всяко плясване на драконовите крила надолу летяха водопади от искри и пламъци.

— Някои магии започват с идея, други с въпрос. Има много начини да разбереш какво да направиш: да завържеш възел, да усучеш въже, дори да изковеш верига като тази между теб и твоя кръвопиец — каза баба Алсъп тихо и успокояващо. — Остави силата да премине през теб.

Огнедишащият дракон изрева нетърпеливо и протегна краката си към мен. Какво искаше? Да ме вземе и да отлети с мен от къщата? Търсеше си удобно място за кацане, за да му починат крилето?

Подът под мен изпука.

— Отстъпи! — извика Марджъри.

Отдръпнах се точно навреме. Миг по-късно от мястото, на което допреди малко се бяха намирали стъпалата ми, изникна дърво. Стволът му се изви нагоре, раздели се на две и продължи да се разклонява. От пъпките се разтвориха зелени листа, след това се появиха и цветове, а накрая и плодове. Само след секунди вече стоях под напълно развито дърво, което едновременно цъфтеше и даваше плодове.

Краката на огнедишащия дракон се вкопчиха в най-високите клони. За миг съществото кацна. Един клон изпука и се счупи. Драконът се вдигна във въздуха, а в ноктите му остана отчупеният

клон. Езикът му се стрелна навън заедно с огнен залп и дървото избухна в пламъци. В стаята имаше прекалено много запалими предмети — дървени подове и мебели, дрехите на вещиците. Мислех само, че трябва да огранича огъня. Трябваше ми вода, и то много.

Нещо в дясната ми ръка силно натежа. Погледнах надолу, очаквах да видя кофа. Ала вместо нея държах стрела. Вещерски огън. Но каква полза от още огън?

— Не, Даяна! Не се опитвай да измисляш магия! — предупреди ме баба Алсъп.

Отърсих се от мислите за дъжд и реки. И тогава инстинктът ми пое нещата в свои ръце и двете ми ръце се вдигнаха пред мен, после дясната се отдръпна назад, пръстите ми се отпуснаха и стрелата излетя към сърцето на дървото. Пламъците бързо се издигнаха нависоко и ме заслепиха. Жегата намаля и когато отново можех да виждам, открих, че се намирам на върха на планина под просторно звездно небе, в което ниско висеше огромен полумесец.

— Чаках те. — Гласът на богинята беше малко по-силен от повей на вятър. Беше облечена в мека роба, косата ѝ се спускаше като водопад по гърба ѝ. Нямаше и следа от обичайното ѝ оръжие, но до нея пристъпваше голямо куче. Толкова едро и черно, че можеше и да е вълк.

— Ти. — Ужас сви сърцето ми. Очаквах да видя богинята, откакто загубих бебето. — Ти ли ми взе детето в замяна на това, че спаси живота на Матю? — Въпросът ми бе пълен с гняв и отчаяние.

— Не. Този дълг е уреден. Вече взех друг. Мъртво дете не ми върши никаква работа. — Очите ѝ бяха зелени като първите листенца на върбата през пролетта.

Кръвта ми се смрази.

— Чий живот си взела?

— Твоя.

— Моя? — едва процедих с вцепенени устни. — Аз... мъртва ли съм?

— Разбира се, че не. Мъртвите принадлежат на друг. Аз търся живите. — Гласът ѝ бе станал ясен и пронизващ като лунен лъч. — Обеща ми, че мога да взема всеки и всичко, ако спася живота на мъжа, когото обичаш. Избрах теб. И още не съм приключила.

Богинята отстъпи крачка назад.

— Ти ми даде живота си, Даяна Бишъп. Време е да го оползотвориш.

Отгоре долетя вик и ме предупреди за присъствието на огнедишащия дракон. Вдигнах очи и се опитах да го видя на фона на луната. Когато премигнах, той се очерта идеално на тавана на баба Алсъп. Бях се върнала в къщата на вещицата, вече не бях на голия планински връх с богинята. Дървото го нямаше, беше се превърнало в купчинка пепел. Премигнах отново.

Драконът също премигна срещу мен. Очите му бяха тъжни и познати — черни, със сребристи ириси. Изкрещя отново пронизително и отпусна остриите си нокти. Клонът от дървото падна в ръцете ми и натежа в тях като стрелата, беше по-тежък и плътен, отколкото предполагаше размерът му. Драконът наклони глава, от ноздрите му блъвна дим. Изкушавах се да протегна ръка и да го докосна, чудех се дали кожата му е топла и гладка като на змия, но нещо ми подсказа, че няма да му хареса. А не исках да го плаша. Можеше да се изправи и да си удари главата в тавана. Вече започвах да се тревожа за състоянието на къщата на баба Алсъп след дървото и огъня.

— Благодаря — прошепнах.

Драконът отвърна с мелодично огнено стенание. Черните му очи със сребристи нишки изглеждаха стари и мъдри, докато ме разглеждаха. Съществото замислено размахваше опашка. Разпери криле в пълния им размах, после ги прибра до тялото си и се стопи във въздуха.

От огнедишащия дракон остана само гъделичкането по ребрата ми, което някак си ми подсказа, че съществото е в мен и чака да го повикам, когато имам нужда от него. Звярът в мен силно натежа и аз паднах на колене. Клонът се изтърколи на пода. Вещиците се втурнаха напред.

Баба Алсъп стигна първа до мен, тънките ѝ ръце ме обвиха и придърпаха.

— Справи се добре, дете — прошепна тя. Елизабет сви ръка и с няколко думи я превърна в сребърна купа, пълна с вода. Пих от нея и когато купата се изпразни, пак стана просто ръка.

— Велик ден, бабо Алсъп — каза Катрин широко усмихната.

— Да, и тежък за такава млада вещица — добави старицата. — Не правиш нищо наполовина, Даяна Ройдън. Първо не си обикновена

вещица, а тъкачка. После правиш основна магия, от която израства самодивско дърво, и опитомяваш дракон. Нямаше да повярвам, ако ми го бяха казали преди да стане.

— Видях богинята — обясних аз, докато ми помагаша да се изправа на крака. — И един дракон.

— Това не беше дракон — възрази Елизабет.

— Имаше два крака — поясни Марджъри. — Това значи, че е не само огнено същество, но и водно, способно да се придвижва между стихииите. Огнедишацият дракон е единение на противоположности.

— Това, което сестрите казаха за огнедишация дракон, се отнася и за самодивското дърво — подчерта баба Алсъп с горда усмивка. — Не всеки ден клоните на това дърво израстват в един свят, докато корените му остават в друг.

Въпреки радостното бърбене на жените край мен се чувствах изгубена и сама. Матю чакаше новини в „Златната гъска“. Третото ми око се отвори и потърси усуканата връв от черно и червено, която водеше от сърцето ми през ключалката в тъмнината отвъд нея. Подръпнах я и веригата в мен отвърна със съчувствен звън.

— Ако не греша, господин Ройдън скоро ще дойде да си прибере съпругата — каза сухо баба Алсъп. — Да те изправим на крака, иначе той ще реши, че не може да ни има доверие.

— Матю понякога се държи покровителствено — обясних извинително аз. — Даже още повече, откакто...

— Не познавам кръвопиец, който да не го прави — прекъсна ме баба Алсъп, докато ми помагаше да стана. Въздухът отново бе станал материален и меко ме галеше по кожата, докато се движех.

— Господин Ройдън няма за какво да се страхува в случая — отбеляза Елизабет. — Ние ще се погрижим да се върнеш от мрака, точно като твоя огнедишаш дракон.

— Какъв мрак?

Вещиците се умълчаха.

— Какъв мрак? — повторих и забравих за умората си.

Баба Алсъп въздъхна.

— Някои вещици, много малко всъщност, могат да се движат между този и онзи свят.

— Тези, които могат да управляват времето — казах аз и кимнах. Да, знам, аз съм една от тях.

— Не между различни периоди от време, Даяна, а между този свят и онзи. — Марджъри посочи клонката в краката ми. — Между живота и смъртта. Ти можеш да присъстваш и в двете измерения. Затова самодивското дърво те избира, а не беше елша или бреза.

— Чудехме се дали за това става въпрос. Все пак успя да заченеш дете от кръвопиец. — Баба Алсъп се взря настойчиво в мен. По лицето ми не бе останала и капчица кръв. — Какво има, Даяна?

— Дюлите. И цветята. — Коленете ми отново омекнаха, но успях да се задържа права. — Обувката на Мери Сидни. И дъбът в Мадисън.

— И кръвопиеца — добави тихо баба Алсъп, беше разбрала, без да ѝ обяснявам. — Толкова много знаци, сочещи към истината.

Отвън долетя приглушено почукване.

— Той не трябва да знае — казах настоятелно и сграбчих ръката на баба Алсъп. — Не сега. Много скоро след бебето е и Матю не иска да си играя с живота и смъртта.

— Малко е късно за това — промълви тя тъжно.

— Даяна! — Юмрукът на Матю блъскаше по вратата.

— Кръвопиецът ще разцепи дъските — отбеляза Марджъри. — Господин Ройдън няма да развали заключващата магия и да влезе, но вратата ще се отвори с ужасен трясък. Мисли за съседите си, бабо Алсъп.

Старицата махна с ръка. Въздухът се сгъсти, след това се отпусна.

Матю стоеше на един удар на сърцето от мен. Сивите му очи ме оглеждаха от горе до долу.

— Какво е станало тук?

— Ако Даяна иска да знаеш, ще ти каже — заяви баба Алсъп. После се обърна към мен. — След случилото се тази вечер, смятам, че утре трябва да прекараш известно време с Катрин и Елизабет.

— Благодаря, бабо — промърморих, благодарна, че не разкри тайните ми.

— Чакай. — Катрин отиде до клона от самодивско дърво и отчупи една тънка вейка. — Вземи я. Трябва да я носиш винаги със себе си като талисман. — И Катрин пусна клонката в дланта ми.

Не само Пиер, но и Галоуглас ни чакаше на улицата. Качиха ме в една лодка в края на Гарлик Хил. След като се върнахме на Уотър

Лейн, Матю отпрати всички и двамата се усамотихме в блажената тишина на спалнята ни.

— Не искам да знам какво се е случило — заяви твърдо той и затвори вратата след себе си. — Искам само да знам дали наистина си добре.

— Наистина съм добре. — Обърнах се с гръб към него, за да развърже връзките на корсажа ми.

— Страхуваш се от нещо. Надушвам го. — И ме завъртя с лице към себе си.

— Страхувам се от това, което мога да открия за себе си. — Срегнах открито погледа му.

— Ще намериш своята истина. — Изглеждаше толкова сигурен, толкова спокоен. Но не знаеше за дракона и самодивското дърво и какво означават те за една тъкачка. Нямаше представа, че животът ми принадлежи на богинята, нито че това е резултат от сделката, която сключих с нея, за да го спася.

— Ами ако се превърна в друга личност и тя не ти хареса?

— Не е възможно — увери ме той и ме привлече към себе си.

— Дори ако силите на живота и смъртта са в кръвта ми?

Матю се отдръпна.

— Спасяването ти в Мадисън не беше щастлива случайност, Матю. Аз вдъхнах живот на обувката на Мери, точно както изсмуках живота от дъба в двора на Сара и от дюлите тук.

— Животът и смъртта са огромна отговорност. — Сиво-зелените очи на Матю станаха мрачни. — Но аз ще те обичам въпреки всичко. Забравяш, че и аз имам власт над живота и смъртта. Какво ми каза онази вечер, когато отидох да ловувам в Оксфорд? Че няма разлика между нас. „От време на време ям яребица. От време на време ти се храниш от елен.“ Ние сме по-еднакви, отколкото и двамата си представяме — продължи Матю. — Но след като виждаш в мен доброто, въпреки че знаеш за миналото ми, тогава трябва да ми позволиш и аз да направя същото за теб.

Изведнъж ми се прииска да му споделя всичките си тайни.

— Имаше огнедишащ дракон и дърво...

— Единственото, което има значение, е, че си жива и здрава у дома — прошепна той и ме накара да млъкна с целувка.

Матю ме прегръщаше толкова силно и толкова дълго, че за един блажен миг почти му повярвах.

На следващия ден отидох у баба Алсъп, за да се срещна с Елизабет Джаксън и Катрин Стрийтър, както бях обещала. Ани ме придружи, но бе отпратена в дома на Сюзана да чака там, докато завърши урока ми.

Клонът от самодивското дърво бе подпрян в ъгъла. Иначе стаята изглеждаше съвсем обичайно, а не като място, на което вещици правят свещени кръгове и викат огнедишащи дракони. Въпреки това очаквах повече видими знаци, че тук ще се правят магии — котел може би или цветни свещи, които да символизират стихии.

Баба Алсъп посочи към масата, около която бяха наредени четири стола.

— Ела, Даяна, седни. Мислехме си, че е най-добре да започнем от самото начало. Разкажи ни за семейството си. Много неща стават ясни, когато се проследи рода на вещицата.

— Но аз си мислех, че ще ме научите как да създавам магии от огън и вода.

— А какво е кръвта, ако не огън и вода? — попита Елизабет.

След три часа бях уморена до смърт от говорене и изравяне на спомени от детството — как все ми се струваше, че ме следят, за посещението на Питър Нокс, за смъртта на родителите ми. Но на трите посестрими това не им беше достатъчно. Преживях отново всеки миг в гимназията и колежа: демоните, които ме следяха, няколкото магии, които можех да правя без особени проблеми, странните случки след запознанството ми с Матю. Ако някъде имаше закономерност, аз не я съзирах, но баба Алсъп ме отпрати с уверението, че скоро ще начертаят план.

Замъкнах се в замъка Бейнард. Мери ме настани в едно кресло и отказа помощта ми, настояваше да си почивам, докато тя открие какво не е наред с нашата първична материя. Беше станала черна и мътна, а на повърхността ѝ имаше тънък слой зеленикава слуз.

Мислите ми се рееха, докато Мери работеше. Денят беше слънчев, лъч светлина прорязваше задимения въздух и падаше върху стенописа с алхимичния дракон. Наклоних се напред.

— Не — прошепнах. — Не е възможно.

Но беше. Драконът имаше два крака. Беше огнедишащ и бе захапал бодливата си опашка също като уробороса на знамето на семейство Дьо Клермон. Главата на дракона беше вдигната към небето, а в челюстите си стискаше полумесец. Над него имаше звезда с много лъчи. Гербът на Матю. Как не го бях забелязала досега?

— Какво има, Даяна? — попита смръщената графиня.

— Би ли направила нещо за мен, Мери, дори молбата ми да ти се стори странна? — Вече развързвах копринената панделка от китката си и предчувствах отговора ѝ.

— Разбира се. От какво имаш нужда?

От крилата на дракона капеше кръв, която падаше в море от живак и сребро.

— Искам да вземеш от кръвта ми и да я сложиш в разтвор на аква фортис, сребро и живак — казах. Погледът на Мери се премести от мен към огнедишащия дракон, после обратно. — Защото какво е кръвта, ако не огън и вода; единство на противоположности и химически брак?

— Много добре, Даяна — съгласи се тя, макар да изглеждаше озадачена. Но не зададе повече въпроси.

Прокарах уверено пръст по белега от вътрешната страна на ръката си. Този път нямах нужда от нож. Кожата се раздели, както и знаех, че ще стане, и кръвта се стече само защото имах нужда от нея. Джоан се втурна към мен с малка купичка, за да събере червената течност. Сребристочерните очи на дракона от стената следваха падащите капки.

— „В началото бе липса и желание. В началото бе кръв и страх“ — прошепнах.

— „В началото бе откриване на вещиците“ — отекна в отговор времето и сините и кехлибарените нишки светнаха през каменните стени на стаята.

24.

— Той ще продължава ли да прави така? — Изправих се, намръщена, с ръце на кръста и се взрях в тавана на Сюзана.

— Тя, Даяна. Твоят дракон е женски — поясни Катрин. Тя също гледаше към тавана с умислено изражение.

— Тя. То. Това. — Посочих нагоре. Докато се опитвах да изтъка магия, драконът ми избяга от затвора си в гръдния ми кош. Отново. И сега се бе залепил за тавана, издишваше дим и тракаше нервно със зъби. — Не мога да му позволя... да й позволя да лети из стаята, когато й се прииска. — Последствията щяха да са сериозни, ако си позволеше да избяга пред студентите ми в „Йейл“.

— Това е симптом на много по-сериозен проблем. — Баба Алсъп ми подаде вързани за единия си край ярки цветни панделки. Другите им краища висяха като на въртележка, бяха общо девет, оцветени в оттенъци на червено, бяло, черно, сребристо, златисто, зелено, кафяво, синьо и жълто. — Ти си тъкачка и трябва да се научиш да контролираш силата си.

— Много добре го знам, бабо Алсъп, но все още не разбирам как тази... бродерия... ще ми помогне — опънах се инатливо. Драконът издаде пронизителен звук, който първо се усили, а след това заглъхна сред кълба от дим.

— Имаш ли представа какво е да си тъкачка? — попита остро баба Алсъп.

— Не съвсем — признах си аз.

— Даяна първо трябва да си пийне. — Сюзана се приближи към мен с димяща чаша. Ароматите на лайка и мента изпълниха въздуха. Драконът ми наведе заинтригувано глава. — Това е успокоителна отвара и може да укроти и звяра й.

— Не се тревожа чак толкова много за дракона — каза пренебрежително Катрин. — Винаги е трудно да накараш някого да ти се подчинява, почти като да възпреш демон, който си е наумил да прави беля. — Лесно й беше да го каже, помислих си. Не й се налагаше да убеждава звяр да се върне обратно в нея.

— Какво има в тази отвара? — попитах аз, след като отпих от чашата. След чайовете на Март бях станала подозрителна към билките. Още не бях довършила въпроса и по чашата избуяха мента, миришещите на слама цветчета на лайката, пухкавите съцветия на ангелика и някакви твърди лъскави листа, които не можех да разпозная. Изругах.

— Видяхте ли! — извика Катрин и посочи към чашата. — Точно каквото ви казах. Когато Даяна задава въпрос, богинята му отговаря.

Сюзана погледна с тревога чашата си, която се напука под напора на растящите корени.

— Май си права, Катрин. Но ако тя смята да тъче, а не да чупи, трябва да задава по-обмислени въпроси.

Баба Алсъп и Катрин бяха разгадали тайната на моите способности — че те бяха нетрадиционно свързани с любопитството ми. Сега някои събития започваха да ми се изясняват: моята бяла маса и яркият цветен пъзел, които ми се притичаха на помощ винаги когато се изправех пред проблем; маслото, което излетя от хладилника на Сара в Мадисън, когато се чудех дали е останало нещо от него. Дори странната поява на Ашмол 782 в Бодлианската библиотека можеше да бъде обяснена. Когато попълних заявката, се почудих какво може да има в това томче. По-рано този ден просто се запитах кой може да е написал заклинанието в тетрадката с магии на Сюзана, и мастилото изтече от страницата и нарисува върху масата портрет на мъртвата ѝ баба.

Обещах на Сюзана да върна думите обратно веднага щом разбера как. И открих, че усвояването на магия прилича на изучаването на историята. Номерът и при двете беше не да се търсят правилните отговори, а да се формулират точните въпроси.

— Разкажи ни пак как извика вещерската вода, Даяна, и как лъкът и стрелата се появяват в ръката ти, когато някой, когото обичаш, е в беда — предложи Сюзана. — Може би това ще ни подсказе какъв метод да следваме.

Припомних си събитията от нощта, в която Матю си бе тръгнал от Сет-Тур и около мен стана наводнение, както и сутринта в градината на Сара, когато видях вените, по които водата течеше под земята. Разказах подробно за всички случаи, в които лъкът се бе

появявал — дори за тези, когато нямаше стрела или когато имаше, но не бях я изстреляла. Щом свърших, Катрин въздъхна със задоволство.

— Сега вече виждам какъв е проблемът. Даяна не присъства докрай, ако не защитава някого или ако не е принудена да се изправи лице в лице със страховете си — обясни ни тя. — Винаги се опитва да разгадае миналото и се чуди за бъдещето. Вещицата трябва да е изцяло тук и сега, за да направи магия.

Драконът ми изпляска с криле в знак на съгласие и прати нова порция топъл дим из стаята.

— Матю винаги е мислил, че има връзка между емоциите, потребностите и магиите ми — споделих аз.

— Понякога се чудя дали този кръвопиец не е наполовина вещер — поклати глава Катрин.

Другите се разсмяха на абсурдната идея синът на Изабо дьо Клермон да има дори и капка вещерска кръв.

— Мисля, че е напълно безопасно да оставим засега дракона на мира и да се върнем към магията на Даяна за прикритие — каза баба Алсъп, като имаше предвид необходимостта да скрия излишната енергия, която се освобождаваше всеки път, когато правех магия. — Напредваш ли?

— Усетих около мен да се появява дим — промълвих колебливо.

— Трябва да се съсредоточиш върху възлите — обясни баба Алсъп и погледна настойчиво към панделките в скута ми. Те бяха във всички цветове, затова свързваха цветовете и усукването и връзването им произвеждаха магия. Но първо трябваше да разбере кои от тях да използвам. Хванах възела, на който бяха завързани в единия си край. Така трябваше да се освободят правилните панделки за магията, която се опитвах да създам.

Духнах в тях и те заблестяха и затанцуваха. Жълтата и кафявата се освободиха и паднаха в скута ми заедно с червената, синята, сребрилата и бялата. Прокарах пръсти по дългите около педя усукани копринени лентички. Шест панделки значеха шест възела, кой от кой по-труден.

Уменията ми за правене на възли бяха все още несръчни, но тази част от изтъкаването на магията ми се стори странно успокояваща. Когато се упражнявах да правя сложните прекръстосвания и усуквания с обикновен канап, резултатът напомняше на келтски декоративни

възли. Възлите си имаха йерархия. Първите два бяха прости — с една панделка. Сара ги ползваше понякога, когато правеше любовни заклинания или някаква друга магия за свързване. Но само тъкачките можеха да правят сложни възли с девет прекръстосвания, в края на които оставаха две свободни панделки, които магически се сливаха в нерушима тъкан.

Поех дълбоко дъх и се съсредоточих отново. Прикриването беше форма на защита и неговият цвят беше лилавото. Но нямах лилава панделка. Без да се бавят, синята и червената се усукаха една около друга толкова плътно, че крайният резултат беше като лилавите свещи на точки, които майка ми слагаше на прозорците, когато луната беше скрита.

— С простия възел започва магията — промърморих и проврях лилавата лента през примката. Драконът изтананика имитация на думите ми.

Погледнах нагоре и отново се удивих на променящата се външност на съществото. Когато издишваше, се скриваше зад облак дим. Когато вдишваше, очертанията му ставаха по-ясни. Беше идеалният баланс между дух и материя, нито едното, нито другото. Дали някога щях да се почувствам толкова цяла?

— С двоен възел магията става истинска. — Направих двоен възел на същата лилава лентичка. Почудих се дали има начин да ставам незабележима винаги, когато ми се прииска, както правеше драконът, и прокарах жълтата панделка през пръстите си. Третият възел беше първият истински възел на тъкачката. Макар да имаше само три прекръстосвания, пак си беше предизвикателство.

— С тройния възел магията се освобождава. — Усуках и праметнах панделката, след това издърпах краищата ѝ един до друг. Те се сляха в неразрушимо цяло.

Отдъхнах с облекчение и я хвърлих в скута си, а от устата ми излезе сива мъгла, по-фина от дим. Тя увисна около мен като пелена. Ахнах от почуда и така от мен излезе още от странната прозрачна мъгла. Вдигнах очи. Къде се беше дянал драконът? Кафявата панделка скочи към пръстите ми.

— С четворен възел силата се запазва. — Обичах формата на четвъртия възел и неговите криволичещи усуквания и преметания.

— Много добре, Даяна — насърчи ме баба Алсъп. Това беше моментът, в който моите магии имаха тенденцията да се провалят. — А сега остани в мига и нареди на дракона да остане с теб. Ако иска, ще се скрие от любопитните ти очи.

Беше прекалено да се надявам на съдействие от дракона, но въпреки това направих петорния възел.

— С петорния възел магията започва да расте.

Драконът се спусна надолу и опря крила в ребрата ми.

— Ще останеш ли при мен? — попитах го тихо.

Драконът ме обви във фин сив пашкул. Той приглуши черния цвят на полата и жакета ми, направи ги графитеносиви. Пръстенът на Изабо вече не искреше толкова ярко, отблясъците в сърцето на диаманта се скриха. Дори сребристата панделка в скута ми помръкна. Усмяхнах се на безмълвния отговор на дракона.

— С шесторния възел правя тази магия — казах. Последният ми възел не беше симетричен както бе редно, но въпреки това се получи.

— Ти наистина си тъкачка, дете — каза баба Алсъп и издиша дълго задържания си дъх.

Чувствах се прекрасно незабележима по пътя към вкъщи, увита в пашкула на моя дракон, но отново се оживих, когато прекрачих прага на „Еленът и короната“. Там освен пакет ме чакаше и Кит. Матю продължаваше да прекарва прекалено много време с непостоянния демон. Разменихме хладни поздравии и тъкмо започнах да разопаковам пакета, когато Марлоу силно изрева.

— Мили боже! — На празното само допреди миг място сега стоеше Матю и гледаше невярващо парче хартия.

— Какво иска пък сега Старата лисица? — попита кисело Кит, докато потапяше перото си в мастилницата.

— Току-що получих сметка от Никола Вален, златаря, който се намира по-нагоре по улицата — каза Матю намръщен. Погледнах го невинно. — Искане ми петнайсет паунда за миши капан. — Тъй като вече разбирах по-добре покупателната стойност на паунда и знаех, че прислужницата на Мери — Джоан, печели само по пет паунда на година, бях наясно, защо Матю е шокиран.

— О, това ли? — Върнах вниманието си върху пакета. — Аз му го поръчах.

— Накарали сте един от най-добрите златари в Лондон да ви направи капан за мишки? — Кит не можеше да повярва. — Ако имате още пари за харчене, госпожо Ройдън, надявам се да ми позволите да направя алхимичен опит. Ще превърна златото и среброто ви във вино в „Кардиналската шапка“!

— Това е капан за плъхове, не за мишки — промърморих аз.

— Може ли да го видя? — Тонът на Матю бе зловещо равен.

Приключих с разопаковането и му го подадох.

— Сребърен, с позлата, има и надпис — установи Матю и го преобърна. След като се взря по-отблизо, изруга. — *Are longa, vita brevis*. Животът е кратък, изкуството — вечно. Наистина.

— Предполага се, че е много ефективен. — Хитрият дизайн на мосю Вален напомняше на бдителна котка с двете изящни уши на пантата и очите, гравирани на напречната скоба. Остриетата на капана приличаха на уста, в която имаше смъртоносни зъби. Накара ме да се сетя за котката на Сара — Табита. Вален си бе позволил и хрумката да сложи сребърна мишка на носа на котката. Миниатюрното същество никак не приличаше на чудовищата с големи зъби, които пълзяха из мансардата ни. Самата мисъл, че дъвчат книжата на Матю, докато спим, ме накара да потръпна.

— Виж. Има надпис отдолу — посочи Кит и проследи с пръст разбеснелите се мишки по основата на капана. — Там е останалото от афоризма на Хипократ, разбира се, на латински. *Occasio praeseps, experimentum periculosum, iudicium difficile*.

— Може би надписът е прекалено сантиментален, като се има предвид предназначението на устройството — признах аз.

— Сантиментален? — Матю вдигна вежди. От гледна точка на плъха звучи доста реалистично: възможността е преходна, опитът предателски, преценката трудна. — Устните му потрепнаха.

— Вален се е възползвал от вас, госпожо Ройдън — обяви Кит. — Трябва да откажеш да му платиш, Мат, и да му пратиш капана обратно.

— Не! — възпротивих се аз. — Вината не е негова. Говорехме за часовници и мосю Вален ми показва прекрасни екземпляри. Аз разказах за ръководството от магазина на Джон Чандлър в Крипългейт, онова, в което е описано как да се избиват гризачи, споменах му и за проблема ни с плъховете. И едното доведе до другото. — Сведох поглед към

капана. Беше наистина великолепно занаятчийско произведение с малките си скоби и пружини.

— Цял Лондон има проблем с плъховете — процеди Матю, като се опитваше да се овладее. — Въпреки това не познавам човек, който си е поръчал сребърна позлатена играчка, за да се справи с него. Няколко котки на поносима цена обикновено са достатъчни.

— Аз ще платя, Матю. — С това сигурно щях да изпразня кесията си и щеше да ми се наложи да моля Уолтър за още пари, но нямаше какво друго да се направи. От всяка случка трупах безценен опит. Понякога той ми струваше скъпо. Протегнах ръка към капана.

— А дали Вален го е направил да отброява и часовете? Ако е така, значи е единственото устройство в света, което отмерва времето и се бори с гризачите, и сигурно все пак си заслужава цената. — Матю се мъчеше да се намръщи, но устните му се разтегнаха в усмивка. Вместо да ми подаде капана, той хвана ръката ми, поднесе я към устните си и я целуна. — Аз ще платя сметката, топ соеиг, дори само за да мога да те дразня на тази тема през следващите шейсет години.

В този миг в коридора влетя Джордж, а заедно с него и залп студен въздух.

— Имам новина! — Хвърли наметалото си настрани и застана в горделива поза.

Кит изсумтя и скри главата си в ръце.

— Не ми казвай. Онзи идиот Понсонби е доволен от превода ти на Омир и иска да го публикува без повече корекции.

— Дори и ти няма да помрачиш удоволствието ми от днешното постижение, Кит. — Джордж се огледа с очакване. — Е? Никой от вас ли не е поне малко любопитен?

— Каква е новината ти, Джордж? — попита разсеяно Матю, подхвърли капана и го улови.

— Намерих ръкописа на госпожа Ройдън.

Усмивката, която капанът за плъхове бе предизвикал, замръзна на лицето на Матю. Механизмът се отвори. Той освободи пръстите си от него и устройството изтрака на масата, след това отново се затвори.

— Къде?

Джордж инстинктивно отстъпи крачка назад. От опит знаех какво е съпругът ми да ти задава въпроси и разбирах колко

обезпокоително може да бъде напълно съсредоточеното върху теб вампирско внимание.

— Знаех си, че ти ще го откриеш — казах топло на Джордж и хванах Матю за ръкава, за да го укротя. Джордж, както и предполагах, се умиловисти от тези думи, и се върна до масата, издърпа стол и седна.

— Вашето доверие означава много за мен, госпожо Ройдън — изтъкна Джордж, докато си сваляше ръкавиците. После изсумтя. — Но не всички го споделят.

— Къде е? — процеди бавно Матю през стиснати зъби.

— На най-очевидното възможно място, пред очите на всички. Доста съм изненадан, че веднага не се сетихме. — Млъкна пак, за да се увери, че е привлякъл вниманието на всички. Матю изръмжа едва доловимо от гняв.

— Джордж — предупреди го Кит. — Матю е известен с това, че хапе.

— При доктор Дий е — изстреля веднага Джордж, когато Матю се помести.

— Астрологът на кралицата! — Джордж беше прав. Трябваше отдавна да сме се сетили за този човек. Дий беше също и алхимик и имаше най-голямата библиотека в цяла Англия. — Но той е в Европа.

— Д-р Дий се върна от Европа преди повече от година. Сега живее в покрайнините на Лондон.

— Моля те, кажи ми, че не е магьосник, демон или вампир — помолих аз.

— Обикновен човек е, при това голям мошеник — обади се Марлоу. — Не бих се доверил и на една негова дума, Мат. Той се възползва по най-отвратителен начин от бедния Едуард, караше го да наднича в кристали и да говори с ангели за алхимия ден и нощ. След това Дий обра цялата слава!

— Бедният Едуард? — повтори подигравателно Уолтър, като отвори вратата и без покана и излишни церемонии влезе вътре. С него беше Хенри Пърси. Никой член на Нощната школа не можеше да се приближи на по-малко от миля до „Еленът и короната“ и да не се почувства привлечен от моя дом. — Твоят приятел демонът го водеше за носа години наред. Д-р Дий се отърва от него, ако питате мен. — Уолтър взе капана за плъхове. — Какво е това?

— Богинята на лова е насочила вниманието си към по-малки жертви — подхвърли Кит със самодоволна усмивка.

— Ама това е миши капан! Ала никой не би трябвало да е толкова глупав, че да си го поръча сребърен и позлатен — изсумтя Хенри, докато надничаше над рамото на Уолтър. — Прилича ми на изработка на Никола Вален. Той изработи за Есекс великолепен часовник, когато го произведоха в рицар. Да не е някаква детска играчка?

Вампирски юмрук се стовари върху масата и за малко да разцепи дървото.

— Джордж — изрева Матю, — моля те, разкажи ни за д-р Дий.

— А, да, разбира се. Няма много за разказване. Направих к-к-каквото поиска — заекна Джордж. — Обиколих магазините за книги, но там не открих никаква информация. Говореше се за някакъв том с гръцка поезия за продан, който изглеждаше много обещаващ за моята преводаческа работа, но аз се отклоних. — Джордж млъкна и преглътна. — Вдовицата Джъг ми предложи да разговарям с Джон Хестър, аптекаря от дока „Свети Павел“. Хестър ме прати при Хю Плат, нали се сещате, винаря, който живее в Сейнт Джеймс Гарликхайт. — Следях внимателно интелектуалните му митарства с надеждата да възстановя маршрута на Джордж при следващото ми посещение у Сюзана. Може би тя и Плат бяха съседи.

— Плат е същият като Уил — измънка Уолтър, — все си записва неща, които не му влизат в работата. Даже ме пита как майка ми прави сладкиши.

— Господин Плат ми каза, че д-р Дий притежава книга от императорската библиотека. Никой не можел да я чете и в нея имало странни илюстрации — обясни Джордж. — Плат я видял миналата година, когато ходил при д-р Дий за алхимични съвети.

С Матю се спогледахме.

— Възможно е, Матю — казах тихо. — Елиас Ашмол е изнамерил всичко, останало от библиотеката на Дий след смъртта му, и особено се е интересувал от алхимични книги.

— Смъртта на Дий. И как добрият доктор е напуснал този свят, госпожо Ройдън? — попита тихо Марлоу и кафявите му очи ме пронизаха. Хенри, който не чу въпроса на Кит, заговори, преди да успея да му отговоря.

— Ще помоля да я видя — заяви Хенри и кимна решително. — Няма да ми е трудно да го уредя, когато се връщам в Ричмънд при кралицата.

— Може и да не я разпознаеш, Хал — предупреди го Матю и напълно пренебрегна Кит, макар да бе чул думите му. — Аз ще дойда с теб.

— И ти не си я виждал. — Поклатих глава с надеждата да се отърся от натрапчивото виране на Марлоу. — Ако ще се ходи при Джон Дий, аз също ще дойда.

— Няма нужда да ме гледаш така свирепо, ма lionne. Знам прекрасно, че нищо не може да те убеди да оставиш това на мен. Не и когато са намесени книги и алхимия. — Матю вдигна укорително пръст. — Но никакви въпроси, ясно? — Знаеше какъв магически хаос може да настъпи тогава.

Кимнах, но пръстите ми бяха кръстосани в гънката на полата в прастарата магия, с която се пазехме от лоши последствия заради престъпена дума.

— Без въпроси от госпожа Ройдън? — засмя се Уолтър. — Желая ти успех, Мат.

Мортлейк беше малко селце на Темза между Лондон и двореца на кралицата в Ричмънд. Пътувахме до там с баржата на графа на Нортъмбърленд, великолепен плавателен съд с осем гребци, тапицирани седалки и пердета, които да ни пазят от вятъра. Беше далеч по-удобно и спокойно плаване от онези, с които бях свикнала, когато Галоуглас гребеше.

Пратихме предварително писмо, с което уведомихме Дий за намерението си да го посетим. Много деликатно Хенри ни обясни, че госпожа Дий не обичала неканени гости. Макар да я разбирах, това ми се стори необичайно във време, когато гостоприемството беше основно правило.

— Домакинството е малко... тъъ... разбъркано заради заниманията на д-р Дий — обясни Хенри и леко порозовя. — Освен това имат огромен брой деца. Често у тях е пълен хаос.

— До такава степен, че прислужниците им се давят в кладенеца — отбеляза натъртено Матю.

— Да. Голямо нещастие. Съмнявам се, че нещо подобно ще се случи по време на нашата визита — промърмори Хенри.

Не ме интересуваеше в какво състояние е домакинството им. Бяхме на крачка от отговора на толкова много въпроси: защо тази книга беше толкова търсена, дали можеше да ни каже повече за появата на свръхестествените същества. И разбира се, Матю вярваше, че тя може да хвърли светлина върху това защо в съвременното вървахме към изчезване.

Дали от благоприличие, или за да се спаси от буйното си домочадие, д-р Дий се разхождаше из оградената с тухлена стена градина сякаш бе лято, а не край на януари. Беше с черна академична тога, прилепнала шапка, която покриваше и шията му, а върху нея носеше каскет. Имаше дълга бяла брада, а ръцете му бяха хванати зад гърба. Крачеше бавно из пустата градина.

— Д-р Дий? — извика Хенри през стената.

— Граф Нортъмбърленд! Надявам се, че сте в добро здраве? — Дий говореше тихо и дрезгаво, макар да се опита да промени тона (както правеха повечето) заради Хенри. Свали шапката и приглади косата си.

— Прилично за това време на годината, д-р Дий. Но не сме тук заради здравето ми. Водя ви приятели, за които ви писах в писмото си. Нека ви ги представя.

— С д-р Дий вече се познаваме. — Матю се усмихна лукаво и се поклони. Той познаваше всички странни същества от тази епоха. Защо не и Дий?

— Господин Ройдън — поздрави предпазливо Дий.

— Това е съпругата ми Даяна — представи ме Матю. — Тя е приятелка на графинята на Пембрук и помага на Нейно Благородие в алхимичните ѝ занимания.

— С графинята на Пембрук си кореспондираме по алхимични въпроси. — Дий забрави за мен и се съсредоточи върху собствените си връзки с благородническата каста. — В писмото си пишете, че искате да видите книгите ми, лорд Нортъмбърленд. От името на лейди Пембрук ли идвате?

Преди Хенри да му отговори, от къщата излезе жена с остри черти и широки бедра, облечена в тъмнокафява рокля, поръбена с кожа, която бе виждала и по-добри времена. Изглеждаше раздразнена.

Но щом забеляза графа на Нортъмбърленд, се насили да придобие гостоприемно изражение.

— А това моята скъпа съпруга — каза неспокойно Дий. — Граф Нортъмбърленд и господин Ройдън са тук, Джейн — извика той.

— Защо не ги поканиш вътре? — скара му се Джейн и започна нервно да кърши ръце. — Ще си помислят, че не сме се приготвили за гости, а ние винаги сме готови. Мнозина търсят съветите на съпруга ми, милорд.

— Така е. И ние затова сме тук. Виждам, че сте в добро здраве, госпожо Дий. От господин Ройдън разбрах, че кралицата наскоро е удостоила дома ви с визита.

Джейн грейна.

— Наистина. Джон се среща три пъти с Нейно Величество от ноември насам. Последните два пъти бяха на далечната ни порта, когато тя пътуваше към Ричмънд.

— Нейно Величество бе много щедра с нас по Коледа — добави Дий и замачка каскета в ръце. Джейн го изгледа кисело. — Мислехме си... но няма значение.

— Прекрасно, прекрасно — каза бързо Хенри, за да спаси Дий от притеснението. — Но стига светски приказки. Има една специална книга, която бихме искали да видим...

— Библиотеката на съпруга ми се оказва по-ценна от него самия — вметна намусено Джейн. — Разходите ни за посещението при императора бяха огромни, а имаме много гърла да храним. Кралицата каза, че ще помогне. И наистина ни даде малка награда и обеща още.

— Без съмнение кралицата се е разсеяла от по-неотложните грижи. — Матю извади тежка кесия. — Ето остатъка от нейния дар. А и аз ценя съпруга ви, госпожо Дий, не само книгите му. Добавих нещо към помощта на Нейно Величество от наше име, като компенсация за грижите ви.

— Аз... Благодаря ви, господин Ройдън — заекна Дий и се спогледа със съпругата си. — Много мило от ваша страна да се погрижите за задълженията на кралицата. Държавните дела винаги са по важност пред нашите трудности, разбира се.

— Нейно Величество не забравя тези, които ѝ служат добре — подчерта Матю. Беше чиста лъжа, както добре знаеха всички в заснежената градина, но никой не посмя да я опровергае.

— Моля всички да се настаните удобно вътре около огъня — каза Джейн, чието гостоприемство рязко бе нараснало. — Ще ви донеса вино и ще се погрижа да не ви тревожат. — Тя направи реверанс на Хенри и се поклони дори още по-ниско на Матю, след това забърза към вратата. — Хайде, Джон. Ще станат на ледени висулки, ако ги държиш още малко навън.

След двацет минути в дома на семейство Дий установих, че господарят и господарката на къщата бяха от онази особена порода брачни двойки, които непрекъснато се заяждаха за грешките и грубостта си, но същевременно бяха напълно отдадени един на друг. Разменяха си хапливи коментари, докато ние се наслаждавахме на новите гоблени (подарък от лейди Уолсингъм), новата кана за вино (подарък от сър Кристофър Хатън) и новата сребърна солница (подарък от маркизата на Нортхемптън). След като ни се похвалиха с лъскавите подаръци и спряха да се нападат, най-накрая ни заведоха в библиотеката.

— Май няма да ми е никак лесно да те изведа от тук — прошепна ухиленият Матю, след като видя възхитата, която се изписа на лицето ми.

Библиотеката на Джон Дий изобщо не бе това, което бях очаквала. Бях си я представяла като просторна лична читалня на заможен джентълмен от 19-и век. Но това не бе аристократично място за пушене на лула и четене край огъня. Стаята се осветяваше само със свещи и бе учудващо мрачна в този зимен ден. Край прозорците с южно изложение имаше дълга маса и няколко стола. По стените висяха географски карти, звездни схеми, анатомични диаграми и плакати от алманаси, които можеха да се купят от всяка лондонска аптека за няколко пенита. Бяха събирани с десетилетия и сигурно служеха на Дий за справка, когато правеше хороскопи или някакви други астрономически изчисления.

Дий притежаваше повече книги от който и да е колеж в Оксфорд и Кембридж и му трябваше работеща библиотека, а не такава, която само да показва. Не беше изненадващо, че най-ценното в нея не беше светлината или мебелите, а пространството. За да се възползва максимално от него, той бе наредил шкафове с полици и перпендикулярно на стените. Простите дъбови библиотеки имаха две лица, рафтовете им бяха с различни височини за различните размери

елизабетински книги. Над тях имаше полегати плотове за четене, което даваше възможност да прегледаш текста и после надлежно да върнеш книгата на мястото ѝ.

— Мили боже! — промърморих. Дий се обърна към мен смаян от възклицанието ми.

— Съпругата ми е възхитена, господин Дий — обясни Матю. — Никога не е била в такава голяма библиотека.

— Има много библиотеки, които са по-просторни от моята и могат да се похвалят с повече съкровища, госпожо Ройдън.

Джейн Дий се появи точно навреме, за да обърне разговора към бедността, в която живееше домочадието.

— Библиотеката на император Рудолф е много богата — каза тя и мина покрай нас с поднос с вино и захаросани плодове. — Въпреки това той не се посвени да открадне една от най-хубавите книги на Джон. Императорът се възползва от щедростта на съпруга ми и нямаме много надежда, че ще получим компенсация.

— Стига, Джейн — сгълча я Джон. — Негово Величество ни даде друга книга в замяна.

— И коя беше тази книга? — попита внимателно Матю.

— Много рядък текст — рече тъжно Дий, докато гледаше след жена си, която бе тръгнала към масата.

— Ами! Пълни глупости! — тросна се Джейн.

Ашмол 782. Трябваше да е това.

— Господин Плат ни спомена за тази книга. Затова сме тук. Може би ще можем да видим книгата на императора, след като се насладим на гостоприемството на съпругата ви? — предложи Матю с олимпийско спокойствие. Протегна ръка към мен, аз я хванах и я стиснах.

Докато Джейн се суетеше, наливаше вино и се оплакваше от цените на ядките през празничния сезон и как зарзаватчията едва не я разорил, Дий отиде да потърси Ашмол 782. Прегледа полиците на една от библиотеките и извади един том.

— Не е това — прошепнах на Матю. Беше прекалено малък.

Дий сложи книгата на масата пред Матю и отгърна корицата.

— Виждате ли? В нея няма нищо друго, освен безсмислени думи и неприлични картинки на къпещи се жени. — Джейн излезе от стаята, като ругаеше под носа си и клатеше глава.

Не беше Ашмол 782, но въпреки това книгата ми бе позната: беше Ръкописът на Войнич, известен още като MS 408 от библиотеката за редки книги „Бейнеке“ на Йейлския университет. Съдържанието му беше мистерия. Нито един криптограф или лингвист не бе успял да разбере какво се казва в текста, нито някой ботаник бе идентифицирал растенията, изрисувани в него. Имаше много теории, които се опитваха да обяснят тази загадка, включително и такива, които твърдяха, че е писан от извънземни.

— Не е ли? — попита Матю. Поклатих глава и прехапах ядно устни. Дий погрешно изтълкува изражението ми като израз на раздразнение от Джейн и се втурна да обяснява.

— Моля ви, простете на съпругата ми. Тя намира тази книга за крайно обезпокоителна, защото точно тя я откри в куфарите ни, когато се върнахме от земите на императора. Бях взел друга с мен, когато тръгнахме — много ценна алхимична книга, която някога е принадлежала на великия английски магьосник Роджър Бейкън. Беше по-голяма от тази и съдържаше много мистерии.

Наклоних се напред на стола си.

— Помощникът ми Едуард разбираше текста с божествена помощ, но аз не успях — продължи Дий. — Преди да оставим Едуард в Прага, император Рудолф изрази интерес към този труд. Едуард му бе споделил някои от тайните, съдържащи се вътре — за поколенията на металите и тайния метод за постигане на безсмъртие.

Значи все пак Дий наистина е притежавал Ашмол 782. И неговият демоничен помощник Едуард Кели е успял да разчете текста. Ръцете ми затрепериха от вълнение, затова ги скрих в дуплите на полата си.

— Едуард помагаше на Джейн да ми опакова книгите, когато дойде време да се прибираме. Според нея Едуард е откраднал книгата и я е заменил с тази от колекцията на Негово Величество. — Дий се поколеба и изражението му стана тъжно. — Не ми се иска да мисля лошо за него, защото беше мой довереник и прекарвахме много време заедно. Но с Джейн никога не са се разбирали и отначало отхвърлих хипотезата ѝ.

— Но сега виждате, че може и да е вярна — отбеляза Матю.

— Прехвърлям наум събитията от последните ни дни, господин Ройдън, и се опитвам да си спомня подробности, които биха могли да

оправдаят приятеля ми. Ала всичко, за което се сещам, сочи все по-решително към неговата вина. — Дий въздъхна. — Все пак може да се окаже, че и този текст съдържа ценни тайни.

Матю прелисти страниците.

— Това са химери — заяви, докато разглеждаше изображенията на растенията. — Листата, стеблата и цветовете не си съвпадат, събирани са от различни растения.

— Какво ти говори това? — вметнах, като отгърнах на астрологичните диаграми. Вгледах се в думите в средата им. Странно. Бях виждала ръкописа много пъти, а никога не бях обръщала внимание на бележките.

— Тези надписи са на езика на древна Окситания — каза тихо Матю. — Познавах човек със същия почерк. Случайно да сте срещали човек от Орийак, докато бяхте в двореца на императора?

Дали нямаше предвид Жербер? Вълнението ми се превърна в тревога. Дали Жербер не бе взел погрешно Ръкописа на Войнич за мистериозната книга за произхода? И когато си зададох този въпрос, писаните на ръка бележки в центъра на астрологичните диаграми затрептяха. Затворих книгата, за да не изтекат буквите от нея.

— Не, господин Ройдън — отвърна смръщено Дий. — Ако бях срещнал, щях да го питам за прочутия местен магьосник, който стана папа. В старите приказки, разказвани край огъня, има много скрита истина.

— Да — съгласи се Матю. — Де да бяхме по-мъдри, за да я виждаме.

— Затова съжалявам, че изгубих книгата си. Някога е била собственост на Роджър Бейкън и старицата, която ми я продаде, ми каза, че той много я ценял, защото в нея се съдържали божествени истини. Бейкън я наричал *Verum Secretum Secretorum*, „Истинската тайна на тайните“. — Дий погледна тъжно към Ръкописа на Войнич. — Най-съкровено ми желание е да си я върна.

— Може би ние ще успеем да ви помогнем — предположи Матю.

— Вие ли, господин Ройдън?

— Ако ми позволите да взема тази книга, мога да се опитам да я занеса там, където ѝ е мястото, а да върна вашата на законния ѝ собственик. — Матю придърпа ръкописа към себе си.

— Ще съм ви длъжник, сър — отвърна Дий. Съгласи се на сделката без повече преговори.

В мига, в който потеглихме от кея в Мортлейк, аз започнах да обсипвам Матю с въпроси.

— Какво си намислил? Не можеш просто да опаковаш Ръкописа на Войнич и да го пратиш на Рудолф с бележка, която го обвинява в измама. Трябва да намериш някой достатъчно луд, който да е готов да рискува живота си, като проникне в библиотеката на Рудолф и откридне Ашмол 782.

— Ако Ашмол 782 е при Рудолф, той не я държи в библиотеката си. Сигурно ще е в шкафа му за ценни вещи — промърмори разсеяно Матю, докато се взираше във водата.

— Значи този... Войнич не е книгата, която търсиш? — Хенри бе следил разговора ни с почтителен интерес. — Джордж ще е толкова разочарован, че не е разрешил загадката.

— Джордж може и да не я разрешил, Хал, но успя да хвърли доста светлина върху ситуацията — отвърна Матю. — Заедно с агентите на баща ми и моите ще успеем да намерим изгубената книга на Дий.

Хванахме прилива, за да се върнем по-бързо в града. На кея на Уотър Лейн ни посрещнаха запалени факли, но двама от хората на графиня Пембрук ни махнаха да не слизаме.

— Вървете към замъка Бейнард, господин Ройдън — извика единият през водата.

— Нещо сигурно не е наред — предположи Матю, застанал на носа на баржата. Хенри даде инструкции на гребците да продължат по реката към кея на графинята, който също бе осветен от факли и фенери.

— Да не е станало нещо с момчетата? — попитах Мери, когато тя се втурна да ни посрещне в коридора.

— Не. Те са добре. Елате в лабораторията. Веднага — извика тя през рамо, защото вече тичаше обратно към кулата.

Гледката, която ни посрещна, накара и двама ни с Матю да ахнем.

— Това е напълно неочакван растеж, Даяна — посочи Мери и приклепна. Очите ѝ застанаха на едно ниво с големия съд в основата на дестилационната, в който се намираха корените на черно дърво. То

не беше като първото дърво, което бе изцяло сребърно и с доста по-деликатна структура. Това имаше дебел тъмен ствол и голи клони, които напомняха на дъба в Мадисън, който ни бе скрил от атаката на Жулиет. Аз бях извадила живота от него, за да спася Матю.

— Защо не е сребърно? — учуди се Матю и обвини ръце около крехкото стъкло на дестилационния апарат.

— Използвах кръвта на Даяна — отвърна Мери.

Матю ме погледна невярващо.

— Погледни стената — посочих към кървящия огненишац дракон.

— Това е зелен дракон, символ на аква регия или аква фортис — каза той, след като хвърли любопитен поглед.

— Не, Матю. Хубаво го погледни. Забрави какво си мислиш, че изобразява, и си представи, че го виждаш за първи път.

— Dieu! — Беше шокиран. — Това моят герб ли е?

— Да. А забеляза ли, че опашката на дракона е в устата му? И че това изобщо не е обикновен дракон. Те имат четири крака. Това е огненишац дракон.

— Огненишац дракон. Като... — Матю изруга отново.

— Има десетки теории коя е била първата и най-важна основна субстанция, от която е направен философският камък. Според Роджър Бейкър, който е притежавал изчезналия ръкопис на д-р Дий, това е кръвта. — Бях уверена, че тази информация ще привлече вниманието на съпруга ми. Клекнах, за да огледам дървото.

— А ти видя стенописа и последва инстинктите си. — След кратка пауза Матю прокара пръст по въздуха, запечатващ съда, и го счупи. Мери затая дъх от ужас, че може да провали опита ѝ.

— Какво правиш? — попитах шокирана.

— Доверявам се на едно свое собствено предчувствие и добавям нещо в дестилационния апарат. — Матю вдигна китка към устата си, а след това я надвеси над тясната пролука. Тъмната му гъста кръв покапа в разтвора и падна на дъното. Всички се взряхме там.

Точно когато реших, че нищо няма да се случи, по ствола на дървото полазиха тънки червени нишки, а на голите клони се появиха златни листа.

— Вижте това — възкликнах с изумление.

Матю ми се усмихна. Усмивката му все още бе попарена от известно съжаление, но в нея имаше и надежда.

Сред листата се показаха червени плодове и заблестяха като малки рубини. Мери зашепна молитва, очите ѝ бяха широко отворени.

— Моята кръв създаде структурата на дървото, а твоята я накара да роди плод — произнесох бавно. Ръката ми се стрелна към празната ми утроба.

— Да. Но защо? — попита Матю.

Ако нещо можеше да ни обясни мистериозната трансформация, когато вещица и кръвопиец съединиха кръвта си, то това бяха странните картини и тайнственият текст на Ашмол 782.

— Колко време каза, че ти трябва, за да върнеш книгата на Дий? — попитах.

— О, не вярвам да е много — промърмори той. — Не и след като си го наумя.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — казах нежно и сплетох пръсти с неговите, докато гледахме чудото, което моята и неговата кръв бяха сътворили.

25.

Странното дърво продължи да расте и на следващия, и на последващия ден. Плодовете му узряха и паднаха сред корените в живака и първичната материя. Образуваха се нови пъпки, цъфнаха и се разтвориха. Веднъж дневно листата ставаха от златни зелени и после отново златни. Понякога израстваха нови клони или нов корен започваше да търси живителни сокове.

— Трябва да намеря добро обяснение — каза Мери и посочи към купищата книги, които Джоан бе свалила от полиците. — Струва ми се, че създадохме нещо напълно ново.

Въпреки алхимичните забавления не бях забравила и за вещерските си дела. Тъчах отново и отново моята невидима сива пелерина и всеки път го правех все по-бързо, а крайният резултат ставаше по-добър и по-ефективен. Марджъри обеща, че скоро ще мога да обличам магиите си в думи, за да могат и други вещици да ги правят.

Няколко дни по-късно се върнах пеша от Сейнт Джеймс Гарликхайт, изкачих стълбите към дома ни в „Еленът и короната“ и както всеки път развалих прикриващата магия. Ани беше в далечния край на двора, за да вземе чисто спално бельо от перачките. Джак беше с Пиер и Матю. Почудих се какво ли е сготвила Франсоаз за вечеря. Умирах от глад.

— Ако някой не ме нахрани в следващите пет минути, ще закрещя. — След тези мои думи, които произнесох, докато прекрачвах прага и развързвах връзките на твърдия си бродиран нагръдник, се чу звук от разпилени по пода игли. Хвърлих свалената част от дрехата си на масата. Пръстите ми се протегнаха да разхлабят връзките на корсажа ми.

Откъм огнището долетя тихо покашляне. Завъртях се и прикрих гърдите си.

— Боя се, че викането няма да ви свърши почти никаква работа. — Глас, дрезгав като стържещ по стъкло пясък, идваше от дълбините

на креслото край огнището. — Пратих прислужницата ви за вино, а старите ми крака не могат да се движат толкова бързо, че да ви услужа.

Бавно заобиколих креслото. Непознатият в дома ми вдигна сивите си вежди и очите му светнаха, като видя колко съм разголена. Намръщих се при дръзкия му поглед.

— Кой сте ви? — Мъжът не беше демон, магьосник или вампир, а най-обикновен сбръчкан старец.

— Мисля, че съпругът ви и приятелите му ме наричат Старата лисица. Освен това, Бог да ми е на помощ, аз съм и ковчезникът на кралицата. — Най-лукавият човек в Англия и със сигурност най-безмилостният. Замълча, докато разбера какво ми казва. Милото му изражение не успя да смекчи остротата в погледа му.

Във всекидневната ми седеше Уилям Сесил. Бях прекалено слисана, за да направя подходящ реверанс, само го зяпах.

— Виждам, че донякъде съм ви познат. Учуден съм, че репутацията ми е стигнала толкова далеч, защото не само на мен ми е ясно, че вие не сте оттук. — Когато отворих уста, за да отговоря, Сесил вдигна ръка. — Най-добре да не споделяте прекалено много с мен, госпожо.

— Какво мога да направя за вас, сър Уилям? — Чувствах се като ученичка, пратена в директорския кабинет.

— Репутацията ми е стигнала до вас преди мен, но не и титлата ми. *Vanitatis vanitatum, omnis vanitas*^[1] — каза сухо Сесил. — Сега ме наричат лорд Бъргли, госпожо Ройдън. Кралицата е щедра господарка.

Тихичко изругах. Никога не бях изпитвала интерес към датите, на които аристократите са се изкачвали на по-високи стъпала в йерархията и привилегиите. Когато ми се налагаше, правех справка. И ето че обидих шефа на Матю. Реших да изкупя вината си, като го полаская на латински.

— *Honor virtutis praemium* — промърморих, като се опитвах да си събера ума. Оценката е награда за добродетелта. Един от съседите ми в Оксфорд бе завършил училището „Арнолд“. Играеше ръгби и празнуваше победите на отбора си, като крещеше с всички сили точно тази фраза за радост на съотборниците си.

— А, мотото на Шърли. Да не би да сте член на това семейство? — Лорд Бъргли сплете пръсти пред себе си и ме изгледа с огромен интерес. — Те са известни със склонността си към скитничество.

— Не — отвърнах. — Аз съм Бишъп^[2]... не истински епископ. — Лорд Бъргли наклони глава, за да покаже без думи, че ме е разбрал. Изпитвах абсурдното желание да разголя душата си пред този човек. Или да тичам с всички сили колкото се може по-далече от него.

— Нейно Величество приема свещениците да са женени, но жена-епископ, слава богу, все още не е в границите на въображението ѝ.

— Да. Не. Мога ли да направя нещо за вас, милорд? — попитах и в гласа ми се прокрадна унизителна нотка на отчаяние. Стиснах зъби.

— Мисля, че не, госпожо Ройдън. Но може би аз мога да направя нещо за вас. Съветвам ви да се върнете в Удсток. Незабавно.

— Защо, милорд? — Усетих лек страх.

— Защото е зима и кралицата в момента не е достатъчно заета. — Бъргли погледна лявата ми ръка. — И сте омъжена за господин Ройдън. Нейно Величество е щедра, но не одобрява любимците ѝ да се женят без нейно разрешение.

— Матю не е любимец на кралицата, той е неин шпионин. — Покрих устата си с ръка, но беше прекалено късно да върна думите си назад.

— Едното не изключва другото, освен когато става въпрос за Уолсингъм. Кралицата намира строгия му морал за влудяващ, а киселото му изражение за непоносимо. Но Нейно Величество харесва Матю Ройдън. Дори опасно много, както биха се изразили някои. А съпругът ви крие много тайни. — Сесил се изправи на крака с помощта бастун и простена. — Върнете се в Удсток, госпожо. Така е най-добре за всички.

— Няма да оставя съпруга си. — Елизабет може и да ядеше царедворци на закуска, както ме предупреди Матю, но нямаше да ме изгони от града. Не и когато най-накрая се бях устроила, бях намерила приятели и се учех да правя магии. И със сигурност не и когато Матю се връщаше като пребит вечер и по цели нощи отговаряше на писма, които му пращаха информаторите на кралицата, баща му и Паството.

— Предайте на Матю, че съм наминал. — Лорд Бъргли тръгна бавно към вратата. На прага се сблъска с Франсоаз, която носеше голяма кана вино и изглеждаше недоволна. Когато ме видя, очите ѝ се изцъклиха. Никак не ѝ хареса, че посрещам гости с разкопчан корсаж. — Благодаря за разговора, госпожо Ройдън. Беше много осветляващ.

Ковчежникът на Англия тръгна бавно надолу по стълбите. Беше прекалено стар, за да се движи сам късно следобед през януари. Последвах го до стълбищната площадка и се загледах притеснено след него.

— Придружи го, Франсоаз — настоях. — И не го изпускай от очи, докато не намери собствените си прислужници. — Те вероятно бяха в „Кардиналската шапка“ и се напиваха с Кит и Уил или чакаха във файтоните в края на Уотър Лейн. Не бих искала да съм последната, видяла жив най-важния съветник на кралица Елизабет.

— Няма нужда, няма нужда — отказа Бъргли през рамо. — Аз съм само един старец с бастун. Крадците ще ме пренебрегнат в полза на някой с обеща или украсен дублет. С просящите мога да се справя, ако се наложи. А и моите хора не са далеч. Но не забравяйте съвета ми, госпожо.

И след това изчезна в мрака.

— Господи! — Франсоаз се прекръсти, след това кръстоса пръсти против уроки. — Той има стара душа. Не ми хареса как ви гледаше. Добре, че милорд още не се е прибрал. И на него нямаше да му хареса.

— Уилям Сесил е достатъчно възрастен, за да ми бъде дядо, Франсоаз — отвърнах ѝ троснато, върнах се в топлата всекидневна и най-накрая разхлабих докрай връзките. Простенах, когато натискът върху тялото ми намаля.

— Лорд Бъргли не ви гледаше така, сякаш иска да ви вкара в леглото си. — Франсоаз погледна демонстративно към корсажа ми.

— Нима? А как ме гледаше тогава? — Налях си вино и се отпуснах на креслото. Денят очевидно щеше да завърши зле.

— Сякаш сте агне, готово за клане, и той преценява каква печалба ще му донесете.

— Кой заплашва да изяде Даяна за вечеря? — Матю бе пристигнал незабележимо като котка и вече си сваляше ръкавиците.

— Твоят гост. Когато за малко изпусна. — Отпих от виното. Щом преглътнах, Матю веднага взе чашата от ръцете ми. Цъкнах с език от раздразнение. — Не може ли преди да направиш нещо, да махнеш с ръка или да дадеш някакъв друг знак, с който да ме предупредиш? Плаша се, когато се появяваш пред мен изведнъж.

— Както правилно отгатна, аз се издавам, когато гледам през прозореца, но съм длъжен да отбележа, че ти пък се издаваш, като сменяш темата. — Той отпи от виното и остави чашата на масата. Потри уморено лицето си. — Какъв гост?

— Уилям Сесил ме чакаше край камината, когато се прибрах.

Матю остана зловещо неподвижен.

— Той е най-страшният дядо, когато някога съм виждала — продължих и посегнах отново към виното. — Бъргли може и да прилича на Дядо Коледа с бялата си коса и брада, но аз не бих обърнала незащитения си гръб към него.

— Много мъдро — каза тихо Матю. Обърна се към Франсоаз. — Какво искаше?

Тя сви рамене.

— Не знам. Беше тук, когато се прибрах със свинския пай на мадам. Лорд Бъргли помоли за вино. Онзи демон изпи всичко в къщата. Отидох да купя.

Матю изчезна. Върна се с по-спокойна крачка, изглеждаше облекчен. Аз скочих на крака. Мансардата и всички тайни, които криеше.

— А дали...

— Не — прекъсна ме Матю. — Всичко е точно както го бях оставил. Уилям обясни ли защо е дошъл?

— Лорд Бъргли помоли да ти кажа, че е наминал. — Поколебах се. — И ме посъветва да напусна града.

В стаята влязоха Ани, бърборещият Джак и ухиления Пиер, но само след един поглед към лицето на Матю усмивката на прислужника замръзна. Взех спалното бельо от Ани.

— Франсоаз, защо не заведеш децата в „Кардиналската шапка“? — предложих. — И Пиер ще дойде с вас.

— Еха! — извика Джак, зарадван, че ще излиза тази вечер. — Господин Шекспир ме учи да жонглирам.

— Стига да не се опитва да подобри краснописа ти, нямам нищо против — казах аз и хванах шапката, която Джак бе хвърлил във въздуха. Последното нещо, от което имахме нужда, бе да прибавим към уменията на момчето и фалшификаторски талант. — Върви да вечеряш. И не забравяй за какво служи носната кърпа.

— Няма — отвърна Джак и си обърса носа в ръкава.

— Защо лорд Бъргли е идвал чак до Блекфрайърс, за да те види?
— попитах аз, когато останахме сами.

— Защото днес получих разузнавателни данни от Шотландия.

— Сега пък какво? — промълвих и нещо ме стисна за гърлото. Не за първи път вещиците от Бъруик бяха обсъждани в мое присъствие, но някак си идването на Сесил остави впечатлението, че злото е полазило и през нашия праг.

— Крал Джеймс продължава да се занимава с вещиците. Уилям искаше да обсъдим как би трябвало да реагира кралицата, ако изобщо реагира. — Намръщи се на промяната в миризмата ми, след като страхът ме обзе. — Няма нужда да знаеш какво се случва в Шотландия.

— И да не го знам, то пак ще се случи.

— Така е — съгласи се Матю и пръстите му нежно погалиха шията ми в опит да ме освободи от напрежението. — Но и да знаеш, все същото.

На следващия ден се прибрах от баба Алсъп с малка дървена кутия за магии, в която да оставям своите записани заклинания да отлежават, докато са готови да бъдат използвани от други вещици. Обличането на магиите ми в думи беше следващата стъпка в развитието ми като тъкачка. В този момент в кутията бяха само панделките. Марджъри смяташе, че магията за прикритие все още не е за пред други вещици.

Магьосник от улица „Темза“ бе направил кутията от клона от дървото, който драконът ми бе дал в нощта, когато направих първата си основна магия. На капака ѝ бе резбовал дърво, чиито клони и корени бяха така странно преплетени, че човек не можеше да ги различи. В кутията нямаше и един пирон, само почти невидими сглобки. Магьосникът се гордееше с работата си и аз нямах търпение да я покажа на Матю.

В „Еленът и короната“ бе необичайно тихо. Нито огнището, нито свещите във всекидневната бяха запалени. Матю бе сам в кабинета си. На масата пред него имаше три кани за вино. Две от тях би трябвало да са празни. Матю обикновено не пиеше толкова много.

— Какво има?

Той вдигна един лист. По гънките му имаше червен восък. Печатът бе счупен през средата.

— Викат ни в двореца.

Отпуснах се на стола срещу него.

— Кога?

— Нейно Величество милостиво ни е позволила да изчакаме до утре. — Матю изсумтя. — Баща ѝ не беше и наполовина толкова добър. Когато Хенри поискаше някой да отиде при него, пращаше да го доведат дори да е на легло и във да има снежна буря.

Нямах търпение да се запозная с кралицата на Англия, когато бях в Мадисън. След срещата си с най-лукавия човек в кралството вече нямах никакво желание да се видя с най-хитрата жена.

— Трябва ли да отидем? — попитах с плаха надежда, че Матю ще пренебрегне кралската заповед.

— В писмото си кралицата си е направила труда да ми напомни за правилата си срещу заклинанията, магиите и вещерството. — Той хвърли листа на масата. — По всичко личи, че господин Данфорт е писал писмо на своя епископ. Бъргли е потулил оплакването, но всичко е излязло наяве. — Матю изруга.

— Тогава защо ще ходим в двореца? — Стиснах кутията си за магии. Панделките вътре се разтанцуваха в желанието си да ми помогнат да си отговоря на този въпрос.

— Защото ако не отидем в залата за аудиенции в двореца Ричмънд до два следобед утре, Елизабет ще арестува и двама ни. — Очите на Матю приличаха на парченца стъкло с цвят на море. — Тогава Паството много бързо ще научи за нас.

Новината предизвика истински фурор сред домакинството. На следващата сутрин вълнението им бе споделено и от съседите, а графинята на Пембрук пристигна малко след изгрев-слънце с толкова много дрехи, че стигаха да облечем цялата енория. Тя бе дошла по реката с баржата си, макар реалното разстояние да не беше повече от стотина метра. Появата ѝ на кея на Уотър Лейн се възприе като спектакъл с огромно значение и нашата принципно оживена улица утихна за известно време.

Мери изглеждаше спокойна и уравновесена, когато най-накрая пристъпи във всекидневната, последвана от Джоан и редичка по-нисша прислуга.

— Хенри ми каза, че ви очакват в двореца този следобед. Нямаш нищо подходящо, което да облечеш. — И Мери посочи властно на хората си спалнята ни.

— Щях да сложа роклята, в която се омъжих — протестирах.

— Но тя е френска! — възкликна Мери ужасена. — Не може да си с нея!

Бродиран сатен, богато кадифе, искряща коприна с вплетени нишки от истинско злато и сребро, купища прозрачни платове с незначителна употреба минаха покрай мен.

— Това е прекалено много, Мери. Как си го представяш? — казах, докато избягвах на косъм сблъсък с една от прислужниците ѝ.

— Никой не влиза в битка без подходящо снаряжение — подчерта Мери с характерната си смесица от високомерие и хапливост. — Нейно Величество, бог да я пази, е ужасяващ противник. Ще имаш нужда от цялата защита, която моят гардероб може да ти предложи.

Започнахме да избираме заедно. Как щяхме да направим корекциите, за да могат дрехите на Мери да ми станат, за мен беше пълна загадка, но знаех, че е по-добре да не питам. Аз бях Пепеляшка и горските птички и феите пристигаха, когато графинята на Пембрук сметнеше за необходимо.

Накрая се спряхме на черна рокля, богато избродирана със сребърни династични лилии и рози. Мери каза, че моделът е от миналата година и няма богата пола, каквато сега била актуална. Елизабет щяла да остане доволна от пренебрежението ми към капризите на модата.

— А черното и сребърното са цветовете на кралицата. Затова и Уолтър винаги е облечен с такива дрехи — обясни тя и приглади бухналите ръкави.

Но на мен най-ми хареса бялата сатенена фуста, която щеше да се вижда през разделената отпред пола. Тя също бе избродирана с фигури от флората и фауната, както и с елементи от класическата архитектура, научни инструменти и женски персонификации на изкуствата и науките. Разпознах същата талантлива ръка, която бе създала обувките на Мери. За по-сигурно избягвах да пипам бродериите, за да не би лейди Алхимия да си тръгне от фустата, преди да съм имала възможност да я понося.

Трябваша четири жени и два часа, за да бъде облечена. Първо завързаха връзките на дрехите ми. Полата бе повдигната до абсурдни пропорции с голям кринолин, който беше точно толкова неудобен, колкото си бях представяла. Яката ми беше огромна и помпозна, но Мери ме увери, че на кралицата щяла да бъде още по-голяма. После тя закачи на кръста ми щраусово ветрило. То висеше като махало и се поклащаше, когато вървах. С пухкавите си пера и дръжка, украсена с рубини и перли, аксесоарът струваше поне десет пъти повече от моя капан за мишки и аз бях доволни, че е вързан за мен.

Изборът на бижута се оказа проблематичен. Мери вадеше от ковчежето си скъпоценност след скъпоценност. Аз настоявах да си сложа обещите на Изабо, вместо диамантените, които графинята ми предложи. Те стояха учудващо добре с наниза от перли, който Джоан праметна на рамото ми. За мой ужас Мери развали огърлицата от цветенца, която Филип ми бе подарил за сватбата, и закачи едно от тях в средата на корсажа ми. Хвана перлите с червена панделка и ги върза за брошката. След дълга дискусия двете с Франсоаз се спряха на семпла, прилепнала по шията огърлица. Ани прикрепи златната ми стрела за яката с друга брошка, а Франсоаз ми направи прическа със сърцевидна форма. Накрая Мери сложи перлено украшение на тила ми и покри плитките, които Франсоаз бе събрала там.

Матю, който ставаше все по-мрачен с приближаването на съдбовния час, успя да се усмихне и да изглежда подходящо впечатлен.

— Чувствам се като в театрален костюм — казах тъжно.

— Изглеждаш прекрасно, направо невероятно — увери ме той. Намерих го много хубав и достолепен в черния кадифен костюм. Носеше медальона с моя портрет на шията си. Дългата верижка бе закачена на копче така, че да се вижда луната, а образът ми да е близо до сърцето му.

Първо видях само кремавия покрив на двореца Ричмънд с кралското знаме, което се вееше отгоре му на вятъра. Скоро се появиха още кули, които сияеха в мразовития зимен въздух като в приказка. После зърнах и целия дворцов комплекс: странната правоъгълна арка от югоизток, главната триетажна страда от югозапад, оградена с широк ров, както и овощната градина зад високия зид отвъд. Зад главната страда имаше още кули, сред които и две постройки, които ми

напомняха за колежа „Итън“. Зад градината се издигаше огромен подежник и множество мъже разтоварваха кутии и пакети за кухните и складовете на двореца. Бейнард винаги ми бе изглеждал много импозантен, но сега ми се струваше запусната бивша кралска резиденция.

Гребците насочиха баржата към кея. Матю не обърна внимание на втрещените погледи и въпросите и остави Пиер и Галоуглас да отговарят вместо него. На външен наблюдател Матю би се сторил малко отегчен. Но аз бях достатъчно близо до него, за да видя как оглежда внимателно речния бряг. Знаех, че е нащрек.

Погледнах през рова към двуетажната арка. Първият ѝ етаж бе отворен, а на втория имаше прозорци. През тях надничаха любопитни лица с надеждата да зърнат пристигащите и да имат тема за клюкарстване. Матю бързо застана между баржата и любопитните царедворци и ме скри от погледите им.

Слуги в ливреи, всеки от които носеше сабя или копие, ни поведоха покрай простата караулка за охраната към главния корпус на замъка. Лабиринтът от стаи на първия етаж вреше и кипеше като съвременна офис сграда, слуги и придворни се суетяха и изпълняваха заповеди. Матю зави надясно; придружителите ни любезно му препречиха пътя.

— Няма да се види с теб насаме, преди да те хвърли на тълпата — промърмори Галоуглас под нос. Матю изруга.

Последвахме послушно ескорта си към голямо стълбище. По него имаше много хора и смесицата от човешки, флорални и билкови аромати беше замайваща. Всички се бяха напарфюмирали, за да прикрият неприятните миризми, но аз се почудих дали резултатът не беше по-неприятен. Когато тълпата забеляза Матю, се понесе шепот и морето от хора се раздели. Той бе по-висок от повечето и излъчваше същата строгост като повечето мъже аристократи, с които се бях срещала. Разликата беше, че Матю наистина можеше да убива и в известен смисъл топлокръвните го признаваха.

След като преминахме през множество преддверия, всяко от които пълно до пръсване с нагиздени и парфюмирани царедворци от двата пола и на всякаква възраст, най-накрая стигнахме пред затворена врата. И там зачакахме. Шепотът наоколо се увеличи до мърморене.

Някой подхвърли шега и хората около него захихикаха. Матю стисна зъби.

— Защо чакаме? — попитах достатъчно тихо, за да ме чуят само съпругът ми и Галоуглас.

— За забавление на кралицата, която иска да покаже, че не съм нищо повече от слуга.

Когато най-накрая ни пуснаха в обсега на височайшето присъствие, се изненадах, че и тази зала е пълна с хора. „Насаме“ беше относително понятие в двора на Елизабет. Потърсих с поглед кралицата, но не я видях никъде. Уплаших се, че пак ще трябва да чакаме, и сърцето ми се сви.

— Защо с всяка година, с която аз остарявам, Матю Ройдън като че ли се подмладява с две — разнесе се изненадващо добродушен глас откъм камината. Разкошно облечените, силно напарфюмирани и обилно изрисувани същества в залата леко се извърнаха, за да ни огледат, и тогава пред нас се показва Елизабет, пчелата майка, седнала в средата на кошера. Сърцето ми прескочи. Легендата бе оживяла.

— Не виждам никаква промяна у вас, Ваше Величество — каза Матю и се поклони леко от кръста. — *Semper eadem*^[3], както гласи поговорката. — Същите думи бяха изписани на знамето под кралския герб, украсяващ пространството над камината. Все едно и също.

— Дори ковчежникът ми може да се поклони по-ниско, сър, а той страда от ревматизъм. — Черните ѝ очи блестяха от маската от пудра и руж. Устните под гърбавия ѝ нос бяха стиснати решително. — А и днес предпочитам друг девиз: *Video et taceo*.

Гледам и мълча. Бяхме загазили.

Матю като че ли не забеляза и се изопна все едно беше принцът в тази зала, а не кралски шпионин. С изправени рамене и високо вдигната глава беше най-високият от всички. Имаше само двама, които леко се доближаваха до ръста му: Хенри Пърси, който стоеше до стената и изглеждаше нещастен, и дългокрак мъж горе-долу на възрастта на графа, с буйна къдрава коса и нагло изражение, който бе застанал до кралицата.

— Внимателно — промърмори Бъргли, когато мина покрай Матю, и заглуши предупреждението си с потропване на бастуна. — Викали сте ме, Ваше Величество.

— Духът и Сянката на едно място. Кажете, Рали, това не нарушава ли някой тъмен принцип на философията? — попита провлачено компаньонът на кралицата. Приятелите му посочиха към лорд Бъргли и Матю и се засмяха.

— Ако бяхте учили в Оксфорд, а не в Кембридж, Есекс, щяхте да знаете отговора и да си спестите позора да питате. — Рали премести небрежно тежестта си на другия крак и приближи ръка към дръжката на сабята си.

— Стига, Робин — сгълча го меко кралицата и го потупа снизходително по лакътя. — Знаеш, че не обичам други да използват прякорите, които аз измислям. Лорд Бъргли и господин Ройдън ще ти простят този път.

— Доколкото разбирам, дамата ви е съпруга. — Графът на Есекс обърна кафявите си очи към мен. — Не знаехме, че сте се оженили.

— И кои сте тези „вие“? — тросна му се кралицата и този път го плесна. — Не е твоя работа, лорд Есекс.

— Поне Мат не се срамува да го виждат из града с нея. — Уолтър поглади брадичката си. — И вие наскоро се оженихте, милорд. Къде е съпругата ви в този прекрасен зимен ден? — Почна се, помислих си аз, докато Уолтър и Есекс се бореха за надмощие.

— Лейди Есекс е в дома на майка си с новородения наследник на графа — отвърна Матю вместо Есекс. — Поздравления, милорд. Когато посетих графинята, тя каза, че ще го кръсти на вас.

— Да. Робърт бе кръстен вчера — отвърна сухо Есекс. Изглеждаше леко разтревожен, че Матю се е навъртал около съпругата и детето му.

— Така беше, милорд. — Матю хвърли на графа наистина ужасяваща усмивка. — Странно. Не ви видях на церемонията.

— Стига сте се джафкали — извика Елизабет, ядосана, че разговорът се изплъзва от контрола ѝ. Потупа с дългите си пръсти тапицираната облегалка на креслото си. — На никого от вас не съм давала разрешение да се жени. И двамата сте неблагодарни и алчни негодници. Доведи момичето при мен.

Аз си пригладих нервно полата и хванах Матю под ръка. Стори ми се, че цяла вечност вървя десетината стъпки между мен и кралицата. Когато най-накрая стигнах до нея, Уолтър бе забил поглед в пода. Направих реверанс и останах така приклепнала.

— Поне има маниери — каза снизходително Елизабет. — Вдигни я.

Когато срещнах погледа ѝ, установих, че кралицата е изключително късогледа. Въпреки че не бях на повече от метър, тя присви очи сякаш не можеше да види ясно чертите ми.

— Хм — изсумтя Елизабет, когато приключи с огледа. — Лицето ѝ е грубо.

— Щом смятате така, значи имате късмет, че не вие сте женена за нея — отвърна веднага Матю.

Елизабет се взря отново в мен.

— По пръстите ѝ има мастило.

Скрих издайническите петна зад взетото назаем ветрило. Мастилото от желяди не можеше да се изтрие с нищо.

— Колко ти плащам, Сяно, щом съпругата ти може да си позволи такова ветрило? — Тонът на Елизабет вече беше сприхав.

— Ако ще обсъждаме кралските финанси, може би другите ще поискат да се оттеглят — предложи лорд Бъргли.

— О, много добре — каза ядосано Елизабет. — Ти остани, Уилям, ти също, Уолтър.

— И аз — обади се Есекс.

— Ти не, Робин. Трябва да се погрижиш за банкетa. Тази вечер искам да се забавлявам. Уморих се от мрънкане и уроци по история, все едно съм ученичка. Повече никакви притчи за крал Джон или за приключенията на влюбена пастирка, която се вайка за своя пастир. Искam Симънс да се премията. Ако ще има пиеса, нека да е онази за магьосника и бронзовата глава, която предсказва бъдещето. — Елизабет почука с ръка по масата. — „Времето е, времето беше, времето премина.“ Обичам тази реплика.

С Матю се спогледахме.

— Мисля, че пиесата се казва „Отец Бейкън и отец Бънгей“, Ваше Величество — прошепна млада жена в ухото на господарката си.

— Същата, Бес. Погрижи се, Робин, и ще седнеш до мен. — Кралицата беше доста добра актриса. Преминаваше през различни състояния с лекота — от гняв през сприхавост към ласкателство.

Донякъде умиловитен, граф Есекс се оттегли, но не и преди да хвърли унищожителен поглед на Уолтър. След излизането му настана суматоха. Сега Есекс беше най-важният човек и останалите

царедворци бяха привлечени към него като нощни пеперуди към свещ. Само на Хенри не му се тръгваше, но нямаше избор. Вратата се затвори здраво след тях.

— Хареса ли ви гостуването у д-р Дий, госпожо Ройдън? — попита остро кралицата. В тона ѝ вече нямаше нищо шеговито. Звучеше напълно делово.

— Хареса ни, Ваше Величество — отговори Матю.

— Знам много добре, че съпругата ви може да говори, господин Ройдън. Оставете я да си каже сама.

Матю се намръщи, но си замълча.

— Беше много приятно, Ваше Величество. — Водех разговор с кралица Елизабет I. Направо не ми се вярваше, но продължих: — Аз изучавам алхимия и се интересувам от книги и наука.

— Знам.

Всичко наоколо ми говореше за опасност, около мен се изви буря от черни нишки, които се гърчеха и крещяха.

— Аз съм на вашите услуги, Ваше Величество, също като съпруга си. — Очите ми бяха неотклонно впити в обувките на кралицата на Англия. За щастие те не бяха особено интересни и не успях да ги съживя.

— Имам достатъчно придворни и шутове, госпожо Ройдън. С тази забележка няма да си спечелите място сред тях. — Очите ѝ блеснаха зловещо. — Не всички от разузнавачите ми са подчинени на съпруга ви. Кажи ми, Сянко, каква работа си имал с д-р Дий?

— От личен характер — каза Матю, като едвам се удържаше да не избухне.

— Такова нещо не съществува, не и в моето кралство. — Елизабет се взря в лицето на съпруга ми. — Ти ми каза да не доверявам тайните си на хора, чиято вяност не съм изпитала — продължи тя тихо. — Със сигурност моята собствена лоялност не се поставя под въпрос.

— Беше въпрос от личен характер между д-р Дий и мен, мадам — повтори Матю. Не се отказваше от версията си.

— Много добре, господин Ройдън. След като сте твърдо решен да запазите тайната си, ще ви кажа каква работа имам аз с д-р Дий, да видим дали това ще ви развържи езика. Искам Едуард Кели да се върне обратно в Англия.

— Доколкото знам, той сега е сър Едуард, Ваше Величество — поправи я Бъргли.

— Откъде знаеш? — удиви се Елизабет.

— От мен — отвърна кротко Матю. — Нали това ми е работата, да знам такива неща. Защо ви е Кели?

— Знае как се прави философски камък. И не желая да остава в ръцете на Хабсбургите.

— От това ли се боите? — попита с облекчение Матю.

— Боя се, че след като умра, кучетата от Испания, Франция и Шотландия ще се сбият за кралството ми като за парче месо — каза Елизабет. Стана и тръгна към него. Колкото повече се приближаваше, толкова повече си личеше разликата в ръста и силата им. Тя беше изключително дребничка, а бе оцеляла толкова години в превратностите на съдбата. — Боя се какво ще стане с народа ми, след като си отида. Всеки ден се моля на Бога да ми помогне да спасим Англия от нещастие.

— Амин — обади се Бъргли.

— Едуард Кели не е божият отговор на тези молитви, уверявам ви.

— Всеки владетел, който притежава философски камък, ще има достъп до неограничени богатства. — Очите на Елизабет светнаха. — Ако имах повече злато, щях да унищожа испанците.

— Ако желанията бяха дроздове, просяците все птиче месо щяха да ядат — подхвърли Матю.

— Мери си приказките, Дьо Клермон — предупреди го Бъргли.

— Нейно Величество предлага да плаваме в опасни води, милорд. Мое задължение е да я предупредя за това. — Отговорът на Матю бе премерено официален. — Едуард Кели е демон, както знаете. Неговите занимания с алхимия са опасно близо до магията, както би потвърдил и Уолтър. Паството отчаяно се опитва да предотврати залитането на Рудолф II към окултното да не стане пагубно, както се случи с крал Джеймс.

— Джеймс има пълното право да арестува онези вещици! — разгорещи се Елизабет. — Както и аз имам пълното право да се облагодетелствам, ако някой от поданиците ми успее да създаде философски камък.

— И с Уолтър ли се спазарихте така, преди да замине за Новия свят? — попита Матю. — Ако беше намерил злато във Вирджиния, щяхте ли да го поискате всичкото?

— Точно такава беше уговорката ни — вметна сухо Уолтър и веднага добави: — И аз с удоволствие бих го предал на Нейно Величество.

— Знаех си, че не може да ти се има доверие, Сяно. Ти си в Англия, за да ми служиш, а защитаваш това Паство все едно неговите желания са по-важни от моите.

— И аз искам същото като вас, Ваше Величество: да спася Англия от нещастие. Ако тръгнете по пътя на крал Джеймс и започнете да преследвате демоните, вещиците и кръвопийците, които са ваши поданици, ще пострадате както вие, така и кралството ви.

— И какво предлагаш тогава? — попита Елизабет.

— Предлагам споразумение, което няма да е по-различно от уговорката ви с Рали. Ще се погрижа Едуард Кели да се върне в Англия, за да можете да го заключите в Тауър и да го принудите да ви направи философски камък, стига да може.

— А в замяна? — Елизабет бе дъщеря на баща си все пак и знаеше, че в живота няма нищо безплатно.

— В замяна ще приютите всички вещици от Бървик, които успея да измъкна от Единбург, докато лудостта на крал Джеймс утихне.

— В никакъв случай! — намеси се Бъргли. — Помислете, мадам, как може да се влошат отношенията със северните ви съседи, ако позволите орди вещици да преминат границата!

— В Шотландия не са останали много вещици — изтъкна мрачно Матю, — след като отказахте предишните ми молби.

— А аз си мислех, Сяно, че едно от задълженията ти, докато си в Англия, е да се погрижиш твоите хора да не се месят в политиката. Ами ако тези ти машинации бъдат разкрити? Как ще обясниш поведението си? — Кралицата се взря изпитателно в него.

— Ще кажа: „Неволята дом не избира: спиш, с когото падне!“^[4].

Елизабет тихо се засмя.

— А това важи двойно повече за жените — добави тя сухо. — Много добре. Договорихме се. Отиваш в Прага да доведеш Кели. Госпожа Ройдън може да стане моя придворна дама тук, в двореца, за да съм сигурна, че ще се върнеш бързо.

— Съпругата ми не е част от договорката и няма нужда да ме пращате в Бохемия през януари. Вие искате да си върнете Кели обратно. Аз ще се погрижа за това.

— Не ти си кралят тук! — Елизабет заби пръст в гърдите си. — Ще ходиш където те пратя, Ройдън. Ако ли не, ще те хвърля заедно с тази вещица жена ти в Тауър за държавна измяна. И по-лошо може да стане — заплаши тя с искрящ поглед.

Някой подраска по вратата.

— Влез! — извика Елизабет.

— Графиня Пембрук моли за аудиенция, Ваше Величество — каза извинително един гард.

— По дяволите! — изруга кралицата. — Няма ли миг покой за мен? Въведете я.

Мери Сидни се плъзна в стаята, а воалите и яката ѝ се разпериха, когато влезе от студеното преддверие в прекалено отоплената зала, в която се намираше кралицата. По средата на пътя си направи реверанс и продължи плавно напред, след това отново се поклони по всички правила на дворцовия етикет.

— Ваше Величество — каза тя с наведена глава.

— Какво ви води тук, лейди Пембрук?

— Някога ми дадохте право на едно желание, Ваше Величество, казахте, че ще ми направите услуга в бъдеще.

— Да, да — потвърди раздразнено Елизабет. — Какво е направил съпругът ви пък сега?

— Абсолютно нищо. — Мери се изправи. — Дойдох да ви помоля за разрешение да пратя госпожа Ройдън на специална мисия.

— Не мога да си представя защо — тросна се Елизабет. — Не ми се струва нито полезна, нито находчива.

— Имам нужда от специални стъкленици за опитите ми, които могат да се намерят само в работилниците на император Рудолф. Съпругата на брат ми, която след смъртта на Филип се омъжи отново и сега е графиня Есекс, ми каза, че пращате господин Ройдън в Прага. С вашата благословия госпожа Ройдън може да тръгне с него и да ми донесе това, което ми трябва.

— Суетно, глупаво момче! Граф Есекс не може да се въздържа да сподели със света всяка поверителна информация, до която се докопа.

— Елизабет се оттегли сред водовъртеж от злато и сребро. — Ще му взема главата на това конте!

— Вие ми обещахте, Ваше Величество, когато брат ми умря, защитавайки вашето кралство, че някой ден ще ми направите услуга. — Мери се усмихна спокойно на Матю и мен.

— И искате да пропилиете този безценен дар заради тези двамата? — Елизабет я изгледа скептично.

— Някога Матю спаси живота на Филип. Той ми е като брат. — Мери премигна и погледна кралицата с престорена невинност.

— Умеете с памук да вадите душата, лейди Пембрук. Ще ми се да ви виждам по-често в двореца. — Елизабет вдигна ръце. — Много добре. Ще удържа на думата си. Но искам Едуард Кели да е при мен до средата на лятото. И не приемам провал, нито искам цяла Европа да разбере какво съм намислила. Ясно ли е, господин Ройдън?

— Да, Ваше Величество — каза Матю през стиснати зъби.

— Тогава заминавайте за Прага. И вземете жена си със себе си. Благодарете за това на лейди Пембрук.

— Благодаря, Ваше Величество. — Матю изглеждаше зловещо, сякаш му се искаше да откъсне украсената с перука глава на Елизабет Тюдор от тялото ѝ.

— Махайте се от очите ми, преди да си променя решението. — Кралицата се върна в креслото си и се отпусна на резбованата му облегалка.

Лорд Бъргли кимна с глава, за да покаже, че трябва да изпълним заповедта. Но Матю не можеше да остави нещата така.

— Едно предупреждение, Ваше Величество. Не се доверявайте на граф Есекс.

— Не го харесваш, знам, Ройдън. Уилям и Уолтър също не го харесват. Но той ме кара да се чувствам отново млада. — Елизабет втренчи черните си очи в него. — Някога и ти ми служеше за същото и ми напомняше за по-щастливи времена. Ала сега си намери друга и аз съм изоставена.

— „Грижете ми са като сянка, летят след мен, отлитат, щом ги гоня. Стоят и лежат до мен, правят каквото и аз“^[5] — изрецитира тихо Матю. — Аз съм вашата Сянка, Ваше Величество, и нямам друг избор, освен да ви следвам.

— Уморена съм — каза Елизабет и извърна глава. — Поезията не ми понася. Остави ме на мира.

— Няма да ходим в Прага — заяви Матю, когато се качихме пак на баржата на Хенри и поехме към Лондон. — Трябва да се приберем у дома.

— Кралицата няма да те остави на мира — опита се да го вразуми Мери, сгушена в кожената си наметка.

— Той няма предвид да се върне в Удсток, Мери — обясних й. — Матю има предвид някъде... много по-далеч.

— А! — Челото на Мери се набръчка. — О! — И лицето й стана предпазливо и безизразно.

— Но ние сме толкова близо до това, което искаме — опитах се да убедя съпруга си. — Знаем къде е ръкописът, а той може да отговори на всичките ни въпроси.

— Или да се окаже пълна глупост, също като ръкописа в дома на д-р Дий — срязва ме нетърпеливо Матю. — Ще го получим по друг начин.

Само че по-късно Уолтър го убеди, че кралицата е била напълно сериозна и наистина ще ни прати и двамата в Тауър, ако откажем да изпълним заповедта й. Когато казах на баба Алсъп, тя беше също толкова против пътуването до Прага, колкото и Матю.

— Трябва да се върнеш в своето си време, а не да ходиш до далечна Прага. Дори и тук ще ти трябват седмици, за да направиш магия, с която да се прибереш. Магиите си имат правила и принципи, които още не си усвоила, Даяна. Засега имаш само един своенравен огнедишащ дракон, почти ослепителна аура и склонност да задаваш въпроси, които имат пакостливи отговори. Не притежаваш достатъчно познания в занаята, за да успееш с твоя план.

— Ще продължа да се уча и в Прага, обещавам. — Стиснах ръцете й в моите. — Матю постигна договорка с кралицата, която може да спаси десетки вещици. С него не можем да се делим. Прекалено опасно е. Няма да го пусна сам в двореца на императора.

— Не можеш да се отделиш от него — каза тя с тъжна усмивка. — Не и докато дишаш. Много добре. Върви с кръвопиеца. Но не

забравяй, Даяна Ройдън, ти променяш посоката. И не мога да предвидя къде ще те отведе този път.

— Духът на Бриджит Бишъп ми каза, че за мен няма пътека, в която него да го няма. Когато усещам, че животът ми с него се втурва към неизвестното, се успокоявам с тези нейни думи — отвърнах, опитвайки се да успокоя и нея. — Докато с Матю сме заедно, бабо Алсъп, посоката няма значение.

Три дни по-късно, в деня на света Бригита, отплавахме на дълго пътешествие към свещения римски император, за да намерим английския демон предател и най-накрая да зърнем Ашмол 782.

---

[1] Суета на суетите — всичко е суета — Екл., 1:2. — Б.пр. ↑

[2] Bishop на английски означава епископ. — Б.пр. ↑

[3] Все едно и също (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Цитат от пиесата на Уилям Шекспир „Бурята“, II действие, II сцена. Превод — Валери Петров. — Б.пр. ↑

[5] Цитат от стихотворение, приписвано на Елизабет I. Смята се, че е посветено на проваления ѝ брак с херцог Франсоа д'Анжу. — Б.пр. ↑

26.

Верен дьо Клермон седеше в дома си в Берлин и се взираше невярващо във вестника.

„Индепендънт“
1 февруари 2010 г.

Жена от Съри е открила ръкопис, принадлежал на Мери Сидни, прочутата елизабетинска поетеса и сестра на сър Филип Сидни.

„Беше в шкафа на майка ми на стълбищната площадка“, каза за „Индепендънт“ 62-годишната Хенриета Барбър. Госпожа Барбър разчиствала вещите на майка си, когато нещо ѝ направило впечатление. „Приличаше ми на раздърпана стара купчина листове.“

Според експерти ръкописът е работна алхимична тетрадка, водена от графинята на Пембрук през зимата на 1590–1591 г. Досега се смяташе, че научните записки на графинята са унищожени при пожар в резиденцията Уилтън през 17-и век. Не е ясно как документът се е оказал притежание на семейство Барбър.

„Помним Мери Сидни основно като поетеса — коментира представител на аукционната къща «Сотбис», който ще предложи находката на търг през май, — но по нейно време е била доста известна алхимичка.“

Ръкописът представлява особен интерес, тъй като показва, че графинята е имала помощник в лабораторията си. В един от експериментите, наречен „Създаване на дървото на Диана“, тя отбелязва асистента си с инициалите ДР. „Може и никога да не установим самоличността на мъжа, който е помагал на графиня Пембрук — обясни историкът Найджъл Уорминстър от университета «Кембридж», — но въпреки това този документ ще ни разкрие много за експериментаторската работа по време на научната революция.“

— Какво е това, Schatz^[1]? — Ернст Нойман постави чаша вино пред съпругата си. Тя изглеждаше прекалено сериозна за вторник

вечер. Това по принцип беше петъчната физиономия на Верен.

— Нищо — промърмори тя, но очите ѝ още бяха впити в напечатаните редове пред нея. — Недовършена семейна работа.

— Болдуин замесен ли е? Да не е загубил милион евро днес? — Шурейт му беше подарък, който не бе искал, и Ернст му нямаше много доверие. Болдуин го бе обучил в тайнствата на международната търговия, когато Ернст беше съвсем млад, а сега вече беше почти на шейсет и всички приятели му завиждаха за младата съпруга. Снимките от сватбата им, на които Верен изглеждаше също като днес, а той бе двайсет и пет годишна своя версия, бяха скрити на сигурно място.

— Болдуин никога не е губил милион евро, нито нещо друго в живота си. — Ернст забеляза, че Верен всъщност не отговори на въпроса му.

Той дръпна английския вестник към себе си и прочете написаното там.

— Защо се интересуваш от някаква стара книга?

— Нека първо се обадя по телефона — отвърна тя потайно. Ръцете ѝ държаха стабилно апарата, но Ернст разпозна изражението в необичайно сребристите ѝ очи. Беше гневна и уплашена, мислеше си за миналото. Бе виждал този поглед миг преди Верен да спаси живота му и го измъкне от мащехата си.

— На Мелизанд ли се обаждаш?

— На Изабо — поправи го автоматично Верен, докато набираще номера.

— Да, Изабо — повтори Ернст. Беше му трудно да свикне, че матроната на семейство Дьо Клермон има друго име, а не онова, което бе използвала, когато уби бащата на Ернст след войната.

На Верен ѝ отне необичайно много време, за да се свърже. Ернст чуваше странни кликания, сякаш разговорът непрекъснато се пренасочваше. Накрая се свърза. Телефонът иззвъня.

— Кой е? — попита младежки глас. Звучеше като американец или англичанин, но почти без акцент.

Верен затвори незабавно. Хвърли телефона на масата и скри лице в дланите си.

— О, боже! Наистина се случва, точно както предрече баща ми.

— Плашиш ме, Schatz — каза Ернст. Беше виждал много ужасии в живота си, но не и като тази, която тормозеше Верен в редките

случаи, когато наистина успяваше да поспи. Кошмарите с Филип стигаха, за да разклатят иначе овладяната му съпруга. — Кой вдигна?

— Не който трябва — отвърна тя с приглушен глас. Сивите ѝ очи се вдигнаха към него. — Матю трябваше да вдигне, но не беше той. Защото не е тук. А е там. — И тя погледна към вестника.

— Верен, говориш несвързано — каза Ернст строго. Никога не се бе срещал с този проблемен брат — интелектуалеца и черната овца на семейството.

Тя вече набираше отново. Този път успя веднага да се свърже.

— Чела си днешните вестници, лелю Верен. От часове очаквам да ми звънеш.

— Къде си, Галоуглас? — Племенникът ѝ беше скитник. В миналото пращаше картички само с телефонни номера на тях от всички пътища, по които скиташе в момента: аутобаните на Германия, магистрала 66 в Щатите, планинския път на троловете в Норвегия, тунела Гуолин в Китай. Откакто настъпи ерата на международните мобилни разговори, получаваше по-малко от тези кратки съобщения. При наличието на джипиес и интернет можеше да открие племенника си навсякъде. Обаче на Верен пощенските картички ѝ липсваха.

— Някъде край Уорнъмбул — отвърна неясно Галоуглас.

— Къде, по дяволите, е Уорнъмбул? — попита Верен.

— В Австралия — казаха едновременно Ернст и Галоуглас.

— Немски акцент ли чувам? Да не си намерила ново гадже? — подразни я Галоуглас.

— Внимавай, паленце — тросна му се Верен. — Може и да си ми роднина, но това няма да ми попречи да ти прережа гърлото. Това е съпругът ми, Ернст.

Ернст се наклони напред и поклати предупредително глава. Не му харесваше, когато съпругата му се заяждаше с мъж-вампир, макар да бе по-силна от повечето от тях. Тя му махна с ръка, че няма за какво да се тревожи.

Галоуглас се засмя и Ернст реши, че може би не бива да се страхува от този непознат вампир.

— Моята страшна леля Верен. Радвам се да чуя гласа ти след толкова години. И не се преструвай, че си по-изненадана от тази история, отколкото аз от обаждането ти.

— Все се надявах, че е бълнувал — призна Верен, като си спомни нощта, в която двамата с Галоуглас бяха седели край леглото на Филип и бяха слушали брътвежите му.

— Да би да си мислиш, че е заразно и аз също бълнувам? — изсумтя Галоуглас. Напоследък звучеше все повече като Филип, забеляза Верен.

— Всъщност се надявах да е така. — Беше й по-лесно да повярва в това, отколкото в алтернативата: че невероятният разказ на баща й за пътуваща през времето вещица е истина.

— Ще изпълниш ли обещанието си? — попита тихо Галоуглас.

Верен се поколеба. Беше само за миг, но Ернст го забеляза.

Съпругата му винаги изпълняваше обещанията си. Когато беше ужасено треперещо момче, тя му бе обещала, че ще порасне и ще стане мъж. Ернст се бе вкопчил в това уверение, когато беше на шест години, точно както се вкопчваше и в обещанията й след това.

— Не си виждала Матю с нея. Щом веднъж ги видиш...

— Ще реша, че доведеният ми брат е по-големият проблем. Невъзможно.

— Дай й шанс, Верен. И тя е дъщеря на Филип. А той имаше отличен вкус за жени.

— Вещицата не му е истинска дъщеря — възрази бързо Верен.

На шосето някъде край Уорнъмбул Галоуглас стисна устни и отказа да отговори. Верен може и да знаеше повече за Даяна и Матю от който и да било друг в семейството, но не и колкото него. Щяха да имат достатъчно възможности да обсъждат вампирите и техните деца, след като двойката се върнеше. Нямаше нужда да спорят за това сега.

— Освен това Матю го няма — продължи Верен, докато гледаше вестника. — Обадох му се. Вдигна друг, но не беше Болдуин. — Затова бе затворила толкова бързо. Щом Матю не ръководеше братството, телефонният номер трябваше да е предаден на единствения оцелял кръвен син на Филип. Филип го бе избрал: 917, в чест на рождения ден на Изабо на 17 септември. С всяка нова технология и съответна промяна на националната и международната телефонна система телефонът се осъвременяваше.

— Вдигнал ти е Маркърс. — Галоуглас също се бе обадил.

— Маркърс? — Верен се втрещи. — Бъдещето на семейство Дьо Клермон зависи от Маркърс?

— Дай му и на него шанс, лелю Верен. Той е добро момче. — Галоуглас млъкна. — А бъдещето на семейството ни зависи от всички нас. Филип го знаеше, иначе нямаше да ни накара да обещаем да се върнем в Сет-Тур.

Филип дьо Клермон беше поставил напълно конкретни искания пред дъщеря си и внука си. Те трябваше да наблюдават за знаци: истории за млада американска вещица с огромни способности на име Бишъп, алхимия, бум от странни исторически находки.

Чак тогава Галоуглас и Верен трябваше се върнат в седалището на рода Дьо Клермон. Филип не искаше да каже защо е толкова важно семейството да се събере, но Галоуглас знаеше.

И чакаше от десетилетия. След това чу за вещица от Масачузетс на име Ребека, една от потомките на Бриджит Бишъп от Салем. Говореше се много за способностите ѝ, бързо се разпространи и вестта за трагичната ѝ смърт. Галоуглас издири оцелялата ѝ дъщеря в южната част на щат Ню Йорк. Проверяваше от време на време момичето, наблюдаваше как Даяна Бишъп си играе на катерушките на детската площадка, как ходи на рождени дни, как завършва колеж. Галоуглас беше горд като родител, когато тя издържа устния си изпит в „Оксфорд“. И често заставаше зад камбаните на кулата Харкнес в „Йейл“, звънът им вибрираше през цялото му тяло, докато младата преподавателка се разхождаше из кампуса. Облеклото ѝ бе различно, ала не можеше да сбърка походката на Даяна, нито раменете ѝ, независимо дали бе с корсет и широка яка или в панталони и грубо мъжко сако.

Галоуглас се опитваше да спазва дистанция, но понякога се налагаше да се намесва — както в деня, когато енергията ѝ привлече един демон и той започна да я преследва. Вампирът обаче се гордееше с всичките случаи, в които се бе въздържал да се втурне надолу от камбанарията на „Йейл“, да прегърне професор Бишъп и да ѝ каже колко се радва да я види след толкова много години.

Когато разбра, че Болдуин е извикан спешно в Сет-Тур по заръка на Изабо заради нещо, свързано с Матю, викингът осъзна, че е само въпрос на време да се появят и странните исторически аномалии. Бе видял съобщението за откриването на неизвестни до този момент елизабетински миниатюри. Докато стигне до „Сотбис“, те вече бяха купени. Изпадна в паника, като си помисли, че може да са попаднали в

погрешни ръце. Но бе подценил Изабо. Когато сутринта говори с Маркъс, синът на Матю потвърди, че са на безопасно място на бюрото на Изабо в Сет-Тур. Бяха минали повече от четиристотин години, откакто Галоуглас ги бе скрил на сигурно място в къща в Шропшър. Щеше да е хубаво да ги види отново, както и двете същества, изрисувани на тях.

Междувременно се готвеше за задаващата се буря както винаги: като пътуваше възможно най-далече и най-бързо. Някога бродеше по моретата, а сега по суша с мотоциклета си — по остри завои и планински пътища. Вятърът вееше рошавата му коса, коженото му яке бе здраво пристегнато на шията, за да скрие факта, че по кожата му нямаше и следа от тен — така Галоуглас се готвеше да изпълни дълга си и отдавна даденото обещание да брани семейство Дьо Клермон, каквото и да му струва това.

— Галоуглас? Още ли си там? — Гласът на Верен долетя по телефона и го извади от унеса.

— Още съм тук, лельо.

— Кога тръгваш? — Тя въздъхна и подпря главата си с ръка. Още не можеше да се застави да погледне към Ернст. Горкият Ернст, беше се оженил съвсем съзнателно за вампир, но така се бе замесил в объркана история за кръв и страст, която се вихреше и точеше векове наред. Бе обещала на баща си и въпреки че Филип бе мъртъв, Верен нямаше намерение да го разочарова.

— Казах на Маркъс да ме чака вдругиден. — Галоуглас не би признал, че изпитва облекчение от решението на Верен, както и тя не би признала, че се двоуми дали да изпълни клетвата.

— Ще се видим там. — Така Верен щеше да има време да съобщи на Ернст новината, че ще трябва да поживее под един покрив с мащехата ѝ. Нямаше да е никак доволен.

— Лек път, лельо — успя да каже Галоуглас, преди тя да затвори. Викингът прибра телефона в джоба си и се взря в морето.

Веднъж претърпя корабокрушение на този австралийски бряг. Харесваше брега, на който изплува тогава, беше като земноводно, изпъзляло от водата по време на буря, за да установи, че може да живее и на сушата. Посегна за цигарите си. Също като карането на мотор без каска, и пушенето беше начин да вири нос пред вселената,

която му бе дала безсмъртие с едната ръка, но с другата му бе отнела всички, които обичаше.

— И това ще ми вземеш, нали? — попита той вятъра. Той изсвистя в отговор. Матю и Маркърс бяха много твърди по отношение на пасивното пушене. То нямало да ги убие, но това не означавало, че трябва да изтребват всички останали.

— Ако избием всички, какво ще ядем? — бе желязната логика на Маркърс. Странни идеи за вампир, но Маркърс бе прочут с тях, а и Матю не му отстъпваше. Галоуглас отдаваше тази им склонност на прекаляването с образование.

Допуши си цигарата и извади от джоба си малка кожена торбичка. В нея имаше двацет и четири диска с диаметър два сантиметра и половина и половин сантиметър дебелина. Бяха отрязани от клон, който бе откършил от един ясен край дома на предците му. Всеки имаше един прогорен на повърхността знак, азбука на език, който вече никой не говореше.

Винаги бе изпитвал уважение към магията, дори преди да се запознае с Даяна Бишъп. По земята и моретата вилнееха сили, които никое същество не разбираше, и Галоуглас знаеше, че е по-добре да извърне глава, когато го приближат. Но не можеше да устои на руните. Те му помагаша да се движи през опасните води на съдбата.

Прокара пръсти по гладките дървени кръгчета и ги остави да се изсипят от ръката му като вода. Искеше да знае накъде духа вятърът — попътно за семейство Дьо Клермон или насреща?

Пръстите му застинаха и той изтегли руната, която щеше да му каже как стояха нещата. Нид — руната за отсъствие и желание. Галоуглас бръкна пак в торбичката, за да разбере по-добре какво носи бъдещето. Одал — знакът за дом, семейство и наследство. Извади и последната руна, тази, която щеше да му покаже как да осъществи изгарящото го желание да принадлежи някъде.

Рад. Тази руна беше объркваща, защото значеше едновременно пристигане и заминаване, началото и края на едно пътуване, първа среща и дългоочаквано завръщане. Шепата на Галоуглас се затвори около парченцето дърво. Този път значението му беше ясно.

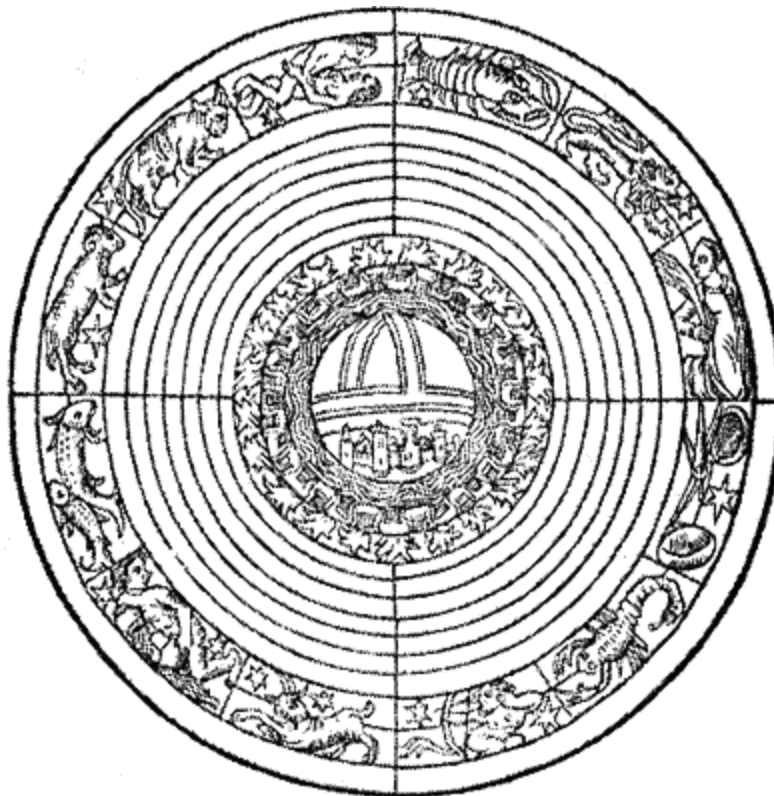
— Лек път и на теб, лелю Даяна. И да доведеш и чичо ми — каза Галоуглас на морето и небето, преди да се качи пак на мотора си и да

потегли към бъдещето, което вече нито можеше да си представи, нито да отлага.

---

[1] Съкровище (нем.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ IV ИМПЕРИЯТА, ПРАГА

— Къде ми са червените чорапи? — Матю слезе по стълбите и изгледа намръщено сандъците, пръснати по целия първи етаж. Настроението му се бе сринало безвъзвратно по средата на четириседмичното ни пътуване, когато се разделихме с Пиер, децата и багажа си в Хамбург. Изгубихме още десет дни само защото влязохме в католическа държава, която отмерваше времето по различен календар. В Прага беше 11 март, а децата и Пиер още ги нямаше.

— Никога няма да ги намеря в тази бъркотия! — заяви Матю и изля гнева си върху една от моите фусты.

След като седмици наред бяхме живели с това, което можеше да се побере в дисагите ни и един-единствен общ куфар, вещите ни най-накрая бяха пристигнали три дни след нас във високата тясна къща, кацнала на стръмна улица, водеща към пражкия замък, известна като „Споренгасе“. Немските ни съседи я наричаха още улица „Шпора“, защото това бе единственият начин да накараш кон да я изкачи.

— Не знаех, че имаш червени чорапи — казах аз и се изправих.

— Имам. — Матю започна да рови в сандъка с моето бельо.

— Е, няма как да са тук — отбелязах очевидното.

Вампирът скръцна със зъби.

— Търсих навсякъде другаде. — Изгледах напълно благоприличните му черни чорапи.

— И защо червени?

— Защото се опитвам да привлека вниманието на императора на Свещената Римска империя! — Матю разрови още една купчина мои дрехи.

Кървавочервени чорапи щяха да направят нещо повече от простото привличане на блуждаещ поглед, тъй като човекът, който се канеше да ги надене, беше метър и осемдесет висок вампир и по-голямата част от ръста му бяха крака. Но нищо не можеше да отклони Матю от плана му. Съсредоточих се и поисках чорапите сами да се покажат, след това последвах червените нишки. Способността да издирвам хора и предмети беше непредвидена допълнителна екстра на

факта, че бях тъкачка, и по време на пътуването ми се предоставиха няколко възможности да се възползвам от нея.

— Пристигна ли пратеникът на баща ми? — Матю хвърли още една фуста върху белоснежната планина, която растеше между нас, и продължи да рови.

— Да. Това, което остави, е до вратата, каквото и да е то. — Прегледах съдържанието на един пропуснат от него сандък: метални рицарски ръкавици, щит с двуглав орел върху него, богато украсена чаша. Триумфално измъкнах дългите червени чорапи. — Намерих ги!

Матю бе забравил за чорапите. Пакетът от баща му сега обсебваше цялото му внимание. Погледнах да видя какво толкова го е заинтригувало.

— Това... Бош ли е? — Познавах творчеството на Йеронимус Бош, защото използваше алхимични средства и символи. Платната му бяха покрити с летящи риби, насекоми, огромни домакински съдове и плодове, на които придаваше чувственост. Много преди психеделичното да стане модерно, Бош виждаше света в ярки цветове и обезпокояващи комбинации.

Също като картините на Холбайн в „Старата ложка“, и тази творба не ми беше позната. Беше триптих от три съединени дървени панела. Триптихите се правеха, за да се поставят на олтар, и се държаха затворени, освен ако нямаше някаква специална религиозна церемония. В съвременните музеи рядко показваха външната им част. Почудих се какви ли още невероятни изображения съм пропуснала.

Художникът бе покрил външната страна на панелите с кадифено черна боя. На два от тях бе нарисувано изсъхнало дърво, което блестеше на лунната светлина. В корените му бе приклепнал малък вълк, а на най-горните му клони бе кацнала сова. И двете животни гледаха многозначително в зрителя. Десетки други очи искряха от земята около дървото, безплътни и втречени. Зад мъртвия дъб се виждаха измамно нормални дървета с бледи стволове и яркозелени листа, които хвърляха повече светлина върху композицията. Когато се взрях по-внимателно, забелязах ушите, които растяха от тях, сякаш се вслушваха в нощните звуци.

— Какво означава това? — попитах, загледана в творбата на Бош.

Матю си закопчаваше дублета.

— Илюстрира стара фламандска поговорка: „Гората има очи и уши; затова виждам, мълча и слушам“. — Думите идеално описваха тайнствения живот на Матю и ми напомниха за девиза, който Елизабет наскоро си бе избрала.

Във вътрешността на триптиха бяха изобразени три взаимосвързани сцени: паднали ангели, нарисувани на същия кадифено черен фон. На пръв поглед приличаха на морски кончета с искрящите си криле, но имаха човешки тела, а главите и краката им бяха извити от болката при падането от небесата. На отсрещния панел мъртвите възкръсваха за Страшния съд в сцена, много по-мрачна от фреските на Сет-Тур. Зяпналите челюсти на риби и вълци бяха входове към ада, които засмукваха прокълнатите и ги обричаха на вечни болки и агония.

В средата обаче се виждаше много различен образ на смъртта: възкръсналият Лазар спокойно излизаше от ковчега си. С дългите си крака, тъмната коса и сериозното изражение той доста приличаше на Матю. Централният панел беше обрамчен с повехнали лози, на които растяха странни плодове и цветове. От някои капеше кръв. Други раждаха хора и животни. И не се виждаше никакъв Исус.

— Лазар прилича на теб. Нищо чудно, че не желаш да попадне в ръцете на Рудолф. — Подадох на Матю чорапите. — Бош трябва да е знаел, че си вампир.

— Йероен — или Йеронимус, както ти го знаеш — видя нещо, което не биваше — обясни ми мрачно Матю. — Нямах представа, че е станал свидетел как се храня, докато не видях скиците, които бе направил на мен и едно топлокръвно. Оттогава реши, че всички същества имат двойствена природа — наполовина човеци, наполовина животни.

— А понякога са и отчасти плодове — добавих, докато разглеждах голата жена с ягода вместо глава и череши вместо ръце, която бягаше от дявол с вила, който си бе сложил щъркел вместо шапка. Матю тихо се засмя. — Рудолф знае ли, че си вампир, както са наясно Елизабет и Бош? — Започвах все повече да се тревожа от броя хора, допуснати до тази тайна.

— Да. Императорът знае и че съм член на Паството. — Той завърза червените чорапи на възел. — Благодаря ти, че ги намери.

— Кажи ми отсега, ако имаш навика да си губиш ключовете за колата, защото няма да се примиря с подобна паника всяка сутрин, преди да тръгнеш на работа. — Прегърнах го през кръста и опрях буза на сърцето му. Бавният му стабилен пулс винаги ме успокояваше.

— И какво ще направиш, ще се разведеш с мен ли? — Матю също ме прегърна и отпусна глава върху моята. Двамата се съчетавахме идеално.

— Ти ми каза, че вампирите не се развеждат. — Стиснах го. — Ще приличаш на анимационен герой, ако си сложиш червени чорапи. На твоє място бих останала с черните. Въпреки това ще се отличаваши.

— Вещица — промърмори Матю, целуна ме и ме пусна.

Изкачи хълма, на който беше замъкът, обут в прилични черни чорапи. Носеше дълго завъртяно послание (отчасти в рими), с което предлагаше на Рудолф прекрасна книга за неговата колекция. След четири часа излезе оттам с празни ръце, бе успял само да предаде бележката на императорски слуга. Не бе получил аудиенция при императора. Бяха го накарали да чака заедно с всички други пратеници за височайшия прием.

— Все едно бях затворен в кола за превоз на добитък с всички онези топлокръвни, скупчени край мен. Опитах се да отида някъде да подишам чист въздух, но съседните стаи бяха пълни с вещици.

— Вещици ли? — Слязох от масата, на която се бях качила, за да прибера сабята на Матю на безопасно място в най-горната част на гардероба. Готвех се за пристигането на Джак.

— Десетки вещици — уточни Матю. — Оплаквах се от случващото се в Германия. Къде е Галоуглас?

— Отиде да купи яйца и да намери икономка и готвачка. — Франсоаз направо бе отказала да се присъедини към нашата експедиция в Централна Европа, която смяташе за земя на безбожници лутерани. Беше се върнала в „Старата ложка“ и глезеше Шарл. Галоуглас ми служеше за паж и момче за всичко, докато пристигнат останалите. Владееше отлично немски и испански, което го правеше незаменим при набавянето на провизии. — Разкажи ми още за вещиците.

— Градът е убежище за всички същества в Централна Европа, които се страхуват за сигурността си — демони, вампири и вещици.

Но вещиците са особено добре дошли в двора на Рудолф, защото той копнее да придобие познанията им. И способностите им.

— Интересно — отбелязах. Веднага щом се почудих за самоличността им, пред третото ми око се появиха множество лица. — Кой е магьосникът с червената брада? А вещицата с едно синьо и едно зелено око?

— Няма да останем тук толкова дълго, че да има значение кои са — каза Матю злокобно на път към вратата. След като изпълни задълженията си към Елизабет за деня, сега се отправяше към Стария град на Прага, за да върши работа за Паството. — Ще се видим преди залез. Остани тук, докато Галоуглас се върне. Не искам да се изгубиш. — Всъщност по-вярното бе, че не искаше да се срещам с вещици.

Галоуглас се върна на „Споренгасе“ с две вампирки и един геврек. Подаде ми тестеното кръгче и ми представи двете ми нови прислужници.

Каролина (готвачката) и Тереза (икономката) бяха част от голям вампирски клан от Бохемия, отдаден на служба на аристокрацията и важни чуждестранни гости. Също като семейство Дьо Клермон, те бяха спечелили репутацията си — и необичайно високите си заплати — заради свръхестественото си дълголетие и вълча вяност. На съответната цена бяхме успели да купим и уверението на старейшината на клана, че всичко ще се пази в тайна. Жените бяха пратени при нас от резиденцията на папския наместник. Посланикът великодушно се бе съгласил да ни ги предостави от уважение към семейство Дьо Клермон. Все пак те бяха помогнали при последния избор на папа и той знаеше кой се грижи за интересите му. За мен пък беше важно, че Каролина умееше да приготвя омлети.

След като въведохме ред в домакинството, Матю започна да се качва всяка сутрин до замъка, докато аз разопаковах багажа, срещях се със съседите от квартала в подножието на дворецовите крепостни стени, който се наричаше Мала Страна, и чаках отсъстващите членове на семейството. Липсваше ми жизнерадостта и невинността на Ани, както и умението на Джак винаги да се забърква в неприятности. Витата ни улица бе пълна с деца на всякаква възраст и от разни националности, тъй като много посланици живееха на нея. Оказа се, че Матю не е единственият чужденец в Прага, когото императорът държи на дистанция. Всеки, с когото се срещях, разказваше на Галоуглас как

Рудолф пренебрегвал някоя важна персона, за да прекара часове с начетен антиквар от Италия или скромнен миньор от Саксония.

В късния следобед от първия ден на пролетта, в който къщата бе изпълнена с уютни аромати на свинско и кнедли, едно непослушно осемгодишно момченце ме дръпна за ръкава.

— Госпожо Ройдън! — извика Джак и лицето му се завря в корсажа му, а ръцете му ме обгърнаха. — Знаеш ли, че Прага е всъщност четири града в един? Лондон е само един град. И има дворец и река. Утре Пиер ще ми покаже воденицата.

— Здравей, Джак — поздравих го и го погалих по главата. Дори по време на уморителното вледеняващо пътуване до Прага бе успял да порасне на височина. Пиер сигурно го бе тъпкал с храна. Вдигнах поглед и се усмихнах на Ани и Пиер. — Матю много ще се зарадва, че всички сте пристигнали. Липсвахте му.

— И той ни липсваше — каза Джак и вдигна глава, за да ме погледне. Под очите му имаше тъмни кръгове и изглеждаше изтощен.

— Да не си боледувал? — попитах и пипнах челото му. Настинките можеха да бъдат смъртоносни в този суров климат, а се говореше и за отвратителна епидемия в Стария град, която според Матю беше грипна.

— Не можеше да спи добре — отвърна тихо Пиер. По сериозния му тон познах, че има и още нещо, но то можеше да почака.

— Е, тази нощ ще се напиш. В стаята ти има огромно пухено легло. Върви с Тереза, Джак. Тя ще ти покаже къде са ти нещата и ще те изкъпе преди вечеря.

В името на вампирското благоприличие топлокръвните щяха да спят заедно с мен и Матю на третия етаж, тъй като къщата беше тясна и на първия етаж имаше място само за всекидневна и кухня. Това означаваше, че вторият бе запазен за приемане на гости. Останалите вампири от домакинството си бяха заплюли мансардата на четвъртия етаж, от който се откриваше прекрасна гледка, а прозорците му можеха да се отварят и да пускат стихии вътре.

— Господин Ройдън! — изкрещя Джак, хвърли се към вратата и я отвори, преди Тереза да успее да го спре. Беше пълна мистерия как забеляза облечения в тъмносиви вълнени дрехи Матю в припадащия мрак.

— Спокойно — каза Матю и хвана момчето, преди да успее да се нарани, като се блъсне в яките му вампирски крака. Галоуглас му свали шапката, когато то мина покрай него, и му разроши косата.

— За малко да замръзнем. В реката. И шейната се обърна веднъж, но кучето не беше ранено. Ядох печен глиган. А Ани си заклеши полата на колелото на каруцата и за малко да падне от нея. — Джак едвам смогваше да изговори всички подробности от пътуването. — Видях падаща звезда. Не беше много голяма, но Пиер каза, че трябва да споделя за нея с господин Хариът, когато се върнем у дома. Нарисувах я, за да може да я види. — Джак пхна ръка в мръсния си дублет и извади също толкова мръсен лист хартия. Подаде го на Матю с благоговение, каквото обикновено се отдаваше на светини.

— Много добре — похвали го Матю, докато оглеждаше рисунката внимателно. — Харесва ми как си предал извивката и опашката. И си нарисувал и други звезди край нея. Браво, Джак. Господин Хариът ще остане доволен от наблюдателността ти.

Джак се изчерви.

— Това беше последният ми лист. В Прага продават ли хартия? — В Лондон Матю зареждаше Джак с купчина листове всяка сутрин. Как малкият ги хабеше толкова бързо — можехме само да предполагахме.

— Пълно е с хартия тук — каза Матю. — Пиер ще те заведе до магазина в Мала Страна утре.

След това вълнуващо обещание се оказа трудно да качим децата горе, но за щастие Тереза притежаваше достатъчно от онази смесица от нежност и твърдост, необходима за справянето със задачата. Така четиримата възрастни получихме възможност да поговорим на спокойствие.

— Джак боледувал ли е? — попита смръщеният Матю.

— Не, милорд. След като тръгнахте, не можеше да спи добре. — Пиер се поколеба. — Мисля, че ужасите от миналото му го преследват.

Сбръчканото чело на Матю се отпусна, но той продължаваше да изглежда притеснен.

— Но иначе пътуването мина според очакванията, нали? — Това бе уклончивият му начин да попита дали не са били нападнати от бандити или измъчвани от свръхестествени същества.

— Беше дълго и мразовито пътуване — отвърна делово Пиер, — а децата непрекъснато бяха гладни.

Галоуглас щеше да се пръсне от смях.

— Е, на мен ми звучи напълно в реда на нещата.

— А вие, милорд? — Пиер погледна косо господаря си. — Прага оказа ли се такава, каквато очаквахте?

— Рудолф още не ме е приел. Според слуховете Кели се е качил на Прашна брана^[1] и взривява дестилатори и бог знае още какво — съобщи му Матю.

— А Старият град?

— Той си е такъв, какъвто винаги е бил. — Матю говореше с лековат и весел тон, сигурен признак, че нещо го тревожи.

— Стига да не давате ухо на клюките от еврейския квартал. Според тях някаква вещица направила същество от глина, което нощем обикаляло улиците. — Галоуглас извърна невинен поглед към чичо си. — Като изключим това, всичко на практика си е както последния път, когато идвахме тук, за да помогнем на император Фердинанд да опази града през 1547 г.

— Благодаря ти, Галоуглас — процеди Матю. Тонът му бе станал хладен като вятъра над реката.

Със сигурност трябваше нещо повече от обикновено заклинание, за да се направи същество от кал, което може да се движи. Подобни слухове можеха да означават само едно: някъде в Прага имаше тъкачка като мен, която можеше да се движи между света на живите и света на мъртвите. Но нямаше нужда да се карам на Матю, че не е споделил тази тайна. Племенникът му ме изпревари.

— Нали знаеш, че не можеш да криеш новината за глиненото същество от леля? — Галоуглас поклати учудено глава. — Не прекарваш достатъчно време на пазара. Жените от Мала Страна знаят всичко, включително и какво е закусвал императорът, както и че отказва да те приеме.

Матю прокара пръсти по изрисуваната дървена повърхност на триптиха и въздъхна.

— Ще трябва да занесеш това в двореца, Пиер.

— Но това е от олтара в Сет-Тур — възрази прислужникът. — Императорът е известен с предпазливостта си. Въпрос на време е да ви приеме.

— Времето не ни достига, а и семейство Дьо Клермон има достатъчно украси за олтар — отвърна тъжно Матю. — Нека напиша послание до императора и след това можеш да тръгваш.

Малко по-късно той изпрати Пиер с триптиха. Слугата се върна с празни ръце също като господаря си и без уверение за бъдеща среща.

Навсякъде около мен нишките, които свързваха различните светове, се обтягаха и премятаха в тъкан, която бе прекалено голяма, за да я схвана и разбера. Но в Прага назряваше нещо. Усещах го.

Същата нощ се събудих от тихи гласове в стаята до спалнята ни. Матю не беше до мен и не четеше, както го бях оставила, преди да потъна в сън. Отидох да видя кой е при него.

— Каж ми какво се случва, когато засенча лицето на чудовището отстрани. — Ръката на Матю започна да се движи бързо по големия лист хартия пред него.

— То изглежда още по-далеч! — прошепна Джак, поразен от преобразяването.

— Опитай и ти — предложи Матю и му подаде перото. Момчето го стисна съсредоточено с изплезен език. Матю го погали по гърба, за да накара стегнатите мускули на слабото му телце да се отпуснат. — Колко много чудовища — промърмори той и ме погледна в очите.

— Искаш ли да нарисуваш и твоите? — Джак побутна листа към Матю. — Тогава и ти ще можеш да спиш.

— Твоите чудовища прогониха моите — отвърна Матю и погледна момчето със сериозно изражение. Сърцето ме болеше за детето и за всичко, което бе изтърпяло в краткия си живот.

Матю срещна очите ми отново и с леко кимване на главата ми даде да разбера, че всичко е под контрол. Пратих му въздушна целувка и се върнах в топлото пухено гнезденце на нашето легло.

На следващия ден получихме бележка от императора. Беше запечатана с дебел восък и вързана с панделка.

— Картината свърши работа, милорд — каза извинително Пиер.

— Така излиза. Много я харесвах. Е, сега ще имам достатъчно време, за да си я върна — отвърна Матю и се облегна на стола си. Дървото изскърца в знак на протест. Той протегна ръка за писмото.

Почеркът беше много усукан, с толкова завъртулки и ченгелчета, че почти не се четеше.

— Защо почеркът е толкова сложен? — почудих се аз.

— Баща и син Хуфнагел^[2] пристигнаха от Виена и нямат с какво да си запълват времето. Колкото по-завъртян е почеркът, толкова по-красив е, поне така смята Негово Величество — обясни Пиер.

— Този следобед отивам при Рудолф — съобщи Матю с доволна усмивка, докато сгъваше писмото. — Баща ми ще е доволен. Той ми прати пари и бижута, но май семейство Дьо Клермон този път ще мине тънко.

Пиер му подаде друго по-малко писмо, адресирано с по-прост почерк.

— Императорът е добавил и послепис. Собственоръчно.

Надникнах през рамото на Матю, докато той го четеше.

— *Bringen das Buch. Und die Hexe.* — Долу се виждаше сложният подпис на императора с украсено „P“, завъртени „d“ и „l“ и двойно „f“.

Немският ми бе поръждасал, но посланието бе ясно: донеси книгата и доведи вещицата.

— Май прибързах с изказванията — промърмори съпругът ми.

— Казах ти да го примамиш с големите платна на Тициан от Венеция, които дядо взе от крал Филип, въпреки че жена му възразяваше — отбеляза Галоуглас. — Също като чичо, и Рудолф незнайно защо си пада по червенокоси. И по неприлични картини.

— И вещици — промълви съпругът ми под носа си. Хвърли писмото на масата. — Не картината го е привлякла, а Даяна. Може би трябва да откажем поканата.

— Това е заповед, чичо — изтъкна Галоуглас и се смръщи.

— А Ашмол 782 е у Рудолф — добавих аз. — Книгата няма просто ей така да се появи пред „Трите гарвана“ на „Споренгасе“. Ще трябва да я намерим.

— Да не би да ни наричаш гарвани, лельо? — попита Галоуглас, като се направи на обиден.

— Говоря за табелата на къщата, глупако. — Като всяка постройка на улицата, и нашата имаше символ на вратата, а не номер. След пожар в града в средата на века дядото на императора поискал да

се измисли начин къщите да се различават и по нещо друго, освен по украсата на външните стени.

Галоуглас се ухили.

— Много добре знам за какво говориш. Но обичам да те гледам как сияеш, когато аурата ти се усили.

Завих се в предпазващата магия и намалих сиянието си до по-приемливи човешки нива.

— От друга страна — продължи Галоуглас, — сред моите хора се смята за голям комплимент да те сравнят с гарван. Аз ще съм Мунин, а Матю ще наречем Хугин^[3]. А ти ще си Гъондул^[4], лельо. От теб ще излезе хубава валкирия.

— Какво говори той? — попитах Матю, тъй като нищо не разбрах.

— За гарваните на Один. И за дъщерите му.

— О, благодаря ти, Галоуглас — казах с известна неловкост. Сигурно не е лошо да те сравняват с дъщерите на бога.

— Дори книгата, която притежава Рудолф, да е Ашмол 782, не сме сигурни дали в нея се съдържат отговорите на нашите въпроси. — Случката с ръкописа на Войнич още притесняваше Матю.

— Историците никога не знаят кой текст ще им даде отговорите. Ако тази книга не успее, то тогава в резултат ще имаме по-точни въпроси — изтъкнах аз.

— Ясно. — Устните на Матю потрепнаха. — След като не мога да отида при императора без теб, а ти няма да си тръгнеш от Прага без книгата, няма какво да му мислим. Отиваме в двореца.

— Закачи се на собствената си въдица, чичо — подхвърли развеселено Галоуглас. И ми намигна.

В сравнение с отиването ни до Ричмънд пътят нагоре по улицата към императора приличаше повече на отбиване у съседите за чаша захар — макар и в официално облекло.

Съпругата на папския наместник беше горе-долу с моя ръст и гардеробът ѝ ми осигури разкошни, но същевременно и съдържани дрехи като за съпруга на виден англичанин — или като за жена от семейство Дьо Клермон, веднага добави тя. Харесвах стила на добре поддържаните жени в Прага: семпли високо закопчани рокли, камбановидни поли, бродирани палта с широки ръкави, поръбени с

кожа. Малките яки, които носеха, бяха още една добре дошла бариера между студа и мен.

За моя радост Матю се бе отказал от мечтите си за червени чорапи в полза на обичайните сиво-черни с акценти в наситенозелено, цвета, който най-много му отиваше. Този следобед той се показваше през прорезите на бухналите му панталони и през отворената яка на жакета му.

— Изглеждаш великолепно — одобрих, след като го разгледах.

— А ти приличаш на истинска бохемска аристократка — върна ми комплимента той и ме целуна по бузата.

— Вече можем ли да тръгваме? — Джак танцуваше нетърпеливо край нас. Някой му бе намерил костюм с ливрея в черно и сребристо с пришит кръст и полумесец на ръкава.

— Значи отиваме като семейство Дьо Клермон, не като семейство Ройдън — произнесох бавно.

— Не, ние сме Матю и Даяна Ройдън — уточни Матю. — Просто пътуваме с прислугата на семейство Дьо Клермон.

— Това ще обърка всички — отбелязах, докато излизаме от къщата.

— Точно така — съгласи се Матю с усмивка.

Ако отивахме като обикновени граждани, щеше да се наложи да изкачим стъпалата по стените на двореца. Само че ние тръгнахме по „Споренгасе“ на коне, както се полагаше на пратеници на кралицата на Англия, което ми даде възможност да разгледам къщите и техните скосени основи, пъстри стенописи и ярки табели. Минахме покрай „Червеният лъв“, „Златна звезда“, „Лебедът“ и „Две слънца“. На върха на хълма направихме остър десен завой към квартал, пълен с резиденции на аристократи и дворцови служители, който се наричаше Храдчани.

Не виждах двореца за първи път, зърнах го кацнал на върха още когато пристигнахме в Прага, а и стените му се виждаха от прозорците ни. Но никога не бях стигала толкова близо до него. Замъкът беше дори още по-голям и разлят отблизо, отколкото от разстояние, като напълно самостоятелен град със своя търговия и производство. Пред нас бяха готическите остри покриви на катедралата „Свети Вит“ и кръглите кули на крепостната стена. Макар и строени с отбранителни

цели, в кулите сега се бяха приютили работилниците на стотици занаятчии, които живееха в двореца на Рудолф.

Стражите ни пузнаха през западната порта във вътрешен двор. След като Пиер и Джак поеа конете, въоръженият ни ескорт ни поведе към група постройки, прилепени към стените на замъка. Те бяха издигнати сравнително скоро и камъните им бяха блестящи и с остри ръбове. Приличаха на канцеларии, но зад тях се виждаха високите покриви на средновековни каменни сгради.

— Какво стана току-що? — прошепнах на Матю. — Защо не отиваме към двореца?

— Защото там няма нито един важен човек — каза Галоуглас. Той държеше Ръкописа на Войнич, добре опакован и вързан, за да не се повредят страниците от студеното време.

— Рудолф намира стария кралски дворец за хладен и мрачен — обясни Матю, докато ми помагаше да вървя по хлъзгавия калдъръм. — Новият му дом е с южно изложение и гледка към частна градина. А и е по-далеч от катедралата и свещениците.

Залите на резиденцията кипяха от живот, хора се щураха насам-натам и крещяха на немски, чешки, испански и латински, в зависимост от коя част на империята на Рудолф бяха. Колкото повече приближавахме към императора, толкова по-припряна ставаше дейността им. Минахме през помещение, пълно с хора, които спореха за някакви архитектурни чертежи. Друга стая бе приютила оживен дебат за достойнствата на изкусно направена купа от злато и скъпоценни камъни, която бе замислена да прилича на мида. Накрая стражите ни оставиха в уютен салон с тежки кресла, облицована с плочи камина, от която лъхаше топлина, и двама потънали в разговор мъже. Те се обърнаха към нас.

— Добър ден, стари приятелю — поздрави на английски любезен мъж на около шейсет години. И се усмихна на Матю.

— Тадеаш. — Матю стисна с топлота ръката му. — Изглеждаш добре.

— А ти изглеждаш млад. — Очите на мъжа проблеснаха. Погледът му не предизвика никаква издайническа реакция по кожата ми. — Ето я и жената, за която всички говорят. Аз съм Тадеаш Хайек. — Човекът се поклони, а аз направих реверанс в отговор.

Строен господин със смугла кожа и тъмна почти колкото Матювата коса тръгна към нас.

— Господин Страда — кимна му Матю и се поклони. Не се зарадва на този мъж както на предишния.

— Тя наистина ли е вещица? — Страда ме разгледа с интерес. — Ако е така, сестра ми Катарина ще иска да се срещне с нея. Чака дете и бременността ѝ е тежка.

— Сигурен съм, че Тадеаш, дворецовият лекар, най-добре ще се погрижи за раждането на императорското дете — каза Матю. — Или обстоятелствата около сестра ти са се променили?

— Императорът все още цени сестра ми — процеди ледено Страда. — Само по тази причина прищевките ѝ трябва да бъдат задоволявани.

— Виждал ли си Йорис? Той не говори за нищо друго, освен за триптиха, откакто Негово Величество го отвори — вметна Тадеаш, за да смени темата.

— Не, все още не. — Очите на Матю се стрелнаха към вратата. — Императорът тук ли е?

— Да. Разглежда новата картина на господин Спрангер^[5]. Тя е много голяма и... детайлна.

— Още един портрет на Венера — каза Страда и изсумтя.

— Тази Венера прилича много на сестра ви, сър — усмихна се Хайек.

— Ist das Mattheus hore ich?^[6] — произнесе един носов глас от далечния край на стаята. Всички се обърнаха и направиха дълбоки поклони. Аз автоматично приклекнах в реверанс. Следенето на разговора щеше да се окаже истинско предизвикателство. Очаквах Рудолф да говори на латински, не на немски. — Und Sie das Buch und die Hexe gebracht, ich verstehe. Und die norwegische Wolf.^[7]

Рудолф беше дребен мъж с непропорционално издадена напред брадичка и силно изразена обратна захапка. Пълните месести устни на Хабсбургите подчертаваха още повече доминиращата долна половина на лицето му, макар тя донякъде да се уравничаваше от бледите му изпъкнали очи и дебелия сплескан нос. От годините добър живот и качествените питиета се бе окръглил, но краката му бяха останали тънки и жилави. Тръгна към нас с червените си обувки с високи токове, украсени със златни орнаменти.

— Доведох съпругата си, Ваше Величество, както ми наредихте — каза Матю и леко натърти на думата „съпруга“. Галоуглас преведе английските думи на Матю на безупречен немски, сякаш съпругът ми не знаеше езика — а бях сигурна, че го говори, тъй като бях пътувала с него от Хамбург през Витенберг до Прага с шейна.

— *Y su talento para los juegos tambien*^[8] — каза Рудолф, като с лекота премина на испански, сякаш това можеше да убеди Матю да разговаря с него директно. Огледа ме бавно, като задържа поглед върху извивките по тялото ми толкова настоятелно, че ми се прииска да си взема душ. — *Es una lastima que se caso en absoluto, pero aun mas lamentable que ella esta casada con usted.*^[9]

— За жалост, Ваше Величество — отвърна остро Матю, настоявайки да говори на английски, — ние сме венчани по всички правила. Баща ми настоя. Както и дамата. — Тази забележка само накара Рудолф да ме разгледа с още по-голям интерес.

Галоуглас се смили над мен и стовари книгата на масата.

— *Das Buch.*^[10]

Това отклони вниманието на всички. Страда я разопакова, докато Хайек и Рудолф обсъждаха колко прекрасна може да се окаже тази нова придобивка за императорската библиотека. Когато тя се разкри пред погледите им обаче, въздухът се сгъсти от горкото им разочарование.

— Това някаква шега ли е? — сопна се Рудолф на немски.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имате предвид, Ваше Величество — отвърна Матю. И изчака Галоуглас да му преведе.

— Имам предвид, че вече познавам тази книга — каза, пръскайки слюнка, Рудолф.

— Това не ме изненадва, Ваше Величество, тъй като сте я дали на Джон Дий по погрешка. Поне така ми бе казано. — И Матю се поклони.

— Императорът не прави грешки! — обади се Страда и бутна книгата с отвращение.

— Всички правим грешки, синьор Страда — отбеляза меко Хайек. — Сигурен съм обаче, че има и друго обяснение защо тази книга се връща при императора. Може би д-р Дий е разкрил тайните й.

— Това са само някакви детински рисунки — тросна му се Страда.

— Затова ли тази книга с картинки се е озовала в багажа на д-р Дий? Да не би да сте се надявали, че той ще разбере това, което вие не сте успели? — Думите на Матю явно засегнаха Страда, който стана морав. — Може би вие сте взели назаем книгата на д-р Дий, синьор Страда, онази с алхимичните рисунки от библиотеката на Роджър Бейкър, с надеждата, че тя ще ви помогне да разгадате тази. Доста по-благоприятно предположение от това, че сте измамили д-р Дий и сте му взели съкровището. Разбира се, Негово Величество няма как да знае за тази злина. — Усмивката на Матю бе ледена.

— А книгата, за която говориш, да не би да е единствената ми скъпоценност, която искаш да отнесеш в Англия? — попита остро Рудолф. — Или алчността ти се простира до лабораториите ми?

— Ако имате предвид Едуард Кели, кралицата има нужда от уверение, че е тук по своя собствена воля. Нищо повече — излъга Матю. След това поведе разговора в по-безопасна посока. — Харесва ли ви новият ви олтар, Ваше Величество?

Матю бе дал на императора достатъчно време, колкото да прегрупира силите си и да запази авторитета си.

— Творбата на Бош е изключителна. Чичо ми много ще се натъжи, когато разбере, че съм я придобил. — Рудолф се огледа. — Уви, тази стая не е подходяща, за да я изложя. Искях да я покажа на испанския посланик, но тук не можеш да се отдалечиш достатъчно от картина, за да я видиш както трябва. Това е произведение, което трябва да се възприема бавно, да оставиш детайлите му да се появят от само себе си. Елате. Вижте къде я сложих.

Матю и Галоуглас застанаха така, че да не мога да се приближавам прекалено до Рудолф и в този ред минахме през вратата и влязохме в зала, която приличаше на склад на претъпкан музей, на който не му достигат кадри. По полиците и в шкафовете имаше толкова много раковини, книги и вкаменелости, че заплашваха да се изсипят на земята. Огромни платна, сред които и новият портрет на Венера, който беше не просто подробен, но и откровено еротичен, бяха облепени на бронзови статуи. Това трябва да бе прочутото хранилище за скъпоценности на Рудолф, залата му за чудеса и странни предмети.

— Ваше Величество има нужда от повече пространство... или от по-малко експонати — коментира Матю и хвана една порцеланова ваза, която заплашваше да се стовари на пода.

— Винаги ще намеря място за новите си скъпоценности. — Погледът на императора отново се спря върху мен. — Строя четири нови помещения. Можете да видите как върви работата. — И той посочи през прозореца към две кули и дълга сграда, която вече почти ги свързваше с покоите му, както и още една нова постройка отсреща. — Докато станат готови, Отавио и Тадеаш ще каталогизират колекцията ми и ще предават на архитектите изискванията ми. Не възнамерявам да преместя всичко в новата Зала на изкуствата, а после и тя да ми отеснее.

Рудолф ни поведе през лабиринт от допълнителни складове и накрая стигнахме до дълга галерия с прозорци от двете страни. Тя бе изпълнена със светлина и след мрачните и прашни предишни помещения влизането в нея бе като да вдишаш чист въздух с пълни гърди.

Гледката в средата на галерията ме накара да застина на място. Триптихът на Матю бе отворен върху дълга маса, покрита с дебел зелен филц. Императорът беше прав: не можеш да се насладиш напълно на цветовете, ако застанеш прекалено близо до тази творба.

— Каква красота, доня Даяна. — Рудолф се възползва от изненадата ми и ме сграбчи за ръката. — Забележете как възприятието ви се променя с всяка крачка. Само вулгарните предмети могат да бъдат осмислени веднага, защото не крият никакви тайни.

Страда ме погледна с откровена враждебност, а Хайек — със съжаление. Матю изобщо не ме гледаше, защото бе впил очи в императора.

— Та като стана въпрос, Ваше Величество, може ли да видя книгата на Дий? — Изражението му беше съвсем невинно, но никой в стаята не се заблуждаваше нито за миг — вълкът в него бе пуснат на свобода.

— Кой знае къде е. — Рудолф трябваше да пусне ръката ми, за да махне към помещенията, от които току-що бяхме дошли.

— Синьор Страда сигурно пренебрегва задълженията си, щом такъв безценен ръкопис не може да бъде намерен, когато императорът поиска — каза мило Матю.

— Отавио е много зает в момента с важни дела! — Рудолф изгледа зверски съпруга ми. — А аз нямам доверие на д-р Дий. Твоята кралица трябва да внимава с фалшивите обещания.

— Но вие се доверявате на Кели. Може би той знае местонахождението на книгата?

При тези думи императорът извърна неспокойно поглед.

— Не желая Едуард да бъде безпокоен. Той е в много деликатна фаза на своята алхимична работа.

— Прага има много забележителности, а и на Даяна ѝ поръчаха да купи някои алхимични стъкленици за графинята на Пембрук. Ще се заемем с тази задача, докато сър Едуард е в състояние да приема посетители. Може би синьор Страда ще успее дотогава да намери липсващата книга.

— Тази графиня на Пембрук не е ли сестра на героя на кралицата сър Филип Сидни? — попита Рудолф заинтригуван. Когато Матю отвори уста, за да му отговори, Рудолф го спря с вдигната ръка. — Това е работа на доня Даяна. Нека я оставим тя да отговори.

— Да, Ваше Величество — отвърнах аз на испански. Произношението ми беше отвратително. Надявах се, че това ще намали интереса му.

— Колко чаровно — промърмори Рудолф. По дяволите. — Много добре тогава, доня Даяна може да посети моите работилници. С удоволствие ще изпълня желанията на една дама.

Не беше ясно коя дама имаше предвид.

— Колкото до Кели и книгата — ще видим. Ще видим. — Рудолф се обърна с гръб към триптиха. — Ще гледам, ще мълча и ще слушам. Това не е ли поговорка?

---

[1] Готическа кула в Прага и една от портите на Стария град. — Б.пр. ↑

[2] Баща и син Георг (1545–1600) и Якоб (1575–1630) Хуфнагел са холандски художници, работили за император Рудолф II в Прага. — Б.пр. ↑

[3] Хугин и Мунин са два гарвана от скандинавската митология, които летят по света и съобщават на върховния бог Один какво се случва. — Б.пр. ↑

[4] Гьондул е една от валкириите — в скандинавската митология те са войнстващи девизи, подчинени на върховния бог Один. Те разпределят победите и определят кой да умре и кой не в битките. — Б.пр. ↑

[5] Бартоломеус Спрангер (1546–1611) — фламандски живописец, назначен през 1581 от Рудолф II за придворен художник, какъвто остава до смъртта си. — Б.пр. ↑

[6] Матю ли чувам? (нем.). — Б.пр. ↑

[7] И виждам, че си донесъл книгата и си довел вещицата. Както и норвежкия вълк (нем.). — Б.пр. ↑

[8] И таланта си за игри (исп.). — Б.пр. ↑

[9] Жалко, че изобщо си се оженил, но още по-жалко, че тя е омъжена за теб (исп.). — Б.пр. ↑

[10] Книгата (нем.). — Б.пр. ↑

28.

— Видяхте ли върколака, фрау Ройдън? Отговарял за дивеча на императора и съседката ми фрау Хабермел го чула да вие през нощта. Казват, че се хранел с имперските елени в Еленовия ров. — Фрау Хубер си избра една зелка и я помириша с подозрение. Хер Хубер беше търговец от лондонския Стийлярд и макар да не обичаше града, тя говореше свободно английски.

— Ха! Няма никакъв върколак — изсумтя синьорина Роси, проточи дългата си шия и зацъка неодобрително, когато видя цената на лука. — Моят Стефано обаче твърди, че в двореца имало много демони. Епископите от катедралата искали да ги прогонят, ала императорът отказвал. — Подобно на фрау Хубер, Роси също беше прекарала доста време в Лондон. Тогава била любовница на италиански художник, който искал да запознае англичаните с изтънчените маниери. Сега беше любовница на друг италиански художник, желаещ да въведе изкуството на рязането на стъкло в Прага.

— Не видях никакви върколаци или демони — признах аз. Жените посърнаха. — Но пък за сметка на това видях една от новите картини на императора. — Сنيших глас. — На нея бе изобразена Венера. Как излиза от банята. — Погледнах ги многозначително.

При липсата на клюки по свръхестествени теми перверзиите на кралските особи би трябвало да са достатъчни. Фрау Хубер сви устни.

— Император Рудолф се нуждае от съпруга. Някоя добра австрийка, която да му готви. — Най-сетне тя благоволи да купи зелката от благодарния продавач, който вече близо половин час търпеше критиките и за стоката му. — Кажете ни отново за рога на еднорога. Твърди се, че имал чудодейни лечебни сили.

За четвърти път този ден искаха да описвам неща от причудливата колекция на императора. Новината за допускането ни до личните апартаменти на Рудолф беше изпреварила връщането ни в „Трите гарвана“ и дамите от Мала Страна с нетърпение очакваха сутринта, за да чуят впечатленията ми.

Оттогава появата на имперски пратеници в къщата, както и облечените в ливреи слуги на десетки бохемски аристократи и важни чужденци бяха разпалили още повече любопитството им. След като Матю беше приет в двора, звездата му вече бе изгряла достатъчно ярко на имперския небосклон и старите приятели отново бяха склонни да забележат появата му — и да го помолят за помощ. Пиер извади счетоводните книги и скоро пражкият клон на банка „Дьо Клермон“ отвори врати, макар да виждах много малко постъпващи пари и внушителен поток изтичащи средства за уреждане на просрочени сметки с търговците от Стария град.

— Имаш колет от императора — каза ми Матю, когато се върнах от пазара. Посочи с перото си някакъв обемист пакет. — Ако го отвориш, Рудолф ще очаква да му благодариш лично.

— Какво е? — Опипах предмета, без да го вадя. Не беше книга.

— Нещо, за което ще съжаляваме, че сме получили, сигурен съм. — Матю заби перото в мастилницата, с което причини миниатюрно изригване на гъста черна течност по бюрото. — Рудолф е колекционер, Даяна. И то не просто на рогове на нарвали или на безоарни камъни^[1]. Ламти не само за предмети, но и за хора и е също толкова малко вероятно да се раздели с тях, след като веднъж са станали негови.

— Също като Кели — казах, докато развързвах лентата на пакета. — Аз обаче не съм за продан.

— Всички сме за продан. — Матю се опули. — Мили боже!

Между нас стоеше статуя на богиня Диана, висока две стъпки и изработена от злато и сребро. Беше гола, ако не се брои колчанът ѝ, възседнала елен и свенливо кръстосала глезени. Придружаваха я две ловджийски кучета.

Галоуглас подсвирна.

— Ако питате мен, императорът изразява доста ясно желанията си.

Аз обаче бях прекалено погълната от статуята, за да му обърна внимание. В тялото ѝ имаше пъхнат малък ключ. Завъртях го и еленът се понесе по пода.

— Гледай, Матю. Видя ли това?

— Няма опасност чичо да се разсее — увери ме Галоуглас.

Прав беше — Матю се взираше гневно в статуята.

— Ехей, млади Джак. — Галоуглас го улови за яката, когато момчето се втурна в стаята. Джак обаче беше професионален крадец и от подобна забавяща тактика нямаше особена полза, когато бе надушил нещо ценно. Свлече се на пода като парцалена кукла и остави сакото си в ръцете на Галоуглас, след което скочи към елена.

— Това играчка ли е? За мен? Защо жената няма никакви дрехи? Не ѝ ли е студено?

Въпросите се сипеха в непрестанен порой. Тереза, която си падаше по зрелищата толкова, колкото и всяка друга жена от Мала Страна, дойде да види каква е цялата тази суматоха. Ахна при вида на голата жена в кабинета на работодателя си и закри с длан очите на Джак.

Викингът се загледа в гърдите на статуята.

— Да, Джак. Ако питаш мен, определено ѝ е студено. — Забележката му спечели перване по главата от Тереза, която решително продължаваше да закрива очите на гърчещото се дете.

— Това е автоматон, Джак — обясни Матю, докато посягаше към устройството. Когато го взе, главата на елена се отвори, и разкри кухня вътре. — Пускат го по масата на императора. Когато спре, най-близкият до него трябва да пие от шията на елена. Защо не покажеш на Ани какво може да прави?

Той върна главата на мястото ѝ и предаде безценния предмет на Галоуглас. После ме погледна сериозно.

— Трябва да поговорим.

Галоуглас подкара Джак и Тереза към вратата с обещания за гевреци и пързалка.

— Намираш се на опасна територия, любов моя. — Матю прокара пръсти през косата си — жест, който неизменно го правеше още по-хубав. — Казах на Паството, че статутът ти на моя съпруга е удобна измислица, която може да те защити от обвинения във вещерство и да ограничи лова на вещици на Бъруик в пределите на Шотландия.

— Но нашите приятели и твоите събратя вампири знаят, че има и нещо повече — уточних. Вампирското обоняние не лъжеше, а уникалната миризма на Матю ме обгръщаше цялата. — И вещиците са наясно, че във връзката ни има нещо повече дори от онова, което вижда третото им око.

— Може би, но Рудолф не е нито вампир, нито вещица. Императорът несъмнено е бил уверен от свои източници в Паството, че между нас няма връзка. А това означава, че нищо не му пречи да тича след теб. — Пръстите му докоснаха бузата ми. — Аз обаче не деля, Даяна. И ако Рудолф отиде прекалено далеч...

— Ще го държиш изкъсо. — Поставих длан върху неговата. — Знаеш, че няма да допусна да бъда прелъстена от императора на Свещената Римска империя или от когото и да било друго. Трябва ни Ашмол 782. На кого му пука, че Рудолф зяпа гърдите ми?

— Зяпането мога да преживея. — Матю ме целуна. — Трябва обаче да знаеш още нещо, преди да идеш да благодариш на императора. От известно време Паството удовлетворява апетита на Рудолф за жени и причудливи дрънкулки, за да спечели съдействието му. Ако императорът пожелае да те има и отнесе въпроса към другите осем членове, тяхното решение няма да бъде в наша полза. Паството ще те предаде, защото не може да си позволи да остави Прага да попадне в ръцете на хора като архиепископа на Трир и неговите приятели йезуити. Освен това Паството не иска Рудолф да се превърне във втори крал Джеймс. Прага може и да прилича на оазис за странните. Но, подобно на всички оазиси, убежището ѝ е мираж.

— Разбирам — кимнах. Защо всичко свързано с Матю трябваше да бъде така оплетено? Начинът ни на живот ми напомняше за оплетените панделки в кутията ми за магии. Колкото и да ги разплитах, отново се оплитаха.

Той ме пусна.

— Вземи Галоуглас със себе си, когато тръгнеш за двореца.

— Ти няма ли да дойдеш? — Предвид тревогите му бях изумена, че ще ме остави извън полезрението си.

— Не. Колкото повече Рудолф ни вижда заедно, толкова по-силни ще станат апетитът и алчността му. Пък и има шанс Галоуглас да успее да се добере до лабораторията на Кели. Племенникът ми е далеч по-чаровен от мен. — Матю се ухили, но изражението му изобщо не успя да разсее мрака в очите му.

Галоуглас твърдеше, че имал план, който ще попречи на Рудолф да остане насаме с мен и в същото време ще покаже публично

благодарността ми. Едва когато чух камбаните да отброяват три следобед, започнах да разбирам какво включва този негов план. Навалицата под заострените арки на страничния вход на катедралата „Свети Вит“ потвърдиха подозренията ми.

— Ето го и Сигизмунд — каза Галоуглас, наведен към ухото ми. Звънът на камбаните бе оглушителен и едва го чух. Когато го погледнах неразбиращо, той посочи нагоре към златните перила на камбанарията. — Сигизмунд. Голямата камбана. По нея разбираш, че си в Прага.

„Свети Вит“ беше същински наръчник по готическа архитектура с нейните контрафорси и островърхи кули. Видът ѝ беше още по-внушителен в тъмния зимен следобед. Вътрешното пространство бе огромно и ярките свещи бяха като светещи искрици в сумрака. Отвън се беше стъмнило дотолкова, че разноцветните стъкла и ярките стенописи почти с нищо не можеха да разведрят тежката потискаща атмосфера. Галоуглас се погрижи да застанем под една стойка за факли.

— Пораздрусай хубаво магията си за скриване — посъветва ме той. — Тук е толкова тъмно, че Рудолф като едното нищо може да не те забележи.

— Искаш да кажеш, че трябва да съм сияйна, така ли? — Изгледах го с най-строгото си учителско изражение. Той само ми се ухили в отговор.

Зачакахме началото на литургията заедно с интересната смесица от скромен дворцов персонал, висши сановници и аристократи. Някои все още носеха петната и следите, свързани с работата им; повечето изглеждаха много уморени. След като огледах тълпата, погледнах и нагоре, за да получа по-добро впечатление за размерите и стила на катедралата.

— Страшно много сводове — промърморих. Ребрата бяха далеч по-сложни от онези, които можеха да се видят в повечето катедрали в Англия.

— Ето какво се получава, когато на Матю му хрумне нещо — отбеляза Галоуглас.

— Матю ли? — зяпнах го аз.

— Мина през Прага преди много време, когато новият архитект Петер Парлерж беше твърде зелен за подобна важна поръчка. Чумата

обаче бе покосила повечето майстори зидари, така че беше останал само Парлерж. Матю го взе под крилото си и двамата малко луднаха. Така и не разбрах какво се опитвах да постигнат с младежа, но резултатът определено хваща око. Чакай само да видиш какво направиха с Голямата зала.

Отворих уста да задам въпрос, но точно тогава всички около нас се смълчаха. Рудолф беше пристигнал. Проточих шия с надеждата да го видя.

— Ето там е — промърмори Галоуглас и посочи с глава нагоре и надясно.

Рудолф бе влязъл направо на втория етаж по закрития мост, който бях забелязала да минава между двореца и катедралата. Стоеше на балкон, украсен с пъстроцветни гербове, оповестяващи множеството му титли и звания. Подобно на покрива, балконът се крепеше на пищно украсени арки, които в случая приличаха на чворести клони на дърво. Като имах предвид изчистените линии на другите подпори на катедралата, които буквално спираха дъха, не вярвах тези арки да са дело на Матю.

Рудолф зае мястото си над централния кораб, докато тълпата се кланяше и правеше реверанси към него. Самият император като че ли се чувстваше неудобно, че са го забелязали. В личните си покои беше непринуден с придворните, но тук изглеждаше стеснителен и сдържан. Обърна се да изслуша някакъв шепнец сановник и ме забеляза. Кимна ми вежливо и се усмихна. Тълпата се обърна да види към кого беше насочено императорското благоволение.

— Направи реверанс — изсъска Галоуглас. Подчиних се.

Успяхме да изтърпим цялата литургия без инциденти. С облекчение открих, че от никого, дори от императора не се очаква да вземе причастие, и цялата церемония приключи бързо. В един момент Рудолф тихомълком се оттегли в личните си покои, несъмнено да разглежда съкровищата си.

След като императорът и свещениците се магнаха, катедралата се превърна в оживено място за срещи между приятели, които споделяха новини и слухове. Забелязах в далечината Отавио Страда, увлечен в разговор с някакъв надут господин в скъпи вълнени одежди. Д-р Хайек също бе тук, смееше се и разговаряше с някаква млада и определено влюбена двойка. Усмигнах му се и той леко се поклони в

отговор. Спокойно можех да мина и без Страда, но императорският лекар ми харесваше.

— Галоуглас? Не трябваше ли да спиш зимен сън като останалите мечки? — подхвърли слаб мъж с дълбоко разположени очи и иронична усмивка на уста. Беше облечен в прости, но скъпи дрехи; златният пръстен на пръста му също говореше за състоятелност.

— Всички би трябвало да спим зимен сън при такова време. Радвам се да те видя в добро здраве, Йорис. — Галоуглас стисна ръката му и го тупна по гърба. Очите на мъжа едва не изхвърчаха от орбитите от силния удар.

— Бих казал същото и за теб, но тъй като винаги си в добро здраве, ще спестя и на двама ни празната любезност. — Той се обърна към мен. — А ето я и La Diosa.

— Даяна — поправих го и направих малък реверанс.

— Не това е името ви тук. Рудолф ви нарича La Diosa de la Caza. Богинята на лова на испански. Императорът нареди на горкия майстор Спрангер да изостави последните си скици на Венера в банята и да започне нова тема — Диана, изненадана по време на тоалета ѝ. Всички с нетърпение очакваме да видим дали е способен на подобна огромна промяна за толкова кратък срок. — Мъжът се поклони. — Йорис Хофнагел.

— Калиграфът — възкликнах аз, сещайки се за коментара на Пиер по повод пищно украсената покана, с която Матю беше официално повикан в двора на Рудолф. Името обаче ми беше познато...

— Художникът — меко ме поправи Галоуглас.

— La Diosa. — Кльошав мъж свали шапката си. Ръцете му бяха целите в белези. — Аз съм Еразъм Хабермел. Ще бъдете ли така добра да посетите при първа възможност ателието ми? Негово Величество иска астрономичен компендиум, за да следи по-добре промените в непостоянната луна, но той трябва да бъде точно според вашия вкус.

Хабермел също ми звучеше познато...

— Утре е при мен. — Едър мъж на трийсет и няколко си проби път през растящата тълпа. Говореше с подчертано италиански акцент. — La Diosa ще ми позира за портрет. Негово Величество желае да бъде изваяна от камък — символ на постоянството на привързаността му. — Върху горната му устна изби пот.

— Синьор Мизерони! — обади се друг италианец и се тупна мелодраматично в гърдите. — Мислех си, че се разбираме. La Diosa трябва да упражнява танците, щом ще участва в забавата следващата седмица, както желае императорът. — Той ми се поклони. — Аз съм Алфонсо Пазети, La Diosa. Учителят по танци на Негово Величество.

— Съпругата ми не обича да танцува — обади се хладен глас зад мен. Дълга ръка се пресегна и хвана моята, която си играеше с подгъва на корсажа ми. — Нали така, mon coeur? — Обръщението беше съпроводено с целувка по кокалчетата и леко предупредително ухапване.

— Матю пристига тъкмо навреме, както винаги — каза Йорис и се разсмя от сърце. — Как си?

— Разочарован, че не открих Даяна у дома — малко огорчено отбеляза Матю. — Но дори един всеотдаен съпруг трябва да отстъпи пред Бог, когато става дума за привързаността на жена му.

Хофнагел следеше внимателно Матю и преценяваше всяка промяна в изражението му. Внезапно осъзнах кой е той — великият художник, който бе толкова наблюдателен, че наричаните от него растения и животни изглеждаха едва ли не като живи, подобно на съществата по обувките на Мери.

— Е, Бог приключи с нея за днес. Мисля, че спокойно можеш да отведеш съпругата си у дома — меко рече Хофнагел. — Но по всичко личи, че ще внесете живот в пролетта, която се очертаваше да бъде много скучна, La Diosa. Всички сме ви благодарни за това.

Мъжете се оттеглиха след уверенията на Галоуглас, че ще се погрижи за множеството ми различни и застъпващи се ангажменти. Хофнагел се задържа последен.

— Ще държа под око жена ти, Schadu. Може би и ти трябва да го правиш.

— Вниманието ми винаги е насочено към жена ми, където си му е мястото. Как иначе щях да знам къде да дойда?

— Разбира се. Прости, че се бъркам. „Гората има уши, а полето очи.“ — Хофнагел се поклони. — Ще ви видя в двора, La Diosa.

— Името ѝ е Даяна — твърдо рече Матю. — Може и мадам Дьо Клермон.

— Аз пък бях останал с впечатлението, че е Ройдън. Моя грешка. — Художникът отстъпи няколко крачки назад. — Приятна вечер,

Матю. — Стъпките му по каменния под се отдалечиха и заглъхнаха напълно.

— *Schaduw?* — повторих. — Дали означава онова, на което прилича?

— Сянка на нидерландски. Елизабет не е единствената, която ме нарича така. — Матю погледна към Галоуглас. — За каква забава спомена синьор Пазети?

— О, нищо необичайно. Несъмнено ще бъде нещо на митологична тема, с отвратителна музика и още по-отвратителни танци. Всички гости ще прекалят с пиенето и ще объркат спалните в края на вечерта. Девет месеца по-късно ще се пръкне цяло ято благородни бебета с неясни бащи. Както става обикновено.

— *Sic transit gloria mundi*^[2] — промърмори Матю и ми се поклони. — Ще се прибираме ли, *La Diosa*? — Прякорът ме караше да се чувствам неудобно, когато го използваша непознати, а от устата на Матю беше почти непоносим. — Джак каза, че вечерята била особено апетитна.

Той се държа отчуждено цялата вечер и ме наблюдаваше с тежък поглед, докато слушах как е минал денят на децата, а Пиер го запознаваше със случилото се в Прага. Имената бяха непознати, а разказът толкова объркан, че се отказах да го следя и си легнах.

Събудих се от виковете на Джак и се втурнах към него, но открих, че Матю вече е при момчето. Малкият беше като подивял, мятеше се и викаше за помощ.

— Костите ми се разпадат! — повтаряше той. — Боли! Боли!

Матю го притисна така силно в гърдите си, че не можеше да мърда.

— Шшшт. Тук съм. — Продължи да го прегръща, докато не се успокои. Накрая тънките крайници на момчето едва потръпваха.

— Тази вечер всички чудовища изглеждаха като обикновени хора, господин Ройдън — прошепна Джак и се сгуши още повече в обятията на съпруга ми. Гласът му звучеше много уморено, а под очите му имаше сини сенки, от които изглеждаше много по-голям от годините си.

— Често изглеждат така, Джак — отвърна Матю. — Често изглеждат така.

Следващите пет седмици бяха същински вихър от ангажименти — с имперския бижутер, с имперския майстор на инструменти, с имперския учител по танци. Всяка среща ме отвеждаше все по-навътре в сърцето на купчината сгради, образуващи императорския дворец, посещавах най-различни работилници, ателиета и жилища, запазени за безценните интелектуалци и хора на изкуството на Рудолф.

Между срещите Галоуглас ме водеше в части от двореца, които още не бях виждала. Посетих менажерията, където Рудолф държеше леопардите и лъвовете си по същия начин, по който рисуващите и музикантите си на тесните улички източно от катедралата. Отидох до Еленовия ров, преустроен така, че Рудолф да получи по-голяма наслада от лова. Видях украсената със сграфито спортна зала, в която се упражняваха придворните. Обиколих оранжериите, защитаващи безценните смокини на императора от суровата бохемска зима.

Имаше обаче едно място, до което не можеше да се добере дори Галоуглас — Прашна брана, или Барутната кула, където Едуард Кели работеше със своите алембици и пещи в опит да открие философския камък. Застанахме пред нея и се опитахме да уговорим стражите на входа да ни пуснат. Стигна се дори дотам, че Галоуглас изкрещя гръмогласен поздрав. Приветствието му накара съседите да се стекат веднага, за да видят дали няма пожар, но така и не предизвика реакция от някогашния помощник на д-р Дий.

— Все едно е затворник — съобщих вечерта на Матю, след като масата бе вдигната и Джак и Ани си легнаха. Децата бяха изкарали поредния изтощителен ден в каране на кънки, пързаяне с шейни и ядене на гевреци. Надявах се, че възможността да се държи като нормално осемгодишно момче ще помогне на Джак да се справи с кошмарите си. Дворецът обаче не беше място за тях. Ужасявах се при мисълта, че могат да се запилят някъде и да се изгубят завинаги, тъй като не говореха езика и не бяха в състояние да кажат на хората кои са.

— Кели е затворник — каза Матю, като си играеше със столчето на чашата си. Беше от тежко сребро и проблясваше на светлината на камината.

— Говори се, че понякога се прибирал у дома, обикновено късно нощем, когато няма кой да го види. Поне е свободен от постоянните искания на императора.

— Не си виждала госпожа Кели — иронично подметна Матю.
Наистина не бях и като се замислих, това ми се стори странно.

Може би се опитвах да се добера до алхимика по неправилния път. Бях се оставила на дворцовия живот да ме понесе с надеждата да почукам на вратата на лабораторията на Кели, да вляза направо и да поискам Ашмол 782. Но предвид вече наученото за двора, подобен директен подход нямаше особени изгледи за успех.

На следващата сутрин си направих труда да изляза да пазарувам с Тереза. Навън беше ужасен студ, духаше свиреп вятър, но въпреки това поехме към пазара.

— Познавате ли сънародницата ми госпожа Кели? — попитах фрау Хубер, докато чакахме хлебаря да опакова покупките ни. Съпрузите на Мала Страна колекционираха странното и необичайното със същия хъс, с какъвто го правеше и Рудолф. — Съпругът ѝ е един от императорските слуги.

— Искате да кажете, един от имперските алхимици в клетки — изсумтя фрау Хубер. — В онова домакинство винаги стават шантави неща. А когато Дий бяха тук, беше още по-зле. Хер Кели гледаше похотливо фрау Дий.

— А госпожа Кели?

— Не излиза много. Готвачът ѝ се занимава с пазаруването. — Фрау Хубер определено не одобряваше подобно прехвърляне на домакински отговорности. Беше убедена, че така се отварят вратите за всякакви безпорядъци като анабаптизъм и процъфтяващ черен пазар на крадени кухненски пособия. Беше изразила ясно становището си на първата ни среща и това бе една от основните причини да излизам да пазарувам зеле независимо от времето.

— Жената на алхимика ли обсъждаме? — поинтересува се синьорина Роси, докато вървеше предпазливо по замръзналите камъни и едва не се сблъска с една натоварена с въглища ръчна количка. — Тя е англичанка и следователно много странна. Сметките ѝ за вино са много по-големи, отколкото би трябвало.

— Откъде знаете всичко това? — попитах, след като се насмях.

— Ползваме обща перачка — изненадано рече фрау Хубер.

— Никоя от нас няма тайни от перачката — съгласи се синьорина Роси. — Тя переше и Дий. Докато синьора Дий не я уволни, защото вземала много скъпо за пране на кърпи.

— Трудна жена беше Джейн Дий, но пък беше от пестеливите — с въздишка призна фрау Хубер.

— Защо искате да видите госпожа Кели? — поинтересува се синьорина Роси, докато слагаше един хляб в кошницата си.

— Всъщност искам да се видя със съпруга ѝ. Интересувам се от алхимия и имам някои въпроси към него.

— Ще платите ли? — попита фрау Хубер и потърка палец и показалец в универсалния и явно неподвластен на времето жест.

— За какво? — не разбрах аз.

— За отговорите му, разбира се.

— Да — съгласих се, като се чудех какви ли ги замисля.

— Оставете нещата на мен — каза фрау Хубер. — Умирам за шницел, а австрийката, която държи таверната до вашата къща, фрау Ройдън, знае как трябва да се приготви един шницел.

Оказа се, че подрастващата дъщеря на австрийската вълшебница на шницелите имала една и съща наставница с десетгодишната Елизабет, доведена дъщеря на Кели. А готвачът му бил женен за лелята на перачката, чиято зълва помагала в дома на семейство Кели.

Благодарение именно на тази окултна серия от връзки между жени, а не на връзките на Галоуглас в двора, в полунощ двамата с Матю се озовахме в приемната на втория етаж на семейство Кели, в очакване на великия мъж.

— Трябва да дойде всеки момент — увери ни Джоана Кели. Очите ѝ бяха зачервени и мътни, макар че не беше ясно дали това се дължеше на прекалено многото вино или на настинката, която като че ли не беше пропуснала никого от домакинството.

— Не се безпокойте за нас, госпожо Кели. Свикнали сме да оставаме до късно — успокои я Матю и я дари с ослепителна усмивка. — Харесва ли ви новият ви дом?

След много шпиониране и разследване сред австрийската и италианската общност бяхме открили, че семейство Кели неотдавна е купило къща на две крачки от „Трите гарвана“ в квартал, известен с находчивия си уличен грях. Някой взел захвърлени дървени фигурки от сцената на Рождество, срязал ги на две и ги наредил на дъска, като междувременно махнал малкия Исус от яслите му и го заменил с главата на магарето на Мария.

— „Магарето и яслите“ задоволяват нуждите ни, господин Ройдън. — Госпожа Кели кихна зашеметяващо и отпи глътка вино. — Мислехме си, че предвид работата на Едуард императорът ни е заделил покои в самия дворец, но и тук е добре. — По виещата се стълба се чуха равномерни стъпки. — А ето го и Едуард.

Първо се появи бастун, после изцапана ръка, последвана от изцапан ръкав. Останалата част от Едуард Кели беше също толкова неугледна. Дългата му брада беше рошава и стърчеше от тъмното кепе, което скриваше ушите му. Ако беше носил шапка, нея вече я нямаше. Явно обичаше да похапва, ако се съдеше по шкембето, достойно за Фалстаф. Кели изкуцука в стаята, като си подсвиркуваше, но замръзна, щом видя Матю.

— Едуард. — Матю го дари с още една ослепителна усмивка, но Кели далеч не изглеждаше толкова доволен да я получи, колкото жена му. — Направо не мога да повярвам, че се срещаме отново така далеч от дома.

— Как?... — изхриптя Едуард. Озърна се и ме погледна с онзи опипващ, коварен и дебнещ поглед, който бях получавала от всеки демон. Но тук имаше нещо повече — буря в нишките около него, прескачания в плетката, които подсказваха, че не е просто демон, а също, че е нестабилен. Устните му се свиха. — Вещицата.

— Императорът я повиши, също като теб. Сега тя е La Diosa, или богинята — каза Матю. — Седни и дай почивка на крака си. Помня, че имаш неприятности с него, когато е студено.

— Какво те води при мен, Ройдън? — попита Едуард Кели и пръстите му се стегнаха около бастуна.

— Той е тук от името на кралицата, Едуард. Бях си легнала — жално изхленчи Джоана. — Почти не мога да си почина. А заради тази ужасна треска още не съм се видяла със съседите. Защо не си ми казвал, че съвсем наблизо живеят англичани? Та аз мога да видя къщата на госпожа Ройдън от прозореца на кулата. Ти все си в замъка. Аз стоя тук, изгарям от желание да поговоря на родния си език, а...

— Лягай си, скъпа моя — отпрати я Кели. — Можеш да вземеш и виното.

Госпожа Кели послушно се затътри към вратата с окаяна физиономия. По принцип беше трудно да си англичанка в Прага, без приятели или семейство, а да приемат съпруга ти на места, където ти е

забранено да стъпваш, бе почти непоносимо. Когато тя си отиде, Кели изкуцука до масата, седна на стола на жена си и се намръщи, докато наместваше крака си. После закова тъмния си враждебен поглед в Матю.

— Кажи ми какво да направя, за да се отърва от теб — безцеремонно рече той. Кели може и да имаше коварството на Кит, но в никакъв случай чара му.

— Кралицата те търси — също тъй безцеремонно отвърна Матю. — Искаме книгата на Дий.

— Коя книга? — Отговорът на Едуард бе бърз. Прекалено бърз.

— За шарлатанин си ужасно лош лъжец, Кели. Как успяваш да баламосаш всички? — Матю качи дългите си, обути в ботуши крака на масата. Кели трепна, когато токовете докоснаха повърхността.

— Ако доктор Дий ме обвинява в кражба — запръска слюнки Едуард, — ще настоява да обсъдим този въпрос в присъствието на императора. Той не би позволил да се отнасят така с мен и да петнят честта ми в собствения ми дом.

— Къде е тя, Кели? В лабораторията ли? Или в спалнята на Рудолф? Ще я открия, със или без твоята помощ. Но ако ми кажеш тайната си, може да склоня да забравя за другия въпрос. — Матю махна невидима пращинка от бричовите си. — Паството не е доволно от поведението ти напоследък.

Бастунът на Кели изтрака на пода. Матю прилежно го вдигна и докосна с изтъркания му край врата на домакина.

— Тук ли докосна прислужника в кръчмата, когато заплаши живота му? Беше много неразумно, Едуард. Цялата тази помпозност и привилегии са ти завъртели главата.

Бастунът се спусна към обемистото шкембе на Кели и се задържа там.

— Не мога да ти помогна. — Кели трепна, когато Матю увеличи натиска върху бастуна. — Казвам ти самата истина! Императорът ми взе книгата, когато... — Гласът му замря и той разтри лице с длани, сякаш искаше да изтрие седящия срещу него вампир.

— Когато какво? — наведох се напред аз. Когато докоснах Ашмол 782 в Бодлианската библиотека, веднага разбрах, че е различна.

— Сигурно знаеш повече от мен за тази книга — сопна ми се Кели и очите му блеснаха. — Вие, вещиците, изобщо не се

изненадахте, когато научихте за съществуването ѝ, макар че беше нужен демон, за да я разпознае!

— Започвам да губя търпение, Едуард. — Дървеният бастун изпука в ръцете на Матю. — Жена ми ти зададе въпрос. Отговори.

Кели хвърли дълъг тържествуващ поглед на Матю и избута края на бастуна от корема си.

— Ти мразиш вещиците, поне така смятат всички. Сега обаче виждам, че споделяш слабостта на Жербер към тези създания. Влюбен си в тази, точно както казах на Рудолф.

— Жербер. — Гласът на Матю беше безизразен.

Кели кимна.

— Дойде, докато Дий още беше в Прага. Задаваше въпроси и си вреше носа в работата ми. Рудолф го остави да се позабавлява с една от вещиците от Стария град, седемнайсетгодишно момиче, много хубаво, с червена коса и сини очи, също като жена ти. Оттогава никой не я е виждал. Но през онази Валпургиева нощ лумна чудесен огън. На Жербер бе оказана честта да го запали. — Кели премести погледа си върху мен. — Чудя се дали ще си имаме огън и тази година?

Споменаването на древната традиция да се гори вещица в чест на настъпващата пролет бе последната капка за Матю. Кели се озова наполовина навън от прозореца, преди да осъзная какво точно става.

— Погледни надолу, Едуард. Не е много високо. Боя се, че ще оцелееш, макар че може и да счупиш някоя кост. В такъв случай ще те взема и ще те кача горе в спалнята ти. Несъмнено там също има прозорец. Рано или късно ще намеря достатъчно високо място, така че при падането тялото ти да се пречупи на две. Дотогава обаче всяка костица ще бъде натрошена и ще си ми казал всичко, което искам да знам. — Матю обърна черните си очи към мен, когато се изправих. — Седни. На стола. — Пое дълбоко дъх. — Моля те.

Подчиних се.

— Книгата на Дий трептеше от сила. Надуших я веднага, когато я свали от рафта в Мортлейк. Той изобщо не подозираше за значението ѝ, но аз разбрах. — Кели говореше толкова бързо, че почти не му се разбираше. Когато спря да си поеме дъх, Матю го разтърси. — Принадлежала на вещера Роджър Бейкър, който я смятал за безценно съкровище. Името му е изписано на титулната страница, заедно с думите *Verum Secretum Secretorum*.

— Но тя няма нищо общо със Secretum — казах, мислейки си за популярния средновековен труд. — Онова е енциклопедия. А тази има алхимични илюстрации.

— Илюстрациите са само параван пред истината — изхриптя Кели. — Именно затова Бейкън я е наричал „Истинската тайна на тайните“.

— Какво пише в нея? — попитах и отново се изправих от възмущение. Този път Матю не нареди да седна, вместо това вкара Кели отново вътре. — Успяхте ли да разчетете думите?

— Може би — смотолеви Кели, като оправяше робата си.

— Не е успял. — Матю го пусна с отвращение. — Надушвам двуличието през страха му.

— Написана е на чужд език. Дори рави Льов не може да я разчете.

— Значи махаралът^[3] е виждал книгата? — Матю беше застинал нащрек, както изглеждаше винаги, преди да скочи.

— Явно не си питал рави Льов за нея, когато беше в еврейския квартал да издириш вещицата, създала онова глинено създание, което наричат голем. Както не си намерил виновницата и творението ѝ. — Кели го изгледа с презрение. — Дотук с прочутата ти власт и влияние. Не можеш дори да изплашиш евреите.

— Не мисля, че думите са на иврит — намесих се, спомняйки си бързо движещите се символи, които бях зърнала в палимпсеста.

— Не са. Императорът извика рави Льов в двореца, за да се увери.

Кели беше разкрил повече, отколкото бе възнамерявал. Погледът му се насочи към бастуна и нишките около него се загърчиха и заизвиваха. Представих си го как вдига бастуна, за да удари някого. Какво беше намислил?

И тогава осъзнах — възнамеряваше да удари мен. От гърлото ми се изтръгна нечленоразделен звук и когато вдигнах ръка, бастунът на Кели полетя право към нея. Ръката ми за момент се превърна в клон, след което възвърна обичайната си форма. Замолих се всичко да се е случило твърде бързо, за да е видял промяната. Изражението на лицето му разкри, че надеждите ми са напразни.

— Внимавай императорът да не те види да правиш това — подсмихна се Кели. — Ще те заключи някъде като поредното

причудливо зрелище. Казах ти всичко, което искаше да знаеш, Ройдън. Отзови псетата на Паството.

— Не мисля, че мога да го направя — сви рамене Матю, като вземаше бастуна от мен. — Ти не си безобиден, каквото и да си мисли Жербер. Ще те оставя обаче на мира. Засега. Внимавай да не привлечеш отново вниманието ми и може да доживееш до лятото.

Той захвърли бастуна в ъгъла.

— Лека нощ, господин Кели — сбогувах се и взех наметалото си. Искях час по-скоро да се махна от демона.

— Наслаждавай се на краткото си време под слънцето, вещице. Хубавите дни минават бързо в Прага. — Кели не помръдна от мястото си, докато двамата с Матю слизахме по стълбите.

И на улицата усещах побутващите му погледи. А когато погледнах назад към „Магарето и яслите“, извитите и накъсани нишки, свързващи Кели със света, потръпнаха злобно.

---

[1] Плътни образувания в стомашно-чревния тракт на преживни животни. Смятало се, че имат лечебна сила. — Б.пр. ↑

[2] Тъй преминава световната слава (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Еврейски учен, философ, познавач на Тора. — Б.пр. ↑

29.

След дни внимателни преговори Матю успя да уреди среща с рави Юда Льов. За да намери време за нея, Галоуглас трябваше да отмени ангажиментите ми в двора, като обясни, че съм се разболяла.

За съжаление обяснението му привлече вниманието на императора и къщата се напълни с лекарства — *terra sigillata*, глината с чудодейните лечебни свойства; безоарни камъни, събрани от жлъчните мехури на кози, които предпазваха от отрова; чаша от рог на еднорог с една от семейните рецепти на императора за електуарий^[1]. Рецептата включваше печене на яйце в шафран, стриването му на прах със синапено семе, ангелика, хвойна, камфор и няколко други мистериозни субстанции, и превръщането на праха в паста с петмез и лимонов сок. Рудолф изпрати и д-р Хайек да я приготви. Аз обаче уведомих имперския лекар, че нямам никакво намерение да поглъщам подобна разваляща апетита смес.

— Ще уверя императора, че ще се оправите — иронично рече той. — За щастие Негово Величество е твърде загрижен за собственото си здраве, за да рискува да се разходи по „Споренгасе“ и да провери лично прогнозата ми.

Благодарихме му многословно за дискретността и го изпратихме у дома с едно от печените пилета, които ни бяха доставили от кралската кухня с надеждата да възвърнат апетита ми. Изхвърлих в огъня вървящата с него бележка („*Ich verspreche Sie werden nicht hungem. Ich halte euch zufrieden. Rudolf*“^[2]), след като Матю ми обясни, че думите са подбрани по такъв начин, че не е ясно дали става въпрос за пилето, или за някакъв друг глад.

Докато пресичахме река Молдау^[3] на път за Стария град, за първи път ми се отвори възможност да се сблъскам с оживлението на градския център. Обиграни търговци сключваха сделки в аркадите под къщи на по три и четири етажа, които се издигаха плътно една до друга покрай виещите се улички. Когато продължихме на север, градът се промени. Къщите станаха по-малки, жителите бяха по-бедно облечени, магазините не изглеждаха така процъфтяващи. Пресяхохме

една широка улица и минахме през портата на еврейския квартал. Над пет хиляди евреи живеяха в малкото пространство, притиснато между индустриалната част покрай реката, главния площад на Стария град и един манастир. Кварталът беше претъпкан — невъобразимо претъпкан дори по стандартите на Лондон. Къщите бяха не толкова построени, колкото растяха, сякаш всяка постройка се развиваше органически от стените на някоя друга, подобно на камерите на черупката на охлюв.

Открихме рави Льов, след като минахме по дълъг криволиещ маршрут, който ме накара да закопнея за торба с трохи, по които да намеря обратния път. Жителите хвърляха предпазливи погледи към нас, но не смееха да ни поздравят. Онези, които го правеха, наричаха Матю „Гавриил“. Това бе едно от многото му имена и използването му тук показваше, че съм се озовала в една от заешките му дупки и в скоро време ще се срещна с още една от миналите му самоличности.

Когато се озовах пред любезния господин, известен като махарал, разбрах защо Матю говори за него с почит. Рави Льов излъчваше същото тихо усещане за власт, което бях забелязала и у Филип. В сравнение с неговото достойнство грандиозните жестове на Рудолф и сприхавостта на Елизабет изглеждаха смешни. И всичко това бе още по-поразително в тази епоха, когато грубата сила бе обичайният метод за налагане на една воля над други. Репутацията на махарала се основаваше на учеността и ума, а не на физическата сила.

— Махаралът е един от най-чудесните хора, живели някога — беше ми казал Матю, когато го помолих да ми разкаже повече за Юда Льов. Като знаех откога Матю бродеше по тази земя, това бе голямо признание.

— Гавриил, мислех си, че двамата с теб сме приключили — строго рече рави Льов на латински. Изглеждаше и говореше досущ като директор на училище. — Не ти казах името на вещицата, която направи голема, няма да ти го кажа и сега. — Рави Льов се обърна към мен. — Съжалявам, фрау Ройдън. Съпругът ви ме накара да забравя за обноските си. За мен е удоволствие да се запозная с вас.

— Не съм дошъл заради голема — изтъкна Матю. — Днес съм тук по частна работа. Във връзка с една книга.

— За коя книга става въпрос? — Макар че махаралът дори не мигна, раздвижването на въздуха около мен намекваше за някаква по-недоволна реакция от негова страна. След срещата с Кели бях

осъзнала, че магията ми трепти, сякаш е потопена в невидимо течение. Моят огненишац дракон се размърдваше. И нишките около мен избухнаха в цветове, осветяваха някой предмет, човек или маршрут по улиците, сякаш се опитваха да ми кажат нещо.

— За един том, който съпругата ми откри в един университет далеч оттук — обясни Матю.

Изненадах се, че е така откровен. Рави Льов също се изненада.

— А, значи днес ще сме честни един към друг. По-добре да продължим на някое по-спокойно местенце, за да се насладя на изживяването. Да идем в кабинета ми.

Той ни заведе в една от малките стаи, забутани в лабиринта на приземния етаж. Помещението изглеждаше успокояващо познато с издрасканото си бюро и купищата книги. Разпознах миризмата на мастило и нещо, което ми напомни за кутията от колофон в студиото за танци от детството ми. В желязна тенджера до вратата имаше нещо като малки кафяви ябълки, които плаваха в също толкова кафява течност. Приличаше на реквизит на вещица, което ме накара да се запитам тревожно какви ли други неща се спотайват в противните дълбини на казана.

— Това мастило по-добро ли е? — попита Матю, побутвайки една от плаващите топки.

— Да. Много ми помогна, като ми каза да добавя и онези нокти. Нужни са по-малко сажди, за да стане черно, плътността също е по-добра. — Рави Льов посочи стола. — Моля, седнете. — Той изчака да се настаня и се отпусна в единствения друг стол — висок, с три крака. — Гавриил ще остане прав. Не е млад, но краката му са силни.

— Достатъчно млад съм, за да седя в краката ти като някой от учениците ти, махарал. — Матю се ухили и плавно се отпусна на пода, като скръсти по турски крака.

— Учениците ми са достатъчно разумни, за да не седят на земята в такъв студ. — Рави Льов ме погледна внимателно. — И така, да караме по същество. Защо жената на Гавриил бен Ариел е изминала толкова път, за да намери една книга?

Изпитах смущаващото чувство, че не говори за пресичането на реката, нито дори за пътуването през Европа. Откъде би могъл да знае, че не съм от тази епоха?

Веднага щом умът ми оформи въпроса, във въздуха над рамото на рави Льов изплува мъжко лице. Макар и младо, то вече имаше бръчките на тревогата около дълбоко поставените сиви очи, а тъмнокафявата брада беше започнала да побелява в средата.

— Друга вещица ви е разказала за мен — тихо рекох аз.

Рави Льов кимна.

— Прага е чудесен град, ако искаш да научиш новини. Уви, половината от тях не са истина. — Той замълча в очакване и накрая ме подкани: — Книгата?

— Мислим, че в нея има информация как са се появили създания като Матю и мен — обясних аз.

— Това не е никаква загадка. Бог ви е сътворил, също както е сътворил мен и император Рудолф — отвърна махаралът и се настани по-удобно на стола си. Беше заел типичната поза на учител, развивала се естествено през годините, в които бе давал възможност на учениците си да възприемат новите идеи. Изпитах познатото чувство на трепетно очакване и ужас, докато подготвих отговора си. Не исках да разочаровам рави Льов.

— Може би, но Бог е дал на някои от нас допълнителни таланти. Не можете да съживите мъртвото, рави Льов — казах, отговарях му така, сякаш беше наставник в „Оксфорд“. — Нито пък ви се появяват странни лица, когато задавате съвсем прост въпрос.

— Вярно е. Но вие не управлявате Бохемия, а немският на съпруга ви е по-добър от моя, макар да говоря този език от дете. Всеки от нас е уникално надарен, фрау Ройдън. В привидния хаос на света има доказателства за божествения план.

— Говорите така уверено за божествения план, защото знаете произхода си от Тора — отвърнах аз. — Книгата, която християните познават като Битие, вие наричате Bereishit, „В началото“. Права ли съм, рави Льов?

— Май съм водил теологични разговори с неподходящия член на семейството на Ариел — сухо рече рави Льов, макар че очите му проблеснаха дяволито.

— Кой е Ариел? — попитах.

— Баща ми е известен с това име сред народа на рави Льов — обясни Матю.

— Ангелът на гнева? — Намръщих се. Това изобщо не отговаряше на онзи Филип, когото познавах.

— Господарят с власт над земята. Някои го наричат Лъва на Йерусалим. Неотдавна моите хора имаха причина да бъдат благодарни на Лъва, макар че евреите не са забравили и никога няма да забравят многото му прегрешения от миналото. Но Ариел прави усилия да изкупи вината си. А Бог е онзи, който съди. — Рави Льов обмисли възможностите си и взе решение. — Императорът наистина ми показва подобна книга. За жалост, Негово Величество не ми даде достатъчно време, за да я проуча.

— Всичко, което можеш да ни кажеш, ще бъде от полза — настоя Матю. Вълнението му си личеше ясно. Наведе се напред и прибра колене към гърдите си, както правеше Джак, докато слушаше внимателно някоя от историите на Пиер. За момент успях да видя съпруга си такъв, какъвто сигурно е изглеждал като дете, докато е изучавал дърводелския занаят.

— Император Рудолф ме извика в двореца си с надеждата, че ще мога да прочета текста. Алхимикът, когото наричат Meschuggener^[4] Едуард, я взел от библиотеката на учителя си, англичанина Джон Дий. — Рави Льов въздъхна и поклати глава. — Трудно ми е да разбера защо Бог е избрал да създаде Дий учен, но наивен, а Едуард — невеж, но и коварен. Meschuggener Едуард казал на императора, че тази стара книга съдържа тайните на безсмъртието — продължи Льов. — Вечният живот определено е голяма човешка мечта. Текстът обаче беше написан на език, неразбираем за всички с изключение на алхимика.

— И Рудолф се е обърнал към вас, защото си е мислил, че езикът е някаква древна форма на иврит — кимнах.

— Напълно възможно е езикът да е древен, но не е иврит. Имаше и илюстрации. Не разбрах значението им, но Едуард заяви, че са алхимични по същина. Може би думите обясняват илюстрациите.

— Когато видяхте книгата, рави Льов, думите движеха ли се? — попитах, мислейки си за редовете, които видях да се спотайват под алхимичните илюстрации.

— Как така да се движат? — Льов се намръщи. — Бяха си просто символи, изписани с мастило върху страницата.

— Значи все още е цяла — въздъхнах с облекчение. — Някой е откъснал няколко страници от нея, преди да я видя в Оксфорд. Беше невъзможно да разберем значението на текста, защото думите се мятаха из страниците, търсеха изгубените си братя и сестри.

— Казвате го така, сякаш книгата е жива — отбеляза рави Льов.

— Мисля, че наистина е жива — признах аз. Матю ме погледна изненадано. — Зная, че звучи невероятно. Но като си мисля за онази нощ и за случилото се, когато докоснах книгата, това е единственото обяснение. Книгата ме позна. Тя... сякаш изпитваше болка, сякаш бе изгубила нещо много съществено.

— Народът ми има истории за книги, написани с жив пламък и думи, които се движат и извиват, така че единствено богоизбраните могат да ги четат. — Рави Льов отново ме изпитваше. Разпознах чертите на преподавател, проверяващ знанията на учениците си.

— Чувала съм — бавно отговорих. — Чувала съм също истории и за други изгубени книги — скрижалите, унищожени от Мойсей, книгата на Адам, в която е записал истинските имена на всяка част от сътворението.

— Ако вашата книга е толкова важна, колкото онези, може би Бог е пожелал тя да си остане скрита. — Рави отново се облегна назад и зачака.

— Но тя не е скрита — възразих. — Рудолф знае къде е, дори да не може да я прочете. Кой според вас е по-добре да притежава подобна могъща книга — Матю или императорът?

— Познавам мнозина мъдри хора, които биха казали, че да избираш между Гавриил бен Ариел и Негово Величество е просто да определиш по-малкото зло. — Вниманието на рави Льов отново се насочи към съпруга ми. — За щастие аз не съм сред тях. Въпреки това не мога да ви помогна повече. Видях книгата, но не зная къде се намира тя в момента.

— У Рудолф е, или поне беше. Докато не го потвърди, разполагахме единствено с подозренията на доктор Дий и уверенията на Лудия Едуард. Много точно име, между другото.

— Безумците могат да бъдат опасни — отбеляза рави Льов. — Трябва да бъдеш по-внимателен кого провесваш през прозорците, Гавриил.

— Значи си научил. — Матю изглеждаше смутен.

— Целият град говори, че Лудия Едуард е летял из Мала Страна с дявола. Естествено, приех, че ти имаш пръст в това. — Този път в тона на рави Льов се долавяше мек укор. — Гавриил, Гавриил. Какво ще каже баща ти?

— Че е трябвало да го оставя да падне, разбира се. Баща ми трудно търпи създания като Едуард Кели.

— Имаш предвид побъркани.

— Имам предвид онова, което казах, махарал — с равен тон уточни Матю.

— Уви, човекът, за чието убиване говориш с такава лекота, е единственият, който може да намери книгата на жена ти. — Рави Льов замълча, обмисляйки следващите си думи. — Но наистина ли искате да научите тайните й? Животът и смъртта са огромни отговорности.

— След като знаеш кой съм, едва ли ще се изненадаш, че съм добре запознат с това бреме. — Усмивката на Матю беше безрадостна.

— Може би. Но ще може ли да ги понесе и жена ти? Възможно е да не бъдеш винаги до нея, Гавриил. Онези, които биха споделили познанията си с една вещица, не биха го направили пред теб.

— Значи в еврейския квартал има магьосник — намесих се. — Зададох си този въпрос, когато чух за голема.

— Той чакаше да го намерите. Уви, ще се съгласи да се види само с вещица като него. Приятелят ми се страхува от Паството на Гавриил, при това напълно основателно — обясни рави Льов.

— Бих искала да се видя с него, рави Льов. — На света имаше съвсем малко тъкачи. Не можех да пропусна възможността да се срещна с един от тях.

Матю се размърда. Личеше му, че иска да възрази.

— Важно е, Матю. — Поставих ръка върху неговата. — Обещах на баба Алсъп да не пренебрегвам тази част от себе си, докато сме тук.

— Човек би трябвало да намира цялост в брака, Гавриил, но той не бива да бъде затвор за някого от двамата — каза рави Льов.

— Не става въпрос за брака ми, нито за това, че си вещица. — Матю се изправи и едрата му фигура изпълни стаята. — Може да бъде опасно да видят християнка с евреин. — Когато отворих уста да възразя, той поклати глава. — Не за теб. За него. Направи каквото ти казва рави Льов. Не искам той или който и да било в еврейския квартал да пострада, особено заради нас.

— Няма да правя нищо, което би привлякло вниманието към мен или към рави Льов — обещах.

— Тогава иди и се виж с онзи тъкач. Ще те чакам в Унгелт^[5]. — Матю леко ме целуна по бузата и изчезна, преди да е размислил. Рави Льов премигна.

— Гавриил е забележително бърз за такъв едър мъж — подхвърли, докато ставаше. — Напомня ми за тигъра на императора.

— Котките наистина приемат Матю като един от тях — казах, сещайки се за Табита, котката на Сара.

— Мисълта, че сте омъжена за животно, не ви смущава. Гавриил е извадил късмет при избора си на съпруга. — Рави Льов взе тъмно наметало и извика на слугата си, че излизаме.

Доколкото можах да преценя, тръгнахме в различна посока, макар че нямаше как да съм сигурна. Цялото ми внимание беше насочено към наскоро павираните улици — първите, които виждах от пристигането ми в миналото. Попитах рави Льов кой е осигурил подобно необичайно удобство.

— Хер Майзел плати за улиците, както и за женската баня. Той помага на императора по дребни финансови въпроси като свещената му война с турците. — Рави Льов заобиколи една локва. Едва тогава видях златния пръстен, защит в плата над сърцето му.

— Какво е това? — попитах и кимнах към значката.

— Предупреждава неподозиращите християни, че съм евреин — криво се усмихна рави Льов. — Дълго време вярвах, че дори най-тъпият рано или късно ще се досети, дори без този знак. Властите обаче настояват, че не бива да има място за съмнение. — Гласът му се сниши. — И е определено по-добре от шапките, които ни караха да носим навремето. Яркожълти, с формата на пешки. Опитай се да подминеш такова нещо на пазара.

— Хората биха сторили същото с мен и Матю, ако знаеха, че живеем сред тях. — Потръпнах. — Понякога е по-добре да криеш някои неща.

— Това ли прави Паството на Гавриил? Крие ви?

— Ако го прави, значи не си върши добре работата — разсмях се. — Фрау Хубер смята, че в Еленовия ров броди върколак. Съседите ви вярват, че Едуард Кели може да лети. Хората преследват вещици в Германия и Шотландия. А Елизабет Английска и Рудолф Австрийски

знаят всичко за нас. Предполагам, че би трябвало да сме благодарни, че някои крале и кралици са толерантни.

— Толерантността невинаги е достатъчна. Евреите са търпени в Прага, поне засега, но това може да се промени за един миг. И можем да се озовем наред полето, зяпнали снега.

Рави Льов зави по тясна алея и влезе в къща, идентична с къщите по повечето други алеи, по които минахме. Двама мъже седяха вътре на маса, покрита с математически инструменти, книги, свещи и хартия.

— Астрономията ще ни осигури обща почва с християните! — възкликна единият на немски и бутна лист хартия към другаря си. Беше на около петдесет, с гъста сива брада и изпъкнали надочни дъги, които засенчваха очите му. Раменете му бяха хронично прегърбени, типична черта за повечето учени.

— Достатъчно, Давиде! — избухна другият. — Може пък общата почва да не е обетованата земя, за която се надяваме.

— Аврааме, тази дама иска да говори с теб — каза рави Льов, прекъсвайки дебата им.

— Всички жени в Прага изгарят от желание да се срещнат с Авраам. — Давид, ученият, стана. — Чия дъщеря иска любовна магия този път?

— Би трябвало да се интересува не толкова от баща ѝ, колкото от съпруга ѝ. Това е фрау Ройдън, жената на англичанина.

— Онази, която императорът нарича La Diosa ли? — Давид се разсмя и тупна Авраам по рамото. — Излезе ти късметът, приятелю. Озова се в капан между крал, богиня и nachzehrer^[6].

Според ограничения ми немски, непознатата дума би трябвало да означава „поглъщащ мъртвите“.

Авраам отвърна с някаква ругатня на иврит, ако можех да съдя по неодобрителното изражение на рави Льов, и най-сетне се обърна към мен. Двамата се гледахме, вещица и вещер, но не издържахме дълго. Извърнах се и изпъшках, а той се намръщи и стисна клепачите си с пръсти. Кожата ми беше настръхнала, не само там, където се бе спрял погледът му. И въздухът помежду ни беше наситен с различни ярки цветове.

— Нея ли очакваше, Авраам бен Елия? — попита рави Льов.

— Да — потвърди магьосникът. Извърна се от мен и положи свитите си в юмруци ръце на масата. — Сънищата ми обаче не ми

казаха, че е жена на alukah.

— Alukah? — Погледнах въпросително към рави Льов. Думата не ми говореше нищо.

— Пиявица. Така евреите наричат същества като съпруга ви — обясни той. — Както и да е, Аврааме, Гавриил се съгласи за тази среща.

— Да не си мислиш, че ще повярвам и на една дума на чудовището, което съди моите хора от мястото си в Кахал, като в същото време си затваря очите за онези, които ги убиват? — извика Авраам.

Искаше ми се да възразя енергично, че това не е същият Гавриил, същият Матю, но се спрях. Нещо казано от мен можеше да означава смърт за всички в тази стая след шест месеца, когато Матю от 16-и век се върне на полагащото му се място.

— Не съм тук от името на съпруга си или на Паството — заговорих, пристъпвайки крачка напред. — А от свое.

— Защо? — остро попита Авраам.

— Защото аз също създавам магии. А такива като нас не са останали много.

— Имаше повече, преди Кахал, Паството, да установи правилата си — предизвикателно ме изгледа Авраам. — Ако е рекъл Бог, ще доживеем да видим деца, родени с такива дарби.

— Като стана дума за деца, къде е големът ви? — попитах аз.

Давид се изсмя.

— Мама Авраам. Какво ще каже семейството ти в Хелм?

— Ще кажат, че съм се сприятелил с един задник, който има само звезди и празни фантазии в главата, Давид Ганс! — с пламнало лице отвърна вещерът.

Моят огнедишащ дракон, неспокоен от дни, оживя с жизнерадостен рев. Преди да успея да го спра, беше свободен. Рави Льов и приятелите му зяпнаха при вида му.

— Прави го понякога. Няма защо да се безпокоите. — От извинителен тонът ми стана рязък, докато кастрех буйния си питомник. — Слизай долу!

Драконът се вкопчи в стената и запищя. Старата мазилка не можеше да се справи с тежестта на създаване с триметров размах на крилете. Отчупи се голямо парче и драконът изцвърча разтревожено.

Опашката му се изви и се заби в съседната стена за по-добра опора. Драконът изкряска тържествуващо.

— Ако не престанеш, ще накарам Галоуглас да ти даде някакво наистина зло име — промърморих. — Някой да вижда каишката й? Прилича на прозрачна верига. — Затърсих по первазите и я намерих зад кошницата с подпалки. Още беше свързана с мен. — Може ли някой да държи за момент, докато я вържа? — Обърнах се с прозрачните брънки в ръце.

Мъжете бяха изчезнали.

— Типично — изсумтях. — Трима големи мъже и една жена. Познайте кой остава сам с дракона?

Тежки стъпки закънтяха по дървения под. Леко се наведох да надникна зад вратата. Дребно, червеникавосиво създание с тъмни дрехи и черно кепе на плешивата си глава се взираше в дракона ми.

— Не, Йозеф. — Авраам застана между мен и създанието и вдигна ръце, сякаш се опитваше да излезе на глава с него. Но големът — защото това трябваше да е легендарното създание, изработено от калта на Молдау и съживено с магия — продължаваше да движи краката си в посока към дракона.

— Йозеф е запленил от дракона на вещицата — посочи Давид.

— Мисля, че големът споделя интереса на създателя си към хубавите момичета — каза равн Лъов. — Чел съм, че питомникът на един вещер или вещица често носи някои от чертите на създателя си.

— Нима големът е питомник на Авраам? — Бях шокирана.

— Да. Не се появи, когато направих първата си магия. Вече започвах да си мисля, че си нямам питомник. — Авраам замахна на Йозеф, но големът се взираше с немигащите си очи в огнедишания дракон, лепнат за стената. Чудовището ми сякаш разбра, че си има почитател, и разпери криле, за да уловят светлината.

Вдигнах веригата.

— С нещо като това ли дойде?

— Тази верига май не ви помага особено — отбеляза Авраам.

— Имам още много да уча! — отвърнах тъжно. — Драконът се появи, когато изтъках първата си магия. А вие как направихте Йозеф?

Авраам извади груби върви от джоба си.

— С конци като тези.

— Аз също имам такива. — Бръкнах за копринените панделки в кесията, скрита в джоба на полата ми.

— Цветовете помагат ли ви да отделяте нишките на света и да ги използвате по-ефективно? — Авраам пристъпи към мен, заинтересуван от плетката.

— Да. Всеки цвят си има значение. За да направя нова магия, използвам панделките за съсредоточаване върху конкретен въпрос. — Погледнах объркано голема. Той продължаваше да се взира в дракона ми. — Но как стигнахте от конците до създаването?

— Една жена дойде при мен да ме моли за нова магия за зачеване. Започнах да правя възли, докато мислех върху молбата ѝ, и накрая се получи нещо, което приличаше на човешки скелет. — Авраам отиде до масата, взе един от листовите на Давид и въпреки протестите на приятеля си, направи бърза скица.

— Като кукла е — казах, докато гледах рисунката. Девет възли, свързани с прави конци — един за главата, един за сърцето, два за ръцете, един за таза, два за коленете и още два за стъпалата.

— Смесих глина с малко от собствената си кръв и я поставих върху вървите като плът. На сутринта Йозеф седеше до огнището.

— Вдъхнали сте живот на глината — казах, заглеждана в сякаш хипнотизирания голем.

Авраам кимна.

— В устата му има заклинание с тайното име на Бог. Докато то е там, Йозеф върви и изпълнява заръките ми. През повечето време.

— Йозеф е неспособен сам да взема решения — обясни рави Льов. — В края на краищата, вдъхването на живот в глина и кръв не дава душа на създаването. Затова Авраам не изпуска голема от очи, защото се страхува да не направи някоя пакост.

— Един петък, когато дойде време за молитва, забравих да извадя заклинанието от устата му — стеснително призна Авраам. — И тъй като нямаше кой да му казва какво да прави, Йозеф излезе от квартала и изкара акъла на съседите ни християни. Сега евреите си мислят, че предназначението на Йозеф е да ни закриля.

— Работата на майката никога не свършва — промърморих с усмивка. — Като стана дума за това...

Драконът ми беше заспал и леко похъркваше, залепил буза за мазилката. Леко, като внимавах да не го раздразня, задърпах веригата,

докато той не пусна стената. Драконът размаха сънено криле, стана прозрачен като дим и бавно се разсея, докато се сливаше отново с тялото ми.

— Искан ми се и Йозеф да можеше да го прави — със завист каза Авраам.

— На мен пък ми се иска да можех да я накарам да кротува, като махна някакво си листче изпод езика ѝ! — не му останах длъжна аз.

Секунди по-късно сякаш лед докосна гърба ми.

— Коя е тази? — попита тих глас.

Новопристигналият не беше едър или физически заплашителен — но бе вампир, с тъмносини очи на дълго бледо лице под тъмна коса. Имаше нещо властно в начина, по който ме погледна. Инстинктивно се дръпнах от него.

— Не е ваша работа, хер Фукс — рязко каза Авраам.

— Хайде да се държим прилично, Аврааме. — Рави Льов насочи вниманието си към вампира. — Хер Фукс, това е фрау Ройдън. Дойде от Мала Страна да посети еврейския квартал.

Вампирът впи поглед в мен и ноздрите му се разшириха, също като на Матю, когато наддушваше нова миризма. Клепачите му бавно се затвориха. Отстъпих още крачка назад.

— Защо сте тук, хер Фукс? Казах, че ще се видим пред синагогата. — Авраам беше видимо уплашен.

— Закъсня. — Сините очи на хер Фукс рязко се отвориха и той ми се усмихна. — Но след като вече научих защо си се забавил, нямам нищо против.

— Хер Фукс ни гостува от Полша, откъдето се познават с Авраам — довърши представянето рави Льов.

Някой отвън извика приветствие.

— А ето го и хер Майзел — каза Авраам. В гласа му се долавяше облекчение. Аз също си отдохнах.

Хер Майзел, създателят на павираните улици и изпълнител на имперски военни бюджети, демонстрираше състоятелността си с безупречно ушит вълнен костюм, поръбено с кожа кепе и яркожълтия кръг, който оповестяваше, че е евреин. Пръстенът беше закрепен за кепето със златна нишка и приличаше повече на емблема на благородник, отколкото на клеймо, че е различен.

— Ето къде сте били, хер Фукс. — Хер Майзел подаде кесия на вампира. — Нося ви накита. — Майзел се поклони на рави Льов и на мен. — Фрау Ройдън.

Вампирът отвори кесията и извади тежка верижка и медальон. Не успях да го разгледам добре, но ясно видях червения и зеления емайл. Вампирът оголи зъби.

— Благодаря, хер Майзел. — Фукс вдигна накита и цветовете му уловиха светлината. — Верижката олицетворява клетвата ми да избивам дракони, където и да се намират. Липсваше ми. Напоследък градът се напълни с опасни създания.

Хер Майзел изсумтя.

— Не са повече от обичайното. И ви съветвам да оставите градската политика на мира, хер Фукс. Ще е по-добре за всички ни, ако го направите. Готова ли сте да се срещнете със съпруга си, фрау Ройдън? Той не е от най-търпеливите.

— Хер Майзел ще дойде с вас до Унгелта — каза рави Льов. Изглежда продължително вампира. — Изпрати Даяна, Аврааме. А вие, хер Фукс, останете с мен да ми разкажете за Полша.

— Благодаря, рави Льов — усмихнах се направих реверанс за сбогуване.

— За мен беше удоволствие, фрау Ройдън. — Рави Льов замълча за момент. — И няма да е зле да помислите върху онова, което казах по-рано. Никой от нас не може да се крие вечно.

— Да. — Искаше ми се да греша, но знаех за ужасите, които щяха да преживеят пражките евреи през следващите векове. Кимнах на хер Фукс и излязох от къщата в компанията на хер Майзел и Авраам.

— Ако обичате за момент, хер Майзел — помоли вещерът, когато се отдалечихме достатъчно от сградата, за да не ни чуват.

— Побързайте — подкани Майзел и се дръпна на няколко крачки.

— Чух, че търсите нещо в Прага, фрау Ройдън. Книга.

— Откъде разбрахте? — Усетих лека тревога.

— Повечето магьосници в града го знаят, но аз разбирам как сте свързана с нея. Книгата е под много строга охрана и употребата на сила няма да я освободи. — Изражението му беше сериозно. — Тя трябва да дойде при вас, в противен случай ще я изгубите завинаги.

— Но това е просто книга. Освен ако не ѝ поникнат крака, ще се наложи да влезем в двореца на Рудолф и да я вземем.

— Знам какво виждам — заинати се Авраам. — Книгата ще дойде при вас, но само ако я поискате. Не го забравяйте.

— Няма — обещах. Хер Майзел ни гледаше красноречиво. — Трябва да вървя. Благодаря, че се срещнахте с мен и ме запознахте с Йозеф.

— Бог да ви пази, Даяна Ройдън — тържествено изрече Авраам с много сериозна физиономия.

Хер Майзел ме ескортира през краткото разстояние от еврейския квартал до Стария град. Просторният му площад беше пълен с хора. Отляво се извисяваха двете кули на Тинската катедрала, а отдясно бяха полегнали суровите очертания на Градския съвет.

— Ако не беше срещата с хер Ройдън, можехме да изчакаме да видим как часовникът отброява точен час — извинително каза хер Майзел. — Задължително помолете съпруга си да минете покрай него на път за моста. Всеки гост на Прага трябва да го види.

На Унгелта, където чуждестранните търговци продаваха стоките си под зоркото око на митничаря, гледаха към Майзел с открита враждебност.

— Ето я и съпругата ви, хер Ройдън. Погрижих се да ѝ покажа всички най-добри магазини по пътя насам. Няма да има проблем да намери най-добрите майстори в Прага, които да задоволят нуждите ѝ и нуждите на домакинството ви. — Майзел се усмихна лъчезарно.

— Благодаря, хер Майзел. Много съм ви задължен за помощта ви и ще направя всичко по силите си Негово Величество да научи за любезността ви.

— Работата ми, хер Ройдън, е да се грижа за добруването на народа на Негово Величество. А също така и удоволствие, разбира се — добави той. — Позволих си да наема коне за пътуването ви обратно. Чакат ви при градския часовник. — Майзел намигна заговорнически.

— Сещате се за всичко, хер Майзел — промърмори Матю.

— Някой трябва да го прави, хер Ройдън — отвърна Майзел.

Стигнахме до „Трите гарвана“ и тъкмо свалях наметалото си, когато едно осемгодишно момче и летящ рошав парцал едва не ме събориха на земята. Към парцала вървеше изплезен розов език и студен черен нос.

— Какво е това? — изрева Матю и ме задържа, за да намеря дръжката на парцала.

— Името му е Лоберо. Галоуглас казва, че ще стане голям звяр и че може да му сложи не само каиш, но и седло. Ани също го хареса много. Заяви, че ще спи с него, но аз си мисля, че трябва да го делим. Какво смятате вие? — попита Джак, като танцуваше от вълнение.

— Рошавото нещо дойде с бележка — каза Галоуглас. Той се оттласна от рамката на вратата и отиде при Матю да я даде.

— Трябва ли да питам кой го е изпратил? — попита Матю, като взе листчето.

— О, не мисля — отвърна Галоуглас. Очите му се присвиха. — Случило ли се е нещо, докато ви нямаше, лелю? Изглеждаш съсипана.

— Просто съм уморена — казах и махнах с ръка. Парцалът освен език си имаше и зъби и успя да ухапе пръстите ми, докато минавах покрай все още неоткритата му уста. — Ох!

— Това трябва да престане. — Матю смачка бележката и я хвърли на пода. Парцалът скочи към нея и изджафка доволно.

— Какво пишеше? — Досещах се кой е изпратил кученцето.

— Ich bin Lobero. Ich will euch aus den Schatten der Nacht zu schiitzen — с безизразен тон изрече Матю.

Изсумтях раздразнено.

— Защо все ми пише на немски? Знае, че ми е трудно да го разбирам.

— Негово Величество изпитва удоволствие от факта, че трябва да превеждам обясненията му в любов.

— О! — Замълчах за момент. — Какво гласи бележката?

— „Аз съм Лоберо. Ще те пазя от сянката на нощта.“

— А какво означава „Лоберо“? — Навремето, преди много луни, Изабо ме бе учила, че имената са важни.

— Означава „ловец на вълци“ на испански, лелю. — Галоуглас вдигна парцала. — А този рошльо е унгарско куче-пазач. Лоберо ще стане толкова голям, че ще може да се справи и с мечка. Свирепи пазители са. И нощни създания.

— Мечка! Когато го занесем в Лондон, ще му вържа панделка на врата и ще го заведе на бой с мечки, за да се учи как да се справя — каза Джак с отвратителното задоволство, характерно за децата. — Лоберо е храбро име, не мислите ли? Господин Шекспир с удоволствие

би го използвал в следващата си пиеса. — Джак размърда пръсти към кученцето и Галоуглас предаде гърчещата се маса от бяла козина в ръцете на момчето. — Ани! Мой ред е да храня Лоберо! — Джак се втурна нагоре по стълбите, стиснал в мечешка прегръдка кучето.

— Да ги изведе ли за няколко часа? — попита викингът, като забеляза навъсеното лице на Матю.

— Къщата на Болдуин празна ли е?

— Няма обитатели, ако това имаш предвид.

— Вземи всички. — Матю свали наметалото от раменете ми.

— И Лоберо ли?

— Най-вече Лоберо.

Джак не спря да бърбори по време на вечеря, препираше се с Ани и успя да пробута доста храна на Лоберо с помощта на различни окултни методи. Покрай децата и кучето беше напълно възможно да пропусна факта, че Матю променя плановете си за вечерта. От една страна, той бе живеещо на глутници животни и нещо в него се наслаждаваше на възможността да се грижи за толкова много други. От друга, беше хищник и изпитвах тревожното чувство, че тази нощ аз ще бъда плячката му. Хищникът спечели. Дори на Тереза и Каролина не беше разрешено да останат.

— Защо отпрати всички? — Още седяхме край камината в салона на първия етаж, където все още се долавяха уютните аромати от вечерята.

— Какво се случи следобеда? — попита той.

— Първо ми отговори на въпроса.

— Не ме притискай. Не и тази вечер — предупреди ме Матю.

— Да не мислиш, че моят ден беше лек? — Въздухът помежду ни се изпълни със сини и черни нишки. Изглеждаха злокобно и се усещаха още по-лошо.

— Не. — Матю дръпна стола си назад. — Но ти криеш нещо от мен, Даяна. Какво се случи с вещера?

Вперих поглед в него.

— Чакам.

— Можеш да чакаш, докато адът замръзне, Матю. Не съм ти слугиня. Попитах те нещо.

Нишките станаха пурпурни и започнаха да се извиват и усукват.

— Отпратих ги, за да не стават свидетели на този разговор. И така, какво стана?

Миризмата на карамфил беше задушаваща.

— Видях голема. И създателя му, еврейски тъкач на име Авраам. Той също има силата да вдъхва живот.

— Казах ти, не ми харесва да си играеш с живота и смъртта. — Матю си наля още вино.

— Ти си играеш непрекъснато с тях и аз приемам това като част от самия теб. Ще се наложи да приемеш, че е част и от мен.

— И кой е онзи Авраам? — остро попита той.

— Господи, Матю. Не можеш да ревнуваш, само защото съм се срещнала с друг тъкач.

— Да ревнувам? Отдавна съм приключил с емоциите на топлокръвните. — Той отпи от виното си.

— С какво този ден се различава от онези, които прекарахме разделени, докато работеше за Паството и баща си?

— Различава се, защото надушвам всеки, с когото си се срещала днес. Достатъчно неприятно е, че винаги носиш миризмите на Ани и Джак. Галоуглас и Пиер се опитват да не те докосват, но не успяват, тъй като непрекъснато са около теб. Добави миризмите на махарала, на хер Майзел и на поне още двама мъже. Единствената миризма, която понасям смесена с твоята, е моята собствена. Не мога обаче да те държа в клетка, така че правя всичко по силите си да търпя.

Матю остави чашата си и скочи на крака, за да се отдалечи малко от мен.

— Звучи ми като ревност.

— Не е. Мога да се справя с ревността — ядосано рече той. — Но това ужасно гризящо ме чувство за загуба и ярост, че не мога да получа ясно впечатление от теб в хаоса на живота ни, не подлежи на контрол.

Зениците му се бяха разширили и продължаваха да се разширяват.

— Изпитваш го, защото си вампир. Имаш силно чувство за притежание. Обсебващ си — казах с равен глас и го приближих въпреки гнева му. — А аз съм вещица. Обеща да ме приемеш такава, каквато съм — светла и тъмна, жена и вещица, самостоятелна личност и същевременно твоя съпруга.

Ами ако размисли? Ами ако не беше склонен да търпи подобна непредсказуемост в живота си?

— Аз те приемам. — Матю се пресегна и пръстът му нежно докосна бузата ми.

— Не, Матю. Ти ме търпиш, защото си мислиш, че един ден ще успееш да надвиеш магията ми и да я подчиниш. Рави Льов ме предупреди, че тази търпимост може да бъде оттеглена и тогава оставаш на студа. Моята магия не е нещо, което може да се управлява. Аз съм нея. И няма да се крия от теб. Любовта не е това.

— Ясно. Без повече криеници.

— Добре. — Въздъхнах с облекчение, но бе съвсем мимолетно.

Матю ме вдигна от стола и ме залепи за стената с едно плавно движение. Бедрата му бяха притиснати между моите. Освободи една къдрица и тя падна по шията и гърдите ми. Без да ме пуска, той сведе глава и докосна с устни ръба на корсажа ми. Потръпнах. Беше минало време, откакто ме бе целувал там, а след помятането сексуалният ни живот на практика беше сведен до нула. Устните му се плъзнаха по линията на челюстта ми и по вените на шията.

Сграбчих го за косата и дръпнах главата му назад.

— Недей. Не и ако не смяташ да довършиш започнатото. Насъбрала съм достатъчно изпълнени с мъка целувки, за да ми стигнат за цял живот.

С няколко зашеметяващо бързи движения, присъщи единствено на вампир, Матю разкопча бричовите си, набра полата ми около кръста и проникна в мен. Не за първи път бях обладавана на стената от някой, който се опитваше за няколко безценни мига да забрави тревогите си. На няколко пъти дори ми се беше случвало аз да съм агресивната.

— Това е свързано единствено с теб и мен, с нищо друго. Не с децата. Нито с проклетата книга. Или императора и подаръците му. Тази нощ единствените миризми в тази къща ще са нашите.

Ръцете му ме сграбчиха и единствено пръстите му ме спасиха от синините, докато тласъците му блъскаха тялото ми в стената. Стиснах яката на ризата му и придърпах лицето му към моето. Изгарях от желание да го вкуся. Матю обаче беше точно толкова склонен да ме остави да контролирам целувката, колкото и любенето. Устните му бяха твърди и настоятелни и когато упорито продължих да се опитвам да надделея, той ме ухапа предупредително по долната устна.

— О, Господи — изпъсках, докато постоянният му ритъм ме носеше устремно към края. — О...

— Тази нощ няма да те делия дори с Него. — Целуна ме и прекъсна възклицанието ми. Едната му ръка продължи да ме държи отзад, а другата се плъзна между краката ми.

— Кой притежава сърцето ти, Даяна? — попита Матю, а движенията на палеца му заплашваха да ме запратят отвъд границите на разума. Той продължаваше и продължаваше да се движи. И чакаше отговора ми. — Кажи го — изръмжа накрая.

— Знаеш кой — изстенах. — Ти притежаваш сърцето ми.

— Единствено аз — каза той и тласна още веднъж, така че насъбралото се и у двамата ни напрежение най-сетне се отприщи.

— Единствено... завинаги... ти — изпъсках. Краката ми трепереха около бедрата му. Стъпих несигурно на пода.

Матю дишаше тежко, долепил чело в моето. В очите му проблесна съжаление, докато спускаше полата ми. Целуна ме нежно, почти целомъдрено.

Любенето ни, колкото и страстно да бе, не беше задоволило онова, което го караше да ме преследва въпреки факта, че бях безусловно негова. Започнах да се безпокоя, че нищо не би могло да го задоволи.

Отчаянието ми изригна като ударна вълна, която го отнесе от мен и го залепи на отсрещната стена. Очите на Матю почерняха от промяната на позициите.

— Хареса ли ти това, сърце мое? — тихо попитах аз.

На лицето му се изписа изненада. Щракнах с пръсти и освободих въздуха, който го държеше. Мускулите му се стегнаха, когато възвърна способността си да се движи. Той отвори уста да каже нещо.

— Да не си посмял да се извиняваш — свирепо го предупредих. — Ако ме беше докоснал по начин, който не ми харесва, щях да кажа „не“.

Матю стисна устни.

— Все си мисля за думите на твоя приятел Джордано Бруно: „Желанието ме движи напред, а страхът ми дърпа юздите“. Не се страхувам от мощта ти, от силата или каквото и да било друго в теб. А ти от какво се страхуваш, Матю?

Изпълнени със съжаление устни докоснаха леко моите. Това и лекият полъх около полите ми казаха, че беше предпочел да избяга, вместо да отговори.

---

[1] Лекарство, смесено със сироп. — Б.пр. ↑

[2] Обещавам ви никога да не оставате гладна. Ще се погрижа да бъдете винаги задоволена. Рудолф (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Немското име на Вълтава. — Б.пр. ↑

[4] Луд (идиш). — Б.пр. ↑

[5] Търговски център на града. — Б.пр. ↑

[6] Вид немски вампир, „изсмукващ енергия/жизнена сила“. — Б.пр. ↑

30.

— Господин Хабермел се отби. Твоят компендиум е на масата.

Матю не откъсна очи от плановете на Пражкия замък. Беше успял да се сдобие незнайно как с тях от имперските архитекти. През изминалите няколко дни ме заобикаляше отдалеч и предпочиташе да насочва енергията си да разкрие тайните на дворцовата стража, за да пробие охраната на Рудолф. Въпреки съвета на Авраам, който бях предала надлежно, Матю предпочиташе активната стратегия. Искаше да се махнем от Прага. Още сега.

Приблжих го и той вдигна безпокойни жадни очи.

— Това е просто подарък. — Свалих ръкавиците си и го целунах дълго. — Сърцето ми е твое, нали така?

— Не е просто подарък. Дойде с покана за лов утре. — Матю прегърна бедрата ми. — Галоуглас ми съобщи, че ще приемем. Намерил е начин да се доберем до апартаментите на императора — прелъстил някаква бедна прислужница и я увещал да му покаже колекцията еротични картини на Рудолф. Дворцовата стража или ще бъде на лов с нас, или ще дреме. Галоуглас смята, че едва ли ще имаме по-добър шанс да потърсим книгата.

Погледнах към писалището на Матю, където имаше още един малък пакет.

— А това знаеш ли какво е?

Той кимна, пресегна се и го взе.

— Все получаващ подаръци от други мъже. Този е от мен. Подай ръка.

Подчиних се, обхваната от любопитство.

Той сложи нещо обло и гладко в дланта ми. Беше с размерите на малко яйце.

Поток хладен тежък метал потече около мистериозното яйце, когато мънички саламандри изпълниха ръката ми. Бяха изработени от сребро и злато, с инкрустирани диаманти по гърбовете. Вдигнах едно от създанията и заедно с него се вдигна верижка, съставена изцяло от саламандри, свързани глава с глава и с преплетени опашки. Онова,

което остана в ръката ми, беше рубин. Много голям и много червен рубин.

— Прекрасен е! — Погледнах към Матю. — Кога намери време да го купиш? — Златарите едва ли изработваха подобни верижки с надеждата да бъдат купени от случаен клиент.

— Имам го от известно време — призна той. — Баща ми го изпрати заедно с триптиха. Не бях сигурен, дали ще го харесаш.

— Разбира се, че го харесвам. Саламандрите са алхимичен символ, нали знаеш — изтъкнах и отново го целунах. — Пък и коя жена би възразила на две стъпки саламандри от сребро, злато и диаманти, както и на рубин, способен да запълни чаша за яйца?

— Точно тези саламандри получих от краля, когато се върнах във Франция в края на 1541-ва. Крал Франсоа беше избрал за свой символ саламандър в пламъци, а девизът му бе „Храня и угасявам“. — Матю се разсмя. — Кит толкова хареса надутия израз, че го префасонира за себе си на „Онова, което ме храни, ме унищожава“.

— Кит определено е демон, за когото чашата е наполовина празна — разсмях се и аз. Побутнах един от саламандрите и той заблестя, уловил светлината на свещите. Понечих да заговоря, но спрях.

— Какво има? — насърчи ме Матю.

— Давал ли си това на някого... преди? — След онази нощ внезапно обзелото ме чувство за несигурност беше смущаващо.

— Не — каза Матю и взе ръката ми със съкровището в неговите.

— Извинявай. Знам, че е нелепо, особено като се има предвид поведението на Рудолф. Просто не искам да се питам подобно нещо, това е всичко. Ако някога ми дадеш нещо, което си давал на предишна любовница, просто ми кажи.

— Не бих ти дал нищо, което преди съм давал на друг, топ соеи. — Матю изчака, докато погледите ни се срещнаха. — Твоят дракон ми напомни за подаръка на Франсоа и затова помолих баща си да го изрови от скривалището. Навремето го носех. Оттогава си стои само в кутията.

— Трудно може да се нарече накит за всеки ден — подхвърлих и се опитах да се разсмея, но не се получи особено добре. — Не знам какво ми става.

Матю ме привлече към себе си и ме целуна.

— Моето сърце ти принадлежи точно толкова, колкото твоето принадлежи на мен. Никога не се съмнявай в това.

— Няма.

— Добре. Защото Рудолф прави всичко по силите си, за да ни изтощи. Трябва да си пазим главите. И после да се разкараме колкото се може по-бързо от Прага.

Думите на Матю се върнаха в ума ми на следващия ден, когато се присъединихме към най-приближените придворни на Рудолф за следобеден лов. Планът бе да яздим до ловната вила на императора в Бялата планина и да стреляме по елени, но мрачното сиво небе ни задържа по-близо до двореца. Беше втората седмица на април, но пролетта идваше бавно в Прага и все още имаше вероятност да завали сняг.

Рудолф привика Матю настрани, като ме остави на милостта на придворните дами. Те изобщо не криеха любопитството си и нямаха никаква представа какво да правят с мен.

Императорът и другарите му пиеха на воля виното, което им поднасяха слугите. Предвид високите скорости, които се развиваха при преследване на дивеч, ми се прииска да имаше някакви ограничения за яздене след употреба на алкохол. Не че имах поводи да се притеснявам за Матю. Най-малкото, той беше доста сдържан в пиенето. Пък и имаше много малка вероятност да умре, дори конят му да се блъснеше на пълна скорост в някое дърво.

Пристигнаха двама мъже с дълъг прът на рамене, на който да кацат различните соколи, които щяха да ловуват птици този следобед. Други двама ги последваха, понесли една-единствена закачулена птица със смъртоносен извит клюн и крака с кафяви пера, които създаваха впечатлението за ботуши. Беше огромна.

— А! — възкликна Рудолф и потри доволно ръце. — Ето я и орлицата ми Августа. Искях да я покажа на La Diosa, макар че не можем да я пуснем да лети тук. Нужно ѝ е много повече пространство, отколкото може да ѝ осигури Еленовият ров.

Августа беше подходящо име за такова гордо създание. Орлицата беше висока почти три стъпки и макар и с качулка, държеше главата си вирната надменно.

— Усеща, че я гледаме — промърморих.

Някой преведе думите ми на императора и той ми се усмихна одобрително.

— Ловците се разбират помежду си. Свалете ѝ качулката. Нека Августа и La Diosa се опознаят.

Съсухрен старец с криви крака и предпазливо изражение приближи орлицата. Дръпна кожените върви, които стягаха качулката и внимателно я свали. Златните пера на шията и главата се разрошиха от вятъра. Усетила едновременно свободата и опасността, Августа разпери криле в жест, който можеше да се тълкува както като обещание за предстоящо сбиване, така и като предупреждение.

Аз обаче не привлякох вниманието на Августа. Водена от безпогрешния си инстинкт, тя обърна глава към единствения хищник в компанията, който бе по-опасен от нея. Матю я изглежда сериозно, с тъжни очи. Августа изкряска в отговор на съчувствието му.

— Не доведох Августа, за да забавлява хер Ройдън, а за да се срещне с La Diosa — недоволно измърмори Рудолф.

— И аз ви благодаря за запознанството, Ваше Величество — казах аз с желанието да привлека вниманието на раздразнения монарх.

— Между другото, сред трофеите на Августа има два вълка — отбеляза Рудолф и изглежда многозначително Матю. Перата на императора бяха по-разрошени и от тези на любимата му птица. — И в двата случая битките бяха кървави.

— Ако бях вълк, щях просто да легна и да оставя дамата да прави каквото си поиска с мен — мързеливо рече Матю. Този следобед той бе типичен придворен в одеждите си в зелено и сиво; черната му коса бе прибрана под екстравагантна шапка, която не предлагаше особена защита от стихииите, но пък му даваше възможност да покаже сребърната емблема на върха ѝ — уробороса на фамилия Дьо Клермон, сякаш за да напомни на Рудолф с кого си има работа.

Другите придворни се захилиха и зацъкаха на дръзката му забележка. След като се увери, че смехът не е насочен към него, Рудолф се присъедини към тях.

— Още нещо, по което си приличаме, хер Ройдън — изтъкна той, докато тупаше Матю по рамото. После ме изглежда. — И двамата не се боим от силни жени.

След като напрежението спадна, соколарят с известно облекчение върна Августа на стойката ѝ и попита императора коя птица желае да използва този следобед за сваляне на кралската яребица. Рудолф се засуети с избора. След като най-сетне се спря на един едър исландски сокол, австрийските ерцхерцоzi и германските принцове се запрепираха за останалите птици, докато накрая остана една-единствена птица. Беше дребна и трепереше от студа. Матю посегна към нея.

— Това е птица за жени — изсумтя Рудолф и се намести в седлото си. — Щях да я пратя на La Diosa.

— Въпреки името си Даяна не обича лова. Но няма значение. Ще ловувам с чучулигаря — каза Матю.

Прокара пръсти по каишката на крака ѝ, протегна ръка и птицата стъпи на облечената му в ръкавица китка.

— Здравей, красавице — прошепна ѝ тихичко, докато птицата се настаняваше. При всяко движение звънчетата ѝ звъняха.

— Името ѝ е Шарка — с усмивка съобщи соколарят.

— А дали е умна колкото съименницата си?

— Даже повече — ухили се старецът.

Матю се наведе към птицата и хвана със зъби една от вървите, които държаха качулката на птицата. Устата му беше толкова близо до Шарка, а жестът така интимен, че можеше да се обърка и с целувка. Матю дръпна връвта, после с лекота махна качулката с другата си ръка и прибра украсеното кожено покривало в джоба си.

Шарка замигна, когато светът се разкри пред нея. Премигна отново, като изучаваше мен и мъжа, който я държеше.

— Мога ли да я докосна? — В меките пластове бели и кафяви пера имаше нещо, на което не можех да устоя.

— Не бих го направил на твоето място. Гладна е. Съмнявам се, че получава справедлив дял от плячката си — отвърна Матю. Отново изглеждаше тъжен и замислен. Шарка издаде тихи, подобни на кикот звуци и задържа поглед върху него.

— Тя те харесва. — В това нямаше нищо чудно. И двамата бяха ловци по инстинкт, оковани, за да не могат да се поддадат на подтика да преследват и убиват.

Спуснахме се по лъкатушеща пътека в речното корито, служило навремето като ров около двореца. Реката вече я нямаше и коритото

беше оградено, за да не позволи на кралския дивеч да отиде в града. Елени, сърни и диви прасета бродеха навсякъде. Същото се отнасяше и за лъвовете и другите големи котки от менажерията през дните, когато Рудолф решаваше да ловува с тях вместо с птици.

Очаквах пълен хаос, но се оказа, че ловът има прецизна хореография, досущ като балет. Веднага щом Рудолф пусна исландския си сокол, птиците по дърветата излетяха като облак, за да не се превърнат в закуска. Соколът се спусна надолу и полетя над храстите, вятърът свиреше в звънчетата на краката му. Стреснати яребици изскочиха от скривалищата си, тичаха и пляскаха с криле във всички посоки, преди да се издигнат във въздуха. Соколът рязко зави, избра си цел, засече я и нанесе светкавичен удар с нокти и клюн. Яребицата полетя надолу, соколът продължи да я преследва неуморно до земята, където уплашената и ранена жертва най-сетне беше убита. Пазачите пуснаха кучетата и затичаха с тях по снега. Конете препуснаха след тях, ликуващите викове на хората се губеха в лая на хрътките.

Когато конете и ездачите стигнаха мястото, соколът стоеше до жертвата си, разперил криле над нея, за да я скрие от претенденти. Матю беше заел подобна поза в Бодлианската библиотека и усетих погледа му върху себе си, сякаш искаше да се увери, че съм наблизо.

След като императорът вече бе убил първата си жертва, останалите можеха да се включат в лова. Участниците уловиха над сто птици, достатъчни за нахранването на доста придворни. Имаше само една кавга. Както и можеше да се очаква, тя избухна между великолепия сребрист сокол на Рудолф и малкия кафяво-бял чучулигар на Матю.

Матю беше изостанал от основната мъжка група. Той пусна птицата си много след другите и не бързаше да прибере свалените от нея яребици. Докато другите не слизаха от конете си, Матю го правеше и прилъгваше Шарка да остави плячката си, като ѝ мърмореше нещо и ѝ даваше малко месо от предишен улов.

Веднъж обаче Шарка не успя да нанесе удар по яребицата, която преследваше. Жертвата ѝ се измъкна и полетя право към исландския сокол на Рудолф. Шарка обаче отказа да отстъпи. Макар исландският сокол да бе по-голям, Шарка бе по-агресивна и по-пъргава. За да стигне яребицата, тя прелетя толкова близо до главата ми, че усетих порива на въздуха. Беше толкова дребна — по-малка от плячката си и

определено много по-малка от птицата на императора. Яребицата се издигна, но нямаше шанс да се спаси. Шарка бързо смени посоката и заби кривите си нокти в жертвата, след което двете полетяха надолу. Възмутеният исландски сокол изкрещя недоволно и Рудолф не пропусна да се включи в протеста.

— Птицата ви се изпречи на моята — ядосано извика той, когато Матю пришпори коня си да прибере чучулигаря.

— Тя не е моя, Ваше Величество — отвърна Матю. Шарка, която се беше надула и разперила криле, за да изглежда колкото се може по-едра и заплашителна, изкрещя пронизително. Матю промърмори нещо, което ми прозвуча смътно познато и доста любовно, и крилете на птицата се изгладиха. — Шарка е ваша. И днес тя доказва, че е достойна съименница на велик бохемски воин.

Матю взе малкия сокол и яребицата и ги вдигна високо, за да ги видят всички. Каишките на Шарка висяха свободно и звънчетата ѝ пееха, докато той я завърташе. Несигурни как да отговорят, придворните зачакаха Рудолф да направи нещо. Вместо него се намесих аз.

— Този воин от женски пол ли е бил, съпруге?

Матю спря да се върти и се ухили.

— Разбира се, скъпа. Истинската Шарка била дребна и буйна, досущ като птицата на императора, и е знаела, че най-голямото оръжие на един воин се намира между ушите.

Той почука с пръст главата си, за да е сигурен, че всички са разбрали какво има предвид. Рудолф не само беше разбрал, но и изглеждаше объркан.

— Прилича ми доста на дамите от Мала Страна — иронично подхвърлих аз. — И какво е направила Шарка със своя ум?

Преди Матю да успее да отвори уста, някаква непозната млада жена заговори.

— Шарка победила цял взвод войници — обясни тя на безупречен латински със силен чешки акцент. Белобрад мъж, вероятно баща ѝ, я погледна одобрително и тя се изчерви.

— Наистина ли? — заинтригувах се. — И как?

— Престорила се, че трябва да я спасят, и после ги поканила да отпразнуват свободата ѝ с прекалено много вино.

Друга жена, по-възрастна и с нос, който съперничеше на клюна на Август, изсумтя с отвращение.

— Мъжете винаги се връзват на такива неща.

Избухнах в смях. За нейна явна изненада, същото направи и клюнестата аристократка.

— Боя се, императоре, че дамите няма да позволят героинята им да бъде винена за грешките на други. — Матю бръкна в джоба си за качулката и внимателно я сложи върху гордата глава на Шарка. После се наведе и стегна вървите със зъби. Птичарят взе малкия сокол под одобрителните аплодисменти на насъбралите се.

Продължихме до една къща с бял и червен покрив в италиански стил, издигаща се в края на дворцовия парк, за да се подкрепим с вино и закуски. Аз предпочетох да остана в градината, където цъфтяха нарцисите и лалетата на императора. Към нас се присъединиха други придворни, сред които киселият Страда, господин Хофнагел и Еразъм Хабермел, на когото благодарих за компендиума.

— Великите пости почти приключиха и едно пролетно празненство ще се справи чудесно с отегчението — на висок глас каза някакъв млад придворен. — Не мислите ли, Ваше Величество?

— Бал с маски? — Рудолф отпи от виното си и се загледа към мен. — В такъв случай темата би трябвало да е Диана и Актеон^[1].

— Тази тема е изтъркана, Ваше Величество, освен това е доста английска — тъжно рече Матю. Рудолф се изчерви. — Може би е по-добре да се спрем върху Деметра и Персефона^[2]. Повече подхожда на сезона.

— Или историята на Одисей — предложи Страда и ме изгледа гадно. — Фрау Ройдън може да играе Цирцея и да ни превърне в прасета.

— Интересно, Отавио — каза Рудолф и потупа с показалец пълната си долна устна. — Ролята на Одисей може и да ми допадне.

„Не и в този живот“ — помислих си. Не и със задължителната сцена в спалнята и обещанието на Цирцея, че няма да отнеме насила мъжеството на Одисей.

— Мога ли да предложа нещо? — намесих се, за да предотвратя очертаващата се катастрофа.

— Разбира се, разбира се — незабавно се съгласи Рудолф, пое ръката ми и я потупа окуражително.

— Историята, която съм намислила, изисква някой да поеме ролята на Зевс, царя на боговете — казах на императора, като внимателно освобождавах ръката си.

— От мен ще излезе убедителен Зевс — с нетърпение заяви той и на лицето му цъфна усмивка. — А вие Калисто^[3] ли ще играете?

„Как ли пък не.“ За нищо на света не бих позволила на Рудолф да ме съсипе и забремени.

— Не, Ваше Величество. Ако държите да участвам в забавата, ще играя богинята на луната. — Хванах Матю под ръка. — А за да изкупи предишната си забележка, съпругът ми ще играе Ендимион.

— Ендимион ли? — Усмивката на Рудолф стана малко несигурна.

— Горкият Рудолф. Пак е изигран — едва чуто промърмори Матю. — Ендимион, Ваше Величество — каза той, този път на висок глас. — Прекрасният младеж, който бил потопен във вечен сън, за да запази безсмъртието си и целомъдрието на Диана.

— Известна ми е легендата, хер Ройдън! — предупреди го Рудолф.

— Моите извинения, Ваше Величество — отвърна Матю с изящен, макар и лек поклон. — Даяна ще изглежда великолепно, пристигаща със своята колесница и загледана с копнеж в мъжа, в когото е влюбена.

Рудолф вече беше станал императорски пурпурен. Махна ни с ръка да го освободим от присъствието си и ние напуснахме двореца, за да се спуснем по краткия път до „Трите гарвана“.

— Имам само една молба — каза Матю, докато влизахме в къщата. — Може и да съм вампир, но април е студен месец в Прага. Съобрази се с температурата и се постарай костюмите за Диана и Ендимион да са нещо повече от лунен сърп в косата ти и парцалче около бедрата ми.

— Тъкмо те предложих за ролята, а ти вече имаш претенции! — Вирнах уж възмутено глава. — Актьори!

— Така ти се пада, щом работиш с аматьори — отвърна с усмивка Матю. — Просто знам как трябва да започне балът: „И ето! Сред облаци изгрява най-прекрасната луна, / като сребриста мида в бокала на Нептун“.

— Не можеш да използваш Кийтс! — разсмях се. — Той е романтически поет, подраняваш с триста години.

— „И се издигна тя, / тъй страстно ярка, заслепена моя душа, / сред рояк сребристи сфери, / сред облаци и сред простори, / излъчва тя възшебна светлина, / дори под воала тъмен на нощта“ — драматично завърши той и ме придърпа в обятията си.

— И сигурно ще поискате аз да ви намеря воал — обади се Галоуглас, докато трополеше надолу по стълбите.

— И малко овце. Или може би астролабия. Ендимион може да бъде или пастир, или астроном — разсъждаваше на глас Матю, преценявайки възможностите за избор.

— Овчарите на Рудолф за нищо на света няма да се разделят с някоя от странните му овце — кисело рече Галоуглас.

— Матю спокойно може да използва компендиума ми. — Огледах се. Би трябвало да е на полицата над камината, далеч от ръцете на Джак. — Къде е изчезнал той?

— Ани и Джак го показват на Рошльо. Мислят си, че е омагьосан.

Досега не бях забелязала нишките, които вървяха право нагоре по стълбите от камината — сребърна, златна и сива. В бързината да намеря децата и да разбера какво става с компендиума, настъпих полата си. Когато стигнах до Ани и Джак, вече бях успяла да украся задника си със синина във формата на мида.

Ани и Джак бяха отворили малкия компендиум от месинг и сребро като книга, вътрешните му криле бяха разгънати изцяло. Желанието на Рудолф бе да ми даде нещо за следене на движенията на небесните тела и Хабермел определено беше надминал себе си. Компендиумът съдържаеше слънчев часовник, компас, устройство за изчисляване на дължината на часовете през различните сезони, сложна лунна волвела, чийто механизъм можеше да се настрои да показва датата, часа, господстващия зодиакален знак и фазата на луната, както и карта на географските ширини, включваща (по моя молба) градовете Роаноук, Лондон, Лион, Прага и Йерусалим. Едно от крилата имаше игла, на която можех да сложа една от най-новите технологии — изтриващата се табличка, изработена от специална хартия, върху която човек можеше да пише и после внимателно да заличи написаното, за да я използва отново.

— Виж, Джак, как го прави — каза Ани, вперила поглед в инструмента. Рошльо (вече никой в къщата, освен Джак, не го наричаше Лоберо) се разджафка и замаха развълнувано опашка, когато лунната волвела започна да се върти сама.

— Залагам петаче, че когато въртенето спре, ще показва пълна луна — каза Джак, плю в дланта си и я протегна към Ани.

— Никакви басове — машинално забраних и приклеках до него.

— Кога започна това, Джак? — попита Матю, докато избутваше Рошльо.

Момчето сви рамене.

— Откакто хер Хабермел го изпрати — призна Ани.

— По цял ден ли се върти така, или само в определени часове? — поинтересувах се.

— Само един или два пъти. А компасът се завъртя само веднъж. — Ани ме погледна жално. — Трябваше да ви кажа. Знаех, че това нещо е вълшебно, така го усещам.

— Всичко е наред. — Усмихнах ѝ се. — Нищо не е станало.

Поставих пръст в центъра на волвелата и заповядах на нещото да спре. И то спря. Веднага щом въртенето престана, сребърната и златната нишка около компендиума бавно се разсеяха, остана само сивата. Тя бързо се изгуби сред множеството пъстроцветни нишки, които изпълваха дома ни.

— Какво означава това? — попита ме Матю по-късно, когато къщата бе утихнала и най-сетне получих възможност да скрия компендиума от децата. Реших да го оставя върху балдахина над леглото ни. — Между другото, всички крият неща върху балдахина. Това е първото място, където ще потърси Джак.

— Някой ни търси. — Свалих компендиума и се заоглеждах за друго скривалище.

— В Прага ли? — Матю протегна ръка за малкия инструмент и когато му го дадох, го прибра в дублета си.

— Не. Във времето.

Матю се тръшна на леглото и изруга.

— Вината е моя. — Погледнах го смутено. — Опитах се да изтъка магия, така че компендиумът да ме предупреди, ако някой

замисля да го открадне. Идеята беше Джак да не си навлече неприятности. Май ще трябва да започвам отначало.

— Какво те кара да мислиш, че е някой от друго време? — попита Матю.

— Лунната волвела е вечен календар. Зъбните колела се въртяха, сякаш се опитваха да въведат информация, която не отговаря на техническите характеристики на устройството. Заприлича ми на препускащите думи в Ашмол 782.

— Може би въртенето на компаса показва, че онзи, който ни търси, е и на различно място. Подобно на волвелата, компасът не може да посочи истинския север, защото му е било заръчано да сравнява две посоки — нас в Прага и някой друг.

— Мислиш ли, че е Изабо или Сара? Може би се нуждаят от помощта ни?

Именно Изабо бе изпратила на Матю копието на „Доктор Фауст“, за да ни помогне да стигнем 1590 година. Тя знаеше накъде сме тръгнали.

— Не — уверено отвърна Матю. — Те не биха ни издали. Някой друг е. — Сиво-зелените му очи се спряха върху мен. Онзи неспокоен, изпълнен с тъга поглед отново се бе появил.

— Гледаш ме така, сякаш съм те предала по някакъв начин. — Седнах до него на леглото. — Ако не искаш да участвам в бала, няма ходя.

— Не е това. — Матю стана и се отдалечи. — Продължаваш да криеш нещо от мен.

— Всички крием по нещо, Матю — отбелязах. — Дребни неща, които нямат значение. Случва се и да са големи. Например като това да си член на Паството. — Обвинението му ме беше жегнало. Имаше толкова много неща, които все още не знаех за него.

Ръцете на Матю изведнъж се озоваха на раменете ми и ме изправиха.

— Никога няма да ми простиш за това. — Очите му бяха почернели и пръстите му стиснаха силно ръцете ми.

— Обеща ми да проявиш търпимост към моите тайни — напомних му. — Рави Льов е прав. Толерантността не е достатъчна.

Той изруга и ме пусна. Чух стъпките на Галоуглас по стълбите и съненото мърморене на Джак в коридора.

— Ще заведе децата в къщата на Болдуин — съобщи Галоуглас от вратата. — Тереза и Каролина вече заминаха. Пиер ще ме придружи, кучето също. — Той сниши глас. — Плашите момчето с караниците си, а той е познал достатъчно страх през краткия си живот. Разберете се най-сетне, или ще ги върна в Лондон и ще ви оставя тук да се дерете един друг. — Сините му очи ни гледаха свирепо.

Матю седна мълчаливо до камината с чаша вино в ръка и се загледа мрачно в пламъците. Веднага щом групата замина, той скочи и тръгна към вратата.

Без изобщо да мисля, освободих огнедишация дракон. „Спри го“ — заповядах аз. Драконът го обвини в сива мъгла, докато летеше над и около него, стана плътен при вратата и заби шиповете на крилете си от двете страни на касата. Когато Матю се приближи прекалено, от устата му застрашително се изстреля огнен език.

— Никъде няма да ходиш — заявих. Нужни ми бяха огромни усилия да не повишавам тон. Матю може и да бе по-силен от мен, но се съмнявах, че би имал успех срещу моя питомник. — Драконът ми е донякъде като Шарка — малък, но агресивен. На твоето място не бих я вбесявал.

Матю се обърна и ме погледна студено.

— Ако си ми ядосан, кажи го. Ако съм направила нещо, което не ти харесва, кажи го. Ако искаш да сложиш край на този брак, имай куража да го направиш ясно, така че да имам шанс — някакъв шанс — да се възстановя. Защото ако продължаваш да ме гледаш така, сякаш ти се иска да не се бяхме женили, определено ще ме унищожиш.

— Нямам желание да слагам край на брака ни — промълви тихо той.

— Тогава бъди мой съпруг. — Тръгнах към него. — Знаеш ли какво си мислех, докато гледах как летяха онези чудесни птици днес? „Ето така би изглеждал и Матю, ако беше свободен да бъде себе си.“ А докато слагаше качулката на Шарка, за да не може да ловува, както й нареждат инстинктите, видях в очите ѝ същата мъка, която виждам в твоите всеки ден, откакто изгубих бебето.

— Не става дума за бебето. — В погледа му вече се четеше предупреждение.

— Не. Става дума за мен. И за теб. И за нещо толкова ужасно, че не можеш да го признаеш — че въпреки своята така наречена власт над

живота и смъртта, не можеш да контролираш всичко и не можеш да предпазиш мен или всеки друг, когото обичаш.

— И си мислиш, че загубата на бебето ме е накарало да проумея това, така ли?

— Че какво друго би могло да бъде? Чувството ти за вина заради Бланка и Лукас едва не те уби.

— Грешиш. — Пръстите на Матю се бяха заровили в косата ми, разплитаха плитките и освобождаваха аромата на лайка и мента от сапуна, който използвах. Зениците му бяха огромни и черни като мастило. Той вдиша дълбоко миризмата ми и част от зеленото се върна.

— Тогава ми кажи какво е.

— Това.

Той сграбчи края на корсажа ми и го разкъса. После развърза връвта, която придържаше широкото деколте на ризата, и тя се свлече по раменете ми и оголи горната половина на гърдите ми. Пръстът му проследи една синя вена по тях и продължи под плата.

— Всеки ден в живота си се боря за контрол. Боря се срещу гнева и огорчението, което следва след него. Боря се с глада и жаждата, защото не смятам, че е добре да вземам кръв от други създания — дори и от животни, макар че това мога да го понеса по-добре, отколкото да пия кръвта на някого, когото мога да видя отново на улицата. — Той вдигна очи към моите. — И воювам със самия себе си заради това неописуемо желание да притежавам тялото и душата ти по начини, които никой топлокръвен не може да проумее.

— Искаш кръвта ми — прошепнах аз, внезапно осенена от истината. — Лъгал си ме.

— Лъгах себе си.

— Казах ти, при това неведнъж, че можеш да я имаш. — Разгърдих се още повече, отметнах глава настрани и оголих сънната си артерия. — Вземи я. Не ми пука. Просто искам да се върнеш.

С мъка преглътнах риданието си.

— Ти си моя съпруга. Никога не бих взел по своя воля кръв от шията ти. — Пръстите на Матю бяха хладни, докато оправяше ризата ми. — Когато го направих в Мадисън, бях твърде слаб, за да мога да се спра.

— Какво й е на шията ми? — объркано попитах аз.

— Вампирите хапят по шията само непознати и подчинени. Никога любовниците си. И в никакъв случай брачните си половинки.

— Господство — промълвих, мислейки си за предишните ни разговори за вампири, кръв и секс. — И хранене. Затова предимно човешки същества биват ухапвани на това място. Значи в онази легенда за вампири има зрънце истина.

— Вампирите хапят половинките си тук, близо до сърцето. — Устните на Матю докоснаха оголената кожа над деколтето. Точно там ме беше целунал в сватбената ни нощ, когато емоциите го бяха залели.

— Мислех си, че желанието ти да ме целуваш там е проява на обикновена страст — казах.

— Няма нищо обикновено в желанието на вампир да взема кръв от тази вена. — Той премести устни на сантиметър по синята линия и отново ме целуна.

— Но щом не става въпрос за хранене и господство, тогава за какво?

— За честност. — Когато погледите ни се срещнаха, очите на Матю бяха повече черни, отколкото зелени. — Вампирите пазят твърде много тайни, за да могат да бъдат напълно честни. Не всички могат да се споделят с думи, а повечето са твърде сложни, за да се обяснят, дори когато се опитваш да го направиш. А и в моя свят има забрани и ограничения относно споделянето им.

— Това ми е известно — кимнах. — Чувала съм го неведнъж.

— Да пиеш от любимия е все едно да знаеш, че няма нищо скрито. — Матю се загледа в гърдата ми и отново докосна вената с върха на пръста си. — Наричаме я сърдечна вена. Кръвта там е по-сладка. Дава чувство за пълно притежание, но то изисква и пълен контрол, за да не бъдеш пометен от силата на емоциите. — Гласът му бе тъжен.

— А ти не се доверяваш на собствения си контрол поради неистовата си кръвожадност.

— Виждала си ме, когато съм обхванат от нея. Тя се предизвиква от покровителството. А кой е по-голяма заплаха за теб от самия мен?

Смъкнах ризата по раменете си и освободих ръце от ръкавите, докато не останах гола до кръста. Намерих пипнешком вървите на полата и ги развързах.

— Недей. — Очите на Матю бяха почернели още повече. — Тук няма никой в случай...

— Че ми източиш кръвта ли? — пристъпих напред, оставяйки полата на пода. — Щом не можеше да се довериш на себе си, докато Филип беше наблизно, едва ли би го направил, дори Галоуглас и Пиер да стояха на половин крачка от нас.

— Това не е тема за шеги.

— Не. — Поех ръцете му. — А за съпруги и съпрузи. За честност и доверие. Нямам какво да крия от теб. Ако пиенето на кръв от вената ми ще сложи край на непрестанната ти нужда да преследваш някакви въображаеми мои тайни, направи го.

— Вампирите не го правят само веднъж — предупреди ме Матю, като се мъчеше да ме отблъсне.

— Изобщо не съм си и помисляла такова нещо. — Вплетох пръсти в косата на тила му. — Вземи кръвта ми. Вземи тайните ми. Направи онова, за което крещят инстинктите ти. Тук няма качулки и каишки. В обятията ми трябва да бъдеш напълно свободен, дори това да е невъзможно другаде.

Придърпах го към себе си. Отначало той реагира колебливо, пръстите му се обвиха около китките ми, сякаш се надяваше да се измъкне при първа възможност. Инстинктите му обаче бяха силни и копнежите му се долавяха ясно. Нишките, които свързваха света, се раздвижиха и подредиха около мен, сякаш за да направят място за тези силни чувства. Леко се дръпнах, гърдите ми се повдигаха с всяко вдишване.

Той изглеждаше толкова уплашен, че сърцето ме заболя. Но у него имаше и желание. Страх и желание. Нищо чудно, че и двете фигурираха в есето „Всички души“, с което беше спечелил стипендията си. Кой би могъл да разбере по-добре от един вампир борбата между тези чувства?

— Обичам те — прошепнах и отпуснах ръце. Трябваше да го направи сам. Не можех да играя никаква роля за приближаването на устата му до вената ми.

Чакането беше мъчително, но накрая той сведе глава. Сърцето ми биеше бързо и го чух как поема дълго и дълбоко дъх.

— Мед. Винаги миришеш на мед — изумено промърмори той, миг преди острите му зъби да пробият кожата ми.

Предишните пъти, когато бе вземал кръвта ми, Матю внимаваше да обезболи раничката с мъничко от собствената си кръв, за да не изпитвам болка. Не го направи този път, но кожата ми скоро стана безчувствена от натиска му. Ръцете му ме поеха и ме наведоха назад към леглото. Увиснах във въздуха и го зачаках да се увери, че помежду ни няма нищо друго, освен любов.

Трийсетина секунди след началото Матю спря. Погледна ме с изненада, сякаш беше открил нещо неочаквано. Очите му станаха съвсем черни и за един кратък миг си помислих, че яростната му кръвожадност ще излезе на повърхността.

— Всичко е наред, любими — прошепнах.

Матю отново наведе глава и пи още, докато не откри онова, което му трябваше. Отне му малко повече от минута. Целуна мястото над сърцето ми със същото благоговейно изражение, което бе имал в сватбената ни нощ в Сет-Тур, и ме погледна стеснително.

— И какво откри? — попитах го аз.

— Теб. Единствено теб — промърмори Матю.

Стеснителността му бързо се смени с глад. Той ме целуна и в следващия миг отново се сляхме. Като не се брои онзи кратък момент на близост до стената, не бяхме се любили от седмици и ритъмът ни отначало беше нескоропан, докато не си спомнихме как да се движим заедно. Тялото ми се свиваше все повече и повече. Още един бърз тласък и целувка бяха достатъчни, за да ме изстрелят.

Вместо това Матю забави темпото. Погледите ни се срещнаха. Никога не го бях виждала такъв до този момент — уязвим, изпълнен с надежда, прекрасен, свободен. Вече нямаше тайни помежду ни, нямаше скрити емоции в случай на катастрофа, която би ни понесла в мрачни места, където надеждата не би могла да оцелее.

— Можеш ли да ме почувстваш? — Матю сега бе като неподвижна точка в сърцевината ми. Кимнах. Той се усмихна и продължи да се движи внимателно и нежно. — Аз съм вътре в теб, Даяна, давам ти живот.

Бих могла да кажа същото на него, докато пиеше кръвта ми и прекрачваше през границите на смъртта обратно в този свят. Не мислех, че тогава го е осъзнавал.

Той отново се раздвижи в мен, повтаряйки думите като заклинание. Това бе най-простата, най-чиста форма на магия в света.

Матю вече беше втъкан в душата ми. А сега и в тялото ми, също както аз бях втъкана в неговото. Сърцето ми, което бе разбивано отново и отново през последните месеци при всяко тъжно докосване и поглед, започна отново да се възстановява.

Когато слънцето изпълзя над хоризонта, аз се пресегнах и го докоснах между очите.

— Чудно ми е дали мога да чета и мислите ти.

— Вече го правиш — каза Матю, хвана пръстите ми и целуна върховете им. — В Оксфорд, когато получи снимката на родителите си. Не осъзнаваше какво правиш. Но отговаряше на въпроси, които не бях в състояние да задам на глас.

— Мога ли да опитам отново? — попитах, като почти очаквах да ми откаже.

— Разбира се. Ако беше вампир, вече щях да съм ти предложил кръвта си. — Той отпусна глава на възглавницата.

Поколебах се за момент, успокоих мислите си и се съсредоточих върху прост въпрос. „Как мога да позная сърцето на Матю?“

Една сребърна нишка заблестя между моето сърце и мястото на челото му, където щеше да се намира третото му око, ако беше вещер. Нишката се скъси и ме привлече по-близо до него, докато устните ми докоснаха кожата му.

Експлозия от картини и звуци избухна в главата ми като фойерверк. Видях Джак и Ани, Филип и Изабо. Видях Галоуглас и непознати мъже, заемащи важни места в спомените на Матю. Видях Елинор и Лукас. Долових тържество, когато е разгадал някаква научна главоблъсканица, радостен вик, докато се носеше из гората да ловува, за което бе създаден. Видях себе си, как му се усмихвам.

А после видях лицето на хер Фукс, вампира, когото бях срещнала в еврейския квартал, и чух ясно думите „Синко, Бенджамин“.

Рязко се дръпнах и пръстите ми докоснаха треперещите ми устни.

— Какво има? — попита Матю, като се надигна и ме погледна въпросително.

— Хер Фукс! — Погледнах го с ужас, уплашена, че си е помислил най-лошото. — Нямах представа, че е твой син, че е Бенджамин. — У създанието имаше намек за яростна кръвожадност.

— Вината не е твоя. Ти не си вампир, а Бенджамин разкрива само онова, което сам избере. — Гласът на Матю беше успокояващ. — Сигурно съм доловил присъствието му около теб — следа от миризма, някакъв намек, че е бил наблизо. Точно това ме е накарало да си помисля, че криеш нещо от мен. Оказа се, че греша. Съжалявам, че съм се съмнявал в теб, топ соеиг.

— Но Бенджамин сигурно е знаел коя съм. Няма как да не е надушил мириса ти по мен.

— Разбира се, че е знаел — безстрастно потвърди Матю. — Ще го потърся утре, но ако не пожелае да бъде намерен, няма да ни остане друг избор, освен да предупредим Галоуглас и Филип. Те ще съобщят на останалите от семейството, че Бенджамин се е появил отново.

— Ще ги предупредят? — Кожата ми настръхна от страх, когато той кимна.

— Единственото по-страшно нещо от обхванатия от неистова жажда за кръв Бенджамин е Бенджамин с бистър ум, какъвто е бил на срещата с рави Льов. Точно както го каза Джак. Най-ужасните чудовища винаги приличат на обикновени хора.

---

[1] Герой от гръцката митология, който по време на лов случайно видял къпещата се Артемида (Диана). Разгневената богиня го превърнала в елен и той бил разкъсан от собствените си кучета. — Б.пр. ↑

[2] Персефона е дъщеря на богинята на плодородието Деметра. Богът на подземното царство Хадес я отвлякъл и се оженил за нея. По заповед на Зевс Персефона прекарва половин година при майка си и половин година при съпруга си, като по време на отсъствието ѝ Деметра изпада в скръб и на земята настъпва зима. — Б.пр. ↑

[3] Нимфа, родила от Зевс Аркас, от когото идва името на областта Аркадия. Ревнивата Хера превърнала Калисто в мечка. Аркас едва не убил майка си, но Зевс се намесил и превърнал двамата в съзвездията Голяма мечка и Воловар. Хера пък помолила жената на Океан Тетида да не им позволява да слизат под хоризонта, за да не могат да утоляват жаждата си в морето. — Б.пр. ↑

31.

Онази нощ беляза истинското начало на брака ни. Матю беше доволен, отколкото го бях виждала когато и да било. Изчезнаха острите отговори, внезапната промяна в посоката и импулсивните решения, които характеризираха съвместния ни живот досега. Той стана методичен и умерен, но не и по-малко смъртоносен. Хранеше се по-редовно, ловуваше в града и околните села. Когато мускулите му натрупаха маса и сила, започнах да виждам онова, което Филип вече бе отбелязал — колкото и малко вероятно да изглеждаше заради размерите му, Матю чезнеше поради липсата на нормална храна.

Сдобих се със сребриста луна на гърдата, бележеща мястото, от което пиеше той. Различаваше се от всички други белези по тялото ми, липсваше онази защитна тъкан, която се образуваше върху повечето рани. Матю ми каза, че това се дължало на някакво свойство на слюнката му, която затваряла раната, без да ѝ позволява да се излекува напълно.

Неговият ритуал да пие кръв от вена при сърцето ми и моят ритуал с целувката на вещицата, която ми даваше достъп до мислите му, ни осигуриха по-дълбока близост. Не се любехме всеки път, когато си лягахме заедно, но когато го правехме, любенето винаги беше предшествано и следвано от онези изгарящи моменти на абсолютна честност, които премахваха най-голяма тревога и за двамата ни — че тайните ни по някакъв начин можеха да ни унищожат. И дори когато не се любехме, разговаряхме по онзи открит и непринуден начин, за който мечтаят всички влюбени.

На следващата сутрин Матю каза на Галоуглас и Пиер за Бенджамин. Яростта на Галоуглас бе по-краткотрайна от страха на Пиер, който се разтреперваше всеки път, когато някой почукаше на вратата или ме приближаваше на пазара. Вампирите го издирваха ден и нощ, а Матю планираше експедициите.

Така и не намериха Бенджамин. Той просто беше изчезнал.

Великден дойде и отмина, и плановете ни за пролетния празник на Рудолф през следващата събота достигнаха финалните си етапи.

Двамата с господин Хофнагел преобразихме Голямата зала на двореца в разцъфнала градина с лалета в саксии. Бях замаяна от това място с неговите изящно извити арки, поддържащи сводестия покрив като клоните на върба.

— Ще преместим и портокаловото дърво на императора — предложи Хофнагел с блеснали от безкрайните възможности очи. — А също и пауните.

В деня на представлението слугите домъкнаха всеки свободен свещник от двореца и катедралата в отекващата зала, за да създадат илюзията за обсипано със звезди небе, и пръснаха свежа слама по пода. За сцена използвахме основата на стълбището, водещо към имперския параклис. Идеята беше на господин Хофнагел — така можех да се появя в горния край на стълбите в ролята на луната, докато Матю следи движението ми с една от астролабиите на господин Хабермел.

— Не мислите ли, че ще стане прекалено философско? — запитах се на глас аз и докоснах разтревожено устните си.

— Това е дворът на Рудолф Втори — иронично подхвърли Хофнагел. — Тук нищо не е прекалено философско.

Когато залата се напълни за банкетa, всички ахнаха изумено.

— Харесва им — прошепнах на Матю зад завесата, която ни скриваше от тълпата. Величественото ни появяване трябваше да стане по време на десерта и дотогава се бяхме натикали в Рицарското стълбище. Матю ме занимаваше с разкази за минали времена, когато яздел коня си по широките каменни стъпала. Когато се усъмних в пригодността на мястото за тази цел, той повдигна вежди.

— Защо според теб го направихме толкова голямо и с такъв висок таван? Пражките зими са адски дълги, а отегчените въоръжени младежи са опасно нещо. Далеч по-добре е да ги оставиш да летят едни към други на висока скорост, отколкото да започнеш война със съседите.

Виното се лееше на воля, храната бе в изобилие и врявата в залата скоро стана оглушителна. Когато поднесоха десерта, двамата с Матю заехме местата си. Хофнагел беше подготвил пасторален декор за Матю и с неохота му позволи да седне под едно портокалово дърво на покрита с плъст табуретка, която трябваше да мине за камък. По

уговорен знак аз трябваше да изляза от параклиса и да застана зад старата дървена врата, изрисувана като колесница.

— И да не си посмял да ме разсмееш — предупредих Матю, докато ме целуваше по бузата за късмет.

— Обожавам предизвикателствата — прошепна ми в отговор той.

Зазвуча музика и гостите постепенно утихнаха. Когато всички замлъкнаха, Матю вдигна астролабията си към небето и балът с маски започна.

Бях решила, че най-добрият ни подход към представлението е минимум диалог и максимум танци. Първо, кой иска да седи след обилна вечеря и да слуша речи? Била съм на достатъчно академични сбирки, за да знам, че идеята не е добра. Синьор Пазети с радост научи някои от придворните дами на „танца на блуждаещите звезди“ и те щяха да осигурят на Матю небесни тела за наблюдение, докато чака появата на любимата си. Благодарение на известните хубавици, получили роля и облечени в бляскави костюми и накичени с бижута, балът бързо заприлича на училищно представление, на което присъстваха и възхитени родители. Матю правеше измъчени физиономии, сякаш не беше сигурен дали ще издържи още дълго на този спектакъл.

Когато танцът приключи, музикантите възвестиха появата ми с трясък на барабани и рев на тръби. Господин Хофнагел беше спуснал завеса пред вратата на параклиса, така че само трябваше да мина през нея с божествен блясък (и без да закача в плата луната на главата си, както бях направила на репетицията) и да се вирам с копнеж надолу към Матю. А той, ако е рекла богинята, щеше да гледа жадно към мен, без да криви очи и да зяпа гърдите ми.

Съсредоточих се, за да вляза в ролята си, поех дълбоко дъх и уверено отметнах завесата, мъчейки се да се плъзгам плавно като луната.

Публиката ахна.

Доволна, че съм постигнала подобен ефект, погледнах надолу към Матю. Очите му се бяха окръглили като паници.

„О, не.“ Затърсих пипнешком пода с крак, но както и подозирах, вече бях на няколко сантиметра над него — и продължавах да се издигам. Протегнах ръка да се задържа за ръба на колесницата си и

видях, че от кожата ми се излъчва перлено сияние. Матю рязко кимна към тиарата ми и малкия сребърен сърп на нея. Нямах огледало и нямах никаква представа какво ставаше там, но се боях от най-лошото.

— La Diosa! — възкликна Рудолф, изправи се и започна да ръкопляска. — Прекрасно! Невероятен ефект!

Придворните се присъединиха несигурно към аплодисментите. Неколцина първо се прекръстиха.

Задържала пълното внимание на публиката върху себе си, аз събрах ръце на гърдите си и обърнах очи към Матю, който отвърна с мрачна усмивка на обожавания ми поглед. Съсредоточих се върху спускането си на пода, за да мога да продължа към трона на Рудолф. В ролята си на Зевс той заемаше най-зрелищно изваяния стол, който успяхме да открием на тавана на двореца. Беше невероятно грозен, но подходеше за случая.

За щастие, когато приближих императора, вече не светех толкова силно и публиката беше престанала да зяпа главата ми, сякаш съм някаква църковна свещ. Направих реверанс.

— Поздрави, La Diosa — избумтя Рудолф, трябваше да мине за божествен тон, но всъщност бе класически пример на преиграване.

— Влюбена съм в прекрасния Ендимион — заявих, като се изправих и посочих назад към стълбището, където Матю се беше отпуснал в меко гнездо от пера и се преструваше на заспал. Сама бях написала текста. Матю искаше да кажа „Ако не ме оставиш на мира, Ендимион ще ти разкъса гръкляна“. Наложих вето върху предложението му, както и върху използването на Кийтс. — Изглежда така безметежен. И докато аз съм богиня и времето няма власт над мен, красивият Ендимион скоро ще остарее и ще умре. Умолявам те, дари го с безсмъртие, за да остане завинаги с мен.

— При едно условие! — изкрещя Рудолф, като изостави всички претенции за божествена гръмогласност в полза на обикновените децибели. — Той трябва да заспи навеки и никога да не се събужда. Само така ще остане млад.

— Благодаря, могъщи Зевсе — отвърнах, стараяйки се да не звуча съвсем като актриса от английска комедийна труппа. — Сега ще мога да гледам любимия си вечно.

Рудолф се намръщи. Добре, че не му бяха дали сценария за одобрение.

Оттеглих се в колесницата си и бавно минах заднешком през завесата, докато придворните дами изпълняваха финалния си танц. Когато всичко приключи, Рудолф поведе всички в серия тропане на крака и аплодисменти, които едва не събориха покрива — но не събудиха Ендимион.

— Ставай! — изсъсках му, докато минавах покрай него, за да благодаря на императора, че ни е дал възможност да забавляваме височайшата му особа. Единственият му отговор беше заплашително хъркане.

Наложи се сама да направя реверанс пред Рудолф и да държа похвални речи за астралабията на Хабермел, декора и специалните ефекти на Хофнагел и великолепната музика.

— За мен бе огромно удоволствие, La Diosa. Изобщо не очаквах, че ще се забавлявам толкова много. Можете да поискате награда от Зевс — каза Рудолф, а погледът му се плъзна по раменете ми надолу към гърдите. — Всичко, което пожелаете. Само го кажете и то ще бъде ваше.

Бъбренето в залата замря. В настъпилата тишина чух отново думите на Авраам: „Книгата ще дойде при вас, но само ако я поискате“. Възможно ли бе наистина да е толкова просто?

Ендимион се размърда в пухеното си ложе. Не исках да се намесва и му махнах с ръце зад гърба да се връща при сънищата си. Дворът затаи дъх в очакване да поискам престижна титла, земя или цяло състояние в злато.

— Бих искала да видя алхимичната книга на Роджър Бейкър, Ваше Величество.

— Имаш железни топки, лелю — с възхищение призна Галюуглас, докато се връщахме у дома. — Без да споменавам майсторството ти с думите.

— О, благодаря — зарадвах се аз. — Между другото, какво правеше главата ми по време на представлението?

— От луната се появиха звездички и после изчезнаха. Не бих се безпокоил на твоето място. Изглеждаха толкова истински, че всички са ги приели за илюзия. В края на краищата, повечето аристократи на Рудолф са хора.

Отговорът на Матю бе по-предпазлив.

— Засега не се радвай прекалено, mon coeur. При създалата се ситуация Рудолф може и да нямаше друг избор, освен да се съгласи, но все още не е извадил ръкописа. Изпълняваш много сложен танц. И бъди сигурна, че императорът ще поиска нещо в замяна дори за един поглед върху книгата.

— Ще сме изчезнали много преди да се сети да настоява — отвърнах.

Оказа се обаче, че Матю бе прав с настояването си да бъдем предпазливи. Представях си, че на следващия ден ще бъдем поканени да разгледаме съкровището насаме. Такава покана обаче не дойде. Минаха дни, преди да бъдем официално извикани на вечеря в двореца с някакви многообещаващи католически богослови. След това, обещаваеше съобщението, подбрана група щяла да бъде поканена в покоите на Рудолф, за да разгледа предмети с особена мистична и религиозна стойност от колекцията на императора. Сред гостите беше и някой си Йоханес Писториус, който бил възпитан като лутеран, след това приел калвинизма, а сега се канеше да става католически свещеник.

— Поставиха ни капан — каза Матю, като прокараваше пръсти през косата си. — Писториус е опасен човек, безмилостен противник и вещер. След десет години ще се върне тук, за да стане изповедник на Рудолф.

— Вярно ли е, че е бил подготвян за Паството? — тихо попита Галоуглас.

— Да. Той е точно такъв интелектуален бияч, за какъвто искат да го представят вещиците. Нищо лично, Даяна. Времената са трудни за вещиците — добави съпругът ми.

— Не го приемам лично — меко казах аз. — Но той не е член на Паството. А ти си. Какви са шансовете да поиска да създава неприятности пред очите ти, ако има подобни стремежи?

— Отлични. В противен случай Рудолф нямаше да го кани на вечеря с нас. Императорът подготвя бойните си редици и повдига духа на войниците си.

— И за какво по-точно смята да се сражава?

— За ръкописа. И за теб. Няма да се откаже нито от едното, нито от другото.

— Вече изтъкнах, че не съм за продан. И за военен трофей не ставам.

— Така е, но от гледна точка на Рудолф си незавладяна територия. Той е австрийски ерцхерцог, крал на Унгария, Хърватия и Бохемия, маркграф на Моравия и император на Свещената Римска империя. Освен това е племенник на Филип Испански. Хабсбургите са алчна и енергична фамилия и няма да се спрат пред нищо, за да получат онова, което желаят.

— Матю е абсолютно прав, лельо — сериозно рече Галоуглас, когато понечих да възразя. — Ако беше моя жена, щеше да си напуснала Прага в деня, в който пристигна първият подарък.

Поради деликатността на ситуацията Пиер и Галоуглас дойдоха с нас до двореца. Трима вампири и една вещица предизвикаха очаквания интерес, докато вървахме към Голямата зала, в чието създаване навремето бе участвал и Матю.

Рудолф ме настани близо до себе си, а Галоуглас зае място зад стола ми като благовъзпитан слуга. Матю беше сложен в другия край на банкетната маса с учтивия Пиер. За случаен наблюдател Матю си прекарваше чудесно сред буйната група дами и младежи, които жадуваха да открият пример за подражание, който е по-бляскав от императора. Вълни смях достигаха от време на време откъм противниковия двор на Матю и това определено не повдигна киснатото настроение на Негово Величество.

— Но защо трябва да има толкова много кръвопролития, отец Йоханес? — оплака се Рудолф на месестия лекар на средна възраст, който седеше от лявата му страна. До ръкополагането на Писториус все още имаше няколко месеца, но с типичния плам на новопокръстен той не възрази срещу преждевременното му издигане в свещенически сан.

— Защото ереста и неортодоксалността трябва да бъдат изкоренени напълно, Ваше Величество. В противен случай те намират нова почва, на която да избуят. — Очите под тежките клепачи се насочиха към мен и ме погледнаха изпитателно. Вещерското ми трето око се отвори, възмутено от грубите му опити да привлече вниманието ми, които поразително напомняха на метода на Шампие да изкопчи тайните ми. Започвах да изпитвам неприязън към магьосници с

университетско образование. Оставих ножа си и отвърнах на погледа му. Той пръв се извърна.

— Баща ми смяташе, че толерантността е по-мъдрата политика — каза Рудолф. — Вие например сте изучавали еврейската мъдрост на кабала. Някои божии хора биха нарекли подобно нещо ерес.

Острият слух на Матю му позволяваше да следи разговора с такова увлечение, с каквото Шарка преследваше яребиците си. Той се намръщи.

— Според съпруга ми вие сте лекар, хер Писториус. — Беше доста груба промяна на темата за разговор, но свърши работа.

— Такъв съм, фрау Ройдън. Или по-скоро бях, преди да насоча вниманието си от запазването на тела върху спасяването на души.

— Известността на отец Йоханес се дължи най-вече на церовете му срещу чумата — обясни Рудолф.

— Аз бях просто проводник на Божията воля. Той е единственият истински лечител — скромно сведе очи Писториус. — От любов към нас Той е създал много естествени лекове, които могат да имат чудодейно въздействие върху несъвършените ни тела.

— А, да. Спомням си застъпничеството ви за безоарите като панацея срещу всяка болест. Изпратих на La Diosa един от моите камъни, когато се разболя неотдавна. — Рудолф му се усмихна одобрително.

Писториус ме изглежда внимателно.

— Лекарството ви несъмнено е подействало, Ваше Величество.

— Да. La Diosa се възстанови напълно. Изглежда много добре — каза Рудолф и долната му устна се издаде още повече, докато ме оглеждаше. Носех проста черна рокля с бяла бродерия и черна кадифена роба. Прозирна висока яка обрамчваше лицето ми, а червеният рубин от огърлицата със саламандрите на Матю проблясваше на гърлото ми и беше единственият източник на цвят в иначе строгото ми облекло. Вниманието на Рудолф се съсредоточи върху прекрасното бижу. Той се намръщи и даде знак на един слуга.

— Трудно е да се каже кое помогна повече, безоарният камък или сиропът на император Максимилиан — отбелязах и погледнах за помощ към д-р Хайек, докато Рудолф шепнеше нещо. Хайек беше на третото ястие от дивеч и след като се изкашля, за да освободи парчето сърнешко, с което се задави, той се включи в разговора.

— Мисля, че електуарият е помогнал повече, доктор Писториус — изтъкна Хайек. — Приготвих го в чаша от рог на еднорог. Император Рудолф смяташе, че това ще засили лечебните му свойства.

— La Diosa приемаше сиропа и от лъжичка от рог — добави Рудолф и този път погледът му се задържа върху устните ми. — За допълнителна сигурност.

— Чашата и лъжичката ще бъдат ли сред образците, които ще видим тази вечер в съкровищницата с чудеса, Ваше Величество? — поинтересува се Писториус. Въздухът между мен и вещера внезапно оживя. Нишките около лекаря свещеник избухнаха в буйни червени и оранжеви тонове, предупреждавайки ме за надвиснала опасност. После той се усмихна. „Не ти вярвам, вещице — мислено ми прошепна Писториус. — Нито пък кандидат-любовникът ти, император Рудолф.“

Глиганското, което дъвчех — великолепно ястие, подправено с розмарин и черен пипер, който според императора би трябвало да сгорещява кръвта — се превърна в прах в устата ми. Вместо да се сгорещи, кръвта ми изведнъж се смрази.

— Нещо не е наред ли? — промърмори Галоуглас, който се беше навел над рамото ми. Подаде ми шал, който не бях поискала и не знаех, че носи.

— Писториус е поканен да се качи горе и да види книгата — промърморих, като се обърнах към него и заговорих на бърз английски, за да намаля риска да бъдем разбрани. Галоуглас миришеше на морска сол и мента, доста подкрепяща и вдъхваща сили комбинация. Нервите ми се поуспокоиха.

— Остави това на мен — подхвърли той и леко стисна рамото ми. — Между другото, малко сияеш, лелю. Ще е най-добре никой да не вижда звезди тази нощ.

След като направи предупредителния си изстрел, Писториус смени темата на разговора и заспори оживено с д-р Хайек за медицинските достойнства на териака^[1]. Рудолф ту хвърляше меланхолични погледи към мен, ту гледаше свирепо към Матю. Колкото повече наближаваше времето да видим Ашмол 782, толкова повече намаляваше апетитът ми, така че завързах разговор с аристократката до мен. Поднесоха още цели пет ястия (сред които парад позлатени пауни и плато с печена свиня и прасенца сукалчета), преди банкетът най-сетне да приключи.

— Изглеждаш ми бледа — каза Матю, след като ме дръпна настрана от масата.

— Писториус ме подозира. — Този тип ми напомняше за Питър Нокс и Шампие. „Интелектуален бияч“ беше идеалното описание за него. — Галоуглас ме увери, че ще се погрижи.

— В такъв случай нищо чудно, че Пиер тръгна по петите му.

— Какво ще прави Пиер?

— Ще се погрижи Писториус да излезе жив оттук — жизнерадостно ме осведоми Матю. — Иначе Галоуглас ще го удуши и метне в Еленовия ров за среднощна закуска на лъвовете. Племенникът ми се отнася към теб почти толкова закрилнически, колкото и самият аз.

Поканените гости на Рудолф го съпроводиха в неговата светая светих — личната галерия, където двамата с Матю бяхме видели триптиха на Бош. Отавио Страда ни посрещна там, за да ни покаже колекцията и да отговаря на въпросите ни.

Когато влязохме в помещението, триптихът на Матю още беше в центъра на покритата със зелено кадифе маса. Рудолф беше пръснал други предмети около него, на които да се насладим. Докато гостите ахкаха и охкаха пред творбата на Бош, аз огледах помещението. Имаше няколко поразителни чаши от полускъпоценни камъни, емайлирана верижка на висш сановник, дълъг рог, минаващ за рог на еднорог, статуетки и покрит с резба сейшелски орех — хубава смесица от скъпи, медицински и екзотични предмети. Но не се виждаха никакви алхимични ръкописи.

— Къде е? — изсъсках на Матю. Преди той да успее да отговори, нечия топла ръка докосна рамото ми. Матю се вцепени.

— Имам подарък за вас, *querida diosa*^[2]. — Рудолф лъхаше на лук и червено вино и стомахът ми запротестира. Обърнах се, очаквайки да видя Ашмол 782. Вместо него императорът държеше емайлираната верижка. Преди да успее да възразя, той я нахлузи през главата ми и я нагласи на раменете. Погледнах надолу и видях зелен уроборос, висящ от кръг от червени кръстове, нагъсто инкрустирани с изумруди, рубини, диаманти и перли. Цветната схема ми напомни за бижутото, което хер Майзел даде на Бенджамин.

— Странен подарък давате на съпругата ми, Ваше Величество — тихо рече Матю. Стоеше точно зад императора и гледаше с отвращение

огърлицата. Това бе третата ми подобна верижка и знаех, че зад символиката трябва да има и още нещо. Вдигнах уробороса, за да го разгледам по-добре. Не беше точно уроборос, защото имаше крака. Приличаше повече на гущер или саламандър, отколкото на змия. Кървавочервен кръст се подаваше от одрания гръб на гущера. И нещо по-важно — съществото не беше захапало опашката си; тя бе увита около гърлото му и го душеше.

— Това е знак на уважение, хер Ройдън. — Рудолф леко наблегна на името. — Накитът е принадлежал на крал Владислав и после е преминал у баба ми. Символът е знак на храбър кръг унгарски рицари, известен като Орден на победения дракон.

— Дракон? — промълвих и погледнах Матю. С късите си крака създаването като нищо можеше да е дракон, но иначе напомняше поразително на емблемата на фамилия Дьо Клермон — с тази разлика, че този уроборос умираше бавно и мъчително. Спомних си клетвата на хер Фукс — клетвата на Бенджамин — да избива дракони където и да се намират.

— Драконът символизира нашите врагове, особено онези, които могат да поискат да се месят в кралските ни прерогативи — заяви Рудолф с учтив тон, но думите му бяха на практика обявяване на война на целия клан Дьо Клермон. — Ще ми бъде приятно, ако го носите при следващото ви посещение в двора. — Пръстът му докосна леко дракона на гърдите ми и се задържа там. — Така можете да оставите малките си френски саламандри у дома.

Очите на Матю, които не се откъсваха от дракона и пръста на императора, станаха напълно черни, когато Рудолф изрече обидната си забележка за френските саламандри. Опитах се да мисля като Мери Сидни и да измисля отговор, който би бил подходящ за периода и има изгледи да успокои вампира. Щях да се справя по-късно със засегнатия си феминизъм.

— Дали щенося подаръка ви или не, зависи от съпруга ми, Ваше Величество — изрекох хладно, като се заставих да не се дърпам от пръста на Рудолф. Някои присъстващи ахнаха и си зашепнаха, но единствената реакция, за която ме беше грижа, бе тази на Матю.

— Не виждам причина да не го носиш до края на вечерта, mon coeur — любезно каза Матю. Вече не го интересуваше, че посланикът на кралица Елизабет звучи като френски аристократ. — В края на

краищата, саламандрите и драконите са сродници. И едните, и другите ще изтърпят пламъците, за да защитят онези, които обичат. И е много мило от страна на императора да ти покаже книгата си. — Той се огледа. — Макар че май синьор Страда продължава да е все така некомпетентен, тъй като книгата не е тук.

Още един изгорен мост.

— Още не, още не — сопна се Рудолф. — Първо искам да представя на La Diosa нещо друго. Идете да видите гравирания орех от Малдивите. Той е единствен по рода си. — Всички, освен Матю, тръгнаха послушно в посоката, към която сочеше Страда. — Вие също, хер Ройдън.

— Разбира се — промърмори съпругът ми, имитирайки перфектно тона на майка си. Той бавно тръгна след останалите.

— Ето нещо, което специално поисках. Отец Йоханес ми помогна да се сдобия със съкровището. — Рудолф се огледа, но не успя да намери Писториус. Намръщи се. — Къде изчезна той, синьор Страда?

— Не съм го виждал, откакто напуснахме Голямата зала, Ваше Величество — отвърна Страда.

— Ти! — Рудолф посочи един слуга. — Иди да го намериш!

Човекът незабавно се втурна да изпълнява заповедта. Императорът се овладя и върна вниманието си към странния предмет пред нас. Приличаше на грубо издялан гол мъж.

— Това, La Diosa, е прочутият корен от Епендорф. Преди век някаква жена откраднала осветена нафора от църквата и я заровила по пълнолуние в градината си, за да стане почвата по-плодородна. На сутринта открили на мястото огромна зелка.

— Израснала от нафората ли? — Май нещо се беше изгубило в превода, освен ако не разбирах съвсем погрешно естеството на християнското причастие. Arbor Dianae^[3] беше едно нещо; arbor brassicæ^[4] — съвсем друго.

— Да. Било истинско чудо. И когато изкопали зелката, коренът ѝ приличал на тялото на Христос. — Рудолф ми подаде експоната. Беше украсен със златна диадема и инкрустиран с перли. Приех, че са добавени по-късно.

— Изумително — насилих се да ахна, като се мъчех да изглеждам заинтригувана.

— Една от причините да поискам да го видите е, че прилича на илюстрация от книгата, за която помолихте. Отавио, доведете Едуард.

Едуард Кели влезе, притиснал към гърдите си том в кожена подвързия.

Познах го веднага щом го видях. Цялото ми тяло настръхна, а книгата още беше в другия край на помещението. Силата ѝ бе осезаема — далеч по-осезаема, отколкото бе в Бодлианската библиотека през онази септемврийска нощ, когато целият ми живот се промени.

Това бе изгубеният ръкопис на Ашмол — преди да принадлежи на Елиас Ашмол и преди да се изгуби.

— Ще седнете тук, до мен, и ще разгледаме книгата заедно. — Рудолф посочи към масата и двата стола, поставени доста близо един до друг. — Дайте ми книгата, Едуард. — Императорът протегна ръка и Кели неохотно се раздели с тома.

Погледнах въпросително Матю. Ами ако ръкописът започнеше да сияе, както бе направил в Бодлианската библиотека, или проявеше някаква друга странност? И какво щеше да стане, ако не успея да попреча на ума си да се пита за книгата и нейните тайни? Точно сега изблик на магия щеше да означава пълна катастрофа.

„Точно затова сме тук“ — казваше увереното му кимане.

Седнах до императора, а Страда поведе придворните към рога на еднорога. Матю се приближи още. Вперих поглед в книгата пред мен. Не можех да повярвам, че е дошъл моментът, в който най-сетне ще видя Ашмол 782 цял-целеничък.

— Е? — настоятелно попита Рудолф. — Ще я отворите ли?

— Разбира се — потвърдих и придърпах книгата. Никакви светлинки не изскочиха от страниците. За сравнение поставих ръка за момент върху обложката, както бях направила, когато свалях тома от библиотечния рафт. Тогава книгата беше въздъхнала, сякаш ме бе чакала да се появя. Този път обаче лежеше абсолютно неподвижна.

Отворих подвързаната с кожа дъска на обложката и разкрих празен лист пергамент. Мислите ми препуснаха към онова, което бях видяла преди месеци. Това бе листът, на който един ден Ашмол и баща ми щяха да напишат заглавието на книгата.

Докато обръщах страницата, изпитах същото чувство за необичайна тежест. А когато видях какво се разкрива пред мен, ахнах.

На първата, липсващата страница на Ашмол 782 имаше великолепно рисунка на дърво. Стъблото му бе цялото в чворове и чепове, дебело, но същевременно стройно. От горната му част се разпростираха клони, които се виеха из страницата и завършваха в дръзко съчетание от листа, яркочервени плодове и цветя. Беше като *arbor Dianae*, което беше нарисувала Мери с моята кръв и тази на Матю.

Когато се наведох към страницата, дъхът ми замря. Стъблото не беше от дървесина, сок и кора. Състоеше се от стотици тела — едни се гърчеха и мяха в болка, други се преплитаха безметежно, трети бяха сами и уплашени.

В края на страницата с почерк от края на тринайсети век се мъдреше заглавието, дадено от Роджър Бейкър — „Истинската тайна на тайните“.

Ноздрите на Матю се разшириха, сякаш се опитваше да разпознае миризма. Книгата наистина миришеше странно — на плесен, точно както бях забелязала и в Оксфорд.

Обърнах страницата. Тук беше изображението, изпратено до родителите ми — онова, което се бе запазило в дома на Бишъп толкова много години — феникс, обгърнал химическата сватба с крилете си, докато митичните и алхимични създания наблюдаваха единението на Слънцето и Луната.

Матю изглеждаше потресен и също се взираше в книгата. Намръщих се. Беше твърде далеч, за да я вижда ясно. Какво го беше изненадало?

Бързо прелистих химическата сватба. Третата липсваща страница се оказа изрисувана с два алхимични дракона с преплетени опашки и тела, вкопчени или в двубой, или в прегръдка — невъзможно бе да се каже кое от двете. От раните им валеше дъжд от кръв и се събираше в басейн, от който се подаваха десетки бледи голи фигури. Никога не бях виждала подобно алхимично изображение.

Матю застана зад рамото на императора и очаквах шокът му да се смени с възбуда при вида на новите изображения и приближаващото разкриване на тайните на книгата. Той обаче изглеждаше така, сякаш е видял призрак. Побелялата му ръка закриваше устата и носа му. Когато се намръщих загрижено, Матю ми кимна да продължа нататък.

Поех дълбоко дъх и обърнах на първото от странните алхимични изображения, които бях видяла в Оксфорд. Както и очаквах, тук бе малкото момиче с двете рози. Не очаквах обаче да видя, че всеки сантиметър около рисунката е покрит с текст. Беше странна смесица от символи и тук-там по някоя буква. В Бодлианската библиотека този текст бе скрит от заклинание, което бе превърнало тома в магически палимпсест. Сега, когато ръкописът бе непокътнат, тайният текст беше пред очите ми. Но макар да можех да го видя, не бях в състояние да го прочета.

Пръстите ми проследиха редовете. Докосването развали думите, превърна ги в лице, в силует, в име. Сякаш текстът се опитваше да ми разкаже история, засягаща хиляди създания.

— Бих ви дал всичко, което поискате — прошепна Рудолф и усетих горещия му дъх върху бузата си. Отново ме лъхна на лук и вино. Толкова се различаваше от чистата, пикантна миризма на Матю. И топлината на Рудолф беше отблъскваща, след като вече бях свикнала с ниската температура на вампира. — Защо избрахте тази книга? Тя не може да бъде разбрана, макар Едуард да е убеден, че в нея се съдържа велика тайна.

Дълга ръка се пресегна между нас и леко докосна страницата.

— Че защо, това е толкова безсмислено, колкото и ръкописът, който пробутахте на горкия доктор Дий. — Изражението на Матю не отговаряше на думите му. Рудолф можеше и да не забележи трептящия мускул на челюстта му, нито пък знаеше как фините бръчки около очите му стават по-дълбоки, когато е съсредоточен.

— Не е задължително — побързах да кажа аз. — Алхимичните текстове изискват изучаване и размишления, ако искаш да ги разбереш напълно. Може би ако прекарам повече време с книгата...

— Дори тогава човек трябва да има специалната Божия благословия — подчерта Рудолф и изгледа намръщено Матю. — Едуард е докоснат от Бог по начин, по който вие не сте, хер Ройдън.

— О, докоснат е, и още как — съгласи се Матю и погледна към Кели. Английският алхимик се държеше странно, след като томът не беше у него. Имаше нишки, които го свързваха с книгата. Но защо Кели бе свързан с Ашмол 782?

Щом въпросът се появи в главата ми, фините жълти и бели нишки между Кели и Ашмол 782 се преобразиха. Вместо обичайните

стегнати връзки от два цвята или плетката от хоризонтални и вертикални нишки, тези се виеха около някакъв невидим център, също като панделки на подарък за рожден ден. Къси хоризонтални нишки свързваха извивките. Приличаше на...

Двойна спирала. Закрих уста с длан и вперих поглед в ръкописа. След като бях докоснала книгата, миризмата на плесен се беше пренесла върху пръстите ми. Беше силна, остра, като...

Плът и кръв. Погледнах Матю. Знаех, че изражението ми отразява шока, изписан на неговото лице.

— Не изглеждаш добре, mon coeur — загрижено рече той и ми помогна да се изправа. — Нека те отведе у дома.

Едуард Кели избра точно този момент да избухне.

— Чувам гласовете им. Говорят на езици, които не разбирам. Нима не ги чувате? — Той изстена отчаяно и запуши ушите си с длани.

— Какви ги дрънкате? — попита Рудолф. — Доктор Хайек, на Едуард му става нещо.

— Ще откриете и своето име вътре — каза ми Едуард. Говореше по-силно, сякаш се опитваше да надвика някакъв друг звук. — Разбрах го в мига, в който ви видях.

Погледнах надолу. Аз също бях свързана чрез виещи се нишки с книгата — само че моите бяха бели и бледолилави. Матю пък бе свързан с извиващи се червени и бели нишки.

Без всякаква покана и предупреждение се появи Галоуглас. Следваше го як страж, който държеше провисналата си ръка.

— Конете са готови — уведоми ни викингът и посочи към изхода.

— Нямате разрешение да влизате тук! — извика Рудолф, който беше вбесен, че цялата му внимателна подготовка отива по дяволите. — А вие, La Diosa, нямате позволение да напуснете.

Матю не обърна абсолютно никакво внимание на императора. Просто ме хвана за ръка и закрачи към вратата. Усещах как ръкописът ме дърпа, как нишките се опъват и се мъчат да ме върнат при него.

— Не можем да оставим книгата. Тя е...

— Знам какво е — мрачно рече Матю.

— Спрете ги! — изкрещя Рудолф.

Но стражът със счупената ръка вече се беше сблъскал с разгневен вампир тази вечер. Немаше намерение да предизвиква

съдбата, като се изпречи на пътя на Матю. Вместо това очите му се побелиха и той се строполи в безсъзнание на пода.

Галоуглас наметна плаща на раменете ми, докато пердашихме надолу по стълбите. В долния им край лежаха още двама стражи, също в безсъзнание.

— Връщай се и вземи книгата! — наредих аз, задъхана от стегнатия корсет и скоростта, с която прекосяхме двора. — Не можем да позволим да остане у Рудолф, след като вече знаем какво представлява тя.

Матю спря. Пръстите му се впиха в ръката ми.

— Няма да напуснем Прага без ръкописа. Ще се върна и ще го взема, обещавам. Но първо се прибираме у дома. Трябва да приготвиш децата. Тръгваме веднага щом се върна.

— Изгорихме мостовете зад себе си, лельо — мрачно вметна Галоуглас. — Писториус е заключен в Бялата кула. Убих един страж и раних други трима. Рудолф те докосваше по най-неприличен начин и имам силното желание да видя и него мъртъв.

— Не разбираш, Галоуглас. Онази книга може да е отговор на всичко — успях да изкрякам, преди Матю да ме помъкне отново.

— О, разбирам повече, отколкото си мислиш — долетя до мен гласът на Галоуглас. — Надуших я долу, докато се занимавах със стражите. В онази книга има мъртви варги^[5]. А също така вещици и демони, обзалагам се. Кой би могъл да си представи, че изгубената Книга на живота ще вонят до небето на смърт?

---

[1] Лекарство против змийско ухапване, панацея. — Б.пр. ↑

[2] Скъпа богиньо (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Дърво на Диана (лат.), известно също като философско дърво — дендритна (с дървовидна структура) амалгама от кристализирано сребро, получавано от живак в разтвор на сребърен нитрат; алхимиците асоциират римската богиня Диана със среброто. — Б.пр. ↑

[4] Зелево дърво (лат.). — Б.пр. ↑

[5] Чудовище, зъл дух (ст.нем.). — Б.пр. ↑

32.

— Кой би направил подобно нещо? — Двайсет минути по-късно треперех до камината в дневната на първия етаж, стиснала голяма чаша билков чай. — Отвратително е.

Подобно на повечето ръкописи, Ашмол 782 беше от велум — специално обработена кожа, кисната във вар за премахване на козината, остъргана, за да се свалят останалите пластове месо и мазнина, после отново кисната, преди да бъде опъната на рамка и допълнително остъргана.

Разликата в случая беше в това, че съществата, от чиято кожа бе създаден велумът, не бяха овце, телета или кози, а демони, вампири и вещици.

— Сигурно е била пазена като запис. — Матю още се опитваше да проумее онова, което беше видял.

— Но книгата има стотици страници! — възкликнах невярващо. Мисълта, че някой е одрал толкова много демони, вампири и вещици, за да направи велум от кожата им, беше невъобразима. Не бях сигурна, че след тази нощ ще бъда в състояние да заспя някога.

— Което означава, че тя съдържа стотици различни видове ДНК. — Матю беше прекарал пръсти през косата си толкова много пъти, че главата му започваше да прилича на бодливо свинче.

— Нишките между нас и Ашмол 782 напомняха на двойни спирали — рекох аз.

Наложи се да обясним съвременната генетика на Галоуглас, който, без да има представа за постиженията на биологията и химията след четири и половина столетия, правеше всичко по силите си да ни разбере.

— Значи Д-Н-К е нещо като фамилно дърво, но клоните му обхващат нещо повече от една фамилия? — Произнесе ДНК бавно, с паузи между буквите.

— Да — потвърди Матю. — В общи линии.

— Видя ли дървото на първата страница? — попитах Матю. — Стъблото беше съставено от тела, дървото цъфтеше, даваше плод и се

разлистваше също като онова arbor Dianae, което направихме в лабораторията на Мери.

— Не, но видях съществото, захапало опашката си — отговори той.

Трескаво се опитах да си спомня какво бях видяла, но фотографската памет ми изневери точно когато ми бе нужна най-много. Имаше прекалено много нова информация, за да съм в състояние да я възприема цялата.

— Изображението показваше две същества, които се биеха или прегръщаха, не мога да кажа кое точно. Но не успях да преброя краката им. Течащата им кръв пораждаше стотици създания. Макар че ако едното от двете не е било четирикрак дракон, а змия...

— А другото двукрак огнедишащ дракон, то тези алхимични същества биха могли да символизират теб и мен. — Матю изруга — късо, но от сърце.

Галоуглас изслуша търпеливо обсъждането ни, след което се върна на първоначалната си тема.

— И тази Д-Н-К живее в кожата ни, така ли?

— Не само в кожата, а и в кръвта, костите, космите, ноктите, навсякъде в тялото — обясни Матю.

— Хм. — Галоуглас потърка брадичката си. — И какъв точно въпрос имате предвид, когато казвате, че тази книга може да съдържа всички отговори?

— Защо се различаваме от човешките същества — просто рече Матю. — И защо вещица като Даяна може да износи дете на варг.

Галоуглас ни дари с лъчезарна усмивка.

— Имаш предвид твоето дете, Матю. Още в Лондон бях наясно, че леля е способна на това. Тя никога не е миришела другояче, освен като себе си — и като теб. Филип знаеше ли?

— Малцина знаеха — побързах да отговоря аз.

— Хенкок знаеше. Франсоаз и Пиер също. Предполагам, че на Филип му е било разказано всичко. — Галоуглас се изправи. — Е, тогава просто ще ида да взема книгата на леля. Щом е свързана с децата на Дьо Клермон, трябва да я имаме.

— Рудолф сигурно я е заключил здравата или я е пхнал при себе си в леглото — предположи Матю. — Няма да е лесно да я

вземеш от двореца, особено ако са открили Писториус и той в момента прави заклинания и всякакви пакости.

— Като стана дума за император Рудолф, можем ли да свалим онази огърлица от раменете на леля? Не мога да понасям проклетия символ.

— С удоволствие — казах, свалих веригата и хвърлих крещящия накит на масата. — Всъщност какво общо има този Орден на победения дракон с фамилия Дьо Клермон? Предполагам, че едва ли са приятели с Рицарите на Лазар, като се има предвид, че горкият уроборос беше частично одран и се душеше.

— Мразят ни и искат смъртта ни — с равен глас отговори Матю. — Дракулеци не одобряват широките възгледи на баща ми за исляма и отоманците и са се заклели да ни заличат. Така ще могат да изпълнят политическите си цели, без никой да им държи сметка.

— Освен това искат парите на Дьо Клермон — отбеляза Галоуглас.

— Дракулеци ли? — промълвих аз. — Но Дракула е човешки мит, целящ да всява страх от вампири. — Това бе митът на хората за вампирите.

— Подобно твърдение доста би изненадало патриарха на клана, Влад Дракона — обади се Галоуглас. — Макар че сигурно ще бъде доволен да научи, че ще продължава да ужасява хората и в бъдеще.

— Човешкият Дракула, онзи Дракон, известен като Набивача, е само един от люпилото на Влад — обясни Матю.

— Набивача беше гаден кучи син. За щастие вече е мъртъв и ни остава да се тревожим само за баща му, братята му и техните съюзници Батори. — Галоуглас изглеждаше донякъде ободрен.

— Според човешката легенда Дракула е живял векове и е възможно още да е жив. Сигурен ли си, че е наистина мъртъв? — не можех да повярвам.

— Гледах как Болдуин му откъсва главата и я заравя на петдесет километра от тялото му. Беше си съвсем мъртъв тогава и е съвсем мъртъв сега. — Галоуглас ме погледна с укор. — Не би трябвало да вярваш на тези човешки истории, лельо. В тях винаги има съвсем малко зрънце от истината.

— Мисля, че Бенджамин имаше подобна емблема с дракони. Хер Майзел му я даде. Забелязах сходството в цветовете, когато

императорът извади накита.

— А ти ми каза, че Бенджамин е напуснал Унгария — обвинително се обърна Матю към племенника си.

— Напуснал я е. Кълна се. Болдуин му нареди да се махне, ако не иска да го сполети участта на Набивача. Трябваше да видиш лицето на брат си. И самият дявол не би посмял да не се подчини.

— Искам по изгрев-слънце да сме колкото се може по-далеч от Прага — мрачно заяви Матю. — Нещо изобщо не е наред, надушвам го.

— Идеята не е добра. Знаеш ли коя нощ сме? — попита Галоуглас. Матю поклати глава. — Валпургиевата. Запалили са огньовете навсякъде около града и изгарят чучела на вещици — освен ако не успеят да си намерят някоя истинска, разбира се.

— Господи! — Матю отново прокара пръсти през косата си и се разроши здравата. — Поне огньовете ще ни осигурят известно отклоняване на вниманието. Трябва да измислим как да се промъкнем покрай стражите на Рудолф, да стигнем до личните му покои и да намерим книгата. После, с огньовете или без, напускаме града.

— Ние сме варги, Матю. Ако някой може да открадне книгата, това сме ние — уверено заяви Галоуглас.

— Няма да е толкова лесно, колкото си мислиш. Може и да влезем, но дали ще излезем?

— Аз мога да помогна, господин Ройдън. — Гласът на Джак беше като флейта в сравнение с боботеция бас на Галоуглас и баритона на Матю. Съпругът ми се обърна и го изгледа намръщено.

— Не, Джак — твърдо отсече той. — Няма да крадеш нищо, забрави ли? Пък и си бил само в конюшните на двореца. Нямаш представа къде да търсиш.

— Тъж... това не е съвсем вярно. — Галоуглас погледна засрамено. — Заведох го в катедралата. И в Голямата зала, за да види рисунките, които ги рисува навремето на Рицарското стълбище. Ходил е също и в кухните. О — добави той, сякаш едва сега се сещаше, — беше и в менажерията, разбира се. Би било жестоко да не му покажа животните.

— Освен това е ходил в замъка и с мен — обади се Пиер от прага. — Не исках някой ден да тръгне сам да скита и да се изгуби.

— И къде по-точно го заведе, Пиер? — ледено попита Матю. — В тронната зала, за да подскача върху трона ли?

— Не, милорд. Заведох го в ковачницата и при господин Хофнагел. — Пиер се изправи в целия си относително дребен ръст и изгледа работодателя си. — Помислих си, че би трябвало да покаже рисунките си на човек с истински умения в тази област. Господин Хофнагел беше изключително впечатлен и за награда му направи на място портрет с перо.

— Пиер ме заведе и в казармата на стражите — с тъничък глас се обади Джак. — Там намерих това. — И вдигна връзка ключове. — Искях само да видя еднорога. Не можех да си представя как се е качил по стълбите и си мислех, че трябва да има криле. После господин Галоуглас ми показва Рицарското стълбище. Рисунката на бягащия елен много ми хареса, господин Ройдън. Стражите си приказваха. Не успях да разбера всичко, но чух думата *einhorn* и си помислих, че те може би знаят къде е той, и...

Матю хвана Джак за раменете и приклепна, за да се озове лице в лице с него.

— Знаеш ли какво щяха да ти сторят, ако те бяха хванали? — Съпругът ми изглеждаше толкова уплашен, колкото и детето.

Джак кимна.

— А виждането на еднорог заслужава ли си пердаха?

— Ял съм пердах. Но никога не съм виждал магическо животно. С изключение на лъва в менажерията на императора. И дракона на госпожа Ройдън. — Джак погледна ужасено и сложи ръка на устата си.

— Значи си виждал и това, нали? В такъв случай Прага е отворила очите на всички. — Матю се изправи и протегна ръка. — Дай ми ключовете. — Момчето се подчини с неохота. Матю му се поклони. — Задължен съм ти, приятел.

— Но аз бях лош — прошепна Джак. Потърка се отзад, сякаш вече чувстваше наказанието, което щеше да му въздаде съпругът ми.

— Аз пък съм лош през цялото време — призна Матю. — Понякога от това излиза нещо добро.

— Да, но вас никой не ви пердаши — посочи Джак, който още се опитваше да проумее този странен свят, в който големите са задължени на малки момчета и героят му всъщност не е чак толкова идеален, колкото го е смятал.

— Бащата на Матю веднъж го би с меч. Видях го. — Огнедишащият дракон леко се размърда в гръдния ми кош в знак на съгласие. — После го събори на земята и стъпи върху него.

— Сигурно е голям колкото Сикст, мечока на императора — каза Джак. Беше изумен от мисълта, че някой може да победи Матю.

— Такъв е — съгласи се Матю и изръмжа като въпросния мечок. — А сега марш обратно в леглото.

— Но аз съм пъргав... и бърз — запротестира Джак. — Мога да взема книгата на госпожа Ройдън, без никой да ме види.

— И аз мога, Джак — увери го Матю.

Матю и Галоуглас се върнаха от двореца целите в кръв, кал и сажди — и с Ашмол 782.

— Намерили сте я! — извиках. Двете с Ани чакахме на първия етаж. Бяхме опаковали в малки чанти най-важните неща за пътуването.

Матю отвори книгата.

— Първите три страници са изчезнали.

Книгата, която бе съвсем цяла само преди няколко часа, сега бе повредена, текстът препускаше през страницата. Смятах, след като се сдобием с нея, да прекарам пръсти по буквите и символите, за да определя значението им. Сега това бе невъзможно. Веднага щом докоснех страницата, думите се пръскаха във всички посоки.

— Открихме Кели с книгата. Беше се навел над нея и каканижеше като побъркан. — Матю замълча за момент. — А книгата му отговаряше.

— Истината казва, лелю. Чух думите, но не ги разбрах.

— Значи наистина е жива — промълвих аз.

— И наистина мъртва — добави Галоуглас, докосвайки подвързията. — Зло и същевременно могъщо нещо.

— Когато ни видя, Кели закрещя с пълно гърло и започна да къса страници. Стражите цъфнаха, преди да успее да стигна до него. Трябваше да избирам между книгата и Кели. — Матю се поколеба. — Правилно ли постъпих?

— Мисля, че да — отвърнах. — Когато открих книгата в Англия, тя беше повредена. Може да се окаже по-лесно да открием изчезналите страници в бъдещето, отколкото сега. — Съвременните средства за

търсене и библиотечните каталози щяха да са от огромна помощ, след като знаех какво търся.

— Стига страниците да не са унищожени — изтъкна Матю. — Ако случаят е такъв...

— Тогава никога няма да научим всички тайни на книгата. Но въпреки това твоята лаборатория би могла да разкрие повече за запазеното, отколкото си представяхме, когато започнахме това издирване.

— Значи си готова да се върнем? — попита ме той. В очите му проблесна нещо, но само за миг. Вълнение ли беше това? Или ужас?

Кимнах.

— Време е.

Избягахме от Прага под светлината на огньовете. Другите създания като нас се криеха през Валпургиевата нощ — не искаха да бъдат виждани от празнуващите и хвърлени в кладата.

Замръзналите води на Северно море едва ставаха за плаване и пролетта беше разчупила ледовете в заливите. Кораби потегляха от пристанищата за Англия и без никакво чакане успяхме да хванем един. Въпреки това времето беше лошо, когато напуснахме европейския бряг.

Открих Матю да изучава книгата в каютата ни под палубата. Беше открил, че е съшита с дълги косми.

— Dieu — промърмори той. — Колко ли още генетична информация съдържа това нещо? — Преди да успея да го спра, той докосна с върха на кутрето езика си и после проследи капките кръв, падащи от косата на бебето на първата запазена страница.

— Матю! — с ужас възкликнах.

— Точно както си мислех. Мастилото съдържа кръв. И щом е така, златните и сребърните листа по тези илюстрации са залепели върху основа, направена от кости. Кости на създания.

Корабът се люшна към подветрената страна и стомахът ми се люшна с него. По време на пристъпа на морска болест Матю ме държеше в обятията си. Книгата лежеше леко отворена между нас и редовете текст се мъчеха да намерят правилното си място.

— Какво направихме? — прошепнах.

— Открихме Дървото на живота и Книгата на живота в едно. — Матю положи буза върху косата ми.

— Когато Питър Нокс ми каза, че книгата съдържа всички първоначални вещерски магии, аз го нарекох побъркан. Не можех да си представя, че някой може да бъде така глупав и да събере толкова много знание на едно място. — Докоснах книгата. — А тук се съдържа много повече. И ние още не знаем какво казват думите. Ако попадне в неподходящи ръце в нашето време...

— Би могла да бъде използвана за унищожаването ни — довърши Матю.

Обърнах се и го погледнах.

— Тогава какво ще правим с нея? Да я вземем ли с нас в бъдещето, или да я оставим тук?

— Не зная, топ соеиг. — Той ме привлече към себе си, за да не чувам рева на бурята, която блъскаше корпуса.

— Но тази книга може и да съдържа ключа към всички твои въпроси. — Бях изненадана, че Матю е склонен да се раздели с нея сега, след като знаеше какво има в нея.

— Не е така — възрази той. — Има един въпрос, на който можеш да отговориш единствено ти.

— И кой е той? — намръщих се.

— От морска болест ли страдаш, или си бременна? — Очите на Матю бяха натежали и бурни като небето, и в тях сякаш проблясваха светкавици.

— Ти би го разбрал по-добре от мен. — Бяхме се любили само преди няколко дни, малко след като си дадох сметка, че цикълът ми е закъснял.

— Не видях дете в кръвта ти, нито чувам сърцето му — засега. Забелязах обаче промяна в миризмата ти. Помня я от миналия път. Бременна си от няколко седмици.

— Предполагах, че бременността ми би те накарала още повече да искаш да задържиш книгата.

— Може би въпросите ми не се нуждаят така спешно от отговор, както си мислех. — За да докаже думите си, Матю остави книгата на пода, така че да не я виждам. — Мислех си, че тя ще ми каже кой съм и защо съм тук. Но може би вече знам.

Зачаках да обясни.

— След цялото това търсене открих, че аз съм онзи, който винаги съм бил — Матю дьо Клермон. Съпруг. Баща. Вампир. И съм тук с една-единствена цел — да променя нещата.

33.

Питър Нокс прескачаше локвите в двора на Страховския манастир в Прага. Правеше ежегодната си пролетна обиколка из библиотеките в Централна и Източна Европа. Когато притокът на туристи и учени бе най-малък, Нокс се местеше от едно старо хранилище в друго, за да се увери, че през последните дванайсет месеца не се е появило нищо нежелателно, което би причинило неприятности на Паството — или на него самия. Във всяка библиотека имаше доверен информатор на достатъчно важен пост, за да има пълен достъп до книгите и ръкописите, но не и толкова висок, че да се наложи по-късно да заеме принципна позиция срещу това, че библиотечни съкровища просто... изчезват.

Нокс правеше редовните си посещения откакто бе написал доктората си и започна да работи за Паството. Много неща се бяха променили след Втората световна война и административната структура на Паството също бе преустройвана на няколко пъти. С транспортната революция от 19-и век влаковете и шосетата позволяваха нов стил на управление, при което всеки вид се грижеше за своите, а не за една или друга географска област. Това означаваше много пътуване и писане на писма — неща, които бяха възможни в Епохата на парния двигател. Филип дьо Клермон бе изиграл важна роля за модернизирването на Паството, макар Нокс отдавна да подозираше, че го е направил по-скоро с цел да защити тайните на вампирите, отколкото в името на прогреса.

После световните войни разстроиха комуникациите и транспортните мрежи и Паството се върна към традициите. Беше по-разумно да разделиш земното кълбо на резени, отколкото да обикаляш и да издирваш определен индивид, обвинен в престъпление. Никой не би посмял да предложи подобна радикална промяна, докато Филип беше жив. За щастие бившият глава на фамилия Дьо Клермон вече го нямаше, за да се съпротивлява. Интернет и електронната поща заплашваха да направят тези пътувания ненужни, но Нокс обичаше традицията.

Къртицата му в библиотеката на Страховския манастир беше човек на средна възраст на име Павел Сковайса. Беше целият кафяв като стара хартия и носеше очила от комунистическата ера, които отказваше да смени, макар да не бе ясно дали нежеланието му се дължи на исторически или на сантиментални причини. Обикновено двамата се срещаха в манастирската пивоварна, която имаше лъскави медни казани и предлагаше превъзходна кехлибарена бира, кръстена на свети Норберт, чиито тленни останки почиваха наблизко.

Но тази година Сковайса беше открил нещо.

— Писмо. На иврит — прошепна по телефона той. Отнасяше се с подозрение към новите технологии, нямаше мобилен телефон и не си проверяваше имейла. Именно затова работеше в отдела за консервация, където своеобразният му подход към познанието не можеше да забави сигурния марш на библиотеката към модерните времена.

— Защо шепнете, Павел? — раздразнено попита Нокс. Единственият проблем със Сковайса бе, че той обичаше да се възприема като шпионин, изваян от ледовете на Студената война. И в резултат на това бе малко параноичен.

— Защото трябваше да разчистя една книга, за да се добера до него. Някой го е скрил под подлепващите листа на едно копие на „De Arte Cabalistica“ на Йохан Ройхлин — с растяща възбуда обясни Сковайса. Нокс погледна часовника си. Беше толкова рано, че още не си беше пил кафето. — Трябва да дойдете веднага. Споменава се за алхимия и за онзи англичанин, работил за Рудолф Втори. Може да се окаже важно.

Нокс взе следващия полет от Берлин. И ето че сега Сковайса го бе замъкнал в една мръсна стаичка в мазето на библиотеката, осветена от една-единствена гола крушка.

— Не можем ли да вършим работа на някое по-удобно място? — възропта Нокс, хвърляйки подозрителен поглед на металната маса, която също бе от комунистическата ера. — Това гулаш ли е? — Той посочи някакво лепкаво петно върху масата.

— Стените имат уши, а подовете очи. — Сковайса избърса петното с края на кафявия си пуловер. — Тук е по-безопасно. Седнете. Ще ви донеса писмото.

— И книгата — остро нареди Нокс.

Сковайса се обърна, изненадан от тона му.

— Да, разбира се. И книгата.

— Това не е „За изкуството на кабала“ — посочи Нокс, когато Сковайса се върна. Раздразнението му растеше с всеки изминал миг. Книгата на Йохан Ройхлин бе тънка и елегантна. Това чудовище бе дебело към осемстотин страници. Когато се стовари върху масата, от удара металните ѝ крака затрептяха.

— Не точно — започна да се оправдава Сковайса. — Това е „De Arcanis Catholicae Veritatis“ на Галатино. Но книгата на Ройхлин е вътре. — Едно от нещата, които Нокс не можеше да понася, бе пренебрежителният подход към точните библиографични детайли.

— Върху титулната страница има текст на иврит, латински и френски.

Сковайса отвори корицата. Тъй като нищо не поддържаше гръбчето на големия том, Нокс не се изненада, когато чу страховитото пукане. Той погледна тревожно Сковайса.

— Не се безпокойте — успокои го консерваторът. — Книгата не е каталогизирана. Открих я, защото беше сложена до другото ни копие, което трябваше да се преподвърже. Вероятно е пристигнала тук по погрешка, когато върнаха книгите ни през осемдесет и девета.

Нокс прилежно огледа титулната страница и текстовете. Беше цитат от Битие, 49:27.

בְּנִימִין זֶאֵב יִטְרֹף בַּבֶּקֶר יֹאכֵל עַד וְלָעֶרֶב יַחְלֹק שָׁלָל,

Beniamin lupus rapax mane comedet praedam et vespere
dividet spolia.

Benjamin est un loup qui déchire; au matin, il devore la
proie, et le soir, il partage le butin.“

— Почеркът е старинен, нали? И собственикът явно е бил добре образован — каза Сковайса.

— „Вениамин е граблив вълк, заран лов ще яде, а вечер плячка ще дели“ — замислено повтори Нокс. Не можеше да си представи какво общо има този стих с „De Arcanis“. Трудът на Галатино беше просто изстрел във войната на Римокатолическата църква срещу еврейския мистицизъм — същата война, довела до изгаряне на книги,

процеси на Инквизицията и лов на вещици през 16-и век. Позицията на Галатино по тези въпроси беше ясна от заглавието — „Относно тайните на всеобщата истина“. С доста елегантна интелектуална акробатика авторът посочваше, че евреите са очаквали появата на християнските доктрини и че изучаването на кабала може да помогне на опитите на католиците да приобщят евреите към истинската вяра.

— Може би собственикът се е казвал Вениамин? — Сковайса надникна над рамото му и му подаде папка. Нокс се зарадва, когато видя червения печат СТРОГО СЕКРЕТНО. — А ето го и писмото. Не зная иврит, но името „Едуардус Келеус“ и думата „алхимия“ са на латински.

Нокс обърна страницата. Сънуваше. Просто трябваше да сънува. Писмото беше от втория ден на елул 5369 г., или 1 септември 1609 г. по християнския календар. И беше подписано от Йехуда бен Безалел, известен на повечето като рави Юда Льов.

— Знаете иврит, нали? — попита Сковайса.

— Да. — Този път беше ред на Нокс да шепне. — Да — по-уверено повтори той и впери поглед в писмото.

— Е? — подкани го Сковайса, след като измина почти минута мълчание. — Какво пише в него?

— Някакъв пражки евреин се срещнал с Едуард Кели и разказва за срещата си на приятел.

Истина беше — в известен смисъл.

„Желая ти дълъг живот и мир, Вениамине, сине на Гавриил, мой скъпи приятелю“ — пишеше рави Льов.

„Получих с велика радост писмото ти от родния ми град. Познан е по-добро място за теб от Унгария, където те чакат единствено нещастия. Макар да съм старец, писмото ти ме накара да си спомня ясно странните събития от пролетта на 5351 г., когато при мен дойде Едуардус Келеус, учен алхимик и любимец на императора. Той говореше несвързано за човек, когото убил, и че императорските стражи скоро щели да го арестуват за убийство и измяна. Предвиди собствената си смърт и извика: «Ще падна като ангелите в ада». Освен това говореше за книгата, която

търсиш и която, както знаеш, бе открадната от император Рудолф. Келеус понякога я наричаше Книга на сътворението, а друг път Книга на живота. Той плака, твърдеше, че иде краят на света. Все повтаряше поличби като «В началото бе липса и желание», «В началото бе кръв и страх», «В началото бе откриване на вещици» и тъй нататък.

В безумието си Келеус беше откъснал три листа от въпросната Книга на живота, преди тя да бъде отнета от императора. Даде ми един лист. Не ми каза на кого е дал другите страници, говореше неразбираемо за ангела на смъртта и ангела на живота. Уви не зная къде се намира книгата сега. Листът вече не е у мен, тъй като го дадох на Авраам бен Елия да го пази. Той умря от чумата и страницата може да е изгубена завинаги. Единственият, който би могъл да хвърли светлина върху загадката, е твоят създател. Дано интересът ти към възстановяването на тази съсипана книга прерасне в изцеление на прекъснатия ти род и да намериш мир с Отеца, който ти е дал живот и дъх. Господ да пази духа ти.“

Твой любящ приятел Йехуда от светия град Прага,
син на Безалел, втори ден на месец елул, 5369 г.

— Това ли е всичко? — попита Сковайса след още една дълга пауза. — Само за срещата ли се говори?

— В общи линии. — Нокс направи няколко бързи сметки на гърба на папката. Льов е умрял през 1609 г. Кели го е посетил осемнайсет години преди това. „През пролетта на 1591 г.“ Извади телефона от джоба си и погледна с отвращение дисплея. — Нямате ли обхват тук?

— Намираме се под земята — сви рамене Сковайса и посочи дебелите стени. — Значи съм постъпил правилно, като ви съобщих за писмото? — Облиза устни, предвкушвайки наградата си.

— Справихте се добре, Павел. Ще взема писмото. И книгата. — Това бяха единствените неща, които Нокс беше изнасял от Страховската библиотека.

— Добре. Реших, че ще си заслужава заради онова споменаване на алхимията. — Павел се ухили.

Случилото се след това беше жалко. Сковайса имаше нещастieto след години безуспешно ровене да намери нещо безценно за Нокс. С няколко думи и един малък жест Нокс се погрижи Павел никога да не може да сподели с друго създание какво е видял. Не го уби от сантименталност и по етични причини. Това би било вампирска реакция, както знаеше от миналата есен, когато откри Джилиан Чембърлейн подпряна на стената в хотел „Рандолф“. Като вещер той просто освободи съсирека, който вече се спотайваше в бедрото на Сковайса, за да може да стигне до мозъка му. Щом се озова там, той предизвика масиран инсулт. Щяха да минат часове, преди някой да го намери, и щеше да е твърде късно, за да го възстановят.

Нокс се върна до колата под наем с голямата като библия книга и писмото. След като се отдалечи достатъчно от манастирския комплекс, той отби и извади с треперещи ръце новата си придобивка.

Всичко, което Паството знаеше за загадъчната книга за произхода, Ашмол 782, се основаваше на подобни фрагменти. Всяко ново откритие драматично увеличаваше познанието им. И това писмо съдържаше повече от краткото описание на книгата и завоалирани намеци за значението ѝ. Тук имаше имена и дати, както и стряскащото откровение, че книгата, видяна от Даяна Бишъп в Оксфорд, бе с три липсващи страници.

Нокс отново прегледа писмото. Искаше да научи повече, да изстиска всяка потенциално полезна капка информация от него. Този път някои думи и фрази се набиха в съзнанието му — „прекъснатия ти род“, „Отеца, който ти е дал живот и дъх“, „твоят създател“. При първото четене Нокс беше приел, че Льов говори за Бог. Сега обаче стигна до съвсем различно заключение. Той извади телефона си и натисна едно копче.

— Oui.

— Кой е Вениамин бен Гавриил? — настоятелно попита Нокс.

Последва момент на пълно мълчание.

— Здравейте, Питър — поздрави Жербер Орийак. Свободната ръка на Нокс се сви в юмрук от спокойния отговор. Това беше толкова типично за вампирите от Паството. Говореха за честност и сътрудничество, но бяха живели прекалено дълго и знаеха твърде

много. И, подобно на всички хищници, не бяха склонни да делят плячката си.

— „Вениамин е граблив вълк.“ Зная, че Вениамин бен Гавриил е вампир. Кой е той?

— Никой важен.

— Знаете ли какво се е случило в Прага през 1591-ва? — рязко попита Нокс.

— Страшно много неща. Не можете да очаквате от мен да ви разказвам всяко събитие, сякаш съм гимназиален учител по история.

Нокс долови леко потрепване в гласа на Жербер, което можеше да забележи само някой, който го познаваше добре. Жербер, почитаемият вампир, който никога не оставаше без думи, бе изнервен.

— През тази година в града е бил Едуард Кели, асистентът на доктор Дий.

— Вече говорихме по въпроса. Вярно е, Паството навремето смяташе, че Ашмол 782 може да е бил в библиотеката на Дий. Но когато тези подозрения възникнаха през 1586-а, аз посетих Едуард Кели в Прага. Доктор Дий имал книга, пълна с илюстрации. Не беше нашата. Оттогава проследихме всеки том от библиотеката на доктор Дий, просто за всеки случай. Елиас Ашмол не се е сдобил с ръкописа чрез Дий или Кели.

— Грешите. Книгата е била у Кели през май деветдесет и първа.

— Нокс замълча за момент. — И той я е разкъсал. Книгата, която Даяна Бишъп е видяла в Оксфорд, е била с липсващи страници.

— Какво знаете, Питър? — остро попита Жербер.

— Вие какво знаете, Жербер? — Нокс не харесваше вампира, но бяха съюзници от години. И двамата разбираха катастрофалните промени, грозящи техния свят. След тях щеше да има победители и победени. И двамата нямаха никакво намерение да се окажат на губещата страна.

— Вениамин бен Гавриил е син на Матю Клермон — с неохота съобщи Жербер.

— Син? — слисано повтори Нокс. Бенджамин дьо Клермон не фигурираше в никоя от подробните вампирски генеalogии на Паството.

— Да. Но Бенджамин се отрече от кръвната си линия. Това е трудно решение за един вампир, тъй като има голяма вероятност

останалите от фамилията да го убият, за да защитят тайните си. Матю забрани на всеки Дьо Клермон да посяга на живота на сина му. И никой не е виждал Бенджамин от деветнайсети век, когато той изчезна в Йерусалим.

Светът на Нокс внезапно се преобърна. Ашмол 782 не биваше да попада у Матю Клермон. Не и ако съдържаше най-ценните познания на вещиците.

— Е, ще го намерим — мрачно се закани Нокс. — Според писмото Едуард Кели е пръснал трите листа. Дал единия на рави Льов, който пък го предал на някой си Авраам бен Елия от Хелм.

— Авраам бен Елия беше известен като много могъщ вещер. Нима вашият вид не знае собствената си история?

— Знаем да не се доверяваме на вампири. Винаги съм гледал на този предразсъдък като на театралничене, а не като на история, но сега не съм толкова сигурен. — Нокс замълча за момент. — Льов е казал на Бенджамин да се обърне за помощ към баща си. Знаех си, че Дьо Клермон крият нещо. Трябва да намерим Бенджамин дьо Клермон и да го накараме да ни каже какво знаят той и баща му за Ашмол 782.

— Бенджамин дьо Клермон е опасен младеж. Заразен е от същата болест, която мъчеше сестрата на Матю, Луиза. — Вампирите я наричаха кръвожадна ярост и Паството се питаше дали болестта не е свързана по някакъв начин с новото заболяване, поразяващо вампирите — онова, което водеше до смъртта на толкова много топлокръвни след неуспешни опити за създаване на нови вампири. — Ако наистина има три изгубени листа от ръкописа, ще ги намерим без неговата помощ. Така ще е по-добре.

— Не. Време е вампирите да разкрият тайните си. — Нокс си даваше сметка, че успехът или провалът на плановете им може да зависи до голяма степен от този нестабилен клон на родословното дърво на Дьо Клермон. Погледна отново писмото. Льов ясно казваше, че иска Вениамин да възстанови не само книгата, но и отношенията с фамилията си. Матю Клермон би могъл да знае повече за тези неща, отколкото подозираха всички.

— Предполагам, че ще поискате разходка във времето до Прага по времето на Рудолф, за да потърсите Едуард Кели — промърмори Жербер, мъчейки се да потисне въздишката на раздражение. Вещерите можеха да бъдат ужасно импулсивни.

— Тъкмо обратното. Отивам в Сет-Тур.

Жербер изсумтя. Щурмуването на фамилния замък на Дьо Клермон беше по-нелепа идея и от връщането в миналото.

— Колкото и изкушаващо да звучи, хрумването ви не е разумно. Болдуин си затваря очите единствено заради разкола между него и Матю. — Това бе единствената стратегическа грешка на Филип, доколкото можеше да си спомни Жербер — да предаде Рицарите на Лазар на Матю, вместо на по-големия си син, на когото винаги бе казвано, че постът е негов. — Пък и Бенджамин вече не се смята за Дьо Клермон, а и самите Дьо Клермон определено не го смятат за един от тях. Сет-Тур е последното място, на което бихме го намерили.

— Доколкото знаем, Матю дьо Клермон притежава от векове една от липсващите страници. Нямаме никаква полза от книгата, ако не е цяла. Пък и е време този вампир да плати за греховете си, както за греховете на майка си и баща си.

Тримата бяха отговорни за смъртта на хиляди вещици. Нека вампирите се безпокоят за умилюствяването на Болдуин. Справедливостта бе на страната на Нокс.

— Не забравяйте греховете на любовницата му — гадно подхвърли Жербер. — Липсва ми моята Жулиет. Даяна Бишъп ми дължи живот за онзи, който отне.

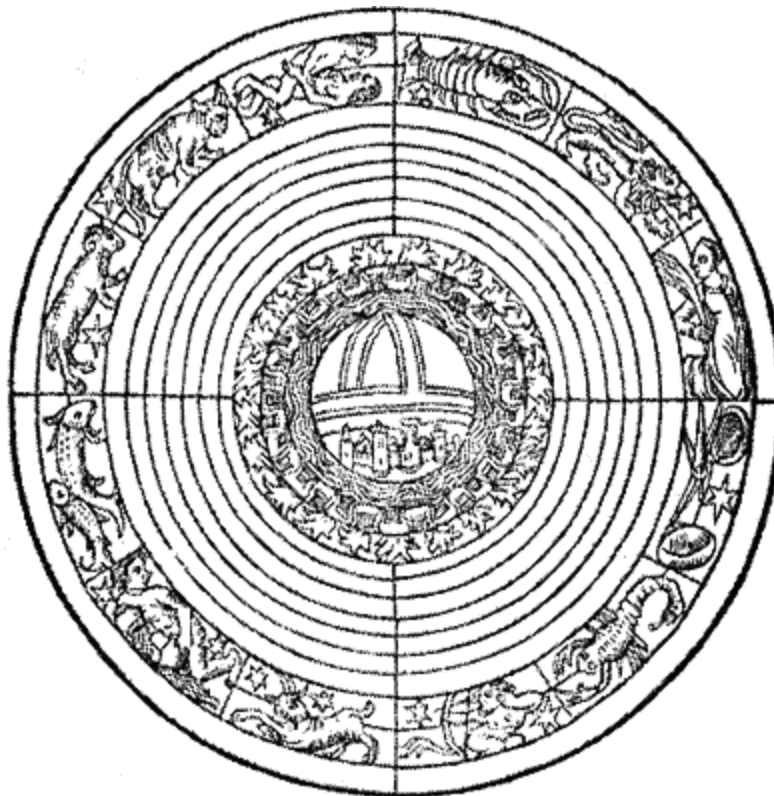
— Това означава ли, че имам подкрепата ви? — На Нокс не му пукаше какъв ще е отговорът. Със или без помощта на Жербер, щеше да поведе отряд вещици и вещиери срещу твърдината на Дьо Клермон преди края на седмицата.

— Имате я — с неохота се съгласи Жербер. — Всички се събират там, нали знаете. Вещиците. Вампирите. Срещат се дори демони. Наричат себе си Тайното събрание. Маркъс изпрати съобщение на вампирите от Паството с настояване споразумението да бъде отменено.

— Но това ще означава...

— Краят на нашия свят — довърши Жербер.

ЧАСТ V
ЛОНДОН, БЛЕКФРАЙЪРС

34.

— Не оправда очакванията ми!

Обувка от червена дамаска полетя във въздуха. Матю наклони глава миг преди удара. Обувката продължи полета си покрай ухото му, събори ювелирния глобус от масата и тупна на пода. Пръстените на глобуса ядосано се завъртяха по фиксираните си орбити.

— Исках Кели, глупако. А вместо него дойде посланикът на императора да ми разказва за многобройните ти провинения. Когато настоя да ме види, още нямаше осем часа и слънцето току-що беше изгряло. — Елизабет Тюдор страдаше от зъбобол, което не допринасяше за доброто ѝ настроение. Тя засмука бузата си, за да притисне възпаления кътник, и се намръщи. — А къде беше ти? Изпълзяваш обратно при мен, без да се интересуваши от страданията ми.

Синеока красавица пристъпи напред и подаде на Нейно Величество напоена с карамфил кърпичка. Матю кипеше до мен и парливата атмосфера в помещението вече беше непоносима. Елизабет постави деликатно кърпичката между бузата и венеца си; жената се дръпна назад, а зелената рокля изшумоля около глезените ѝ. Цветът бе доста оптимистичен за този облачен майски ден, сякаш жената се надяваше по този начин да увещае лятото да дойде по-скоро. Помещението на четвъртия етаж в кулата на двореца Гринуич предлагаше просторна гледка към сивата река, калната земя и навъсеното небе на Англия. Въпреки многото прозорци, сребристата светлина на утрото не спомагаше за разпръскването на тежката, решително мъжка и изцяло Тюдорска атмосфера в стаята. Гравирани инициали на тавана — преплетени Х и А за Хенри VIII и Ан Болейн — показваха, че помещението е било обзаведено и украсено горе-долу по времето на раждането на Елизабет и е било рядко използвано оттогава.

— Може би е по-добре да изслушаме господин Ройдън, преди да хвърлите мастилницата — благо предложи Уилям Сесил.

Ръката на Елизабет се спря, но тя не остави тежкия метален предмет.

— Имаме новини за Кели — обадох се с надеждата да помогна.

— Не сме искали мнението ви, госпожо Ройдън — остро ме срязва кралицата на Англия. — Подобно на твърде много жени в двора ми, и вие сте напълно лишена от всякакви обноски и благоприличие. Ако искате да останете в Гринуич със съпруга си, вместо да бъдете отпратена в Удсток, където ви е мястото, по-добре вземете за пример госпожа Трокмортън. Тя не твори, освен ако не ѝ се каже да го направи.

Госпожа Трокмортън погледна към Уолтър, който стоеше до Матю. Бяхме се срещнали с него на задното стълбище към личните покои на кралицата и макар Матю да каза, че не е необходимо, Уолтър бе настоял да дойде с нас в леговището на лъва.

Устните на Бес се свиха, но очите ѝ затаанцуваха. Фактът, че привлекателната млада повереница на кралицата и нейният енергичен, навъсен пират имаха връзка, беше очевиден за всички с изключение на Елизабет. Купидон бе успял да поразии със стрелата си сър Уолтър Рали, точно както беше предсказал Матю. Човекът беше безнадеждно влюбен.

Устните на Уолтър омекнаха под предизвикателния поглед на любимата му и начинът, по който я съблече с очи в отговор, обещаваеше, че темата за благоприличието ще бъде обсъждана по-подробно насаме.

— Щом не държите на присъствието на Даяна, може би ще позволите на съпругата ми да се прибере у дома, за да си почине, както помолих — с равен глас каза Матю, макар че черните му очи гледаха гневно кралицата. — Прекара няколко седмици в път. — Кралската баржа ни беше срещнала, преди да успеем да стъпим в Блекфрайърс.

— Да си почине! Не съм мигнала откакто научих за авантюрите ви в Прага. Ще почива, след като приключи с теб! — извреця Елизабет и мастилницата повтори траекторията на кралската обувка. Когато тя се отклони към мен като фалцово хвърлена топка, Матю се пресегна и я улови. Без да каже нито дума, той я подаде на Рали, а Уолтър на свой ред я подхвърли на чиновника, който вече държеше обувката на кралицата.

— Много по-трудно може да се намери заместник на господин Ройдън, отколкото на астрономическата ви играчка, Ваше Величество.

— Сесил ѝ предложи бродирана възглавничка. — Може би ще предпочетете това, ако са ви нужни още боеприпаси.

— Не смейте да ме поучавате, лорд Бъргли! — изсъска кралицата и се обърна яростно към Матю. — Себастиан Сенклер не се отнасяше по такъв начин с баща ми. Не би посмял да провокира Тюдорския лъв.

Бес Трокмортън примигна, когато чу непознатото име. Златната ѝ глава се обърна от Уолтър към кралицата като пролетен нарцис, търсещ слънчевите лъчи. Сесил леко се покашля, когато забележа явното объркване на младата жена.

— Предлагам да си спомним за благословения ви баща някой друг път, когато ще можем да насочим както подобава вниманието си към паметта му. Имаште ли въпроси към господин Ройдън?

Секретарят на кралицата погледна извинително Матю. Изражението му сякаш питаше: „Кой дявол предпочиташ?“.

— Прав си, Уилям. На лъвовете не е присъщо да си губят времето с мишки и други незначителни създания.

Презрението на кралицата успя по някакъв начин да принизи Матю до малко момченце. След като той изглеждаше подходящо разкаян (макар че трепкащият мускул на челюстта му ме накара да се запитам доколко искрено всъщност е съжалението му), тя се опита да се овладее. Ръцете ѝ стискаха с такава сила облегалките на стола, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Искам да знам как моята Сянка успя така да оплеска нещата. — Гласът ѝ стана жален. — Императорът си има предостатъчно алхимици. Не му трябва и моят.

Раменете на Уолтър едва-едва се отпуснаха и Сесил потисна въздишката си на облекчение. Щом кралицата наричаше Матю по прякор, гневът ѝ вече утихваше.

— Едуард Кели не може да бъде изкубнат от кралския двор като случаен плевел, независимо колко рози растат там — рече Матю. — Рудолф го цени твърде много.

— Значи Кели най-сетне е успял. Наистина се е сдобил с философския камък — заключи Елизабет и рязко пое дъх. Притисна длан към бузата си, когато въздухът докосна възпаления ѝ зъб.

— Не, не е успял. И именно това е в основата на въпроса. Докато Кели обещава повече от онова, на което е способен, Рудолф няма да се раздели за нищо на света с него. Императорът се държи като неопитен

младеж, а не като зрял монарх. Запленен е от онова, което не може да има. Негово Величество обича гонитбата. Тя изпълва дните му и заема сънищата му — безстрастно каза Матю.

Подгизналите поля и преливащите реки на Европа ни бяха отдалечили значително от Рудолф II, но имаше моменти, когато още усещах нежеланото му докосване и жадните му погледи. Въпреки майската топлина и горящия в камината огън, аз потръпнах.

— Новият френски посланик ми писа, че Кели превърнал мед в злато.

— На Филип дьо Морне може да се вярва точно толкова, колкото и на бившия ви посланик — който, доколкото си спомням, направи опит да ви убие. — Тонът на Матю беше идеално балансиран между угодничеството и раздражението. Реакцията на Елизабет не закъсня.

— Стръв ли ми подхвърляш, Ройдън?

— Никога не бих подхвърлил стръв на лъв — или на малкото му — провлечено отвърна Матю. Уолтър затвори очи, сякаш не искаше да става свидетел на неизбежното унищожение, което щяха да причинят думите на Матю. — Останах с лоши белези от една подобна среща и нямам желание да съсипвам още повече красотата си от страх, че вече няма да понесете да ме погледнете.

Последва изумена тишина, която най-сетне бе прекъсната от гръмък смях, абсолютно неподходящ за една дама. Уолтър рязко отвори очи.

— Получи каквото си заслужаваше, задето се промъкна тайно при младата девица, докато тя се занимаваше с ръкоделието си — каза Елизабет с тон, в който се долавяше нещо като задоволство. Поклатих леко глава. Сигурна бях, че ми се причуват разни неща.

— Ще го имам предвид, Ваше Величество, ако ми се случи да се сблъскам с друга млада лъвица с остри ножици.

Сега двамата с Уолтър бяхме не по-малко объркани от Бес. Като че ли единствено Матю, Елизабет и Сесил разбираха за какво говорят — и какво премълчават.

— Още тогава ти беше моята Сянка. — Начинът, по който Елизабет погледна Матю, я накара да изглежда като момиче, а не като приближаваща шейсетте жена. После примигнах и тя отново се превърна в застаряващ, уморен монарх. — Оставете ни.

— Ваше... В-величество? — заекна Бес.

— Искам да говоря с господин Ройдън насаме. Не вярвам, че ще допусне да остави без надзор приказливата си жена, така че и тя може да остане. Чакай ме в будоара ми, Уолтър. Вземи Бес със себе си. Скоро ще дойдем при вас.

— Но... — възрази Бес и се огледа нервно. Работата ѝ бе да стои плътно до кралицата и нямаше представа какво да прави извън протокола.

— Ще трябва да помагате на мен, госпожо Трокмортън. — Сесил се затътри болезнено към изхода, като се подпираше на тежкия си бастун. Изглежда сурово Матю, докато минаваше покрай него. — Ще оставим господин Ройдън да се погрижи за добруването на Нейно Величество.

След като кралицата махна на чиновниците да напуснат, в помещението останахме само тримата.

— Боже — изстена Елизабет. — Чувствам главата си като гнила ябълка, която ще се пръсне всеки момент. Не можа ли да избереш по-подходящо време за дипломатически скандал?

— Нека ви прегледам — помоли Матю.

— Мислиш, че си в състояние да ми помогнеш по начин, по който хирургът ми не може ли? — с предпазлива надежда попита кралицата.

— Мисля, че мога да ви спестя малко болка, ако е рекъл Бог.

— Дори на смъртното си легло баща ми говореше с копнеж за теб. — Ръцете на Елизабет се вкопчиха в гънките на полата ѝ. — Оприличаваше те на тоник, чиито свойства така и не оценил по достойнство.

— Как така? — Матю изобщо не се опита да скрие любопитството си. Не беше чувал досега тази история.

— Твърдеше, че си можел да го отървеш от лоша жлъч по-бързо от всеки друг, когото е виждал някога — макар че си бил труден за преглъщане, също като повечето лекарства. — Елизабет се усмихна на гръмкия смях на Матю, но после усмивката ѝ изгасна. — Той беше велик и ужасен човек. И глупак.

— Всички мъже са глупаци, Ваше Величество — меко рече Матю.

— Не. Хайде да си говорим отново откровено, сякаш не съм кралица на Англия, а ти не си варг.

— Само ако ми позволиш да видя зъба ти — настоя Матю и скръсти ръце на гърдите си.

— Навремето подобна покана за близост щеше да е достатъчно примамлива и нямаше да ти се налага да поставяш условия за предложението ми. — Елизабет въздъхна. — Ще изгубя повече от зъби. Добре, Ройдън.

Тя отвори послушно уста. Макар да бях на няколко стъпки от нея, долових миризмата на разложено. Матю пое главата ѝ в ръце, за да разгледа по-добре проблема.

— Цяло чудо е, че изобщо имаш зъби — строго рече той. Елизабет порозовя от раздразнение и затърси как да му отговори. — Ще ми крещиш, след като свърша. И ще имаш основателни причини да си ми бясна, тъй като ще ти конфискувам захаросаните виолетки и подсладеното вино. Така ще ти се наложи да пиеш само ментова вода и да смучеш карамфил за венците. Много лошо са се възпалили.

Матю прокара пръст покрай зъбите ѝ. Няколко от тях се разклатиха заплашително и Елизабет се оцъкли. Матю изсумтя недоволно.

— Може и да си кралица на Англия, Лизи, но това не те прави веща в лекарствата и хирургията. Трябвало е да се вслушваш в съветите на лекаря. А сега не мърдай.

Докато се опитвах да се съвзема, след като чух съпруга си да нарича английската кралица „Лизи“, Матю извади показалеца си от устата ѝ и го потърка в острия си кучешки зъб, докато на върха му не се появи капка кръв, след което отново го пхна в устата на Елизабет. Макар да внимаваше, кралицата трепна. После раменете ѝ се отпуснаха с облекчение.

— Уая — измънка тя между пръстите му.

— Не бързай да ми благодариш. След като приключа, на пет мили отгук няма да има захаросани плодове и подсладено месо. И се боя, че болката ще се върне. — Матю извади пръстите си и кралицата опипа зъбите си с език.

— Да, но засега я няма — с благодарност рече тя и посочи столовете. — Май не ми остава нищо друго, освен да си оправим сметките. Сядайте и ми разкажете за Прага.

След прекараните седмици в двора на императора знаех, че е изключителна привилегия да бъдеш поканен да седнеш в присъствието

на владетел, но точно сега бях двойно благодарна на предложението. Пътуването беше изострило обичайната отпадналост от първите седмици на бременността. Матю придърпа стол за мен и аз се отпуснах на него. Облегнах се на облегалката с дърворезба и използвах неравностите, за да разтрия кръста си. Ръката на Матю автоматично посегна натам и също започна да ме разтрива. Лицето на Елизабет се начумери от завист.

— И вас ли ви мъчат болести, госпожо Ройдън? — съчувствено попита тя. Беше прекалено мила. Когато Рудолф се държеше по подобен начин с някой придворен, обикновено следваше някаква гадост.

— Да, Ваше Величество. За съжаление, ментовата вода не би ми помогнала — тъжно отвърнах аз.

— Нито пък ще заглади разрошените пера на императора. Посланикът му ми каза, че сте откраднали една от книгите на Рудолф.

— Коя? — попита Матю. — Рудолф има толкова много книги. — Тъй като повечето вампири от доста време бяха отвикнали да се правят на невинни, реакцията му прозвуча кухо.

— Не си играем игри, Себастиан — тихо рече кралицата, с което потвърди подозренията ми, че Матю е бил известен като Себастиан Сенклер в двора на Хенри.

— Ти винаги играеш игри — отвърна ѝ той. — В това отношение не си по-различна от императора или Анри Френски.

— Госпожа Трокмортън ми каза, че двамата с Уолтър сте си разменяли стихове за непостоянството на властта. Аз обаче не съм от онези суетни владетели, достойни единствено за презрение и подигравки. Бях възпитана от строги учители — не му остана дължна кралицата. — Онези около мен, майка ми, лелите ми, мащехите ми, чичовци, братовчеди — всички си отидоха. Аз оцелях. Така че не ми пробутвай лъжи с надеждата, че ще ти се размине. Питам отново, какво стана с книгата?

— Не е у нас — намесих се аз.

Матю ме погледна потресен.

— Книгата не е у нас. В момента. — Несъмнено книгата вече беше в „Еленът и короната“, скрита на сигурно място в архива на Матю на тавана. Бях я предала на Галоуглас, увита в кожа, когато кралската баржа ни беше взела, за да ни откара нагоре по Темза.

— Виж ти, виж ти. — Устните на Елизабет бавно се разтеглиха и показаха почернелите ѝ зъби. — Изненадвайте ме. И като че ли изненадахте и съпруга си.

— Аз съм пълна с изненади, Ваше Величество. Поне така са ми казвали. — Независимо дали Матю я наричаше Лизи, а тя него Себастиан, внимавах да се обръщам официално към нея.

— В такъв случай императорът явно е в плен на някаква илюзия. Как можете да обясните това?

— Няма нищо необичайно — изсумтя Матю. — Боя се, че характерната за фамилията лудост започва да засяга и Рудолф. Дори в този момент брат му Матиас крои падението му и се готви да заграби властта, когато императорът няма да е в състояние да управлява.

— Нищо чудно тогава, че така страстно желае да задържи Кели. Философският камък ще го излекува и ще обезсмисли проблема с наследника му. — Кралицата направи кисела физиономия. — Ще живее вечно, без да се страхува.

— Стига, Лизи. Много добре знаеш, че не е така. Кели не може да създаде камъка. Не може да служи нито на теб, нито на когото и да било. Дори кралиците и императорите трябва някой ден да умрат.

— Приятели сме, Себастиан, но не се самозабравяй. — Очите на Елизабет проблеснаха.

— Когато беше на седем и ме попита дали баща ти смята да убие новата си жена, аз ти казах истината. Тогава бях честен с теб, ще бъда честен и сега, дори да те разгневя. Нищо няма да ти върне младостта, Лизи, нито ще възкреси онези, които си изгубила — безмилостно каза Матю.

— Нищо? — Елизабет го изгледа втренчено. — Не виждам нито бръчки, нито побелели косми по главата ти. Изглеждаш точно така, както и преди петдесет години в Хемптън, когато те порязах с ножицата.

— Ако искате да използвам кръвта си, за да ви направя варг, Ваше Величество, отговорът трябва да бъде „не“. Споразумението забранява намесата в политиката на хората — и това определено включва и промяната на английската приемственост с поставянето на създаване на трона. — Изражението на Матю бе непреклонно.

— Щеше ли да отговориш същото, ако Рудолф те беше помолил? — попита Елизабет и черните ѝ очи отново блеснаха.

— Да. Подобно нещо би довело до хаос, че и по-лошо. — Перспективата беше смразяваща. — Кралството ти е в безопасност — увери я Матю. — Императорът се държи като разглезено дете, на което са му отказали лакомство. Това е.

— Дори в този момент чичо му Филип Испански строи кораби. Замисля нова инвазия!

— Която ще се провали — обеща й Матю.

— Много си сигурен.

— Сигурен съм.

Лъвът и вълкът се изгледаха над масата. Когато най-сетне остана удовлетворена, Елизабет се извърна с въздишка.

— Добре тогава. Вие нямате книгата на императора, а аз нямам нито Кели, нито камъка. Всички ще трябва да се научим да живеем с разочарованието. Въпреки това трябва да дам на посланика нещо, което да подслади огорчението на императора.

— Какво ще кажете за това? — Извадих чантата от полите си. С изключение на Ашмол 782 и пръстена на пръста ми, в нея се намираха най-ценните ми вещи — копринените нишки, които ми бе дала баба Алсъп да тъка магиите си, парче гладко стъкло, което Джак бе намерил в пясъците на Елба и го бе взел за скъпоценен камък, фрагмент от безценен безоарен камък за Сюзана, който да използва за лекарствата си, и саламандрите на Матю. Както и отвратително крещящата огърлица с висящ от нея умиращ дракон, подарена ми от императора на Свещената римска империя. Поставих я на масата между себе си и кралицата.

— Това е дрънкулка за кралица, а не за съпругата на един джентълмен. — Елизабет се пресегна да докосне проблясващия дракон. — Какво дадохте на Рудолф, че да ви дари с подобно нещо?

— Всичко е точно така, както го представи Матю, Ваше Величество. Императорът ламти за неща, които никога няма да получи. Мислеше си, че с това ще си спечели благоразположението ми. Не успя — поклатих глава аз.

— Може би Рудолф не може да понесе, че другите знаят, че е позволил да се прости с нещо толкова ценно — предположи Матю.

— Жена си ли имаш предвид, или накита?

— Жена си — кратко отвърна Матю.

— Накитът така или иначе може да се окаже полезен. Може би е искал да го даде на мен — замислено рече Елизабет, — а вие сте се наели за по-сигурно лично да го донесете тук.

— Немският на Даяна не е особено добър — с иронична усмивка се съгласи Матю. — Когато Рудолф ѝ сложи огърлицата, може би го е направил само за да получи по-добра представа как ще стои на теб.

— О, съмнявам се — в същия дух отвърна Елизабет.

— Ако е възнамерявал да подари огърлицата на кралицата на Англия, императорът би искал да ѝ я връчи с подобаващата церемония. Ако намекнем подобно нещо на посланика... — подхвърлих аз.

— Има едно хубаво решение. Няма да задоволи никого, разбира се, но придворните ще има какво да дъвчат, докато не се появи някоя друга любопитна тема. — Елизабет затропа замислено по масата. — Въпросът с книгата обаче си остава.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че тя не е важна? — попита Матю.

— Не — поклати глава Елизабет.

— Така си и знаех. Ами ако ти кажа обратното — че бъдещето може да зависи от нея?

— Звучи още по-изсмукано от пръстите. Но тъй като нямам желание Рудолф или някой от рода му да държи бъдещето в ръцете си, ще оставя на вас въпроса по връщането ѝ — разбира се, ако изобщо ви попадне отново някога.

— Благодаря, Ваше Величество — казах, благодарна, че успяхме да решим въпроса със сравнително малко лъжи.

— Не го правя за вас — остро ми напомни Елизабет. — Хайде, Себастиан. Сложи накита на шията ми. После можеш да се преобразиш отново в господин Ройдън, ще слезем долу в приемната и ще изнесем представление на благодарност пред всички.

Матю се подчини. Пръстите му се задържаха на рамото на кралицата по-дълго от необходимото. Тя потупа ръката му.

— Перуката ми добре ли е? — попита ме Елизабет, докато се изправяше.

— Да, Ваше Величество. — Всъщност беше малко килната след суетенето на Матю около нея.

Елизабет вдигна ръце и я оправя.

— Научи жена си да лъже убедително, Ройдън. Трябва да бъде обучена по-добре в изкуството на измамата, иначе няма да оцелее дълго в двора.

— Светът се нуждае повече от честност, отколкото от още придворни — отбеляза Матю, докато я хващаше под ръка. — Даяна ще си остане такава, каквато е.

— Съпруг, който цени честността на собствената си жена. — Елизабет поклати глава. — Не съм виждала по-добро доказателство, че светът отива към края си, точно както предсказа доктор Дий.

Когато Матю и кралицата се появиха на прага на будоара, насъбралата се тълпа се смълча. Помещението беше претъпкано до пръсване и присъстващите започнаха да хвърлят предпазливи погледи на кралицата, на някакъв младеж на възрастта на студент от началните курсове и на Уилям Сесил. Матю пусна ръката на Елизабет. Огнедишаният ми дракон запляска тревожно с криле в гърдния ми кош.

Поставих длан върху диафрагмата си, за да го успокоя. „Тук има истински дракони“ — предупредих го мислено.

— Благодаря на императора за подаръка, Ваше Превъзходителство — каза Елизабет, докато вървеше право към тийнейджъра, протегнала ръка за целувка. Младежът я зяпаше неразбиращо. — Gratias tibi ago.^[1]

— Стават все по-млади и по-млади — промърмори Матю, докато ме придърпваше до себе си.

— Казвам същото и на моите студенти — прошепнах в отговор аз. — Кой е той?

— Вилем Славата. Трябва да си виждала баща му в Прага.

Погледнах младия Вилем и се опитах да си представя как ли ще изглежда след двайсет години.

— Онзи кръглият с двойната брадичка ли?

— Един от тях. Успя да опишеш повечето служители на Рудолф — отбеляза Матю, след като го изгледах раздразнено.

— Стига шушукане, господин Ройдън! — Елизабет изгледа изпепеляващо съпруга ми, който се поклони извинително. Нейно Величество продължи, преминавайки на латински. — Decet eum qui dat, non meminisse beneficii: eum vero, qui accipit, intueri non tarn munus quam dantis animum.

Кралицата на Англия беше подложила посланика на изпит по езика, за да види дали той заслужава вниманието ѝ.

Славата пребледня. Горкото момче щеше да бъде скъсано.

„На подаряващия подобава да не си спомня благодеянието — но на онази, която получава, подобава да гледа на дара като на душата на подаряващия.“ Закашлях се, за да скрия кикота си, след като си преведох думите.

— Ваше Величество? — със силен акцент заекна Вилем.

— Подарък. От императора. — Елизабет посочи високомерно огърлицата от емайлирани кръстове върху слабите си рамене. Тя въздъхна с театрално раздражение. — Предай му, че казах това на собствения си език, Ройдън. Не ми е до уроци по латински. Императорът не образова ли слугите си?

— Негово Превъзходителство знае латински, Ваше Величество. Посланик Славата е посещавал университета във Витенберг и е изучавал право в Базел, ако не ме лъже паметта. Обърка го не езикът, а посланието ви.

— Тогава нека говорим ясно, за да може той — и господарят му — да ни разбере. И не заради мен — мрачно добави Елизабет. — Продължете.

Матю сви рамене и повтори посланието на Нейно Величество на родния език на Славата.

— Разбрах какво каза — отвърна зашеметено младият Славата. — Но какво имаше предвид всъщност?

— Объркан сте — съчувствено продължи Матю на чешки. — Често се случва с новите посланици. Не се безпокойте. Кажете на кралицата, че за Рудолф е удоволствие да ѝ поднесе накита. След това ще можем да вечеряме.

— Бихте ли го казали вместо мен? — Славата изобщо не знаеше какво да прави.

— Много се надявам да не сте довели до още едно недоразумение между император Рудолф и мен, господин Ройдън — каза Елизабет, която явно бе раздражена, че чешкият не е сред седемте езика, които владееше.

— Негово Превъзходителство съобщава, че императорът желае на Ваше Величество здраве и щастие. И посланик Славата изразява удоволствието си, че огърлицата е там, където ѝ е мястото, и не е

изчезнала, както се е страхувал императорът. — Матю погледна мило господарката си. Тя понечи да каже нещо, но рязко стисна устни и го изгледа кръвнишки. Жадният за знания Славата искаше да разбере как Матю е успял да накара английската кралица да млъкне. Но когато подкани Матю с жест да преведе, с младежа се зае Сесил.

— Чудесни новини, Ваше Превъзходителство. Мисля, че уроците за днес са достатъчни. Елате да вечеряме заедно — каза той и го помъкна към намиращата се наблизо маса. Кралицата, вече засенчена и от шпионина си, и от главния си съветник, изкачи недоволно трите ниски стъпала на подиума с помощта на Бес Трокмортън и Рали.

— И сега какво следва? — прошепнах аз. Представлението беше приключило и намиращите се в помещението показваха признаци на безпокойство.

— Ще искам да говоря още, господин Ройдън — предупреди Елизабет, докато подреждаха възглавничките около нея. — Не се отдалечавайте.

— Пиер би трябвало да е в съседната приемна. Той ще те изпрати до стаята ми, където има легло и е спокойно. Можеш да си почиваш, докато Нейно Величество ме освободи. Едва ли ще се забавя. Искането само пълен доклад за Кели. — Матю поднесе ръката ми към устните си и я целуна официално.

Като знаех колко обича кралицата мъжка компания, можеше да се забави и с часове.

Макар че бях подготвена, врявата в приемната успя да ме изненада. Придворните, които не бяха достатъчно важни, за да присъстват на вечерята, ме блъскаха, забързани към своите маси, преди храната да е изчезнала. Стомахът ми се преобърна от миризмата на печено сърнеешко. Така и нямаше да свикна с него. Бебето също не го харесваше.

Пиер и Ани седяха до стената с другите слуги. По лицата и на двамата се изписа облекчение, когато ме видяха.

— Къде е милорд? — попита Пиер, докато ме измъкваше от блъскащите се тела.

— Чака при кралицата — отвърнах. — Прекалено съм уморена, за да стоя права или да ям. Можете ли да ме заведете до стаята на Матю?

Пиер погледна разтревожено към входа на личните покои на кралицата.

— Разбира се.

— Аз знам пътя, госпожо Ройдън — каза Ани. Наскоро завърнала се от Прага и присъстваща за втори път в двора на Елизабет, Ани започваше да се държи съвсем свойски.

— Показах ѝ стаята на милорд, след като отидохте да се срещнете с Нейно Величество — увери ме Пиер. — Тя е долу, под апартаментите, използвани навремето от съпругата на краля.

— И в които сега са настанени фаворитите на кралицата, предполагам — промърморих под нос. Несъмнено Уолтър спеше там — или по-скоро не спеше. — Изчакай Матю тук, Пиер. Двете с Ани ще се ориентираме.

— Благодаря, мадам. — Пиер ме погледна с благодарност. — Не обичам да го оставям твърде дълго с кралицата.

По-нисшите чиновници омитаха вечерята си в далеч по-невзрачната обстановка на отделението за стражите. Поглеждаха ни с вяло любопитство, докато двете с Ани минавахме покрай тях.

— Сигурно има по-пряк път — предположих, докато хапех устни и гледах надолу по дългото стълбище. Голямата зала щеше да е още по-препълнена.

— Съжалявам, госпожо, но няма — извинително каза Ани.

— Е, тогава да се изправим пред тълпата — въздъхнах аз.

Голямата зала беше пълна с молители за вниманието на кралицата. Появата ми от апартаментите предизвика възбуда, последвана от разочаровано мърморене, когато откриха, че не съм някоя важна особа. След двора на Рудолф бях донякъде свикнала да съм обект на внимание, но все още ми беше неудобно да чувствам втренчените погледи на човешките същества, няколкото побутвания от демони, гъделичкащия поглед на самотна вещица. Когато обаче усетих върху гърба си студения поглед на вампир, аз се обърнах разтревожено.

— Госпожо? — обади се Ани.

Огледах тълпата, но не успях да открия източника.

— Нищо, Ани — спокойно промърморих. — Просто въображението ми върти номера.

— Имате нужда от почивка — сгълча ме тя досущ като Сюзана.

Но в просторните стаи на Матю на първия етаж, гледащи към личната градина на кралицата, не ме очакваше покой. Вместо това открих там главния драматург на Англия. Пратих Ани да измъкне Джак от поредната беля, в която се е забъркал (каквато и да бе тя), и събрах сили за срещата с Кристофър Марлоу.

— Здравейте, Кит — поздравих го. Демонът вдигна очи от бюрото на Матю. Навсякъде около него бяха пръснати листа със стихове. — Съвсем сам ли сте?

— Уолтър и Хенри вечерят с кралицата. Защо не сте с тях? — Кит изглеждаше блед, отслабнал и разсеян. Стана и започна да събира листата, като поглеждаше с безпокойство към вратата, сякаш очакваше някой да влезе и да ни прекъсне.

— Уморена съм. — Прозях се. — Но не е нужно да си отивате. Останете и изчакайте Матю. Ще се зарадва да ви види. Какво пишете?

— Поема. — След краткия отговор Кит седна. Нещо не беше наред. Демонът определено изглеждаше като на тръни.

На гоблена на стената зад него имаше златокоса девойка в кула, надвиснала над морето. Беше вдигнала фенер и се взираше в далечината. „Ясно.“

— Пишете за Херо и Леандър. — Не го казах като въпрос. Кит вероятно тъгуваше по Матю и работеше върху епичната си любовна поема откакто се качихме на кораба в Грейвсенд през януари. Още не беше отговорил.

Изчаках малко и изрецитирах съответния пасаж:

*„Кълнях се, че бил девица в мъжко облекло,
че имал си онуй, що хваща мъжкото око:
усмивка ведре, изразително лице,
и за любов копнеещо сърце.
Леандре, казваха онези, що знаеха го, че е мъж,
за игра любовни си създаден ти,
защо сърцето ти самотно си стои?“*

Кит избухна.

— Що за вещерска лудория е това? Знаете какво правя веднага щом го направя.

— Не е никаква лудория, Кит. Кой би могъл да разбере чувствата ви по-добре от мен?

Той като че ли се овладя, макар че ръцете му се тресяха, докато ставаше.

— Трябва да вървя. Имам среща на арената за турнири. Другия месец щяло да има някакво карнавално шествие, преди кралицата да тръгне на лятната си обиколка. Помолиха ме да помогна.

Всяка година Елизабет обикаляше страната с огромна опашка чиновници и придворни, опоскваше запасите на благородниците и оставяше след себе си огромни дългове и празни килери за храна.

— Непременно ще кажа на Матю, че сте били тук. Ще съжалява, че ви е изпуснал.

Очите на Марлоу заблестяха ярко.

— Може би ще поискате да дойдете с мен, госпожо Ройдън. Денят е чудесен, пък и не сте виждали Гринуич.

— Благодаря, Кит. — Бях озадачена от бързата промяна на настроението му, но в края на краищата, той беше демон. Макар да се надявах на почивка и ухаждането на Кит да бе доста сковано, трябваше да направя жертва в името на хармонията. — Далеч ли е? Още съм уморена от пътуването.

— Изобщо не е далеч. — Кит се поклони. — След вас.

Арената за турнири в Гринуич напомняше на голям стадион с отделени с въжета райони за атлети, трибуни за зрители и пръсната екипировка. Две редици барикади минаваха през центъра на отъпканото пространство.

— Тук ли се провеждат рицарските двубои? — Представях си тропота на копита, докато рицарите препускат един към друг, насочили копия напречно над главите на конете си, за да могат да ударят щита на противника и да го изхвърлят от седлото.

— Да. Желаете ли да разгледате? — попита Кит.

Мястото беше пусто. Тук-там стърчаха забити в земята копия. Видях нещо, което тревожно напомняше на бесилка с отвесния си кол и дълга хоризонтална греда. Но вместо тяло в края на гредата висеше чувал с пясък. Беше здравата удрял и пясъкът изтичаше на тънка струйка.

— Куинтин — обясни Марлоу като посочи устройството. — Ездачите се целят с копията си в чувала. — Пресегна се и бутна

гредата, за да ми покаже. Тя се завъртя, осигурявайки движеща се мишена за усъвършенстване уменията на рицарите. Погледът на Марлоу обходи арената.

— Тук ли е човекът, с когото ще се срещате? — Аз също се огледах, но единственият друг човек, когото видях, бе висока тъмнокоса жена в пищна червена рокля. Беше далеч и несъмнено имаше любовна среща преди вечеря.

— Видяхте ли другия куинтин? — Кит посочи в обратната посока, където за един стълб беше вързан манекен от грубо зебло, напълнен със слама. Стълбът също приличаше повече на средство за екзекуция, отколкото на спортно оборудване.

Усетих студен, съсредоточен поглед. Преди да успея да се обърна, вампирът ме сграбчи с ръце, за които имах познатото усещане, че са по-скоро от стомана, отколкото от плът. Но тези ръце не бяха на Матю.

— Я, че тя била по-възхитителна, отколкото се надявах — изрече женски глас и студен дъх обви шията ми.

Рози. Цивета. Разпознах миризмите и се опитах да си спомня кога съм срещала тази комбинация.

Сет-Тур. Стаята на Луиза дьо Клермон.

— В кръвта й има нещо, на което един варг не може да устои — грубо каза Кит. — Не разбирам какво е, но дори отец Хабърд като че ли е станал неин роб.

Остри зъби одраскаха шията ми, но не пробиха кожата.

— Ще бъде забавно да си поиграя с нея.

— Планът ни беше да я убием — възрази Кит. След появата на Луиза в очите му се четеше още по-голямо безпокойство и нервност. Мълчах и отчаяно се опитвах да разбера що за игра играят. — После всичко ще бъде такова, каквото си беше.

— Търпение. — Луиза вдиша дълбоко. — Надушваш ли страха й? Винаги е изострял апетита ми.

Заинтригуван, Кит пристъпи по-близо.

— Но ти си пребледнял, Кристофър. Имаш ли нужда от още лекарство? — Луиза отпусна хватката си, за да може да стигне до чантата си. Подаде на Кит лепкаво кафяво бонбонче. Той го грабна нетърпеливо и го метна в устата си. — Чудесни са, нали? Топлокръвните в Германия ги наричат „камъни на безсмъртието“,

защото съставките карали дори жалките човеци да се чувстват като божества. А ето че и на теб ти помагат да се почувстваш отново силен.

— Вещицата ме отслабва, както отслаби и брат ти. — Очите на Кит се изцъклиха и дъхът му стана противно сладникав. Опиати. Нищо чудно, че се държеше толкова странно.

— Вярно ли е, вещице? Кит казва, че си обвързала брат ми против волята му. — Луиза ме завъртя. Прекрасното ѝ лице въплъщаваше кошмара на всеки топлокръвен за вампирите — бледа като порцелан кожа, черна коса и тъмни очи, замъглени от опиума също като очите на Кит. От нея струеше злост и съвършено извитите ѝ червени устни бяха не само чувствени, но и жестоки. Това бе създание, което можеше да преследва и убива без нито капка съжаление.

— Не съм обвързала брат ти. Избрах го — и той избра мен, Луиза.

— Нима знаеш коя съм? — повдигна черните си вежди Луиза.

— Матю няма тайни от мен. Ние сме двойка. А също така съпруг и съпруга. Баща ти присъства на брака ни. — „Благодаря, Филип.“

— Лъжкия! — изкрещя Луиза. Зениците ѝ погълнаха изцяло ириса, когато изгуби контрол. Имах си работа не само с опиатите, но и с кръвожадната ѝ ярост.

— Не вярвай на нито една нейна дума — предупреди я Кит. Той извади кинжал от дублета си и ме сграбчи за косата. Извиках от болка, когато дръпна главата ми назад. Острието на ножа обиколи дясното ми око. — Ще ѝ избода очите, за да не може да ги ползва за магии или да види съдбата ми. Тя знае как ще умра. Сигурен съм. Без вещерския си поглед няма да има власт над нас, нито над Матю.

— Вещицата не заслужава бърза смърт — горчиво заяви Луиза.

Кит притисна върха точно под надочната кост и по бузата ми се търкулна капка кръв.

— Не се бяхме разбрали така, Луиза. За да разваля магията, трябва да имам очите ѝ. После я искам мъртва и заминала. Докато вещицата е жива, Матю няма да я забрави.

— Шшшт, Кристофър. Нима не те обичам? Нима не сме съюзници? — Луиза прегърна Кит и го целуна страстно. Плътна устата си по челюстта му и надолу, към пулсиращите му вени. Устните ѝ докоснаха кожата и видях петното кръв, което остана след движението. Кит пое треперливо дъх и затвори очи.

Луиза пи жадно от врата на демона. Докато го правеше, тримата стояхме скупчени, приклепени в силните обятия на вампира. Опитвах се да се измъкна, но хватката ѝ само се стегна, докато пируваше с Кит.

— Сладкият ми Кристофър — промърмори тя, след като се напи и облиза устните си. Следата на врата на Кит беше сребриста и мека, също като белега на гърдата ми. Луиза явно се беше хранила от него и преди. — Усещам вкуса на безсмъртието в кръвта ти и виждам прекрасните думи, които танцуват в мислите ти. Матю е глупак, че не иска да ги сподели с теб.

— Той иска единствено вещицата. — Кит докосна врата си, явно си представяше, че именно Матю е пил от вената му, а не сестра му. — Искам я мъртва.

— Аз също. — Луиза обърна бездънно черните си очи към мен. — И затова ще се състезаваме за нея. Който победи, може да прави с нея каквото поиска, за да я накара да си плати за стореното на брат ми. Съгласен ли си, мило мое момче?

Вече и двамата бяха направили главите, след като Луиза бе пила натъпканата с опиати кръв на Кит. Взирах се уплашено и си спомних инструкциите на Филип в Сет-Тур.

„Мисли. Остани жива.“

После си спомних за бебето и паниката се върна. Не можех да изложя на опасност детето ни.

Кит кимна.

— Ще направя всичко, за да си върна уважението на Матю.

— Така си и знаех. — Луиза се усмихна и отново го целуна. — Какво ще кажеш да изберем цветовете си?

---

[1] Благодаря (лат.). — Б.пр. ↑

— Правиш ужасна грешка, Луиза — предупредих я, докато се борех с въжето. Тя и Кит бяха махнали безформения манекен от зебло и сено и ме бяха вързали за стълба. После Кит завърза очите ми с тъмносиня копринена кърпа, свалена от върха на едно копие, за да не мога да ги омагьосам с поглед. Дватамата стояха наблизко и спореха кой да вземе копието на черни и сребристи ивици и кой — онова в зелено и златно.

— Ще намериш Матю при кралицата. Той ще ти обясни всичко. — Опитвах се да говоря спокойно, но гласът ми трепереше. Матю ми беше разказал за сестра си в съвременния Оксфорд, докато пиехме чай до камината му в „Старата лежа“. Беше колкото красива, толкова и зла.

— Как смееш да произнасяш името му! — побесня Кит.

— Млъквай, вещице, или ще накарам Кристофър да ти изтръгне езика. — Гласът на Луиза беше отровен и не бе нужно да виждам очите ѝ, за да знам, че макът и кървавата ярост не са добра комбинация. Върхът на диаманта на Изабо одраска леко бузата ми, пускайки кръв. Луиза беше счупила пръста ми, докато смъкваше пръстена и сега самата тя го носеше.

— Аз съм съпруга на Матю, негова половинка. Каква според теб ще бъде реакцията му, когато разбере какво сте направили?

— Ти си чудовище. Звяр. Ако спечеля двубоя, ще сваля лъжливата ти човешка обвивка и ще покажа лъжите отдолу. — Думите на Луиза се процеждаха в ушите ми като отрова. — И когато го сторя, Матю ще види каква си всъщност и ще сподели удоволствието ни от смъртта ти.

Когато гласовете им заглъхнаха в далечината, нямаше как да разбера къде са и от коя посока ще се върнат. Останах абсолютно сама.

„Мисли. Остани жива.“

Нещо трепна в гърдите ми. Не беше паника. А моят огнедишащ дракон. Не бях сама. И бях вещица. Не се нуждаех от очите си, за да виждам света около себе си.

„Какво виждаш?“ — попитах земята и въздуха.

Огнедишаният дракон ми отговори. Закряска и забърбори, крилете му се раздвижиха в пространството между корема и белите дробове, докато преценяваше ситуацията.

„Къде са те?“ — запитах се.

Третото ми око се отвори широко, разкри трептящите цветове на късната пролет в цялата им синя и зелена прелест. Една по-тъмна зелена нишка се увиваше с бяла и се оплиташе с нещо черно. Последвах я до Луиза, която се качваше върху черно петно, представляващо възбуден кон. Животното не можеше да търпи вампира и беше подплашено. Луиза го ухапа по шията, което накара коня да замръзне от шок, но той си остана все така обхванат от ужас и не помръдна от мястото си.

Последвах друга двойка нишки, този път алена и бяла, като се надявах да ме отведат при Матю. Вместо това видях объркваща вихрушка от форми и цветове. Полетях — далеч, далеч, докато не тупнах върху студена възглавница. „Сняг.“ Дробовете ми се напълниха със студен зимен въздух. Вече не бях завързана на стълб в късния майски следобед край Гринуичкия дворец. Бях четири или петгодишна и лежах по гръб в малкия двор зад къщата ни в Кембридж.

И си спомних.

Двамата с баща ми си играехме след обилен снеговалеж. Ръкавиците ми бяха харвардско алени и се открояваха на белия фон. Правехме се на ангели, като размахвахме нагоре-надолу ръце и крака. Бях изумена, че ако движа бързо ръцете си, белите крила сякаш получаваха червен връх.

— Също като дракона с огнените криле — прошепнах на баща си. Ръцете му спряха да се движат.

— Кога си виждала дракон, Даяна? — Гласът му беше сериозен. Познавах разликата между този тон и онзи, с който обикновено се шегуваше с мен. Това означаваше, че очаква от мен отговор — при това правдив.

— Много пъти. Предимно нощем. — Размахвах ръце все по-бързо и по-бързо. Снегът под тях променяше цвета си, проблясваше в зелено и златно, в червено и черно, в сребристо и синьо.

— И къде беше той? — попита шепнешком баща ми, взрян в снежните преспи. Те се трупаха около мен, надигаха се и боботеха като живи. Една се издължи и се превърна в изящна драконова глава.

После от нея се оформиха криле. Драконът отърси снежинките от белите си люспи. Когато се обърна и погледна към баща ми, той промърмори нещо и потупа носа му, сякаш двамата вече се бяха срещали. Драконът издиша топъл дъх в ледения въздух.

— Най-често е вътре в мен. Ето тук. — Надигнах се да му покажа какво имам предвид. Ръцете ми докоснаха извитите кости на гръдния ми кош. Усещах ги топли през кожата, през якето и дори през дебелите ръкавици. — Но когато иска да лети, трябва да я пусна. Иначе няма да има достатъчно място за крилете ѝ.

Чифт блестящи криле се отпуснаха на снега зад мен.

— Изоставила си собствените си криле — много сериозно рече баща ми.

Драконът се измъкна от прясната. Сребристочерните му очи примигнаха, когато се освободи, издигна се във въздуха и изчезна над ябълковото дърво, като с всяко пляскане на крилете ставаше все по-ефирен. Моите криле вече избледняваха на снега зад мен.

— Не ме взема със себе си. И никога не се задържа дълго — въздъхнах аз. — Защо така, тате?

— Може би защото трябва да бъде някъде другаде.

Замислих се.

— Както вие с мама отивате в училище ли? — Мисълта за ходещи на училище родители беше объркваща. Всички деца от квартала мислеха същото, макар че и техните родители прекарваха целия ден там.

— Нещо такова. — Баща ми още седеше в снега, обвил ръце около коленете си. Той се усмихна. — Харесвам вещицата в теб, Даяна.

— Но мама се страхува от нея.

— Не — поклати глава баща ми. — Мама просто се страхува от промяната.

— Опитах се да запазя дракона в тайна, но мисля, че тя вече знае — мрачно споделих аз.

— Майките обикновено знаят — съгласи се баща ми. Той погледна надолу към снега. Крилете ми вече бяха напълно изчезнали. — Но пък и знае кога искаш горещ шоколад. Подозирам, че ако влезем вътре, той ще ни чака. — Татко стана и ми подаде топлата си ръка.

Хванах я с алениите ръкавици.

— Винаги ли ще ме държиш за ръката, когато се стъмва? — попитах го. Нощта падаше и внезапно изпитах страх от сенките. В сумрака се спотайваха чудовища, странни създания, които ме наблюдаваха как си играя.

— Не — поклати глава баща ми. Устната ми затрепери. Не това беше отговорът, който исках да чуя. — Ала не се безпокой. — Гласът му се сниши до шепот: — Винаги ще си имаш своя дракон.

Капка кръв капна от пробитата кожа край окото ми на земята. Макар и с превръзка, виждах бавното ѝ движение и как падна в краката ми и се разплиска. От мястото изникна черен стрък.

Към мен се понесе тропот на копита. Някой нададе пронизителен вик, който съживи образи от древни битки. Звукът направи дракона ми още по-неспокоен. Трябваше да се освободя. Бързо.

Вместо да се мъча да виждам нишките, водещи към Кит и Луиза, аз се съсредоточих върху онези във въжетата, стягащи китките и глезените ми. Вече ги разхлабвах, когато нещо остро и тежко се счупи в ребрата ми. Ударът изкара въздуха от дробовете ми.

— Попадение! — извика Кит. — Вещицата е моя!

— Само я лизна — поправи го Луиза. — Трябва да забиеш копието си в тялото ѝ, за да я вземеш като награда.

Уви, не знаех правилата нито на рицарските турнири, нито на магията. Баба Алсъп го беше казала съвсем ясно, преди да тръгнем за Прага. „Засега имаш само един своенравен огнедишащ дракон, почти ослепителна аура и склонност да задаваш въпроси, които имат пакостливи отговори“, такива бяха думите ѝ. Бях пренебрегнала тъкачеството заради дворцовите интриги и загърбих магията, за да търся Ашмол 782. Може би ако бях останала в Лондон, сега щях да зная как да се измъкна от тази каша. А вместо това бях вързана за дебело дърво като вещица, която всеки момент ще бъде изгорена.

„Мисли. Остани жива.“

— Трябва да опитаме отново — заяви Луиза. Думите ѝ заглъхнаха, когато обърна коня си и се отдалечи.

— Не прави това, Кит — казах аз. — Помисли си какво ще причиниш на Матю. Ако искаш да се махна, ще го направя. Обещавам.

— Обещанията ти са нищо, вещице. Ще въртиш, ще сучеш и ще намериш начин да се измъкнеш от уверенията си. И сега виждам аурата около тебе, докато се мъчиш да използваш магията си.

„Почти ослепителна аура. Въпроси с пакостливи отговори. И своенравен огненицащ дракон.“

Всичко замръзна.

„Какво ще правим?“ — попитах дракона.

В отговор тя плесна с криле и ги разпери напълно. Те минаха през ребрата ми, през плътта и се показаха от двете страни на гръбнака ми. Драконът си остана на мястото, увил опашка около утробата ми. Надникна зад гръдната ми кост със сребристочерните си очи и отново размаха криле.

„Остани жива“ — прошепна ми и думите избълваха облаче сива мъгла във въздуха около мен.

Силата на крилете ѝ пречупи дебелия дървен стълб и шиповете на люспестите краища разрязаха въжетата на китките ми. Нещо остро и подобно на нокът преряза и въжетата на глезените. Издигнах се на двайсет стъпки във въздуха, когато Кит и Луиза се озоваха в дезориентиращия сив облак на дракона. Движеха се твърде бързо, за да могат да спрат или да променят посоката. Копията им се скръстиха, оплетоха и силата на сблъсъка изхвърли и двамата от седлата върху коравата земя.

Свалих превръзката от очите си със здравата си ръка точно когато Ани се появи в края на арената.

— Госпожо! — извика тя. Но аз не исках да е там, в близост до Луиза дьо Клермон.

— Махай се! — изсъсках. Думите ми се появиха в огън и дим, докато кръжах над Кит и Луиза.

Кръв капеше от китките и краката ми. Там, където падаха червените мъниста, порастваше черен стрък. Скоро цяла палисада от тънки черни стебла обкръжи зашеметения демон и вампира. Луиза се опита да ги изскубне, но магията ми издържа.

— Да ви кажа ли бъдещето? — рязко попитах аз. Двамата ме зяпнаха от кошарата си с изпълнени със страх и трепет очи. — Никога няма да получиш онова, за което копнее сърцето ти, Кит, защото понякога не можем да имаме онова, което желаем най-силно. А ти никога не ще запълниш празнината в себе си, Луиза, нито с кръв, нито с гняв. И двамата ще умрете, защото рано или късно смъртта идва при всички ни. Но вашата смърт няма да е милостива. Обещавам ви.

Изви се вихрушка. За миг замръзна на място и се превърна в познатата форма на Хенкок.

— Дейви! — Бледите като перли пръсти на Луиза стиснаха черните стебла. — Помогни ни. Вещицата ни залови с магията си. Вземи очите ѝ и ще ѝ отнемеш и силата.

— Матю вече идва насам, Луиза — предупреди Хенкок. — На по-сигурно място си зад тази ограда под закрилата на Даяна, отколкото би била, ако трябваше да бягаш от гнева му.

— Никой от нас не е в безопасност. Тя ще изпълни древното пророчество, което Жербер сподели с маман преди толкова години. Ще сложи край на Дьо Клермон!

— В това няма истина — горчиво възрази Хенкок.

— Има! — настоя Луиза. — „Пази се от вещицата с кръвта на лъв и вълк, защото с нея тя ще унищожи децата на нощта.“ Това е вещицата от пророчеството! Не разбираш ли?

— Ти не си добре, Луиза. Личи ти.

Луиза се изпъчи възмутено.

— Аз съм *mapjasang* и съм в чудесно здраве, Хенкок.

Появиха се Хенри и Джак, задъхани от бързането. Хенри огледа арената.

— Къде е тя? — извика на Хенкок, докато се въртете.

— Там горе. — Хенкок посочи с палец. — Точно както каза Ани.

— Даяна. — Хенри въздъхна с облекчение.

Тъмен циклон от сиво и черно се понесе през арената и спря при счупения стълб, който бележеше мястото, където бях вързана. Матю нямаше нужда да му казват къде съм. Очите му ме намериха моментално.

Последни пристигнаха Уолтър и Пиер. Пиер носеше Ани на конче и тънките ѝ ръце обвиваха врата му. Когато спря, тя се спусна на земята.

— Уолтър! — извика Кит и застана до Луиза. — Тя трябва да бъде спряна. Пусни ни. Вече знам какво да правя. Говорих с една вещица в Нюгейт и...

Една ръка проби черните стебла и дълги бели пръсти се вкопчиха в гърлото на Кит. Марлоу изгъркори и млъкна.

— Нито дума повече. — Погледът на Матю се спря върху Луиза.

— Mattieu. — От кръвта и опиятите френското произношение на името му стана още по-завалено. — Слава богу, че си тук. Радвам се да те видя.

— А не би трябвало. — Матю запрати Кит настрани.

Спуснах се зад него и новопоявилите се криле се прибраха зад ребрата ми. Драконът ми обаче остана нащрек, опашката му беше навита като пружина. Матю ме усети и ме прегърна, макар че нито за миг не свали очи от пленниците ми. Пръстите му докоснаха мястото, където копие то беше минало през рокля, корсет и кожа, за да се счупи от гръдния ми кош. Беше мокро от кръв.

Матю ме завъртя и падна на колене, като разкъса плата над раната. Изруга. Постави длан върху корема ми и очите му затърсиха моите.

— Добре съм. Ние сме добре — уверих го.

Той стана. Очите му бяха черни и вената на слепоочието му пулсираше.

— Господин Ройдън? — Джак пристъпи напред. Брадичката му трепереше. Ръката на Матю се стрелна и го сграбчи за яката, за да го спре, преди да се е приближил твърде много до мен. Джак не трепна. — Кошмар ли имате?

Ръката на Матю се отпусна.

— Да, Джак. Ужасен кошмар.

Момчето пхна ръка в неговата.

— Ще чакам до вас, докато не отминете.

Очите ми се насълзиха. Същото му казваше и Матю в нощите, когато ужасите на Джак заплашваха да го погълнат.

В отговор Матю стисна мълчаливо ръката му. Двамата стояха единият висок, с широки рамене и изпълнен със свръхестествено здраве, другият тънък, непохватен и едва сега отърсващ се от сенките на пренебрежението. Яростта на Матю започна да се уталожва.

— Когато Ани ми каза, че те е хванал женски варг, изобщо не си представях... — Той не успя да продължи.

— Кристофър беше! — извика Луиза и се дръпна от дивия демон до нея. — Той твърдеше, че си омагьосан. Но аз надушвам кръвта й по теб. Ти не си в плен на магията й, а се храниш от нея.

— Тя е моя половинка — с убийствен тон обясни Матю. — И е бременна.

Марлоу изсъска. Погледът му побутна корема ми. Счупената ми ръка посегна да защити детето от очите на демона.

— Това е невъзможно. Матю не може... — Объркването на Кит се смени с ярост. — Дори сега го е омагьосала. Как си могла да го предадеш така? Кой е заченал детето ти, Даяна Ройдън?

Мери Сидни беше приела, че съм била изнасилена. Галоуглас отначало реши, че бебето е от починал любовник или съпруг, което задействаше инстинктите на защитник у Матю и обясняваше бързата ни връзка. За Кит единственият възможен отговор бе, че съм сложила рога на мъжа, когото обичаше.

— Хвани я, Хенкок! — замоли се Луиза. — Не можем да позволим на една вещица да вкара копелето си в семейство Дьо Клермон.

Хенкок поклати глава и скръсти ръце.

— Вие се опитахте да убиете половинката ми. Проляхте кръвта й — обвини ги Матю. — А детето не е копеле. Мое е.

— Невъзможно — заяви Луиза, но гласът й прозвуча несигурно.

— Детето е мое — яростно повтори брат й. — Моя плът. Моя кръв.

— Тя носи кръвта на вълка — прошепна Луиза. — Вещицата е онази от пророчеството. Ако бебето й оживее, ще унищожи всички ни.

— Махнете ги от очите ми. — Гласът на Матю трепереше от ярост. — Преди да съм ги разкъсал на парчета и да съм ги хвърлил на кучетата. — Той разрита оградата и сграбчи Кит и сестра си.

— Никъде няма да... — започна Луиза. Погледна долу и видя, че Хенкок е хванал ръката й.

— Напротив, ще отидеш там, където те заведе — тихо рече той. Измъкна пръстена на Изабо от пръста й и го подхвърли на Матю.

— Мисля, че това принадлежи на съпругата ти.

— А Кит? — попита Уолтър и хвърли предпазлив поглед към Матю.

— Тъй като двамата си падат един по друг, затворете го с Луиза. — Матю бутна демона към Рали.

— Но тя ще... — подхвана Уолтър.

— Ще се храни с него? — кисело довърши Матю. — Вече го прави. Единственият начин, по който вампирът може да усети въздействието на вино или опиат, е от вената на топлокръвно.

Уолтър прецени настроението на Матю и кимна.

— Добре. Ще изпълним желанието ти. Отведи Даяна и децата в Блекфрайърс. Ние с Хенкок ще се оправим с останалото.

— Казах му, че няма за какво да се тревожи. Бебето е добре. — Спуснах ризата си. Бяхме се прибрали право у дома, но въпреки това Матю бе изпратил Пиер да доведе Сюзана и баба Алсъп. Сега къщата бе пълна до пръсване с ядосани вампири и вещици. — Може би ги ще успееш да го убедиш.

Сюзана изплакна ръцете си в легена с гореща сапунена вода.

— Щом съпругът ти не може да повярва на собствените си очи, няма как да го убедя.

Тя изпрати да доведат Матю. Галоуглас дойде с него и двамата изпълниха рамката на вратата.

— Наистина ли си добре? — Лицето на Галоуглас бе пепеляво.

— Имах счупен пръст и пукнато ребро. Би могло да се случи и при падане по стълбите. Благодарение на Сюзана пръстът ми е напълно здрав.

Протегнах ръка. Пръстът още беше подут и трябваше да нося пръстена на Изабо на другата си ръка, но го движех без болка. Раната в гръдния кош щеше да заздравее по-бавно. Матю беше отказал да използва вампирска кръв за излекуването ѝ, така че се наложи Сюзана да разчита на няколко магически шева и лапа.

— Точно сега имам много основателни причини да мразя Луиза — мрачно заяви Матю, — но има и нещо, за което трябва да съм ѝ благодарен. Тя не е искала да те убие. Точността ѝ е безупречна. Ако искаше, щеше да забие копието си в сърцето ти и щеше да си мъртва.

— Мислите ѝ бяха изцяло върху пророчеството, което Жербер споделил с Изабо.

Галоуглас и Матю се спогледаха.

— Това е нищо — пренебрежително махна с ръка Матю. — Просто някаква идиотия, измислена, за да впечатли маман.

— Става въпрос за пророчеството на Меридиана, нали? — Досетих се още щом Луиза спомена за него. Думите събудиха спомени за докосването на Жербер в Ла Пиер. И от тях въздухът около Луиза

беше запращял от електричество, сякаш беше Пандора и бе вдигнала капака на делвата с отдавна забравена магия.

— Меридиана искаше да уплаши Жербер с бъдещето. И успя. — Матю поклати глава. — Това няма нищо общо с теб.

— Баща ти е лъвът. Ти си вълкът.

Стомахът ми се сви на ледена топка. Това ми казваше, че нещо не е наред с мен, нещо вътре, където светлината не можеше да проникне напълно. Погледнах съпруга си, едно от децата на нощта, споменати в пророчеството. Първото ни дете вече беше умряло. Заглуших мислите си, не исках да ги задържам в сърцето или главата си прекалено дълго, за да оставят следа. Но не се получи. Помежду ни имаше твърде много откритост, за да мога да крия нещо от Матю — или от себе си.

— Няма от какво да се боиш — каза той и устните му докоснаха моите. — Твърде изпълнена си с живот, за да бъдеш предвестник на унищожението.

Оставих го да ме увери, но шестото ми чувство не го чуваше. Някак, някъде беше отприщана опасна и смъртоносна сила. Дори сега усещах как нишките ѝ се опъват и ме завличат към мрака.

36.

Под знака на „Златната гъска“ чаках Ани да вземе малко яхния за вечерята ни, когато твърдият поглед на вампир пропъди намека за лято във въздуха.

— Отец Хабърд — промълвих и се обърнах в посока на студа.

Погледът на вампира се стрелна към гръдния ми кош.

— Изненадан съм, че съпругът ви позволяла да се разхождате из града без придружител след случилото се в Гринуич, както и че носите детето му.

Огнедишаният ми дракон, който се бе превърнал в мой яростен пазител след инцидента на арената за турнири, нави опашката си около бедрата ми.

— Всеки знае, че един варг не може да има деца от топлокръвна жена — пренебрежително заявих.

— Явно невъзможните неща не са невъзможни при вещица като вас. — Мрачното изражение на Хабърд стана още по-мрачно. — Повечето създания например смятат, че презрението на Матю към вещиците е непоклатимо. Малцина си дават сметка, че именно той е уредил Барбара Нейпиър да се спаси от кладата в Шотландия. — Събитията в Бъруик продължаваха да запълват времето на Матю, както и клюките за хора и създания в Лондон.

— По онова време той изобщо не беше в Шотландия.

— Нямаше и нужда да бъде. Хенкок бе в Единбург и се представяше за един от „приятелите“ на Нейпиър. Именно той повдигна пред съда въпроса с бременността ѝ. — Дъхът на Хабърд беше студен и миришеше на гора.

— Вещицата е била невинна по повдигнатите срещу нея обвинения — разпалено изтъкнах и придърпах шала около раменете си. — Съдебните заседатели са я оправдали.

— По едно-единствено обвинение. — Хабърд ме погледна в очите. — Беше намерена за виновна по много други. И предвид скорошното ви завръщане, може би не сте чули новината. Крал

Джеймс е намерил начин да отмени решението на журито в случая на Нейпиър.

— Да го отмени ли? Как?

— Напоследък кралят на шотландците не изпитва особена любов към Паството, за което немалка заслуга има съпругът ви. Непостоянното отношение на Матю към споразумението и намесата му в шотландската политика вдъхнови Негово Величество също да намери вратички в закона. Джеймс изправи пред съда заседателите, които оправдаха вещицата. Обвинени са в погазване на кралската справедливост. Заплашването на заседателите ще гарантира резултатите от бъдещите процеси.

— Планът на Матю не беше такъв — възразих. Мислите ми препускаха.

— На мен пък ми изглежда достатъчно коварен, за да е точно на Матю дьо Клермон. Нейпиър и бебето й може и да останат живи, но десетки по-невинни създания ще умрат заради него. — Изражението на Хабърд беше убийствено. — Нима Дьо Клермон не искат това?

— Как смеете!

— Взех... — Ани излезе на улицата и едва не изпусна котлето. Грабнах го от ръцете й.

— Благодаря, Ани.

— Знаете ли къде е съпругът ви в тази чудесна майска сутрин, госпожо Ройдън?

— По работа. — Матю се беше погрижил да си изям закуската, после ме целуна и излезе от къщата с Пиер. Джак бе неутешим, защото трябваше да остане с Хариът. Усетих леко безпокойство. Не беше характерно за Матю да откаже на Джак разходка из града.

— Не — тихо рече Хабърд. — Той е в Бедлам при сестра си и Кристофър Марлоу.

Бедлам беше тъмница във всяко отношение, освен според името си^[1] — място на забравата, където лудите се заключваха заедно с онези, вкарани тук от собствените им семейства по някакво скалъпено обвинение и с единствената цел да се отърват от тях. При липса на друго, освен слама за легло, без редовна храна, без абсолютно никаква милост от страна на надзирателите и без каквото и да било лечение, повечето затворници така и не излизаха оттам. А ако успяваха, рядко се възстановяваха от преживяното.

— Матю не е доволен от промяната на присъдата в Шотландия и сега иска да раздава свое собствено правосъдие тук, в Лондон — продължи Хабърд. — Тази сутрин отиде да ги разпита. Доколкото знам, още е там.

Вече минаваше пладне.

— Виждам съм Матю дьо Клермон да убива бързо, когато е вбесен. Гледката е ужасна. Ала да се види как причинява бавно и усърдно смърт би накарало и най-заклетия атеист да повярва в дявола.

„Кит.“ Луиза беше вампир и във вените ѝ течеше кръвта на Изабо. Тя можеше да се погрижи за себе си. Но един демон...

— Иди при баба Алсъп, Ани. Кажй ѝ, че съм отишла в Бедлам да потърся господин Марлоу и сестрата на господин Ройдън. — Обърнах момичето в съответната посока и го пуснах, като застанах решително между него и вампира.

— Трябва да остана с вас — настоя Ани. Очите ѝ бяха ококорени като паници. — Господни Ройдън ме накара да обещава!

— Някой трябва да знае къде съм отишла, Ани. Кажй на баба Алсъп какво чу тук. Мога да стигна до Бедлам. — В действителност имах само смътна представа къде се намира прословутата лудница, но разполагах и с други средства да открия местоположението на Матю. Свих въображаеми пръсти около верижката в мен и се приготвих да я дръпна.

— Чакайте. — Ръката на Хабърд хвана китката ми. Подскочих. Той извика към някого в сенките. Беше ъгловатият младеж, когото Матю наричаше със странно подобаващото име Амен Корнър. — Синът ми ще ви заведе.

— Матю ще научи, че съм била с вас. — Погледнах надолу към ръката на Хабърд. Той все още държеше китката ми, предавайки издйническата си миризма на топлата ми кожа. — И ще си го изкара на момчето.

Хватката на Хабърд се стегна и той тихо изстена, когато разбра.

— Ако сте искали да ме изпратите до Бедлам, отец Хабърд, трябваше просто да попитате.

Водачът ми знаеше всеки пряк път и задна уличка между Сейнт Джеймс Гарликхайт и Бишъпсгейт. Излязохме извън очертанията на града и се озовахме в мизерните предградия. Подобно на Крипългейт,

районът около Бедлам беше бедняшки и отчаяно претъпкан. Истинските ужаси обаче тепърва предстояха.

Главният надзирател ни посрещна при портата и ни въведе в онова, което някога е било болница „Света Мария Витлеемска“. Господин Слефорд добре познаваше отец Хабърд и с постоянни раболепни поклони ни поведе към една от яките врати на изровения двор. Дори през дебелото дърво и каменните стени на стария средновековен приорат проникваха пронизителните писъци. Повечето прозорци нямаха стъкла и килиите бяха открити за стихииите. Вонята на гнило, мръсотия и старост беше зашеметяваща.

— Недейте — отказах протегнатата ръка на Хабърд, когато влязохме в усойния тесен коридор. Имаше нещо омерзително в това да приемам помощта му, когато бях свободна, а затворените тук не получаваха абсолютно никакви грижи.

Вътре бях засипана от призраците на предишни затворници и съдраните нишки, които се виеха около сегашните измъчени обитатели. Справих се с ужаса, като се заех с мрачни математически упражнения, дялах мъжете и жените на по-малки групи и ги събирах по различни начини.

Наброих двайсетина души, докато вървахме по коридора. Четиринайсет от тях бяха демони. Шестима от двайсетте бяха напълно голи, а други десет бяха в дрипи. Някаква жена в мръсен, но скъп мъжки костюм се взираше в нас с открита враждебност. Тя бе от трите човешки същества на това място. Имаше също две вещици и един вампир. Петнайсет нещастници бяха оковани за стената, за пода или и за двете. Четирима от другите пет не бяха в състояние да станат, клечаха, бърбореха и чегъртаха камъка. Един от пациентите беше свободен и танцуваше гол по коридора пред нас.

Едно помещение имаше врата. Нещо ми подсказа, че Луиза и Кит се намират зад нея.

Надзирателят отключи вратата и почука рязко. Когато не получи отговор, заблъска с юмрук.

— Чух ви още първия път, господин Слефорд. — Галоуглас изглеждаше определено раздърпан, с пресни драскотини по бузата и кръв по дублета си. Със закъснение ме видя да стоя зад Слефорд. — Лельо.

— Искам да вляза.

— Това не е добра... — Викингът ме погледна отново и се дръпна настрани. — Луиза изгуби доста кръв. Гладна е. Стой далеч от нея, освен ако не искаш да бъдеш ухапана или одрана. Изрязах ноктите ѝ, но за зъбите не мога да направя кой знае какво.

Макар нищо да не се изпречваше на пътя ми, останах на прага. Прекрасната, жестока Луиза беше окована за желязна халка в каменния под. Роклята ѝ бе станала на парцали и бе напоена с кръв от дълбоките рани в шията ѝ. Някой беше демонстрирал господството си над Луиза — някой по-силен и по-разгневен от нея.

Затърсих в сенките, докато не открих тъмна фигура, приклепнала над някаква купчина на пода. Главата на Матю се вдигна; лицето му бе призрачно бледо, очите — черни като нощ. По него нямаше нито едно петънце кръв. Подобно на предложението на Хабърд за помощ, чистотата му беше някак омерзителна.

— Трябваше да си у дома, Даяна. — Той се изправи.

— Аз съм точно там, където трябва, благодаря. — Тръгнах към съпруга си. — Неистовата кръвожадност и опиумът не са добра комбинация, Матю. Колко от кръвта им изпи?

Купчината на пода се размърда.

— Тук съм, Кристофър — обади се Хабърд. — Вече никой няма да ти навреди.

Марлоу заплака от облекчение и тялото му се разтърси от риданията.

— Бедлам не е в Лондон, Хабърд — хладно рече Матю. — Не се намираш в района си и Кит е извън закрилата ти.

— Господи, пак се почва. — Галоуглас затвори вратата пред зашеметения Слефорд. — Заклучи! — излая той през дървото и удари с юмрук, за да подчертае заповедта си.

Луиза скочи на крака, когато резето изщрака. Веригите на глезените и китките ѝ издрънчаха. Една от тях се скъса и аз подскочих, когато брънките иззвъняха по пода. От коридора съчувствено задрънчаха други вериги.

— Не кръвта ми, не кръвта ми, не кръвта ми — нареждаше Луиза. Беше се залепила плътно до отсрещната стена. Когато погледите ни се срещнаха, тя изскимтя и се извърна. — Махай се, *fantome*. Вече умрях веднъж и не се страхувам от призрази като теб.

— Млъкни. — Гласът на Матю бе тих, но се разнесе из помещението с достатъчна сила, за да накара всички ни да подскочим.

— Жадна — изграчи Луиза. — Моля те, Матю.

Чуваше се равномерен звук на капеща течност по камъка. Тялото на Луиза потръпваше при всяко капване. Някой беше окачил за рогата глава на елен, чиито празни очи се взираха в нищото. Кръвта канеше капка по капка от отрязаната шия на пода, малко извън обсега на веригите на Луиза.

— Стига си я изтезавал! — Пристъпих напред, но ръката на Галоуглас ме задържа.

— Не мога да позволя да се намесваш, лельо — твърдо рече той. — Матю е прав. Мястото ти не е тук.

— Галоуглас. — Матю поклати предупредително глава. Галоуглас пусна ръката ми и изгледа предпазливо чичо си.

— Е, добре тогава. Нека отговоря на предишния ти въпрос, лельо. Матю пи от кръвта на Кит само толкова, колкото да поддържа кръвожадната си ярост. Това може да ти потрябва, ако искаш да разговаряш с него. — Галоуглас ми подхвърли нож. Не посегнах да го уловя и той издрънча на пода.

— Ти си нещо повече от тази болест, Матю. — Прекрачих ножа и отидох до него. Стояхме толкова близо един до друг, че полите ми докосваха ботушите му. — Остави отец Хабърд да се погрижи за Кит.

— Не — категорично заяви Матю.

— Какво би казал Джак, ако те види такъв? — Бях по-склонна да използвам чувството за вина, отколкото стомана, за да накарам Матю да дойде на себе си. — Ти си неговият герой. А героите не измъчват своите приятели и роднини.

— Те се опитаха да те убият! — Ревът на Матю отекна в малката килия.

— Не бяха на себе си от опиати и алкохол. Не знаеха какво правят — отвърнах. — И бих казала, че същото се отнася и за теб в сегашното ти състояние.

— Не се заблуждавай. И двамата много добре са знаели какво правят. Кит се е опитвал да се отърве от препятствие към щастието му, без да му пука за никого другиго. Луиза е била обхваната от същите жестоки подтици, на които се отдава от деня, когато я направиха. — Матю прокара пръсти през косата си. — Аз също знам какво правя.

— Да. Наказваш себе си. Убеден си, че биологията е съдба, поне доколкото се отнася до собствената ти кръвожадна ярост. И затова си мислиш, че си също като Луиза и Кит. Поредният безумец. Помолих те да престанеш да отричаш инстинктите си, Матю, а не да се превръщаш в техен роб.

Този път, когато направих крачка към сестра му, тя скочи към мен, като пръскаше слюнки и ръмжеше.

— А това е най-големият ти страх от бъдещето — че ще се превърнеш в животно, оковано и очакващо поредното наказание, защото си го заслужаваш. — Отстъпих към него и хванах раменете му. — Ти не си такъв, Матю. Никога не си бил.

— Казах ти вече да не гледаш романтично на мен — настоя той. Откъсна погледа си от моя, но не и преди да видя отчаянието в очите му.

— Значи го правиш и за мое добро, така ли? Опитваш се да докажеш, че не заслужаваш любов? — Ръцете му бяха стиснати в юмруци. Посегнах към тях и ги отворих насила, след което ги сложих на корема си. — Докосни детето ни, погледни ме в очите и ни кажи, че няма надежда тази история да завърши по различен начин.

Подобно на нощта, в която чаках да пие от вената ми, времето се разтегли безкрайно, докато Матю се бореше със себе си. Сега, както и тогава, не можех по никакъв начин да ускоря нещата или да му помогна да избере живота пред смъртта. Той трябваше да хване крехката нишка на надеждата без никаква помощ от моя страна.

— Не зная — накрая призна. — Навремето мислех, че любовта между вампир и вещица е нещо неправилно. Бях сигурен, че четирите вида са отделни. Приемах смъртта на вещици, ако това означаваше, че вампирите и демоните могат да оцелеят. — Макар зениците му все още да бяха много широки, в очите му се появи ярка зелена ивица. — Казвах си, че лудостта у демоните и слабостта у вампирите е сравнително скорошно явление, но като гледам Луиза и Кит...

— Не знаеш. — Сnižих гласа си. — Никой от нас не знае. Перспективата е плашеща. Но ние трябва да се надяваме на бъдещето, Матю. Не искам децата ни да се родят под същата тази сянка, да мразят и да се страхуват от това какво са.

Бях сигурна, че ще продължи да ми се опъва, но той запази мълчание.

— Остави Галоуглас да поеме отговорност за сестра ти. Позволи на Хабърд да се погрижи за Кит. И се опитай да им простиш.

— Варгите не прощават толкова лесно, колкото топлокръвните — промърмори Галоуглас. — Не можеш да искаш от него подобно нещо.

— Матю го поиска от теб — изтъкнах.

— Да. И аз му заявих, че най-доброто, на което може да се надява, е евентуално да забравя след време. Не изисквай от Матю повече, отколкото може да даде, лельо. — В гласа на викинга се долавяше предупреждение.

— Бих искала да забравя, вещице — обади се Луиза превзето, сякаш правеше избор на плат за ново облекло. Махна с ръка във въздуха. — Всичко това. Използвай магията си и направи така, че тези ужасни сънища да изчезнат.

Можех да го направя. Виждах нишките, които я свързаха с Бедлам, с Матю и с мен. Но макар да не исках да я измъчвам, не бях толкова милостива, че да ѝ дам покой.

— Не, Луиза — казах. — Ще помниш Гринуич до края на дните си, а също така мен и дори как нарани Матю. Нека споменът бъде твойят затвор, а не това място. — Обърнах се към Галоуглас: — Увери се, че няма да представлява опасност за себе си или за някого друг, преди да я освободиш.

— О, на никаква свобода няма да се радва тя — подчерта Галоуглас. — Оттук отива там, където я изпрати Филип. И след като приключи с нея, дядо ми никога няма да ѝ позволи да се скита отново.

— Кажи им, Матю! — замоли се Луиза. — Разбираш какво с тези... неща да пълзят в черепа ти. Не мога да ги понасям! — Тя заскуба косата си с окованата си ръка.

— А Кит? — попита Галоуглас. — Сигурен ли си, че искаш да го поеме Хабърд, Матю? Хенкок би се отървал от него с най-голямо удоволствие.

— Той е създание на Хабърд, не мое. — Тонът на Матю бе абсолютно категоричен. — Не ме интересува какво ще стане с него.

— Онова, което направих, бе от любов... — започна Кит.

— Напротив, от злоба — изтъкна Матю и обърна гръб на най-добрия си приятел.

— Отец Хабърд — извиках, когато той се завтече да прибере подопечния си. — Действията на Кит в Гринуич ще бъдат забравени, стига случилото се тук да си остане между тези стени.

— Нима ми обещавате това от името на всички Дьо Клермон? — повдигна белите си вежди Хабърд. — Съпругът ви трябва да ми даде това уверение, не вие.

— Ще трябва да се задоволите с моята дума — казах, решена да не отстъпвам нито крачка.

— Добре, мадам Дьо Клермон. — За първи път Хабърд използва това обръщение. — Вие наистина сте дъщеря на Филип. Приемам условията на семейството ви.

Дори след като напуснахме Бедлам, усещах мрака на лудницата полепнал по мен. Матю също го усещаше. Той ни следваше навсякъде в Лондон, правеше ни компания на вечеря, посещаваше с нас приятели. Имаше само един начин да се отървем от него.

Трябваше да се върнем в нашето настояще.

Без обсъждане или съзнателни планове и двамата започнахме да си подреждаме нещата, да прекъсваме нишките, които ни свързваха с миналото, което споделяхме. Франсоаз възнамеряваше да се присъедини към нас в Лондон, но ние ѝ пратихме вест, че ще останем в „Старата лежа“. Матю проведе дълги и сложни разговори с Галоуглас за лъжите, които трябваше да каже племенникът му, за да не разкрива на Матю от 16-и век, че е бил временно заместен от бъдещия си аз. Матю от 16-и век не биваше да се вижда с Кит или Луиза, тъй като на тях не можеше да се има доверие. Уолтър и Хенри също трябваше да бъдат залъгани с някаква история, която да обясни отклоненията в поведението му. Матю изпрати Хенкок в Шотландия, за да се подготви за нов живот там. Аз работех с баба Алсъп и усъвършенствах възлите, които щях да използвам при изтъкаването на магията, която да ни отнесе в бъдещето.

Матю ме чакаше при Сейнт Джеймс Гарликхайт след един от тези уроци и ми предложи да минем през двора на катедралата на път към дома. До Еньовден оставаха две седмици и дните бяха слънчеви и ярки въпреки постоянния покров на Бедлам.

Макар че съпругът ми още изглеждаше изпит след преживяното с Луиза и Кит, беше почти като навремето, когато спряхме при книжарите, за да видим последните заглавия и новини. Четях поредния залп от войната на думи между двама разпалени студенти от Кембридж, когато Матю се вцепени.

— Лайка. Дъбови листа. И кафе. — Главата му се завъртя в търсене на непознатата миризма.

— Кафе ли? — ахнах, учудена как нещо, което все още не бе достигнало до Англия, би могло да изпълва с миризмата си въздуха около „Свети Павел“. Но Матю вече не беше до мен, за да ми отговори. Пробиваше си път през тълпата с меч в ръка.

Въздъхнах. Той не можеше да се сдържи да не хукне след всеки крадец на пазара. Понякога ми се искаше зрението му да не е толкова остро и моралният му компас да не е така абсолютен.

Този път преследваше мъж, който бе десетина сантиметра по-нисък от мен, с гъсти кафяви къдрици, в които се виждаха сиви косми. Мъжът бе слаб и леко прегърбен, сякаш беше прекарал прекалено много време над книгите. Нещо в него размърда спомените ми.

Мъжът усети приближаващата опасност и се обърна. За съжаление, носеше окаяно малък кинжал, не по-голям от нож за хартия. Такова оръжие нямаше да му послужи особено срещу Матю. Забързах към съпруга си с надеждата, че няма да се стигне до кръвопролитие.

Матю сграбчи с такава сила ръката на нещастника, че нелепото оръжие падна на земята. Вампирът притисна с коляно жертвата си в една сергия за книги и опря плоската страна на меча във врата му. Едва сега проумях кого виждам.

— Тате? — прошепнах. Беше невъзможно. Взирах се невярващо в него, а сърцето ми биеше бясно от вълнение и смайване.

— Здравейте, госпожице Бишъп — поздрави баща ми, откъсвайки поглед от острието на Матю. — Радвам се да ви видя тук.

---

[1] Лудница. — Б.пр. ↑

Баща ми изглеждаше спокоен, макар и озовал се пред непознат въоръжен вампир и собствената си пораснала дъщеря. Единствено лекото потреперване на гласа му и побелелите кокалчета на ръката, вкопчила се в сергията, издаваха колко е нервен.

— Доктор Проктър, предполагам. — Матю се дръпна и прибра меч в ножницата си.

Баща ми пооправи практичната си кафява дреха. Изобщо не се връзваше с обстановката. Някой, вероятно майка ми, се беше опитал да преправи жакет като онзи на Неру в някакво подобие на свещеническо облекло. Бричовите му също бяха твърде дълги и повече приличаха на нещо, което би носил Бен Франклин, а не Уолтър Рали. Но познатият глас, който не бях чувала от двайсет и шест години, си беше абсолютно същият.

— Доста си пораснала за последните три дни — несигурно рече той.

— А ти изглеждаш точно какъвто те помня — измънках, все още потресена от факта, че го виждам да стои пред мен. Без да забравям, че двама магьосници и един варг могат да се окажат твърде много за тълпата, и без да съм сигурна какво да правя в новата ситуация, подех светски разговор.

— Искаш ли да дойдеш у нас на по питие? — предложих неловко.

— Разбира се, скъпа. С огромно удоволствие — кимна предпазливо той.

Двамата с баща ми не можехме да спрем да се поглеждаме — нито по пътя към вкъщи, нито след като се озовахме на сигурно място в „Еленът и короната“, която като по чудо се оказа празна. Там двамата се прегърнахме свирепо.

— Наистина си ти. Гласът ти е същият като на майка ти — каза той и се дръпна на една ръка разстояние, за да може да ме разгледа. — Че и приличаш на нея.

— Хората твърдят, че имам твоите очи — заявих, като също го изучавах. Когато си на седем, не забелязваш подобни неща. Сещаш се за тях по-нататък, когато е вече късно.

— Значи е така. — Стивън се разсмя.

— Даяна има и вашите уши. И миризмите ви са донякъде сходни. Точно затова ви разпознах при „Свети Павел“. — Матю нервно прокара пръсти през подстриганата си коса, после подаде ръка на баща ми. — Матю.

Баща ми погледна протегнатата ръка.

— Без фамилно име? Да не би да сте някаква знаменитост като Холстън или Шер? — Внезапно и ярко осъзнах какво съм изпуснала, че баща ми не е бил около мен, докато бях момиче, за да се прави на гадняр, когато се среща с момчетата, с които излизам. Очите ми се насълзиха.

— Матю има много фамилни имена. Да приемем само, че е... сложно — казах аз и преглътнах сълзите си. Баща ми се разтревожи от внезапния прилив на емоции.

— Матю Ройдън ще свърши работа засега — каза Матю, привличайки вниманието на баща ми върху себе си. Двамата си стиснаха ръцете.

— Значи ти си вампирът — въздъхна баща ми. — Ребека се поболява от тревоги за особеностите на връзката ти с дъщеря ми, а Даяна още не може да кара колело.

— Ох, тате. — Изчервих се в мига, в който думите излязоха от устата ми. Държах се като дванайсетгодишна. Матю се усмихна и тръгна към масата.

— Няма ли да седнеш и да пийнеш малко вино, Стивън? — Той подаде на баща ми чаша, след което придърпа стол за мен. — Сигурно си шокиран да видиш Даяна.

— Може да се каже. Ще пийна с удоволствие. — Баща ми седна, отпи от виното и кимна одобрително, преди да направи видимо усилие да поеме нещата в свои ръце. — И тъй — поде енергично, — казахме си здрасти, поканихте ме в дома си и сега съм седнал с вас на чашка. Изпълнихме съществения западни ритуали. Вече можем да говорим по същество. Какво правиш тук, Даяна?

— Аз ли? А ти какво правиш тук? И къде е мама? — Бутнах настрана чашата, която ми наля Матю.

— Майка ти е у дома и се грижи за теб. — Баща ми поклати с изумление глава. — Направо не мога да повярвам. Не може да си с повече от десет години по-млада от мен.

— Винаги забравям, че си много по-възрастен от мама.

— Самата ти ходиш с вампир, а имаш нещо против нашия роман между май и декември? — Шеговитият израз на баща ми ме подкани да се разсмея.

Разсмях се, като в същото време пресметнах набързо.

— Значи идваш от 1980-а, или някъде там.

— Точно така. Най-накрая приключих учебната година и реших малко да попътушествам. — Стивън ни изглежда. — А вие тук и сега ли се запознахте?

— Не. Запознахме се през септември 2009. В Бодлианската библиотека. — Погледнах към Матю, който ми се усмихна окуражаващо. Поех дълбоко дъх: — Мога да бродя из времето като теб. И доведох Матю със себе си.

— Знам, че можеш да бродиш из времето, фъстъче. Миналия август изкара ангелите на майка си, когато изчезна на третия си рожден ден. Най-лошият ѝ кошмар е щапуркащ из времето дребосък. — Той ме погледна проникателно. — Значи имаш моите очи, уши и способност да бродиш из времето. Нещо друго?

Кимнах.

— Мога да правя магии.

— О! Надявахме се, че няма да се увличаш по огъня като майка ти, но явно не сме извадили този късмет. — Баща ми като че ли се смути и сниши гласа си: — Може би е по-добре да не споменаваш за таланта си в компанията на други като нас. А когато те се опитват да те учат на магиите си, просто пускай думите да влизат през едното ти ухо и да излизат от другото.

— Искане ми се да ми го беше казал по-рано. Щеше да ми помогне със Сара — отвърнах аз.

— Добрата стара Сара. — Смехът на баща ми бе топъл и заразителен.

Откъм стълбите се чу тропот на крака и рошав четирикрак парцал и момче прелетяха през прага и треснаха вратата в стената с цялата сила на ентусиазираната им поява.

— Господин Хариът каза, че мога да изляза отново с него и да гледаме звездите. Обещава този път да не ме забрави. Господин Шекспир пък ми даде това. — Джак размаха лист хартия. — Казва, че било кредитно писмо. А Ани през цялото време зяпаше едно момче в „Кардиналската шапка“, докато ядеше пая си. Кой е този? — Последните думи бяха съпроводени с мръсен пръст, сочещ към баща ми.

— Това е господин Проктър — обясни Матю и подхвана Джак през кръста. — Нахрани ли Рошльо на връщане? — Нямаше начин да разделим момчето и кучето в Прага, така че Рошльо беше дошъл в Лондон, където странната му външност го направи нещо като местна знаменитост.

— Разбира се, че го нахраних. Забравя ли, яде обувките ми, а Пиер каза, че ще плати за един нов чифт, без да ви казва, но не и за втори. — Джак си запуши устата.

— Съжалявам, госпожо Ройдън. Тичаше по улицата и не успях да го настигна. — Намръщената Ани се втурна в стаята, но се закова на място и пребледня, когато видя баща ми.

— Всичко е наред, Ани — меко рекох аз. След Гринуич тя се страхуваше от непознати създания. — Това е господин Проктър. Той е приятел.

— Имам топчета. Знаете ли как се играе на пръстен? — Джак поглеждаше преценяващо баща ми и се мъчеше да реши дали непознатият ще се окаже полезен.

— Господин Проктър е дошъл да говори с госпожа Ройдън, Джак. — Матю го обърна кръгом. — Трябва ни вода, вино и храна. Разделете си задачите с Ани, а когато Пиер се върне, ще ви заведе в „Мурфийлдс“.

С малко мърморене децата излязоха обратно на улицата. Най-сетне погледнах баща си в очите. Той беше наблюдавал мълчаливо Матю и мен, и сега атмосферата бе натежала от въпроси.

— Защо си тук, скъпа? — тихо повтори въпроса си.

— Решихме, че можем да открием някой да ми помогне по някои въпроси около магията и алхимията. — Поради някаква причина не ми се искаше баща ми да научава подробностите. — Учителката ми се казва баба Алсъп. Тя и сборището ѝ ме приеха.

— Добър опит, Даяна. Аз също съм вещер, така че знам кога въртиш и сучеш около истината. — Баща ми се облегна назад на стола. — Рано или късно ще трябва да ми кажеш. Просто си помислих, че можем да спестим малко време.

— А ти защо си тук, Стивън? — попита Матю.

— Просто се мотая. Аз съм антрополог. Такава ми е професията. А твоята каква е?

— Аз съм учен. Биохимик, работя в „Оксфорд“.

— Ти не се „мотаеш“ в Лондон на Елизабет, татко. Листът от Ашмол 782 вече е у теб. — Внезапно разбрах защо е дошъл. — Търсиш останалата част от ръкописа.

Свалих дървения свещник. Астрономичният компендиум на господин Хабермел бе пъхнат между две свещи. Трябваше да го местим всеки ден, защото Джак все го намираще.

— Какъв лист? — подозрително невинно попита баща ми.

— Онзи с рисунката на алхимичната сватба. Той е от ръкопис от Бодлианската библиотека. — Отворих компендиума. Беше абсолютно неподвижен, както и очаквах. — Виж, Матю.

— Страхотно — подсвирна баща ми.

— Да беше видял капана й за мишки — промърмори под нос Матю.

— Какво прави това? — Баща ми посегна към компендиума, за да го разгледа по-добре.

— Това е математически инструмент, който показва времето и следи астрономични явления като фазите на луната. Започна да се движи сам, когато бяхме в Прага. Помислих си, че това означава, че някой ни търси, но сега се питам дали не е засякъл теб, докато си търсил ръкописа.

Устройството все още проработваше от време на време и колелата му се завъртаха най-неочаквано. Всички в къщата го наричаха „вещерски часовник“.

— Май е по-добре да донеса книгата — реши Матю, докато ставаше от мястото си.

— Не е нужно — спря го баща ми и му направи знак да седне. — Не е спешно. Ребека няма да ме очаква още няколко дни.

— Значи ще останеш тук, в Лондон?

Лицето на баща ми омекна и той кимна.

— Къде ще отседнеш? — попита Матю.

— Тук! — възмутено заявих аз. — Ще остане тук. — След толкова много години без него не можех и да си помисля да го изпусна от очи.

— Дъщеря ти има много категорично мнение за отсядането на роднините ѝ в хотели — сподели Матю с крива усмивка, спомняйки си как бях реагирала, когато се беше опитал да настани Маркъс и Мириам в една странноприемница в Казеновия. — Разбира се, че си добре дошъл да отседнеш при нас.

— Имам квартира в другия край на града — колебливо отвърна баща ми.

— Остани. — Стиснах устни и премигах, за да прогоня сълзите. — Моля те. — Имах да го питам толкова много неща, да му задам въпроси, на които единствено той можеше да отговори. Баща ми и съпругът ми се гледаха дълго един друг.

— Добре — съгласи се накрая баща ми. — Ще бъде страхотно да се помотая с вас известно време.

Предложих му нашата стая, тъй като Матю нямаше да може да заспи с чужд човек в дома, а аз лесно можех да се настаня и на кушетката, но баща ми отказа. Вместо това Пиер отстъпи леглото си. Стоях на площадката на стълбите и слушах завистливо как Джак и баща ми си бърбят като стари приятели.

— Мисля, че Стивън има всичко, от което се нуждае — прошепна в ухото ми Матю, докато ме прегръщаше.

— Дали е разочарован от мен? — запитах се на глас.

— Баща ти? — изуми се Матю. — Разбира се, че не!

— Струва ми се малко смутен.

— Когато Стивън те е целунал за довиждане преди няколко дни, ти си била малко дете. Просто е замаян, това е.

— Дали знае какво ще се случи с него и с мама? — прошепнах.

— Нямам представа, топ соеи, но така мисля. — Матю ме помъкна към спалнята ни. — Хайде да си лягаме. Утре сутринта всичко ще изглежда различно.

Матю се оказа прав — баща ми беше малко по-спокоен на следващия ден, макар че май не беше спал прекалено много. Същото се отнасяше и за Джак.

— Хлапето винаги ли има такива ужасни кошмари? — попита баща ми.

— Съжалявам, че те е държал буден — извиних се аз. — Промяната го прави неспокоен. Матю обикновено се грижи за него.

— Знам. Видях го — каза баща ми и отпи от билковата отвара, която бе приготвила Ани.

Това беше проблемът с баща ми — той виждаше всичко. Вещерството му засрамваше вампирите. Макар да имах стотици въпроси — за майка ми и нейната магия, за листа от Ашмол 782 — всичките сякаш се стопиха под спокойния му поглед. От време на време ме питаше нещо съвсем тривиално. Мога ли да хвърлям бейзболна топка? Дали според мен Боб Дилън е гений? Научила ли съм се да опъвам палатка? Не задаваше въпроси за Матю и мен, къде съм ходила на училище, нито дори с какво си изкарвам хляба. Без изразяване на интерес от негова страна на мен ми беше неловко да споделям каквото и да е. Към края на първия ни ден заедно направо ми се реवेशе.

— Защо не разговаря с мен? — остро попитах Матю, докато той разкопчаваше корсета ми.

— Защото е твърде зает да те слуша. Антрополог е, професионален наблюдател. Ти си историкът в семейството. Въпросите са твоя стихия, не негова.

— Направо ми се връзва езика пред него и не знам откъде да започна. А когато той ме заговаря, винаги е на някаква странна тема — например дали новите правила в бейзбола не са съсипали играта.

— Това са неща, за които един баща би говорил с дъщеря си, когато започва да я води на мачове. Значи Стивън не знае, че няма да те види как порастваш. Просто няма представа колко време му остава с теб.

Отпуснах се на края на леглото.

— Беше запаянко на „Ред Сокс“. Помня как мама казваше, че заради нейното забременяване и победния удар на Карлтън Фиск в шестата игра от Световната серия, есенният семестър на 1975-а бил най-добрият през живота му, въпреки че накрая „Цинцинати“ били „Бостън“.

Матю меко се разсмя.

— Не се съмнявам, че есенният семестър на седемдесет и пета е бил върхът.

— „Ред Сокс“ спечелили ли са изобщо през тази година?

— Не. Но баща ти е спечелил. — Матю ме целуна и духна свещта.

Когато на следващия ден се прибрах, заварих баща ми да седи в дневната на празната къща. Ашмол 782 лежеше отворена пред него.

— Къде я намери? — попитах, докато оставях покупките на масата. — Матю трябваше да я скрие. — Беше ми достатъчно трудно да държа децата по-далеч от онзи проклет компендиум.

— Джак ми я даде. Нарича я „Книгата за чудовища на госпожа Ройдън“. Естествено, щом чух за нея, поисках да я видя. — Баща ми обърна страницата. Пръстите му бяха по-къси от тези на Матю, с тъпи върхове и силни, а не издължени и сръчни. — От тази книга ли е изображението на сватбата?

— Да. Имаше и две други илюстрации. Едната на дърво, а другата на два кървящи дракона. — Млъкнах. — Не съм сигурна колко още би трябвало да ти казвам, татко. Зная неща за връзката ти с тази книга, които ти не знаеш. Неща, които още не са се случили.

— В такъв случай ми разкажи какво се е случило с теб, след като си я открила в Оксфорд. И този път искам истината, Даяна. Виждам повредените нишки между теб и книгата, едни такива усукани и оплетени. И някой те е наранил физически.

В помещението се възцари тежко мълчание. Нямахме къде да се скрия от изпитателния поглед на баща си. Накрая не издържах и го погледнах в очите.

— Бяха вещици. Матю заспа и аз излязох да подишам малко свеж въздух. Би трябвало да съм в безопасност. Хванаха ме. — Размърдах се на стола си. — Край на историята. Да поговорим за нещо друго. Не искаш ли да знаеш къде съм учила? Историк съм. Имам постоянно място. В „Йейл“. — Бях готова да говоря за всичко с баща ми, с изключение на веригата от събития, започващи с доставянето на стара снимка в квартирата ми в „Ню Колидж“ и завършващи със смъртта на Жулиет.

— По-нататък. Сега искам да разбера защо друга вещица е искала толкова силно тази книга, че е била готова да те убие за нея. О, да — каза той, когато го изгледах невярващо. — Сам се досетих. Вещица е направила заклинание на гърба ти, от което ти е останал ужасен белег. Усещам раната. Погледът на Матю се задържа там, а драконът ти — знам и за него — те пази с крилете си.

— Сату... вещицата, която ме залови... не е единственото създание, което иска книгата. Питър Нокс също я търси. Той е член на Паството.

— Питър Нокс — тихо повтори баща ми. — Виж ти, виж ти.

— Срещали ли сте се?

— За съжаление, да. Винаги си е падал по майка ти. За моя радост тя не може да го понася. — Баща ми се навъси и прелисти още една страница. — Определено се надявам Питър да не знае за мъртвите вещици в това нещо. Около тази книга витае някаква тъмна магия, а Питър винаги се е интересувал от този аспект на занаята. Знам защо може да я иска той, но за какво ви е толкова нужна на вас с Матю?

— Създанията изчезват, татко. Демоните стават все по-диви. Вампирската кръв понякога е неспособна да превърне човек. А вещиците не раждат многобройно потомство. Ние измираме. Матю смята, че книгата може да ни помогне да разберем защо — обясних аз. — В нея има много генетична информация — кожа, косми, дори кръв и кости.

— Омъжила си се за нещо като Чарлз Дарвин сред създанията. И освен от измирането, той се интересува и от възникването, нали?

— Да. Отдавна се опитва да разбере как демоните, вещиците и вампирите са свързани помежду си и с човешките същества. Този ръкопис, ако можем да го съберем отново и да проумеем съдържанието му, може да ни осигури важни насоки за търсене.

Лешниковите очи на баща ми се взряха в мен.

— Това само теоретични въпроси ли са за твоя вампир?

— Вече не. Аз съм бременна, татко. — Докоснах корема си. Напоследък го правех непрекъснато, без изобщо да се замислям.

— Знам. — Той се усмихна. — Досетих се и за това, но се радвам, че го чух и от теб.

— Ти си тук едва от четирийсет и осем часа. Не исках да ти струпвам всичко наведнъж на главата — засрахих се аз. Баща ми стана и ме прегърна. Притисна ме силно към себе си. — Между другото, би трябвало да си изненадан. Вещиците и вампирите не би трябвало да се влюбват помежду си. И определено не би трябвало да им се раждат деца.

— Майка ти ме предупреди за това — видя го с онова нейно невероятно зрение. — Той се разсмя. — Непрекъснато се безпокои за нещо. Ако не за теб, то за вампира. Моите поздравления, скъпа. Едно дете е чудесен дар.

— Надявам се, че ще можем да се справим. Кой знае какво може да се окаже?

— Можеш да се справиш с много повече, отколкото си мислиш. — Баща ми ме целуна по бузата. — Хайде, да се поразходим. Покажи ми любимите си места из града. С огромно удоволствие бих се срещнал с Шекспир. Един от малоумните ми колеги си мисли, че „Хамлет“ бил написан от кралица Елизабет, представи си. И като стана въпрос за колеги, как е станало така, че след като години наред купувах биберони и ръкавици в Харвард, се оказах с дъщеря, която преподава в Йейл?

— Любопитен съм за нещо — каза баща ми, взирайки се във виното си.

Двамата бяхме направили чудесна разходка, бяхме вечеряли дълго и спокойно, децата бяха в леглата си, а Рошльо хъркаше до камината. Дотук денят беше направо съвършен.

— За какво, Стивън? — попита Матю и се усмихна над собствената си чаша.

— Колко време според вас ще можете да контролирате този луд начин на живот, който водите?

Усмивката на Матю се стопи.

— Боя се, че не разбирам въпроса ти — сковано рече той.

— Двамата държите абсолютно всичко адски изкъсо. — Баща ми отпи глътка вино и се загледа многозначително към юмрука на Матю, свил се около чашата. — С тази твоя хватка можеш неволно да унищожиш онова, което обичаш най-много.

— Ще го имам предвид. — Матю се контролираше, но едва-едва. Отворих уста да изгладя нещата.

— Престани да се опитваш да оправяш нещата, скъпа — каза баща ми, преди да съм изрекла и една дума.

— Не се опитвам — възразих аз.

— Напротив — настоя Стивън. — Майка ти го прави през цялото време и много добре познавам знаците. Това може да е единственият ми шанс да говоря с теб като с възрастен човек, Даяна, и нямам намерение да смекчавам думите си само защото ти или той ще се почувствате неудобно от тях.

Баща ми пхна ръка в дрехата си и извади някакъв памфлет.

— Ти също си се опитвал да оправиш нещата, Матю.

„Новини от Шотландия“ — пишеше с дребен шрифт над голямото заглавие: „ОТНОСНО ОТВРАТИТЕЛНИЯ ЖИВОТ НА ДОКТОР ФАЙЪН, ВИДЕН МАГЬОСНИК, ИЗГОРЕН В ЕДИНБУРГ МИНАЛИЯ ЯНУАРИ“.

— Целият град говори за шотландските вещици — каза баща ми и бутна материала към Матю. — Но създанията разказват различни истории от онези на топлокръвните. Твърдят, че великият и ужасен Матю Ройдън, враг на вещиците, не се подчинил на желанието на Паството и спасил обвинените.

Пръстите на Матю спряха движението на памфлета.

— Не би трябвало да вярваш на всеки слух, Стивън. Лондончани си падат по клюките.

— Единственото, което ще ни последва у дома от тази епоха, е ръкописът — намесих се аз.

— Не можете да вземете книгата. — Баща ми ме погледна съчувствено. — Мястото ѝ е тук. И без това с дългия си престой сте изкривили достатъчно времето.

— Много внимавахме, татко. — Бях жегната от критиката му.

— Внимавали сте? Та вие сте тук от седем месеца. Заченали сте дете. Най-дългият период, който аз съм прекарвал в миналото, е две седмици. Вие вече не сте бродници из времето. Вече сте жертва на едно от най-основните прегрешения в работата на антрополога — станали сте местни.

— Бил съм тук и преди, Стивън — благо рече Матю, а пръстите му забарабаниха по бедрото му. Това открай време бе лош знак.

— Миналото ни е променило — казах аз, отвръщайки на гневния поглед на баща ми. — Логично е да се приеме, че и ние сме го променили.

— И смяташ, че в това няма нищо лошо? Броденето из времето е сериозна работа, Даяна. Дори за най-краткото посещение ти е нужен план — план да оставиш всичко такова, каквото си е било.

Размърдах се в стола си.

— Нямахме намерение да оставаме тук толкова дълго. Просто едно нещо доведе до друго, и сега...

— И сега ще оставите каша. И сигурно ще заварите каша, когато се приберете. — Баща ми ни изглежда сериозно.

— Схванах, татко. Оплескали сме нещата.

— Така е — меко рече той. — И не е зле да си помислите за това, докато отида до „Кардиналската шапка“. Някой на име Галоуглас се представил в двора. Твърдял, че е роднина на Матю и обещавал да ми помогне да се срещна с Шекспир, щом дъщеря ми отказва. — Баща ми ме потупа по бузата. В жеста му имаше разочарование, но и прошка. — Не ме чакайте.

С Матю останахме да седим мълчаливо, докато стъпките на баща ми затихваха. Поех треперливо дъх.

— Наистина ли сме оплескали нещата, Матю? — Прехвърлих в ума си последните месеци — срещата с Филип, проникването през защитите на съпруга ми, запознанството с баба Алсъп и другите вещици, откриването, че съм тъкачка, сприятеляването с Мери и дамите от Мала Страна, приемането на Джак и Ани в дома и в сърцата ни, откриването на Ашмол 782, а също и зачеването на дете. Ръката ми се отпусна върху корема, сякаш да го защити. Ако имах възможност за избор, не бих променила нищичко.

— Трудно е да се каже, топ соеиг — сериозно рече Матю. — Времето ще покаже.

— Мислех да се видим с баба Алсъп. Тя ми помага с магията за връщане в бъдещето. — Стоях пред баща си с кутията за магии в ръце. Все още се чувствах неловко около него след конското, което ни беше прочел на двамата с Матю снощи.

— Крайно време беше — рече баща ми и посегна за жакета си. Още го носеше като модерен човек, сваляше го веднага щом влезеше вътре и навиваше ръкавите на ризата си. — Не предполагах, че намеците ми са достигнали до вас. С нетърпение очаквам да се срещна с опитен тъкач. Няма ли най-сетне да ми покажеш какво има в кутията?

— Щом ти е било интересно, защо не попита?

— Беше я покрила толкова грижливо с онова твоє ефирно нещо, та реших, че не искаш никой да споменава за нея — отговори той, докато слизахме по стълбите.

Когато пристигнахме, баба Алсъп ни отвори вратата.

— Влизайте, влизайте — покани ни и ни поведе към мястото си до огъня. Очите ѝ блестяха и шареха възбудено. — Очаквахме ви.

Всички други от сборището бяха тук, насядали на ръба на столовете си.

— Бабо Алсъп, да ти представя баща ми, Стивън Проктър.

— Тъкачът. — Лицето на баба Алсъп грейна доволно. — Ти си воден, също като дъщеря си.

Баща ми беше останал крачка назад, както правеше винаги, наблюдаваше всички и казваше колкото се може по-малко, докато го представях. Всички жени се усмихваха и кимаха, макар че Катрин трябваше повтаря всичко на Елизабет Джаксън, защото акцентът на баща ми беше много странен.

— Ама че сме невъзпитани. Няма ли да ни запознаете със създаването си? — Баба Алсъп се вгледа в раменете на баща ми, където прозираха смътните очертания на сив рибар. Не го бях забелязвала досега.

— Нима виждате Бену? — изненада се баща ми.

— Разбира се. Кацнал е с разперени криле на раменете ви. Моят дух-питомник няма криле, макар че аз самата съм силно свързана с въздуха. Подозирам, че заради това беше по-лесно да я укротя. Когато бях малка, в Лондон дойде тъкачка с харпия за питомник. Ела се казваше и беше много трудна за трениране.

Сянката на баба Алсъп се понесе около баща ми, като тананикаше тихо на птицата и ставаше все по-отчетлива.

— Може би вашият Бену ще може да увещае дракона на Даяна да каже името си. Мисля, че това ще помогне много на дъщеря ви да се

върне в нейното време. Не искаме тук да остават следи от питомника ѝ, които да я теглят обратно към Лондон.

— Леле! — Баща ми се мъчеше да възприеме всичко — съборището на вещици, сянката на баба Алсъп, факта, че тайните му са изложени на показ.

— Кой? — любезно се поинтересува Елизабет Джаксън, която си беше помислила, че не е чула добре.

Баща ми се дръпна назад и я изгледа внимателно.

— Познаваме ли се?

— Не. Разпознавате водата във вените ми. Радваме се, че сте сред нас, господин Проктър. От доста време в Лондон не са се събирали трима тъкачи наведнъж. Градът е много развълнуван.

Баба Алсъп посочи стола до нейния.

— Моля, седнете.

Баща ми се настани на почетното място.

— Никой у дома не знае за тъкането.

— Дори и мама ли? — втрещих се аз. — Татко, трябва да ѝ кажеш.

— О, тя знае. Но не съм ѝ казвал. Показах ѝ. — Пръстите на баща ми се свиха и отпуснаха в инстинктивен заповеднически жест.

Светът грейна в нюанси на синьо, сиво, бледолилаво и зелено, докато той подръпваше всички скрити водни нишки в стаята — върбовите клонки в стомната до прозореца, сребърния свещник, използван от баба Алсъп за магиите ѝ, рибата, която чакаше да бъде изпечена за вечеря. Всички и всичко се освети в същите тези водни цветове. Бену полетя, крилете му със сребристи краища раздвижиха на вълни въздуха. Сянката на баба Алсъп се рееше насам-натам в теченията, формата ѝ се преобрази в лилия с дълго стебло, след което прие човешки очертания с криле. Сякаш двата питомника си играеха. При перспективата за забавления моят огненишащ дракон размърда опашка и запляска с криле в гръдния ми кош.

— Не сега — решително го спрях и задържах корсажа си. Последното, което ни трябваше, бе разлудувал се огненишащ дракон. Може и да бях изгубила контрол върху миналото, но няхах никакво намерение да пускам на свобода дракон в Лондон от времето на Елизабет.

— Пусни я, Даяна — подкани ме баща ми. — Бену ще се погрижи за нея.

Не можех да го направя. Баща ми повика Бену, който изчезна в раменете му. Бодната магия наоколо също избледня.

— Защо се страхуваш толкова? — тихо ме попита той.

— Заради това! — Размахах нишките си във въздуха. — И това! — Ударих се в ребрата, разтърсвайки дракона. Той се оригна в отговор. Ръката ми се плъзна надолу към растящото дете. — И това. Твърде много е. Няма нужда да демонстрирам стихийна магия по начина, по който ти го направи току-що. Щастлива съм такава, каквато съм.

— Можеш да тъчеш магии, да командваш огнедишащ дракон и да огъваш правилата, които управляват живот и смърт. Ти си опасна като самото сътворение, Даяна. Това са сили, за чието овладяване всяка самоуважаваща се вещица би извършила и убийство.

Погледнах го с ужас. Беше повдигнал въпроса, който не можех да засегна на това място — вещиците вече бяха убивали за тези сили. Бяха убили баща ми, а също и майка ми.

— Прибирането на магията ти в хубави малки кутийки и отделянето ѝ от занаята ти няма да промени моята участ или тази на майка ти — тъжно продължи баща ми.

— Не това се опитвам да направя.

— Сериозно? — повдигна вежди той. — Искаш ли да опитаеш отново, Даяна?

— Сара твърди, че магията на стихииите и занаятът са отделни неща. Тя казва...

— Забрави какво казва Сара! — Баща ми ме хвана за раменете. — Ти не си Сара. Различна си от всяка вещица, живяла някога. И не е нужно да избираш между заклинания и силата, която е на върха на пръстите си. Ние сме тъкачи, нали?

Кимнах.

— Тогава мисли за стихийната магия като за основата, здравите конци, които образуват света, а за заклинанията като за нишките. Заедно те са част от един и същ гоблен. Всичко е една голяма система, скъпа. И ти можеш да я овладееш, ако загърбиш страха си.

Виждах възможностите да блещукат около мен в мрежи от цветове и сенки, но страхът си оставаше.

— Чакай. Аз имам връзка с огъня, също като мама. Ние не знаем как ще си взаимодействат огънят и водата. Още не съм взела тези уроци.

„Заради Прага — помислих си. — Защото се улисахме в търсенето на ръкописа и забравихме да се съсредоточим върху бъдещето и как да се върнем в него.“

— В такъв случай ти си превключвателят. Същинско тайно вещерско оръжие. — Той се разсмя. Разсмя се.

— Това е сериозно, татко.

— Не непременно. — Баща ми замълча, за да проумея думите му, след което сви пръст, хващайки сиво-зелената нишка в края му.

— Какво правиш? — попитах подозрително.

— Гледай — отвърна той с шепот като плискащи се на брега вълни. Придърпа пръст към себе си и сви устни, сякаш държеше невидима сламка за правене на мехури. Когато духна, се появи топче вода. Той махна с пръсти към кофата с вода до огнището и топчето се превърна в лед, понесе се и цопна в нея. — Право в целта.

Елизабет се изкиска и пусна поток водни мехурчета, които се пукаха във въздуха и пръскаха всичко наоколо.

— Ти не харесваш непознатото, Даяна, но понякога се налага да го прегърнеш. Беше ужасена, когато за първи път те сложих на триколката ти. И хвърли кубчетата си в стената, когато не успя да ги прибереш в кутията им. Ние се справихме с тези кризи. Сигурен съм, че ще се справим и с тази. — Баща ми протегна ръка.

— Но всичко е толкова...

— Объркано ли? Такъв е животът. Престани да се мъчиш да бъдеш съвършена. Поне веднъж опитай да си истинска. — Той махна с ръка и разкри всички нишки, които обикновено оставаха скрити. — Целият свят е в тази стая. Опознай го, без да бързаш.

Заразглеждах шарките, видях струпванията на цветовете около вещиците, които показваха индивидуалните им силни страни. Огнени и водни нишки ме обграждаха в плетеница съперничаещи си нюанси. Паниката ми се върна отново.

— Призови огъня — подкани баща ми, сякаш бе толкова лесно, колкото да си поръчаш пица по телефона.

След момент на колебание свих пръст и пожелах огънят да дойде при мен. Оранжево-червена нишка се закачи за върха му и когато

издишах през свитите си устни, във въздуха се понесоха десетки мънички мехурчета светлина и топлина, подобни на светулки.

— Чудесно, Даяна! — извика Катрин и запляска с ръце.

Покрай пляскането и огъня драконът ми се размърда, изгарящ от желание да бъде освободен. Бену изкрещя от раменете на баща ми и драконът отговори.

— Не — стиснах зъби аз.

— Стига си разваляла удоволствието. Тя е дракон, а не златна рибка. Защо винаги се опитваш да се правиш, че магическото е обикновено? Пусни я да полети!

Отпуснах се съвсем малко и ребрата ми омекнаха, разделяйки се като листа на книга. Драконът се измъкна от костната си клетка и размаха криле, които от сиви и нематериални станаха пъстроцветни и ярки. Опашката се нави на възел и драконът полетя из стаята. Улавяше със зъби малките мехурчета светлина и ги поглъщаше като бонбони. После насочи вниманието си към водните топчета на баща ми, сякаш бяха най-изтънчено шампанско. Когато приключи с лакомствата, увисна във въздуха пред мен, докосвайки с опашка пода. Килна глава настрани и зачака.

— Какво си ти? — попитах, учудена как е успяла да погълне противоположните сили на водата и огъня.

— Ти, но не ти. — Драконът примигна и ме изгледа с блестящите си очи. Кипяща топка енергия танцуваше в края на опашката с форма на пика. Приличаше точно на онази, която бях дала на Матю в Мадисън.

— Как се казваш? — прошепнах.

— Можеш да ме наричаш Кора — отвърна тя на език от дим и мъгла. Кимна за сбогом, стопи се в сива сянка и изчезна. Тежестта ѝ легна в слънчевия ми сплит, крилете ѝ се увиха около гърба ми и замряха. Поех дълбоко дъх.

— Беше страхотно, скъпа. — Баща ми ме прегърна. — Мислеше като огън. Съпричастието е тайната на повечето неща в живота, в това число и на магията. Виж колко ярки станаха нишките!

Навсякъде около нас светът блестеше, изпълнен с възможности. И ставащата все по-ярка виолетовокехлибарена вълна показваше, че времето започва да губи търпение.

38.

— Моите две седмици изтекоха. Време е да тръгвам.

Думите на баща ми не бяха неочаквани, но въпреки това ми дойдоха като удар. Спуснах клепачи, за да скрия реакцията си.

— Ако не се върна скоро, майка ти ще си помисли, че съм се запrikaзвал с някой продавач на портокали.

— Продавачите на портокали са по-скоро през 17-и век — разсеяно го поправих аз, дърпайки нишките в скута си. Вече имах постоянен напредък във всичко, от простите магии против главоболие до по-сложни плетки, които можеха да предизвикат вълни по Темза. Сплетох златната и синята нишка около пръстите си. Сила и разбиране.

— Еха. Добър отговор, Даяна. — Баща ми се обърна към Матю. — Доста бързо реагира.

— На кого го казваш — също така шеговито отвърна съпругът ми. Двамата разчитаха на хумора, за да изгладят търканията в общуването си, което понякога ги правеше непоносими.

— Радвам се, че се запознах с теб, Матю, въпреки страшните физиономии, които правиш, когато си мислиш, че командвам Даяна — каза баща ми и се засмя.

Без да обръщам внимание на дрънканиците им, усуках жълтата нишка със златната и синята. Убеждаване.

— Защо не останеш до утре? Жалко ще е да изпуснеш празненството. — Беше в навечерието на Енъовден и градът беше в празнично настроение. Разтревожена, че една последна вечер с дъщеря му няма да бъде достатъчно съблазнителна, най-безсрамно използвах научните му интереси. — Ще можеш да видиш много фолклорни костюми.

— Фолклорни костюми ли? — Баща ми се разсмя. — Много убедително. Разбира се, че ще остана до утре. Ани ми направи венец от цветя, пък и двамата с Уил сме решили да се отбием на тютюн при Уолтър. После имам среща с отец Хабърд.

Матю се намръщи.

— Значи познаваш Хабърд?

— О, разбира се. Представих му се, когато пристигнах. Трябваше, тъй като той е главният. Отец Хабърд доста бързо се досети, че съм баща на Даяна. Всички вие имате изумително обоняние. — Баща ми погледна благо Матю. — Интересен човек е с неговите идеи, че всички създания могат да живеят като едно голямо щастливо семейство.

— Това би било пълен хаос — възразих аз.

— Предишната нощ изкарахме заедно под един покрив — трима вампири, вещица и вещер, демон, двама човеци и едно куче. Не бързай да отхвърляш новите идеи, Даяна. — Баща ми ме погледна неодобрително. — После смятам да се отбия при Катрин и Марджъри. Много вещици ще излязат тази вечер. Тези двете определено ще знаят къде ще бъде най-забавно. — Баща ми явно вече си говореше на „ти“ с половината град.

— Ще те помоля да внимаваш. Особено около Уил, татко. Никакви „еха“ или „добре изиграно, Шекспир“. — Баща ми си падаше по жаргона. Както сам казваше, той бил отличителният белег на антрополога.

— Ако можех да взема Уил у дома с мен, от него щеше да стане много як — съжалявам, скъпа — колега. Има чудесно чувство за хумор. Департаментът ни определено има нужда от такъв като него. Да поотпусне напрежението, ако разбираш какво имам предвид. — Баща ми потърка ръце. — А вашите планове какви са?

— Нямаме планове. — Погледнах към Матю и той сви рамене.

— Мислех си да отговоря на някои писма — колебливо рече съпругът ми. Купчината поща беше станала застрашителна.

— О, не! — Баща ми се облегна в стола си. Изглеждаше ужасен.

— Какво? — Обърнах глава да видя кой или какво е влязло в стаята.

— Не ми казвайте, че сте от онези учени, които не могат да отделят живота от работата. — Той вдигна ръце, сякаш искаше да се предпази от чума. — Отказвам да повярвам, че дъщеря ми може да е такава.

— Това беше малко театрално, тате — рязко отвърнах. — Можем да прекараме вечерта с теб. Никога досега не съм пушила. И ще бъде паметно да опитам за първи път с Уолтър, тъй като именно той е въвел тютюна в Англия.

Баща ми ме изгледа с още по-голям ужас.

— Категорично не. Ще се държим като нормални хора. Лайънъл Тайгър твърди...

— Не съм голям любител на Тайгър — намеси се Матю. — Този социален хищник никога не ми е харесвал.

— Можем ли за момент да оставим темата за човекоядството и да обсъдим защо не искаш да прекараш последната си нощ тук с Матю и мен? — Чувствах се засегната.

— Не е така, скъпа. Помогни ми, Матю. Изведи Даяна на разходка. Трябва да измислиш нещо за правене.

— Като пързаяне с ролери ли? — повдигна вежди съпругът ми. — В Лондон от 16-и век няма много пързалки. А и през 21-ви век се броят на пръсти, ако мога да добавя.

— По дяволите. Обичам ролерите. Когато искаме да се отървем от Даяна за няколко часа, с Ребека отиваме на едно място в Дорчестър и...

— Ще излезем на разходка — побързах да го прекъсна аз. Баща ми можеше да бъде ненужно откровен в описанията как са прекарвали свободното си време с майка ми. Може би си мислеше, че така може да разклати представите на Матю за порядъчност. Когато не се получи, започна да нарича Матю „сър Ланселот“, за да го дразни.

— Разходка? Ще се разхождате? — Баща ми замълча за момент. — Имаш предвид в буквалния смисъл, така ли?

Той бутна стола си назад.

— Нищо чудно, че създанията ще тръгнат по пътя на птицата додо. Излизайте. И двамата. Веднага. И ви нареждам да се забавлявате. — Той ни помъкна към вратата.

— Но как? — озадачих се аз.

— Една дъщеря не бива да задава подобен въпрос на баща си. Нощта преди Еньовден е. Излезте и питайте първия срещнат какво да правите. Или по-добре следвайте нечий пример. Вийте срещу луната. Правете магии. Или поне се налудувайте. Сигурен съм, че дори сър Ланселот го прави. — Той повдигна бързо вежди. — Схващаш ли картинката, госпожице Бишъп?

— Мисля, че да. — Тонът ми отрази съмненията ми относно представите на баща ми за забавление.

— Добре. Няма да се прибера преди изгрев-слънце, така че не ме чакайте. Още по-добре останете цялата нощ навън. Джак е с Томи Хариът. Ани е с леля си. Пиер... не знам къде е Пиер, но определено не му е нужна детегледачка. Ще се видим на закуска.

— Кога започна да наричаш Томас Хариът „Томи“? — полюбопитствах. Баща ми се престори, че не ме е чул.

— Дай прегръдка, преди да излезеш. И не забравяйте да се забавлявате, нали? — Той ме награби в прегръдката си. — Ще се видим утре, малката.

После ни избута навън и затръшна вратата под носа ни. Посегнах към дръжката, но ръката ми се озова в хладната ръка на вампир.

— Той ще си тръгне след няколко часа, Матю. — Посегнах с другата ръка. Матю хвана и нея.

— Знам. Той също знае — обясни съпругът ми.

— Тогава би трябвало да разбере, че искам да прекарам повече време с него. — Взирах се във вратата, нареждах мислено на баща ми да я отвори. Виждах нишките, които започваха от мен, минаваха през дървото и стигаха до магьосника от другата страна. Една от тях се скъса и шибна дланта ми като ластик. Изохках. — Татко!

— Размърдай се, Даяна! — извика той.

Двамата с Матю се мотахме из града, гледахме как магазините затварят рано и празнуващите пълнят кръчмите. Доста касапи небрежно трупаха кости пред вратите си. Бяха бели и чисти, сякаш варени.

— За какво са тези кости? — попитах Матю, след като видях трета подобна купчина.

— За огньовете.

— Огньовете ли?

— Да, за празничните огньовете — каза Матю. — По традиция хората отбелязват Еньовден с огньовете — от кости, от дърва и смесени. Всяка година кметът призовава да се сложи край на всички тези суеверия, но хората въпреки това ги палят.

Матю ме заведе на вечеря в прочутия хан „Красивият дивак“ недалеч от Блекфрайърс на Лъдгейт Хил. Нещо повече от място за хранене, заведението представляваше цял увеселителен комплекс, където клиентите можеха да гледат постановки и двубои по фехтовка — без да споменавам Ароко, прочутия кон, който можеше да познае

кои жени от тълпата са девственици. Не беше като пързаляне с ролери в Дорчестър, но пак си го биваше.

Градските тийнейджъри лудуваха из града и си подхвърляха обиди и шеги, докато обикаляха от кръчма на кръчма. През деня повечето работеха здравата като слуги или чираци. Дори вечер нямаха свободно време, тъй като господарите им очакваха от тях да наглеждат магазина и дома, да се грижат за децата, да носят храна и вода и да изпълняват стотиците други задачи, свързани с поддържането на едно домакинство. Тази нощ обаче Лондон бе техен и те се възползваха максимално от това.

Върнахме се през Лъдгейт и приближихме входа на Блекфрайърс, когато камбаните отброиха девет. В този час градската стража започваше обиколките си и хората трябваше да се приберат по домовете си, ала тази вечер като че ли никой нямаше намерение да налага правилата. Въпреки че слънцето бе залязло преди час, до пълнолунието оставаше само един ден и по градските улици беше светло.

— Може ли да продължим да се разхождаме? — попитах. Винаги ходехме на някое конкретно място — до замъка Бейнард при Мери, до Гарликхайт за сбирките, до „Свети Павел“ за книги. С Матю никога не бяхме излизали в града, без да знаем накъде сме тръгнали.

— Не виждам причина да не го направим, след като ни бе наредено да стоим навън и да се забавляваме — отвърна Матю. Той се наведе и ме целуна крадешком.

Минахме покрай западната врата на „Свети Павел“, където имаше навалица въпреки късния час, и излязохме от църковния двор на север. Така се озовахме на Чийпсайд, най-широката и просперираща улица в Лондон, където бяха златарските работилници. Обиколихме фонтана на Чийпсайд Крос, който се използваше като басейн от група крещящи момчета, и продължихме на изток. Матю ме поведе по маршрута на процесията при коронацията на Ан Болейн и ми показа къщата, в която живял Джефри Чосър като малък. Някакви търговци го поканиха да вземе участие в игра на кегли, но го отстраниха от съревнованието, след като направи три поредни попадения.

— Сега доволен ли си, след като се показва супермъжкар? — подразних го, а той ме прегърна през кръста и ме привлече към себе

си.

— Много. — Посочи към някакъв разклон. — Виж.

— Кралската борса. — Обърнах се развълнувана към него. —
Нощем! Спомни си.

— Един джентълмен никога не забравя — промърмори той с нисък поклон. — Не съм сигурен дали са останали отворени магазини, но фенерите ще са запалени. Какво ще кажеш да се разходим из двора?

Влязохме през широките сводове до камбанарията, върху която имаше златен скакалец. Вътре се завъртях бавно, за да огледам добре четириетажната сграда със стотиците ѝ магазини, продаващи всичко, от доспехи до обувалки. Статуи на английски монарси се вираха отгоре към купувачи и търговци, а рояк скакалци украсяваше капациите на всички прозорци.

— Скакалецът е символът на Грешам, а той изобщо не се е притеснявал от саморекламата — разсмя се Матю, след като проследи погледа ми.

Някои магазини наистина бяха отворени, фенерите в галериите около централния двор бяха запалени и ние не бяхме единствените, наслаждаващи се на вечерта тук.

— Откъде идва музиката? — попитах и се огледах за музиканти.

— От кулата — каза Матю и посочи в посоката, откъдето бяхме влезли. — Търговците спонсорират концерти, когато е топло. Добре е за бизнеса.

Матю явно също беше добър в бизнеса, ако можеше да се съди от броя съдържатели на магазини, които го поздравиха по име. Той разменяше шеги с тях и питаше за жените и децата им.

— Сега се връщам — каза ми и се шмугна в един магазин. Озадачена, аз заслушах музиката и се загледах как някаква авторитетна млада жена организира импровизиран бал. Хората се наредиха в кръгове, хванаха се за ръце и заподскачаха като пуканки в нагорещена тенджера.

Когато се появи отново, Матю ми връчи с всичките му церемонии...

— Капан за мишки — възкликнах и се изкисках при вида на малката дървена кутийка с плъзгаща се врата.

— Това е капан за мишки — натърти той и хвана ръката ми. Поведо ме с гърба напред, право към центъра на веселието. —

Танцувай с мен.

— Определено не знам този танц. — Стъпките му нямаха нищо общо с плавните танци в Сет-Тур или в двора на Рудолф.

— Аз пък го знам — каза Матю, без да си прави труда да гледа въртящите се двойки зад него. — Танцът е стар, казва се Черната кранта и е с много лесни стъпки. — Издърпа ме в края на редицата, измъкна капана за мишки от ръцете ми и го даде на някакво хлапе да го пази. Обеща едно пени на момчето, ако ни го върне в края на песента.

Сетне хвана ръката ми, пристъпи в редицата танцьори и когато другите започнаха, ние ги последвахме. Три стъпки и леко подритване напред, три стъпки и малка крачка назад. След няколко повторения стигнахме по-сложните стъпки, когато редицата от дванайсет танцьори се раздели на две от по шестима, които започнаха да си сменят местата, да минават по диагонал от едната редица в другата и да лъкатушат напред-назад.

Когато танцът завърши, имаше призови за още музика и молби за конкретни мелодии, но ние излязохме от Кралската борса преди танците да станат по-енергични. Матю прибра капана и вместо да ме поведе обратно към вкъщи, тръгна на юг към реката. Минахме по толкова много алеи и пресякохме толкова църковни площади, че напълно изгубих ориентация, когато стигнахме до „Вси светии“ с нейната висока квадратна кула и изоставен вътрешен двор с колонада, където някога са се разхождали монасите. Подобно на повечето лондонски църкви, и тази беше на път да се превърне в развалина и средновековната ѝ зидария се рушеше.

— Катери ли ти се? — попита Матю, вмъкна се в двора и отвори ниска дървена врата.

Кимнах и започнахме да се изкачваме. Подминахме камбаните, които за щастие точно сега не звъняха. Матю бутна капака на покрива. Изпълзя през отвора, после хвана ръката ми и ме издърпа. Изведнъж се озовахме зад зъберите на кулата и целият Лондон се разпълзя в краката ни.

Огньовете по хълмовете извън града вече горяха ярко, фенери се поклащаха нагоре-надолу на носовете на лодките и баржите в Темза. В далечината, на черния фон на реката, фенерите приличаха на светулки.

Чувах смях, музика и всички обичайни звуци на живота, с който бях така свикнала през месеците, откакто дойдохме тук.

— Е, срещна се с кралицата, видя Кралската борса през нощта и участва в представление, вместо само да гледаш — изброи Матю, като свиваше пръсти.

— Освен това намерихме ръкописа. И открих, че съм тъкачка и че магията не е така дисциплинирана, както се бях надявала. — Гледах града и си спомнях как при пристигането ни Матю ми беше показал основните забележителности, защото се опасяваше, че ще се изгубя. Сега и аз можех да ги посоча. — Онова там е Брайдуел. И „Свети Павел“. И арените за борби с кучета. — Обърнах се към мълчаливия вампир до мен. — Благодаря за вечерта, Матю. Никога не сме излизали просто така. Вълшебно е.

— Добре се представих с ухажването, нали? Трябваше да прекараме повече вечери като тази, с танци и гледане на звездите. — Той вдигна лице нагоре и бледата му кожа заблестя на лунната светлина.

— Направо светиш — тихо ахнах и посегнах да докосна кожата му.

— Ти също. — Ръцете му се плъзнаха към кръста ми и бебето се оказа в прегръдката ни. — Това ми напомня нещо. Баща ти ни направи списък какво да правим.

— Забавлявахме се. Ти направи магия, като ме заведе в борсата и ме изненада с тази гледка.

— Значи остават само още две неща. Дамите избират. Мога да вия към луната или да полудуваме.

Усмихнах се и се извърнах. Странно, но се почувствах леко засрамена. Матю отново обърна лице към луната и се приготви.

— Никакво виене. Ще вдигнеш под тревога цялата градска стража — запротестирах аз, смеейки се.

— Значи минаваме на целувките — тихо рече той и впи устни в моите.

На следващата сутрин всички в къщата се прозяваха на закуска, след като се бяха прибрали по малките часове. Том и Джак тъкмо бяха

станали и нагъваха каша, когато Галоуглас влезе и прошепна нещо на Матю. Устата ми пресъхна, когато видях тъжния му поглед.

— Къде е татко? — Скочих на крака.

— Отишъл си е — мрачно отвърна Галоуглас.

— Защо не го спря? — упрекнах го, а сълзите заплашваха да бликнат от очите ми. — Не може да си е отишъл. Трябваша ми само още няколко часа с него.

— И цялото време на света нямаше да ти е достатъчно, лелю — тъжно каза Галоуглас.

— Но той дори не каза довиждане — прошепнах аз.

— Един родител никога не бива да казва последно сбогом на детето си — рече Матю.

— Стивън ме помоли да ти предам това — добави Галоуглас. Беше лист хартия, сгънат като платноходка.

— Татко хич не го биваше с лебедите, но беше много добър с лодките — промълвих и избърсах очите си. Разгънах внимателно бележката.

„Даяна,

Ти си всичко, за което сме си мечтали, че ще станеш един ден.

Животът е силната основа на времето. Смъртта е само нишката за бродирание. И благодарение на децата ти и на децата на децата ти аз ще живея вечно.

Татко

П. П. Всеки път, когато прочетеш «има нещо гнило в Дания» в «Хамлет», мисли за мен.“

— Каза ми, че магията е просто осъществено желание. Може би заклинанията са просто думи, в които вярваш с цялото си сърце — прошепна Матю и постави ръце на раменете ми. — Той те обича. Завинаги. Аз също.

Думите му се втъкаха в нишките, които ни свързваха, нишките между вещица и вампир. Те носеха в себе си убедеността на чувствата му — нежност, благоговение, вяност, надежда.

— Аз също те обичам — прошепнах, подсилвайки заклинанието му със своето.

39.

Баща ми напусна Лондон, без да се сбогува. Бях твърдо решена да си тръгна по друг начин. В резултат последните ми дни в града представляваха сложна тъкан от думи и желания, заклинания и магия.

Сянката на баба Алсъп ме очакваше тъжно в края на алеята, когато посетих за последен път дома на учителката си. Зарея се вяло над мен, докато изкачвах стълбите до покоите на вещицата.

— Значи ни напускаш — каза баба Алсъп от стола си до огнището. Носеше вълнени дрехи и шал, а огънят гореше с пълна сила.

— Трябва. — Наведох се и целунах сухата ѝ като хартия буза. — Как си днес?

— Донякъде по-добре, благодарение на церовите на Сюзана. — Баба Алсъп се закашля и усилието преви крехкото ѝ тяло надве. Когато се успокои, тя ме изгледа с блестящите си очи и кимна. — Този път бебето е хванало корен.

— Да. — Усмихнах се. — И прилошаването го доказва. Искаш ли да кажа на другите? — Не желяех баба Алсъп да носи допълнителен товар на крехките си рамене, бил той емоционален или физически. Сюзана се тревожеше за слабостта ѝ, а Елизабет Джаксън вече беше поела някои от задълженията, изпълнявани обикновено от старейшината на сборището.

— Не е нужно. Катрин ми съобщи. Каза, че Кора долетяла преди няколко дни и бърборела, както прави, когато има някаква тайна.

Бяхме се разбрали с моя огнедишащ дракон, че ще излиза да лети на открито веднъж седмично, при това само нощем. С неохота се съгласих на втора нощ по време на новолуние, когато рискът някой да я види и да я вземе за огнен предвестник на Апокалипсиса бе най-малък.

— Ето значи къде е отишла — разсмях се. Кора намираше компанията на вещицата за успокояваща, а Катрин обичаше да я предизвиква на състезания по бълване на огън.

— Всички се радваме, че Кора си намери и други занимания, освен да се вре в комините и да крещи по духове. — Баба Алсъп

посочи стола насреща. — Защо не поседиш с мен? Богинята може и да не ни даде друга възможност.

— Чу ли новините от Шотландия? — попитах я, докато сядах.

— Не съм чувала нищо, откакто ми каза, че бременността не е спасила Юфемия Маклейн от кладата. — Състоянието на баба Алсъп започна да се влошава от вечерта, когато ѝ съобщих, че една млада вещица от Бъруик е била изгорена въпреки усилията на Матю.

— Матю най-сетне е убедил останалите от Паството, че спиралата на обвиненията и екзекуциите трябва да спре. Две от обвинените вещици са се отказали от показанията си и са заявили, че са изтръгнати с мъчения.

— Явно Паството е трябвало да се замисли, щом един варг говори от името на вещица. — Баба Алсъп ме погледна остро. — Той ще се издаде, ако останеш. Матю Ройдън живее в свят на полуистини, но никой не може завинаги да се измъква от изобличаването. Заради бебето трябва да внимавате повече.

— Ще внимаваме — уверих я аз. — Между другото, още не съм напълно сигурна, че осмият ми възел е достатъчно силен за бродене във времето. Не и с Матю и бебето.

— Дай да го видя — подкани баба Алсъп и протегна ръка. Наведох се напред и поставих вървите в дланта ѝ. Щях да използвам и деветте по време на пътуването и да направя общо девет различни възела. Никоя магия не използваше повече.

С опитни движения баба Алсъп направи осем премятания на червената връв и върза краищата така, че възелът не можеше да се развърже.

— Аз го правя така. — Възелът беше възхитително прост, с открити клупове и завъртания, подобно на каменните плетеници на прозорец на катедрала.

— Моите са различни. — Засмях се тъжно. — Аз все въртя и суча.

— Всяка плетка е уникална като създателя си. Богинята не иска да имитираме някакъв идеал за съвършенство, а да бъдем истински.

— Е, значи при мен всичко е бъркотия. — Посегнах към вървите да разгледам по-добре.

— Мога да ти покажа още един възел — предложи баба Алсъп.

— Още един? — Намръщих се в недоумение.

— Десети. Невъзможно ми е да го направя, макар че би трябвало да е най-простият. — Баба Алсъп се усмихна, но брадичката ѝ трепереше. — Моята учителка също не можеше, но въпреки това ми го предаде с надеждата, че може да се появи тъкачка като теб.

Тя развърза току-що направения възел с едно движение на съсукрения си пръст. Върнах ѝ червената коприна и тя направи прост клуп. За момент връвта се сля в непрекъснат пръстен. Щом обаче тя извади пръста си от него, клупът се развали.

— Но ти събра краищата само преди минута, при това с много по-сложно тъкане — обърках се аз.

— Има ли пресичане на връвта, мога да вържа краищата и да завърша заклинанието. Но само тъкач, който стои между световите, може да направи десетия възел — отвърна тя. — Опитай. Използвай сребристите коприна.

Озадачена, съединих краищата на връвта в кръг. Нишките се свързаха и образуваха клуп без начало и без край. Вдигнах пръста си, но кръгът си остана.

— Чудесна плетка — със задоволство рече баба Алсъп. — Десетият възел улавя силата на вечността, плетката на живота и смъртта. Той е като змията на съпруга ти или като начина, по който Кора носи опашката си в устата си понякога, когато започне да ѝ се пречка. — Тя вдигна десетия възел. Той бе още един уроборос. Усещането за нещо необичайно изпълни стаята и накара косъмчетата на ръката ми да настръхнат. — Сътворението и унищожаването са най-простите магии, но и най-мощните, също както най-простият възел е най-труден за правене.

— Не искам да използвам магия, за да унищожавам каквото и да било — заявих. Родът Бишъп винаги се стараеше да не причинява вреда. Леля ми Сара вярваше, че всяка вещица, която се отклони от това фундаментално правило, ще открие, че в крайна сметка ще я връхлети зло.

— Никой не иска да използва даровете на богинята като оръжие, но понякога това е необходимо. Твоят варг го знае. След случилото се тук и в Шотландия ти също го осъзнаваш.

— Може би. Но моят свят е различен — отбелязах. — Има много по-малко нужда от магически оръжия.

— Световете се променят, Даяна. — Баба Алсъп насочи вниманието си към някакъв далечен спомен. — Учителката ми, майка Урсула, беше велика тъкачка. Спомних си едно нейно пророчество в навечерието на Все светии, когато започнаха ужасните събития в Шотландия — и когато ти дойде да промениш нашия свят.

Гласът ѝ стана напевен.

*„Буря ще бушува и океан ще застане,
щом Гавраил на море и на суша застане.
И надует ли тръбата си страшна,
стар свят умира и нов се ражда.“*

Нито полъх, нито пукане от огнището не смути тишината, която последва. Баба Алсъп пое дълбоко дъх.

— Разбери, всичко е едно. Смърт и раждане. Десетият възел е без начало и край, змията на варга. Пълната луна, която светеше в началото на седмицата, и сянката на Кора върху Темза като предвестник на заминаването ти. Старият свят и новият. — Усмивката ѝ трепна. — Радвах се, когато дойде при мен, Даяна Ройдън. А когато си тръгнеш, както трябва да сториш, сърцето ми ще ридае.

— Обикновено Матю ме уведомява, когато напуска града ми. — Белите ръце на Андрю Хабърд почиваха върху украсените облегалки на стола му в криптата на църквата. Високо над нас някой се приготвяше за приближаващата служба. — Какво ви води тук, госпожо Ройдън?

— Дойдох да поговоря с вас за Ани и Джак.

Странните очи на Хабърд ме изучаваха, докато изваждах малка кожена кесия от джоба си. Вътре имаше достатъчно пари за издръжка и на двамата за пет години.

— Напускам Лондон. Бих искала вие да се грижите за тях. — Протегнах парите към него. Той дори не помръдна.

— Не е необходимо, госпожо.

— Моля ви. Бих ги взела със себе си, ако можех. Тъй като е невъзможно, трябва да знам, че някой ще се грижи за тях.

— И какво ще ми дадете в замяна?

— Че как... парите, разбира се. — Отново му протегнах кесията.

— Не искам и не се нуждая от пари, госпожо Ройдън. — Хабърд се облегна назад в стола си и бавно затвори очи.

— Тогава какво... — Млъкнах. — Не...

— Бог не прави нищо напразно. В Неговите планове няма случайни неща. Той е пожелал да дойдете днес тук, защото иска да е сигурен, че никой от вашата кръв не трябва да се страхува от мен или от моята кръв.

— Имам достатъчно закрилници — възразих аз.

— А същото може ли да се каже и за съпруга ви? — Хабърд погледна към гърдите ми. — Кръвта ви е по-силна във вените му сега, отколкото когато пристигнахте. Освен това трябва да се има предвид и детето.

Сърцето ми прескочи. Когато върнех Матю в нашето настояще, Андрю Хабърд щеше да е един от малцината, които щяха да знаят бъдещето му — и че в него има вещица.

— Не бихте използвали факта, че знаете за мен, срещу Матю. Не и след онова, което направи, не и след промяната му.

— Нима? — Суровата усмивка на Хабърд ми подсказа, че той би направил всичко необходимо, за да защити подопечните си. — Между нас има доста сметки за уреждане.

— Ще намеря друг начин да се погрижа за децата — казах аз, решена да се махна оттук.

— Ани вече е мое дете. Тя е вещица и част от семейството ми. Ще се погрижа за нея. Джак Блекфрайърс е друго нещо. Той не е създание и ще трябва да се оправя сам.

— Та той е дете — малко момче!

— Но не и мое дете. Нито пък ваше. Не дължа нищо нито на него, нито на вас. Приятен ден, госпожо Ройдън. — Хабърд ми обърна гръб.

— А ако беше от семейството ви, тогава какво? Щяхте ли да се отзовете на молбата ми за Джак? Щяхте ли да припознаете Матю като един от вашите и следователно под ваша закрила? — Мислех си за онзи Матю от 16-и век. При връщането ни в настоящето този друг Матю щеше да си остане в миналото.

— Ако ми предложите кръвта си, нито Матю, нито Джак, нито нероденото ви дете ще има защо да се страхува от мен или от моите хора. — Хабърд съобщи това безстрастно, но в погледа му долових онази жажда, която бях видяла и в очите на Рудолф.

— И колко от кръвта ми ще ви е нужна?

„Мисли. Остани жива.“

— Съвсем малко. Не повече от капка. — Вниманието на Хабърд не се отклоняваше нито за миг.

— Не мога да ви позволя да я вземете директно от тялото ми. Матю ще разбере — в края на краищата, ние сме двойка.

Погледът на Хабърд се стрелна към гърдите ми.

— Винаги вземам данъка от шията на децата си.

— Не се и съмнявам, отец Хабърд. Но разбирате защо в случая това е невъзможно и дори нежелателно. — Замълчах с надеждата, че жаждата на Хабърд за сила, за познаване на Матю и мен, за нещо, с което да разполага срещу Дьо Клермон, ако някога му потрябва, ще победи. — Можете да ми дадете чаша.

— Не — поклати глава той. — Кръвта ще се опетни. Трябва да бъде чиста.

— Тогава сребърна чаша — предложих, сещайки се за лекциите на готвача в Сет-Тур.

— Ще отворите вената на китката си над устата ми и ще оставите кръвта да потече от нея. Няма да се докосваме. — Хабърд се намръщи. — В противен случай ще се усъмня в честността на предложението ви.

— Добре, отец Хабърд. Приемам условията ви. — Развързах връзката на десния си маншет и запретнах ръкава. Докато го правех, отправих мислена молба към Кора. — Къде искате да го направим? Преди видях как децата ви коленичат пред вас, но това няма да е подходящо, щом трябва кръвта да капе в устата ви.

— Това е тайнство. За Бог няма значение кой коленичи. — За моя изненада Хабърд се отпусна на колене пред мен. Подаде ми нож.

— Не ми е необходим. — Прокарах пръст над сините нишки на китката си и промърморих проста магия за разделяне. Появи се алена резка. Кръвта се насъбра.

Хабърд отвори уста, без да откъсва поглед от лицето ми. Очакваше да не удържа на думата си или да го измамя по някакъв

начин. Аз обаче смятах да се подчиня на буквата на това съглашение, ако не и на духа му. „Благодаря, бабо Алсъп“ — мислено благодарих аз и я благослових, че ми е показала как да се справя с Хабърд.

Задържах китката си над устата му и стиснах юмрук. Капка кръв се търкулна по кожата и полетя надолу. Очите на Хабърд се затвориха, сякаш искаше да се съсредоточи върху посланието на кръвта ми.

— Не повече от капка. — Вятърът бе изсушил останалата кръв върху кожата ми в плетеница от червени черти над сините вени. — Вие сте човек на Бог и на думата си, нали, отец Хабърд?

Бавно дръпнах ръка. На Хабърд му се прииска да я сграбчи и поднесе към устата си. Видях мисълта да преминава през ума му така ясно, както бях видяла как Едуард Кели се чуди дали да не ме пребие с бастуна си. Но вампирът се овладя. Прошепнах още едно просто заклинание за затваряне на раната и безмълвно се обърнах, за да си вървя.

— Следващия път, когато дойдете в Лондон — тихо рече Хабърд, — Бог ще ми прошепне, че сте тук. И ако Той повели, ще се срещнем отново. Но запомнете едно. Където и да отидете оттук нататък, дори на оня свят, някаква малка частица от вас ще живее в мен.

Спрях и погледнах назад към него. Думите му бяха заплашителни, но изражението на лицето му бе замислено, дори тъжно. Ускорих крачка, когато излязох от криптата. Искях да бъда колкото се може по-далеч от Андрю Хабърд.

— Сбогом, Даяна Бишъп — извика той след мен.

Бях се отдалечила на половин град разстояние, преди да осъзная, че колкото и малко би могла да разкрие една капчица кръв, отец Хабърд вече знаеше истинското ми име.

Уолтър и Матю си викаха един на друг, когато се върнах в „Еленът и короната“. Конярят на Рали също ги чуваше. Беше на двора, държеше поводата на черния кон на Уолтър и слушаше разправията им през отворените прозорци.

— Това ще означава смъртта ми — а също и нейната! Никой не бива да научава, че е с дете. — Странно, но говореше Уолтър.

— Не можеш да изоставиш любимата си жена и собственото си дете, за да останеш верен на кралицата, Уолтър. Елизабет ще открие,

че си я предал, и Бес ще бъде съсипана завинаги.

— Какво очакваш да сторя? Да се оженя за нея ли? Ако го направя без разрешението на кралицата, ще ме арестуват.

— Ще оцелееш, каквото и да се случи — с равен глас рече Матю.
— Но не и Бес, ако я оставиш без закрила.

— Как можеш да се преструваш, че те е грижа за честност в брака, след всички лъжи, които наговори за Даяна? Понякога настояваше, че сте женени, но ни караше да се закълнем, че ще го отричаме, ако някоя непозната вещица или варг започне да души и да задава въпроси. — Гласът на Уолтър се сниши, но яростта му не се уталожи. — Нима очакваш да повярвам, че ще се върнете там, откъдето сте дошли, и ще я признаеш за своя жена?

Вмъкнах се в къщата незабелязано.

Матю се поколеба.

— Така си и знаех — процеди Уолтър. Тъкмо слагаше ръкавиците си.

— Така ли искате да се сбогувате? — попитах ги.

— Даяна — кимна ми Уолтър.

— Здравей, Уолтър. Конярят ти е долу с коня.

Той тръгна към вратата, но спря.

— Бъди разумен, Матю. Не мога да изгубя цялото доверие на двора. Бес разбира по-добре от всички колко опасен може да бъде гневът на кралицата. В двора на Елизабет добруването е мимолетно, а изпадането в немилост — завинаги.

Матю гледаше как приятелят му слиза по стълбите.

— Господи, прости ми. Първия път, когато чух този план, му казах, че е мъдър. Горката Бес.

— Какво ще се случи с нея, когато си тръгнем? — попитах.

— С приближаването на есента бременността на Бес ще започне да личи. Двамата ще се оженят тайно. Когато кралицата попита за отношенията им, Уолтър ще отрече. Многократно. Репутацията на Бес ще бъде съсипана, съпругът ѝ ще бъде разобличен като лъжец и двамата ще бъдат арестувани.

— А детето? — прошепнах.

— Ще бъде родено през март и ще умре следващата есен. — Матю седна на масата и се хвана за главата. — Ще пиша на баща си и

ще го помоля Бес да получи закрилата му. Може би Сюзана Норман ще се погрижи за нея по време на бременността.

— Нито баща ти, нито Сюзана могат да я защитят от удара, че Рали се отрича от нея. — Отпуснах ръце върху ръкава му. — А ти ще отречеш ли, че сме женени, когато се върнем.

— Не е толкова просто — смънка Матю и ме погледна измъчено.

— Уолтър каза същото. А ти заяви, че не е прав. — Спомних си пророчеството на баба Алсъп. — „Стар свят умира и нов се ражда.“ Идва времето, когато ще трябва да избираш между сигурността на миналото и обещанието на бъдещето, Матю.

— Ала миналото не може да се поправи, колкото и да се опитвам — каза горчиво той. — Повтарям го на кралицата всеки път, когато тя се терзае какво решение да вземе. Отново попадам в собствения си капан, както не би пропуснал да посочи Галоуглас.

— Изпревари ме, чичо. — Галоуглас беше влязъл безшумно в стаята. — Купих хартия. И пера. А също и тоник за гърлото на Джак.

— Ето какво се получава, когато прекарва цялото си време по кулите и си приказва за звездите с Том. — Матю разтърка лицето си. — Ще трябва да се погрижим Том да е осигурен, Галоуглас. Уолтър няма да може да го държи още дълго на служба. Хенри Пърси ще трябва да опере пешкира за пореден път, но трябва да направя нещо и за неговата издръжка.

— Като стана дума за Том, виждал ли си чертежите му за едноокото му средство за наблюдаване на небето? Двамата с Джак го наричат звездно стъкло.

Скалпът ми се опъна, когато нишките в стаята забръмчаха от енергия. Времето тихо запротестира в ъглите.

— Звездно стъкло. — Опитвах се да говоря спокойно. — Какво представлява то?

— Питай го сама — предложи Галоуглас и обърна глава към стълбите. Джак и Рошльо се втурнаха в стаята. Том ги следваше разсеяно с чифт счупени очила в ръка.

— Определено ще оставиш белег върху бъдещето, ако се набъркаш в това, Даяна — предупреди ме Матю.

— Вижте, вижте, вижте. — Джак размахваше дебело парче дърво. Рошльо следеше движенията му и се мъчеше да захапе пръчката. — Господин Хариът каза, че ако издълбаем това и сложим

лупите в краищата, ще можем да виждаме далечните неща като близки. Знаете ли как да дялкате, господин Ройдън? Ако не, мислите ли, че дърводелецът на „Сейнт Дънстън“ ще може да ме научи? Има ли още кифлички? Стомахът на господин Хариът курка цял следобед.

— Дай да видя това — казах и протегнах ръка за дървото. — Кифличките са в шкафа при стълбите, Джак, където са си винаги. Дай една на господин Хариът и вземи една за себе си. И не — продължих, преди да е отворил устата си, — няма да я делиш с Рошльо.

— Добър ден, госпожо Ройдън — отнесено поздрави Том. — Щом едни прости очила помагат на човек да види Божието слово в Библията, със сигурност би могло да се направят и по-сложни, които да ни помогнат да видим Божиите дела в Книгата на природата. Благодаря, Джак. — Той разсеяно захапа кифличката.

— И как ще ги направите по-сложни? — полюбопитствах, без да смея да си поема дъх.

— Бих комбинирал вдлъбнати и изпъкнали лещи, както препоръчва синьор Дела Порта в една книга, която ми попадна миналата година. Ръката ми не може да ги държи раздалечени на подходящото разстояние. Затова се опитваме да увеличим разстоянието с това парче дърво.

С тези свои думи Томас Хариът промени историята на науката. И изобщо не се наложи да се бъркам в миналото — само трябваше да се погрижа това минало да не бъде забравено.

— Но това са просто хрумвания. Ще си ги запиша и ще помисля по-късно върху тях — въздъхна Том.

Това беше проблемът при учените от началото на модерната епоха — те не разбираха нуждата от публикуване. В случая с Томас Хариът идеите му определено умряха поради липсата на издател.

— Мисля, че сте прав, Том. Но тази пръчка не е достатъчно дълга. — Усмихнах му се лъчезарно. — Колкото до дърводелеца, мосю Вален ще ви помогне повече, ако се нуждаете от дълга куха тръба. Какво ще кажете да идем при него?

— Да! — извика Джак и заподскача. — Мосю Вален има всякакви колелца и пружинки, господин Хариът. Даде ми една и я пазя в кутията си за съкровища. Моята не е толкова голяма като на госпожа Ройдън, но побира достатъчно. Ще тръгваме ли?

— Какво е намислила леля? — озадачено и предпазливо попита Галоуглас чичо си.

— Мисля, че си отмъщава на Уолтър, че не обръща достатъчно внимание на бъдещето — меко рече Матю.

— О! Значи всичко е наред. А аз си помислих, че подушвам неприятности.

— Винаги има неприятности — каза Матю. — Сигурна ли си, че знаеш какво правиш, *ma lionne*?

Бяха се случили толкова много неща, които не можех да поправя. Не бих могла да върна първото си дете или да спася вещиците в Шотландия. Бяхме домъкнали Ашмол 782 чак от Прага, за да открием, че ръкописът не може да бъде взет в бъдещето. Бяхме се сбогували с бащите си и се канехме да напуснем приятелите си. Повечето от тези преживявания щяха да изчезнат без следа. Но аз много добре знаех как телескопът на Том да оцелее.

Кимнах.

— Миналото ни е променило, Матю. Защо и ние да не го променим?

Той взе ръката ми и я целуна.

— Тогава идете при мосю Вален. Нека да ми прати сметката.

— Благодаря. — Наведох се и прошепнах в ухото му: — Не се безпокой. Ще взема Ани със себе си. Тя ще смъкне цената. Пък и кой знае колко пари да поиска за телескоп през 1591-ва?

И тъй, една вещица, един демон, две деца и едно куче посетиха мосю Вален през онзи следобед. В края на деня разпратих покани на приятелите ни да ни гостуват следващата вечер. Тогава щяхме да ги видим за последен път. Докато се занимавах с телескопи и планове за вечеря, Матю достави в Мортлейк „*Verum Secretum Secretorum*“ на Роджър Бейкън. Не исках да виждам как Ашмол 782 се озовава у Джон Дий. Знаех, че ръкописът трябва да се върне в огромната библиотека на алхимика, за да попадне у Елиас Ашмол през 17-и век. Но въпреки това не ми беше лесно да дам книгата на грижите на друг, също както ми бе трудно да дам на Кит малката фигурка на богинята Диана, когато пристигнахме. Практическите детайли около заминаването оставихме на Галоуглас и Пиер. Те пълнеха сандъци, изпразваха ковчезета, разпределяха средства и прасяха лични вещи в „Старата ложка“ с ефективност, която показваше колко пъти са го правели и преди.

До заминаването ни оставаха часове. Връщах се от мосю Вален с неудобен пакет, увит в мека кожа, когато се заковах при вида на десетгодишно момиченце, което стоеше на улицата пред една пекарна и гледаше като омагьосано изложените на витрината стоки. Напомни ми на самата мен на нейната възраст, от рошавата, руса като слама коса до ръцете, които бяха твърде дълги за цялата ѝ фигура. Момичето се вцепени, сякаш знаеше, че го гледат. Когато очите ни се срещнаха, разбрах защо — тя беше вещица.

— Ребека! — извика някаква жена, излизаща от магазина. Сърцето ми подскочи при вида ѝ. Приличаше на смесица от майка ми и Сара.

Ребека не каза нищо, а продължи да се взира в мен, сякаш беше видяла призрак. Майка ѝ се обърна да види какво е привлякло вниманието на момичето и ахна. Погледът ѝ погъделичка кожата ми, докато се плъзгаше по лицето и тялото ми. Жената също беше вещица.

Заповядах на краката си да тръгнат към магазина. Всяка стъпка ме приближаваше до вещиците. Майката придърпа детето в полите си и Ребека се опита да се освободи.

— Прилича на баба — прошепна тя, като се опитваше да ме разгледа по-добре.

— Шшш — изшътка майка ѝ и ме погледна извинително. — Знаеш, че баба ти е мъртва, Ребека.

— Казвам се Даяна Ройдън. Живея в „Еленът и короната“.

— Но в такъв случай сте... — Очите на жената се разшириха и тя придърпа Ребека още по-близо до себе си.

— Аз съм Ребека Уайт — обади се момичето, без да обръща внимание на реакцията на майка си, и направи лек, неуверен реверанс. Това също ми се видя познато.

— За мен е удоволствие да се запознаем. Отскоро ли сте в Блекфрайърс? — Искях да продължа разговора колкото се може повече, дори само за да мога да гледам познатите им и същевременно чужди лица.

— Не. Живеем до болницата на пазара Смитфийлд — обясни Ребека.

— Аз приемам пациенти, когато отделенията им са пълни. — Жената се поколеба. — Казвам се Бриджит Уайт, а Ребека е моя дъщеря.

Дори без познатите имена Ребека и Бриджит, разпознах двете създания с мозъка на костите си. Бриджит Бишъп беше родена около 1632 г., а първото име в гримоара на Бишъп бе на бабата на Бриджит, Ребека Дейвис. Нима това десетгодишно момиче щеше един ден да се омъжи и да приеме това име?

Вниманието на Ребека беше привлечено от нещо на шията ми. Посегнах натам. Обещите на Изабо.

Бях използвала три неща, за да се върнем с Матю назад в миналото — ръкописно копие на „Доктор Фауст“, сребърна шахматна фигура и една обеща. Тази обеща. Посегнах и извадих фината златна тел от ухото си. От опита ми с Джак знаех, че е добре да осъществяваш пряк зрителен контакт с децата, ако искаш да оставиш у тях трайно впечатление, затова приклекнах, така че очите ни да се окажат на едно ниво.

— Трябва ми някой, който да пази нещо мое. — Подадох обещата. — Един ден ще имам нужда от нея. Ще ми я пазиш ли?

Ребека ме погледна сериозно и кимна. Поех ръката ѝ, усещайки как между двете ни преминава тока на разпознаването, и поставих бижутото в дланта ѝ. Тя сви юмруче.

— Може ли, мамо? — със закъснение попита тя.

— Мисля, че няма нищо лошо — предпазливо отвърна майка ѝ. — Хайде, Ребека. Трябва да тръгваме.

— Благодаря — казах аз и потупах Ребека по рамото, докато гледах Бриджит в очите. — Благодаря.

Усетих побутващ поглед. Изчаках Ребека и Бриджит да се отдалечат, преди да се обърна към Кристофър Марлоу.

— Госпожо Ройдън. — Гласът на Кит беше дрезгав и самият той изглеждаше като смъртта. — Уолтър ми каза, че довечера заминавате.

— Помолих го да ви каже. — Само със силата на волята си принудих Кит да ме погледне в очите. Това бе още нещо, което можех да оправя — да се погрижа Матю да се сбогува подобаващо с онзи, който някога е бил най-близкият му приятел.

Кит заби поглед в краката си, изненадан от думите ми.

— Защо? — слисано попита.

— Защото го обичате. И защото докато Матю ви обвинява за случилото се с мен, част от него ще остане с вас. Завинаги — рекох просто. — Елате горе и се сбогувайте.

Матю ни чакаше на площадката — беше усетил, че вода някого у дома. Целунах го леко по устата, докато го подминавах на път за спалнята.

— Твоят баща ти прости — промърморих. — Дай на Кит същия дар в отговор.

И ги оставих да оправят онова, което можеше да се оправи за малкото оставащо време.

Няколко часа по-късно връчих на Томас Хариът метална тръба.

— Ето го и вашето звездно стъкло, Том.

— Направих го от цев — със съответните промени, разбира се — обясни мосю Вален, прочутият майстор на часовници и капани за мишки. — Освен това е гравирано, както помоли госпожа Ройдън.

Отстрани имаше красив, малък сребърен банер с думите „N. VALLIN ME FECIT, T. HARRIOT ME INVENIT, 1591“.

— „Н. Вален ме направи, Т. Хариът ме измисли.“ — Усмихнах се топло на мосю Вален. — Великолепно.

— Може ли да погледнем луната? — извика Джак и се втурна към вратата. — Тя вече изглежда по-голяма от часовника на „Сейнт Милдред“!

И така математикът и лингвист Томас Хариът влезе в историята на науката в двора на „Еленът и короната“, докато стоеше на прокъсан тръстиков стол, свален от тавана. Той насочи дългата метална тръба с лещите от очила към пълната луна и въздъхна от удоволствие.

— Виж, Джак. Точно както каза синьор Дела Порта. — Том прикани момчето да седне в скута му и нагласи единия край на тръбата пред окото на ентузиазирания си асистент. — Наистина решението е две лещи, вдлъбната и изпъкнала, поставени на правилното разстояние.

След Джак всички се изредихме да погледнем.

— Изобщо не е онова, което очаквах — разочаровано промърмори Джордж Чапман. — Не мислехте ли, че луната ще изглежда по-впечатляващо? Мисля, че предпочитам мистериозната луна на поета пред тази, Том.

— Я, че тя далеч не била съвършена — оплака се Хенри Пърси, разтърка очи и отново надникна през тръбата.

— Разбира се, че не е. Нищо не е съвършено — подчерта Кит. — Не бива да вярваш на всичко, което ти говорят философите, Хал. Това

е най-сигурният път към разрухата. Виждаш колко малко направи философията за Том.

Погледнах към Матю и се ухилих. Беше минало известно време, откакто се бяхме наслаждавали на подмятанията в Нощната школа.

— Том поне може да се изхранва сам, което не бих казал за някои мои познати драматурзи. — Уолтър погледна през тръбата и подсвирна. — Искане ми се да беше измислил този уред преди да заминем за Вирджиния, Том. Щеше да ни бъде от полза. Можехме да изучаваме брега направо от кораба. Галоуглас, погледни през тръбата и после кажи, че греша.

— Ти никога не грешиш, Уолтър — каза Галоуглас и смигна на Джак. — Чуй ме добре, млади Джак. Онзи, който ти плаща надницата, е прав във всяко отношение.

Бях поканила и баба Алсъп със Сюзана на сбирката и те също надникнаха през звездното стъкло на Том. И двете като че ли не се впечатлиха особено от изобретението, макар да сумтяха ентусиазирано, когато ги питаха за мнението им.

— Защо хората се занимават с такива дреболии? — прошепна ми Сюзана. — И без този нов инструмент мога да им кажа, че луната не е съвършено гладка. Да не би да нямат очи?

След удоволствието да наблюдаваме небесата остана само болезненото вземане на сбогом. Изпратихме Ани с баба Алсъп с обяснението, че Сюзана ще се нуждае от още един чифт ръце да изпрати старицата през града. Моето довиждане бе енергично, но Ани ме погледна неуверено.

— Добре ли сте, госпожо? Ако искате, да остана тук?

— Не, Ани. Върви с леля си и с баба Алсъп. — Премигах, за да съдържа сълзите си. Как ли понасяше Матю тези постоянни сбогувания?

Кит, Джордж и Уолтър си тръгнаха след това, като се простиха кратко и потупаха Матю по рамото, за да му пожелаят всичко добро.

— Хайде, Джак. Ти и Том идвате у дома с мен — подкани Хенри Пърси. — Нощта е още млада.

— Не искам да тръгвам — заяви Джак. Той се обърна с широко отворени очи към Матю. Момчето усещаше предстоящата промяна.

Матю коленичи пред него.

— Няма от какво да се боиш, Джак. Познаваш господин Хариът и лорд Нортъмбърленд. Няма да позволят да ти се случи нещо лошо.

— Ами ако сънувам кошмар? — прошепна Джак.

— Кошмарите са като звездното стъкло на господин Хариът. Фокус на светлината, който кара нещо далечно да изглежда по-близо и по-голямо, отколкото е в действителност.

— О! — Джак обмисли отговора на Матю. — Значи дори да видя чудовище в сънищата си, то не може да се добере до мен?

Матю кимна.

— Ще ти кажа една тайна. Сънят е обратното на кошмара. Ако сънуваш някого, когото обичаш, той ще ти изглежда по-близо, дори да е много далеч. — Матю се изправи и постави ръка върху главата на момчето, сякаш го благославяше безмълвно.

След като Джак и пазителите му си тръгнаха, остана единствено Галоуглас. Взех вървите от кутията си за магии, като оставих няколко неща в нея — камъче, бяло перо, парченце самодивско дърво, бижутата си и бележката от баща ми.

— Ще се погрижа за нея — обеща ми той и взе кутията от мен. Изглеждаше странно мъничка в огромната му длан. Той ме прегърна в мечешка прегръдка.

— И да пазиш другия Матю, за да може да ме намери един ден — прошепнах в ухото му, стиснала здраво очи.

Пуснах го и отстъпих настрана. Двамата Дьо Клермон се сбогуваха по начина, по който го правеха всички от семейството кратко, но с чувство.

Пиер чакаше с конете пред „Еленът и короната“. Матю ми помогна да се кача на седлото и яхна своя кон.

— Сбогом, мадам — каза Пиер и пусна поводата.

— Благодаря, приятелю — отвърнах и очите ми отново се напълниха със сълзи.

Пиер подаде на Матю някакво писмо. Познах печата на Филип.

— Инструкциите на баща ви, милорд.

— Ако след два дни не се появя в Единбург, ела да ме търсиш.

— Ще го направя — обеща Пиер, докато Матю подкарваше коня си и обръщаме на север към Оксфорд.

Сменихме три пъти конете и се озовахме в „Старата ложка“ преди изгрев-слънце. Франсоаз и Шарл бяха отпратени. Бяхме сами.

Матю остави писмото от Филип на бюрото, където Матю от 16-и век нямаше да пропусне да го види. То щеше да го прати по спешна работа в Шотландия. Там Матю Ройдън щеше да остане известно време в двора на крал Джеймс, преди да изчезне и да започне нов живот в Амстердам.

— Кралете на шотландците ще бъдат доволни, че съм се върнал при предишния си аз — отбеляза Матю и докосна писмото с върха на пръста си. — Вече със сигурност няма да се опитвам да спасявам вещици.

— Ти промени нещата тук, Матю — подчертах, прегръщайки го през кръста. — Сега трябва да оправим нещата в нашето настояще.

Влязохме в спалнята, в която бяхме пристигнали преди толкова много месеци.

— Знаеш, не съм сигурна, че ще се плъзнем през столетията и ще се озовем в абсолютно точното време и място — предупредих го.

— Вече ми го обясни, топ соеиг. Имам вяра в теб. — Той ме хвана здраво под ръка. — Да идем да се видим с бъдещето. Отново.

— Сбогом, къща. — Огледах за последен път първия ни дом. Макар че щях да го видя отново, той нямаше да е същият, какъвто бе в тази юнска утрин.

Сините и кехлибарените нишки в ъглите се скъсаха и завиха нетърпеливо, изпълвайки стаята със светлина и звук. Поех дълбоко дъх и завързах кафявата връв, оставяйки края ѝ да виси свободно. Като се изключи Матю и дрехите на гърбовете ни, вървите ми на тъкачка бяха единствените неща, които вземахме обратно със себе си.

— С първия възел започва магията — прошепнах. Звукът на времето се усилваше с всеки следващ възел, докато писъците и виенето станаха почти оглушителни.

Когато краищата на деветата връв се сляха в едно, всичко около нас бавно се разтвори.

40.

Всички английски вестници имаха някакъв вариант на едно и също заглавие, но Изабо смяташе, че това на „Таймс“ е най-доброто.

АНГЛИЧАНИН ПЕЧЕЛИ НАДПРЕВАРАТА ЗА ПОГЛЕЖДАНЕ В КОСМОСА

30 юни 2010

Антъни Картър, един от водещите световни експерти по ранни научни инструменти от Музея за история на науката към Оксфордския университет, потвърди днес, че рефракторният телескоп с имената на математика и астронома Томас Хариът от епохата на Елизабет и на Никола Вален, хугенот и часовникар, избягал от Франция по религиозни причини, е наистина автентичен. Освен имената върху телескопа е гравирани и годината 1591.

Откритието предизвика буря в научната и историческата общност. Векове наред се посочваше, че италианският математик Галилео Галилей е заимствал основната технология на телескопа от холандците, за да наблюдава Луната през 1609 г.

„Учебниците по история трябва да бъдат пренаписани — каза Картър. — Томас Хариът е чел «Естествена магия» на Джамбатиста дела Порта и останал заинтригуван от това, че вдлъбнатите и изпъкналите лещи могат да се използват така, че «да се виждат далечни и близки неща по-ясно и по-подробно».“

Приносите на Томас Хариът в областта на астрономията останали незабелязани отчасти поради факта, че не ги е публикувал, а е предпочел да сподели откритията си със затворена група приятели, наричана от някои Нощната школа. Под патронажа на Уолтър Рали и Хенри Пърси, Лорда Магьосник на Нортъмбърленд,

Хариът бил финансово свободен да се посвети на интересите си.

Господин И. П. Ридъл откри телескопа заедно с кутия различни математически записки на Томас Хариът, както и със сложен сребърен капан за мишки, също подписан от Вален. Той поправял камбаните на църква „Сейнт Майкъл“ недалеч от семейното имение на Пърси в Алнуик, когато един силен порив на вятъра свалил избелял гоблен на света Маргарет, убиваща дракона. Кутията била скрита зад гоблена.

„Рядко се случва инструменти от този период да носят върху себе си толкова много знаци за идентифициране — обясни д-р Картър на репортерите и разкри, че според отпечатаната върху телескопа дата инструментът е бил изработен през 1591–1592 г. — Изключително сме задължени на Никола Вален, който е разбрал, че това е важен момент в историята на научните инструменти и е взел необичайни мерки да отбележи произхода на изделието.“

— Отказват да го продадат — каза Маркърс и се облегна на касата на вратата. Със скръстени ръце и крака приличаше страшно много на Матю. — Разговарях с всички, от църковните власти в Алнуик до херцога на Нортъмбърленд и епископа на Нюкасъл. Не желаят да се разделят с телескопа дори срещу малкото състояние, което им предложи. Мисля обаче, че успях да ги убедя да ми продадат капана за мишки.

— Целият свят знае за него — въздъхна Изабо. — Дори „Льо Монд“ съобщава за историята.

— Трябваше да положим повече усилия за потушаването на всичко. Това би могло да даде на вещиците и техните съюзници жизненоважна информация — отбеляза Маркърс. Растящият брой обитатели между стените на Сет-Тур от седмици се тревожеше как ли ще постъпи Паството, ако бъде открито точното местоположение на Даяна и Матю.

— Какво мисли Фийби? — попита Изабо. От самото начало беше харесала наблюдателната млада жена с нейната твърда брадичка и внимателно държане.

Лицето на Маркъс се смекчи. Така изглеждаше преди заминаването на Матю, когато бе безгрижен и весел.

— Смята, че е много рано да се каже какви поражения са нанесени с откриването на телескопа.

— Умно момиче — усмихна се Изабо.

— Не знам как бих постъпил аз... — започна Маркъс. На лицето му изведнъж се изписа плам. — Обичам я, *grand-mere*.

— Разбира се, че я обичаш. И тя те обича. — След майските събития Маркъс я беше довел в Сет-Тур. Двамата бяха неразделни.

А Фийби беше показала забележителен такт, когато се озова сред всички демони, вещици и вампири, които живееха в момента тук. Дори да беше изненадана да научи, че хората делят света и с други създания, не го показва.

Членската маса на Тайното събрание на Маркъс бе набъбнала значително през последните месеци. Помощничката на Матю, Мириам, вече беше постоянен обитател на замъка, както и дъщерята на Филип, Верен, и съпругът ѝ Ернст. Галоуглас, неуморимият внук на Изабо, беше шокирал всички, като остана на едно място в продължение на цели шест седмици. Дори сега не показваше с нищо, че смята да се махне. Софи Норман и Натаниъл Уилсън посрещнаха новото си бебе Маргарет под покрива на Изабо и сега авторитетът на невръстната сладурана в замъка отстъпваше единствено на матриарха на Дьо Клермон. Тъй като внучката ѝ живееше в Сет-Тур, майката на Натаниъл, Агата, също се появяваше без всякакво предупреждение; същото се отнасяше и за най-добрия приятел на Матю, Хамиш. Дори Болдуин прескачаше от време на време.

Никога през дългия си живот Изабо не бе очаквала, че ще се озове начело на толкова голямо домакинство.

— Къде е Сара? — попита Маркъс, вслушвайки се в трескавата дейност навсякъде из замъка. — Не я чувам.

— В Кръглата кула. — Изабо прокара острия си нокът покрай новинарската статия и отдели отрязаното каре. — Софи и Маргарет бяха при нея за известно време. Софи казва, че Сара продължава да стои нащрек.

— Защо? Сега пък какво се е случило? — учуди се Маркърс и посегна към вестника. Беше чел пресата цялата сутрин, проследявайки неуловимите движения на пари и влияние, чрез които Натаниъл можеше да анализира информацията, за да бъдат по-добре подготвени за следващия ход на Паството. Свят без Фийби бе немислим, но Натаниъл бе станал почти незаменим. — Проклетият телескоп ще се окаже проблем. Знаех си го. На Паството му е достатъчна само бродеща из времето вещица и тази история, за да се върнат в миналото и да открият баща ми.

— Баща ти няма да остане там задълго, ако изобщо е все още там.

— Стига, grand-mere. — В гласа на Маркърс се долавяше раздразнение. Вниманието му още беше насочено към текста около дупката, оставена от Изабо в „Таймс“. — Откъде знаеш?

— Първо бяха миниатюрите, после лабораторните записки, а сега и този телескоп. Познавам снаха си. Телескопът е точно жест, какъвто би направила Даяна, ако няма какво да губи. — Изабо мина покрай внука си. — Даяна и Матю се прибират.

Изражението на Маркърс остана непроницаемо.

— Очаквах да си по-щастлив за завръщането на баща ти — тихо рече Изабо и спря при вратата.

— Бяха трудни няколко месеца — сериозно каза Маркърс. — Паството даде ясно да се разбере, че искат книгата и дъщерята на Натаниъл. Появи ли се Даяна тук...

— Няма да се спрат пред нищо. — Изабо бавно пое дъх. — Поне вече няма да се безпокоим дали не се е случило нещо с Даяна и Матю в миналото. Ще бъдем заедно, в Сет-Тур, и ще се бием рамо до рамо.

„И ще умрем рамо до рамо.“

— Толкова неща се промениха от миналия ноември. — Маркърс се загледа в блестящата повърхност на масата, сякаш беше вещер и можеше да види бъдещето там.

— Подозирам, че това се отнася и за техния живот. Но баща ти те обича неизменно. Сега Сара се нуждае от Даяна. Ти също имаш нужда от Матю.

Изабо взе изрезката и тръгна към Кръглата кула, като остави Маркърс насаме с мислите му. Навремето кулата беше любимият затвор на Филип. Сега се използваше за съхраняване на стари фамилни

документи. Вратата на стаята на третия етаж стоеше отворена, но въпреки това Изабо почука.

— Не е нужно да чукаш. Това е твоята къща. — Дрезгавият глас на Сара свидетелстваше колко цигари е изпушила и какви количества уиски е унищожила.

— Ако това е нормалното ти поведение, радвам се, че не съм твоя гостенка — остро рече Изабо.

— Моя гостенка? — Сара тихо се разсмя. — Никога не бих те пуснала в къщата си.

— Обикновено вампирите не се нуждаят от покана. — Изабо и Сара бяха довели до съвършенство изкуството на ехидните подмятания. Маркъс и Ем бяха опитали безуспешно да ги убедят да спазват правилата на вежливия разговор, но матриарсите на двата клана знаеха, че острите реплики помагат за запазване крехкия баланс на силите, постигнат помежду им. — Не би трябвало да си тук, Сара.

— Защо? Да не би да се страхуваш, че ще прихвана смърт или настинка? — Гласът на Сара се изпълни с внезапна болка и тя се преви, сякаш я бяха ударили. — Богинята да ми е на помощ, как ми липсва. Кажи ми, че това е сън, Изабо. Кажи ми, че Емили е все още жива.

— Не е сън — каза Изабо толкова меко, колкото можеше. — Тя липсва на всички ни. Зная, че отвътре те боли и се чувстваш празна, Сара.

— И това ще премине — глухо рече Сара.

— Не. Няма.

Сара вдигна очи, изненадана от категоричността на Изабо.

— Всеки ден копнея за Филип. Слънцето изгрява и сърцето ми проплаква за него. Ослушвам се за гласа му, но чувам само тишина. Жадувам за докосването му. Когато слънцето залязва, си лягам със знанието, че моята половинка си е отишла от този свят и никога повече няма да видя лицето му.

— Ако се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре, не успяваш — каза Сара и сълзите потекоха от очите ѝ.

— Емили умря, за да живее детето на Софи и Натаниъл. Онези, които участваха в убийството ѝ, ще си платят, обещавам ти. Дьо Клермон са много добри в отмъщението.

— А отмъщението ще ме накара ли да се почувствам по-добре?
— Сара присви очи.

— Не. Да гледаш как Маргарет израства и става жена ще ти помогне. Това също. — Изабо пусна изрезката в скута на вещицата.

— Даяна и Матю се прибират у дома.

ЧАСТ VI НОВ СВЯТ, СТАР СВЯТ

41.

Опитите ми да стигна до бъдещето на „Старата лежа“ от миналото ѝ бяха неуспешни. Съсредоточих се върху вида и миризмата на мястото и видях нишките, които свързваха Матю и мен с къщата — кафяви, зелени и златни. Но те непрекъснато ми се изплъзваха от пръстите.

Затова опитах Сет-Тур. Нишките, свързващи ни с него, бяха обагрени с характерното за Матю съчетание от червено и черно, примесено със сребро. Представих си мястото, пълно с познати лица — Сара и Ем. Изабо и Март, Маркъс и Мириам, Софи и Натаниъл. Но не успях да стигна и до този безопасен пристан.

Решително стъпках надигащата се паника и затърсих сред стотиците възможности алтернативна дестинация. Оксфорд? Метространцията на Блекфрайърс в съвременен Лондон? Катедралата „Свети Павел“?

Пръстите ми продължаваха да се връщат към същата връв в основата и плетката на времето, която бе не копринена и гладка, а твърда и груба. Опипах по нейната виеща се дължина и открих, че това не е нишка, а корен, свързан с някакво невидимо дърво. При осъзнаването на това се препънах като от невидим праг и паднах в гостната на къщата на Бишъп.

У дома. Приземих се на четири крака, вързаните на възли върви се сплескаха между дланите ми и пода. Векове търкане и минаване на стотици крака отдавна бяха изгладили широките борови дъски. Усещах ги познати под дланите си, знак за постоянство в един свят на промяната. Вдигнах глава, почти очаквайки да видя лелите си в антрето. Беше толкова лесно да намеря обратния път до Мадисън, та приех, че те са ни водили. Въздухът в къщата обаче беше неподвижен и безжизнен, сякаш никой не бе стъпвал тук от Все светии. Нямаше дори призраци.

Матю беше коленичил до мен, все така хванал ме под ръка. Мускулите му трепереваха от стреса от пътуването през времето.

— Сами ли сме? — попитах.

Той вдиша миризмите на къщата.

— Да.

От неговия тих отговор къщата се събуди и за миг от безжизнена и неподвижна стана плътна и неспокойна. Матю ме погледна и се усмихна.

— Косата ти. Отново се е променила.

Погледнах надолу и видях не жълтеникавочервените къдри, с които вече бях свикнала, а прави копринени кичури с по-ярък червеникавозлатен оттенък, досущ като косата на майка ми.

— Сигурно е от броденето из времето.

Къщата изскърца и изстена. Усетих, че събира енергия да избухне.

— Това сме просто ние с Матю.

Думите ми бяха успокояващи, ала гласът ми бе остър и със странен акцент. Въпреки това къщата го позна и въздишка на облекчение изпълни стаята. От комина лъхна ветреца, донасяйки непознат аромат на лайка и канела. Погледнах през рамо към камината и напуканите дървени панели около нея и скочих на крака.

— Какво е това, по дяволите?

Под скарата беше израснало дърво. Черният му ствол изпълваше комина и клоните му се бяха набутали през камъка и дървената ламперия.

— Прилича на дървото от алембика на Мери. — Матю приклепна до камината в своите черни кадифени бричове и бродирана ленена риза. Пръстът му докосна малка бучка сребро, вградена в кората. Подобно на моя, гласът му звучеше някак странно.

— Напомня на поклонническата ти значка. — Очертанията на ковчега на Лазар едва се разпознаваха. Приклепнах до него и дългата ми черна пола се разстла по пода.

— Мисля, че да. Ампулата^[1] имаше две позлатени кухни за светена вода. Преди да напусна Оксфорд, бях напълнил едната с моята кръв, а другата с твоята. — Погледите ни се срещнаха. — Бяха толкова близо, имах чувството, че никога няма да бъдем разделени.

— Навярно ампулата е била изложена на топлина и частично се е стопила. Щом вътрешността е била позлатена, заедно с кръвта са се освободили и следи от живак.

— Значи дървото е получено от някои от съставките, които има и в arbor Dianae на Мери. — Матю погледна нагоре към голите клони.

Ароматът на лайка и канела се засили. Дървото започна да цъфти — но не с обичайните плодове или цветове. Вместо тях от клоните се появи ключ и лист велум.

— Това е страницата от ръкописа — каза Матю, докато вземаше листа.

— Значи книгата е все още повредена и непълна и през нашия век. Нищо от стореното в миналото не е променило този факт. — Поех дъх, за да се овладеея.

— В такъв случай има вероятност ръкописът да е скрит на сигурно място в Бодлианската библиотека — тихо рече Матю. — Това е ключ за кола. — Той го откъсна от клона. От месеци не бях и помисляла за друг вид транспорт, освен кон или кораб. Погледнах през предния прозорец, но там не ни чакаше никаква кола. Матю проследи погледа ми.

— Маркърс и Хамиш със сигурност са се погрижили да ни осигурят начин да стигнем до Сет-Тур според плана, без да ги викаме на помощ. Вероятно са оставили за всеки случай коли из цяла Европа и Америка. Но не биха ги оставили на показ — продължи Матю.

— Тук няма гараж.

— Плевнята. — Ръката на Матю машинално се насочи да прибере ключа в джоба си, но бричовете му нямаха такива модерни удобства.

— Дали са се сетили да ни оставят и дрехи? — посочих към бродирания си жакет и дългата пола. Още бяха прашни от черния път до Оксфорд от 16-и век.

— Да проверим. — Матю понесе ключа и листа от Ашмол 782 към трапезарията и кухнята.

— Пак кафяво — отбелязах, загледана в карираните тапети и древния хладилник.

— И пак дом — добави Матю и ме хвана под ръка.

— Не и без Ем и Сара. — В пълен контраст с претъпканото домакинство, което ни бе заобикаляло толкова месеци, съвременното семейство изглеждаше крехко и членовете му — съвсем малко. Нямах я Мери Сидни, с която да обсъждам тревогите си някоя бурна вечер. Нито Сюзана или баба Алсъп, които да наминат някой следобед

за чаша вино и да ми помогнат в усъвършенстването на последното заклинание. Не можех да разчитам на дружелюбната помощ на Ани, за да се отърва от корсета и полите. Рошльо или Джак не се мотаеха в краката ми. И ако ни потрябваше помощ, нямаше Хенри Пърси, който да се втурне без никакви въпроси и колебания. Прегърнах Матю през кръста; имах нужда да си припомня, че е тук, здрав и непоклатим.

— Винаги ще ти липсват — тихо рече той. Беше преценил правилно настроението ми. — Но с времето болката ще избледнее.

— Започвам да се чувствам по-скоро вампир, отколкото вещица — тъжно признах. — Твърде много сбогувания и липсващи любими.

Забелязах календара на стената. Показваше месец ноември. Посочих го на Матю.

— Нима е възможно никой да не е идвал тук от миналата година? — тревожно се запита той.

— Нещо явно не е наред — изтъкнах и посегнах към телефона.

— Не — спря ме Матю. — Паството може да подслушва линията. Очакват ни в Сет-Тур. Трябва да отидем там, независимо дали по време на отсъствието ни тук е минал само час или цяла година.

Намерихме съвременните си дрехи върху сушилнята, пъхнати в калъфка за възглавница, за да не се прашат. Куфарчето на Матю беше до тях. Значи поне Ем беше идвала тук след заминаването ни. Никой друг не би се сетил за подобни практични дреболии. Макар да изпитвах нежелание да се разделям с осезаемите останки от предишния ни живот, увих нашите дрехи от времето на Елизабет в спалното бельо и ги взех под мишници като две стари футболни топки. Матю прибра листа от Ашмол 782 в коженото куфарче и затвори капака.

Той огледа градината и полето, преди да излезем от къщата; зорките му очи бяха нащрек за евентуални опасности. Аз също огледах мястото с третото си вещерско око, но навън като че ли нямаше никого. Виждах водата под градината, чувах совите в дърветата, усещах лятната сладост във вечерния въздух, но това бе всичко.

— Хайде — каза Матю, грабна единия вързоп и ме хвана за ръка. Изтичахме през откритото пространство до плевнята. Матю се облегна с цялата си тежест на плъзгащата се врата и натисна, но тя не помръдна.

— Сара е сложила магия. — Виждах я как се вие около дръжката и през дървото. — При това добра магия.

— Прекалено добра за разваляне ли? — Устните на Матю се бяха свили от безпокойство. Нищо чудно, че се тревожеше. При последното ни идване тук не бях успяла да запаля тиквите за Все светии. Открих краищата на връзката и се ухилих.

— Няма възли. Сара е добра, но не е тъкачка. — Бях затъкнала копринените си върви в колана си. Когато ги извадих, зелената и кафявата се раздвижиха и се лепнаха за магията на Сара, разхлабвайки ограниченията, поставени от леля ми на вратата. Дори нашият крадец-виртуоз Джак не би могъл да се справи по-бързо.

Хондата на Сара беше паркирана вътре.

— Как ще се побереш в това нещо, по дяволите? — зачудих се.

— Ще се справя някак. — Матю метна дрехите ни в багажника. Подаде ми куфарчето, сгъна се на предната седалка и след няколко неуспешни опита двигателят на колата оживя.

— И сега накъде? — попитах, докато си слагах колана.

— Сиракюз. После към Монреал. А оттам в Амстердам, където имам къща. — Матю превключи на скорост и предпазливо изкара колата. — Ако някой ни търси, ще се съсредоточи върху Ню Йорк, Лондон и Париж.

— Нямаме паспорти — отбелязах.

— Виж под постелката. Маркърс би поръчал на Сара да ги остави там — каза той. Вдигнах мръсната постелка и намерих френския паспорт на Матю и моя американски.

— Защо паспортът ти не е тъмночервен? — попитах, докато вадех документите от запечатаното найлоново пликче (още една грижлива подробност от страна на Ем).

— Защото е дипломатически. — Матю излезе на пътя и включи светлините. — Би трябвало и ти да имаш такъв.

Моят френски дипломатически паспорт на името на Диана дьо Клермон, отбелязана като роднина на Матю, бе прибран вътре в обикновения американски. Незнайно как Маркърс беше успял да направи дубликат на снимката ми, без да повреди оригинала.

— И сега ли си шпионин? — тихо попитах.

— Не. Като при хеликоптерите е — отвърна с усмивка той. — Просто поредната характерна черта на Дьо Клермон.

Напуснах Сиракюз като Даяна Бишъп и на следващия ден влязох в Европа като Диана дьо Клермон. Къщата на Матю в Амстердам се оказа постройка от 17-ти век в най-красивата част на Херенграхт. Обясни ми, че я е купил веднага след като заминал от Шотландия през 1605 година.

Задържахме се там само колкото да вземем душ и да се преоблечем. Запазих същите панталони, които носех от Мадисън, и смених ризата си с една от ризите на Матю. Той се спря на обичайното си сиво и черно от кашмир и вълна, макар че според вестниците юни приближаваше края си. Странно бе да не виждам краката му. Бях свикнала да са на показ.

— Струва ми се честно — изтъкна Матю. — Аз не бях виждал краката ти от месеци, освен в спалнята.

Матю едва не получи инфаркт, когато откри, че любимият му рейнджроувър не го чака в подземния гараж. Вместо него открихме тъмносиня спортна кола с гюрук.

— Ще го убия — обеща Матю, когато видя ниския автомобил. Той отключи металната кутия на стената, използвайки ключа на къщата. Вътре имаше друг ключ и бележка:

„Добре дошъл у дома. Никой няма да очаква да караш това. Колата е безопасна. И бърза. Здравсти, Даяна.“

М.

— Какво е това? — попитах, загледана в лъскавото хромирано табло с циферблати. Приличаше на табло на самолет.

— „Спайкър Спайдър“. Маркър събира коли с имена на паякообразни. — Матю задейства вратите на колата и те се плъзнаха нагоре като крилете на реактивен изтребител. Той изруга. — Това е най-биещата на очи кола, която мога да си представя.

Едва стигнахме до Белгия и Матю спря в една автокъща, връчи ключовете на колата на Маркър на продавача и потегли с нещо по-голямо и далеч не така забавно за каране. Скрити на сигурно в тежкото й четвъртито купе, ние влязохме във Франция и няколко часа по-късно

започнахме бавното си изкачване през планините на Оверн към Сет-Тур.

От време на време крепостта се мяркаше между дърветата — розово-сив камък, тъмен прозорец в кула. Неволно сравнявах замъка и прилежащото градче в сегашния им вид и как изглеждаха през 1590 година. Този път над Сен Люсиен не се стелеше дим като сиво наметало. Звън на далечни звънци ме накара да се обърна — мислех си, че ще видя потомците на козите, които се прибираха да пренощуват. Пиер обаче не се втурна навън с факли да ни посреща. Готвачът не обезглавяваше фазани в кухнята със сатъра, докато приготвяше свежо убития дивеч, за да нахрани топлокръвни и вампири.

Нямаше да го има и Филип, а значи нямаше да има и гръмък смях, остроумни забележки за човешката слабост, заети от Еврипид, нито проникателни възгледи за проблемите, пред които щяхме да се изправим след връщането си в настоящето. Колко време щеше да ми е нужно да престана да се подготвям за устремното движение и гръмките звуци, предвещаващи появата на Филип? Сърцето ме болеше при мисълта за свекъра ми. В този силно осветен, забързан модерен свят нямаше място за герои като него.

— Мислиш за баща ми — промърмори Матю. Мълчаливите ни ритуали на пиенето на кръв от вампира и целувката на вещицата бяха засилили способността ни да познаваме мислите на другия.

— Ти също — отбелязах. Знаех, че го прави, откакто бяхме прекосили границата на Франция.

— Замъкът ми се струва пуст от деня, в който умря. Осигуряваше убежище, но малко удобства. — Погледът му се насочи към замъка, после отново се върна на пътя пред нас. Атмосферата бе натежала от отговорност и нуждата на сина да се окаже достоен за наследството на бащата.

— Може би този път ще бъде различно. Сара и Ем са тук. Маркър също. Да не говорим за Софи и Натаниъл. И Филип ще е все още тук, ако можем да се научим да се съсредоточим върху присъствието му, а не върху отсъствието. — Той щеше да е в сенките на всяка стая, във всеки камък в стените. Вглеждах се в прекрасното сурово лице на съпруга си, разбирах по-добре как е било оформено от опита и болката. Едната ми ръка се отпусна върху корема ми, а другата

го потърси, за да му предложи утехата, от която така отчаяно се нуждаеше.

Пръстите му хванаха моите и ги стиснаха леко. После Матю ме пусна и известно време пътувахме в мълчание. Скоро обаче пръстите ми започнаха да бродират нетърпеливо по татуировката върху бедрото ми и на няколко пъти се преборих с изкушението да вдигна гюрука и да полетя към портата на замъка.

— Да не си посмяла. — Широка усмивка на Матю смекчаваше предупреждението. Усмихнах се в отговор, докато вземахме поредния остър завой.

— Побързай тогава — казах. Едва се сдържах. Въпреки настояването ми стрелката на спидометъра не помръдна от мястото си. Изстенах нетърпеливо. — Трябваше да си останем с колата на Маркъс.

— Търпение. Почти стигнахме. — „Пък и няма шанс да подкарам по-бързо“ — помисли си Матю, докато отново завиваше.

— Какво каза Софи за шофирането на Натаниъл, когато била бременна? „Кара като някаква стара дама.“

— Представи си го как ли щеше да кара, ако наистина беше стара дама — столетница като мен. Точно така смятам да карам до края на дните ми, стига ти да си в колата. — Матю отново взе ръката ми и я поднесе към устните си.

— Дръж си ръцете на волана, бабке — пошегувах се, докато вземахме последния завой и между нас и двора на замъка се появи права отсечка с орехови дървета от двете страни.

„По-бързо“ — замолих го мислено. Погледът ми се спря върху кулата на Матю. Когато колата забави скорост, аз го погледнах объркано.

— Чакат ни — обясни той и кимна напред.

Софи, Изабо и Сара стояха неподвижни в средата на пътя.

Демон, вампир, вещица — и още една. Изабо държеше бебе в ръцете си. Виждах плътната кафява косица и пухкави дълги крачета. Едната ръчичка беше стиснала здраво меден кичур на вампира, а другата бе протегната властно към нас. Усетих слабо, но неоспоримо изтръпване, когато очите на бебето се насочиха към мен. Детето на Софи и Натаниъл беше вещица, точно както беше предсказано.

Разкопчах колана, отворих вратата и се втурнах по пътя, преди Матю да е успял да спре напълно колата. Сълзи се стичаха по лицето

ми и Сара се затича да ме обгърне в познатите тъкани от вълна и фланела, ухаещи на буника и ванилия.

„У дома“ — помислих си.

— Толкова се радвам, че се върнахте живи и здрави! — пламенно възкликна тя.

Гледах над рамото на Сара как Софи нежно поема бебето от ръцете на Изабо. Лицето на майката на Матю бе неразгадаемо и красиво както винаги, но стиснатите ѝ устни наемкваха за силните ѝ чувства. И устните на Матю се стягаха по същия начин. Двамата си приличаха много повече по плът и кръв, отколкото би могло да се допусне.

Освободих се от прегръдката на Сара и се обърнах към свекърва си.

— Не бях сигурна, че ще се върнете. Толкова време ви нямаше. После Маргарет започна да настоява да я изведем на пътя и така най-сетне започнах да вярвам, че в крайна сметка може и да се върнете при нас. — Изабо затърси по лицето ми някаква премълчана информация.

— Вече сме тук. И ще останем. — Изабо беше преживяла достатъчно загуби през дългия си живот. Целунах я нежно по едната буза, после и по другата.

— Bien — с облекчение промърмори тя. — Всички сме доволни, че сте тук, не само Маргарет.

Бебето чу името си и започна да гука, като мърдаше ръце и крака в опита си да стигне до мен.

— Умно момиче — одобрително рече Изабо, като потупа първо нея, а после и майка ѝ по главата.

— Искаш ли да подържиш кръщелницата си? — попита Софи. Усмивката ѝ беше широка, макар че в очите ѝ блестяха сълзи. Толкова много приличаше на Сюзана.

— Да, моля — отговорих и взех бебето в ръце, като целунах Софи по бузата. — Здравей, Маргарет — прошепнах и вдишах миризмата ѝ.

— Д-д-д-д. — Маргарет сграбчи кичур от косата ми и започна да го навива в юмруче.

— Ама че си палавница — разсмях се. Тя заби крачета в ребрата ми и изсумтя недоволно.

— Инат е като баща си, макар да е зодия Риби — ведро рече Софи. — Сара мина през церемонията на твоето място. Агата беше тук. В момента я няма, но подозирам, че скоро ще се върне. Тя и Март приготвиха специална торта, увита в захарен памук. Беше изумителна. И роклята на Маргарет беше прекрасна. Говориш различно, сякаш си прекарала много време в чужда страна. И харесвам косата ти. Тя също е различна. Гладни ли сте? — Думите на Софи се изливаха като порой от устата ѝ, също като при Том или Джак. Чувствах загубата на приятелите дори тук, сред семейството.

Целунах Маргарет по челото и я върнах на майка ѝ. Матю още стоеше зад отворената врата на джипа; единият му крак беше в колата, а другият бе стъпил на земята на Оверн, сякаш не беше сигурен дали трябва да е тук.

— Къде е Ем? — попитах.

Сара и Изабо се спогледаха.

— Всички ви чакат в замъка. Какво ще кажете да влезем? — предложи Изабо. — Остави колата. Някой ще я прибере. Сигурно искате да си опънете краката.

Прегърнах Сара и направих няколко крачки. Къде беше Матю? Обърнах се и протегнах свободната си ръка. „Ела при семейството си — мислено го повиках, когато погледите ни се срещнаха. — Ела при хората, които те обичат.“

Той се усмихна и сърцето ми подскочи в отговор.

Изабо изсъска изненадано и звукът се разнесе в летния въздух по-силно от шепот.

— Сърдечни ритми. Твоят. И... още два? — Прекрасните ѝ зелени очи се стрелнаха към корема ми. Появи се малка червена капка, която заплашваше всеки момент да капне. Изабо погледна въпросително Матю. Той кимна и кървавата сълза на майка му най-сетне се отрони и се плъзна по бузата ѝ.

— Близнаците се срещат често в рода ми — обясних аз. Матю беше доловил втория сърдечен ритъм в Амстердам, малко преди да се качим в спортната кола на Маркъс.

— И в моя — прошепна Изабо. — Значи онова, което Софи е видяла в сънищата си, е вярно? Ти носиш дете... от Матю?

— Деца — поправих я, загледана в бавното спускане на кървавата сълза.

— Значи предстои едно ново начало — рече Сара и също избърса сълзи от очите си.

Изабо се усмихна горчиво на леля ми.

— Филип имаше любима сентенция за началата. Нещо древно. Как беше, Матю? — обърна се тя към сина си.

Матю най-сетне слезе от колата, сякаш някаква магия го беше държала до този момент, но условията ѝ най-сетне са били изпълнени. Той измина няколко крачки до мен и целуна нежно майка си по бузата, след което ме хвана за ръката.

— *Omni fine initium novum* — каза той, загледан към земята на баща си, сякаш наистина най-сетне се бе завърнал у дома. — Във всеки край има ново начало.

---

[1] Съд за светена вода и миро. — Б.пр. ↑

30 май 1593 г.

Ани донесе статуетката на Диана на отец Хабърд, както беше обещала на господин Марлоу. Сърцето ѝ се сви, когато я видя в ръката на варга. Мъничката фигурка винаги ѝ бе напомняла за Даяна Ройдън. Дори сега, близо две години след внезапното заминаване, госпожата още ѝ липсваше.

— И той нищо друго ли не каза? — рязко попита Хабърд, като въртеше статуетката насам и натам. Стрелата на ловджийката улови светлината и проблесна, сякаш всеки миг щеше да полети.

— Нищо, отче. Преди да замине за Дептфорд сутринта, заръча ми да ви донеса това. Господин Марлоу каза, че ще знаете какво трябва да се направи.

Хабърд забеляза листче в тънкия колчан, навито и напъхано сред чакащите стрели на богинята.

— Дай ми карфица, Ани.

Момичето извади карфица от корсажа си и му я подаде с озадачен поглед. С острия ѝ край Хабърд забодя края на листчето и го измъкна внимателно.

Прочете редовете, намръщи се и поклати глава.

— Горкият Кристофър. Винаги е бил от изгубените Божии деца.

— Господин Марлоу няма ли да се върне? — Ани потисна въздишката си на облекчение. Никога не бе харесвала драматурга и отношението ѝ към него не се беше подобрило след ужасните събития на арената в двореца Гринуич. След като господарката и господарят заминаха, без изобщо да кажат къде, Марлоу се мятеше между меланхолията, отчаянието и нещо още по-мрачно. Понякога Ани беше сигурна, че чернотата ще го погълне напълно. Искеше да е сигурна, че мракът няма да повлече и нея.

— Не, Ани. Бог ми казва, че господин Марлоу си е отишъл от този свят в другия. Моля се да намери там покоя, който му бе отказан в този живот. — Свещеникът загледа замислено момичето. Беше се превърнало в поразително красива девойка. Може би тя щеше да

излекува Уил Шекспир от любовта му към съпругата на друг мъж. — Но ти не бива да се безпокоиш. Госпожа Ройдън ми заръча да се отнасям с теб като с мое дете. Аз се грижа за децата си и ти ще имаш нов господар.

— Кой, отче? — Щеше да ѝ се наложи да приеме всичко, което ѝ предложи Хабърд. Госпожа Ройдън ясно беше обяснила колко пари ще ѝ трябват, за да се установи като независима шивачка в Айлингтън. Щеше да ѝ е нужно време и голяма пестеливост, за да събере подобна сума.

— Господин Шекспир. Тъй като можеш да четеш и пишеш, ти си ценна, Ани. Ще му помагаш в работата му. — Хабърд погледна листчето в ръката си. Изкушаваше се да го задържи с колета от Прага, изпратен по широката мрежа от вестоносци и търговци, създадена от холандските вампири.

Хабърд още не беше сигурен защо Едуард Кели му беше пратил странната рисунка с драконите. Едуард беше мрачно и хлъзгаво създание, и Хабърд не одобряваше моралния му кодекс, който не виждаше нищо лошо в откритото прелюбодеяние и кражбата. Вземането на кръвта му в ритуала на семейството и жертвата беше неприятна задача, а не обичайното удоволствие. В замяна Хабърд беше видял достатъчно от душата на Кели, за да знае, че не иска да го вижда в Лондон. Затова го изпрати в Мортлейк. И това бе спряло досадните настоявания на Дий за уроци по магия.

Марлоу обаче беше пожелал тази статуетка да бъде дадена на Ани и Хабърд нямаше да промени желанието на умирация. Той подаде малката фигурка и листчето на момичето.

— Трябва да дадеш това на леля си, госпожа Норман. Тя ще ти го пази. Бележката може да бъде още един спомен за господин Марлоу.

— Да, отче Хабърд — каза Ани, макар че не би имала нищо против да продаде сребърния предмет и да скъта парите.

Тя излезе от църквата на Андрю Хабърд и тръгна по улиците към къщата на Уил Шекспир. Той не беше непостоянен като Марлоу, а и госпожа Ройдън винаги бе говорила за него с уважение, макар че приятелите на господаря не пропускаха да му се надсмиват.

Бързо се установи в домакинството на актьора и с всеки следващ ден се обнадеждаваше все повече. Вестта за ужасната смърт на Марлоу само потвърди какъв късмет е имала, че се е освободила от него.

Господин Шекспир също беше потресен и една нощ прекали с пиенето, с което привлече вниманието на пристава. Шекспир обаче успя да даде задоволително обяснение и всичко отново се върна към нормалното.

Ани миеше прозореца, за да осигури по-добра светлина, на която да четете господарят ѝ. Тя потопа парцала в чиста вода и от порива на вятъра през отворения прозорец от джоба ѝ падна малко листче хартия.

— Какво е това, Ани? — подозрително попита Шекспир и посочи с перото си. Момичето беше работило за Кит Марлоу и като едното нищо можеше да предава информация на съперниците му. Не можеше да си позволи някой да научава за последните му предложения за патронаж. Всички театри бяха затворени заради чумата и щеше да бъде истинско предизвикателство да задържи тяло и душа на едно място. „Венера и Адонис“ можеше да му помогне, стига никой да не му откраднеше идеята.

— Нищо, госп-п-подин Шекспир — заекна Ани и се наведе да вземе листчето.

— Дай го тук, щом като е нищо — нареди той.

Веднага щом го зърна, Шекспир разпозна характерния почерк. Косата на тила му настръхна. Беше получил съобщение от мъртвец.

— Кога Марлоу ти е дал бележката? — остро попита той.

— Не ми я е давал, господин Шекспир. — Както винаги, Ани така и не събра сили да излъже. Имаше някои други вещерски черти, но честността ѝ бе в изобилие. — Беше скрито. Отец Хабърд го намери и ми го даде. За спомен, както каза.

— След смъртта на Марлоу ли го намери? — Събудилият се интерес го накара да забрави за гъделичкането по тила.

— Да — прошепна Ани.

— В такъв случай ще остане у мен. За по-сигурно.

— Разбира се. — В очите на Ани пробяга тревога, докато гледаше как последните думи на Кристофър Марлоу изчезват в юмрука на новия ѝ господар.

— Продължи си работата, Ани. — Шекспир изчака прислужницата да излезе за още парцали и вода. После отново прочете редовете.

*„Черен е знакът на любовта напразна.
На демоните цвят,
на сянка нощна.“*

Шекспир въздъхна. Така и не можеше да възприеме стихотворните стъпки на Кит. И меланхоличният му хумор, и залитанията към страховитото бяха твърде мрачни за тези тъжни времена. Те потискаха публиката, а в Лондон имаше предостатъчно смърт. Той завъртя перото си.

„Любовта напразна.“ Да бе. Шекспир изсумтя. Беше му дошло до гуша от истинска любов, макар че плащащите клиенти като че ли никога не се уморяваха от нея. Зачеркна думите и ги замести с една-единствена, която по-добре улавяше онова, което чувстваше.

„Демоните.“ Успехът на „Фауст“ го глождеше мъчително. Шекспир нямаше таланта да пише за създания извън границите на природата. Беше далеч по-добър с обикновените, несвършени смъртни, уловени в мрежите на съдбата. Понякога си мислеше, че може би може да съчини хубава история за дух. Може би на съгрешил баща, който преследва сина си. Шекспир потръпна. От собствения му баща би се получил ужасяващ призрак, ако Господ се умори от компанията му, след като бъдат уредени последните сметки на Джон Шекспир. Зачеркна неприятната дума и избра различна.

„Сянка нощна.“ Беше посредствен, предсказуем край на стиха — от онези, които би избрал Джордж Чапман при липса на нещо по-оригинално. Но какво да бъде то? Задраска още една дума и написа „гримаса“ над нея. „Гримаса нощна“. И това не го биваше. Зачеркна го и написа „седянка“. Още по-зле.

Замисли се разсеяно за участието на Марлоу и приятелите му, превърнали се вече в безплътни сенки. Хенри Пърси се беше радвал на рядък период на кралско благоволение и остана завинаги в двора. Рали се беше оженил тайно и бе изпаднал в немилост. Беше изселен в Дорсет и кралицата се надяваше, че там ще потъне в забвение. Хариът се беше уединил някъде, несъмнено наведен над някоя математическа главоблъсканица или вперил поглед в небето, подобно на някакъв поразен от луната Робин Гудфелуо^[1].

Носеха се слухове, че Чапман е на някаква мисия за Сесил в Ниските земи и пише дълги поеми за вещици. А Марлоу неотдавна бе убит в кръчмарска свада в Дептфорд, макар да се говореше, че е било покушение. Може би онзи странен уелсец щеше да знае повече, защото е бил в кръчмата с Марлоу. Ройдън — който бе единственият наистина силен човек, с когото се бе срещал някога Шекспир — и загадъчната му съпруга бяха безследно изчезнали през лятото на 1591-ва и не се бяха появявали оттогава.

Единственият от кръга на Марлоу, за когото все още чуваше редовно, беше едрият шотландец Галоуглас, който се държеше по-надут и от принц, но пък разказваше такива чудесни истории за феи и елфи. Именно благодарение на постоянните поръчки на Галоуглас Шекспир имаше покрив над главата си. Галоуглас сякаш винаги имаше работа, изискваща таланта и перото на Шекспир. Пък и плащаше добре, особено когато искаше Шекспир да имитира почерка на Ройдън по полетата на някоя книга или да напише писмо с неговия подпис.

„Ама че тайфа — помисли си Шекспир. — Предатели, атеисти и престъпници, повечето от тях.“ Перото му се поколеба върху страницата. Този път решително написа още една дума, след което се облегна и погледна новия си стих.

*„Тъмното е герб на мрака,
на пъкъла, на черния затвор!“*

Вече не можеше да се разпознае като дело на Марлоу. Чрез алхимията на таланта си Шекспир бе превърнал идеите на един мъртвец в нещо подходящо за обикновените жители на Лондон, вместо за опасни хора като Ройдън. И това му бе отнело само няколко минути.

Не почувства абсолютно никакво съжаление, докато променяше миналото и по този начин — бъдещето. Редът на Марлоу на световната сцена бе приключил, а този на Шекспир тепърва започваше. Паметта бе къса, а историята — сурова. Така беше устроен светът.

Доволен, Шекспир добави листчето към купчината подобни листчета, притиснати с кучешки череп в края на писалището. Един ден щеше да му намери място. После размисли.

Може би беше прибързал със зачертаването на „любов напразна“. В думите имаше потенциал — нереализиран, очакващ някой да го отключи. Шекспир посегна за парче, което бе отрязал от частично изписан лист в нерешителен опит за икономия, след като Ани му беше показала последната сметка от месаря.

„Напразни усилия на любовта“ — написа той с големи букви.

Да, помисли си Шекспир, някой ден това определено щеше да му послужи.

---

[1] Действащо лице от „Сън в лятна нощ“. — Б.пр. ↑

ХОРАТА ОТ КНИГАТА^[1]

I. УДСТОК, СТАРАТА ЛОЖА

Даяна Бишъп, вещица

Матю дьо Клермон, известен като •Ройдън, вампир

- Кристофър Марлоу, демон и драматург

Франсоаз и Пиер, вампири и прислужници

- Джордж Чапман, писател с някаква репутация и почти никакъв патронаж

- Томас Хариът, демон и астроном

- Хенри Пърси, граф на Нортъмбърленд

- Сър Уолтър Рали, авантюрист

Джоузеф Бидуел, старши и младши, обучари

Господин Самърс, майстор на ръкавици

Вдовицата Бийтън, коварна жена

Господин Данфорт, свещеник

Господин Ифли, майстор на ръкавици

Галоуглас, вампир и наемник

- Дейви Гам, известен като Хенкок, вампир, неговият уелски спътник

II. СЕТ-ТУР И СЕЛО СЕН ЛЮСИЕН

- Кардинал Жоаюз, посетител на Мон Сен Мишел

Ален, вампир и прислужник на сир Дьо Клермон

Филип дьо Клермон, вампир и господар на Сет-Тур

Готвачът в замъка

Катрин, Жоан, Томас и Етиен, прислужници

Мари, която шие рокли

Андре Шампие, магьосник от Лион

III. ЛОНДОН, БЛЕКФРАЙЪРС

- Робърт Холи, обучава
  - Маргарет Холи, неговата съпруга
  - Мери Сидни, графиня Пембрук
- Джоан, нейната прислужница
- Никълъс Хилард, художник-миниатюрист
- Господин Прайър, пекар
- Ричард Фийлд, печатар
- Жаклин Вотролие Фийлд, неговата съпруга
- Джон Чандлър, аптекар при Барбикан Крос
- Амен Корнър и Ленард Шордич, вампири
- Отец Хабърд, кралят вампир на Лондон
- Ани Крипта, млада вещица с известни умения и почти никаква

сила

- Сюзана Норман, акушерка и вещица
  - Джон и Джефри Норман, нейните синове
- Баба Алсъп, въздушна вещица от Сейнт Джеймс Гарликхайт
- Катрин Стрийтър, огнена вещица
- Елизабет Джаксън, водна вещица
- Марджъри Купър, земна вещица
- Джак Блекфрайърс, пъргав сирак
- Доктор Джон Дий, учен с библиотека
  - Джейн Дий, неговата вечно кисела жена
  - Уилям Сесил, лорд Бъргли, главен ковчежник на Англия
  - Робърт Деверо, граф Есекс
  - Елизабет I, кралица на Англия
  - Елизабет (Бес) Трокмортън, почетна прислужница на кралицата

IV. ИМПЕРИЯТА, ПРАГА

Каролина и Тереза, вампири и прислужници

- Тадеаш Хайек, лекар на императора
- Отавио Страда, имперски библиотекар и историк
- Рудолф II, император на Свещената Римска империя и крал на

Бохемия

Фрау Хубер, австрийка, и синьорина Роси, италианка, жени от
Мала Страна

- Йорис Хофнагел, художник
- Еразъм Хабермел, майстор на математически инструменти

- Синьор Мизерони, бижутер, специалист по скъпоценни камъни
  - Синьор Пазети, придворен учител по танци
  - Джоана Кели, жена далеч от дома
  - Едуард Кели, демон и алхимик
-

[1] Отбелязаните със символа • са исторически личности. — Б.а.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.